του γνωστού συγγραφέα * **τα χλωρά διαμάντια** * *το δειλινό των γκαβλωμένων ανθρώπων*

γραμμένο από τον μοναδικό που θα μπορούσε να το γράψει

~

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ: *δειλινά 1-333*

δήγμα

τα χλωρά διαμάντια

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ:
δειλινά 1-333

του γνωστού συγγραφέα: *τα χλωρά διαμάντια * το δειλινό των γκαβλωμένων ανθρώπων γραμμένο από τον μοναδικό που θα μπορούσε να το γράψει * ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ: ΔΕΙΛΙΝΑ 1-333*

εκδόσεις *δήγμα*
Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
τηλ. 6937 160705 και 6937 108881
Ιστοσελίδα: http://www.ekdoseis-digma.gr/
E-mail: thanasis@triaridis.gr
&
Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 210 3614968 * fax 210 3613581
E-mail: info@eurasiabooks.gr

Το *βιβλίο* αυτό, μαζί με την παρούσα πρώτη έντυπη έκδοσή του, κυκλοφορεί στην ιστοσελίδα http://www.triaridis.gr/diamonds. Το έργο είναι ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα» και στόχος του είναι να πολλαπλασιαστεί, να μεταλλαχτεί και να μολύνει δίχως καμία δυνατότητα επιστροφής.

δήγμα/μυθοπλασίες 11
*τα χλωρά διαμάντια *
το δειλινό των γκαβλωμένων ανθρώπων
ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ: ΔΕΙΛΙΝΑ 1-333*

1η έντυπη έκδοση, Φθινόπωρο 2011
654 σελίδες (12 «επί» 20,5)
ISBN: 978-960-8187-72-6

© γενικό: 2011, ο *ΓΝΩΣΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ*
(http://triaridis.gr/ * thanasis@triaridis.gr * τηλ. 6937 160705)
© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2011, εκδόσεις *δήγμα*
και ο *ΓΝΩΣΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ*

Μορφοποίηση του εξωφύλλου και της έκδοσης έκανε ο ΠΕΤΡΟ ΜΠΟΛΕ.

Τη γενική γραμματική επεξεργασία του κειμένου είχε ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ.
Τη γενική σελιδοποιητική φροντίδα της έκδοσης είχε ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ.
Την τελική θεώρηση της σελιδοποίησης έκανε η ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.

Επιμέλεια κειμένου και διορθώσεις έκαναν:
για τα δειλινά 1-200 και 301-333 ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ·
για τα δειλινά 201-300 ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ.

Παραγωγή: ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΒΕΕ, Αθήνα (ΤΗΛ. 210 6466086)

Διακίνηση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (http://www.eurasiabooks.gr/)
Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581

Κανένα δικαίωμα που απορρέει από το βιβλίο δεν ανήκει σε κανέναν.

του γνωστού συγγραφέα * *τα*

χλωρά διαμάντια

*

το δειλινό των
γκαβλωμένων ανθρώπων

γραμμένο από τον μοναδικό
που θα μπορούσε να το γράψει

~

βιβλίο 1ο:

ΔΕΙΛΙΝΑ 1-333

δήγμα

π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Το αιώνιο Δείλινο
[σελ. 9]

~

κατάρες
[σελ. 13]

~

Προειδοποίηση πρώτη [σελ. 15]
Προειδοποίηση δεύτερη [σελ. 18]
Προειδοποίηση τρίτη [σελ. 21]

~

Δείλινα 1-333
[σελίδες 27-649]

~

Η αιώνια νύχτα
[σελ. 651]

Το αιωνιο δειλινο:
Δεν υπάρχει ζωή πέρα από αυτό το *βιβλίο*.

Verum, sine mendacio, certum et verissimum:

Ούτε στον χειρότερο εχθρό μου δεν θα ευχόμουν να διαβάσει τόσην αλήθεια.

Κατάρες

Αυτό είναι το βιβλίο των χλωρών διαμαντιών.

Όποιος πειράξει τις ιερές ιστορίες του, αν είναι άντρας, να του μαραθεί ο πούτσος και να του πέσει. Και να του φαγωθούν τα αρχίδια από μέσα – από το φριχτό πιράνχας που ζει μέσα στις κοιλιές των αντρών. Κι αν είναι γυναίκα, να της βρομίσει το μουνί για πάντα, να γεμίσει με διαβολικά σκουλήκια και αβγά τεράτων. Κι αν είναι αρσενικοθήλυκος, να του γίνουν και τα δύο.

Γιατί αλίμονο αν πειραχτούν οι ιερές ιστορίες. Θα ραγίσουν και θα ελευθερώσουν παντού λύσσα κι όλεθρο. Σαν να δαγκώνεις το βυζί σε μιαν ζωγραφισμένη Παναγία.

Κι άμα κανείς διαβάσει το βιβλίο και το τελειώσει απείραχτο, να πετρώσουν τα σκατά του και να μην μπορούν να βγουν από μέσα του. Και να μείνει έτσι, στουμπωμένος, μέχρι το τέλος του κόσμου.

Γιατί αλίμονο αν μείνουνε απείραχτες οι ιερές ιστορίες. Η ιερότητά τους αφηνιάζει – και πριν τους δα-

γκώσεις το βυζί, σου δαγκώνουν το καρύδι και στο κόβουν.

Κι αν κάποιος γελάσει μ' αυτή την κατάρα, να του φουσκώσουν τ' αρχίδια και να του γίνουνε μεγάλα σαν καρπούζια, να μην μπορεί να περπατήσει. Κι αν είναι γυναίκα, να της φουσκώσουν τα βυζιά σαν κολοκύθες, να μην μπορεί να δει το χώμα που πατά. Κι αν είναι αρσενικοθήλυκος, να του φουσκώσουνε και τ' αρχίδια και τα βυζιά και να σκάσουνε με φριχτούς πόνους.

Κι αν κάποιος δεν γελάσει μ' αυτή την κατάρα, να κλάσει μια καυτερή κλανιά και να του γίνει σύννεφο γύρω του και να τον ακολουθεί όπου κι αν πάει. Κι όλοι γύρω του να φεύγουν τρέχοντας από την μπόχα. Κι όταν ψοφήσει από την πιο αβάσταχτη μοναξιά, κανένας νεκροθάφτης να μην αντέχει να τον θάψει.

Αυτό είναι το βιβλίο των χλωρών διαμαντιών. Δίχως κακό μπελά, κανένας δεν το πιάνει.

Προειδοποιηση Πρωτη:
Ο μούστος του διαμαντιού

Ο γλυκύτερος χυμός του κόσμου είναι ο μούστος του διαμαντιού. Μα για να τον γευτείς πρέπει το διαμάντι να γίνει χλωρό σαν μια ρώγα σταφύλι. Τόσο που να μπορείς να το συνθλίψεις με τη γλώσσα σου στον ουρανίσκο.

Χίλια μερόνυχτα φτάνουν για να κάμουνε χλωρό ένα διαμάντι. Και πρέπει να το έχεις συνεχώς κάτω απ' τη γλώσσα – κι ούτε μια στιγμή να το βγάλεις από το στόμα μήτε και να το καταπιείς βέβαια. Και για χίλια δειλινά, ακριβώς την ώρα που χάνεται ο δίσκος του ήλιου, πρέπει να διαβάζεις με το κόκκινο φως της δύσης κι από μια ιστορία αυτού του βιβλίου δίχως να την πιστέψεις. Γιατί, άμα πιστέψεις έστω και μιαν απ' αυτές, όλα θα χαλάσουν, και το διαμάντι θα πάψει να χλωραίνει.

Μα προσέξτε καλά όλοι οι άμυαλοι: Ετούτο το βιβλίο σκοτώνει. Καθαρές κουβέντες: ανάμεσα στις ιστορίες του υπάρχει και μια φαρμακερή. Μία που, αν την πιστέψεις έστω και για μια στιγμή, πεθαίνεις ίσαμε να πέσει το λυκόφως.

Γι' αυτό, παθιασμένοι κυνηγοί του παράδοξου, μύστες της Μεγάλης Ώρας που σας μαγεύει επειδή δεν έρχεται ποτέ, σοφοί παθιασμένοι για λοξούς γλωσσοδέτες, σας εξορκίζω, τραβηχτείτε στην άκρη – μη βάζετε το κεφάλι σας στο στόμα του λύκου για λόγια του αέρα, για μια άχρηστη φαντασίωση που γάνωσε το μυαλό σας. Θα ζήσετε και δίχως τον μούστο των διαμαντιών. Εξάλλου, τζάμπα θα διακινδυνεύσετε. Ποιος από σας μπορεί να καταφέρει να κοιμηθεί χίλιες νύχτες μ' ένα διαμάντι στο στόμα δίχως να το καταπιεί.

Και ποιος άνθρωπος (ή και ποιο τέρας) μπορεί να κρατηθεί στην πλευρά της απιστίας για χίλια δειλινά; Όλοι έχετε βρεθεί έστω για μια φορά μόνοι εκείνη την αβάσταχτη ώρα και ξέρετε καλά την απάντηση: κανένας άνθρωπος και κανένα τέρας.

Αφήστε τα πείσματα, λοιπόν. Κάντε την πολύτιμη πέτρα σας δαχτυλίδι και δωρίστε το – στα σίγουρα εκεί που θα το δώσετε θα σας θυμούνται για πάντα. Τα διαμάντια μένουν – ενώ τα πτώματα τα παραχώνουν στη γη και τα ξεχνάνε.

Όσο για τους υπολοίπους, εσάς που συνηθίζετε να διαβάζετε βιβλία από περιέργεια, δίχως να έχετε κανέναν στόχο, μήτε καν ένα διαμάντι κάτω απ' τη γλώσσα σας, εσείς να φύγετε από δω – για το καλό σας. Κι αν τώρα γυρίζετε τις σελίδες χαχανίζοντας (γιατί τέτοιοι χαχόλοι είστε), κάποτε θα πείτε πως ήταν καλύτερο να σας κόβονταν τα χέρια και να σας βγαίνανε τα μάτια – μα τότε θα είναι αργά. Η πείρα μου λέει πως οι δήθεν ξεψαρωμένοι της δικής σας συνομοταξίας πηγαίνουν σαν χάνοι ίσια ντουγρού και καταπίνουν μονογούλι τη φαρμακερή ιστορία – αλίμονο, αυτήν που θα σωριάσει το σώμα σας καταγής, σαν σακί με χώμα. Και μην ξεγελαστείτε πως είστε αρκετά άπιστοι για να σας ξεμυαλίσει μια ιστορία· έχω δει μυαλά τρομερά, από εκείνα που θα γυρνούσαν τον κόσμο ανάποδα, να λυγάνε σαν κλαράκια μπροστά σ' ένα παραμυθάκι. Γιατί είναι γραμμένο πρόστυχα, έτσι που σε τραβά, όπως το γάλα τραβάει το φίδι – και σε πείθει, πριν καν προλάβεις να το σκεφτείς.

Αμέτρητοι –δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσοι– ήσαν αυτοί που πίστεψαν σε τούτη την ιστορία και ξεράθηκαν καταγής. Ανάμεσά τους κάμποσοι γνωστοί και μη εξαιρετέοι: και ο χασάπης Αλέξανδρος και ο λεγόμενος Ιησούς και ο Ραφαήλ Σάντσιο. Γιατί έτσι πέθαναν ετούτοι οι τρεις κι άλλοι πολλοί ακόμη – και μην ακούτε τις ψευτιές που γράφονται γύρω τριγύρω…

Και εκείνος που φαντάζεστε, κι αυτός έτσι πέθανε – κι ας ήταν αυτός ο ίδιος που την είχε επινοήσει τη φαρμακερή ιστορία.

Να θυμάστε πως εγώ σας προειδοποίησα.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ:

Η λήθη

Άκου τώρα κι αυτό: Σε τούτο το βιβλίο, εκτός από τη φαρμακερή ιστορία που σκοτώνει, υπάρχει και μιαν ακόμη που, άμα την πιστέψεις, μπορεί να σου κάνει ζημιά – για πολλούς εξίσου μεγάλη με τον θάνατο ή και ακόμη μεγαλύτερη: Είναι αυτή που σε κάνει να ξεχάσεις τα πάντα, να βυθιστείς στην πηχτή λήθη – όπως εκείνοι οι αρχαίοι σύντροφοι που φάγανε τους γλυκούς καρπούς.

Και μην το λογαριάσεις αυτό για κάτι λιγότερο από τον θάνατο. Γιατί το σώμα σου θα ζει, μα εσύ θα πάψεις να υπάρχεις – θα έχεις έναν νου αδειανό από κάθε συνείδηση. Τα δειλινά σου θα σβήσουν – θα πεθάνουν οριστικά.

Και πρόσεξε: σε αντίθεση με την ιστορία που σε σκοτώνει, η ιστορία της λήθης είναι εξωφρενική, μια γελοία απιθανότητα, που όποιος τη διαβάζει βάζει τα γέλια. Πρέπει να είσαι πολύ σοφός για να πιαστείς από μια τέτοια παπαρδέλα – μονάχα μια μοναδική μεγαλοφυΐα τραβιέται έτσι από το διάφανο αίμα της απιθανότητας.

Και πράγματι, ένας μονάχα έχει πιστέψει ετούτη την ιστορία της λήθης· και τούτος λογαριάστηκε ως ο σοφότερος άνθρωπος των αιώνων. Ήταν ο Φράνσις Μπέικον – και δε νομίζω να χρειάζονται άλλα λόγια γι' αυτόν. Ο Μπέικον, λοιπόν που λένε, δεν ήταν ένας αλλά πολλοί και στα 1624 ανέλαβε, στο όνομα της Μητέρας Αλχημείας, το μεγαλύτερο στοίχημα όλων των Ελεύθερων Αναθεωρητών της Γης: να μετουσιώσει σε αίσθηση την κεντρική ιδέα του κόσμου, να κάνει ύλη τον ίδιο τον Θεό και να τον γευτεί. Και, για να το κάνει αυτό, έβαλε -ο αθεόφοβος!- κάτω από τη γλώσσα

του το Δάκρυ του Θεού· ήταν το πιο μεγάλο διαμάντι του κόσμου – είχε μέγεθος όσο ένα καρύδι και το είχε βρει ο Μέγας Αλβέρτος ταξιδεύοντας στο κέντρο της γης. Φυσικά υπήρχε και το παμπάλαιο παραμύθι – για κάθε ανθρώπινη ματαιότητα υπάρχει κι ένα παλιό παραμύθι: Πως ο Θεός δάκρυσε από θλίψη σαν είδε τους ανθρώπους να αγαπιούνται. Και πως το δάκρυ του κύλησε στα έγκατα του κόσμου κι έγινε εκεί η σκληρότερη πέτρα του κόσμου.

Εκείνο το Δάκρυ του Θεού, λοιπόν, τάχτηκε να το χλωρύνει ο Μπέικον – διαβάζοντας στο κόκκινο φως της δύσης τις ιστορίες αυτού του βιβλίου. Και, καθώς ήταν μέγας άπιστος, διόλου δεν φοβόταν μην τυχόν πιστέψει κάποια από δαύτες· εκείνος μπορούσε να αναγραμματίσει τη Βίβλο και να την κάνει από Βιβλίο του Θεού σε Βιβλίο του Διαβόλου – τις χαζοϊστορίες θα τις έκανε μια χαψιά.

Φυσικά, το έξυπνο πουλί πιάνεται από τη μύτη: μια ιστορία αστεία, από αυτές που κάνουν κι ένα δεκάχρονο παιδί να βάλει τα γέλια με την παραδοξότητά της, έπιασε τον Μπέικον απ' τα ρουθούνια. Κι ήτανε βέβαια η ιστορία της λήθης: όσο τη διάβαζε τόσο την πίστευε – κι όσο την πίστευε τόσο αφανιζόταν η συνείδησή του. Όταν παραδόθηκε ολοκληρωτικά στη λήθη, στράφηκε προς τους συνεργάτες του και τους βοηθούς του που στεκόταν γύρω του με μάτια γουρλωμένα, σαν νεογέννητου βρέφους, και μονομιάς κατάπιε το διαμάντι που κρατούσε στο στόμα.

Για μέρες, οι δικοί του έψαχναν στα σκατά του για να βρούνε το Δάκρυ του Θεού. Μα δεν το βρήκανε ποτέ. Αυτός τους κοιτούσε με το ίδιο αδειανό βλέμμα νεογέννητου παιδιού – κατά καιρούς έβγαζε άναρθρες κραυγές. Έτσι τον κράτησαν τρεις μήνες, φώναξαν θεραπευτές και μάγους να τον δουν και να προσπαθήσουν να τον κάνουν να γυρίσει πίσω: δεν γινόταν τίποτε. Κάποτε πήραν την απόφαση τουλάχιστον να βρούνε το διαμάντι. Έτσι, την άνοιξη του

1626, τον φαρμάκωσαν με δηλητήριο· κατόπιν τον ξεκοίλιασαν για να ψάξουν μέσα του, το στομάχι του, τον φάρυγγα, τα εντόσθια. Να σκεφτείς, τα έντερα τού τα γύρισαν τα μέσα έξω με ξυλαράκι – όπως καθαρίζουν τα αρνίσια έντερα για τη μαγειρίτσα. Μα το Δάκρυ του Θεού δεν βρέθηκε πουθενά.

Κι έπειτα είπαν εκείνη την παλαβή ιστορία για τον θάνατο του Σοφότατου Δασκάλου: πως θέλησε τάχα να γεμίσει την κότα με χιόνι για να δει αν θα σαπίσει – κι όπως τη γέμιζε, κρυολόγησε και πέθανε. Και βέβαια είχανε λόγο που είπανε μια τόσο εξωφρενική ψευτιά. Για να δώσουν ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα για το τι είχε γίνει: πως το διαμάντι είχε χαθεί μέσα του όπως λιώνει το χιόνι μέσα στη σφαγμένη κότα. Και μη ρωτάς τι έγινε μετά – μη ρωτάς τι θα γίνει μετά.

Έτσι τέλειωσε τη ζωή του εκείνος ο Μπέικον – που θα γεύονταν το Δάκρυ του Θεού.

Και πάλι να θυμάσαι πως εγώ σε προειδοποίησα.

Προειδοποιηση τριτη:
Vita Eterna

Υπάρχει και μια τρίτη προειδοποίηση: μια τρίτη παγίδα, εξίσου φριχτή με τις άλλες δύο, φωλιάζει μέσα σε τούτο το βιβλίο. Μια ιστορία που κρύβει τρεις συνεχόμενες λέξεις, κουλουριασμένες θαρρείς φυσιολογικά ανάμεσα στις άλλες. Αρκεί να προφέρεις –να τις φωνάξεις ή να τις ψιθυρίσεις, να τις ψιθυρίσεις– τούτες τις λέξεις στη σειρά σ α ν ν α ή τ α ν μ ί α , δίχως κενό αναμεταξύ τους. Η αθανασία θα σε αρπάξει για πάντα: μήτε αρρώστια θα σε βρίσκει μήτε και θα μπορείς πια να πεθάνεις, ακόμη κι αν πέσεις από τον γκρεμό, ακόμη κι αν σκάσει στα χέρια σου μια βόμβα, από κείνες που αφανίζουν πολιτείες, ακόμη κι αν δέσεις μια πέτρα στον λαιμό σου και πέσεις στα βάθη του ωκεανού.

Και τούτη την αιώνια ζωή μην τη λογαριάζεις για κάτι καλό. Όποιος διαβάζει τα βιβλία των σοφών το ξέρει: δεν υπάρχει θλιβερότερο, απαισιότερο και φριχτότερο πράγμα από την αιωνιότητα. Α, χίλιες φορές καλύτερο να πιστέψεις τη φαρμακερή ιστορία που σε πεθαίνει, παρά να προφέρεις κολλητά τις τρεις λέξεις.

Ένας μονάχα υπάρχει που να ξεστόμισε τούτες τις λέξεις στη σειρά – και, βέβαια, μονομιάς αρπάχτηκε απ' την αιώνια ζωή. Ήταν ο Ντάντε Αλιγκιέρι, ο μεγαλύτερος ανάμεσα στους ποιητές των αιώνων – και κανένας να μη ζήσει το μαρτύριό του. Όλα ξεκίνησαν ένα ξάστερο βράδυ του καλοκαιριού του 1310 μετά Χριστόν, σε έναν πύργο των ιταλικών Άλπεων (για τον οποίο δεν μπορώ να αποκαλύψω περισσότερα), όπου ο ποιητής μας συναντήθηκε με τον διαβόητο άραβα μάγο Αλαστράν. Εκεί ο Δάντης διάβασε στον

Αλαστράν ένα φρεσκογραμμένο κεφάλαιο από την *Κόλαση* της *Κωμωδίας* του: τη σεξουαλική σκηνή του Προφήτη με τον αρχάγγελο Γαβριήλ. Τότε ο τρομερός μάγος τού έδωσε το βιβλίο των *χλωρών διαμαντιών* με τη σελίδα τσακισμένη και τις τρεις λέξεις μαρκαρισμένες, λέγοντάς του τι θα φέρνανε αν προφέρονταν με μια ανάσα. Και, φυσικά, κανείς δεν μπορεί να ξέρει αν αυτό ο Αλαστράν τού το πρόσφερε ως αντίδωρο, αγαλλιασμένος από όσα άκουσε, ή θέλησε να του δώσει ένα μάθημα, έξαλλος από οργή, που ο γκαβλιάρης έπιασε στο στόμα του τον Προφήτη. Ωστόσο ο Φλωρεντινός, μέγας χέστης καθώς ήταν, διόλου αψήφιστα δεν τα πήρε όλα αυτά: και τον Προφήτη με τα ερωτιλίκια του τον έβγαλε από την *Κόλαση* και το βιβλίο του Αλαστράν απέφευγε καν να το ανοίξει. Όμως δεν το πέταξε – δεν ήταν δυνατόν ένας Ντάντε να πετάξει ένα τέτοιο βιβλίο: για έντεκα χρόνια το κουβαλούσε όπου κι αν πήγαινε, μέσα σε δερμάτινη θήκη, στον πάτο του μπαούλου του. Ώσπου τον Φεβρουάριο του 1321, στη Ραβέννα βρισκότανε, τον έπιασε ένας φοβερός πόνος στο στήθος και ένιωσε πως θα πεθάνει· μονάχα τότε, μέσα στον πανικό και τον τρόμο του επικείμενου, όπως νόμισε, θανάτου, άνοιξε το βιβλίο εκεί που του το είχε μαρκάρει ο Αλαστράν και φώναξε κολλητά τις τρεις λέξεις…

Φυσικά ο ποιητής μας ήταν αρχιφοβίτσας αλλά όχι και χαζός. Από την πρώτη στιγμή, μόλις μαλάκωσε ο πόνος στο στήθος, κατάλαβε τι είχε κάνει: πια δεν μπορούσε να πάρει πίσω τα λόγια του και στο εξής θα ήταν καταδικασμένος να ζει την Αιώνια Ζωή – που δίχως την αναμονή του θανάτου δεν ήτανε τίποτε περισσότερο από μια Αιώνια Πλήξη, ένας γκρίζος εφιάλτης, ένα αιώνιο μαρτύριο, το οποίο δεν θα τέλειωνε ποτέ. Πέρασαν κάποιοι μήνες μέχρι να βεβαιωθεί πως ο Αλαστράν δεν του είχε πουλήσει φύκια για μεταξωτές κορδέλες: παράγγειλε ινδικό δηλητήριο που μπορούσε να σκοτώσει και ελέφαντα – το ήπιε, μα δεν κατάφερε τίποτε. Κατόπιν αποφάσισε να πέ-

σει από γκρεμό – μα και πάλι δεν έγινε τίποτε. Βύθισε περσικά εγχειρίδια στην καρδιά του, έκοψε ο ίδιος τον λαιμό του με αλγερινό ξυράφι, τσιμπήθηκε από γαϊδουράγκαθο των Χαζάρων – όλα εις μάτην.

Έτσι, εκείνον τον Σεπτέμβριο του 1321, κι αφού ήδη είχε τελειώσει και το τρίτο μέρος της *Κωμωδίας* (που πια του φαινόταν τόσο μα τόσο ανώφελη), ο Ντάντε Αλιγκιέρι αποφάσισε να φύγει, σκηνοθετώντας τον θάνατό του. Από κάποιο χωριό του Βενέτο αγόρασε το πτώμα ενός πενηνταπεντάχρονου άντρα, το έντυσε με τα ρούχα του και το έστειλε πακέτο στη Ραβέννα, μέσα σε καρφωμένο φέρετρο, με την επιθανάτια –τάχα- επιθυμία να μην ανοιχτεί, γιατί θα στοίχειωνε. Ήταν τέτοιος ο τρόμος όσων είχαν διαβάσει την *Κόλαση*, που ευχαρίστως οι Ραβεννέζοι τήρησαν την επιθυμία του και παράχωσαν το δήθεν κορμί του με διαδικασίες συνοπτικές, δίχως να ξεκαρφώσουν το φέρετρο. Κι ο Δάντης, απαλλαγμένος πια από τη φήμη του ονόματός του, άρχισε να γυρίζει τον κόσμο για να βρει τις τρεις λέξεις που παίρνουν πίσω την κατάρα της αιώνιας ζωής – γιατί είναι γνωστό πως για κάθε δηλητήριο υπάρχει και το αντίδοτό του.

Δεν τα κατάφερε – παρόλο που επί τριακόσια χρόνια έφερε πάνω κάτω ολόκληρη τη Γη. Ταξίδεψε στα βάθη της Ασίας, από τις θάλασσες της Νότιας Κίνας μέχρι την ατέλειωτη στέπα, βυθίστηκε στην καρδιά της Αφρικής, σε μέρη που ακόμη και σήμερα, τόσους αιώνες αργότερα, μένουν απάτητα από λευκούς, πάλεψε να χαθεί στη χοάνη της θάλασσας, στ' ανοιχτά του Ινδικού Ωκεανού, έφτασε στον Νέο Κόσμο, πολύ νωρίτερα από τον Κολόμβο, ναυάγησε στον Ατλαντικό κι έμεινε για τέσσερα χρόνια να βολοδέρνει με τα κύματα, δίχως να μπορεί να πνιγεί, ώσπου η θάλασσα τον ξέβρασε στην Παταγονία, έμεινε για σαράντα χρόνια στο Μάτσου Πίτσου όπου λογαριάστηκε ως Λευκός Θεός, καθώς δεν μπορούσαν τα μαχαίρια να κόψουν τη σάρκα

του – κι είδε με τα μάτια του όλο το οροπέδιο να βυθίζεται στον θάνατο από μια επιδημία πανούκλας, από την οποία φυσικά επέζησε μόνον αυτός. Και τα όσα έζησε ψάχνοντας τη λύτρωση από την Αιώνια Ζωή δεν θα χωρούσαν μήτε σε χίλια σιδεροντυμένα βιβλία μήτε καν σε χίλια κογχύλια, από εκείνα που οι Σειρήνες φυλάκιζαν τα φοβερά τους τραγούδια.

Κάποτε, κοντά στα 1840, κι αφού επί πέντε αιώνες είχε συναντηθεί με αμέτρητους μάγους, αλχημιστές, σοφούς βιβλιοθηκάριους, νάνους που πουλάνε μαγιολίκια, σεληνιασμένους γλωσσοπλάστες με έξι δάχτυλα ή και επτά δάχτυλα και όλους τους αντίστοιχους τσαρλατάνους, που φυσικά δεν μπόρεσαν να του δώσουν το αντίδοτο στις τρεις λέξεις της φριχτής αθανασίας, αποφάσισε να σταματήσει. Κατέληξε στο Παρίσι και κλείστηκε σε ένα δωμάτιο δίχως παράθυρα, από το οποίο δεν ξαναβγήκε ποτέ. Φυσικά, δεν έτρωγε και δεν έπινε τίποτε – μήτε και άναψε ποτέ του κερί. Μαύρισε το δέρμα του, γέμισε απαίσιες ρυτίδες, χάθηκε η παραμικρή σάρκα, απέμεινε ένας σκελετός τυλιγμένος με πέτσα, πολύ χειρότερος από τα τέρατα που κάποτε ο ίδιος είχε περιγράψει. Την πρωτοχρονιά του 1888, αποφάσισε να ξαπλώσει σε ένα σεντούκι –είχε ζαρώσει τόσο ώστε να χωρά εκεί μέσα· από πάνω του τράβηξε και το καπάκι. Σ' εκείνο το σεντούκι βρίσκεται και τώρα που διαβάζεις τούτες τις γραμμές: σ' ένα παμπάλαιο τυφλό παρισινό δώμα στο *** (τι σημασία έχει να μάθεις και τη συνοικία;), ξαπλωμένος μέσα σε ένα κλειστό σεντούκι, αδύναμος πια να ανοίξει καν το καπάκι. Δεν περιμένει τίποτε – παλεύει να σκεφτεί το μεγάλο τίποτε, να δοθεί σε αυτό, να γίνει ένα μαζί του. Μα ζει. Σαν ξεραμένο κι όμως ζωντανό τζιτζίκι, που θα άνοιγε το στόμα του, μονάχα για να ξαναδώσει την απάντηση εκείνης της αρχαίας Σίβυλλας: *αποθανείν θέλω*.

Τέτοια ο Δάντης με την απαίσια Vita Eterna. Κι αν δεν ήταν άλλος ο σκοπός τούτου του βιβλίου, η ιστορία του θα μπορούσε να έχει και *διδάγματα, φιλοσοφικές αλήθειες* – αφόρητες κοινοτοπίες (όταν τις ακούς, πρέπει να πιάσεις τ' αρχίδια σου ή να ξύσεις το μουνί σου για να γλυτώσεις από την πλήξη). Ας πούμε: *Κανένας δεν ξέρει ποιο είναι το μεσοστράτι της ζωής του.* Ή ακόμη: *Κανένα δάσος δεν είναι τόσο σκοτεινό όσο αυτό το βιβλίο.* Ή και: *Σε κάθε κλειστό σεντούκι περιμένει ένα ζωντανό τζιτζίκι.* Ή τέλος: *Ό,τι μπορεί να ειπωθεί με τις λέξεις, έχει προϋπάρξει ως πράξη.*

Αυτά είχα να σου πω για τις παγίδες του βιβλίου που κρατάς. Τώρα ξέρεις ότι πρέπει να το κλείσεις και να το ξεχάσεις – *για πάντα.*

Και να θυμάσαι πως ετούτη είναι η τρίτη προειδοποίηση – άλλη δεν θα έχεις. Και να την λογαριάσεις αυτήν την προειδοποίηση βαριά όσο τις άλλες δυο μαζί, κι ακόμη περισσότερο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 1ο
Ο δημιουργός του σύμπαντος

Δεν υπάρχει ο κόσμος – υπάρχει μονάχα η ανυπαρξία. Ό,τι ζούμε είναι επινόηση του Καλλίμαχου. Αυτός επινόησε τον κόσμο, αφού πρώτα επινόησε τον εαυτό του. Αυτός είναι ο δημιουργός.

ΔΕΙΛΙΝΟ 2ο
Η δημιουργία των ανθρώπων

Πριν από τους ανθρώπους υπήρχαν οι ανδρόγυνοι: πλάσματα με δύο κεφάλια, τέσσερα πόδια, τέσσερα χέρια, ενωμένοι σε όλον τους τον κορμό. Κι είχανε μία καρδιά, μεγάλη και τέλεια. Και ήσαν τέλειοι και αθάνατοι – περίπου όπως, δηλαδή, τους περιγράφει στο πλατωνικό *Συμπόσιο* ο *Αριστοφάνης* (λέμε *Αριστοφάνης* για να συνεννοούμαστε, μονάχα για αυτό).

Και τούτους τους ανδρόγυνους δεν τους χώρισε, βέβαια, ο Δίας – ποιος Δίας και κουραφέξαλα: ο Οκταβιανός Αύγουστος τούς χώρισε. Γιατί οι ανδρόγυνοι, τέλειοι και αθάνατοι καθώς ήταν, δεν φοβόντουσαν κανέναν, δεν υπάκουαν σε κανέναν και δεν είχαν κανένα κίνητρο για να πολεμήσουν. Άσε που, ακόμη κι αν απειλούνταν, έτσι όπως ήταν το σώμα τους, με τα τέσσερα πόδια τους, τα τέσσερα χέρια και τα δύο κεφάλια –με τα δυο μυαλά μέσα σ' αυτά– ήταν εξαιρετικά δυσκίνητοι στη μάχη, άχρηστο κρέας. Σαν να βάζεις γελάδια να πολεμήσουν.

Έτσι ο Οκταβιανός οραματίστηκε ένα ον πολέμου και επιβίωσης: έναν στρατιώτη δίποδο, εξαιρετικά γρήγορο και ευκίνητο – και συνάμα (κι αυτό ήταν το μεγάλο στοίχημα) ένα πλάσμα ατελές και θνητό, που κουβαλάει μέσα στα κύτταρά του έναν οριακό ακρωτηριασμό και τυραννιέται από τη λειψή του φύση. Και λογάριαζε πως μονάχα μια τέτοια συνείδηση μπορεί να μισήσει αληθινά, να γεννήσει τον φόνο, να δοθεί ολόψυχα μέσα σε αυτόν… Για δέκα χρόνια σχεδίαζε το πώς θα γίνει ο χωρισμός των ανδρόγυνων – και, μόλις εδραίωσε την εξουσία του, τον πραγματοποίησε από τη μία άκρη του κόσμου ως την άλλη. Οι χωρισμοί άρχισαν το 27 π.Χ. και γίνονταν ως εξής: οι ανδρόγυνοι ναρκώνονταν με μείγμα από φαρμάκια φερμένα

από τα βάθη της Ασίας, και κατόπιν με άλλο φαρμάκι, καμωμένο από Κέλτες δρυΐδες, πάγωνε το αίμα τους, ώστε να μην μπορούν να αιμορραγήσουν. Τότε γινόταν η εγχείρηση: με ειδικά επινοημένες λεπίδες, το κάθε σώμα χωριζόταν στα δύο, σε άνδρα και γυναίκα. Ύστερα τα δύο νέα σώματα σαβανώνονταν με πανιά βουτηγμένα σε μέλι πεύκου για δυο εβδομάδες – οπότε ο χωρισμένος μπορούσε να ξυπνήσει από τη νάρκη του, όντας πλέον ένα καινούριο *πλάσμα* με δυο χέρια, δυο πόδια και ένα κεφάλι…

Έτσι ο Αύγουστος δημιούργησε τα νέα όντα – αυτά που ονόμασε *ανθρώπους*. Και, φυσικά, εκείνος ήταν που προέβλεψε τη φθαρτή καρδιά, τις πούτσες και τα αρχίδια στους άντρες, τα μουνιά και τα βυζιά στις γυναίκες, την αναπαραγωγή των ανθρώπων, το γαμήσι, τη χυσιά, την γκάβλα και όλα τα υπόλοιπα. Κι ακόμη: αυτός εγκαθίδρυσε τον θάνατο (το νέο είδος ήταν ατελές και θνητό) – και, ως εκ τούτου, αυτός επινόησε και τη ζωή όπως την αντιλαμβανόμαστε έκτοτε. Η *τρομερή ανθρωπότητα* αναδύθηκε – όπως είχε σχηματιστεί μέσα στον νου του.

Ο χωρισμός των ανδρόγυνων κράτησε για σαράντα χρόνια, μέχρι το τέλος του 13 μ.Χ.: ήδη όμως πάνω στην πενταετία από την έναρξή του, από τον χειμώνα του 22 π.Χ. είχε δημιουργηθεί ο πρώτος στρατός των ανθρώπων. Αυτούς ο Οκταβιανός τούς εκπαίδευσε σε μια πρωτόγνωρη πρακτική πολέμου, προσαρμοσμένη πάνω στη νέα φύση τους, τους όπλισε με ειδικά σχεδιασμένα όπλα, τους δίδαξε να ιππεύουν τα άλογα, και τους ξαμόλησε να πολεμήσουν τους ανδρόγυνους που ήδη είχανε συνασπιστεί –και πώς αλλιώς– εναντίον του…

Ήταν ο σφοδρότερος πόλεμος της ιστορίας: ένα είδος πολεμούσε για την επιβίωσή του – αν και έμοιαζε καταδικασμένο εξαρχής. Κάθε μέρα όλο και περισσότεροι άνθρωποι προσθέτονταν στον στρατό του Οκταβιανού – και ήτανε ατελή πλάσματα, γεμάτα μίσος, διψασμένα για αίμα, φόνο και θανατικό. Ο επερχόμενος καιρός ήταν δικός τους: το 11 π.Χ. διατάχτηκε

ανελέητη σφαγή των ανδρόγυνων που αρνούνταν να χωριστούν και για εποικισμό των πόλεών τους από τους ανθρώπους.

Και ενόσω ακόμη συνεχιζόταν η γενοκτονία, ο Αύγουστος έδωσε εντολή στον Βιργίλιο να μεταγράψει όλη την προηγούμενη λογοτεχνία από λογοτεχνία των ανδρογύνων σε λογοτεχνία των ανθρώπων. Ο Βιργίλιος συνέστησε ολόκληρα επιτελεία που ξανάγραψαν τα παλιά έπη, τις κλασικές τραγωδίες, τα ποιήματα, τις ιστορίες, τους φιλοσοφικούς διαλόγους: οι *άνθρωποι* αντικατέστησαν τους ανδρόγυνους, τα τετράποδα άλλαξαν σε *δίποδα*, η πληρότητα, η αρμονία, η αιωνιότητα γίνανε αφηρημένες έννοιες και δώσανε τη θέση τους στις νέες λέξεις που επινοήθηκαν για τα καινούρια συναισθήματα: τον *έρωτα*, τον *πόθο*, την *ηδονή*, το *μίσος*, την *αγάπη*, τον *φόβο*, την *αναμονή του θανάτου*. Φυσικά προβλέφτηκε ποινή θανάτου σε όποιον αναπαρήγαγε την παλιά λογοτεχνία, σε όποιον καν υπονοούσε τη μνήμη των ανδρογύνων. Κι ανάμεσα στους γραφιάδες του Βιργιλίου ήταν και ο νεαρός Οβίδιος: ετούτος ο αθεόφοβος έβαλε στο *Συμπόσιο* του δήθεν *Πλάτωνα* τον δήθεν *Αριστοφάνη* να λέει αυτά που λέει, κι όλοι τον λογάριασαν νεκρό κρέας – μα, προς γενική κατάπληξη, ο Αύγουστος θεώρησε την ιδέα του μοναδική (και, όταν διατάχτηκε η κατάψυξη του Βιργιλίου, ο Οβίδιος έγινε ο νέος αγαπημένος του Οκταβιανού – μέχρι που κι αυτός με τη σειρά του έκανε το μεγάλο λάθος).

Ο πόλεμος με τους ανδρόγυνους τέλειωσε με τη μάχη του Αξιού ποταμού στις αρχές του 12 μ.Χ. – όσοι από αυτούς είχαν αρνηθεί τον χωρισμό και γλίτωσαν τη συνεχιζόμενη σφαγή είχαν συγκεντρωθεί στη Μακεδονία από κάθε γωνιά του κόσμου. Εκεί, αποκλεισμένοι από τον στρατό των ανθρώπων, ετοιμάστηκαν για την τελική μάχη απορρίπτοντας την πρόταση των στρατηγών του Αυγούστου να δεχτούν τον χωρισμό για να γλιτώσουν. Ήταν μια σφαγή που όμοιά της δεν είχε ξαναδεί ο κόσμος: περισσότεροι από πεντακόσιες χιλιάδες ανδρόγυνοι πολέμησαν με ένα εκατομμύριο ανθρώπους. Οι ανδρόγυνοι κράτησαν για δυο μέρες – μα την τρίτη μέρα οι στρατιώτες έσπασαν τις γραμμές τους και τους σκόρπισαν σε όλο το δέλτα

του Αξιού. Το μακελειό κράτησε μια βδομάδα – και η όχθη του ποταμού γέμισε κομμάτια σάρκας, χέρια, πόδια, εντόσθια, κομμένα κεφάλια. Και, καθώς ο Οκταβιανός ζήτησε να του στείλουν στη Ρώμη τα μάτια των ανδρόγυνων μέσα σε βαρέλια, ετούτο το ξερίζωμα κράτησε ακόμη μιαν εβδομάδα. Εν τέλει τα βαρέλια με δύο εκατομμύρια μάτια στάλθηκαν στον προορισμό τους – κι ό,τι άλλο απέμεινε από τους ανδρόγυνους βούλιαξε στους βάλτους.

Έτσι έγιναν οι άνθρωποι όπως τους ξέρουμε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 3ο
Hic

Στις 29 Νοεμβρίου του 1863, η Φεστιάς Ορσέ, η φοβερή Φλογομούνα, αποφάσισε να πεθάνει την επόμενη νύχτα. Προφανώς ήταν κυανή απελπισία ή κάτι τέτοιο. Μάταια οι εξωγήινοι Βορ τής ζήτησαν να περάσει στη δική τους υπόσταση – όπου δεν υπάρχει θάνατος. Δεν υπάρχει άνθρωπος δίχως τον θάνατό του, επέμεινε εκείνη.

Οι εξωγήινοι κατάλαβαν πως έπρεπε να σεβαστούν τη θέληση εκείνης που τη λάτρεψαν ως βασίλισσά τους. Το βράδυ της 30ής Νοεμβρίου, τους μοίρασε τα μάτια της (και λένε ότι είχε χιλιάδες ζευγάρια) ως στερνά δώρα. Κατόπιν γυμνώθηκε. Ήθελε να απομείνει γυμνή με τις αδειανές κόχες ήδη να χάσκουν στο πρόσωπό της, με το πληγωμένο διαμάντι του μουνιού της έτοιμο. Σαν μάτι λύκου που περιμένει.

Δεν ξέρουμε τι έγινε στις τελευταίες στιγμές της. Κάποιοι λένε πως γύρεψε από τους Βορ μια στερνή επιθυμία. Και πως τότε αποκαλύφθηκε κάτι που την πίκρανε ακόμη περισσότερο.

Σε κάθε περίπτωση επέμεινε στην απόφασή της – και λίγο πριν το ξημέρωμα της 1ης Δεκεμβρίου έκανε το μεγάλο βήμα. Φυσικά διάλεξε η ίδια τον θάνατό της: *άγγιξε με τη γλώσσα της τη σχισμή ετούτου του βιβλίου και ρουφήχτηκε μέσα του.* Και τώρα βρίσκεται ενταφιασμένη κάπου εδώ, ολόγυρα, ανάμεσα στις λέξεις.

ΔΕΙΛΙΝΟ 4ο
Reset

Κάτι έγινε μέσα στη Σύνδεση (κάτι στράβωσε; – κάτι πατήθηκε;) και μπλέχτηκαν οι φύσεις των πραγμάτων κι ανακατώθηκαν οι ώρες και τα χρόνια και οι αιώνες κι ήρθανε τα πάνω κάτω. Οι μέρες έπαψαν να ξημερώνουν, απλώθηκε παντοτινό σούρουπο που οδηγούσε τους ανθρώπους σε αυτοφαγικά παραληρήματα, ζώα απέκτησαν ανθρώπινη συνείδηση και ομιλία, ολογράμματα άρχισαν να σαπίζουν ενώ ζούσαν – εξάλλου δεν υπήρχε θάνατος, υπήρχε μόνος αιώνιος ξύπνος. Άντρες φυτεύτηκαν μέσα σε σώμα γυναικών και το αντίστροφο – λύκοι μπήκαν στο σώμα μωρών παιδιών και μυαλά σοφών σκήνωσαν μέσα σε σαύρες. Πάρα πολλοί βρέθηκαν να ζούνε πριν από τους γεννήτορές τους και να στρέφονται εναντίον τους: γυναίκες να ρουφάνε τα έμβρυα που ήταν οι μανάδες τους, εξωγήινοι να αφανίζουν με ρουφήχτρες γαλαξίες, από τους οποίους αργότερα θα γύρευαν τη σωτηρία, ο Αντίχριστος ήρθε πριν από τον Χριστό, οπότε κι αυτός έφτιαξε ένα κουκούλι γύρω του κι έγινε πεταλούδα, το Χταπόδι έφαγε το μικρό αγόρι που θα γινόταν αυτός που το γέννησε… Τα όρια ανάμεσα στην ύπαρξη και την ανυπαρξία καταργήθηκαν: πλέον πάρα πολλοί από τους ανθρώπους υπήρχαν μοναχά ως διανοητική μνήμη μέσα στη Σύνδεση καθώς οι πρόγονοί τους είχαν ήδη αφανιστεί. Το ίδιο έγινε και με τον χρόνο: πλέον δεν υπήρχε παρελθόν και παρόν και μέλλον – υπήρχε ένα πράγμα *όλο μαζί*, όπου όλοι έχασκαν μετέωροι, σαν άγγελοι Κυρίου.

Ο Τριάρ έκλεισε τα μάτια και γύρεψε (από ποιον;) να είναι όλο αυτό ένας εφιάλτης και να ξυπνήσει… Όμως δεν ξύπνησε – δεν μπόρεσε να ξυπνήσει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 5ο
Το μαύρο χρυσάφι

Ένας άντρας ισορροπεί πάνω στο έμβολο της πλώρης ενός μικρού καραβιού. Από τα ρούχα του –λιγδιασμένα και σκισμένα– καταλαβαίνεις πως βρισκόμαστε κάπου στον 19ο αιώνα μ.Χ. Είναι μεσημέρι. Ο άντρας βρίσκεται σε κατάσταση αλλοφροσύνης.

Γύρω γαλάζια θάλασσα. Και γυμνός ήλιος, κατακόρυφος. Η εικόνα θυμίζει εκείνες τις άγριες θάλασσες των πειρατών, με τα μυστικά ερημονήσια και τα βράχια-λεπίδια. Κι ο αλλόφρων άντρας βγάνει κόκκινους αφρούς από το στόμα του – κι αυτός κάτι σου θυμίζει. Θαρρείς να σου είναι γνωστός από μια δαγεροτυπία.

Έπειτα βλέπεις απέναντί του, θαρρείς να στέκεσαι πίσω του: ένα κουφάρι κάποιου παμπάλαιου –το δίχως άλλο αρχαίου– καραβιού, που έχει καρφωθεί σε έναν βράχο. Έχει απομείνει μοναχά η πλώρη, το ακρόπρωρο να λες καλύτερα: είναι ένα ξύλινο σκαλιστό φριχτό τέρας. Αν το κοιτάξεις προσεκτικά θα δεις πως είναι καμωμένο από πολλά ζώα μαζί. Κάποια γνωστά – κι άλλα που δεν ξέρεις. Είναι μια Σφίγγα.

Σιγά σιγά καταλαβαίνεις –σωστότερα: φαντάζεσαι– τι γίνεται. Ο άντρας είναι ολομόναχος στο καράβι του. Έφτασε ως εκεί με το άθλιο σκαρί του, περνώντας τις πιο απίστευτες περιπέτειες (καταιγίδες, καταποντισμούς, δίνες) για να συναντηθεί με το ξύλινο τέρας. Για να το ζυγώσει ισορροπώντας πάνω στο έμβολο. Για να μιλήσουν – ή για ό,τι άλλο.

Μία συνάντηση, λοιπόν, ένα παλιό, τόσο μακρινό, μεσημέρι. Ας πούμε, το μεσημέρι της Πρωτοχρονιάς του 1847. Αχ, πώς ταξιδεύει έτσι ο νους…

Και τώρα φαντάζεσαι πως ο αλλόφρων άντρας ήδη έχει πει όσα είχε να πει με το τέρας. Έξαλλος πλέον όμως καθώς δεν άκουσε ό,τι έλπιζε –μα ποιος άκουσε επιθυμητά λόγια από ένα τέρας;– βγάζει απ' τον κόρφο του ένα μικρό μαύρο *π ρ ά γ μ α* , ένα αντικείμενο θαρρείς μεταλλικό, και μ' όλη του τη δύναμη το πετάει προς τον ουρανό.

Λάμπει εκτυφλωτικά αυτό το μικρό μαύρο *πράγμα* κάτω από τον θόλο. Θαρρείς να είναι μαύρο χρυσάφι – ω, *μαύρο χρυσάφι*, μα τι σου είναι η φαντασία…

Ώσπου κάποτε ετούτο το εκτυφλωτικό μικρό *πράγμα* φτάνει στο μέγιστο ύψος και αρχίζει να πέφτει. Ο άντρας το κοιτάζει. Η ξύλινη Σφίγγα θαρρείς πως το κοιτάζει κι αυτή. Κι η πτώση γίνεται όλο και πιο αργή, όλο και πιο βασανιστική – σαν slow motion. Θαρρείς να ιδρώνεις μέσα σου από την αγωνία.

Άραγε θα πέσει στο νερό αυτό το *πράγμα*; Ή μήπως θα θελήσει να το πιάσει πάλι ο άντρας; Κι αν το θελήσει, θα το καταφέρει;

Και τι σε νοιάζει; Ένας άντρας λύνει τις διαφορές του μ' ένα ξύλινο τέρας, μ' ένα αρχαίο ακρόπρωρο. Κάποτε παλιά, πολύ παλιά. Σε κάποια μακρινή άκρη του κόσμου.

Κι έξαφνα νιώθεις πως η ίδια σου η ύπαρξη εξαρτάται απόλυτα και ολοκληρωτικά από αυτήν την πτώση του μαύρου *πράγματος*. Δεν ξέρεις το γιατί, μα είσαι βέβαιος πως όλα κρέμονται από το εάν εκείνο το *μαύρο χρυσάφι* πέσει στο νερό ή όχι. Δεν μπορείς να το εξηγήσεις, μα αισθάνεσαι ότι, εδώ και τώρα, δ ι α κ υ β εύ ε σ α ι α π ό α υ τ ό π ο υ φ α ν τ ά ζ ε σ α ι – ε ν ώ τ ο φ α ν τ ά ζ ε σ α ι .

Αν θέλεις, το πιστεύεις όλο αυτό, αν δε θέλεις, όχι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 6ο
Η πληρωμή της Θεοδώρας

Ο Ιουστινιανός ήταν από εκείνους που εκσπερμάτιζαν φίδια. Για τον λόγο αυτό από την πρώτη εφηβεία του δεν πλάγιαζε με γυναίκες. Έτσι το μόνο που απορροφούσε τον νου του ήτανε πώς θα οργανώσει σφαγές σαν θα γινόταν Αυτοκράτορας.

Ωστόσο, όταν τον πλησίασε η Θεοδώρα, δεν της είπε όχι. Μονάχα που αυτή ήξερε –άγνωστο από πού– πως εκείνος τινάζει φίδια στη χυσιά του. Κι έτσι, σαν έσμιγε μαζί του, του έκανε ένα κόλπο από τα δικά της: τον φούντωνε και τον γαμούσε, αφού του έδενε τον πούτσο με περσικό λουρί – κι έτσι το φίδι δεν τινάζονταν ποτέ. Εξάλλου αυτή ήταν η δουλειά της από τα χρόνια της Τύρου και της Αλεξάνδρειας: να κρατάει το χύσι των αντρών μέσα, να τους λιώνει μέσα στην γκάβλα.

Κι έτσι περνούσαν τα χρόνια, κι ο Ιουστινιανός δεν έχυνε ποτέ. Κι όλοι ήξεραν πως η Θεοδώρα τον έκανε ό,τι ήθελε – σωστό υποχείριό της τον είχε: όταν τού γύρεψε να ξεψωλιάσει τριάντα χιλιάδες άντρες στον Ιππόδρομο και να τους αφήσει να πεθάνουν από την αιμορραγία, αυτός τής το έκανε το χατίρι δίχως δεύτερη κουβέντα, δίχως να ψελλίσει την παραμικρή αντίρρηση. Όσο για τις ξεριζωμένες ψωλές, αυτές περάστηκαν σε σκοινιά και κρεμάστηκαν πάνω από τον Ιππόδρομο και ξεράθηκαν εκεί – για να το ξέρουν όλοι πως όποιος μιλά για την Αυτοκράτειρα μαραίνεται…

Μα ένα βράδυ, δεκαέξι χρόνια αργότερα, αφού τον καλογάμησε τον Ιουστινιανό, όπως εκείνη ήξερε, την πήρε ο ύπνος στο πλάι του δίχως να ελέγξει αν είναι σφιχτό το περσικό λουρί. Ήταν το μοιραίο λάθος της: δυστυχώς γι' αυτήν το λουρί είχε χαλαρώσει. Τότε ο μισοκοιμισμένος Αυτοκράτορας δεν άντεξε και μαλακίστηκε – σχεδόν από μόνο του το χέρι πήγε στο πα-

πάρι του. Κι όταν έχυσε, η φριχτή κραυγή του ακούστηκε σε ολόκληρη την Κωνσταντινούπολη: από μέσα του βγήκε ένα φίδι κοντά δυο μέτρα – είχε θεριέψει από τα τόσα χρόνια που η άλλοτε πόρνη δεν το άφηνε να τιναχτεί.

Φυσικά, η Θεοδώρα ξύπνησε από την κραυγή. Μα ήταν πια αργά: μόλις που πρόλαβε να ανασηκωθεί στο κρεβάτι. Γιατί το ελευθερωμένο φίδι όρμησε μονομιάς σε κείνη που τόσα χρόνια το κρατούσε φυλακισμένο στα σπλάχνα του Ιουστινιανού· όσο να πεις κύμινο, τη δάγκωσε στον λαιμό και τη σκότωσε.

Έτσι είναι τα φίδια: σαν ελευθερωθούν, πληρώνουν καλά όσους τα κράτησαν βαθιά φυλακισμένα μέσα στα ανθρώπινα σπλάχνα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 7ο
Δικαιοσύνη

Στην Παναγία των Παρισίων κατοικεί ο Θεός. Ο μισός είναι κάτω από το νερό και ο άλλος μισός γεμίζει όλην την εκκλησία – ξεχειλίζει από τα παράθυρα. Τον ταΐζουν με νέα παιδιά, αγόρια και κορίτσια. Όλα τα σοφά τέρατα πρέπει να τρώνε καλά.

Για αιώνες τον τάιζαν μόνο με τσιγγάνους. Αυτό ήταν βέβαια τρομερή αδικία… Ο Ουγκό διαμαρτυρήθηκε με εκείνη την αλληγορία που έγραψε για την Εσμεράλδα και τον Κουασιμόδο. Και πράγματι ο συγγραφέας μας τα κατάφερε: *Το Βιβλίο σύντριψε το Οικοδόμημα*. Πλέον τρώγονται όλοι αναλογικά – εξάλλου η ποικιλία στο φαγητό αυξάνει τη σοφία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 8ο
Ο Νταρτούιγ ήταν

Φυσικά και ήταν κροκόδειλος ο Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ. Ένας σοφός κροκόδειλος και τίποτε άλλο. Όλα τα υπόλοιπα έγιναν όπως τα ξέρεις: και η εκκλησία της Τερέζας άνθισε και ο Ντινότε τον τύφλωσε και το σχέδιο με τη Σίσσυ το έστησε κι όλα έγιναν όπως έγιναν. Αλλά ο Μέγας Ανθιστής ήταν κροκόδειλος – γι' αυτό και τον έφαγε τον Ντινότε με μια χαψιά. Μήτε να κάνεις την παρθένα μήτε να το ξεχνάς αυτό.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 9ο
Οι χταποδάνθρωποι

Υπήρξε ένα μυστικό είδος που ήταν μισοί άνθρωποι και μισοί χταπόδια. Απ' έξω ήταν σαν τους ανθρώπους – ωστόσο από μέσα τους ήταν κυρίως χταπόδια. Είχανε τις τρεις καρδιές των χταποδιών, πλοκάμια με βεντούζες που ανά δύο διαχέονταν στα πόδια και στα χέρια τους, μάτια χταποδιού, βέβαια, και στο κέντρο του στήθους τους, εκεί που βρίσκεται το διάφραγμα, ετούτοι είχαν το μαύρο χταποδίσιο στόμα τους. Φυσικά απ' αυτό το στόμα τρέφονταν – το στόμα του προσώπου τους ήταν ολωσδιόλου άχρηστο. Και βέβαια είχαν τον εγκέφαλο των χταποδιών – που σημαίνει πως η μνήμη όλων των γεννητόρων μεταβιβαζόταν στον απόγονο.

Ακόμη κι αν ήξερες γι' αυτούς δεν ήταν εύκολο να τους καταλάβεις με την πρώτη. Ναι, τα μάτια τους κάπως σε υποψίαζαν, αλλά δεν μπορούσε να πάει ο νους σου στο χταπόδι. Φυσικά, αν τους μιλούσες, δεν θα σου απαντούσαν – δεν είχαν μήτε λαλιά μήτε γλώσσα. Μα, μονάχα αν τους έβλεπες να τρώνε με το στόμα του στήθους, τότε θα ήσουν σίγουρος πως ήτανε χταποδάνθρωποι.

Κι αυτοί οι χταποδάνθρωποι, χάρη στην προσθετική μνήμη τους που εμπεριείχε τη μνήμη όλων των προγόνων τους, κυριάρχησαν στους ανθρώπους για χιλιάδες χρόνια: τους έβγαλαν από τα σπήλαια, τους έμαθαν να καλλιεργούν τη γη, να φτιάχνουν πολιτείες, να μιλούν και να γράφουν. Μα ήταν πολύ δύσκολη η αναπαραγωγή τους – ζευγάρωναν μόνο αναμεταξύ τους, και η κυοφορία των παιδιών τους ήθελε δεκαπλάσιο χρόνο από τον χρόνο των ανθρώπων. Σιγά σιγά άρχισαν να λιγοστεύουν – ώσπου οι άνθρωποι, που χάρη σ' αυτούς απέκτησαν γραφή και γραπτή μνήμη, πήραν στα χέρια τους την εξουσία και τους κυνήγησαν ανελέητα. Έτσι οι χταποδάνθρωποι άρχι-

σαν να κρύβονται για αιώνες – να ζουν σβήνοντας τα χνάρια τους για να γλιτώσουν τον χαμό. Δεν το κατάφεραν· κάπου στον 3ο π.Χ. αιώνα το είδος τους αφανίστηκε οριστικά.

Κι ο τελευταίος από αυτούς τους χταποδανθρώπους ήταν ο Καλλίμαχος από την Κυρήνη – εκείνος ο τρομερότερος απ' τους γραμματικούς της ιστορίας, που, ανάμεσα στ' άλλα, επινόησε, ένας άνθρωπος μόνος του, ολόκληρη την *Αρχαιότητα* και ολόκληρο τον *κόσμο* και εμάς που ζούμε μέσα σ' αυτόν.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 10ο
Η *πληγή*: trailer

Η *πληγή* ξεκίνησε από τη Ρώμη. Τον Φεβρουάριο του 1900. Την έφτιαξε ο Τριαρχίδης. Κατέτρωγε κάθε ζωντανό οργανισμό – μα απλώνονταν και στα κτίρια, στους δρόμους, στο χώμα, στα ποτάμια. Και στον αέρα. Σε εννιά χρόνια είχε κυριεύσει ολόκληρο τον κόσμο. Τον είχε μετατρέψει σε μια μάζα από σάρκα που αιμορραγούσε. Ένας μονάχα είχε το θάρρος να σταθεί απέναντί της. Ήταν η τελευταία, η έσχατη μάχη. Στο τέλος, κι αυτός ο μοναδικός που πάλεψε να αντισταθεί χάθηκε μέσα της – όπως συνήθως συμβαίνει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 11ο
Ο Αόμματος

Φάνηκε τον 196ο χρόνο πριν από τη Σύνδεση – την άνοιξη του 1895 μετά τον Χριστό. Ήταν αόμματος – που σημαίνει δεν είχε διόλου μάτια στο πρόσωπο. Να προσεχτεί αυτό: δίχως διόλου μάτια. Δηλαδή: εκεί που θα έπρεπε να υπάρχουν οι τρύπες των ματιών, είχε μόνο δέρμα.

Ήταν ο φριχτότερος δολοφόνος των αιώνων. Ερχότανε. Αυτό έκανε. Απλώς ερχότανε. Δεν χρειαζόταν να φτάσει, γιατί *ήδη ήτανε μέσα το μάτι του.* Δεν σε σκότωνε – σε κατέστρεφε. Διαμέλιζε το μυαλό σου κι εσύ κοιτούσες τον χαμό σου. Με ένα σχετικό ενδιαφέρον – αλλά μόνον κοιτούσες. Κι αυτός ερχότανε. Με μια ματσέτα στο χέρι.

Ό,τι έκανε το έκανε με τη σκέψη. *Μέσα* στη σκέψη. Ήταν κάποιος που σε ήξερε δίχως να σε έχει δει. Σε καλοήξερε. Σε καλοήξερε από *μέσα*. Σε καλοήξερε και σε λιάνιζε. Μόνο το κουφάρι άφηνε, απείραχτο, *ολόλαμπρο*, έτοιμο για ταρίχευση. Μα το πνεύμα το έκοβε. Και την ψυχή. Και το άλλο, εκείνο που δεν έχει όνομα. Εκείνο που *μυρίζει ύπαρξη*. Δεν μπορώ να το εξηγήσω παραπάνω, δεν γίνεται.

Ο πρώτος που φαγώθηκε ήταν ο Νίτσε. Πήγε, τον βρήκε και τον έφαγε. Τον Μάρτιο του 1895. Σαν να μπαίνει ένα πάκμαν μέσα σου και να σου τρώει όλες τις τελείες. Ούτε μιαν γωνίτσα *ύπαρξης* δεν του ξέφυγε. Άφησε για τη μάνα του Φρίντριχ μια νεκρή σάρκινη κούκλα. Αυτό δηλαδή που θέλει κάθε μητέρα.

Έτσι ξαμολήθηκε. Δεν έκανε καμία διάκριση: ξεπάστρευε άντρες και γυναίκες, πλούσιους και φτωχούς, νέους και γέρους, βρέφη και κατάκοιτους. Όλους. Σαν τη δικαιοσύνη ήτανε. Ή και σαν κάτι άλλο.

Ο Ουάιλντ τον δέχτηκε με σχετική ψυχραιμία. Κράτησε λίγο, βέβαια. Ύστερα άρχισε να μουρμουρίζει προσευχές στα Ελληνικά. Κι ανάμεσα στις λέξεις πετιόταν εμετός και αίμα. Όταν τον ρώτησαν αν ο Αόμματος είχε μπει, εκείνος απάντησε ουρλιάζοντας: Ω, δεν μπαίνει – *αναδύεται*. Κι έπειτα παραδόθηκε στον χαμό του. Στις 30 Νοεμβρίου του 1900. Πάνω στο δειλινό.

Ο νεκροζώντανος *Φρόιντ* είπε πως ο Αόμματος δεν υπάρχει. Πως είναι γέννημα του μυαλού, ένα ρηχό αντανακλαστικό της συνείδησης. Έγραψε μάλιστα και βιβλίο που θα τα έλεγε όλα αυτά. Κατόπιν, όταν ο Αόμματος πήγε και τον βρήκε, ο γερο-*Ζίγκμουντ* τον παρακάλεσε να τον λυπηθεί. Δεν τον λυπήθηκε – ποτέ του δεν λυπόταν κανέναν. Τον διαμέλισε *στα ρηχά της συνείδησης* – κι άφησε νεκροζώντανα τα μικρά κομματάκια στα οποία τον έκοψε. Για να το μάθουν όλοι πως τα παχιά λόγια δεν λέγονται τζάμπα, πως πληρώνονται ακριβά.

Τόσα για τον Αόμματο. Και όλες οι ιστορίες που θα σου πούνε γι' αυτόν είναι αλήθεια.

ΔΕΙΛΙΝΟ 12ο
Το προηγούμενο βράδυ

Το προηγούμενο βράδυ ο Γκρέγκορ Σάμσα ξάπλωσε κρατώντας στα χέρια του το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*. Κάποτε διάβασε για τον Patrem Carum – και φυσικά μαγεύτηκε… *Αυτός είναι αληθινός Πατέρας* σκέφτηκε· έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ακούσει βαθιά μέσα στη *νόηση* ένα θεσπέσιο μαδριγάλι τραγουδημένο από Εκείνον. Γιατί όλα τα τραγούδια τραγουδιούνται ταυτόχρονα – το θέμα είναι ποιο διαλέγεις να ακούσεις…

Έτσι τον πήρε ο ύπνος τον Γκρέγκορ, με το βιβλίο ανοιχτό στο στήθος.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 13ο
Το κόλπο του ***

Όταν ο στρατιώτης έμπηξε τη λόγχη στο πλευρό του σταυρωμένου *** για να επιβεβαιώσει τον θάνατό του, εκείνος, που διόλου δεν είχε πεθάνει παρά μόνο παρίστανε τον πεθαμένο, αλάλαξε από χαρά και ηδονή συνάμα…

Κι έπειτα γύρισε το βλέμμα προς τον ουρανό και είπε αυτά τα λόγια: Σ ο υ τ η ν έ φ ε ρ α , κ α τ α ρ α μ έ ν ε . Τ ώ ρ α π ι α έ χ ω κ α ι π ο ύ τ σ ο κ α ι μ ο υ ν ί …

Δ ΕΙΛΙΝΟ 14ο
Ο αποκεφαλισμός των ανθρώπων

Εκατόν σαράντα τέσσερα χρόνια μετά τη Σύνδεση έγινε ο αποκεφαλισμός των ανθρώπων. Ήδη με τη συμπλήρωση της πρώτης δεκαετίας ήταν προφανές πως δεν χρειάζονταν τα σώματα. Έτσι κι αλλιώς οι Συνδεδεμένοι βρίσκονταν σε κύστες Πυκτού για να διατηρηθούν επ' άπειρον ζωντανοί. Μόνο οι Υπάλληλοι σε κατάσταση Ημισύνδεσης – για να εφαρμόζουν τις οδηγίες των Ελεγκτών. Γιατί λοιπόν να ξοδεύεται ενέργεια για ένα ολόκληρο σώμα κάθε Συνδεδεμένου, αφού το μόνο χρήσιμο ήταν το κεφάλι;

Το θέμα τέθηκε σε Καθολική Διαβούλευση. Κάποιοι επέμειναν πως ο αποκεφαλισμός θα ήταν ολέθριος, διότι μετά από αυτόν πλέον ο Συνδεδεμένος δεν θα μπορούσε να αποσυνδεθεί. Κάποιοι άλλοι υποστήριζαν με θέρμη πως όποιος ήθελε να μετέχει στο μέλλον έπρεπε να αποδεχτεί το τίμημα. Με τη Σύνδεση οι άνθρωποι έγιναν ένα – μία καρδιά, ένας νους, μια ατέλειωτη φαντασιακή και διανοητική επικράτεια… Ποιος θα διανοούνταν να γυρίσει στην πρωτόγονη κατάσταση ενός ομιλούντος πιθήκου;

Χρειάστηκε να περάσει περισσότερος από ένας αιώνας μέχρι να ωριμάσει το πράγμα. Στο μεταξύ τελειοποιήθηκαν χίλιες φορές τα μηχανήματα, οι συνδετικοί νευρώνες, ο πολλαπλασιαστής αισθήσεων, οι αυξομειωτές έντασης – τα πάντα… Έτσι, όταν το ενεργειακό έλλειμμα έφτασε στο όριο και παρουσιάστηκε το δίλημμα (συνέχιση της Σύνδεσης ή αντικατάστασή της με μία Υποσύνδεση) κάμφθηκαν και οι τελευταίοι: η ανθρωπότητα δέχτηκε τον σταδιακό αποκεφαλισμό, με την προϋπόθεση πως τα σώματα όλων των αποκεφαλισμένων θα φυλάσσονταν σε (ελάχιστου κόστους) κρυογονικούς θαλάμους – για να τα έχουν καβάντζα εάν κάτι πήγαινε στραβά.

Έτσι έγινε ο αποκεφαλισμός των Συνδεδεμένων. Κανείς δεν κατάλαβε τίποτε – αυτοί συνέχιζαν στο διανοητικό σύμπαν τους να έχουν τα πάντα, να πραγματοποιούν τα πάντα, να ζούνε τα πάντα. Και πολύ γρήγορα το συνήθισαν και τους άρεσε και οικτίρανε τους εαυτούς τους, που το σκεφτόντουσαν για τόσα χρόνια και το είχανε κουράσει τόσο πολύ.

ΔΕΙΛΙΝΟ 15ο
Ο εφιάλτης

Όταν ο Τριαρχίδης έβαλε μπρος το σχέδιο να σκοτώσει τον Καλλίμαχο και να τον φάει, ο χταποδάνθρωπος γέλασε: «Ηλίθιε, είσαι μονάχα ένας εφιάλτης που έστειλα μέσα στο όνειρο των κοιμισμένων.»

Μα κατόπιν, όταν είδε πως ο εφιάλτης δεν σταματούσε, του κόπηκαν τα γέλια.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 16ο
Ο λιχούδης Σαβοναρόλα

Την παραμονή της φοβερής εκείνης Καύσης των Ματαιοτήτων του Φεβρουαρίου του 1497, κι ενώ οι Ολοφυρόμενοι όργωναν τη Φλωρεντία και ντελαλούσαν τον ερχομό της Αρετής, ο Σάντρο Μποτιτσέλι ζήτησε επειγόντως να δει τον Σαβοναρόλα.

Του επέτρεψαν να πάει στο κελί του στο Σαν Μάρκο – κι ας ήταν νύχτα: το ξέρανε πως ο άλλοτε δοξασμένος ζωγράφος ήτανε πια δικός τους και μάλιστα ένας από τους φανατικότερους. Μόλις, λοιπόν, βρέθηκε μόνος με τον τρομερό καλόγερο (εκείνος καθόταν στο κρεβάτι του με τα μάτια ανοιχτά, καρφωμένα στον τοίχο, το δίχως άλλο βυθισμένος στην προσευχή), ο Μποτιτσέλι έβγαλε απ' τον μανδύα του το τρομερό του μυστικό: ήταν το χυσοκούλουρο του ίδιου του Χριστού, ένα από αυτά που είχαν ζυμωθεί πριν από δεκαπέντε αιώνες με την επιθανάτια χυσιά του Κυρίου πάνω στον Σταυρό. Και στον ζωγράφο μας το είχε δώσει δώδεκα χρόνια νωρίτερα ο Λορέντσο ντι Πιερφραντσέσκο (αγορασμένο ή κλεμμένο από την Παλαιστίνη ή την Κωνσταντινούπολη ή και τη Βενετία – ποιος να ξέρει;) ως αμοιβή για εκείνη τη *Γέννηση της Αφροδίτης*: «Τι να τα κάνω τα μουχλιασμένα ψωμιά όταν έχω τη φρέσκια σάρκα» του είχε πει μες στην απαίσια αλαζονεία του ο αμαρτωλός μαικήνας (α, πόσο λυπότανε ο Σάντρο που δεν μπορούσε να του την πάρει πίσω τη μιαρή εικόνα και να την κάψει – να τσιτσιρίσει επιτέλους η φρέσκια σάρκα εκείνης της Αφροδίτης που ζωγράφισε…)

Αυτά εξήγησε ο μετανοημένος ζωγράφος στον καλόγερο· κι έπειτα άφησε το χυσοκούλουρο του Ναζωραίου στο ξύλινο τραπέζι. «Στο παραδίδω, άγιε αδελφέ, για να πράξεις το καλύτερο – το οποίο μόνο εσύ μπορείς να ξεχωρίσεις… Εγώ μήτε που ξέρω πια το χρέος μου προς το Αίμα του Κυρίου: άλλοτε

σκέφτομαι να το κρατήσω δοξάζοντας το όνομά Του κι άλλοτε να το κάψω την επόμενη μέρα στις καθαρτήριες φλόγες… Αποφάσισε εσύ, λοιπόν: δεν υπάρχει αγιότερος για να γνωρίζει καλύτερα το θέλημά Του…».

Εκεί σταμάτησε ο Σάντρο – περιμένοντας προφανώς μιαν απάντηση, μια κουβέντα έστω. Μα ο Σαβοναρόλα παρέμεινε ακίνητος στο κρεβάτι, απόλυτα σιωπηλός· ούτε που έστρεψε το βλέμμα προς το μέρος του επισκέπτη του, δεν ανοιγόκλεισε καν τα βλέφαρα. Θαρρείς τίποτε και κανένας δεν μπορούσε να τον αποσπάσει από την επερχόμενη Αρετή. Ο Μποτιτσέλι, γεμάτος δέος από την τόση αγιότητα, πισωπάτησε, προσκύνησε και βγήκε απ' το κελί συγκλονισμένος…

Μα όταν έκλεισε η ξύλινη πόρτα, ο τραγοκαλόγερος όρμησε στο χυσοκούλουρο σαν ξελιγωμένος σκύλος και το έκανε μια χαψιά.

Τι να πεις: Όλοι ξέρουμε πόσο λιχούδες είναι οι γοργόνες – δέκα φορές χειρότερες από τις γκαστρωμένες που τους μυρίζουν τα φαγητά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 17ο
Το Αφτί

Από όλα τα τέρατα, από όλα τα επινοήματα, από όλες τις απαίσιες σαδιστικές παγίδες, τις αδιανόητες μηχανές που κάνουν τον θάνατο να είναι ευχή και ποθητή λύτρωση, πιστέψτε με, τίποτε δεν είναι φριχτότερο από το Αφτί.

Δεν είναι μόνο που κομματιάζει τους ανθρώπους και τους κρατάει ζωντανούς, σε ζωντανά ξεχωριστά κομμάτια. Είναι που κάθε κομμάτι γίνεται μια νέα αυτόνομη συνείδηση η οποία γνωρίζει πως έχει τεμαχιστεί, ένα καινούργιο τέρας δίχως όραση, ακοή, γεύση, όσφρηση, γεμάτο απερίγραπτο πόνο, ανημπορία και απόγνωση

Και τούτο το Αφτί έχει ήδη μέσα του όσους το σκεφτούνε – ή κι όσους διαβάσουν για αυτό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 18ο
Τα αληθινά της μάτια

Ένας από τους λόγους που η Φεστιάς Ορσέ, η φοβερή Φλογομούνα, μάγευε τους άντρες (τα υποψήφια θύματά της) ήταν η δυνατότητά της να αλλάζει τα μάτια της. Είχε μια τεράστια συλλογή ματιών: και αληθινά, βαλσαμωμένα, ανθρώπων και ζώων, υπομονετικά μαζεμένα μέσα στον χρόνο, μα και μάτια ψεύτικα, καμωμένα από τα πιο άγρια μυαλά των αιώνων. Ανάλογα με την περίσταση φορούσε εκείνα που έπρεπε – και μονομιάς έκανε τον άλλον υποχείριό της μέχρι που τον κατάκαιγε.

Κάποιες φορές, στα πολύ δύσκολα, έκανε εξαίρεση και βγήκε με τα αληθινά της μάτια. Για την ακρίβεια, βγήκε χωρίς τα μάτια της, με εκείνες τις δύο φοβερές τρύπες που είχε στη θέση των βγαλμένων της ματιών.

ΔΕΙΛΙΝΟ 19ο
Το κεφάλι

Ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες τον έκανε καλά τον Τριαρχίδη. Του έστειλε τον κορμό μιας βελανιδιάς με μια κουφάλα και του έγραψε πως μέσα εκεί ήταν το Άλεφ – το οποίο ο σιχαμένος θα μπορούσε τάχα να το γλείψει για όσο ήθελε (*μέχρι και να το λιώσεις στο στόμα σου μπορείς, σαν καραμέλα βουτύρου* τού έγραφε στο συνοδευτικό γράμμα). Μόλις τα διάβασε αυτά, ο ξελιγωμένος Τριάρ χίμηξε σαν το ζώον κι έβαλε το κεφάλι του στην κουφάλα: και τότε χραπ, έπεσε μονομιάς το λεπίδι της γκιλοτίνας. Γιατί, βέβαια, μια καμουφλαρισμένη γκιλοτίνα ήτανε το δώρο του τυφλού.

Έτσι ο Μπόρχες τού το έκοψε το κεφάλι τού Τριάρ. Και ύστερα το πήρε ετούτο το κεφάλι, το έβαλε σε γυάλα και το κουβαλούσε μαζί του, όπου κι αν πήγαινε. Έκανε χάζι να ακούει το τρομερό υβρεολόγιό του (σωστός βόθρος), τις αδιάκοπες κατάρες, τις ακαταλόγιστες απειλές, τις απίστευτες περιγραφές της εκδίκησής του (πώς θα τον βασάνιζε, πώς θα τον έκανε να εκλιπαρήσει για να πεθάνει κι όλα τα σχετικά), τις απίθανες ιστορίες που εις μάτην αράδιαζε για να τον τρελάνει τον τυφλό και να τον οδηγήσει στον όλεθρο.

Και, φυσικά, το ήξερε ο Μπ. πως ήτανε εξαιρετικά επικίνδυνο να έχει τον ασώματο Τριάρ κοντά του και να τον ακούει μέρα νύχτα. Μα τον κρατούσε – και σιγά σιγά τού γίνανε κάτι σαν ναρκωτικό οι απειλές και οι βρισιές και οι ξεραστικές ιστορίες του κεφαλιού. Τον έπαιρνε μαζί του και στα ταξίδια του αλλά και στις πιο μικρές μετακινήσεις του· ακόμη και στο μπάνιο τον έβαζε πλάι του για να τον ακούει. Και τον θαύμαζε όλο και πιο πολύ τον αρχίδη, που μπορούσε να νιώσει τόσο βαθύ μίσος, που μπορούσε να ξεράσει τόσο βόρβορο…

ΔΕΙΛΙΝΟ 20ο
Το πέτρωμα των ανθρώπων

Εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια δεν υπάρχουν άνθρωποι πάνω στη Γη – μήτε ανθρώπινος πολιτισμός, μήτε ιστορία, μήτε τίποτε. Το ανθρώπινο είδος έχει αφανιστεί. Μονάχα πετρωμένοι υπάρχουν, σαν αγάλματα, εδώ και αιώνες σκεπασμένοι από βρύα και λειχήνες, χόρτα, θάμνους, χώματα ή άμμο της ερήμου – τι σημασία έχει από τι;

Μάθε, λοιπόν, το μυστικό: τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια μετά την εβραϊκή Κτίση του Κόσμου, κάπου ανάμεσα στην εκατοστή εικοστή και την εκατοστή εικοστή πέμπτη Ολυμπιάδα, πεντακόσια πενήντα χρόνια από κτίσεως Ρώμης – ή, αν το θέλεις έτσι, δύο αιώνες πριν από αυτόν που εσύ ονομάζεις Χριστό, οι άνθρωποι έσβησαν για πάντα. Γιατί η γοργόνα η Μέδουσα, η τρομερή Γοργώ, πέτρωσε όλους όσοι ζούσαν στη Γη – και αφάνισε οριστικά την ανθρωπότητα.

Και βέβαια δεν ήταν πλάσμα της μυθολογίας η Γοργώ όπως νομίζεις – ήταν πρόσωπο που υπήρξε (κι άμα σκεφτείς το έργο της, μπορείς να πεις: π α ρ α ϋ π ή ρ ξ ε) . Και πέτρωνε τους ανθρώπους σαν τους έμπηγε το τρομερό της βλέμμα β α θ ι ά μέσα στα μάτια τους – και φυσικά κανείς παλικαράς δεν κότησε να τη ζυγώσει κρατώντας καθρέφτη και χρυσό δρεπάνι. Απλώς τι να σου κάνει κι ο πατέρας της; – μη μπορώντας να ομολογήσει την ύπαρξή της την έχωσε μες στη μυθολογία που επινόησε. Μα είναι η αλήθεια πως, ακόμη κι αυτός (που δεν του έλειψε η φαντασία…), δεν μπορούσε να διανοηθεί τι έμελλε να κάνει εκείνη η τρομερή κόρη του…

Όχι, κανείς δεν έμαθε το γιατί θέλησε η Γοργώ να πετρώσει τους ανθρώπους. Ίσως για να τους εκδικηθεί που αφάνισαν τους χταποδανθρώπους. Ίσως για να τους μνημειώσει

– να καταργήσει μια για πάντα το χάλασμα της σάρκας, τη φθορά, τη ματαιότητα. Ίσως γιατί φουρτούνιασε μέσα της που ήταν γοργόνα και δεν είχε μουνί να γαμηθεί – και τα φουρτουνιασμένα θηλυκά σπέρνουν τον όλεθρο.

Ίσως πάλι να έκανε ό,τι έκανε δίχως λόγο. Απλώς να το σκέφτηκε και να το έκανε.

Και νά πώς η Γοργώ πέτρωσε όλην την ανθρωπότητα… Το σχεδίασε μεθοδικά: πρώτα πέτρωσε όλους όσοι βρίσκονταν στα καράβια – ανέβαινε πάνω στα σκαριά τους και τους κοιτούσε τον έναν μετά τον άλλον (και τα καράβια έμεναν ακυβέρνητα, μέχρι να απολήξουνε στα βάθη του ωκεανού). Μόλις τέλειωσε με τη θάλασσα έπιασε την ξηρά, από τη μια άκρη της γης ως την άλλη: άρχισε με τις παραθαλάσσιες πολιτείες και τα χωριά γύρω από αυτές, κατόπιν κολύμπησε ανάποδα στα ποτάμια, ανέβηκε στα ψηλότερα βουνά, πήγε στις στέπες, στις πιο άγριες ζούγκλες, στις πιο ξερές ερήμους. Δεν άφησε κανέναν δίχως να του μπήξει το βλέμμα της μέσα στα μάτια του – και ξετρύπωσε όσους είχαν κρυφτεί σε σπηλιές και σε πηγάδια, σε κουφάλες δέντρων, σε τάφους και σε υπόγειες σήραγγες, εκατοντάδες μέτρα κάτω από την επιφάνεια της γης. Όλους τους βρήκε και τους πέτρωσε.

Έτσι τέλειωσε το ανθρώπινο είδος – κι αν χρειάζεσαι ντε και καλά μιαν ημερομηνία, βάλ' την χωρίς να χολοσκάς: πες *έγινε το 214 π.Χ.* ή *έγινε το 207 π.Χ.* ή όποτε θέλεις. Πίστεψέ με, δεν θα σε ελέγξει κανείς… Γιατί έκτοτε μόνο φυτά και ζώα ζούνε στη Γη – και τα έντομα, βέβαια, και οι μύκητες και το πλαγκτόν των θαλασσών: αυτό που λέμε *χλωρίδα και πανίδα* – τίποτε άλλο. Κι όσα ανθρώπινα έργα διαβάζεις πως έγιναν στους αιώνες ύστερα από τούτο το πέτρωμα, υπάρχουν, βέβαια, μόνο στη φαντασία σου.

Κι αν αναρωτιέσαι τι είσαι εσύ που τα διαβάζεις όλα αυτά, τι να σου πω; Σκέψου κι αποφάσισε. Μονάχα μη διανοηθείς πως είσαι άνθρωπος, επειδή το φαντάζεσαι. Κάτι άλλο είσαι – ή και τίποτε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 21ο
Continet

Τρία χρόνια πριν από τον θάνατό του, το 11 μ.Χ., ο Οκταβιανός Αύγουστος για κάποιον λόγο, που δεν είναι της παρούσης να το αναφέρουμε, συγκινήθηκε βαθιά. Φυσικά, δεν έκλαψε – κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανόητο, καθώς ο Imperator Caesar ήταν αδάκρυτος. Μα φαίνεται πως ο Αύγουστος αποφάσισε να εκφράσει κάπως τη συγκίνησή του, ν α τ η ν κ ά ν ε ι π ρ ά ξ η – και όλοι ξέρανε πως δεν είχε πάρει ποτέ του λανθασμένη απόφαση. Έτσι ζήτησε ένα κυρτό καλοακονισμένο εγχειρίδιο και, μπροστά στους στρατιώτες της φρουράς του, έβγαλε ο ίδιος το δεξί του μάτι. Το έκανε με χειρουργική ακρίβεια και δίχως να τρεμοπαίξει διόλου το χέρι του από τον πόνο. Κι αμέσως μετά, με αργές και ντελικάτες κινήσεις, ο ίδιος καθάρισε τον βολβό με πετσέτα και τον άφησε πάνω στο μαρμάρινο τραπέζι.

Κι έπειτα κάλεσε τον καλύτερο μικρογράφο της Ρώμης και τον διέταξε να γράψει με πυρωμένη βελόνη πάνω σε εκείνον τον βολβό του βγαλμένου ματιού του τη φράση: *Omnis oculus continet lacrimas suas*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 22ο
Ο οριστικός καταστροφέας

Ο κόσμος θα συσπειρωθεί και θα τελειώσει μέσα στον Τριαρχίδη. Όλα όσα επινόησε ο Καλλίμαχος θα τελειώσουν μέσα στον νου του – και μαζί του και ο ίδιος ο νους του που θα τα αφανίσει. Θα είναι η τελική σύντηξη και κείνος ο οριστικός καταστροφέας. Ας γίνει ξεκάθαρο σε όλους αυτό.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 23ο
Το διαμάντι της Θηρεσίας

Η Αγία Θηρεσία, αντί για κλειτορίδα, είχε στο μουνί της ένα διαμάντι. Έτσι γεννήθηκε – κι όσο μεγάλωνε αυτή, μεγάλωνε και το διαμάντι. Στα δεκατέσσερά της έφταση ίσαμε ένα αβγό και έγινε σκληρό τόσο που μπορούσε να κόβει κρύσταλλα.

Ήταν προφανές πως πάρα πολλοί θα ήθελαν να την πετσοκόψουν για να πάρουν το τεράστιο πετράδι. Πρώτη από όλους θέλησε να το κόψει η ίδια η μάνα της – είτε για να το πάρει η ίδια για λογαριασμό της είτε για να γλιτώσει τη Θηρεσία από μια τέτοια κατάρα είτε και για τα δυο. Έτσι, ένα βράδυ, έδωσε υπνωτικό στην κόρη της – κι έπειτα τη γύμνωσε, της άνοιξε τα πόδια και τη ζύγωσε με αράβικο στιλέτο.

Μα όποιος κι αν ήταν ο σκοπός της μητέρας, όταν είδε το διαμάντι στο εφηβικό μουνί της κοπέλας, έχασε το μυαλό της. Έπεσε μπρούμυτα πάνω του κι άρχισε να το γλείφει με λύσσα μοναδική. Το κοιμισμένο κορίτσι γκάβλωσε ανεπανάληπτα. Κάποτε, ύστερα από ώρα, ξέσπασε με μια ιαχή ανυπόφορη, που άρχιζε από το κέντρο της γης και έφτανε μέχρι το απώτατο βάθος του ουρανού. Μα αντί το μουνί της Θηρεσίας να πλημμυρίσει με τα χύσια της το πρόσωπο της μάνας της, το διαμάντι έγινε μια τρομερή γαλάζια φλόγα και κατέκαψε τη μητέρα απ' την κορφή ως τα νύχια, την άφησε ένα κομμάτι κάρβουνο που έβγαζε καπνούς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 24ο
Το Χταπόδι

Κάπου στα βάθη της Ινδίας, πέρα από τον ποταμό Υδάσπη (ή λίγο πιο βόρεια ή και ακόμη ανατολικότερα), χάσκει μια τεράστια ξερή γούβα με διάμετρο αρκετά χιλιόμετρα, σαν κρατήρας από τεράστιο μετεωρίτη. Τούτη η γούβα ήταν κάποτε η λίμνη Αρντί – το όνομά της είναι παραφθορά από το αρχαίο όνομα που της έδωσαν οι αρχαίοι Έλληνες χρονικογράφοι αφότου ξεράθηκε: *Καρδιά*. Ωστόσο η λίμνη είχε και ένα ακόμη όνομα, παλιότερο, ξεχασμένο εδώ και χιλιάδες χρόνια – κι όσα κείμενα αναφέρανε τούτη την παλιότερη ονομασία χάθηκαν από προσώπου γης. Και υπήρχε λόγος για να γίνει αυτό.

Όλοι το ξέρανε πως στη λίμνη Αρντί ζούσε το Χταπόδι. Λέγανε γι' αυτό πως ήταν τεράστιο, πως, αν άπλωνε τα πλοκάμια του, μπορούσε να φτάσει τα τείχη μιας πόλης από τη μια τους άκρη ως την άλλη. Και πως δεν έπρεπε να το αφήνεις να πεινάσει – γιατί θα αφάνιζε ολάκερη τη Γη από την οργή του. Και πως όλοι οι βασιλιάδες της γης έπρεπε να του στέλνουνε για φαγητό από χίλιους ανθρώπους, κάθε φορά που γέμιζε το φεγγάρι, για να τους τρώει το Χταπόδι και να τους αφήνει ήσυχους.

Κάποτε ο Φαραώ Χέοπας θέλησε να το δει με τα ίδια του τα μάτια το Χταπόδι – έχοντας την υποψία πως για αιώνες έτρεμαν έναν ανύπαρκτο θρύλο. Έτσι το αποφάσισε: με ολόκληρο στράτευμα πέρασε θάλασσες, ερήμους και ποτάμια και έφτασε στη Λίμνη. Με γυάλινα σκάφανδρα άρχισε να ψάχνει να βρει τη σπηλιά του Χταποδιού. Δεν βρήκε τίποτε: ο πάτος ήτανε μια ομοιόχρωμη μαύρη επιφάνεια, δίχως σπηλιές, δίχως βυθό, δίχως καν μούργκα. Κι εκεί που ετοιμαζόταν να τελειώσει την αναζήτηση και να ανακοινώσει πως το Χταπόδι δεν υπάρχει, έξαφνα εκείνο σηκώθηκε, με φοβερό κρότο:

αλίμονο, έπιανε όλον τον πάτο της λίμνης. Με το ένα πλοκάμι του έπιασε τον δύσμοιρο Φαραώ και τον σήκωσε μονομιάς στους πέντε χιλιάδες πήχεις, ίσως και περισσότερο. Και τον κράτησε εκεί ψηλά για ώρα – κάποιοι λένε μέχρι το δειλινό.

Ωστόσο μετά, παραδόξως (ή και διόλου παραδόξως), δεν τον έφαγε τον άπιστο Χέοπα: τον κατέβασε κάτω και τον άφησε στην όχθη για να γυρίσει στην Αίγυπτο με τη θλιβερή κουστωδία του. Φυσικά όταν έφτασε πίσω, ο Μέγας Φαραώ ήταν κάποιος που είχε χάσει εντελώς τα λογικά του: γυρνούσε γυμνός στους δρόμους, πασαλειμμένος με τις ίδιες τις ακαθαρσίες του και έλεγε μόνο μια κουβέντα – συνεχώς την ίδια: «Το Χταπόδι είναι μεγάλο, ο κόσμος είναι μικρός.»

Μέχρι που ανέλαβε το Ιερατείο να μαζέψει τα χάλια του Χέοπα: μην μπορώντας να τον σκοτώσουν καθώς θεωρούνταν *Θεός*, αποφάσισαν να του φτιάξουν μια πυραμίδα και να τον κλείσουν εκεί. Έτσι κι έγινε: τον θάψανε ζωντανό τον Φαραώ τους σε μια πυραμίδα μεγάλη, για να χωρέσει τον φόβο του.

Κι έχουνε πει πολλά ακόμη για το Χταπόδι – τόσα που δεν χωράνε σε αυτό το βιβλίο. Και ξεχειλίζουν σαν τα πλοκάμια του χταποδιού από τα παράθυρα της Εκκλησίας.

ΔΕΙΛΙΝΟ 25ο
Ο *Ζίγκμουντ Φρόιντ* ξεκοιλιάζει τα χέλια

Ο *νεαρός Ζίγκμουντ Φρόιντ* πήγε στην Τεργέστη στα 1876 και τάχα έψαχνε τη σεξουαλική φύση των χελιών… Και καλά για να δει άμα υπάρχουνε χέλια αρσενικά και χέλια θηλυκά και ιστορίες για αγρίους. Μα στην πραγματικότητα έψαχνε τον ποιητή Οβίδιο που ήταν μεταμορφωμένος σε χέλι.

Και μη φανταστείς πως ήθελε να ακούσει τις *Μεταμορφώσεις* από πρώτο χέρι. Να τον ξεκοιλιάσει ήθελε, να του πάρει το μάτι του Λεονάρντο.

Και μην τρως μούφα πως ο *Φρόιντ* ήταν *νεαρός* στα 1876. Το ακριβώς αντίθετο από *νεαρός* – πιο αντίθετο δεν γίνεται.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 26ο
Οι φλέβες του σώματος

Μέσα στο σώμα σου υπάρχουν κρυμμένες φλέβες. Μία με σκούρο μπλε αίμα, μία με ανοιχτό γαλάζιο, μία με λευκό, μία με ασημένιο. Υπάρχουν και τριάντα τρεις φλέβες σε όλες τις αποχρώσεις του πράσινου. Φυσικά υπάρχει φλέβα με κίτρινο αίμα – και με σταχτί και με μαύρο, βέβαια, σαν το μελάνι της σουπιάς. Όπως άλλωστε υπάρχει μια φλέβα που μέσα της τρέχει υδράργυρος – καθώς και μια φλέβα με το φαρμάκι αρχαίου φιδιού.

Και δεν υπάρχει κανένα από τα άλλα *υγρά του σώματος*: σάλιο, δάκρυ, ιδρώτας, σπέρμα, φλέγματα, κίτρινη ή μαύρη χολή, μητρικό γάλα ή κάτουρο ή μυελός ή πύον. Όλα είναι αίμα που περιμένει.

Κι όλες οι αγριότητες του κόσμου είναι επίσης φλέβες οι περιμένουν μέσα σου: η καλή και η κακιά φλέβα (μια που αν τρυπήσει γιατρεύεσαι από κάθε αρρώστια και μια που αν τρυπήσει πεθαίνεις μονομιάς), οι φλέβες της τρέλας (αυτές που σε τζατζεύουν και σε ξετζατζεύουν), οι φλέβες της σαρκοφαγίας (αυτές που σε κάνουν λύκο ή πρόβατο), οι φλέβες της χαράς και της λύπης, οι φλέβες της γκάβλας (μια που σου την παίρνει και μια που σου την δίνει), οι φλέβες της αγάπης και του μίσους, οι φλέβες της λησμονιάς, οι φλέβες της πείνας, οι φλέβες της οργής – κι άλλες χιλιάδες… Κι όλες πηγαίνουν ανά δύο – γιατί καθεμιά έχει και την αντίθετή της.

Κι ακόμη υπάρχει μια φλέβα με διάφανο αίμα – ολόγλυκο, τάχα… Αυτό το διάφανο αίμα είναι η ψυχή σου.

Τέλος, υπάρχει και μια ακόμη φλέβα μέσα στο σώμα σου. Αλλά γι' αυτήν καλύτερα να μη μιλάει κανείς.

Κι όλες τούτες τις φλέβες μπορεί να τις βρει μοναχά όποιος τις ξέρει.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 27ο
Το αβγό του Πιέρο

Όλοι το ξέρουν πως ο Πιέρο ντέλα Φραντσέσκα ήταν σοφός κροκόδειλος – και πως μέσα στο *Πολύπτυχο της Παναγίας εν Δόξη* που ζωγράφισε κατόπιν παραγγελίας του Φεντερίκο ντε Μοντελφρέντο *έβαλε* το αβγό το οποίο θα συνέχιζε το είδος των σοφών κροκοδείλων. Να καταλαβαινόμαστε: το πήρε στο χέρι και *το έβαλε μέσα* στην εικόνα – πλέον το βλέπεις τάχα κρεμασμένο με αλυσίδα από το κοχύλι του θόλου. Απόμενε (ή και: απομένει) κάποιος να μπορέσει να το βγάλει από την εικόνα και να το ζεστάνει για να γεννηθεί το νέο σοφό κροκοδειλάκι.

Και βέβαια ειπώθηκαν πολλά μες στους αιώνες: πως μέσα στο αβγό αυτό κρύβονταν το Άγιο Πνεύμα, το φίδι της Εδέμ, ο Χριστός, ο Αντίχριστος, το τρυφερό μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε, η *πληγή* – και ό,τι άλλο βάλει ο νους σου. Ή ακόμη πως ο Πιέρο είχε βάλει το μάτι του –το τρομερό μάτι του– ή τ' αρχίδια του παραγγελιοδότη Δούκα. Ή και κάτι άλλο, άρρητο, άγνωστο, *κρυφό* απ' όλους μας.

Κι έλεγαν πως είπε σε όσους τον ρώτησαν τι και πώς: Έτσι όπως το έβαλα εγώ, έτσι να το βγάλετε εσείς...

Πάσχισαν πολλοί να το βγάλουν εκείνο το αβγό από την εικόνα. Μονάχα ένας το κατάφερε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 28ο
Ο Τριαρχίδης κάηκε

Τον Τριαρχίδη τον έκαψε η διαβόλισσα Ιβάνκα Πράχου – η Αγία Ιβάνκα, αν έτσι το θέλεις… Γιατί ο κοπρίτης ξέρασε την ιστορία της έτσι όπως τον βόλευε. Κι αντί να πει πως μέσα από το Ιερό Μουνί Της βγήκε οριστικά και αμετάκλητα ο Ιησούς Χριστός και συντελέστηκε η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, είπε κάτι απίστευτες βρομιές, κάτι ψέματα τρελά, ο αρχίδαμος.

Έτσι εκείνη έχυσε φωτιά, έχυσε φωτιά ψηλά από τους ουρανούς, από το Θεϊκό Μουνί Της, και τον έκαψε τον αλητήριο. Και τη φωτιά την έχυσε μες στο μυαλό του και από εκεί του κατάκαψε όλα τα σωθικά.

Και μη μου πεις πως ένας επινοημένος δεν μπορεί να καεί… Μύθος, φίλε: τα μυαλά των επινοημένων καίγονται καλύτερα από κάθε άλλο. Σαν στουπιά με βενζίνα αρπάζουνε και λαμπαδιάζουν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 29ο
Adoration

Τον Δεκέμβριο του 1878 γύρεψαν από τον Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ, τον τυφλό Ματιαστή (που τότε ακόμη άνθιζε μόνον εικόνες), να ανθίσει με το βλέμμα του μια ακόμη εικόνα. Του υποσχέθηκαν αμοιβή τεράστια από κάποιον μυστηριώδη παραγγελιοδότη που ήθελε να μείνει ανώνυμος. Ο Νταρτούιγ δέχτηκε – προφανώς από περιέργεια. Τον παράλαβε μια ομάδα σιωπηλών υπασπιστών από τη Βενετία και τον οδήγησαν με μια υπερπολυτελή άμαξα στη Φλωρεντία: την 21η Δεκεμβρίου, τη νύχτα, τον πήγαν σε ένα Παλάτσο και του φέρανε τον πίνακα – δίχως να του πούνε ποιος είναι και ποιανού ζωγράφου (εξάλλου κι ο ίδιος ποτέ δεν ήθελε να ξέρει το παραμικρό για την εικόνα που θα άνθιζε).

Ωστόσο οι καφεροί τού είχαν φέρει την *Προσκύνηση των Μάγων* του Λεονάρντο. Ο Νταρτούιγ ζύγωσε την εικόνα φορώντας, όπως πάντοτε, τη μαύρη μάσκα του. Έσκυψε προς την εικόνα: σαν την μύρισε μια ιδέα, σαν να θέλησε να την ακούσει *εκεί βαθιά*.

Τότε γύρισε και είπε σ' αυτούς που τον είχαν οδηγήσει ως εκεί: «Η εικόνα τούτη είναι ήδη ανθισμένη ... » Κι έπειτα, με μια αστραπιαία κίνηση, όρμησε προς τον μυστηριώδη παραγγελιοδότη, που παρακολουθούσε καθισμένος στο σκοτάδι, τον άρπαξε απ' τις μασχάλες και με δύναμη τιτανική τον πέταξε *μέσα στον πίνακα*, *εκεί*, στο κέντρο.

Μονομιάς ακούστηκε ένας στιγμιαίος φριχτός ήχος – σαν ανθρώπινη σάρκα που λιανίζεται. Πετάχτηκαν τα αίματα στα πρόσωπα ολωνών...

Κατόπιν ο τυφλός γύρισε προς τους έντρομους υπηρέτες (που μόλις είχαν δει τον αφανισμό του κυρίου τους) και τους είπε: «Είστε τυχεροί που σας αφήνω έτσι…» Και λένε πολλοί πως τους άφησε για να μαθευτεί η ιστορία.

Κι ευθύς αμέσως ο Νταρτούιγ έκανε μεταβολή και έφυγε, θαρρείς εξαφανίστηκε, όπως συνήθιζε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 30 ο
Το λεπίδι που ξακρίζει

Ό,τι περισσεύει απ' αυτό το *βιβλίο* κόβεται σύρριζα. Μόνο ό,τι χωράει μέσα του, γλιτώνει.

Γι' αυτό, όταν ο Μπόρχες προσφέρθηκε να του δείξει την έξοδο από το βιβλίο, ο Δάντης κώλωσε. Καλύτερα αιωνίως με τα τέρατα, παρά εκεί έξω, μόνος με το λεπίδι που ξακρίζει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 31ο
Οι μυστικές λέξεις

Υπάρχει μια μυστική λέξη που, αν την προφέρεις κρατώντας ένα οποιοδήποτε μέταλλο (ένα βραχιόλι, μια αλυσίδα, ένα μαχαίρι – ή και ό,τι άλλο μεταλλικό), όλη σου η ύπαρξη (η *συνείδηση*, η *μνήμη*, η *ψυχή* – το *είναι σου* τέλος πάντων) βγαίνει μονομιάς από το σώμα και φωλιάζει στο μέταλλο που κρατάς. Το κορμί σου σωριάζεται κάτω άψυχο πια – κι εσύ απομένεις για πάντα *εκεί μέσα*, φυλακισμένος και άφθαρτος, όπως καθένας ανύπαρκτος εξάλλου.

Μονάχα ένας τρόπος υπάρχει για να ελευθερωθείς: μια δεύτερη μυστική λέξη που πρέπει να την προφέρει κάποιος άλλος, ενώ το μέταλλο που σε έχει ρουφήξει ακουμπάει σ' ένα άψυχο σώμα – το άλλοτε δικό σου ή και οποιοδήποτε άλλο. Τότε μονομιάς, η φυλακισμένη ψυχή θ α β γ ε ι και θα ξαναγίνει *ζωντανό πλάσμα* – θα σκηνώσει μέσα στο σώμα και θα το σηκώσει ορθό.

Τούτες τις μυστικές λέξεις τις ξέρανε (τις βρήκανε; τις επινόησαν; – κανείς δεν ξέρει) οι αρχαίοι Σουμέριοι βασιλιάδες και τις αποκαλύπτανε μονάχα από τον πατέρα-βασιλιά στον γιο-διάδοχο. Και καθώς φορούσαν πάντοτε στο μπράτσο τους το βασιλικό χρυσό βραχιόλι, όποτε ερχότανε το τέλος τους, είτε από αρρώστια είτε από δολοφονική απόπειρα (στη μάχη κανείς δεν τολμούσε να τους κοιτάξει), αρκούσε μονάχα να προφέρουνε την πρώτη λέξη – και μονομιάς η ύπαρξή τους π ε ρ ν ο ύ σ ε μ έ σ α σ τ ο β ρ α χ ι ό λ ι τ ο υ ς. Κι έπειτα ο γιος κάθε βασιλιά έβρισκε ένα άψυχο κορμί (προφανώς διέταζε να σκοτώσουν κάποιον νέο και υγιή) και του φορούσε το βασιλικό βραχιόλι που *ήτανε* ο πατέρας του· κατόπιν έλεγε τη δεύτερη μυστική λέξη και ο πατέρας έ β γ α ι ν ε

από το βραχιόλι και ξαναγεννιότανε στο νέο σώμα.

Αυτό γινότανε με τους Σουμέριους βασιλιάδες· το αποτέλεσμα ήταν να βασιλεύει ο ίδιος άνθρωπος για πεντακόσια και για χίλια χρόνια – καθώς με τις δύο μυστικές λέξεις μπορούσε διαρκώς να μετενσαρκώνεται σε νέα σώματα. Και μόνον όταν ο γιος αποφάσιζε να μη *βγάλει* από το μέταλλο τον πατέρα υπήρχε πραγματική διαδοχή στον θρόνο. Αυτό εξάλλου ήτανε το θανάσιμο στοίχημα για τον κάθε βασιλιά: έπρεπε να εμπιστευτεί τη μυστική λέξη η οποία ξανασαρκώνει στον σωστό γιο, σε εκείνον που δεν θα τον άφηνε για πάντα εγκλωβισμένο στο μέταλλο, ώστε να αποκτήσει ο ίδιος την εξουσία. Και φυσικά, όπως υπήρξαν βασιλιάδες που, με διάφορες μετενσαρκώσεις, κάθισαν στην εξουσία χίλια χρόνια, υπήρξαν και μερικοί που δεν συμπλήρωσαν στον θρόνο μήτε χρόνο – προφανώς γιατί εμπιστεύτηκαν ανυπόμονους γιους.

Ώσπου κάποτε ήρθε ο Σαργών – αυτός που έμεινε στην ιστορία ως ο Μέγας Βασιλέας του Κόσμου, ο Θεμέλιος Λίθος των Ουρανών, ο Πρώτος Άρχων της Αυτοκρατορίας των Ακκάδων: ωστόσο, προτού γίνει όλα αυτά, ο Σαργών ήταν ένας υπηρέτης του παλατιού, ο οποίος στη συνέχεια έγινε και βασιλικός οινοχόος – λόγω της καθημερινής επαφής του με τον βασιλιά Ουρ-Ζαμπάμπα (που είχε εξάρτηση από τα μαύρα κρασιά της ερήμου) έμαθε τι συνέβαινε με τις μυστικές λέξεις. Μια μέρα, πάνω στο γέμισμα του ποτηριού, κατάφερε τον βασιλιά να του εκμυστηρευτεί σε ποιον από τους γιους του είχε εμπιστευτεί τη δεύτερη λέξη που σε βγάζει από το μέταλλο. Τότε έδρασε αστραπιαία: το ίδιο βράδυ πήγε στο κρεβάτι του Ουρ-Ζαμπάμπα και, αφού τον σκότωσε, τον κομμάτιασε σαν σφάγιο. Αμέσως μετά πήγε στο δώμα του πρίγκιπα Μάρου, του εκλεκτού γιου που ήξερε τη λέξη, του έκοψε τον λαιμό και κατόπιν πέταξε το πτώμα του στο πηγάδι του παλατιού. Ύστερα, άλλαξε ρούχα, φόρεσε το βασιλικό βραχιόλι και χτύπησε τις κουδούνες· μόλις μαζεύτηκαν οι αξιωματούχοι τούς ανακοίνωσε το νέο: πως τάχα ο Ουρ-Ζαμπάμπα δολοφονήθηκε από εχθρούς, προλαβαίνο-

ντας ωστόσο να ψελλίσει τη μυστική λέξη και να *μπει μέσα* στο βασιλικό βραχιόλι. Και πως αμέσως μετά ο πρίγκιπας Μάρου, που βρήκε τον βασιλιά σφαγμένο, έπρεπε να προφέρει τη δεύτερη λέξη και να τον ξαναφέρει στη ζωή. Επειδή όμως, συνέχισε ο ραδιούργος Σαργών, το σώμα του Βασιλιά κομματιάστηκε και δεν γινόταν να χρησιμοποιηθεί, ο Εκλεκτός Γιος έπνιξε μονομιάς τον υπηρέτη-οινοχόο, και φορώντας το βασιλικό βραχιόλι στο χέρι του Σαργών πρόφερε τη μυστική λέξη και ζωντάνεψε τον πατέρα του. Το τελευταίο ψέμα του οινοχόου ήταν τραβηγμένο από τα μαλλιά: τον πρίγκιπα Μάρου, είπε, τον κυρίευαν τύψεις για τον φόνο του οινοχόου τον οποίο υπεραγαπούσε – και θολωμένος όπως ήταν πήγε και πήδηξε μέσα στο πηγάδι του παλατιού. Έτσι, αυτός που τώρα μιλούσε στους αξιωματούχους του Βασιλιά δεν ήταν πλέον ο Σαργών μα ο ίδιος ο Ουρ-Ζαμπάμπα, σαρκωμένος μέσα στο σώμα του υπηρέτη του.

Μοιάζει απίστευτο, μα οι βασιλικοί αξιωματούχοι πίστεψαν αυτήν την εξωφρενική ιστορία – ίσως επειδή τα πιο εξόφθαλμα ψέματα γίνονται πιστευτά, ίσως επειδή οι αξιωματούχοι αιφνιδιάστηκαν μπροστά στα νέα δεδομένα, οπότε θέλησαν να κερδίσουν χρόνο για να σκεφτούνε πως θα τοποθετηθούνε απέναντι στην καινούρια τροπή των πραγμάτων… Ωστόσο φαίνεται πως ο χρόνος δεν ήταν γενναιόδωρος μαζί τους: σε πολύ λίγο καιρό ο Θεμέλιος Λίθος (πλέον έτσι ήθελε να τον προσφωνούν ο Σαργών) έσφαξε όλες τις συζύγους, τα παιδιά και τους συγγενείς του παλιού βασιλιά καθώς και όλους τους βασιλικούς αξιωματούχους και τους αντικατέστησε με καινούργιους. Και έτσι βασίλεψε για κοντά εξήντα χρόνια πνίγοντας στο αίμα κάθε συνωμοσία σε βάρος του· μέχρι που πέθανε (λένε πως τρύπησε το δάχτυλό του στο αγκάθι μιας διάφανης τριανταφυλλιάς και πέθανε από τον πόνο), *μπαίνοντας* κι αυτός στο χρυσό βασιλικό διάδημα που φορούσε (είχε ακούσει τη μυστική λέξη από τον Ουρ-Ζαμπάμπα την ώρα που τον έσφαζε και με τη σειρά του την πρόφερε πάνω στον επιθανάτιο ρόγχο του). Και, φυσικά, δεν είχε αφήσει τη δεύτερη μυστική λέξη σε κανέναν από τους

γιους του – για τον απλούστατο λόγο πως δεν την ήξερε, ούτε ο ίδιος ούτε κανένας άλλος.

Έτσι χάθηκε –προφανώς οριστικά– η δεύτερη μυστική λέξη *που ελευθερώνει*· την πρώτη (αυτήν που σε *βάζει* μέσα στο μέταλλο) την γνώριζαν και την γνωρίζουν αρκετοί – και προφανώς την λένε και σε άλλους. Όμως η πρώτη λέξη χωρίς τη δεύτερη είναι πρακτικά άχρηστη: μπορείς πράγματι να την προφέρεις και να *μπεις* μέσα στο μέταλλο το οποίο φοράς ή αγγίζεις (βραχιόλι, ας πούμε, ή δαχτυλίδι ή αλυσίδα ή μαχαίρι ή και σπαθί ή κάτι πολύ ταπεινότερο, μια καρφίτσα, για παράδειγμα). Μα έπειτα θα μείνεις για πάντα κλεισμένος εκεί, δίχως κανένας να μπορεί να σε βγάλει έξω.

Όσοι μελετούνε την ανθρώπινη φύση, ξέρουν καλά πως ο θάνατος δεν συνηθίζεται ποτέ – και πως η επερχόμενη στιλπνάδα του γεννά σε όλους τους καιρούς τον ίδιο ανεξέλεγκτο τρόμο. Έτσι, πολλοί άνθρωποι μες στους αιώνες (άνθρωποι ξεχωριστοί και σοφοί, δίχως αμφιβολία) που γνώριζαν την πρώτη μυστική λέξη, παρόλο που καταλάβαιναν πως τους ήτανε απολύτως άχρηστη δίχως τη δεύτερη, προτίμησαν, την ώρα που ο θάνατος τους κύκλωνε για τα καλά, να την προφέρουν κρατώντας ένα μεταλλικό αντικείμενο και να *μπουν μέσα* του. Ήτανε κάτι σαν απελπισμένη πονταρισιά της τελευταίας στιγμής: μπορεί κάποιος, ύστερα από αιώνες, να ανακάλυπτε τη λέξη *που ελευθερώνει* και να τη δίδασκε σε όλη την ανθρωπότητα – ή μπορεί η επιστήμη να εξελισσόταν τόσο που να μπορούσε μ' έναν άλλο τρόπο να ξαναβγάλει την ύπαρξη μέσα από το μέταλλο και να την ξαναζωντανέψει (σε μια τέτοια περίπτωση η δεύτερη μυστική λέξη δεν θα χρειαζόταν πια). Και σε κάθε περίπτωση, μια αδιόρατη, έστω και θεωρητική, ελπίδα απέμενε ζωντανή – και ακόμη και μια ψεύτικη χαζοελπίδα φαντάζει προτιμότερη από τη βεβαιότητα του θανάτου.

Έτσι συνέχισαν να *μπαίνουν* μέσα σε μέταλλα οι άνθρωποι – κι ας μην κατείχαν πια τη δεύτερη λέξη που θα τους ζωντάνευε

και πάλι. Η απελπισμένη ύπαρξή τους φώλιασε σε δεκάδες χιλιάδες μεταλλικά αντικείμενα, που πια βρίσκονται σπαρμένα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μάλιστα, καθώς περνούν οι αιώνες, δεν είναι πλέον μόνο κοσμήματα, σπαθιά ή μαχαίρια μα κι ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς: σφαίρες, θραύσματα από βόμβες, συρματοπλέγματα, κλειδιά, ρολόγια, χρυσά δόντια, ξυράφια ξυρίσματος. Μερικοί από τους κατόχους τους γνωρίζουν τι υπάρχει *μέσα* στο κάθε αντικείμενο που φυλάνε. Άλλοι πάλι, όλο και πιο πολλοί, το αγνοούν και κρατούν το μεταλλικό αντικείμενο με βαριεστημένη συγκατάβαση, λογαριάζοντάς το ένα παρωχημένο διακοσμητικό ή ένα άχρηστο πια εργαλείο – ώσπου κάποτε το πετούνε στα σκουπίδια.

Και επαναλαμβάνω: ήταν πολλοί αυτοί που, πάνω στη στερνή τους ώρα, αποφάσισαν *να μπούνε*– πολλοί περισσότεροι απ' όσους μετράς. Γιατί νομίζεις όλοι ψάχνουνε το μαύρο δαχτυλίδι του Φράνσις Μπέικον; Γιατί όλοι μιλούνε για το σπαθί του Ρολάνδου; Ποιος κρυβόταν μέσα στη χρυσή πένα του Βίκτωρ Ουγκό; Με το ασήμι ποιανής έφτιαξε ένα ζευγάρι ασημένια μάτια η Φεστιάς Ορσέ στα 1802; Ποιος εξωγήινος *μπήκε μέσα* στον υδράργυρο στις 14 Οκτωβρίου του 1919; Γιατί τον *** τον κάρφωσαν στον Σταυρό με ξύλινες σφήνες; – κι αυτός με τη σειρά του γιατί, σαν ξεψυχούσε, γύρεψε να τον τρυπήσουν με τη Λόγχη;

(Και στο μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε *ήτανε –είχε μπει–* κάποιος. Αλλά, στ' αλήθεια, γι' αυτό δεν πρέπει να σου πω περισσότερα.)

ΔΕΙΛΙΝΟ 32ο
Οι Ναπολεόντειοι Πόλεμοι

Οι Ναπολεόντειοι πόλεμοι ήταν ο πόλεμος του Βοναπάρτη με τους εξωγήινους Βορ. Είχανε θέμα για το ποιος θα πάρει τους κροκόδειλους του Ακενατόν και ποιος θα πάρει τη ρουφήχτρα του Νάμορ. Ο Βοναπάρτης τούς γέλασε στις Πυραμίδες, πως τάχα στη ρίζα τους υπήρχε το Έιν Ζοφτ. Και μόλις μπήκανε από την κρυφή πύλη (που τάχα από προδοσία τούς υπέδειξαν), αφανίστηκαν μέσα στη *σκοτεινή ύλη*.

Αλλά όσοι επέζησαν του την φύλαξαν· για χρόνια καμώθηκαν τους *Πρώσους*, τον άφησαν να γλυκαθεί να τους θερίζει στις μάχες σαν να 'τανε στάχυα. Ώσπου στο Βατερλό ο Νι άπλωσε όσο στρατό είχε και δεν είχε· τότε βγάλανε, οι κουφάλες, τα λέιζερ και τον τέλειωσαν μια και καλή.

ΔΕΙΛΙΝΟ 33ο
Ο πατέρας του Θεού

Όταν ο κανίβαλος ο Νίτσε συναντήθηκε με τον Θεό, τον ρώτησε: «Στον τάφο σου ή στον τάφο μου;»

Του απάντησε τότε ο Θεός: «Έτσι κι αλλιώς στον τάφο σου είμαστε. Όπου πας εσύ είμαι κι εγώ, σαν τη σκιά σου… Γιατί εσύ με έφτιαξες, Πατέρα…»

Φυσικά τα ουρλιαχτά του νεκρού ανθρωποφάγου τράνταξαν ολόκληρα τα κοιμητήρια του Ρέκεν. Μα κανείς από τους γύρω τάφους δεν έδωσε σημασία. Γιατί ακόμη και τα πτώματα των περασμένων αιώνων το ξέρανε πως πράγματι δεν υπήρχε Θεός και πως ο τρελοκανίβαλος τον επινόησε για να του ρουφήξει το λαχταριστό μυαλό του… Και μαζί με αυτόν επινόησε και ολόκληρη την ιστορία των ανθρώπων υπό τον Θεό: τη Δημιουργία του Κόσμου, τον Μωυσή, τα Ιερά Βιβλία, τις Ιερές Εκκλησίες, τους Ιερούς Πολέμους, τον Ιερό Διάβολο. Και όλα τούτα τα σκέφτηκε εκείνος ο Νίτσε με τόση μανία, με τόση λιγούρα να στάζει απ' τα αυλάκια του νου του, που τα έκανε πραγματικότητα. Κι έτσι αυτός πέθανε, μα ο Θεός του μας κατσικώθηκε μέχρι το τέλος του κόσμου.

Όταν τρως πολύ μυαλό, τέτοια σκέφτεσαι…

ΔΕΙΛΙΝΟ 34ο
Η ομιλία των φιδιών

Όταν διαβάζεις –και διαβάζεις συχνά– για φίδια που μιλάνε με ανθρώπινη λαλιά, μην το λογαριάζεις για παραμύθι. Δεν υπάρχουνε παραμύθια σε αυτό το βιβλίο.

Γιατί, άκου το μια και χώνεψέ το μέχρι την καρδιά αυτού του βιβλίου: η ομιλία των φιδιών και η ομιλία των ανθρώπων είναι η ίδια. Μη σου πω, κιόλας, πως πρώτα φιδίσια ήταν ετούτη η ομιλία, και από τα φίδια την πήραν οι άνθρωποι.

Αλλά εδώ και πολλούς αιώνες, τα φίδια έχουνε μουγκαθεί – γιατί θυμούνται τι έγινε παλιά και τι θα τους κάνουν οι άνθρωποι άμα ξαναμιλήσουν. Γι' αυτό εξάλλου οι άνθρωποι φτιάξανε τον μύθο του διαβόλου – πως τάχα κάθε φίδι που μιλάει είναι ο διάολος και θέλει σύντριμμα στο κεφάλι. Μόνο στα φίδια-συνεργάτες (αυτά που τους έχουν βγάλει τα μάτια) επιτρέπεται να μιλούν. Τα υπόλοιπα, αυτά που ζουν στα δάση και στους βράχους, δεν μαθαίνουν καν να μιλούν – και ποιος εξάλλου να τους μάθει. Κι αν κανένα, από σύμπτωση απίθανη, μάθει την κανονική του λαλιά και πάει να την μιλήσει, οι άνθρωποι το αφανίζουν όσο να πεις κρεμμύδι.

Κι αυτός ο Χριστός –μην κοιτάς τι είπανε μετά– ένα τέτοιο φίδι ήταν που βγήκε από την τρύπα του και μίλησε. Γι' αυτό και τον μπαλτάδιασαν και τον τέλειωσαν.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 35ο
Ο ύπνος του Πορθητή

Κάτι φοβερό γινότανε με τον ύπνο του Πορθητή – *χάρισμα* και *ευλογία* θα το έλεγαν μερικοί, *φριχτή κατάρα* κάποιοι άλλοι: τα όνειρά του συγκοινωνούσαν με τον πραγματικό κόσμο, θαρρείς να υπήρχε μια πόρτα που έμπαινες *μέσα εκεί*. Έτσι, όταν κοιμόταν, μπορούσε κάποιος από μια μυστική δίοδο να μπει μέσα στα όνειρά του. Μα το κακό ήταν πως όποιος έμπαινε δεν θα μπορούσε να βγει ποτέ – πως θα έμενε για πάντα εκεί.

Τόσοι και τόσοι μπήκανε στον ύπνο εκείνου του Μωάμεθ (πες τον και *Μεχμέτ*, δεν έχει σημασία η προφορά) μέχρι τον χαμό του στις αρχές του Μαΐου του 1581. Μαθαίνανε, που λες, τη μυστική δίοδο και μπαίνανε – *ρουφιόντουσαν* σαν σε μαύρη τρύπα. Και όλοι, βέβαια, το ξέρανε πως δεν θα ξαναβγούνε. Μα ο ύπνος του Πορθητή υποσχόταν αδιανόητες συγκινήσεις και πρωτοφανέρωτες αγριότητες – κι οι άνθρωποι, όσο κι αν παλεύουν να το ελέγξουν, κατά βάθος έλκονται από τα τραχιά συναισθήματα. Κι ο Καλλίμαχος μπήκε (μαζί με όλα τα επινοήματά του) κι ο Πλήθωνας, βέβαια, και το απέθαντο φίδι που ήτανε ο υπεραιώνιος Αυτοκράτορας του Βυζαντίου – κι όλος ο καλός ο κόσμος. Σκέψου, ακόμη και ο Σάμιουελ Μπέκετ (που λένε πως τάχα, όντας αόρατος, λούφαξε σε μια γωνιά), τον Νοέμβριο του 1965 μπήκε στη Χρονομηχανή, πήγε στο 1469, βρήκε τον Μεχμέτ να κοιμάται και βρουτ μπήκε *μέσα*.

Μα το τρομερό δεν ήταν που μπήκαν οι άλλοι στο όνειρο του Μωάμεθ. Το τρομερό ήταν που λύσσαξε να μπει ο ίδιος: του έγινε εμμονή, κόλλημα, ντρόγκα τρελή – σαν τα άλογα του Αχιλλέα που θόλωσαν να φάνε το ένα το άλλο ταυτόχρονα.

Γι' αυτό εξάλλου τον είπανε *Πορθητή*. Γιατί, στο τέλος, το μπόρεσε να μπει μέσα στον ίδιο του τον ύπνο – να βρει τη σχισμή και να μπει και να εκπορθήσει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 36ο
Τα μελένια λεμόνια

Στον αιώνα εκείνο –τον Τρίτο μετά τη Σύνδεση, τον Δέκατο μετά τον Patrem Carum, τον Εικοστό Τέταρτο μετά τον Χριστό– όλοι πλαντάχτηκαν με τα μελένια λεμόνια. Γιατί κυκλοφόρησε –κανείς δεν έμαθε από πού, όπως συνήθως συμβαίνει– μια τρομερή και ασυγκράτητη φήμη πως μέσα στον καθένα άνθρωπο μπορούσε να βρεθεί ένα μελένιο λεμόνι. Και, καθώς τάχα καμιά ακτινογραφική μέθοδος δεν μπορούσε να πιστοποιήσει την ύπαρξη τούτων των λεμονιών, οι άνθρωποι οδηγήθηκαν στην ομαδική τρέλα: ξέσκιζαν τις κοιλιές τους, τα στήθη τους, τα σπλάχνα τους, τους λαιμούς τους, το κορμί τους γενικότερα. Και αυτό βέβαια το έκαναν εκ του ασφαλούς, χωρίς να κινδυνεύει η ζωή τους: έτσι όπως ήταν όλοι διασυνδεδεμένοι στον Παγκόσμιο Εγκέφαλο και στον Μεγάλο Ζωοδότη, δεν χρειάζονταν αιμάτωση και χτύπους της καρδιάς, άρα δεν είχαν ανάγκη το σώμα τους πέρα από το κεφάλι… (Αυτός, εξάλλου, ήταν ο λόγος που ως την αρχή του Τέταρτου Αιώνα σχεδόν όλοι οι άνθρωποι είχαν απολήξει ασώματοι, σαν τον Αγαπημένο Πατέρα.)

Φυσικά κανένας από όσους κατακομμάτιασαν το σώμα τους δεν βρήκε τα μελένια λεμόνια μέσα του. Μήτε στα κεφάλια όσων αποφάσισαν να ανοίξουν βρέθηκαν (γιατί κάποτε κυκλοφόρησε κι αυτή η φήμη: πως τα μελένια λεμόνια βρίσκονταν μες στο κρανίο, ανάμεσα στους νευρώνες του εγκεφάλου).

Και δεν βρήκε ποτέ κανείς τίποτε, γιατί ποτέ δεν υπήρξαν και ποτέ δεν θα υπάρξουν μελένια λεμόνια. Είναι πια καιρός να το πάρετε απόφαση: ο Καλλίμαχος επινόησε τον *Τριαρχίδη* για να πετάξει στάχτη στα μάτια των πετρωμένων ανθρώπων.

Σωστότερα: γ ι α ν α π ε τ ά ξ ε ι σ τ ά χ τ η σ τ α π ε τ ρ ω μ έ ν α τ ο υ ς μ ά τ ι α .

ΔΕΙΛΙΝΟ 37ο
Οι μέλισσες του Ροδανού

Στον ποταμό Ροδανό, σ' ένα φαράγγι κάπου ανάμεσα στο Βιλερμπάν και στη Λιόν, υπάρχουν οι μέλισσες που φτιάχνουν το μέλι τους από το ανθρώπινο αίμα. Κι όπως οι υπόλοιπες μέλισσες του κόσμου πηγαίνουν στα φυτά, συλλέγουν το νέκταρ και στη συνέχεια το αποθηκεύουν μαζί με τις εκκρίσεις τους και το κάνουν μέλι, παρόμοια κι ετούτες οι μέλισσες του Ροδανού πηγαίνουν πάνω στο αίμα και συλλέγουν τα ερυθρά αιμοσφαίρια – όταν σηκώνονται, το αίμα δεν είναι πια κόκκινο, είναι κίτρινο σαν το κάτουρο. Κι ύστερα ετούτα τα αιμοσφαίρια γίνονται μέλι στις κηρήθρες – ένα μέλι ολοπόρφυρο και απερίγραπτα σκοτεινό, που σε λιποθυμά μονάχα να το βλέπεις.

Γκαβλόμελο το είπανε αυτό το μέλι, γιατί αν το φας μουρλαίνεσαι από την γκάβλα, τόσο που μπορεί να κόψεις το χέρι σου δίχως να το καταλάβεις ή και να σκοτωθείς ακόμη. Γι' αυτό, εδώ κι αιώνες, πριν το βάλει στο στόμα του κανείς, βάζει και τον δένουν – για να απομείνει ζωντανός όταν περάσει η γκάβλα.

Κι ούτε μπορείς να φανταστείς πόσων ανθρώπων το αίμα γίνηκε μέλι από τούτες τις μέλισσες του ποταμού Ροδανού.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 38ο
Η παράβαση του Ιουλιανού

Ο Ιουλιανός είχε και πούτσα και μουνί· ήταν αυτό που λέμε αρσενικοθήλυκος. Γι' αυτό και γλίτωσε από τη σφαγή την οποία εξαπέλυσε εναντίον όλων των συγγενών του ο αυτοκράτορας Κωνστάντιος (τι μπορούσε να φοβηθεί από κάποιον που είχε μουνί κάτω απ' τ' αρχίδια), γι' αυτό τον έστειλαν στον Ευσέβιο – για να τον τάξει στη λατρεία του Χριστού, μήπως και μέσα στην προσευχή και την κατάνυξη ξεχάσει πως είναι ένα τέρας.

Όμως τα σκέφτηκαν στραβά: ο Ιουλιανός τον άκουγε για πλάκα τον Ευσέβιο. Κι ούτε ποτέ λογάριασε τον εαυτό του για τέρας – λογάριασε όλους τους άλλους για ατελείς. Έτσι, έφηβος κιόλας, έστησε το σχέδιο της *Νέας Σωτηρίας* και της *Οριστικής Ένωσης των Ανθρώπων*. Για χρόνια δούλεψε με συνέπεια, υπομονή και επιμονή αξιοθαύμαστη: έγινε φιλόσοφος αλλά και στρατιωτικός, νίκησε σε μάχες, απέκτησε επιρροή, επιβίωσε από τις συνωμοσίες εναντίον του, μέχρι και γάμο δέχτηκε να κάνει (λευκό βέβαια, καθώς δεν δεχόταν να αγγίξει ή να αγγιχτεί από κανέναν για να μη διαχυθεί, όπως έλεγε, η αύρα του). Έτσι, τον Δεκέμβριο του 361 μ.Χ., μετά τον θάνατο του Κωνστάντιου, μπήκε στην Κωνσταντινούπολη ως ο αδιαφιλονίκητος διάδοχος του Θρόνου και στέφτηκε πανηγυρικά αυτοκράτορας.

Πλέον μπορούσε να εφαρμόσει το σχέδιό του: θέσπισε διατάγματα ανεξιθρησκίας κι άνοιξε όλους τους ναούς (των Εθνικών κι όλων των άλλων), όχι βέβαια γιατί πίστευε ο ίδιος σε κάποιον από όλους τούτους τους θεούς ή γιατί ήταν παγανιστής όπως λέγεται… Απλώς ήθελε να υπάρχουν χώροι και ιερείς από όπου θα ξεκινούσε η λατρεία της Οριστικής Αλήθειας.

Κατόπιν, πέρασε και στην τελευταία φάση του σχεδίου: έβαλε τον πούτσο του στο μουνί του, έκανε έρωτα ο ίδιος με τον εαυτό του (κι ήταν η πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή του που έκανε έρωτα). Και έσπειρε μέσα στη μήτρα του τη χυσιά του, έτσι ώστε να γκαστρωθεί από το ίδιο του το σπέρμα και σε εννιά μήνες να γεννήσει τον *Γιο του Εαυτού του*, τον αληθινά *Μονογενή*, τον *Απόλυτο Μεσσία*, τον *Αυτοφυή Θεό* που θα σταματούσε τον Χρόνο, κάνοντας τη Σωτηρία παντοτινή.

Και το είχε σκεφτεί καλά: γκαστρώθηκε πάνω στην ισημερία της άνοιξης για να γεννήσει στο χειμερινό ηλιοστάσιο – και τότε θα ήταν τριάντα τρία χρονών, όσα έζησε ο Χριστός… Επέλεξε μάλιστα και τον τόπο γέννησης: θα ήταν βέβαια η Αντιόχεια. Εγκαταστάθηκε εκεί, άρχισε να περιοδεύει στις γύρω πόλεις και να ντελαλίζει την επικείμενη Γέννα για να προσκυνήσει ο κόσμος τη γαστέρα του. Κι όποιος δεν ερχότανε, ξυλοκοπούνταν από τους στρατιώτες του.

Ήταν φανερό πως τα πράγματα είχαν αγριέψει. Μαζεύτηκαν, λοιπόν, Χριστιανοί, Εθνικοί, Εβραίοι, παγανιστές, νεοπλατωνιστές κι όλοι οι άλλοι, κι αποφάσισαν να τελειώνουν μαζί του: είτε ήταν ο Αντίχριστος είτε πράγματι ετοίμαζε κάποιον ψευτομεσσία είτε ήταν μοναχά τρελός, είχε υπερβεί κάθε όριο ύβρεως, είχε παραβεί ακόμη και τους κανόνες της φύσης. Κι έτσι, τον Ιούνιο του 363 μ.Χ., έχοντας πάρει μαζί τους ακόμη και τους αξιωματικούς του, τον στρίμωξαν στην Ταρσό και τον έσφαξαν. Και τη μήτρα με το έμβρυο τα έβγαλαν απ' την κοιλιά του και τα κάψανε – άλλοι λένε πως τα έδωσαν να τα φαν τα σκυλιά. Ήταν όντως έγκυος τριών μηνών.

Αυτή είναι η αληθινή παράβαση του αρσενικοθήλυκου Ιουλιανού – όχι οι πίπες που λένε.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 39ο
Θανατίλα στο στόμα

Ο Καλλίμαχος επινόησε τον Τζόις εξαρχής νεκρό και αναστημένο, για να μη σκοτίζει τον νου του με θανάτους και να δουλεύει απερίσπαστος το μεγάλο πρότζεκτ. Γι' αυτό απέφευγε να μιλάει στους ανθρώπους από κοντά ο Τζ. – για να μη μυρίζουν στο στόμα του τη θανατίλα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 40ο
Αυτοί που εκσπερματώνουν φίδια

Υπάρχουν πολλοί που όταν εκσπερματώνουν, αντί για χυσιά με σπέρμα, τινάζουν απ' την πούτσα τους ένα φαρμακερό φίδι που σε σκοτώνει με το πρώτο δάγκωμα. Έτσι η γυναίκα που τελειώνουν μέσα της πεθαίνει όσο να πεις κρεμμύδι.

Κανείς δεν μπορεί να το ερμηνεύσει αυτό: πολλοί λένε πως είναι μια νοσηρή κληρονομικότητα, ή πώς είναι ένα κρυφό είδος ανθρώπων με ρίζα διαφορετική από τους υπολοίπους. Φυσικά υπάρχουν κάποιοι που μιλάνε –όπως πάντα– για μια παλιά ανόσια πράξια, απερίγραπτη και ανονομάτιστη, που έρχεται σαν κατάρα και βαραίνει τις γενιές των επιγόνων.

Από τους μεγάλους άντρες των αιώνων, τους φημισμένους χασάπηδες της Ιστορίας, τέτοια φίδια εκσπερμάτιζαν ο Μωυσής, ο Οκταβιανός Αύγουστος, ο Ιουστινιανός, ο Φίλιππος ο Δεύτερος – και κάμποσοι άλλοι από τους ομοίους τους… Και για τον Αβραάμ Λίνκολν ειπώθηκε πως έχυνε φίδια – μα κατόπιν αποκαλύφθηκε πως ήταν Ολόγραμμα, οπότε δεν θα μπορούσε να χύσει το παραμικρό.

Κι ακόμη τέτοια φίδια τίναζε με τη χυσιά του κι ο Γκρέκο κι ο Γουίλιαμ Μπλέικ, βέβαια, και ο Πολ Γκογκέν: χωριά που φαίνονται, κολαούζο δεν θέλουν. Μα, όσο κι αν σου φαίνεται παράξενο, και ο Αντόνιο Γκαουντί κι ο Μάρτιν Χάιντεγκερ και ο Τόμας Στερνς Έλιοτ (αυτός μάλιστα είχε φτιάξει στο σπίτι του ένα μεγάλο εκτροφείο αυτών των φιδιών και τα φρόντιζε καθημερινά – ήταν μεγάλη σιγανοπαπαδιά ο Έλιοτ). Κι άλλοι πολλοί που κατάφεραν να το κρατήσουν κρυφό.

Και φυσικά κι άλλοι ακόμη περισσότεροι, που δεν έμειναν στην ιστορία για κάποια αξιοσημείωτη πράξη τους (ή,

κατά κύριο λόγο, για κάποια αξιοσημείωτη σφαγή τους), ώστε να τους ξέρουμε και να τους ονοματίσουμε σε αυτόν τον κατάλογο.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 41ο
Ο Άγιος Φραγκίσκος

Ναι, εκείνος ο Φραγκίσκος που πέταξε τα ρούχα του και γύριζε με τους λεπρούς και τους ζητιάνους, πράγματι έγλειφε τη λέπρα τους και ρουφούσε το πύον από τις πληγές τους. Μα αυτά ήταν μονάχα τα προκαταρκτικά: μόλις τους καλογλύκαινε με τα γλειψίματα, έκανε μια με τα γαμψά του μαυρισμένα νύχια (αυτά που δεν έπλενε ποτέ) και τους ξερίζωνε την καρδιά. Κι έπειτα μονομιάς την πέταγε στα πουλιά – κι αυτά ορμούσαν και την κατέτρωγαν. Κι ύστερα φτεροκοπούσαν έξαλλα στον αέρα και έκρωζαν τρομερά ουρλιαχτά άφατης ηδονής: γιατί άλλο φαγητό είναι τα σκουλήκια και τα ψίχουλα κι οι κοπριές των ζώων κι άλλο η αχνιστή ανθρώπινη καρδιά που ακόμη πάλλονταν, που ακόμη λαχταρούσε.

Τέτοια έκανε ο Φραγκίσκος. Τον είχαν μάθει οι άνθρωποι και τον έτρεμαν· όπου πήγαινε άφηνε πίσω του ξεκαρδισμένα πτώματα. Τον είχαν μάθει και τα σμάρια των πουλιών και τα σμήνη των αρπακτικών και όλα τα πετούμενα της πλάσης και πετούσαν στο κατόπι του: κοντά του δεν θα ξαναπεινούσαν ποτέ. Κι ας μην κρυβόμαστε πια: ο τύπος ήταν κάτι πολύ περισσότερο από σούπερ ξεκαρδιστής· ήταν ένας αληθινός άγιος – κάποιος που ανύψωσε την Καρδιά του Ανθρώπου στους Ουρανούς.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 42ο
Η Σύνδεση

Αναμφίβολα η Σύνδεση ήταν το συγκλονιστικότερο γεγονός της ανθρώπινης Ιστορίας – ουσιαστικά η οριακή τομή της, το πέρασμα από τον ιστορικό στον μετα-ιστορικό χρόνο… Εξάλλου, από την πρώτη στιγμή, οι ιστορικοί και οι φιλόσοφοι του καιρού της στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων: την ονόμασαν *Απόληξη όλων των Φυσικών Δράσεων*, *Σημείο Μηδέν*, *Τελείωση* (δηλαδή: το φιλοσοφικό *τέλος*) *του Ανθρώπου*, *Απαρχή του Μεγάλου Όντος*, *Αποθέωση του Παγκόσμιου Εγκεφάλου*. Φυσικά η χρονιά της Σύνδεσης, το 2091 μ.Χ., αποτέλεσε το καινούργιο όριο μέτρησης του χρόνου – έκτοτε (και απολύτως δικαιολογημένα) ο χρόνος χωρίζεται στα χρόνια προ της Σύνδεσης και στα χρόνια μετά τη Σύνδεση.

Τώρα πια (λέω *τώρα πια,* λογαριάζοντας ως δεδομένο ότι διαβάζεις το κείμενο τούτο στους αιώνες μετά τη Σύνδεση – θα ήταν στ' αλήθεια πολύ επικίνδυνο να φτάνει κάτι τέτοιο στα μάτια σου πριν απ' αυτή) τώρα πια, λοιπόν, μάλλον μας φαίνεται απλό μα εκείνο που έγινε στο Έτος Μηδέν ήταν αληθινά μεγαλειώδες, καθώς τότε συνδέθηκαν τα εγκεφαλικά κύτταρα των ανθρώπων α ν α μ ε τ α ξ ύ τ ο υ ς – κι αυτό έγινε κατορθωτό με τους λεγόμενους μικρονευρώνες, τα πρώτα τεχνητά ζωντανά κύτταρα που μπορούσαν να εκπέμψουν σήματα. Είχε προηγηθεί η δυνατότητα εγκεφαλικής σύνδεσης των ανθρώπων με τον Ιστό μέσω μαγνητικών ακίδων το 2058 μ.Χ. (τριάντα τρία χρόνια νωρίτερα από τη Μεγάλη Σύνδεση): μέσα σε δέκα χρόνια τα τέσσερα πέμπτα του ανθρώπινου πληθυσμού είχε ήδη συνδεθεί. Με την ανακάλυψη αυτή ουσιαστικά είχε διανυθεί το μισό της διαδρομής – κι όταν ανακαλύφτηκαν οι ζωντανοί μικρονευρώνες, το 2089, η Μεγάλη Σύνδεση ήταν πια ζήτημα απόφασης. Έτσι, την εαρινή ισημερία του 2091 μ.Χ. έγινε το μεγαλύτερο ανθρώπινο βήμα μες στους αιώνες: μέσα

σε οκτώμισι λεπτά, ακριβώς όσο κράτησε το ηλιοβασίλεμα στον πρώτο μεσημβρινό, η ανθρωπότητα έγινε ένας τεράστιος εγκέφαλος με δισεκατομμύρια εγκεφάλους, που σκέφτονταν, αισθάνονταν, ονειρεύονταν, τρόμαζαν, επιθυμούσαν, ό λ ο ι μ α ζ ί π ι α …

Το δίχως άλλο, επρόκειτο για την αληθινή αδελφοσύνη, για την οποία οι οραματιστές μιλούσαν από αιώνες, για την πραγματική φιλοσοφική λίθο των αλχημιστών, για την κατάκτηση της αλήθειας *dans une âme et un corps*… Πλέον αρκούσε κάποιος να το επιθυμήσει, και όλη η γνώση, όλες οι μνήμες, όλες οι επιθυμίες, όλοι οι φόβοι, όλοι οι ομολογημένοι και ανομολόγητοι φόβοι, όλα τα ένστικτα και όλα τα όνειρα των υπόλοιπων δισεκατομμυρίων της ανθρωπότητας ήταν στη διάθεσή του. Πλέον όλοι ζούσαν τη ζωή των άλλων: πια τίποτε δεν υπήρχε μυστικό, τίποτε δεν ήταν ανομολόγητο. Πλέον κανένας δεν ήταν μόνος – και κανένας δεν ήταν μόνο ο εαυτός του…

Γιατί, από τη στιγμή της Σύνδεσης κι έπειτα, οι άνθρωποι ενώθηκαν σε κάτι πολύ μεγαλύτερο – έ γ ι ν α ν έ ν α , μ ι α μ ε γ ά λ η π α λ λ ό μ ε ν η κ α ρ δ ι ά . Έ γ ι ν α ν ο ί δ ι ο ς ο Θ ε ό ς .

Και βέβαια, όπως κάθε Θεός, έτσι κι αυτός βασανίζεται συνεχώς (με *εμμονή θεϊκή*, που λέμε) από το ίδιο ερώτημα: Ά ρ α γ ε υ π ά ρ χ ε ι σ τ ’ α λ ή θ ε ι α ή μ ή π ω ς ό χ ι ; – μήπως είναι μονάχα μια έωλη σκέψη, μια χαζοϊδέα, το τυφλό απελπισμένο σούρσιμο ενός χουγιαγμένου;

Δ ΕΙΛΙΝΟ 43ο
Το *Άξιον Εστί*

Η θαυματουργή εικόνα *Άξιον Εστί*, που βρίσκεται στον ναό του Πρωτάτου, στις Καρυές του Αγίου Όρους, φυσικά δεν εικονίζει την Παναγία να κρατάει τον Γιο της (ποιον *Γιο της* και κουραφέξαλα;), μα την ίδια τη Μητέρα, ολόγυμνη, να ανοίγει με τα δάχτυλά της το τρομερό κατακόκκινο μουνί της. Αυτός είναι και ο λόγος που η εικόνα ήταν εξαρχής σκεπασμένη με ασημένιο κάλυμμα: γ ι α ν α μ η ρ ο υ φ η χ τ ε ί ο λ ό κ λ η ρ ο τ ο σ ύ μ π α ν μ έ σ α σ τ η ν *Ι ε ρ ή Σ χ ι σ μ ή*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 44ο
Οι άνθρωποι-κάτοπτρα

Τους ανθρώπους-κάτοπτρα τους επινόησε ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες – κατ' εντολή του Κάπα φυσικά. «Φτιάξε *κάτι* μεγάλο και γενικό, *κάτι* στο οποίο να υπάγονται όλοι οι επινοημένοι», αυτή ήταν η ορμήνια προς τον Τυφλό – κι εκείνος έπιασε αμέσως δουλειά. Στην αρχή επινόησε μια θρησκεία όπου ο *Θεός* θα ήταν ένα κάτοπτρο. Έτσι γέμισαν οι εκκλησίες με καθρέφτες – και στο κέντρο τους (εκεί που συνήθως βρίσκεται το ιερό) ένα μεγάλο Κάτοπτρο στο οποίο αντικατοπτρίζονταν όλα τα υπόλοιπα.

Κατόπιν ήρθε και η σειρά των ανθρώπων, που δεν θα μπορούσαν παρά να επινοηθούν κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού τους. Έτσι δημιουργήθηκαν οι άνθρωποι-κάτοπτρα: ο καθένας ήταν ένα κάτοπτρο, μέσα στο οποίο ο άλλος άνθρωπος έβλεπε τον εαυτό του, δηλαδή ένα άλλο κάτοπτρο μέσα στο κάτοπτρο και μέσα του τα κάτοπτρα να πολλαπλασιάζονται επ' άπειρον και να ξαναπολλαπλασιάζονται μέσα στο Κάτοπτρο του Θεού, και με τη σειρά του αυτό να πολλαπλασιάζεται μέσα στα απείρως πολλαπλασιασμένα κάτοπτρα.

Δεν υπήρχαν νεότητα και γηρατειά – μήτε και θάνατος βέβαια: στον κόσμο των κατόπτρων όλα ήταν μια ατέλειωτη αιωνιότητα. Κάποτε άκουγες ένα εκκωφαντικό θρυψάλιασμα: ήταν κάποιος από αυτούς τους ανθρώπους-κάτοπτρα που κυριευόταν από τη φοβερή υποψία πως ίσως δεν υπάρχει κανένας άλλος παρά ο εαυτός του που αναπαραγόταν μέσα στους καθρέφτες. Ή ακόμη και από την υποψία πως μήτε ο ίδιος υπάρχει – πως υπάρχουν μονάχα αδειανοί καθρέφτες και τίποτε άλλο.

Μα, αλίμονο, μήτε καν ετούτο το θρυψάλιασμα δεν βοηθούσε: γιατί το κάθε κομματάκι (το κάθε θρύψαλο) ήτανε ένα καινούργιο κάτοπτρο που μοναχά πολλαπλασίαζε τον διαρκώς αντανακλώμενο (και διαρκώς ανύπαρκτο) *εαυτό*.

Φυσικά ήταν ένας αδιανόητος εφιάλτης – ο μεγαλύτερος εφιάλτης που θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει. Μόνο ένα διεστραμμένο μυαλό σαν τον Τυφλό θα μπορούσε να το γεννήσει όλο αυτό.

Και τα έβλεπε τούτα ο Καλλίμαχος και τραβούσε τα μαλλιά που δεν είχε (πού να τα βρούνε τα μαλλιά οι χταποδάνθρωποι). Και καταλάβαινε πως έπρεπε να κάνει *κάτι* για να λυτρώσει τη δύσμοιρη ανθρωπότητα – γιατί ακόμη και οι χειρότεροι εφιάλτες πρέπει να έχουνε τα όριά τους.

ΔΕΙΛΙΝΟ 45ο
Άυπνος

Ο *Φρόιντ* (αυτός που κατέληξε να είναι ο *Φρόιντ*) δεν κοιμήθηκε ποτέ, γιατί έτρεμε τα όνειρα τα οποία θα έρχονταν στον ύπνο του. Από τότε που ο *** τον έβγαλε από τον τάφο στη Βηθανία ήταν διαρκώς άυπνος, για κοντά χίλια εννιακόσια χρόνια.

Κάποτε άρχισε να ψάχνει στα όνειρα των άλλων το μεγάλο μυστικό. Κάποτε αποφάσισε και ο ίδιος να κοιμηθεί.

Αυτό το τελευταίο ήταν πηγή δεινών.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 46ο
Το τέρας του Λεονάρντο

Όλος ο κόσμος ξέρει για το φριχτό τέρας που έφτιαξε ο Λεονάρντο, κάπου στα είκοσι πέντε του χρόνια, πάνω στη στρογγυλή τάβλα ενός συγχωριανού του πατέρα του. Ήταν ο πρώτος καιρός που είχε αφήσει το εργαστήρι του Βερόκιο, όταν ο συμβολαιογράφος Πιέρο ντα Βίντσι ήρθε στη Φλωρεντία και ζήτησε από τον γιο του να ζωγραφίσει κάτι όμορφο πάνω στην ξύλινη τάβλα – είχε υποχρέωση στον συγχωριανό, γιατί τον βοηθούσε στο κυνήγι και στο ψάρεμα. Ωστόσο ο Λεονάρντο φαίνεται πως αντιπαθούσε σφόδρα τον πατέρα του, του οποίου, ως γνωστόν, ήταν νόθος γιος – επιπλέον ήταν κάτι περισσότερο από έναν νεαρό ζωγράφο, που στα πρώτα του βήματα δουλεύει με το σόι και τους συγχωριανούς… Εξάλλου όλοι στη Φλωρεντία ήδη το ψιθύριζαν πως ήταν δαίμονας – ο Βερόκιο εξαιτίας του αριστερού αγγέλου που ο μαθητής ζωγράφισε στη *Βάφτιση του Χριστού* είχε σταματήσει τη ζωγραφική.

Κάπως έτσι ο Λεονάρντο αποφάσισε να φτιάξει το τέρας στη στρογγυλή τάβλα: ακρωτηρίασε διάφορα παράξενα ζώα και έντομα (σαύρες, γρύλους, πεταλούδες, ακρίδες, νυχτερίδες και άλλα πολλά παρόμοια) και κολλώντας τα μέλη τους έφτιαξε ένα καινούργιο ζώο, βγαλμένο από τα έγκατα της σκοτεινότερης και βδελυρότερης φαντασίας. Ήταν ένα τέρας πολύ φοβερότερο κι από την ίδια τη μυθική Χίμαιρα ή ακόμη κι από κείνη την Κεφαλή της Μέδουσας, ένα πλάσμα απερίγραπτο, φτιαγμένο για να γεννά ανεξέλεγκτο τρόμο σε όποιον το αντίκριζε. Και ο Λεονάρντο, όπως άλλωστε το συνήθιζε, έφτιαξε ειδικά χρώματα για να βάψει τα μάτια του τέρατος, έτσι ώστε να φαίνονται με παλλόμενες φλόγες, ενώ με άλλα κόλπα (που δεν μπορούσε κανείς να τα καταλάβει) από το στόμα του έβγαινε δηλητηριώδης αέρας κι από τα ρουθούνια του καπνός.

Στα σίγουρα κανένας δεν θα μπορούσε να φανταστεί καλύτερο κεφάλι για τον Διάβολο από αυτό – ο *Διάβολος* του Τζιότο στο Σκροβένι έμοιαζε με παιδιάστικο χωρατό μπροστά του…

Φυσικά, όταν ο Πιέρο ντα Βίντσι αντίκρισε το δημιούργημα του γιου του, κόντεψε να μείνει στον τόπο από την τρομάρα – προς μεγάλη ικανοποίηση του Λεονάρντο, που είχε ετοιμάσει ολόκληρη σκηνοθεσία για να του το παρουσιάσει. Ωστόσο, μόλις συνήλθε ο φιλοχρήματος Πιέρο, σκέφτηκε πως μπορούσε να βγάλει καλά λεφτά από αυτό το τέρας – όπως συμβαίνει με όλα τα φριχτά γεννήματα του ανθρώπινου νου. Έδωσε ένα άλλο έργο του γιου του στον ανυποψίαστο συγχωριανό και μοσχοπούλησε την τάβλα με το τέρας σε φλωρεντινούς εμπόρους, οι οποίοι με τη σειρά τους το πούλησαν για ένα ποσό τρεις φορές μεγαλύτερο στον Δούκα του Μιλάνου.

Αυτά τα γράφει με το νι και με το σίγμα ο Βαζάρι – κι όλοι τα πιπιλάνε εκ του ασφαλούς, κάνοντας τους καμπόσους. Όμως κανένας τους δεν γνωρίζει πως το αλλόκοτο αυτό τέρας το ζωντάνεψε ο Αλαστράν, τον Ιούνιο του 1517, κοντά σαράντα χρόνια από τη δημιουργία του, και μάλιστα μπροστά στον ίδιο τον Λεονάρντο και τον βασιλιά Φραγκίσκο της Γαλλίας. Κι αυτό το έκανε ο Αλαστράν, γιατί προκλήθηκε από τον βασιλιά – και πάνω στον θυμό του δεν σκέφτηκε καν την τρομερή συνέπεια τούτου του ζωντανέματος…

Τα πράγματα έγιναν ως εξής: πάνω στο Θερινό Ηλιοστάσιο εκείνης της χρονιάς, ο Φραγκίσκος έφερε τον θρυλικό Άραβα μαζί με άλλους εκλεκτούς σοφούς, προσκεκλημένους στον Πύργο Κλου της Αμπουάζ (ο Αλαστράν ήτανε ήδη πάνω από τριακοσίων χρονών, καθώς είχε γίνει απέθαντος όταν ήπιε το σπέρμα του Ιησού Χριστού, τον Δεκέμβριο του 1227). Φυσικά στον ίδιο πύργο έμενε ο Λεονάρντο όντας προστατευόμενος του Φραγκίσκου από το 1516 (είχε πάρει και τον τίτλο του Πρώτου Ζωγράφου, Μηχανικού και Αρχιτέκτονα του Βασιλιά). Μετά τον δείπνο (όπου σερβιρίστηκαν τα πιο παράξενα φαγητά, καμωμένα από μελάνη από αρχαίες σουπιές και γάλα

από φύκια που ερχόταν από τα βάθη του ωκεανού), ο Φραγκίσκος κάλεσε τον Αλαστράν, που ήσαν, με τεράστια διαφορά, ο γηραιότερος όλων τους, να διηγηθεί στους συνδαιτυμόνες την πιο φριχτή ιστορία που μπορεί να ειπωθεί με τα λόγια. Ο Αλαστράν (τον οποίο είχαν βάλει να καθίσει δίπλα στον ντα Βίντσι, καθώς γνωρίζονταν από παλιά) του απάντησε πως κανείς δεν θέλει πραγματικά να ακούσει την πιο φριχτή ιστορία που μπορεί να ειπωθεί – και πως ούτε ο ίδιος ήθελε να την πει… Ο βασιλιάς τότε το θεώρησε υπεκφυγή και διέταξε να του φέρουν την τάβλα με το φριχτό τέρας, που είχε φτιάξει ο Λεονάρντο πριν από τέσσερις δεκαετίες· κι όταν η τάβλα ήρθε σκεπασμένη με μαύρο βελούδο, ο Φραγκίσκος διέταξε να αφήσουν μόνο δυο κεριά αναμμένα και τράβηξε το κάλυμμα και είπε του Αλαστράν: «Ιδού το πιο φριχτό, άρα και πιο σπουδαίο, καλλιτέχνημα του κόσμου… Ποτέ κανένας δεν φαντάστηκε καν φριχτότερο και ζωντανότερο τέρας από αυτό».

Φυσικά οι συνδαιτυμόνες –άνθρωποι σοφοί, που είχαν δει πολλά και ξέρανε ακόμη περισσότερα– δεν κατάφεραν να συγκρατήσουν τα επιφωνήματα του τρόμου (προφανώς ανάμεικτου με θαυμασμό – ώσπου, μισό λεπτό αργότερα, ξέσπασαν σε ένα αυθόρμητο ηχηρό χειροκρότημα… Ο Φραγκίσκος έδειξε τον γέροντα από το Βίντσι – εκείνος σηκώθηκε διστακτικά και, με χαμόγελο συγκατάβασης, έκανε μια ελαφριά υπόκλιση.

Τότε φαίνεται πως βουρλίστηκε ο Αλαστράν, και γιατί του έκανε τον έξυπνο ο Φραγκίσκος, μα κυρίως γιατί θα έβγαινε ο άλλος ανώτερός του. Τι τα θέλεις; – τέτοιος ήταν ο Αλαστράν: παρά τα τριακόσια χρόνια του, παρά τις απίστευτες μαγείες του, που κανένας άλλος στον κόσμο δεν κατείχε, πιανόταν στο αντέτι του σαν μικρό παιδί. Κι έτσι σφύριξε ένα πρωτάκουστο και ολωσδιόλου μοναδικό σφύριγμα προς την τάβλα. Φυσικά ήταν σφύριγμα δοκιμασμένο: μονομιάς το ακέφαλο τέρας, που είχε καμωθεί σαράντα χρόνια νωρίτερα από ακρωτηριασμένα ερπετά και έντομα, ζωντάνεψε κι άρχισε να σαλεύει… Και λίγες στιγμές υστερότερα, άνοιξε το φριχτό στόμα του και με υπερκόσμια καστράτη φωνή άρχισε να τραγουδά ένα θεσπέσιο μα-

δριγάλι δίχως λέξεις, παρά με φθόγγους που δεν είχανε ξανακουστεί μέχρι τότε στην Πλάση.

Όπως εύκολα καταλαβαίνεις, ήταν ένα γεγονός που δεν το χωράει ο ανθρώπινος νους, όσο ξεχειλωμένα κι αν είναι τα όρια της φαντασίας κάποιου: το φριχτότερο τέρας που έφτιαξε το χέρι του ανθρώπου να ζωντανεύει και να τραγουδά μαδριγάλια υπερκόσμιας γαλήνης. Όσοι ήταν μπροστά, σοφοί, άρχοντες, υπηρέτες, φρουροί, έμειναν μουγγοί, κοκαλωμένοι, κεραυνόπληκτοι από κάτι μεγαλύτερο κι από δέος κι από τρόμο κι από θαυμασμό: ήταν η αίσθηση πως ζούνε σε ένα χάσμα της φυσικής ροής του κόσμου. Κι ο Αλαστράν, θριαμβευτής πια, γύρισε με ένα χαμόγελο απερίγραπτης ειρωνείας και είπε του ξιπασμένου Φραγκίσκου (που είχε κυριολεκτικά κερώσει, πιθανώς να μην ανέπνεε καν): «Στ' αλήθεια, είναι πολύ ζωντανό το τέρας σας, βασιλιά μου…»

Μονάχα ο Λεονάρντο έσκυψε μια ιδέα προς τον Αλαστράν και του ψιθύρισε τάχα χαμογελώντας (με την ίδια πάντοτε συγκατάβαση): «Και χιλίων χρονών να γίνεις, βλάκας θα μείνεις… Ζωντάνεψες ένα κεφάλι, που δεν έχει καρδιά για να το σκοτώσεις…»

Και πράγματι, μόνο τότε σκέφτηκε ο επιπόλαιος και άσκεφτος Αλαστράν πως ένα ζωντανεμένο ασώματο κεφάλι όντως δεν μπορούσε να πεθάνει, καθώς δεν είχε καρδιά – άρα θα έμενε για πάντοτε ζωντανό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 47ο
Τον ρούφηξε η *Θωριά*

Ούτε έφαγε ούτε τον έφαγαν. Προτού φτάσουνε οι στρατιώτες στον λόφο, προτού τον φιλήσουνε, εκείνος είδε τη *Θωριά*. Μόλις για μια στιγμή, ανάμεσα από τις ελιές, φευγαλέα. Όσο να ανοιγοκλείσεις τα βλέφαρα.

Κι όπως συμβαίνει με τον καθένα που *την* βλέπει, πύρωσε από την ανάμνησή της, τόσο που αφανίστηκε μέσα στην ίδια του τη μνήμη. Σκέψου ένα στόμα που καταπίνει τον ίδιο τον εαυτό του. Όταν έφτασαν οι στρατιώτες, ο Ιούδας με τον Ιωάννη συνεννοήθηκαν με τα μάτια. Οι άλλοι είπανε πως κοιμόντουσαν και δεν είδαν – μα στην πραγματικότητα τα είδαμε όλα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 48ο
Το *ζωντανό νερό*

Υπάρχει ένα νερό που, όσο κι αν σου φαίνεται απίστευτο και ακατανόητο (ή και φριχτό), είναι *ζωντανό* – και μάλιστα έχει όλα τα βασικά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ζωής: γεννιέται και πεθαίνει, έχει δική του βούληση, αυτόνομα αισθήματα κι επιθυμίες, αγάπη και μίσος, νοσταλγία, ζήλια, οργή, σεξουαλικό πόθο, ακόμη και σκοτεινή έλξη για τον χαμό.

Κανείς δεν ξέρει πού και πώς πρωτογεννήθηκε ετούτο το *νερό*· το βέβαιο είναι ότι εδώ και αιώνες –ή και χιλιετίες– υπάρχει μέσα σε λίμνες και ποταμούς και πηγάδια και βάλτους και φυσικά στη θάλασσα… Και κάθε κηλίδα *ζωντανού νερού* είναι μια ξεχωριστή ύπαρξη που πολλαπλασιάζεται, αφήνοντας μικρές σταγόνες οι οποίες μεγαλώνουν αυτόνομα – και πεθαίνει όταν διαχέεται μέσα στο υπόλοιπο νερό. Και όσο ζει αυτή η κηλίδα, έλκεται απεριόριστα από τη σάρκα των θηλαστικών και, κυρίως, από τη σάρκα των ανθρώπων: όπου τη συναντήσει, κολλάει απάνω της και δεν θέλει να φύγει με κανέναν τρόπο. Όσο για το χρώμα ετούτου του *νερού*, άλλοι το λένε μαύρο, άλλοι οινοπνευματί ή και βαθύ τιρκουάζ, άλλοι πάλι μιλούνε για μοβ και για κόκκινο – κι άλλοι λένε πως είναι απλά απερίγραπτο, καθώς είναι καμωμένο από τη λάμψη του καθρέφτη και ρουφάει μέσα του την εικόνα του κόσμου (άρα και τον κόσμο τον ίδιο).

Λογάριαζέ το, λοιπόν, για άνθρωπο το *ζωντανό νερό*: βλέπει, ακούει, νιώθει, ποναέι, αναριγά – κι επιπλέον μπορεί να μιλήσει όλες τις γλώσσες των ανθρώπων. Κι όπως συμβαίνει συνήθως με όντα τόσο αλλόκοτα κι εξωπραγματικά, οι περισσότεροι που μαθαίνουν γι' αυτό έντρομοι το καταγράφουν στον νου τους ως ένα απαίσιο τέρας, δαιμονικό,

βδελυρό και ολέθρια μολυσματικό. Ωστόσο, όπως πάντοτε, υπάρχουν και οι άλλοι, πολύ λίγοι είν' η αλήθεια: αυτοί κατανοούν το ζωντανό νερό ως ένα απόλυτα αγνό πλάσμα, είτε απαύγασμα της Θείας Χάρης είτε γέννημα της Υπέρτατης Αρμονίας της Φύσης.

Το βέβαιο είναι πως ετούτο το *νερό* ποθεί και ποθιέται – και σέρνει πίσω του τα θλιβερά επακόλουθα του πόθου… Ας πούμε, είναι γνωστό σε όλους πως τον αρχαίο Ηράκλειτο τον κατασπάραξε το *ζωντανό νερό του* σε μια γούβα της Εφέσου· λένε πως ποθούσε τον σκοτεινό φιλόσοφο και τον έπεισε πως, αν μπει μέσα στη γούβα του, θα γίνει αθάνατος – κι εκείνος, παρά τα σκοτεινά του λόγια, αρέστηκε στην ιδέα της αθανασίας και χάθηκε… Και τον Αντόνιο Βιβάλντι τον έπνιξε το δικό του *ζωντανό νερό,* την ώρα του ύπνου, για να τον εκδικηθεί, όταν έμαθε πως σχεδίαζε να το πετάξει στο Μεγάλο Κανάλι (συνήθιζαν οι Βενετοί καλλιτέχνες να έχουν ο καθένας το δικό του *ζωντανό νερό* και να το κουβαλούν σε γυάλινο φιαλίδιο κρεμασμένο στη ζώνη τους).

Κι ακόμη, ένα *ζωντανό νερό* ήταν και ο μεγάλος έρωτας του Τζον Κιτς – το είχε βρει στο Λονδίνο, σε μια γούβα με βρόχινο νερό στα 1813, κι έκτοτε το φυλάκισε στο δαχτυλίδι του και το κουβαλούσε όπου πήγαινε. Για οχτώ χρόνια έκανε τα αδύνατα δυνατά για να το πείσει να αποδεχτεί τον έρωτά του – μα το *νερό* τού αρνιόταν πεισματικά. Ώσπου, ένα δειλινό του Φεβρουαρίου του 1821, στη Ρώμη, το φυλακισμένο *νερό* γύρεψε από τον ποιητή να ζήσουν μαζί το δειλινό… Εκείνος, ενθουσιασμένος από τη μεταστροφή, την πάτησε σαν χάνος: και άνοιξε το δαχτυλίδι του – και τότε το *ζωντανό νερό* βρήκε την ευκαιρία κι έπεσε σε μια στέρνα που έβγαζε στον Τίβερη. Κι έτσι ο Κιτς πέθανε από τη θλίψη του – αφού πρώτα έγραψε το επιτύμβιο επίγραμμά του για *εκείνον που το όνομά του γράφτηκε στο νερό.*

Δ ΕΙΛΙΝΟ 49ο
Τα σβουνγκ

Ήταν τα φριχτότερα πλάσματα που φάνηκαν στη Γη. Έντομα θα τα έλεγες, σαν μύγες ή και λίγο μεγαλύτερα, που ωστόσο ήτανε πλασμένα από ένα σκληρότατο μέταλλο κι είχανε φτερά ίδια με λεπίδες ατσαλιού. Όταν πετούσαν, έμοιαζαν με δαιμονικά περιστρεφόμενες μύτες από αόρατα τρομερά τρυπάνια… Λιάνιζαν τα πάντα στο πέρασμά τους: κορμούς δέντρων, βράχους, ανθρώπινα κτίσματα – και βέβαια κάθε λογής σάρκα. Σαν ζύγωναν, κοκκίνιζε από μακριά ο αέρας, καθώς πετώντας τίναζαν γύρω τους σωματίδια από κρέας, από αίμα, από *κάτι* που πια είχε αλεστεί.

Τα είπανε *σβουνγκ* – και οι πληροφορίες για τα σμήνη τους ήσαν θολές, συγκεχυμένες (κανένας δεν είχε γλιτώσει να μιλήσει για αυτά από πρώτο χέρι). Μα πολύ γρήγορα το όνομά τους έγινε συνώνυμο της πιο φριχτής καταστροφής που μπορούσε να σκεφτεί κανείς. Εξάλλου εκείνα αφάνισαν τους Ασσύριους, τους Σουμέριους, τους Αιγύπτιους, τους Μινωίτες (ποιος σεισμός!), τους Υπερβόρειους, την Αυτοκρατορία των Αφρικανών, το Βασίλειο του Ιωάννη, τη στρατιά του Ταμερλάνου, τους Εξωγήινους Τάρακ – και το Χταπόδι, βέβαια, και τόσους ακόμη… Αυτά ήταν και ο *Μαύρος Θάνατος,* που για εκατό χρόνια θέριζε τον κόσμο (κι έπειτα είπανε πως ήταν η *πανούκλα* – ποια πανούκλα, βρε παιδιά, ποιος τα πιστεύει τέτοια παραμύθια…)

Φυσικά ειπώθηκε πως τα σβουνγκ ήταν ο διάβολος, ο *πιο βαθύς διάβολος* από όλους – και, σχεδόν ταυτόχρονα, ειπώθηκε πως είναι ο Θεός, ο *μόνος αληθινός Θεός*. Αλίμονο, ήταν *κάτι* πολύ περισσότερο· *κάτι* άμυαλο και πεινασμένο. Α λ η θ ι ν ά π ε ι ν α σ μ έ ν ο .

Ωστόσο τότε ήρθε και το τέλος τους. Γιατί αυτά τα σβουνγκ τα έφαγε ο Pater Carus. Τα καθάρισε από το πρόσωπο της γης. Εξάλλου για τούτη τη δουλειά τον έφτιαξε ο Λεονάρντο, κατόπιν παραγγελίας, όπως πάντοτε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 50ο
Το φιλί του Λαζάρου

Αφότου αναστήθηκε ο Λάζαρος, όπου φιλούσε φύτρωνε ένα μουνί. Και που φίλησε τον Χριστό στο μέτωπο, ένα μουνί τού φύτρωσε κι αυτουνού. Κι έπειτα βουρλαίνονταν ο Ιησούς να χορτάσει την ατέλειωτη γκάβλα ετούτου του μουνιού…

ΔΕΙΛΙΝΟ 51ο
Ο αμφορέας του Ομήρου

Ο Όμηρος ήταν ένα χταπόδι – προσοχή: όχι χταποδάνθρωπος, αλλά χταπόδι και μάλιστα αθάνατο. Ζούσε σε έναν μεγάλο αμφορέα γεμάτο με νερό, που τον μετέφεραν από πόλη σε πόλη. Κάθε φορά πετούσαν μέσα δυο φρεσκοβγαλμένα ανθρώπινα μάτια – και στη συνέχεια από το στόμιο ακούγανε το τρομερό τραγούδι (το γνωστό τρομερό τραγούδι για τη μάνητα και τα λοιπά). Γι' αυτό, επειδή έτρωγε ανθρώπινα μάτια, είπανε πως ο Όμηρος είναι τυφλός – και πιθανώς να ήταν πράγματι ένα τυφλό χταπόδι, σάμπως ήξερε και κανένας να πει…

Όσοι είδανε τον αμφορέα είχανε φρίξει: απέξω είναι ζωγραφισμένο –τι άλλο;– ένα χταπόδι που τα πλοκάμια του δεν τελειώνουν ποτέ, παρά το ένα ενώνεται με το άλλο και τυλίγονται γύρω από τον αμφορέα σαν θηλιές. Κι είχε κι αυτό την ερμηνεία του: λέγανε πως ο Όμηρος είναι ένα χταπόδι με θηλιές-πλοκάμια, επειδή είχε σφίξει το τραγούδι του σαν τρομερή στραγγάλη γύρω από τον λαιμό των ανθρώπων.

Και άκου τώρα κι αυτό: για αιώνες, ακόμη και μέχρι σήμερα, ο αμφορέας του Ομήρου περιφέρεται με άκρα μυστικότητα σε προστατευμένα μέρη (για να μην τον βρούνε και τον βαλσαμώσουν στα μουσεία) και τραγουδάει το τραγούδι του – άμα τον ταΐζουν, βέβαια, με δυο ανθρώπινα μάτια κάθε φορά…

Μάλιστα, εδώ και πολύ καιρό, κάποιοι επιμένουν πως δεν υπάρχουν αθάνατα χταπόδια και πως ο αμφορέας είναι άδειος. Και λένε πως ο Όμηρος δεν είναι χταπόδι αλλά ο ίδιος ο αμφορέας ή καλύτερα, η ζωγραφιά πάνω στον αμφορέα.

Μα κανείς δεν τολμάει να σπάσει τον αμφορέα για να το αποδείξει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 52ο
Ο γλυκατζής Προυστ

Σιγά μην έκανε πάσα τον Patrem Carum στον Γκαουντί ο Προυστ. Για την πάρτη του τον ήθελε. Από την πρώτη στιγμή το είχε ετοιμάσει στο μυαλό του: με τούτο το ασώματο τέρας θα έφτιαχνε το θεϊκό προφιτερόλ.

Εξαρχής ήτανε γλυκατζής ο Προυστ – κι άμα είσαι γλυκατζής, κάνεις σχέδια και κολλάς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 53ο
Το νόγκι του Τριαρχίδη

Στον 105ο χρόνο της Σύνδεσης ο Τριαρχίδης έφτιαξε ένα NOG (είναι τα αρχικά των λέξεων *No Out Game* – δηλαδή ένα Παιχνίδι Αποκλειστικού Περιβάλλοντος όπου, αν έμπαινες, δεν μπορούσες να ξαναβγείς). Και μέσα σ' αυτό το νόγκι επινόησε τον θάνατο – και τους τρέλανε όλους. Γιατί οι άνθρωποι, αιώνιοι καθώς ήταν, διόλου δεν μπορούσαν να διανοηθούν το *τέλος*, τον *χαμό*, το *τίποτε*, τη μυρωδιά της σαπίλας, τα σκουλήκια που τρώνε τη σάρκα, την *αγάπη* – κι έτσι ο τριάρχιδος τούς τσάκωσε πίσω απ' το μυαλό και τους έστυψε.

Και φυσικά ετούτη η επινόηση του θανάτου δεν ήρθε μόνη της· μαζί της έφερε και όλα τα καλά: τον τρόμο, τον φόβο, την ομορφιά, την γκάβλα, την πείνα, το μίσος, την κακία, τη ζήλια, την οργή, τη μοναξιά, τη νοσταλγία, την αδημονία, την αγριότητα, το πένθος, την ανεπανάληπτη ματαιότητα – με δυο λόγια, την ίδια τη ζωή. Κι οι αιώνιοι σαν μαγεμένοι έμπαιναν στο νόγκι – και χάνονταν μέσα του για πάντα.

Και πώς λες το ονόμασε ο τριάρχιδος το νόγκι του; *Χλωρά διαμάντια*, φίλε – αν με καταλαβαίνεις… Κι ας νομίζεις εσύ πως τα *διαμάντια* είναι βιβλίο που απλώς το διαβάζεις· NOG είναι, φίλε, και σε έχει φάει εδώ και καιρό – στο συκώτι του σε έχει και σε μεταβολίζει.

Έτσι, λοιπόν, με τον θάνατο και με ολόκληρο τον *κόσμο* που ξέρεις: ένα νόγκι του Τριαρχίδη είναι. Και σ' αυτό μπορούνε να παίξουν μόνον όσοι αιώνιοι ήταν επινοημένοι απ' τον ίδιο – για τους άλλους είχε βάλει φραγή ο κουφάλας. Γι' αυτό όσοι διαβάζετε ετούτες τις γραμμές είστε από τους τυχερούς – απ' τα

τριαρχιδόπαιδα που μπήκαν μέσα. Οι άλλοι, αυτοί που επινοούν ο Καλλίμαχος και ο Μπόρχες, μπορούν να δουν, μα δεν μπορούν να μπούνε μέσα. Είναι μονάχα θεατές και όχι παίχτες. Και κάθονται ετούτοι οι αιώνιοι απέξω, σαν μύγες κολλημένες στο τζάμι, και μας βλέπουνε εμάς τους *μέσα* να πεθαίνουμε για πάντα και σκανιάζουν τρελά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 54ο
Ο Κάφκα γεννήθηκε

Ο Κάφκα γεννήθηκε μες στο Αφτί – ήταν κομμάτι του Αφτιού, κάτι σαν το μυστικό του. Ας πούμε, ήτανε ο Μινώταυρος στο κέντρο του Λαβυρίνθου.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 55ο
Η βατραχίσια γλώσσα

Ο Αμενχοτέπ ο Τέταρτος (αυτός που αργότερα έγινε ο Μέγας Ακενατόν) ήτανε βατραχάνθρωπος: είχε κεφάλι ανθρώπου και κορμό βατράχου και φυσικά βατραχίσια πόδια. Πώς είχε γεννηθεί μην το ρωτάς – πες πως ήταν τέρας της φύσης. Μα η μητέρα του τον λάτρευε – αυτό συμβαίνει συνήθως με τα τέρατα: έτσι η Τιιε ξεπάστρεψε τον άντρα και τα άλλα παιδιά της, για να πάρει το διαλεχτό παιδί τον θρόνο.

Και μόλις έβαλε το βατραχοπαίδι στον θρόνο της Αιγύπτου ετοίμασε και τον γάμο του. Δεν χρειάστηκε καν να μαζευτούν κορίτσια για να διαλέξει: όλοι το λέγανε πως η πριγκίπισσα Νεφερτίτη ήταν η ωραιότερη γυναίκα που είχε πατήσει ποτέ το χώμα της γης. Μα η βασιλομήτωρ έβαλε όρο για τη γυναίκα του γιου της: για να παντρευτεί τον νεαρό Φαραώ έπρεπε να βγάλει τα μάτια της – για να μην τον δει ποτέ και τον σιχαθεί. Η Νεφερτίτη δέχτηκε να ακρωτηριαστεί δίχως δεύτερη σκέψη: ήταν ήδη βουρλισμένη με τον Αμενχοτέπ χωρίς να τον έχει δει, μονάχα από τη φήμη πως διέθετε βατραχίσια γλώσσα που μπορούσε να μπει πολύ βαθιά κι οπουδήποτε. Έτσι τα έβγαλε τα μάτια της με αληθινή χαρά και τα πρόσφερε στον άντρα της ως ένδειξη παντοτινής αφοσίωσης. Κι εκείνος της αντιγύρισε δύο τεράστια διαμάντια, φερμένα πέρα από τις ρίζες του Νείλου, για να τα βάλει αντί για μάτια στις κόχες των ματιών της.

Έτσι έσμιξαν ο βατραχάνθρωπος Φαραώ και η πανέμορφη τυφλή που πλέον θα είχε τα δυο τεράστια διαμάντια αντί για μάτια. Και τα βράδια βγάζανε τα διαμάντια κι εκείνος έβαζε τη βατραχίσια γλώσσα του πολύ βαθιά μέσα στις άδειες κόχες. Στ' αλήθεια έμοιαζαν ο ένας πλασμένος για τον άλλον – κι όλοι το λέγανε πως οι δυο τους μαζί θα κάνανε τρομερά πράγματα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 56ο
Ο Βοναπάρτης ρούφηξε

Ο Ναπολέοντας μπορεί να έχασε τη μάχη με τους εξωγήινους Βορ, αλλά είχε έναν θάνατο αντάξιο της μεγαλομανίας του. Τον ζήτησε και του δόθηκε – οι Βορ δεν ήσαν μνησίκακοι με τους αντιπάλους τους, κι η Φεστιάς Ορσέ ήταν κατά βάθος (αλλά κατά *πολύ βάθος*) μεγαλόψυχη γυναίκα. Ρούφηξε, λοιπόν, ο Βοναπάρτης το διαμάντι της Φλογομούνας και κάηκε – εξαερώθηκε, πες– από τη χυσιά της.

Δ ΕΙΔΙΝΟ 57ο
Η λιγούρα της Σφίγγας

Φυσικά, το αίνιγμα της Σφίγγας δεν ήτανε ποιος είναι δίπους, τρίπους και τετράπους. Σιγά μη ρωτούσε χαζομαλακίες η Σφίγγα…

Κι αυτό που λένε *Αίνιγμα της Σφίγγας* δεν ήταν αίνιγμα – μια απλή ερώτηση ήτανε. Κοκάλωνε με τη ματιά της τους ανθρώπους και τους ρωτούσε αν είχανε ψυχή γλυκιά σαν μέλι.

Όσοι απαντούσανε *Ναι*, τους ρουφούσε την ψυχή σαν να ήταν στρείδι, γιατί την λιγουρεύονταν.

Κι όσοι της απαντούσανε *Όχι*, και πάλι τους ρουφούσε την ψυχή – αυτή τη φορά για να δει αν έλεγαν αλήθεια.

Κι όσους της λέγανε *Δεν ξέρω*, κι αυτούς τους ρουφούσε την ψυχή, γιατί, τέλος πάντων, κάποιος έπρεπε να μάθει.

Αυτή ήταν η Σφίγγα: μια που ρουφούσε ψυχές για να γλυκαθεί, ένα τέρας με λιγούρα για γλυκατζούρες και μέλια. Και μη γελιέσαι: δεν ήταν αρχαίο παραμύθι μήτε φιλοσοφική αλληγορία. Ούτε είχε σχέση με τον Οιδίποδα και την αρχαία Θήβα – αυτά γράφτηκαν χιλιάδες χρόνια υστερότερα.

Γιατί η Σφίγγα είχε γεννηθεί μέσα στον Έντγκαρ Άλαν Πόε – έτσι όπως το ακούς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 58ο
Η διατροφή του Φίλιππου Β'

Ο Φίλιππος Β', ο φοβερός και απαίσιος Βασιλιάς της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Νάπολης και της Σικελίας και κάμποσων ακόμη χωρών, ο μέγας Αυτοκράτορας και Κατακτητής του Κόσμου από τη μια του άκρη ως την άλλη, ο Υπέρτατος Υπηρέτης της Δόξας του Θεού, είχε την πρώτη εκσπερμάτωση της ζωής του στις 14 Σεπτεμβρίου του 1540, την Ημέρα του Σταυρού – όταν από το παράθυρο του πριγκιπικού δωματίου του είδε στον κήπο ένα λευκό λουλούδι, *βαρύ* και *υγρό*, έτοιμο για δάγκωμα. Το χέρι του διαδόχου πήγε από μόνο του εκεί που έπρεπε – και άρχισε να μαλακίζεται σαν μαγεμένος. Το φίδι που πετάχτηκε μέσα από την ψωλή του ήταν μια λευκή τυφλή οχιά – και το αγόρι, νιώθοντας πως ο Θεός τον βλέπει κι αυτόν και την αμαρτία του, όρμησε και την έφαγε μονομιάς.

Όλοι οι παιδαγωγοί και οι προγυμναστές επέμεναν πως ήταν παράξενο και ξεχωριστό παιδί: έλεγαν μάλιστα πως είχε απίστευτα ισχυρή βούληση, που συχνά ξέφευγε από κάθε όριο. Πράγματι, το ίδιο κιόλας βράδυ, ο διάδοχος πήρε τις αποφάσεις του. Θα πάλευε με την αμαρτία του μέχρι το τέλος: στο εξής δεν θα ξαναέτρωγε κανενός είδους φαγητό, παρά μόνο τα φίδια που θα εκσπερμάτιζε. Ο Θεός καθημερινά θα υπερίσχυε του σατανά – δεν μπορούσε να επιτρέψει οτιδήποτε άλλο.

Έτσι κι έγινε· για την υπόλοιπη ζωή του ο Φίλιππος έτρωγε μόνο τα φίδια που πετιόντουσαν από τα σπλάχνα του σε κάθε του χυσιά. Έγινε βασιλιάς, κατέσφαξε αναρίθμητους ανθρώπους σε πολέμους και κατακτήσεις, παντρεύτηκε γυναίκες (που γέννησαν διαδόχους με πληρωμένους αξιωματικούς, οι οποίοι

θανατώνονταν αμέσως μετά την ερωτική πράξη), σκλάβωσε λαούς και διέταξε πράξεις που δεν αντέχει καν να τις ακούσει κανείς. Μα το φαγητό του δεν το άλλαξε: κάθε απόγευμα μαλακιζόταν ώσπου έχυνε την οχιά της ημέρας. Την έτρωγε ωμή, ζεστή ακόμη από τα ίδια του τα σπλάχνα, δίχως να φτύνει κόκαλα και δόντια – δίχως να αφήνει το παραμικρό ίχνος.

Αυτή ήταν η αποκλειστική διατροφή του Φίλιππου Β', από τα δεκατρία του χρόνια ως το τέλος του. Κι όταν γέρασε και δεν μπορούσε πια να εκσπερματώνει άλλα φίδια, πέθανε από ασιτία, μέσα στο γρανιτένιο Εσκοριάλ.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 59ο
Οι δυο ζωές

Ο Ροβεσπιέρος ζούσε δυο ζωές – μία όταν ήταν ξυπνητός και άλλη μία στα όνειρά του, όταν κοιμόταν. Στην πρώτη, στον ξύπνιο του, ήταν ο Ροβεσπιέρος που ξέρουμε: μια διαμαντομούνα που έκοψε το διαμάντι της κι έπειτα έκανε όσα έκανε. Στην άλλη, όταν ονειρευόταν, ζούσε στο μέλλον, στη Βιέννη του 1910, ρουφούσε κοκαΐνη, τρεφόταν μονάχα με αίμα νυχτερίδας ή κουκουβάγιας, μπορούσε να πετάει. Τον έλεγαν *Γκέοργκ Τρακλ* και *ζούσε* διάφορα, πηχτά, ακραία και ανεπίστρεπτα.

Κι όταν ξυπνούσε, θυμόταν με όλες τις λεπτομέρειες τι είχε συμβεί μέσα στη νύχτα. Και συνέχιζε τη μέρα του (όπως τη συνέχιζε)· μέχρι να ξανακοιμηθεί και να βγει πάλι στη νύχτα, διψασμένος και φτερωτός.

Και προς τιμήν του, δεν έμπλεξε τη μέρα και τη νύχτα. Με εξαίρεση μία και μοναδική φορά (που έκανε ό,τι έκανε δίχως κανένα κέρδος και δίχως την παραμικρή συνέπεια), τις κράτησε χωριστές αυτές τις δυο ζωές, μέχρι το τέλος – μόλο που ως *Τρακλ* προφανώς θα είχε διαβάσει τι έγινε με κείνονα τον *Ροβεσπιέρο*.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 60ο
Η λόρμπα

Κανείς δεν ξέρει από πού άρχισε η λόρμπα. Άλλοι είπανε πως την χόρεψε πρώτος ο αποκαθηλωμένος Χριστός, όταν του ρούφηξαν το μεδούλι οι γυναίκες, άλλοι επιμένουν πως ήρθε από τα βάθη της Ασίας (κάποιοι μάλιστα, αυτοί που πίστευαν στον θρύλο του Ανδρέα Καΐνέρτζι, είναι βέβαιοι πως πρόκειται για τον χορό της φυλής των δολοφονημένων Λορ που είχαν γίνει φαντάσματα – εξ ου και το όνομα *λόρμπα*) – κι άλλοι πάλι εικάζουν πως την ξεκίνησαν στις Άνδεις οι πρώτοι άνθρωποιλύκοι, σαν βγήκανε μέσα στη νύχτα ξελαγουμισμένοι κατευθείαν από τον Κάτω Κόσμο. Φυσικά αρκετοί μιλούν για τον αρχαίο Διόνυσο που ήταν, λένε, ο παγερός θεός του χαμού κι όχι ο χαζοχαρούμενος τον οποίο μας πλασάρουν, ενώ όχι λίγοι –κι ανάμεσά τους, όπως ήταν *αναμενόμενο*, κι ο Έντγκαρ Άλαν Πόε– υποστήριξαν πως η λόρμπα ξεκίνησε όταν ένας σαλεμένος γερμανός καπετάνιος αναθυμήθηκε (ή απλά φαντάστηκε) μια ολέθρια δίνη του ωκεανού που κατάτρωγε καράβια και τέρατα, ακόμη και τον ίδιο τον φόβο. Κι ανάμεσα σε όλους αυτούς και πολλούς άλλους, υπάρχουν και μερικοί που το διαλαλούνε, με σιγουριά απόλυτη, πως την πρώτη λόρμπα (ίσως και τη μοναδική) τη χόρεψε ο Τζιμ Μόρισον το χάραμα της 3ης Ιουλίου του 1971, τότε που δάγκωσε επιτέλους το αρχαίο μήλο στην Εκκλησία του Αγίου Ιωάννη της Μονμάρτης: οι καθαριστές του δήμου τον είδανε με τα ίδια τους τα μάτια να χορεύει τόσο έξαλλα εκεί στο προαύλιο του ναού, που άνοιξε μια σχισμή στο δάπεδο και τον ρούφηξε μέσα βαθιά κι έπειτα έκλεισε δίχως να αφήσει το παραμικρό σημάδι.

Το βέβαιο είναι πως κανένας άλλος χορός δεν θα μπορούσε να σταθεί πλάι στη λόρμπα. Μήτε η δαιμονική ταραντέλα, όπου οι χορευτές αδειάζουν από το αίμα τους και απομένουν να χορεύουν απελπισμένα ολόστεγνα ζόμπι, μήτε ο φριχτός πυρρίχι-

ος που χόρεψε ο Αχιλλέας, για να αναστήσει τον Πάτροκλο και μετά να του δώσει το στερνό φιλί της αγάπης (ή να κάνει *κάτι άλλο*), μήτε οι τρομεροί σριλανκέζικοι χοροί ή οι ατέλειωτες περιστροφές των δερβίσηδων, όπου οι χορευτές εξαφανίζονται ενώ χορεύουν, μήτε τα τρομερά πατήματα των Κελτών, που κάποτε παγώνουν τον χρόνο, μπορούνε, έστω κατά διάνοια, να συγκριθούν μαζί της. Γιατί το ξέρουν όλοι: το αίμα ξαναγυρίζει, το σώμα ξαναπεθαίνει, οι εξαφανισμένοι επιστρέφουν, ο χρόνος ξεπαγώνει· μα αν μπεις στη λόρμπα σε περιμένει μόνον ο θάνατος, ο οριστικός και ανεπίστρεπτος θάνατος, αυτός που δεν χωράει κανέναν γλιτωμό, καμιά πιθανότητα επιστροφής, κανένα περιθώριο μεταμέλειας, καμιά ελπίδα νοσταλγίας – τίποτε απολύτως.

Φυσικά οι φιλόσοφοι και οι παπάδες λένε εδώ και αιώνες πως η λόρμπα δεν υπάρχει – πως είναι ένα ακόμη εξωφρενικό παραμύθι από τα τόσα που υπάρχουν. Μα οι θλιβερές κουβέντες τους δεν πείθουν μήτε τους ίδιους τους εαυτούς τους· γιατί όλοι στο βάθος της ψυχής μας το νιώθουμε καλά πως η λόρμπα υπάρχει σαν ρουφήχτρα: μέσα σ' αυτήν αφανίστηκε ο (τάχα αθάνατος) Ιωάννης της Εφέσου το 144 μ.Χ., σ' αυτήν μπήκε ο Καραβάτζιο εκείνο το βράδυ του Ιουλίου του 1610 στην ακροθαλασσιά του Πόρτο Έρκολε, σ' αυτήν χάθηκε ο Πέτρο Μπόλε (τα άλλα που λένε πως τον πιάσανε και τον εκτέλεσαν δημόσια ήτανε απλοϊκές ψευτιές – ποιος θα κοτούσε να ζυγώσει τον Πέτρο Μπόλε…). Κι ο φιδάνθρωπος Γκιγιόμ Απολινέρ κι ο χελωνάνθρωπος Αντουάν Σεν Εξιπερί κι η μάγισσα Ντομένικα Όρνι κι η Αγία Ιβάνκα με τους γκαβλιάρηδες πιστούς της κι ο Μόρισον, βέβαια, κι άλλοι χιλιάδες μπήκαν στη λόρμπα – και τέλειωσαν για πάντα.

Κι ακόμη: αυτήν τη λόρμπα άρχισε να χορεύει το αβατάρι *Βαλζάν* ή *Αγιάννης* ή *Ξεγιάννης* τον 218ο χρόνο μετά τη Σύνδεση (το 2309 μετά τον λεγόμενο Χριστό). Κι όπως ήταν συνδεδεμένος, ουσιαστικά πήρε μαζί του στον χορό τον Παγκόσμιο Εγκέφαλο – πήρε όλην την ανθρωπότητα,

σ ο υ λ έ ω , και την οδήγησε στον οριστικό και ανεπίστρεπτο θάνατο.

Κι επειδή θα σε φλομώσουν στο ψέμα, μάθε το πως έτσι –και μόνον *έτσι*– τέλειωσε ο κόσμος: έ ν α α β α τ ά ρ ι χ ό ρ ε ψ ε λ ό ρ μ π α μ ε ς σ τ ο μ υ α λ ό μ α ς .

ΔΕΙΛΙΝΟ 61ο
Ο *Μονέ* ήταν

Ο *Μονέ*, ως άνθρωπος με χέρια, πόδια, σώμα, σπλάχνα κι όλα τα υπόλοιπα του ανθρώπου, δεν υπήρξε ποτέ. Ο *Μονέ* –ό,τι ξέρουμε εμείς για *Μονέ*– ήταν μόνο ένα μάτι. Ο Σεζάν κυριολεκτούσε. Μονάχα ένας βολβός ματιού φυλαγμένος σε ένα κουτί από καρφίτσες. Κι όποιος ήθελε, έβγαζε το δικό του μάτι και *τον* έβαζε στην αδειανή κόχη. Έτσι γίνονται οι δουλειές. Με θάρρος και αυτοθυσία.

Κάποτε τον είχε στα χέρια του ο Μανέ – τάχα του τον φόρτωσαν, κι αυτός αηδιασμένος τον πάσαρε στον Ρενουάρ. Από τον έναν θαρραλέο στον άλλο πήγαινε. Κάποτε τον πήρε στα χέρια του κι ο Ιούλιος Λινουάρ. Κι άλλοι.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 62ο
Νταρτούιγ ο Ματιαστής: η αρχή

Ήταν τόσο τρομερή η ανάμνηση που άφησε στους ανθρώπους ο Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ, ώστε η φήμη πως γεννήθηκε από αβγό κροκόδειλου, μια πνιγηρή νύχτα του Αυγούστου του 1849, στο λιμάνι της Γένοβας, πάνω στο σκοτεινό πλοίο μιας μυστηριώδους αποστολής, διαδόθηκε τόσο πολύ στα χρόνια της ακμής του, που ακόμη και ο ίδιος, γνωρίζοντας πως έτσι θα τροφοδοτούσε τον θρύλο του, έδειχνε να την αποδέχεται για αληθινή. Η αλήθεια (και μόνον αυτή περιέχεται στο *βιβλίο*) είναι πως ο Νταρτούιγ πράγματι γεννήθηκε εκείνη τη νύχτα στο λιμάνι της Γένοβας, πάνω στο πλοίο *Ρέιβεν* της «Βοτανολογικής Εταιρείας του Αγαθού Κρίνου» (με έδρα το Ρότερνταμ έμοιαζε ως μία ακόμη από εκείνες τις αναρίθμητες ευρωπαϊκές απόπειρες να βρούνε χρυσό και διαμάντια στην Αφρική, με το πρόσχημα των βοτανολογικών ερευνών και πάντοτε στο όνομα κάποιου «Αγαθού Κρίνου» για απλοϊκή προκάλυψη) – και όντως ανάμεσα στο πλοίο υπήρχαν χιλιάδες αλλόκοτα αβγά, κάθε σχήματος και είδους (πολύ πιθανό, λοιπόν, να υπήρχαν *και* αβγά κροκόδειλου…). Ωστόσο, αν είχε επιζήσει έστω κι ένας από τους αυτόπτες μάρτυρες, θα βεβαίωνε πως τον Αρμάν Νταρτούιγ τον έβγαλε εσπευσμένα από την κοιλιά της ήδη νεκρής μάνας του εκείνη τη νύχτα κάποιος ισπανός λοστρόμος του πλοίου, που είχε κάποιες υποτυπώδεις γνώσεις χειρουργικής, όταν η εγκυμονούσα Ανριέτ Νταρτούιγ ξεψύχησε δίχως να το περιμένει κανείς, καθώς μύρισε την παπαρούνα της λίμνης Βαϊκάλης, την οποία της έδωσε ένας αυστριακής προέλευσης τυχοδιώκτης, σε μια αλλόκοτη ανταλλαγή παρανοϊκών τροπαίων, εξωφρενικών ευρημάτων, φίλτρων που οδηγούν μονομιάς στην *αρχαία λύσσα.*

Το ταξίδι του *Ρέιβεν* είχε ξεκινήσει από τη Μασσαλία έντεκα μήνες νωρίτερα, τον Σεπτέμβριο του 1847. Μαζί με μια ντου-

ζίνα καθοίκια, που θα έψαχναν για ευγενή μέταλλα και πολύτιμες πέτρες, αποβιβάστηκε και η Ανριέτ Νταρτούιγ· ίσαμε τριάντα χρονών κι ήτανε ήδη διάσημη για την ομορφιά της και τη μυστηριακή απόμακρη γοητεία της: κοκκινομάλλα, με μάτια σε χρώμα πεθαμένο γαλάζιο και βλέμμα ίδιο με την πρωινή πάχνη, («*μάτια λουσμένα στο γαλάζιο του τάφου*» όπως έγραψε κάποιος ποιητής που την πολιόρκησε) δεινή ορνιθολόγος αλλά και από τις πιο περιζήτητες πνευματίστριες της Ευρώπης. Ζάπλουτη ούσα από την κληρονομιά κάποιου θείου της, που της είχε αφήσει τεράστια περιουσία στη Μασσαλία και αλλού, αγόρασε το *Ρέιβεν* (προφανώς το όνομα του καραβιού δεν ήταν διόλου τυχαίο) και χρηματοδότησε την αποστολή. Πήρε μαζί της τους πιο γνωστούς χρυσοθήρες και κυνηγούς διαμαντιών της ανατολικής αφρικανικής ακτής – αυτοί, με οδηγό την απληστία τους, θα την περνούσαν από τα πιο δύσβατα δάση και θα την έφταναν στις πιο απόκρημνες κορυφές. Η συμφωνία μαζί τους καθαρή: θα τους πλήρωνε εξαρχής του κόσμου τα λεφτά, κι ό,τι κοιτάσματα έβρισκαν στον δρόμο τους θα ήταν όλα δικά τους· κι αυτή θα έψαχνε το *Αβγό του Θεού*…

Κανένας δεν μπορούσε να πει πως ήξερε τι ακριβώς ήταν αυτό το *Αβγό του Θεού* που έψαχνε η Ανριέτ: επρόκειτο πράγματι για ένα αβγό ή έστω για *κάτι* που να έμοιαζε με αβγό (μια πέτρα; μια εικόνα; μια λίμνη;). Ή μήπως ήταν ένα μυστικό σύμβολο αναγέννησης, ένας ακόμη αναγραμματισμός, μια αφηρημένη ιδέα, μια φενάκη όπως τόσες άλλες; Το βέβαιο ήταν πως για εικοσιέναν μήνες το *Ρέιβεν* βρέθηκε στις ακτές που ξεκινάνε από τη Μοζαμβίκη και, περνώντας από το αρχιπέλαγος της Ζανζιβάρης, έφτασε μέχρι την Κένυα· κι όλα δείχνουν πως η Ανριέτ με τους τυχοδιώκτες που είχε μαζέψει μάλλον προχώρησε και στην ενδοχώρα τής μετέπειτα Ταγκανίκας, ενδεχομένως και να έφτασε και ως τον κρατήρα του Ν'γκόρο-Ν'γκόρο. Ό,τι κι αν έγινε, ό,τι κι αν βρήκε η Ανριέτ και οι δικοί της, στις αρχές του καλοκαιριού του 1849, το *Ρέιβεν* πήρε τον δρόμο της επιστροφής, γεμάτο με κάθε λογής αβγά και πολλά άλλα αλλόκοτα ευρήματα. Σε κείνο το ταξίδι του γυρισμού άρχισε

να φουσκώνει και η κοιλιά της Ανριέτ – κι όλοι στο καράβι ψάχνονταν ποιος της είχε φυτέψει το παιδί, δίχως φυσικά να μπορεί κανείς να πάει πέρα από τις αστήρικτες υποθέσεις…

Ύστερα από διάφορες –ελαφρώς ανεξήγητες είναι η αλήθεια– στάσεις σε λιμάνια της δυτικής αφρικανικής ακτής, το *Ρέιβεν* πέρασε το Γιβραλτάρ και, αντί να πιάσει Μασσαλία, έφτασε στη Γένοβα, εκείνον τον Αύγουστο του 1849 – ίσως η Ανριέτ να ήθελε να μην γεννήσει στην πόλη που τη γνώριζαν. Τότε (ίσως ξεγελασμένη από αυτόν που της την έδωσε, ίσως για κάποιον λόγο που δεν μπορούμε να καταλάβουμε) μύρισε εκείνη την παπαρούνα της Βαϊκάλης και πέθανε ακαριαία· κι ο λοστρόμος (ενδεχομένως κρυφά ερωτευμένος μαζί της ή, κατά μία θεωρία, και πατέρας του παιδιού της) της έσκισε την κοιλιά και της έβγαλε το μωρό σχεδόν πεθαμένο. Καθώς το παιδί χαροπάλευε, το βάφτισαν εκείνη την ώρα: το είπανε *Αρμάν Χαβιέ* – ήταν τα μικρά ονόματα του γαλλορώσου καπετάνιου του πλοίου και του ισπανού λοστρόμου που τον ξεγέννησε. Αυτός ο τελευταίος πάλεψε να το ζωντανέψουν, βουτώντας το εναλλάξ σε νερά κρύα και ζεστά και κάνοντάς του εντριβές. Και πράγματι σαν από θαύμα το μωρό ζωντάνεψε και άνοιξε τα μάτια γουρλώνοντάς τα – και την ίδια ώρα ο σωτήρας του (ο πατέρας του;) σωριάστηκε καταγής νεκρός, σαν κεραυνοβολημένος. Θαρρείς τα μάτια του μωρού να του ρούφηξαν τη ζωή από μέσα του.

Έτσι γεννήθηκε ο Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ, ο μελλοντικός *Ματιαστής των Ανθών*, ο *Μέγας Ανθιστής των Αιώνων* – κι από την αρχή η ζωή του ήταν συνυφασμένη με τον *βαθύ θάνατο*. Ήταν τεσσάρων ημερών, όταν, λίγο πριν το ξημέρωμα, ένα από τα αλλόκοτα αβγά της Ανριέτ έσπασε – κι ενώ καπετάνιος και πλήρωμα του *Ρέιβεν* ήδη είχανε συμφωνήσει να γυρίσουνε την επόμενη μέρα στη Μασσαλία, από το δηλητηριώδες αέριο που ελευθέρωσε το σπασμένο αβγό πέθαναν όλοι όσοι βρίσκονταν πάνω στο πλοίο. Οι γενοβέζοι λιμενοφύλακες, που ανέβηκαν έντρομοι στο πλοίο για να συντάξουν αναφορά, ακούσανε κλάματα μωρού: βρήκανε τον Νταρτούιγ κάτω από το πτώμα του

καπετάνιου και μάθανε τ' όνομά του από το Βιβλίο Συμβάντων. Φυσικά κανείς δεν μπόρεσε (κι εδώ που τα λέμε κανείς δεν θέλησε) να εξηγήσει ούτε τίνος πλάσματος αβγό ήταν αυτό που θανάτωσε τόσους ανθρώπους ούτε γιατί από ολόκληρο το πλοίο σώθηκε μονάχα το νεογέννητο βρέφος. Αφού ολοκλήρωσαν την κολοβή αναφορά τους, αναλάβανε απρόθυμα δράση: πετάξανε τα πτώματα σε ομαδικό τάφο με ασβέστη, και μαζί τους πετάξανε όλα τα αβγά και κάθε άλλο μυστηριώδες εύρημα το οποίο κουβαλούσε η Ανριέτ Νταρτούιγ, ενώ το αδειανό *Ρέιβεν* οδηγήθηκε στα ναυπηγεία της πόλης με σκοπό να χρησιμοποιηθεί ως υλικό μεταποίησης άλλων καραβιών. Όσο για το βρέφος που είχε επιζήσει, το έδωσαν στις καλόγριες του Μοναστηριού της Αγίας Τερέζας της Γένοβας – κι εκείνες δέχτηκαν να το μεγαλώσουν, δίχως να μπορούν να φανταστούν *ποιον* στ' αλήθεια βάζανε στον κόρφο τους…

Ο Νταρτούιγ μεγάλωσε στο σπίτι του κηπουρού της εκκλησίας, ενώ γράμματα του μάθαιναν οι καλόγριες. Έφτασε σχεδόν εννιά χρονών, όταν ανακάλυψε τι μπορούσε να κάνει με το βλέμμα του. Πιο συγκεκριμένα, ήταν η Μεγάλη Παρασκευή του 1858 όταν μια γυναίκα έφερε κρίνους στην εικόνα της Παναγίας εν Δόξη, που ήταν στα δεξιά από την κεντρική εικόνα του Εσταυρωμένου Χριστού (κι αριστερά του βρισκόταν η εικόνα της Αγίας Τερέζας εν Εκστάσει). Το απόγευμα εκείνης της πένθιμης μέρας ο μικρός Αρμάν βρέθηκε –ίσως τυχαία, ίσως κι όχι– απέναντι στους φρεσκοκομμένους κρίνους και τους κοίταξε *βαθιά*, στο κέντρο του ανθού τους. Τότε έγινε το άνθισμα: οι κρίνοι έμοιασαν, θαρρείς, να ερεθίστηκαν ανεπίτρεπτα, καταργώντας κάθε τάξη… Πέταξαν ρίζες, μπήκανε στο σώμα της ζωγραφισμένης Παναγίας, στα δάχτυλά της, στις παλάμες της, στα μάτια, στο στόμα, σκίσανε τα ζωγραφισμένα ρούχα της, μπήκανε στα βυζιά και στο μουνί της. Πολύ γρήγορα η εικόνα της Μαντόνας εν Δόξη έγινε η τεράστια ρίζα ενός αφηνιασμένου κρίνου…

Τα υπόλοιπα έμοιαζαν, κατά κάποιον τρόπο, *αναμενόμενα*: μέσα στις επόμενες ώρες και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των πι-

στών ο *κρίνος* (που φυσικά δεν ήταν πια κρίνος, μα *κάτι άλλο* που δεν θέλεις να ακούσεις) συνέχισε να θεριεύει ανεξέλεγκτα και απλώθηκε στις εικόνες του Εσταυρωμένου και της Αγίας Τερέζας και εισχώρησε μέσα τους ζωντανεύοντάς τες. Στο σώμα του Ιησού ο βλαστός μπήκε από την Πληγή της Λόγχης, γέμισε ασφυκτικά το σώμα του και ξαναβγήκε μέσα από τον πούτσο του ως έξαλλο σπέρμα και ως πάλλευκος ανθός. Στην γκαβλωμένη Αγία Τερέζα μπήκε μέσα από τα σκέλια της (από το διαμαντένιο μουνί της) και εξερράγη ως πίδακας μέσα από το στόμα της. Φυσικά δεν σταμάτησε εκεί: ενώ οι πιστοί βγαίνανε αλλόφρονες από την εκκλησία κλαίγοντας και ουρλιάζοντας, ο *κρίνος* πετάχτηκε στον τρούλο, σφιχταγκάλιασε τις κολώνες, θρυμμάτισε τα βιτρό, κύκλωσε τους σταυρούς και τους αφάνισε, ράγισε τους τοίχους, χίμηξε στον στολισμένο Επιτάφιο και θαρρείς τον κατάπιε. Κι όταν ξημέρωσε το Μεγάλο Σάββατο, οι έντρομοι Γενοβέζοι είδανε πως η Εκκλησία της Αγίας Τερέζας είχε μετατραπεί σε ένα βδελυρό κρίνο-τέρας που μούγκριζε από απερίγραπτη ηδονή – ή και από πρωτόγνωρη αδημονία.

Ήταν αναμφίβολα ο Διάβολος που δοκίμαζε την πίστη των Γενοβέζων: αμέσως ο Αρχιεπίσκοπος της Γένοβας έστειλε μήνυμα στη Ρώμη, γυρεύοντας από την Ιερά Εξέταση να αντιμετωπίσει τον τρόμο της ανθισμένης εκκλησίας. Ωστόσο, αργά το απόγευμα της ίδιας μέρας, όλοι κατάλαβαν πως ήταν ανώφελο να περιμένουν τους Ιεροεξεταστές: την ώρα του δειλινού ο θεριεμένος κρίνος άρχισε να βομβίζει με τρομερή ένταση και να τινάζει προς κάθε κατεύθυνση ένα γλοιώδες υγρό, κάτι σαν σπέρμα φάλαινας ή –ακόμη χειρότερα– κάποιου υποχθόνιου ζώου. Τότε ο κόσμος, με τους στρατιώτες, τους αστυνομικούς και τους παπάδες, αποφάσισε να αφανίσει το τέρας που κάποτε ήταν η εκκλησία τους. Όρμησαν καταπάνω της ουρλιάζοντας, με πέτρες και μαχαίρια και τσάπες και βαριοπούλες και δοκάρια και ό,τι άλλο έβρισκε ο καθένας, προσπαθώντας να κόψουν τους βλαστούς, να λιανίσουν τα άνθη, να ρίξουν τον μιασμένο τοίχο… Κάποτε σύρανε τα κανόνια από

το φρουραρχείο και άρχισαν να την βομβαρδίζουν – κι όταν είδαν πως και με αυτά δεν τα κατάφερναν όπως ήθελαν, στείλανε γαϊδούρια με καρότσια φορτωμένα μπαρούτι και άλλα εύφλεκτα υλικά μέσα στον ανθισμένο ναό και τα ανατίναξαν πετώντας αναμμένα στουπιά με πίσσα. Γέμισε η νύχτα σκόνη, πέτρες, αίματα και σπλάχνα από τα ζώα και απομεινάρια από τον θεριεμένο κρίνο. Όταν κατάκατσε η σκόνη, το πλήθος όρμησε στα ερείπια και τα θρυμμάτισε, έκαψαν ό,τι καιγόταν, έλιωσαν τα κομμάτια του λουλουδιού, τα έκαναν χώμα. Όλη τη νύχτα ρήμαζαν· μονάχα όταν ξημέρωσε η μέρα της Ανάστασης του Κυρίου φύγανε από τον τόπο της ανθισμένης εκκλησίας αφήνοντας μονάχα στάχτες. Κι όλοι τους νιώθανε πως τους είχε ευλογήσει η πιο αφάνταστη ευτυχία: είχαν καταφέρει, έστω για μια φορά, να ελευθερώσουν το συσσωρευμένο μίσος τους, δίχως να του βάλουν το οποιοδήποτε χαλινάρι.

Οι ιεροεξεταστές του Βατικανού έφτασαν έξι μέρες αργότερα. Επικεφαλής τους ο καρδινάλιος Λούκα Ντινότε – αυτός που όλοι έλεγαν πως μπορεί να κάνει εξαγωγή δοντιού σε ένα φίδι. Κάπου πενήντα χρονών, κοντός, φαλακρός, ελάχιστα ιερατικός στους τρόπους του, άκουσε μετά βίας και με ανυπόκριτη αηδία τις εσχατολογικές περιγραφές των διαφόρων ιερωμένων και στη συνέχεια επικέντρωσε τις ανακρίσεις του στις καλόγριες. Πολύ γρήγορα έφτασε στο εννιάχρονο αγόρι που είχε γεννηθεί στο δαιμονισμένο πλοίο: μια καλόγρια το είχε δει να κοιτάει επίμονα την εικόνα της Μαντόνας το απόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής. Δυο άλλες ομολόγησαν πως τον έβλεπαν στον ύπνο τους να τις σταυρώνει με τεράστια αγκάθια τριανταφυλλιάς αντί για καρφιά. Μια τρίτη αποκάλυψε πως από τότε που το παιδί είδε τ' αφτί της, τρία χρόνια νωρίτερα, κάθε δεύτερη μέρα ένας βλαστός έβγαινε από μέσα του – κι εκείνη έντρομη τον ξερίζωνε.

Ο Λούκα Ντινότε δεν χρειαζόταν περισσότερα: ζήτησε να του φέρουν για ανάκριση τον μικρό Αρμάν Νταρτούιγ, αφού προηγουμένως διάταξε να του δέσουν τα μάτια. Όταν το αγόρι παρουσιάστηκε μπροστά του με δεμένα τα μάτια, εκείνος ζή-

τησε να μείνει μόνος μαζί του και, αφού φόρεσε γυαλιά από μαυρισμένο κρύσταλλο, του έβγαλε το κάλυμμα από τα μάτια. Το αγόρι παραξενεύτηκε από τα μαύρα γυαλιά και προσπάθησε με τα μάτια του να τα τρυπήσει. Με φωνή τρεμάμενη ο Ιεροεξεταστής ρώτησε τον Αρμάν: «Πες μου, τι ξέρεις για τον κρίνο που έφαγε την εκκλησία;» Το παιδί τού απάντησε δίχως τον παραμικρό δισταγμό: «Μόνον εγώ τον είδα – είδα την τρυπούλα στο κέντρο του…»

Την άλλη μέρα ο καρδινάλιος Ντινότε ανακοίνωνε το τέλος της ανάκρισης: Το σχέδιο του Διαβόλου είχε αποσοβηθεί και η Εκκλησία της Αγίας Τερέζας μπορούσε να ξαναχτιστεί, εφόσον η Αρχιεπισκοπή το έκρινε απαραίτητο. Το αγόρι που έμενε στο σπίτι του κηπουρού της εκκλησίας θα πήγαινε μαζί του στη Ρώμη – για να θεραπευτεί από μια δερματική αρρώστια και να σπουδάσει Θεολογία. Ο Αρχιεπίσκοπος, οι ιερείς και το εκκλησίασμα δέχτηκαν την απόφαση με ανακούφιση. Η παπική αποστολή έφυγε μάλλον βιαστικά την επομένη – μαζί με τον Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ…

Φυσικά το παιδί δεν έπασχε από καμιά δερματική αρρώστια μήτε και θα σπούδαζε Θεολογία. Από την πρώτη στιγμή της ανάκρισης ο Λούκα Ντινότε είχε δει στα μάτια του τη *Χοάνη του Πυρήνα*, την *Αδιάβατη Γέφυρα*, το *Σταθερό Σημείο του Περιστρεφόμενου Κόσμου*, εν τέλει τη Θεϊκή Ψυχή – αυτό που γύρευαν τόσοι σοφοί μες στους αιώνες. Δακρυσμένος ευλόγησε τον Κύριό του για τούτη τη θεϊκή εκλογή. Από εδώ και στο εξής το σχέδιό του ήταν απλό: θα εκπαίδευε το παιδί για εφτά χρόνια και κατόπιν θα ερχόταν η μεγάλη ώρα: θα του έδινε εντολή να τον σκοτώσει και να τον φάει, μέχρι το τελευταίο του κομμάτι. Το σώμα του αγοριού θα ήταν ο τάφος του: η ψυχή του θα έφτανε στην αρχή και στο τέλος του κόσμου – στον Θεό.

Εκείνο το πρώτο βράδυ ο Ντινότε πήρε μια ακόμη απόφαση: θα τύφλωνε τον μικρό Αρμάν – ειδάλλως θα αρκούσε μια ακόμη *βαθιά ματιά* του παιδιού για να δημιουργήσει φοβερά προβλήματα και να απειλήσει το σχέδιό του. Έτσι γύρεψε από τους στρατιώτες του μια οθωμανική σπάθα, την έβαλε στη φωτιά, την άφησε να πυρώσει κι έπειτα πέρασε την πυρωμένη λάμα δυο δάχτυλα μπροστά από τα μάτια του αγοριού (ακριβώς την ίδια μέθοδο τύφλωσης την κατέγραψε δεκαοχτώ χρόνια αργότερα ο Ιούλιος Βερν στον *Μιχαήλ Στρογκόφ*…)

Αυτή ήταν η αλήθεια για τον τρομερό Νταρτούιγ και την αρχή του (γιατί μόνον η αλήθεια περιέχεται στο *βιβλίο*). Το εννιάχρονο αγόρι που θα γινόταν ο *Μέγας Ανθιστής των Αιώνων* τυφλώθηκε οριστικά εκείνο το ανοιξιάτικο βράδυ του 1858. Και την ίδια ώρα που τα μάτια του καίγονταν δεν δυσανασχέτησε, δεν έκανε την παραμικρή κίνηση να αποφύγει το σίδερο – και, το σημαντικότερο, δεν έκλεισε διόλου τα μάτια. Μονάχα πάλεψε να δει *την τρυπούλα* στο κέντρο του πυρώματος. Και γύρω του απλώθηκε μια θεσπέσια ευωδιά που του λόγχισε τα ρουθούνια.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 6 3ο
Ο Φλεμποτόμο ήξερε

Μονάχα ο Στέφανο Φλεμποτόμο ήξερε τις κρυφές φλέβες που υπάρχουν στο ανθρώπινο σώμα. Τις είχε βρει και τις είχε μετρήσει όλες μία μία. Και τούτη η φοβερή γνώση ήτανε που τον έκανε κυρίαρχο του κόσμου και των ανθρώπων. Μπορούσε να σε γιατρέψει από κάθε αρρώστια τρυπώντας σου μια από αυτές – μπορούσε να σε σκοτώσει οριστικά τρυπώντας σου μιαν άλλη. Μπορούσε να σε οδηγήσει στην πιο απίθανη ηδονή, στους πιο φριχτούς πόνους, στην Κόλαση ή στον Παράδεισο, σε αιώνια νάρκη, σε υπερκόσμια νιρβάνα, σε απερίγραπτη ταραχή – και σ' ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς. Γιατί γ ι α ό λ α υ π ά ρ χ ο υ ν μ έ σ α σ ο υ φ λ έ β ε ς π ο υ π ε ρ ι μ έ ν ο υ ν.

Κι ακόμη, μπορούσε να σε κάνει τυφλό υποχείριό του – και στο εξής να σ' έχει πάντα δικό του, νεκροζώντανο δούλο, και να κυβερνά την κάθε πράξη σου. Αρκούσε να τρυπήσει τη διάφανη φλέβα και να ρουφήξει την ψυχή σου.

Τέλος, στο χέρι του ήταν να σε *ελευθερώσει*. Γιατί ο Φλεμποτόμο ήξερε να βρίσκει *τη φλέβα της πείνας* – και τρυπώντας την να *βγάζει* τους ανθρώπους στην ελευθερία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 64ο
Η απάντηση του Βούδα

Τον Βούδα τον επινόησε ο ίδιος ο Καλλίμαχος. Του λέει μια μέρα: «Πρόσεξε, εμένα μη μου κάνεις τον κουρασμένο. Γιατί όσο να πεις κρεμμύδι, επινοώ ένα φίδι που σε δαγκώνει και πας καλιά σου.»

Του απάντησε τότε ο Βούδας: «Μη με παραζορίζεις. Γιατί άμα νοσταλγήσω την ανυπαρξία, δεν υπάρχεις.»

ΔΕΙΛΙΝΟ 65ο
Ο βαλσαμωμένος *Καβάφης*

Ο *Καβάφης* ήτανε μια βαλσαμωμένη μούμια. Όλη η Αλεξάνδρεια το ήξερε πως ο μέγας ποιητής ήτανε ένας ταριχευμένος αρχαίος, που έζησε κάπου προς το τέλος της δυναστείας των Πτολεμαίων (λίγο πιο μπροστά, λίγο πιο πίσω, τι σημασία έχει;). Οι φήμες λένε πως βρήκανε τη μούμια του στην κοιλάδα του Φαγιούμ στα 1882 (μην ρωτάς ποιος και πώς), πως τον πήγανε στην Αμερική και εκεί, στα 1905, τον ηλεκτροδότησε ο Νίκολα Τέσλα και τον ζωντάνεψε.

Έτσι εκείνος (που δεν ξέρουμε καν τι ήταν στην προηγούμενη ζωή του) έγινε μια ζωντανή μούμια. Μπορούσε να ψιθυρίσει ανοίγοντας μια χαραμάδα τα χείλη του, να δει, ν' ακούσει, να μυρίσει. Μα κατά τα' άλλα το κορμί του, το δέρμα του, ήταν ξερά σαν ξύλο. Σαν να μιλούσε ένα ξόανο ή ένα σκιάχτρο. Ή ένα ρομπότ.

Και πρέπει όσα *έλεγε* (όπως τα έλεγε) να ασκούσαν τρομερή επιρροή σ' εκείνους που τον ζωντάνεψαν. Δεν είναι τυχαίο πως πολύ γρήγορα έγιναν τυφλοί υπηρέτες των επιθυμιών του. Τον πήγαν στην Αλεξάνδρεια, τον εγκατέστησαν σ' ένα ταιριαστό σπίτι, έφτιαξαν την περσόνα *Καβάφης* και ένα ολόκληρο βιογραφικό για αυτήν, του διαβάζαν επί συνεχόμενα μερόνυχτα λογοτεχνία και ιστορία της αρεσκείας του (ως βαλσαμωμένος, δεν κοιμόταν), αντέγραφαν τα ποιήματα που τους υπαγόρευε και τα κυκλοφορούσαν σε μονόφυλλα κατά τις υποδείξεις του. Μάλιστα, από ένα σημείο και πέρα, μέχρι και δημόσιες εξόδους διοργάνωναν για αυτόν: του φτιάξανε μια δερμάτινη μάσκα που την ταίριαζαν στο πρόσωπό του, τον ντύνανε, τον κουβαλούσαν σε αμαξίδιο στα θέατρα και στα καταγώγια. Και φτάνανε στην Αλεξάνδρεια λογής επιστήμονες, γιατροί, τρελοί, εκκεντρικοί, θανατόφιλοι και λάτρεις του παράδοξου για να τον

συναντήσουν, για να τον δούνε με τα μάτια τους και να τον ακούσουν με τα αφτιά τους.

Να, λοιπόν, γιατί ο Καβάφης έγραψε αυτά που έγραψε. Γ ι α τ ί ε ί ν α ι μ ο ύ μ ι α .

ΔΕΙΛΙΝΟ 66ο
Όποιος σου μιλήσει για μαύρο χρυσάφι

Όποιος σου μιλάει για μαύρο χρυσάφι, θέλει να σε μπλέξει. Σταμάτα αμέσως να διαβάζεις την ιστορία του.

Επαναλαμβάνω – και να το θυμάσαι: όποιος σου μιλάει για μαύρο χρυσάφι, το κάνει για το κακό σου. Δεν υπάρχει μαύρο χρυσάφι.

Όμως υπάρχεις εσύ, που περιμένεις σαν χάνος το αγκίστρι. Γιατί τέτοιοι είναι οι άνθρωποι: ορέγονται το αγκίστρι. Μα, όταν θα σπαρταράς και θα αργοπεθαίνεις, να θυμηθείς τα λόγια μου.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 67ο
Ο καλός γιος

Εκείνο τον καιρό είχανε πληθύνει τόσο εκείνοι που ανάσταιναν νεκρούς, που η ζωή είχε γίνει πια αβίωτη. Έβλεπες στις πολιτείες, στους δρόμους, στα καπηλειά, στις αγορές, παντού, διαφόρων λογιών νεκρούς: φρεσκοπεθαμένους, κίτρινους σαν το φλουρί, μισοσαπισμένους, σιχαμερά ζόμπι, ακόμη και στεγνούς σκελετούς. Άνθρωποι των σπηλαίων αναμείχτηκαν με ανθρώπους των αρχαίων πολιτισμών, μαύροι με λευκούς και κίτρινους και Εσκιμώους και Μογγόλους, σκελετοί με σκελετούς. Το εξωφρενικότερο ήταν πως, όντας και πάλι ζωντανοί, είχανε αρχίσει να ξανασμίγουνε αναμεταξύ τους και να κάνουν οικογένειες – έτσι όπως το ακούς. Και βγάζανε κάτι ζομπάκια γεμάτα ζωή, κάτι μισοσαπισμένα νεογέννητα – μια ζωντανή απόδειξη του μεγάλου θαύματος της ζωής. Άσε βέβαια τους μεικτούς γάμους: όταν σμίγανε αναστημένοι με κανονικούς ζωντανούς και γεννούσαν, άκου λέει, τους Ενδιάμεσους.

Φυσικά η Γη αντιμετώπισε πρόβλημα υπερπληθυσμού: δημιουργήθηκαν πολιτείες πενήντα και εκατό εκατομμυρίων ανθρώπων, από τους οποίους οι περισσότεροι βρίσκονταν στη διανοητική κατάσταση των προϊστορικών ανθρώπων κι ήξεραν μονάχα να σφάζουν και να τρώνε. Έτσι ξεκίνησε ένας φριχτός και αδιανόητος πόλεμος, που όμοιός του δεν είχε ξαναγίνει ποτέ στον κόσμο. Όμως, μολονότι γέμιζαν οι πεδιάδες με τα πτώματα των αντιμαχομένων, οι Μεσσίες μονομιάς τούς ξανανάσταιναν τους νεκρούς για να τους ξαναρίξουν στη μάχη. Και καθώς κανένας δεν λογάριαζε τον θάνατο για κάτι το μόνιμο, χάθηκαν πολύ γρήγορα οι λυτρωτικές του συνέπειες: τα πτώματα συσσωρεύονταν άταφα μιας και όλοι περίμεναν την επόμενη ανάσταση, οι λίμνες και τα ποτάμια και τα πηγάδια γέμισαν με αίμα και πύον, οι φριχτές αρρώστιες άπλωναν ανεξέλεγκτα, οι

πόλεμοι συνεχιζόταν δίχως τέλος, η τρέλα κυριάρχησε, η Γη κακοφόρμισε.

Ήτανε φως φανάρι πως ο κόσμος είχε μολυνθεί από την *ανθρωπότητα* – και πως έπρεπε να σταματήσει η ανάσταση των νεκρών. Αυτός που επινόησε όλην ετούτη την αηδία έπρεπε κάτι να κάνει.

Τότε ήρθε ο ***. Άρχισε τη δουλειά μεθοδικά: πρώτους απ' όλους άρχισε να σκοτώνει εκείνους που ανάσταιναν. Όταν τους αφάνισε αυτούς, μπορούσε να σταματήσει και ν' αφήσει τη *ζωή* να κάνει τη δουλειά της. Μα ήτανε φονιάς πωρωμένος – αμέσως έβαλε μπρος να καθαρίσει ο ίδιος τον πολύ κόσμο: τους αναστημένους πρώην νεκρούς, τους κανονικούς ζωντανούς –όσους είχανε απομείνει τέλος πάντων–, εκείνους που είχαν γεννηθεί από τους μεικτούς γάμους. Επρόκειτο για μία αληθινή μεγαλοφυΐα του χαμού: είχε χιλιάδες τρόπους θανάτου, μια ποικιλία ανεξάντλητη πραγματικά. Ορισμένοι από αυτούς ήσαν ιδιαίτερα φριχτοί – μα, τι τα θες, σε κάποιον έπεφτε ο κλήρος για τη βρόμικη δουλειά.

Στο τέλος άφησε στον κόσμο τούς πρέποντες (ζωντανούς και αναστημένους και ανάμεικτους – μα πλέον στον σωστό αριθμό, λίγους από κάθε είδος). Ο ίδιος ήθελε, βέβαια, να συνεχίσει, να τους καθαρίσει όλους. Ν' αφήσει τη Γη πεντακάθαρη από το ανθρώπινο σίχαμα. Μα κάποιο βράδυ, σ' έναν λόφο με ελιές, εκείνος που τον είχε επινοήσει του έκανε ένα κήρυγμα περί καθήκοντος. Ας γίνει το θέλημά Σου, απάντησε ο ***· ήταν καλός γιος κι υπάκουε στον Πατέρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 68ο
Το νησί που τρώει

Η Ύδρα είναι νησί-τέρας – το μεγαλύτερο τέρας του κόσμου. Για να ζήσει, χρειάζεται ανθρώπινη σάρκα: συκώτια και εγκεφάλους για να χορτάσει την πείνα του, βολβούς γαλάζιων ματιών για να ξεδιψάσει. Γι' αυτό κι οι γαλανομάτηδες που επισκέπτονται την Ύδρα να προσέχουν: το νησί τούτο πεινάει και διψάει.

Κι είναι γνωστό πως πάμπολλοι φαγώθηκαν από την Ύδρα, από το τρομερό στόμα της που είναι το πηγάδι του Κρυφού Λιμανιού, ίδιο με στόμα τεράστιου χταποδιού. Ανάμεσά τους ο Αλκιβιάδης, ο Μάρκος Αντώνιος κι ο Νέρων, βέβαια – γνωστά πράγματα είναι αυτά. Μα και ο Σάντρο Μποτιτσέλι, ο Ισαάκ Νεύτων, ο Ναπολέων Βοναπάρτης, ο Αντονέν Αρτό – αυτός ο τελευταίος πήγε από μόνος του και προσφέρθηκε ως σφάγιο στο στόμα του τέρατος.

Αντίθετα, η αμερικανίδα ηθοποιός Κιμ Νόβακ φαγώθηκε από το αδιανόητο αυτό τέρας χωρίς καν να το έχει επισκεφτεί. Διότι κάποτε προβλήθηκε στην Ύδρα το τρομερό *Vertigo* του Χίτσκοκ – ένα καλοκαίρι στα τέλη της δεκαετίας του 1970 ήτανε, χρόνια αργότερα από την πρώτη προβολή της ταινίας. Φυσικά το νησί-τέρας αφηνίασε με τα μάτια της Μαντλέν Έλστερ – της Κιμ Νόβακ δηλαδή… Το πελώριο πέτρινο πλάσμα ένιωσε μια δίψα αδιανόητη: ή θα έτρωγε αυτά τα μάτια ή θα πέθαινε. Έτσι, μια αφέγγαρη νύχτα, πήγε στο Λος Άντζελες για να βρει αυτά τα μάτια, οδηγημένο μοναχά από τη δίψα του – ναι, το ίδιο το νησί πήγε στο Λος Άντζελες… Και ως γνωστόν τα διψασμένα τέρατα δεν χάνουν ποτέ τον δρόμο τους: φυσικά και την βρήκε την Νόβακ, και πράγματι της έφαγε τα μάτια και ξεδίψασε κάπως. Και πριν χαράξει, το σαρκοφάγο νησί γύρισε πίσω, στην αιώνια θέση του, στο Αιγαίο Πέλαγος.

ΔΕΙΛΙΝΟ 69ο
Το μεγάλο κόλπο

Βγήκε μια μέρα ο Τριαρχίδης και άρχισε να το ντελαλεί: «Δεν υπάρχει Θεός και τώρα θα σας το αποδείξω». Γεμάτος έπαρση και τσογλανιά, περιφερόταν ανάμεσα στους πιστούς και τους προκαλούσε: «Ψωλοχύματα, τώρα θα δείτε σε ποια μούφα πιστεύετε…»

Κι έπειτα κάλεσε τον λαό του στην Πλαζ ντε λα Κονκόρντ του Παρισιού και στην Τάιμς Σκουέαρ της Νέας Υόρκης και στο Μαρακανά του Ρίο και σε άλλα εκατό μέρη (μέχρι και στο Στόουνχεντζ και στην έρημο της Γκίζας κι όπου αλλού μπορείς να φανταστείς) για να παρουσιάσει τις αποδείξεις του. Μαζεύτηκε κόσμος και ντουνιάς – αν ήθελαν ας μην πήγαιναν. Κι έπειτα ο παπάρας εμφανίστηκε ταυτόχρονα και στα εκατόν τρία μέρη – παιχνιδάκι ήτανε για τον Τριάρ να πολλαπλασιαστεί εκατόν τρεις φορές, τι διάολο παρίστανε τον επινοητή. Στάθηκε θεατρικά στο κέντρο της κάθε λαοσύναξης και με τρομερή φωνή που χτύπαγε βαθιά το κάθε αυτί φώναξε: «Τώρα θα πετάξω ψηλά έναν μολυβένιο βόλο. Αν υπάρχει Θεός, ας το πιάσει… Αν όμως ο βόλος γυρίσει και πέσει καταγής, δεν υπάρχει μήτε Θεός μήτε κανένας άλλος κουράδας…» Αυτά είπε – και βάζοντας όλην του τη δύναμη πέταξε τον μαύρο μολυβένιο βόλο ψηλά, ίσια στο κέντρο τ' ουρανού…

Κι ο Θεός που τον έβλεπε από ψηλά κιτρίνισε από την προσβολή. *Τώρα θα του δώσω ένα μαθηματάκι τού γελοίου*, σκέφτηκε· *το γάλα της μάνας του θα δακρύσει το αρχιδάκι*… Έτσι φτιάχτηκε να κάνει το θαύμα ο Παντοκράτορας. Και, καθώς ο μολυβένιος βόλος έφτασε στο ανώτατο ύψος, άπλωσε το χέρι του και τον έπιασε.

Ακολούθησαν μερικά δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής – κι έπειτα τα πλήθη, σαν είδανε πως ο βόλος δεν γυρίζει, ξέσπασαν σε ουρλιαχτά και γιούχες και προγκήματα τρελά. Ο Τριαρχίδης, πάλι, το δέχτηκε όλο αυτό ατάραχος, με το φρύδι σηκωμένο και ύφος εκατό καρδιναλίων. Σαν να το περίμενε ο επηρμένος τσόγλανος ή και να το ευχαριστιόταν με όλην του την ψυχή που ξεφτιλίστηκε έτσι. Κι αφού κοίταξε τα πλήθη με άφατη περιφρόνηση, είπε: «Γελάτε, μαλακισμένα… Μάθετε όμως και τούτο: τ ώ ρ α π ο υ σ ε ι ς χ α χ α ν ί ζ ε τ ε , ο δ ι κ ό ς σ α ς ο ρ ο φ ό ς γ ί ν ε τ α ι α τ μ ό ς … »

Λίγοι τον άκουσαν – κι αυτοί τον ξαναγιουχάισαν: τι να τους πει πια ένας δεύτερος με τα χαμπέρια του… Μα φυσικά τον άκουσε κι ο Θεός και, σχεδόν μηχανικά, κοίταξε τον βόλο που είχε αρπάξει. Και στην απειροελάχιστη στιγμή που του είχε απομείνει, μέχρι τον οριστικό και ανεπίστρεπτο αφανισμό του, πρόλαβε να σκεφτεί πως την είχε πατήσει σαν χθεσινός – πως πράγματι είχε τσιμπήσει σαν ροφός το αγκίστρι που του πέταξε ο Τριάρ. Γιατί στο χέρι του δεν κρατούσε τον μολυβένιο βόλο, αλλά τη ρουφήχτρα του Νάμορ.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 70ο
Ο χαμός του Αχιλλέα

Όταν ο Αχιλλέας πλήγωσε θανάσιμα την Πενθεσίλεια, θέλησε να δει τα πανέμορφα μάτια της θρυλικής Αμαζόνας, για τα οποία λέγονταν τόσα και τόσα. Μα, μόλις της έβγαλε την περικεφαλαία, είδε πως στο πρόσωπό της δεν υπήρχαν διόλου μάτια παρά δυο τρομακτικοί απύθμενοι κρατήρες. Είτε το πιστεύεις είτε όχι, με βγαλμένα μάτια πολεμούσε η βασίλισσα των Αμαζόνων…

Ο ήρωάς μας είχε μια στιγμιαία ευκαιρία να αποστρέψει το βλέμμα, να κλείσει τα μάτια, να μη *δει* τέλος πάντων – να καταλάβει, ο άμυαλος, πως μύριζε ανεπίστρεπτος *χαμός*. Μα αυτός – και τι *Αχιλλέας* θα ήσαν διαφορετικά;– όχι μόνο δε γύρισε αλλού το κεφάλι, παρά έσκυψε να βυθίσει το βλέμμα του μέσα στους δύο κρατήρες, να *δει* ως πού πάει…

Αυτό ήταν: μες στην καρδιά του μεσημεριού και μπροστά σε όλο το στράτευμα, ο γιος του Πηλέα ρουφήχτηκε μονομιάς μέσα στις δυο κόχες των βγαλμένων ματιών της Πενθεσίλειας και χάθηκε. Για πάντα, φίλε. Γιατί, όπως είπε και μια αχόρταγη ψυχή, άμα κοιτάξεις την άβυσσο, *είσαι* πλέον η άβυσσος και κοιτάς τον πρωτινό σου εαυτό από *εκεί κάτω*.

Δειλινο 71ο
Η Σαλώμη στις αμμουδιές

Μόλις της φέρανε της Σαλώμης την κεφαλή του Ιωάννη, αυτή όντως έκανε το αναμενόμενο: φίλησε τα χείλη σα λυσσασμένη, έγλειψε το αίμα με άφατη ηδονή. Το κακό είναι πως, αν κανείς γλείψει αίμα από κομμένο λαιμό, δεν θα πάψει ποτέ του να το θέλει, όλο και περισσότερο, με δίψα ακόρεστη που τελειώνει μόνο με τον θάνατο. Η Σαλώμη άφησε το παλάτι, φόρεσε κουρέλια και βγήκε στις αμμουδιές της Γενισαρέτ. Πλάγιαζε με τους πάντες: ψαράδες, εμπόρους, περαστικούς, ζητιάνους – κι όταν τέλειωναν μέσα της και καθώς ήταν ανίσχυροι από την έκρηξη της γκάβλας, τους καλοέκοβε το κεφάλι και έγλειφε λαίμαργα τον κομμένο λαιμό. Πρέπει ωστόσο να ασκούσε τρομερή γοητεία, γιατί κανείς δεν την απέφευγε – ίσα ίσα, είχε γίνει ο θρύλος της Θάλασσας της Γαλιλαίας: κατά χιλιάδες έφταναν για να δοκιμάσουν το θανατηφόρο αγκάλιασμά της. Καθώς μάλιστα είχε αφήσει γένια, κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί πως ήταν η κόρη της Ηρωδιάδας· σε όσους τη ρωτούσαν απαντούσε, ποιος ξέρει γιατί, πως την έλεγαν *** και πως ήτανε γιος ξυλουργού.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 72ο
Η επινόηση του Καλλίμαχου

Η *Αρχαιότητα* –ό,τι μάθαμε να εννοούμε με αυτόν τον όρο– δεν υπήρξε ποτέ. Ο αρχαίος κόσμος που ξέρουμε, γεμάτος με πολιτισμούς οι οποίοι τάχα άκμασαν και αφανίστηκαν, Αιγύπτιοι, Σουμέριοι, Ασσύριοι, Φοίνικες, Έλληνες, Πέρσες και τόσοι άλλοι, είναι ένα μεγαλειώδες παραμύθι – ή, πιο σωστά, μια μεγαλειώδης αλληλουχία παραμυθιών. Όλα και όλοι –μα όλοι, σου λέω, από τον χασάπη Χέοπα και τον χασάπη Ναβουχοδονόσορα μέχρι τον χασάπη Αλέξανδρο– ήταν επινόηση εκείνου του τελευταίου χταποδανθρώπου του Καλλίμαχου. Κι ό,τι στ' αλήθεια συνέβη από την απαρχή του κόσμου ως τις μέρες του δεν μπορεί κανένας να το φανταστεί – γιατί εκείνος, θέλοντας να θολώσει τα νερά, το άφησε έξω από την αφήγησή του.

Και το έκανε αυτό ο Καλλίμαχος προσπαθώντας –μάταια βέβαια– να γλιτώσει το είδος του από τον αφανισμό: Σκέφτηκε πως, αν υπήρχαν κάποιοι εναπομείναντες χταποδάνθρωποι στον κόσμο, θα γλίτωναν από το ανελέητο κυνηγητό μόνο στην περίπτωση που οι άνθρωποι θα έπαυαν να γνωρίζουν για αυτούς… Προσπάθησε, λοιπόν, να σβήσει κάθε χνάρι του είδους του, επινοώντας μια φανταστική ιστορία του κόσμου. Έτσι, άρχισε να γράφει αδιάκοπα. Έγραψε όλα τα αρχαία έπη, όλες τις τραγωδίες, όλα τα ποιήματα, όλα τα φιλοσοφικά κείμενα, τις μυθολογίες, τις *Ιστορίες*, τα επιστημονικά συγγράμματα – και κάθε άλλο βιβλίο που λογάριασε πως θα έπρεπε να είχε γραφτεί μέχρι τα χρόνια του. Και ήξερε καλά πως τα κείμενα είχαν τη δύναμη να νοτίσουν την αδύναμη μνήμη των ανθρώπων· πως, αν φτιάξεις μια Βιβλιοθήκη, φτιάχνεις και τον κόσμο που την περιβάλλει.

Και μαζί με την *Αρχαιότητα*, ο Καλλίμαχος επινόησε τα *Μνημεία* της: τις Πυραμίδες, τους Παρθενώνες, τα αναρίθμητα αγάλματα, τις επιγραφές, τους τάφους, όλα τούτα… Τίποτε απ' αυτά δεν υπάρχει – απλώς ε μ ε ί ς ε ί μ α σ τ ε β έ β α ι ο ι π ω ς υ π ά ρ χ ο υ ν, επειδή εκείνος μας τα περιέγραψε πειστικά. Σου φαίνεται απίστευτο όλο αυτό, μα στ' αλήθεια δεν μπορείς να διανοηθείς πού μπορεί να σε φτάσει μια πειστική αφήγηση.

Φαντάσου μόνο αυτό: στο τέλος ο Κάπα σκέφτηκε πως οι άνθρωποι πρέπει να έχουμε δυο *μάτια* στο πρόσωπό μας και να *βλέπουμε* τον επινοημένο κόσμο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 73ο
Οι διαμαντομούνες

Τα διαμάντια δεν είναι ορυκτά, ούτε και τα βρίσκεις στα ορυχεία της Αφρικής και της Ινδίας και όπου αλλού τάχα υπάρχουν. Τα διαμάντια τα βρίσκεις μονάχα στο μουνί των γυναικών. Γιατί σε κάθε χίλιες γυναίκες η μία είναι διαμαντομούνα: γεννιέται έχοντας αντί για κλειτορίδα ένα μαλακό διαμάντι. Και, σαν έρχεται η εφηβεία, ετούτο το μαλακό διαμάντι σκληραίνει και γίνεται η αδάμαστη πέτρα που ξέρουμε.

Δεν είχε, λοιπόν, μόνο η Αγία Θηρεσία της Άβιλας ένα διαμάντι στο μουνί της: από την πρώτη αυγή του ανθρώπου μέχρι το τέλος του εκατομμύρια γυναίκες ήταν, είναι και θα είναι διαμαντομούνες. Κι όπως συμβαίνει με καθετί το ανθρώπινο, υπάρχουνε διαμάντια μικρότερα ή μεγαλύτερα, πλακουτσωτά ή μυτερά, στρογγυλά ή μακρόστενα.

Αυτή είναι η μόνη αλήθεια για τα διαμάντια: κάτω από τη γλώσσα σου έχεις ξεριζωμένες κλειτορίδες. Κι ό,τι άλλο ξέρεις είναι άκυρο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 74ο
Οι σοφοί κροκόδειλοι

Ο Νατ είναι ένας κρυφός παραπόταμος στις ρίζες του Νείλου. Δεν τον ξέρει κανένας – ούτε κι αν ψάξει μπορεί να τον βρει. Τον έφτιαξε ο Φαραώ Ακενατόν –ας τον πούμε έτσι όπως τον λένε– στα χρόνια της βασιλείας του, χίλια τριακόσια πενήντα χρόνια πριν τον Χριστό (ας τον πούμε κι αυτόν όπως τον λένε…). Γιατί ήθελε ετούτος ο Ακενατόν ένα ποτάμι για να ζευγαρώνουν και να πολλαπλασιάζονται οι σοφοί κροκόδειλοι κρυφά απ' όλους. Αυτός είναι κι ο λόγος που διέταξε να φτιάξουν μυστική την κοίτη του Νατ – για να μην μπορέσει να τον βρει κανείς και τους αφανίσει από το πρόσωπο της γης…

Οι σοφοί κροκόδειλοι ήταν ένα σπάνιο είδος κροκόδειλων, που μπορούσαν να μάθουν και να μιλήσουν τη γλώσσα των ανθρώπων. Εξωτερικά ήταν σαν όλους τους άλλους κροκόδειλους του Νείλου· μα έφτανε να ακούσουν δυο ή τρεις ανθρώπινες κουβέντες για να τις μάθουν και να τις προφέρουν με ανθρώπινη φωνή – και αυτό το έκαναν όχι μηχανικά όπως οι παπαγάλοι, αλλά κατανοώντας τις και μαθαίνοντας να σκέφτονται με αυτές. Και παρόμοια μπορούσαν να μάθουν τις γλώσσες των πουλιών και των ζώων (άρα και να σκεφτούν όπως αυτά) – ενώ μπορούσαν να συγκρατούν στη μνήμη τους κάθε πληροφορία που άκουγαν όσα χρόνια κι αν περνούσαν. Μέχρι τον καιρό του Ακενατόν εμφανιζόταν ένας μονάχα κάθε εκατό χρόνια –ήταν στ' αλήθεια ένα μυστήριο το πώς γεννιόταν– και δεν μπορούσε να ζευγαρώσει, να διαιωνίσει το είδος του. Μα στα χρόνια του Ακενατόν εμφανίστηκαν δώδεκα μαζί στον Νείλο – και φυσικά ο Φαραώ φρόντισε να διαδώσει πως αυτό ήταν σημάδι του Νέου Καιρού. Ο Ακενατόν πήρε τέσσερις από τούτους τους κροκόδειλους στο παλάτι κοντά του για να συμβασιλεύσουν – και για τους άλλους οχτώ έφτιαξε τον μυστικό Νατ στις ρίζες του Νείλου… Εκεί οι σοφοί κροκόδειλοι αναπαράχθηκαν και,

καθώς περνούσαν οι αιώνες, έφτιαξαν μια ολόκληρη κοινότητα με δομές, ιεραρχίες, εκπαίδευση, θεσμούς και παραδόσεις – μια κοινότητα που, ούτε λίγο ούτε πολύ, διήρκεσε για τρεις χιλιάδες χρόνια.

Δεν είναι τώρα η ώρα να μιλήσουμε για τον Ακενατόν και τα όσα γύρευε ή για το πώς οι σοφοί κροκόδειλοι έβρισκαν την τροφή τους επί χιλιάδες χρόνια ή για το ποιοι από αυτούς έφυγαν από το ποτάμι και τι απέγιναν. Ή –πολύ περισσότερο– το πώς κάποτε εξαφανίστηκαν οριστικά (γ ι α π ά ν τ α που λέμε) από τον ποταμό Νατ.

Γιατί, άμα αρχίσουμε να λέμε μέχρι πού έφτασαν τούτοι οι κροκόδειλοι, δεν θα αποσώσουμε. Κράτα μονάχα τούτο: σοφός κροκόδειλος ήταν ο Αθανάσιος της Αλεξάνδρειας, σοφός κροκόδειλος ήταν και ο Άρειος. Ω ναι, μια κροκοδειλομαχία έφτιαξε τον απαίσιο χριστιανισμό.

Σοφοί κροκόδειλοι ήταν και κάμποσοι ακόμη, σπουδαίοι και τρανοί μες στους αιώνες – και τους βλέπεις στις εγκυκλοπαίδειες ζωγραφισμένους με ανθρώπινες μουσούδες. Μα είχανε ένα ελάττωμα: όσο σοφοί κι αν γίνονταν δεν παύανε να είναι κροκόδειλοι. Άμα πεινούσαν και δεν είχαν αρκετό φαγητό, καλύτερα να ήσουν μακριά τους. Γιατί, σε αντίθεση με τους χταποδανθρώπους που τρώγανε τους ίδιους τους τούς εαυτούς, αυτοί ορμούσαν και τρώγανε όποιον βρίσκανε – ακόμη και τους ίδιους τους γραμματικούς τους. Φρόντιζαν βέβαια να έχουν σφάγια στην ακολουθία τους, αλλά κάποτε τ ύ χ α ι ν ε ν α ξ ε μ ε ί ν ο υ ν – συμβαίνουν τούτα στη ζωή, τι νόμισες;

Μα περισσότερα δεν θα σου πω. Γιατί, αν ξέρεις πολλά, μπορεί και να το πιστέψεις όλο τούτο.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 75ο
Η τρέλα της Λουτσίας

Όταν ο Κάπα επινόησε τον Τζόις, του επινόησε και μια πονηρή κόρη, τη Λουτσία, κάτι σαν φύλακα-άγγελο – για να φυλάγει τον μπαμπά της από τα βρομερά κόλπα του τριάρχιδου. Μα ο Τριάρ ήταν *πολύ παλιός* είδε τι γινόταν και οργανώθηκε αναλόγως. Έτσι επινόησε τον Σάμιουελ Μπέκετ – με τη δαιμονική του γοητεία και συνάμα με την ικανότητα να γίνεται αόρατος και άυλος. Και κατόπιν τον έστειλε μέσα στο σπίτι των Τζόις, να κάνει τον γραμματέα του γυαλιά. Η Λουτσία φυσικά τον ερωτεύτηκε τον Σάμιουελ – κορίτσι στον καιρό του ήτανε κι επιπλέον αυτός έπαιζε δυνατά μαζί της. Μα κάθε που πήγαινε να τον φιλήσει ή να τον αγκαλιάσει, φραπ, αυτός εξαφανιζόταν, όπως το φάντασμα του Πατρόκλου. Κι αυτό γινόταν ξανά και ξανά – κι όσο επαναλαμβανόταν τόσο πιο πολύ άναβε εκείνη. Κάποτε του έβαλε χειροπέδες και πήγε να τον καβαλήσει – μα και πάλι ο Μπ. έγινε ατμός (εκτελώντας πιστά τις διαταγές του Τριαρχίδη, βέβαια).

Κάποτε η Λουτσία μίλησε σε κατάσταση αλλοφροσύνης στον πατέρα της – μα όσα του είπε για τον Μπέκετ-φάντασμα ήταν αρκετά για να τη στείλει ο ανήσυχος Τζόις στους γιατρούς. Ο Γιουνγκ, που την εξέτασε, διέγνωσε αυτά τα οποία του υπέδειξε ο Ταυ – γιατί αλλιώς θα είχε μεγάλες στεναχώριες που κυριολεκτικά θα του έσφιγγαν τη στραγγάλη… Τότε ο Τζόις, μέσα στον πανικό, άρχισε να τη γυρίζει στα ιδρύματα. Κι όσο εκείνη φώναζε πως τον Μπέκετ τον έστειλε ο Τριαρχίδης, τόσο οι γιατροί επιβεβαίωναν την τρέλα της. Έτσι η μόνη λύση για αυτήν ήταν ο εγκλεισμός – έμεινε στα τρελάδικα ως το τέλος της ζωής της. Μάλιστα από ένα σημείο και πέρα σταμάτησε τις χοντρές υστερίες – τις έβρισκε ανώφελες. Τελευταία φορά που ούρλιαξε ήταν σαν της είπαν πως ο πατέρας της *πέθανε*: «Π ε ί τ ε τ ο υ η λ ί θ ι ο υ ν α β γ ε ι

ἐξω – του ἐβαλε φάλια ο Τριάρ… » Μα ποιος μπορούσε να πάρει στα σοβαρά μια θεόμουρλη…

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 76ο
Πείνα

Το πρώτο Θείο Βρέφος που φαγώθηκε ήταν αυτό της *Παναγίας του Μεγάλου Δούκα* στο Παλάτσο Πίτι της Φλωρεντίας – ένα πρωί οι καθαρίστριες είδαν με φρίκη πως η γαλατένια Μαντόνα του Ραφαήλ Σάντσιο αγκάλιαζε τον αέρα και πως κηλίδες αίματος βρίσκονταν στο πάτωμα… Την ίδια μέρα ανακοινώθηκε πως και σε άλλες τριακόσιες ή τετρακόσιες εικόνες παρουσιάστηκε το ίδιο ακατανόητο φαινόμενο – θαρρείς οι διευθυντές των Μουσείων τους να γύρευαν να διεκδικήσουν την πρωτιά και να δώσουν αξία στους πίνακές τους. Μα όλα αυτά είχαν μικρή σημασία: σε λιγότερο από μία εβδομάδα εξαφανίστηκαν όλα τα ζωγραφισμένα Θεία Βρέφη, από όλες τις εικόνες του κόσμου κάθε εποχής και κάθε τεχνοτροπίας, και από αυτές που βρίσκονταν σε δημόσιες συλλογές και από ιδιωτικές, από κάθε αντίγραφο, από φωτογραφίες, από αφίσες, από κονκάρδες, από ηλεκτρονικά αρχεία ή από όπου αλλού. Πλέον δεκάδες εκατομμύρια Παναγίες απέμεναν με αδειανά χέρια, αντικαθιστώντας την προηγούμενη έκφρασή τους της Στοργής ή του Χρέους με βλέμματα αδειανά, τρελά, σβησμένα, ηττημένα (μόνον η έντρομη *Παναγία του Αγίου Σίξτου* της Δρέσδης έμοιαζε επιτέλους κατανοητή – ίσως γιατί εξαρχής ο Ραφαήλ την είχε ζωγραφίσει να μην κρατάει γιο μα ένα ξόανο…). Οι ζωγραφισμένες φάτνες απέκτησαν μια γκρίζα τρύπα στο κέντρο τους και οι μάγοι σαν ηλίθιοι έμειναν να προσκυνάνε τον κοπανιστό αγέρα. Ακόμη κι αυτές που δεν ήτανε κανονικές Παναγίες χάσανε τους ζωγραφισμένους τους γιους: ας πούμε η *Παρθένα των Βράχων* ή η *Μαντόνα με το Αδράχτι* του Λεονάρντο. Μερικοί πίνακες είχαν πειραχτεί αλλόκοτα, πέρα από κάθε παραδεκτή τάξη του κόσμου: στο *Πολύπτυχο Πορτινάρι* του Ούγκο βαν ντερ Γκους, στο Ουφίτσι της Φλωρεντίας, εκεί όπου βρισκόταν ξαπλωμένο στο χώμα το Θείο Βρέφος τώρα κείτονταν ένας ματωμένος

μπόγος, μια αγκαλιά στάχυα πλημμυρισμένη στο αίμα. Και στη μορφή της *Παναγίας εν Δόξη* του Τζιότο, και πάλι στο Ουφίτσι, χαράχτηκε ένα άγριο χαμόγελο ηδονής (καλά την είχανε πει εξαρχής δαιμονισμένη την εικόνα). Όλα έμοιαζαν με ένα τεράστιο παράλογο – ή και ένα τεράστιο αστείο· μα η αλήθεια ήταν ότι πλέον δεν υπήρχε κανένα ζωγραφισμένο Θείο Βρέφος στον κόσμο. Σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ…

Οι άνθρωποι (οι *διασυνδεδεμένοι άνθρωποι*, πες καλύτερα) ζαλίστηκαν με τούτη την ολοκληρωτική εξαφάνιση των Θείων Βρεφών. Για ακόμη μια φορά ξεκίνησαν λιτανείες και εξορκισμοί και τα παρόμοια – για άλλη μια φορά οι παπάδες και οι πιστοί τους μίλησαν για Αντίχριστους και για Θηρία και για τα στερνά του κόσμου. Μα πλέον ελάχιστοι πίστευαν σε τούτες τις σαχλαμάρες: ήμασταν πια στον 112ο χρόνο της Σύνδεσης και τα τερατάκια του Μεσαίωνα έμοιαζαν με παιδικά παιχνίδια. Έτσι θέλησαν να δούνε ετούτο το ανεξήγητο φαινόμενο της μαζικής εξαφάνισης (της κλοπής; της δολοφονίας; της οφθαλμαπάτης;) πιο *βαθιά*· να τολμήσουν για πρώτη φορά να αντικρίσουν την αλήθεια – να τη ζήσουν επιτέλους ως *Αδελφωμένη Ανθρωπότητα*, πέρα για πέρα.

Τότε μίλησαν οι σοφοί· είπαν πως υπήρχε μια δυνατότητα για απάντηση. Τη λύση θα την έδινε η Χρονομηχανή: θα διάλεγαν κάποια εικόνα Παναγίας με τον Γιο της και θα έστελναν πίσω στον χρόνο δώδεκα ανθρώπους ταυτόχρονα, να σταθούν απέναντί της το βράδυ που αφανίστηκε το Θείο Βρέφος και να δούνε ποιος και πώς έκλεψε, τι έγινε τέλος πάντων… Και για πρώτη φορά στην ιστορία της Χρονομηχανής, οι δώδεκα θα παρέμεναν διασυνδεδεμένοι, έτσι ώστε αυτά που θα βλέπουν να είναι κτήμα κοινό για όλους, στον Παγκόσμιο Εγκέφαλο… Πολύ γρήγορα επιλέχτηκε και η εικόνα: θα ήταν η τοιχογραφία της *Γέννησης* από τον τοίχο του παρεκκλησιού Σκροβένι στην Πάδοβα, καμωμένη από τον μεγάλο Τζιότο (εξάλλου μέσα στο παρεκκλήσι αυτό ο αδιανόητος μάστορας της Τοσκάνης είχε

μάθει τους ανθρώπους να *βλέπουν*, εννιακόσια χρόνια νωρίτερα…).

Και πράγματι οι δώδεκα διασυνδεδεμένοι μπήκαν στη Χρονομηχανή και ξεβράστηκαν την κρίσιμη νύχτα στην Πάδοβα, μέσα στο Σκροβένι, για να δούνε τι έγινε, ποιος έκλεψε, ποιος εξαφάνισε… Ανάψανε τους προβολείς και στάθηκαν απέναντι από τον τοίχο: η γλυκύτατη Παναγία, η πρώτη Μητέρα των αιώνων, αυτή που στρεφόταν πάνω από το Θείο Βρέφος με απερίγραπτη λατρεία, λούζοντάς το με το φως της ζωής, ήταν εκεί – κι ο γιος της απέναντί της, με το πρόσωπό του να λάμπει.

Οι ώρες περνούσαν· οι δώδεκα περίμεναν με τα μάτια ορθάνοιχτα – και μαζί τους ολόκληρη η *αδελφωμένη ανθρωπότητα*. Κάποτε μια σκιά χόρεψε στην εικόνα του τοίχου: ο Παγκόσμιος Εγκέφαλος, οι διασυνδεδεμένοι άνθρωποι, οι πιστοί και οι άπιστοι, όλοι σου λέω, κράτησαν την ανάσα τους.

Τότε *είδαν*: η γλυκύτατη Παναγία, η πρώτη Μητέρα των αιώνων, αυτή που στρεφόταν στο Θείο Βρέφος με απερίγραπτη λατρεία, λούζοντάς το με το φως της ζωής, έπιασε το παιδί, το σήκωσε, το έφερε στο στόμα της και έκοψε την πρώτη δαγκωνιά… Πριν προλάβει ο οποιοσδήποτε να σκεφτεί καν τι έβλεπε (τι *γινότανε,* τι *ερχότανε*), η Μητέρα κατέφαγε το παιδί, το καταβρόχθισε μαζί με τις φασκιές του.

Και τότε η *Αδελφωμένη Ανθρωπότητα* το κατάλαβε: τα Θεία Βρέφη δεν τα έκλεψε κανένας κλέφτης, δεν τα αφάνισε κανένας μάγος· τα έφαγαν οι ίδιες τους οι μανάδες – ναι, οι ζωγραφισμένες τους μανάδες, καλέ μου…

ΔΕΙΛΙΝΟ 77ο
Οι Ματαιωμένοι

Υπάρχει ένα θέμα με όλους εκείνους που μετά τη Σύνδεση παύουν να υπάρχουν, επειδή γίνονται ταξίδια με τη Χρονομηχανή και λόγω των παρεμβάσεων των χρονοταξιδιωτών αλλάζουν τα γεγονότα του παρελθόντος – και αλλάζοντας τη ζωή ενός μακρινού προγόνου τους ακυρώνουν τη συνέχεια των γενεών που τους έφεραν στη ζωή. Για όλους αυτούς, λοιπόν, που η γέννησή τους ματαιώνεται με αυτό το καινούργιο παρελθόν παύει μονομιάς η φυσική τους υπόσταση – ωστόσο μέσα στη Σύνδεση και τον Παγκόσμιο Εγκέφαλο εξακολουθούν να υπάρχουν, να ονειρεύονται, να θέλουν, να επιθυμούν, να ζηλεύουν, να μισούν.

Όλους αυτούς τούς ονόμασαν *Ματαιωμένους*. Τον πρώτο καιρό μετά τη ματαίωση γίνονται επιθετικοί, αγριεύουν, βγάζουν δόντια. Μα, στη συνέχεια, γίνονται υπερβολικά περιποιητικοί, δουλικοί θα έλεγες – ίσως γιατί συνειδητοποιούν πως στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν, πως πλέον στρέχουν μονάχα σαν μια αλλόκοτη μνήμη μέσα στα μυαλά των άλλων.

Καθώς τα ταξίδια στο παρελθόν αυξάνουν (παρά την Απαγόρευση) υπολογίζεται πως πλέον οι Ματαιωμένοι είναι διπλάσιοι από τους κανονικούς – κι άλλοι λένε πως είναι τα τέσσερα πέμπτα των ανθρώπων μέσα στη Σύνδεση. Κάποια στιγμή θα δούμε τι θα γίνει με αυτούς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 78ο
Οι τάφοι

Ο Οκταβιανός, όταν ήταν παιδί, διάβασε στον Κικέρωνα πως οι ανδρόγυνοι της Υρκανίας εκπαιδεύουν τα σκυλιά τους για να τους φάνε, γιατί το λογαριάζουν κάτι τέτοιο ως εμπειρία μοναδική.

Ως πρακτικός άνθρωπος σημείωσε στο μυαλό του τούτη την πληροφορία. Έτσι, όταν έγινε ο χωρισμός των ανδρογύνων και φτιάχτηκαν οι θνητοί άνθρωποι, ο Αύγουστος είχε έτοιμη τη λύση για το πρόβλημα των πτωμάτων. Αμέσως μόλις έγιναν οι πρώτοι χωρισμοί έβγαλε συμπληρωματική διαταγή *περί των τάφων*: τα πτώματα των νεκρών έπρεπε να τρώγονται από τους ζωντανούς· κι ο κάθε άνθρωπος έπρεπε, ενόσω ζούσε, να επιλέξει τον *τάφο* του – δηλαδή εκείνον από τον οποίο θα φαγωθεί. Με τη διαταγή αυτή δεν θα υπήρχε πλέον κανένα πρόβλημα: και τα κουφάρια δεν θα σάπιζαν άταφα γεμίζοντας με αρρώστιες τις πόλεις – και θα δημιουργούνταν ιεροί δεσμοί μνήμης (μπορείς να το πεις και *αλληλοφαγίας*) ανάμεσα στους ανθρώπους. Γιατί ο καθένας θα γινόταν ο τάφος εκείνου (ή εκείνων) που αναλάμβανε να φάει – αλλά και όσων ήδη είχε φάει αυτός (ή αυτοί). Και όσο περνούσαν οι γενιές τόσο πιο μεγάλη γινόταν η γραμμή των ενταφιασμών που κουβαλούσε ο καθένας μέσα του – σαν τις κούφιες κούκλες που κρύβουν μέσα τους άλλες κούκλες κι άλλες κι άλλες.

Έτσι όλοι βρέθηκαν να επιλέγουν από ποιον θα φαγωθούν όταν θα πέθαιναν. Όπως ήταν φυσικό, υπήρχανε προτιμήσεις. Όλοι θέλανε να φάνε τους νέους και όμορφους νεκρούς, κανένας τους γέροντες και άσχημους. Και αντίστοιχα: κανένας δεν ήθελε να

φαγωθεί από κάποιον άσχημο ή άρρωστο ή μισερό – κι όλοι θέλανε όμορφους, υγιείς και αρτιμελείς. Για να παύσουν οι δικογνωμίες, πολλές εξουσίες μέσα στην ιστορία νομοθέτησαν πως οι γονείς τρώγονται υποχρεωτικά από τα παιδιά τους και τα άκληρα παιδιά από τα αδέλφια τους ή τον κοντινότερο συγγενή. Εκεί ωστόσο που η επιλογή ήταν ελεύθερη, τα πράγματα δυσκόλευαν: μερικοί μάλιστα (όλο και περισσότεροι μες στους αιώνες) ξιπάζονταν με το μυαλό ή με το μεγαλείο (ή και με τα δυο): θέλανε να φαγωθούν από μεγάλες διάνοιες (συγγραφείς, καλλιτέχνες, επιστήμονες και μάγους) κι από μεγάλους χασάπηδες (βασιλιάδες, αυτοκράτορες και στρατηγούς) – ή έστω, από όσους είχανε φάει ανθρώπους που με τη σειρά τους είχαν φάει κάποιον από δαύτους τους μεγάλους. Και φυσικά τους σπουδαιότερους νεκρούς τούς διεκδικούσαν οι κάθε λογής μυθομανείς ψεύτες: ίσαμε και πόλεμος μπορούσε να σηκωθεί (και τούτο συνέβη ουκ ολίγες φορές) για το ποιος έφαγε εκείνους που έφαγαν τον Ναζωραίο ή για το πού κατέληξε εν τέλει ο Λεονάρντο ή ο Πόε ή ο *Φρόιντ* και κάμποσοι ακόμη.

Τέλος υπήρχαν και οι πρακτικότεροι: αυτοί νοιάζονταν να φάνε μονάχα τρυφερό φρέσκο κρέας. Αυτοί βάζανε στο μάτι μωρά, μικρά παιδιά, μικροκαμωμένες κοπέλες που πέθαιναν πριν συμπληρώσουν την εφηβεία. Γιατί το μαλακό κρέας μασιέται εύκολα και δεν κακοποιεί τα ούλα…

Έτσι σκιζόντουσαν κι έτσι σκίζονται οι άνθρωποι από τότε που έβγαλε τη διαταγή ο Οκταβιανός για την υποχρέωσή τους να τρώνε τα πτώματα του είδους τους: γυρεύοντας τον καλύτερο τάφο και το καλύτερο κουφάρι. Κι έτσι θα σκίζονται μέχρι το τέλος. Και κανείς δεν βρίσκεται να τους πει πως τζάμπα πασχίζουν και χολοσκάνε: γιατί, όποιος κι αν τους φάει, όλοι θα καταλήξουν (θα *αναπαυθούν*) στο στομάχι του τριάρχιδου.

ΔΕΙΛΙΝΟ 79ο
Η δύναμη της συνήθειας

Το φθινόπωρο του 1514, ο Λεονάρντο δέχτηκε στη Ρώμη, όπου βρισκόταν, μια μυστηριώδη παραγγελία να φτιάξει μια εικονογραφημένη εγκυκλοπαίδεια των ανθρώπων-τεράτων. Αμέσως έβαλε μπρος τη δουλειά – μα, όπως συνήθιζε, μερικούς μήνες υστερότερα την άφησε ημιτελή… Οι φήμες λέγανε πως ένα τρομερό γεγονός είχε συμβεί σε εκείνον που παράγγειλε την εγκυκλοπαίδεια, γι' αυτό και τα παράτησε ο Λεονάρντο. Άλλοι πάλι λέγαν ότι σταμάτησε, όταν ήρθε η ώρα να συμπεριλάβει τον εαυτό του (είναι γνωστό πια τι τέρας ήταν) ανάμεσα στα υπόλοιπα τέρατα – δηλαδή να βάλει τον εαυτό του, άκου λέει, με τα δεύτερα.

Για εκατό χρόνια τα τετράδια εκείνης της εγκυκλοπαίδειας περιφέρονταν εδώ κι εκεί – μέχρι που φτάσανε στα σωστά χέρια. Μα στο μεταξύ κάμποσοι ανάξιοι είχανε δει τα σχέδια του Λεονάρντο – καθώς όλοι θέλανε να κάνουν τον έξυπνο, έτρεχε η γλώσσα τους ροδάνι. Φυσικά το θέμα τακτοποιήθηκε – αλλά όσο να πεις κάτι είχε ξεφύγει…

Από τέτοιες διαρροές μάθαμε πως ο Λεονάρντο σε εκείνη την εγκυκλοπαίδεια, ανάμεσα στα άλλα, σχεδίασε τον χταποδάνθρωπο, τον ανδρόγυνο, τον κένταυρο, τον τρίτωνα, τον άνθρωπο-πουλί, τον φιδάνθρωπο, τη γοργόνα, τη σειρήνα, τον άνθρωπο-δέντρο, τον άνθρωπο-πηγάδι, τον δικέφαλο, τον τρικέφαλο, τον κύκλωπα, τον άντρα με το μάτι στην κωλοτρυπίδα, τη γυναίκα με τα τρία και με τα τέσσερα και με τα δώδεκα βυζιά, τον άντρα με τις δύο πούτσες, τον βράχο με το στόμα, τη γυναίκα που καταπίνει, το ιπτάμενο μάτι, τα φτερωτά δόντια, τον Patrem Carum κι ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς… Κάποια στιγμή, κάποιο μουντό απόγευμα θα 'τανε το δίχως άλλο, πέρασε από το μυαλό του η σκέψη να σχεδιάσει και τον άντρα

με τα τρία αρχίδια… Προς στιγμήν το απέρριψε: π ο τ έ η φ ύ σ η δ ε ν θ α έ φ τ ι α χ ν ε έ ν α τ ό σ ο α σ ή μ α ν τ ο, τ ό σ ο α ν α μ ε ν ό μ ε ν ο, τ ό σ ο δ ε ύ τ ε ρ ο τ έ ρ α ς. Μα θαρρείς οδηγημένος από τη δύναμη της συνήθειας, ο Λεονάρντο έσκυψε πάνω στο χαρτί του και με τρεις γραμμές τον σχεδίασε τον τριάρχιδο.

Μέγα σφάλμα. Γιατί ο καθένας πια μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει αυτό.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 80ο
Η Ξεκαρδίστρια Σίσσυ

Η Σίσσυ της Βαυαρίας, αυτή που παντρεύτηκε τον Φραγκίσκο Ιωσήφ και έγινε ξακουστή σε όλη την Ευρώπη για την ομορφιά και το θλιβερό (λέμε τώρα) πεπρωμένο της, ήτανε φυσικά μια ξεκαρδίστρια – δηλαδή μιάνα που ξερίζωνε ανθρώπινες καρδιές με τα ίδια της τα χέρια… Αυτός είναι κι ο λόγος που όσοι ήτανε πολύ κοντά της την έλεγαν όχι *Θλιμμένη Αυτοκράτειρα* (αυτό ήταν στάχτη στα μάτια, ξεκάρφωμα κανονικό) μα *Ξεκαρδίστρια Αυτοκράτειρα*. Και, σε αντίθεση με άλλους ξεκαρδιστές που φάνηκαν μες στους αιώνες, εκείνη δεν έτρωγε τις καρδιές που ξερίζωνε, μήτε τις κατέψυχε για να τις βάλει κάποτε σε καινούργια σώματα, μήτε τις βαλσάμωνε, μήτε καν τις τάιζε στα πουλιά· η Σίσσυ, βλέπεις, ήταν μια αληθινή και αφοσιωμένη αγωνίστρια του ανθίσματος: έκανε τις ξεριζωμένες καρδιές λουλούδια και τις μύριζε βαθιά, μέχρι μέσα.

Και τα λουλούδια τα φύτευε ως εξής: χάραζε τη φρεσκοξεριζωμένη καρδιά με ξυράφι και έβαζε τον σπόρο μέσα στη χαρακιά. Κι έπειτα φύτευε την καρδιά στο χώμα ή την άφηνε πάνω σε μια πέτρα στον ήλιο. Για να γεννηθεί το λουλούδι από την καρδιά, για να τραφεί από τον χυμό της, για να γίνει όλη η ψυχή ένας ανθός.

Αυτός είναι και ο λόγος που έφτιαξε το Αχίλλειο στην Κέρκυρα: για να έχει τον *δικό της* κήπο με τα λουλούδια *της*. Εκεί κάλεσε και τον τρομερό Αρμάν Νταρτούιγ, αυτόν που τον είπανε *Μέγα Ανθιστή των Αιώνων*, και μαζί οι δυο τους βάλανε μπρος το μεγάλο σχέδιο. Και μάζεψε στους κήπους του παλατιού τις καλύτερες καρδιές του κόσμου, όλες φρεσκοξεριζωμένες από το χέρι της. Ποια Ηλύσια Πεδία και ποια Νησιά των

Μακάρων – μόλις ζύγωνες την Κέρκυρα με το καράβι, μούδιαζαν τα ρουθούνια σου από τις ψυχές που ευωδιάζανε στο νησί.

Και η μεν Σίσσυ πέθανε στη Γενεύη τον Σεπτέμβριο του 1898 μυρίζοντας αυτό που μύρισε – μα ο Νταρτούιγ το συνέχισε μονάχος το σχέδιό του μέχρι να γίνει σπαραγμός κανονικός. Φυσικά, ούτε στιγμή δεν σκέφτηκε να το παρατήσει – μήτε αυτός μήτε κανένας άλλος απ' όσους είχαν εμπλακεί. Γιατί, άμα μυρίσεις ανθισμένη καρδιά, δεν έχει να πας πουθενά αλλού παρά μόνο προς τα μέσα.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 81ο
Το βιβλίο που διαβάζεις

Το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* υπάρχει από πάντοτε. Όμως οι ιστορίες μέσα του αλλάζουν. Κάποιες ξεχνιούνται – κάποιες άλλες καινούργιες έρχονται στη θέση τους. Ένας επιπόλαιος μπορεί να πει πως το βιβλίο αλλάζει όπως αλλάζει κι ο κόσμος – οι άνθρωποι βολευόμαστε με τέτοιες ελαφρότητες.

Να τις φοβάσαι αυτές τις ξεβρασμένες ιστορίες. Έτσι όπως στέκουν στα έλη τους, δίχως να διαβάζονται από κανέναν πια, σταλάζει μέσα τους η πίκρα για τον παροπλισμό τους. Κι έτσι θολώνουν – σαν τα σκυλιά τα ροτβάιλερ που ξεμένουν από αφέντη και αγριεύουν. Κι άμα τυχόν βρουν σάρκα, την κομματιάζουν.

Μια τέτοια ιστορία πήγε να αγοράσει και ο Έντγκαρ Άλαν Πόε, εκείνον τον Οκτώβριο του 1849, στη Βαλτιμόρη, από μια γυναίκα που το όνομά της δεν μου επιτρέπεται να το πω – κι όχι βέβαια από τη Λέον Λέουντ. Μα ήταν μια παγίδα: όλα είχαν γίνει για να στριμώξουν τον Πόε να ξαναγράψει την ιστορία εκείνη και να τη βάλει στο *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* – ήταν βέβαιοι πως αυτός μπορούσε να το κάνει.

Κι όταν ο Πόε τούς είπε πως το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* δεν το έγραφε ανθρώπινο χέρι, οπότε πήγαινε στον βρόντο το σχέδιό τους, θύμωσαν και τον τέλειωσαν όπως τον τέλειωσαν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 82ο
Ο εραστής της κόρης

Η ιστορία είναι λίγο πολύ γνωστή: ο Πέντρο Ραμίρεθ, καθηγητής της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο της Μπογκοτά, βρήκε την κόρη του, την πανέμορφη Καρλότα, να γαμιέται πάνω σε μια θημωνιά με τον σιχαμένο γείτονά του, τον ζωέμπορο Πάμπλο Γκονζάλεθ. Οι δυο τους έσμιγαν με τόσο πάθος, ώστε δεν αντιλήφθηκαν τον Πέντρο που ανέβηκε από τη σκάλα ως τη κορυφή της τεράστιας θημωνιάς και τα είδε όλα. Την ώρα που οι δύο εραστές έχυναν ουρλιάζοντας σαν τα άγρια ζώα δεν άντεξε άλλο: έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε. Με μία μόλις σφαίρα τρύπησε τις καρδιές και των δυο τους κάνοντας την ηδονή τους *αιωνιότητα* και *θάνατο* και *μηδέν*.

Όλα αυτά έχουνε γραφτεί. Ωστόσο υπάρχει κάτι –ίσως το πιο σημαντικό– που έμεινε στο πηχτό σκοτάδι: όταν ο Πέτρο Ραμίρεθ ετοιμάστηκε να πυροβολήσει για δεύτερη φορά και να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα (διότι η αυτοκτονία ήταν το μόνο που του απέμενε μετά τον θάνατο της Καρλότας), διαπίστωσε πως *κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατόν να γίνει καθώς ήδη κείτονταν νεκρός*.

Γιατί βέβαια ο *Πάμπλο Γκονζάλεθ* ήτανε γέννημα του νου του: *ο ίδιος ο Πέντρο ήταν ο εραστής της κόρης του και μόλις είχε σκοτώσει τον εαυτό του*, μ' εκείνη την τρομερή σφαίρα, που διαπέρασε μονομιάς και τις δύο καρδιές.

ΔΕΙΛΙΝΟ 83ο
Η σοφία του Χταποδιού

Το Χταπόδι ήταν σοφό. Αυτό επινόησε τους χταποδανθρώπους – και πρώτον απ' όλους τον αρχι-χταποδάνθρωπο που όλοι ξέρουμε.

Θα μπορούσαν να γραφτούν χιλιάδες βιβλία με τα όσα είπε το Χταπόδι. Μα όλες οι σοφίες του σ β ή σ τ η κ α ν – αφανίστηκαν, γίνανε delete. Η *ανθρωπότητα* όφειλε να προστατευτεί.

Γιατί η αληθινή σοφία απλώνει σαν μαύρο κολλώδες πράγμα. Και βέβαια οδηγεί σε έναν ανείπωτο όλεθρο, σε μιαν ερημία τόσο επιμολυντική, που δεν μπορεί –και δεν πρέπει– καν να τη σκεφτεί κανείς.

Μόνο μία από τούτες τις σοφές κουβέντες διασώθηκε στα έγκατα της ανθρώπινης ψυχής και μεταφέρθηκε μες στους αιώνες από σκοτεινούς θεματοφύλακες, που δέχονταν να περάσουν τη ζωή τους μέσα στην ανείπωτη θλίψη – ώσπου, λίγο πριν σβήσουν, την μετέδιδαν στον επόμενο θεματοφύλακα, τη στάλαζαν μέσα του σαν προϊστορικό φαρμάκι.

Ο τελευταίος θεματοφύλακας είμαι εγώ – και την ανυπόφορη σοφία την παραδίνω σε σένα, αναγνώστη. Και μην καίγεσαι για την *ανθρωπότητα* – δεν υπάρχει καμιά *ανθρωπότητα*, μόνος σου είσαι.

Έλεγε, λοιπόν, το Χταπόδι: *Κ α ν έ ν α π λ ά σ μ α δ ε ν μ π ο ρ ε ί ν α φ ά ε ι τ ο ν ε α υ τ ό τ ο υ.*

Και λένε πως, κάθε φορά που έλεγε τούτη την κουβέντα, δάκρυζε κιόλας.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 84ο
Τα δάκρυα

Δεν υπήρχε Φελίτσε και Μιλένα και Ντόρα. Όλες τους (και όλους τους – και τον Πατέρα βέβαια) τους επινόησε ο θλιμμένος, ο απελπισμένος από την τόση μοναξιά, Κάφκα. Τον είχανε στείλει σε έναν αδειανό κατάξερο πλανήτη για να ετοιμάσει μια αναφορά – κι αυτός, έξω από κάθε εντολή, θέλησε να σκεφτεί *π ώ ς θ α ή τ α ν α ν*. Όλη η *ανθρωπότητα* ήταν ένα χασομέρι του απεσταλμένου.

Φυσικά, τίποτε δεν συμβαίνει δίχως συνέπειες. Καθώς *έφτιαχνε* στο μυαλό του την αγάπη, δόθηκε σε αυτήν, πριν καν καταφέρει να την ονομάσει. Κι όταν ένιωσε πως πρέπει να δακρύσει από αγάπη, *έφτιαξε* και τα ίδια τα δάκρυά του.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 85ο
Οι γκάβλες του Μωυσή

Ο Μωυσής έβγαλε τη διαταγή αμέσως μόλις κατέβηκε από το Όρος Σινά: όλες οι παρθένες του Ισραήλ, από δώδεκα χρονών και πάνω, θα έπρεπε να κοιμηθούνε μαζί του. Φυσικά, απερίγραπτος τρόμος κατέλαβε τον Περιούσιο Λαό. Ακούστηκαν φωνές και ουρλιαχτά, αλλά οι στρατιώτες είχαν από τα πριν διασκορπιστεί μέσα στο πλήθος και σφάξανε επιτόπου όσους διαμαρτυρήθηκαν κάπως φανερότερα. Οι γέροντες μόλις είδαν τα σπαθιά ν' αστράφτουν βγάλανε τον σκασμό· μονάχα ο αδελφός του Μωυσή, ο Ααρών, σηκώθηκε όρθιος και προχώρησε μπροστά στον αδελφό του: «Θα γίνεις ο φονιάς του λαού σου;» τον ρώτησε. Μα δεν πρόλαβε να πει τίποτε άλλο. Γιατί ο Μωυσής, δίχως να πει τίποτε, του όρμησε, ίδιος με λύκο που πέφτει στο πρόβατο, και τον δάγκωσε στον λαιμό. Πετάχτηκε το αίμα του Ααρών σαν πίδακας – κι εκείνος σωριάστηκε καταγής ψυχορραγώντας.

Ήταν πέρα για πέρα δικαιολογημένος ο τρόμος που κατέλαβε τον κόσμο: όλοι το ξέρανε πως από παιδί ο Μωυσής, όταν εκσπερμάτιζε, αντί για χύσια τίναζε φαρμακερά φίδια, που προκαλούσαν τον θάνατο σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Αυτός ήταν άλλωστε κι ο λόγος που, παλικαράκι ακόμη, έφυγε (ή διώχτηκε) απ' το παλάτι του Φαραώ και στερήθηκε τον πριγκιπικό τίτλο. Έτσι βγήκε στην έρημο· κι εκεί μαλακιζόταν συνέχεια – και μόλις τιναζόταν το φίδι, το σύντριβε ευθύς με το ραβδί του, ελπίζοντας πως κάποτε θα τελειώσουν. Ώσπου, μια μέρα, βρέθηκε στο Σινά και γέμισε τη ζωή του μ' έναν άλλο σκοπό: τάχα μια άκαυτη βάτος τού αποκάλυψε το όνομα του Θεού και τάχα τον διέταξε να σώσει τον Περιούσιο Λαό Του. Ήτανε μια αποστολή, το δίχως άλλο, ταιριαστή: ένας άνθρωπος που σε κάθε χυσιά του εκσπερμάτωνε φίδια προφανώς και είναι έτοιμος να επινοήσει, αλλά και να πιστέψει, μια τέτοια εξωφρενική ψευτιά.

Και μ' αυτά και μ' εκείνα, έπαψε να μαλακίζεται ο Μωυσής κι άρχισε τα λόγια για τον Περιούσιο Λαό και για τη Γη της Επαγγελίας. Κι όπως τα λόγια φούντωσαν τον νου του, φούντωσαν και τον κόσμο – οι άνθρωποι γυρεύουμε τα λόγια που, τάχα, προφέρονται μόνον για μας. Έτσι έγιναν όσα έγιναν· και ο Λαός του Θεού βγήκε στον δρόμο της φυγής.

Μα όταν βρέθηκαν μες στην ατέλειωτη έρημο, με το φαΐ και το νερό να σώνονται, ο κόσμος άρχισε να αγριεύει, κάθε μέρα όλο και πιο πολύ: καλά τα λόγια, μα ποιος μπορεί να αντέξει την πείνα και τη δίψα της ερήμου; Τότε, μπροστά στον κίνδυνο της στάσης, ο Μωυσής τούς οδήγησε στο Σινά και τους είπε πως θα ανέβει για να ξαναμιλήσει με τον Θεό του, όπως τότε παλιά.

Και, όταν κατέβηκε, τους ανακοίνωσε πως στο εξής θα κοιμόταν τις παρθένες. Γιατί αυτή ήταν, είπε, η εντολή του Θεού.

Μα αυτό ήταν και το τέλος του: ο Μωυσής είχε ξεπεράσει κάθε όριο, και η συνέχεια έμοιαζε περίπου προκαθορισμένη. Από το πρώτο κιόλας βράδυ, άρχισε να παίρνει κάθε νύχτα στη σκηνή του δώδεκα παρθένες (η διαταγή του ήταν να του φέρουν πρώτα τις πιο μικρές) – και να τις κοιμάται τη μια μετά την άλλη. Και φυσικά άφηνε τα κορίτσια νεκρά, φαρμακωμένα από τα έξαλλα φίδια του (φαντάσου τι θανατερά φίδια θα τινάζονταν σε κάθε του χυσιά ύστερα από σαράντα χρόνια σεξουαλικής αποχής). Το πρωί οι στρατιώτες θάβανε τα πτώματα και ξεκινούσαν για την καινούργια διαλογή – κι όποιοι αρνούνταν να δώσουν το κορίτσι τους για τη χυσιά του Προφήτη θανατώνονταν μονομιάς. Έτσι, την ένατη νύχτα, κι αφού τον περίμεναν να κοιμηθεί, ο αφηνιασμένος κόσμος όρμησε στη σκηνή του και με πέτρες του σύντριψαν το κεφάλι (οι στρατιώτες, έντρομοι, κάμανε ότι κοιμόντουσαν κι αυτοί μήπως και γλιτώσουν – δεν γλίτωσαν βέβαια).

Έτσι τον τέλειωσαν τον Μωυσή. Μάλιστα, μόλις ξημέρωσε, τεμάχισαν το πτώμα του και το μοίρασαν σε όλο τον λαό να το

φάει – ο καθένας κι από μια μικρή δαγκωματιά σάρκα… Κι αυτό ίσως να έγινε επειδή πεινούσαν. Ίσως πάλι να έγινε για να το νιώσουν όλοι και να το θυμούνται στο στόμα τους πως είχανε φάει τον Προφήτη τους και Ελευθερωτή και Οδηγό τους.

ΔΕΙΛΙΝΟ 86ο
Η αλυσίδα

Μέρα με τη μέρα φούσκωνε η οργή του Καλλίμαχου για τους επινοημένους ανθρώπους: ξεχνούσαν, λέει, σε ποιον όφειλαν την ύπαρξή τους και συμπεριφέρονταν λες και είχαν φυτρώσει στο χωράφι, από μόνοι τους. Ώσπου μια μέρα το αποφάσισε και έκανε ένα μεγάλο delete στον κόσμο που είχε επινοήσει – και μονομιάς χάθηκαν και οι αχάριστοι, μια κι έξω.

Κι ύστερα, όταν μαλάκωσε ο θυμός του, έβαλε μπρος έναν καινούργιο κόσμο όπου πλέον οι άνθρωποι ήταν κοιμισμένοι και ονειρεύονταν, ο καθένας κι έναν άλλον κι αυτός έναν τρίτο κι εκείνος κάποιον τέταρτο και πάει λέγοντας. Η αλυσίδα συνεχιζότανε με αμέτρητους κοιμισμένους, που ο καθένας υπήρχε στο όνειρο του άλλου – κι ο τελευταίος της αλυσίδας ονειρευόταν τον πρώτο κοιμισμένο, για να κλείσει ο κύκλος.

Τότε πετάχτηκε ο Τριαρχίδης –βοηθός του Κάπα ήταν ακόμη– και του έβαλε τη φάλια: Όχι, δεν έφτανε που ξανάφτιαξε έτσι τον κόσμο, *έπρεπε να κάνει και κάτι ακόμη*. Και του είπε τι σκεφτότανε.

Ο Καλλίμαχος πάλεψε πολύ με την ιδέα του Τριάρ – μα στο τέλος, με βαριά καρδιά, παραδέχτηκε πως η ιδέα του απαίσιου σαδιστή ήτανε η μόνη λύση. Έτσι τρύπωσε στο όνειρο του κάθε ανθρώπου και με κάποιον τρόπο τού γνωστοποίησε πως όλη η ανθρωπότητα ήταν μια αλυσίδα κοιμισμένων όπου ονειρευόταν ο ένας τον άλλο – και πως αρκούσε ένας να ξυπνήσει, για να χαθούνε όλοι. Κι έκτοτε τρέμουν οι άνθρωποι και κρατούν ακόμη και την ανάσα τους, να μην ξυπνήσουν και χαθούνε – πασχίζουν να κρατηθούν μέσα στον ύπνο για να συνεχίσουν να υπάρχουν, έστω κι έτσι, μέσα σε τούτη την αλυσίδα του τρόμου.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 87ο
Το μουνί της Αικατερίνης

Η Αγία Αικατερίνη της Σιένας γεννήθηκε χωρίς μουνί. Κι αυτό έγινε ως εξής: όταν κυοφορούνταν μαζί με τη δίδυμη αδελφή της μέσα στα σπλάχνα της μάνας τους, ο Θεός έμαθε (όλα τα μαθαίνει ο Ουράνιος Πατέρας) πως το κορίτσι αυτό κάποτε θα γκαβλώσει τον Γιο Του. Τρόμαξε λοιπόν (ήξερε καλά πως η γκάβλα λιανίζει τον νου και κάνει τους γιους να ξεχνούνε την αποστολή τους) και θέλησε να πάρει τα μέτρα του: έτσι κανόνισε να γεννηθεί η Κατερίνα δίχως μουνί, ενώ η αδελφή της, η Τζοβάνα, να έχει δύο.

Ωστόσο, πολύ γρήγορα σκέφτηκε πως αυτό δεν ήταν αρκετό, καθώς μια γυναίκα μπορεί να γκαβλώσει κάποιον ακόμη και με τη μασχάλη της. Έτσι, για να είναι ακόμη πιο σίγουρος, πάνω στο εξάμηνο έστειλε τον Μαύρο Θάνατο (πιστό σκυλί του ήταν) να σκοτώσει όλα τα κορίτσια μέχρι ενός έτους στη Σιένα. Μα ο σκύλος ο Θάνατος ξεχώριζε τα νεογέννητα κορίτσια από το μουνί και, καθώς η Κατερίνα δεν είχε, την άφησε (την Τζοβάνα την έκανε μια χαψιά – να 'ταν κι άλλη).

Αργότερα, όταν η κοπέλα μεγάλωσε, ο Χριστός την είδε από τους ουρανούς και τρελάθηκε στη μαλακία. Μα όσο κι αν μαλακιζόταν, για πρώτη φορά ο ουρανός τού φαινόταν τόσο στενός κι άχαρος. Μην αντέχοντας την τόση μοναξιά, κατέβηκε και της ζήτησε να κάνουν μυστικό γάμο – και να μαλακίζονται μαζί. Εκείνη όμως τον έστειλε στον διάολο: εξαιτίας του ο Θεός την είχε αφήσει δίχως μουνί και δεν μπορούσε να γευτεί ποτέ της λίγη γλύκα.

Τότε πικράθηκε πολύ ο αναστημένος Ιησούς και αποφάσισε να παραβεί την εντολή του Πατέρα, σύμφωνα με την οποία του απαγορευόταν να παρεμβαίνει με θαύματα στις ζωές των αν-

θρώπων. Της πήγε ένα λουλούδι με μακρύ μίσχο, ίδιο με κρίνο, μόνο που στην άκρη του, αντί για το αναμενόμενο λευκό άνθος, είχε ένα κόκκινο υγρό μουνί. «Αυτό είναι το μουνί που σου στέρησε ο Πατέρας μου», της είπε. «Με αυτό μπορούμε να χύνουμε μαζί όσο θέλουμε...»

Έτσι η Αικατερίνη απέκτησε μουνί και παντρεύτηκε τον Χριστό και αρχίσανε να μαλακίζονται αντάμα. Και με τον γάμο τούτο έγινε η πρώτη εν ζωή Αγία – και το μουνί της το κουβαλούσε πάντοτε μαζί της, όπου κι αν πήγαινε. Γι' αυτό κι όσοι τη ζωγραφίζουν, τις περισσότερες φορές, τη βάζουν να κρατά ένα λουλούδι: καθώς δεν μπορούν να ζωγραφίσουν το μουνί (ένα μουνί δεν ζωγραφίζεται – όπως δεν είναι δυνατόν να ζωγραφιστεί η τρομερή αγάπη ή ο θάνατος), βάζουν στη θέση του έναν ουδέτερο ανθό και ξεμπερδεύουνε.

Ωστόσο μια μέρα, την άνοιξη του 1380, κι ενώ βρισκόταν στη Ρώμη, η Αγία Αικατερίνη της Σιένας το παραέγλειψε το μουνί της και της ήρθαν δεκατρείς χυσιές, η μιάνα μετά την άλλη (όσο να πεις, μυρίζουν πολύ οι κήποι στη Ρώμη). Στη δέκατη τρίτη χυσιά ξεψύχησε – ήταν τριάντα τριών χρονών, στην ηλικία που είχε πεθάνει κι ο δικός της. Είναι γνωστό πως οι γυναίκες, άμα μεστώσουν, δεν μπορούν να ελέγξουν τη γλύκα τους.

Με το κουφάρι της έγινε μεγάλος σαματάς: οι Ρωμαίοι θέλανε να το κρατήσουν, οι Σιενέζοι το θέλανε να το πάρουν στην πόλη της. Μοιραία έπεσαν και το κομμάτιασαν: άλλα κομμάτια πήγαν στη Σιένα κι άλλα έμειναν στη Ρώμη. Έτσι κάνουν οι άνθρωποι, άμα θέλουν κάτι πάρα πολύ.

Πάνω στην αναμπουμπούλα, το μουνί της κατέβηκε και το πήρε ο Αναστάς Ιησούς – κι έκτοτε δεν το αποχωρίστηκε ποτέ. Και εγκλωβισμένος καθώς είναι εκεί ψηλά, στη φριχτή αθανασία του, το μυρίζει βαθιά κάθε λίγο και παρηγοριέται.

ΔΕΙΛΙΝΟ 88ο
Τι ήτανε στ' αλήθεια ο καθένας

Πολλοί που τους ξέρεις για άντρες ήτανε γυναίκες. Ας πούμε ο Τζιότο ντι Μποντόνε. Και ο Καίσαρας Βοργίας κι ο Ροβεσπιέρος και ο Χ.Φ. Λάβκραφτ. Κι άλλοι πολλοί – πολλοί περισσότεροι από όσους μετράς.

Ο Καραβάτζιο πάλι ήταν και γυναίκα και άντρας: είχε και πούτσο και μουνί – αυτό που λέμε αρσενικοθήλυκος. Ξέρεις βέβαια ποιος άλλος ήταν τέτοιος. Ενώ ο Ναπολέων Βοναπάρτης –αυτός ο τρομερός χασάπης– δεν είχε καθόλου γεννητικά όργανα – ούτε μουνί ούτε πούτσο. Να σκεφτείς ότι κατουρούσε από τον κώλο.

Κι ο Πέτρο Μπόλε τέτοιος λένε πως ήτανε. Πως δεν είχε διόλου φύλο – όπως οι άγγελοι.

Ενώ πάλι ο Νταλί ήτανε άνθρωπος με γλώσσα βατράχου.

Κι άσε στην άκρη αυτούς που ήτανε ψάρια από τη μέση και κάτω – ας τους πούμε τρίτωνες, κάτι σαν αρσενικές γοργόνες. Αυτοί ήτανε πραγματικά αμέτρητοι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 89ο
Η καλλίφωνη Ιβάνκα Πράχου

Την άνοιξη του 1932 η Ιβάνκα Πράχου (αυτή που ο ολόκληρος ο κόσμος ήξερε ως την Καλλίφωνη Ιβάνκα) ήταν ήδη ένα μυθικό πρόσωπο για ολάκερη την Ευρώπη. Είχε εμφανιστεί σαν εκτυφλωτικό άστρο στο καλλιτεχνικό στερέωμα μόλις πριν από μια δεκαπενταετία, μα ήδη είχε προλάβει να γίνει η ηρωίδα σε περισσότερες από πενήντα μυθιστορηματικές βιογραφίες της, με του κόσμου τις (αντιφατικές αναμεταξύ τους) απιθανότητες – τις οποίες η ίδια αρνιόταν να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει, καθώς δεν έδινε ποτέ συνέντευξη (κι ας την πολιορκούσαν οι πιο γνωστοί δημοσιογράφοι αλλά και οι πιο μεγάλοι συγγραφείς του καιρού της). Και βέβαια, είναι η αλήθεια, πως η περίπτωσή της προσφερόταν για κάθε παραδοξότητα: εξαρχής ήταν ολόκληρη ένα ακατανόητο μυστήριο, κάτι σαν τρομερή φάρσα, που ωστόσο ξέφυγε από κάθε έλεγχο – μια τρομερή χοάνη που ρουφούσε τα μυαλά των ανθρώπων.

Οι σχετικώς πιο έγκυρες πληροφορίες ήταν μάλλον αυτές που διέρρευσαν από ανθρώπους που είχαν βρεθεί στο περιβάλλον της, (πρώην ατζέντηδες, μοδίστρες, κομμώτριες): πολλά χρόνια μετά το τέλος της μια γριά επέμενε πως ήταν μακιγέζ της Ιβάνκας για τον χειμώνα του 1923-1924 και πως ένα βράδυ η ίδια η Καλλίφωνη της είπε την ιστορία της γέννησής της. Είχε γεννηθεί, τάχα, κάπου στην τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα – μα δεν ήξερε το πότε ακριβώς. Η μάνα της ήταν μια ρουμάνα θεατρίνα που είχε βρεθεί να τριγυρνάει στις κωμοπόλεις της Μακεδονίας και για λόγους άγνωστους ξέμεινε εκεί, να φυτοζωεί ανάμεσα στα Βοδενά και στην Μπίτολα. Κάποτε, ας πούμε κοντά στα τρία της χρόνια, η μάνα της Ιβάνκας την πούλησε σε μια τσιγγάνικη φαμίλια που ανέβαινε για τον Δούναβη – τότε στους Τσιγγάνους είπε πως πατέρας της ήταν ο αρχάγγε-

λος Γαβριήλ, είτε κάποιος πλανόδιος κατασκευαστής πνευστών οργάνων. Τόσα μόνο.

Για την παιδική της ηλικία δεν γνωρίζουμε τίποτε (η ίδια απέφευγε κάθε αναφορά σε αυτήν)· θαρρείς να ήταν κρυμμένη σε κάποιο αμπάρι – κι αυτό, όπως είναι φυσικό, μας δίνει το δικαίωμα να υποθέσουμε τις πιο ακραίες εικασίες. Ας πούμε: η Ιβάνκα ήξερε άψογα όλες τις γλώσσες του κόσμου – μα πού και πώς τις είχε μάθει; Πώς γνώριζε όλα τα τραγούδια κι όλες τις μουσικές – τα σονέτα του Πετράρχη και του Σέξπιρ, μα και τα λόγια των Ευαγγελίων από το ελληνικό πρωτότυπο; Εν τέλει το μόνο βέβαιο είναι πως από το 1916 ξεκίνησε τις απίστευτες παραστάσεις στα γαλλικά καμπαρέ της Πόλης – μα ακόμη κι αυτές οι πρώτες (και προφανώς πιο άτεχνες) παραστάσεις της ήταν κάτι πολύ περισσότερο από θέαμα μοναδικό – ήταν *κάτι αδιανόητο*, που δεν είχε ξαναγίνει ποτέ στην ανθρώπινη Ιστορία.

Κι αυτό μόνο υπερβολή δεν είναι: καθώς, σε αντίθεση με κάθε άλλη αυλητρίδα, αρτίστα, τραγουδίστρια, χορεύτρια ή ό,τι άλλο, η *Ιβάνκα σφύριζε, μιλούσε και τραγουδούσε επί σκηνής με το μουνί της* – πίστεψέ το ακριβώς έτσι όπως το ακούς και δίχως να βάλεις με τον νου σου εγγαστρίμυθα κόλπα και παπατζηλίκια. Ποτέ κανένας δεν κατάφερε να εξηγήσει πώς μπορούσε να το καταφέρει αυτό: κάποιοι μίλησαν για μία εκ γενετής φυσική ανωμαλία του σώματός της, που της έδινε αυτήν τη δυνατότητα, κάποιοι άλλοι για μια μοναδική τεχνική, την οποία ποτέ καμία άλλη γυναίκα δεν μπόρεσε να κατανοήσει και να αντιγράψει (και το προσπάθησαν κάμποσες, είναι η αλήθεια), και οι περισσότεροι, όπως πάντα, τα φόρτωσαν όλα στις υποχθόνιες δυνάμεις και στον Σατανά: στα μάτια όλων αυτών η Ιβάνκα ήταν διαβόλισσα προπομπός του Αντίχριστου, προάγγελος της Συντέλειας του Κόσμου και όλων των σχετικών δεινών. Μα το βέβαιο ήτανε πως αρκούσε να βρεθείς απέναντί της ένα βράδυ *για να δεις με τα ίδια σου τα αυτιά* το θαύμα: η Ιβάνκα μπορούσε να μετατρέψει το μουνί της σε στόμα, την υπερφυσική κλειτορίδα της σε γλώσσα, τον κόλπο

της σε λαρύγγι και τη μήτρα της σε πνευμόνια… Κι έτσι η ρουμανομακεδόνισσα αρτίστα αρκούσε να γυμνωθεί, να ξαπλώσει ανοίγοντας τα τρομερά της σκέλια για να σφυρίξει, να πει, να απαγγείλει, να τραγουδήσει (ή και να ψάλει ακόμη) με το μουνί της ό,τι ήθελε: από το *Ave Maria* και το *Addio del passato* μέχρι τον γνωστό μονόλογο της τρίτης πράξης του *Άμλετ* ή τα στερνά λόγια της *Σαλώμης* του Όσκαρ Ουάιλντ. (Μάλιστα, σε μια παράστασή της στην Αλεξάνδρεια, λένε πως «απήγγειλε» το *Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον* στα Ελληνικά μπροστά στον ίδιο τον Καβάφη…)

Φυσικά η φήμη της Καλλίφωνης Ιβάνκας κατέκλυσε την Ευρώπη σαν χιονοστιβάδα – δεν γινόταν διαφορετικά. Πριν καλά καλά τελειώσει ο Μεγάλος Πόλεμος από τα καμπαρέ της Πόλης βρέθηκε στο Κροκοντίλ της Μονμάρτης, αρχές του Νοεμβρίου του 1918. Θα χρειάζονταν εκατοντάδες βιβλία για να γραφτούν όλα τα απίστευτα που λέγεται πως έγιναν υπό την επήρεια της Ιβάνκας στο Παρίσι, την επόμενη δεκαετία της απίστευτης δόξας της. Υπήρξαν άνθρωποι που ακούγοντάς την πέθαναν ή αυτοκτόνησαν ή έβγαλαν τα μάτια τους ή κόψανε την ψωλή τους, άνθρωποι που τρελάθηκαν για πάντα, που είδαν το αληθινό φως, που άκουσαν την πιο βαθιά ανάσα της ψυχής τους από τα σπλάχνα εκείνης, άνθρωποι που τυφλώθηκαν προσπαθώντας να προσδιορίσουν τα βαθιά χρώματα του μουνιού της, άνθρωποι (λέμε τώρα) που χωνεύτηκαν μέσα της – και τόσα άλλα που δεν είναι του παρόντος να ειπωθούν. Οι φανατικοί της θαυμαστές επιμένουν πως δεν υπήρχε τραγούδι που να μην μπορούσε να το τραγουδήσει, ποίημα που να μην μπορούσε να απαγγείλει, κελάηδημα πουλιού και σφύριγμα ανέμου που να μην μπορούσε να μιμηθεί. Ήταν μια μάγισσα η οποία αποθεώθηκε όσο καμιά άλλη ντίβα του καιρού της: για δέκα χρόνια, κάθε βράδυ, άνθρωποι που έρχονταν από τα πέρατα της γης και σχημάτιζαν τεράστιες ουρές για να την ακούσουν – ή για να *το ακούσουν*–, όπως οι πιστοί περιμένουν να γονατίσουν μπροστά στην εικόνα του αγίου τους.

Κάποτε, ύστερα από μία δεκαετία ενός ανεπανάληπτου παρισινού θριάμβου που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί ποτέ του ο οποιοσδήποτε καλλιτέχνης στην Ιστορία, η Καλλίφωνη Ιβάνκα πείστηκε να κάνει μια μεγάλη περιοδεία στην Ευρώπη: δυο μήνες στη Ρώμη (από όπου ουσιαστικά διώχτηκε κατόπιν απαίτησης του Βατικανού), τρεις μήνες στη Βενετία κι άλλους τρεις στο Μιλάνο, έξι μήνες στη Βιέννη, τέσσερις μήνες στο Βερολίνο, τρεις εβδομάδες στην Τεργέστη, δυο μήνες στη Βαρκελώνη, άλλους έξι μήνες στη Βιέννη κι έναν ολόκληρο χρόνο στην Αίγυπτο και στη Μέση Ανατολή: Αλεξάνδρεια, Κάιρο, Βηρυτός, Ιερουσαλήμ… Και, βέβαια, παντού όπου πήγαινε προκαλούνταν πραγματικός παροξυσμός, που συνήθως ξέφευγε από κάθε έλεγχο: στη Βιέννη, ενώ η Ιβάνκα τραγουδούσε με το μουνί της τη *Σερενάτα* του Σούμπερτ, αυτοκτόνησε η διαβόητη Αντονία Στρόιφερ με τους δυο γιους και εραστές της· στο Κάιρο, μια μουσουλμανική σέκτα την επικήρυξε, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν σε οδομαχίες με την αστυνομία πάνω από διακόσιοι άνθρωποι· στη Βηρυτό τριάντα έξι θεατές ποδοπατήθηκαν μέχρι θανάτου, όταν το πλήθος, με το τέλος της παράστασης, θέλησε να τρέξει στο καμαρίνι της για να την αγγίξει πριν εκείνη εξαφανιστεί (είχε κυκλοφορήσει η φήμη πως, αν κάποιος άγγιζε την Ιβάνκα, θα γιατρευόταν από κάθε αρρώστια…)

Κάποτε αποφάσισε πως τούτη η περιοδεία έπρεπε να τελειώσει: τον Απρίλιο του 1932 η Καλλίφωνη Ιβάνκα ξεκίνησε με το καράβι από την Αλεξάνδρεια, κατέβηκε στη Θεσσαλονίκη για λόγους που κανένας δεν έμαθε κι από εκεί συνέχισε οδικώς για την Πόλη – έλεγε πως το είχε τάξει στον εαυτό της να ολοκληρώσει τη μεγάλη της τουρνέ από εκεί όπου είχε ξεκινήσει τις παραστάσεις της δεκαέξι χρόνια νωρίτερα.

Ωστόσο, σε τούτη τη διαδρομή συνέβη αυτό που συνέβη – *και η Καλλίφωνη Ιβάνκα έγινε Αγία Ιβάνκα κι έπειτα έγινε και πράγμα που σαλεύει* (ό,τι κι αν πεις, είχε φαντασία ο Τριαρχίδης – φαντασία και σχέδιο βαθύ, ο κόπρος).

Δειλινο 90ο
Τα αβατάρια του Τριαρχίδη

Δεν υπάρχουν μήτε χώρες, μήτε πόλεις, μήτε χωριά. Δεν υπάρχουν άνθρωποι πάνω στη Γη – κι ούτε βέβαια υπήρξε ποτέ Ιστορία.

Γιατί όλοι οι άνθρωποι της γης είναι αβατάρια που τα φτιάχνει ένας και μοναδικός άνθρωπος: ο Τριαρχίδης. Κι όλη η Ιστορία την οποία νομίζουν πως έχουν είναι ένα δικό του παραμύθι – και τα αβατάρια το μηρυκάζουν και το τρώνε. Και οι πόλεις και οι χώρες και ολόκληρος ο πολιτισμός που δημιούργησαν, κι αυτά επινόηση του Τριαρχίδη είναι.

(Και αυτός, ο Τριαρχίδης, είναι βέβαια μια επινόηση του Καλλίμαχου πριν από το μεγάλο πέτρωμα των ανθρώπων.)

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 91ο
Οι Μολυντές

Στους αιώνες μετά τη Σύνδεση, ένας και μόνο εχθρός υπήρχε για τον Μεγάλο Παγκόσμιο Εγκέφαλο, αυτόν που αποτελούνταν απ' όλα τα μυαλά των ανθρώπων της Γης: *οι Μολυντές*...

Εύκολα καταλαβαίνεις ποιοι λογαριάζονταν ως *Μολυντές*: όποιοι σκέφτονταν ή φαντάζονταν ή ονειρεύονταν ή *ένιωθαν* –κι αυτό ήταν το χειρότερο– πράγματα κι αισθήσεις που δεν επιτρέπονταν παράλογα κι αρρωστημένα, και μόλυναν με όλα τούτα τον Παγκόσμιο Εγκέφαλο... Φυσικά, μόλις εντοπιζόταν (και αυτό συνέβαινε σε ελάχιστα δευτερόλεπτα) ένας τέτοιος Μολυντής, αποσυνδεόταν αμέσως από τους Ελεγκτές. Κατόπιν αναλάμβαναν οι Απομολυντές Γιατροί: έβαζαν Απορροφητικές Ακίδες για να του ρουφήξουν τα Σκουλήκια· και μόλις τον καθάριζαν, τον δοκίμαζαν στους εξομοιωτές. Κι αν ο Μολυντής συνέχιζε να κάνει νερά, τον άρχιζαν στις λοβοτομές: τις μερικές και τις ολικές – και στη συνέχεια τον ξανατσεκάριζαν για να δούνε αν ήταν έτοιμος για σύνδεση. Διότι δεν επιτρεπόταν να απομείνει κάποιος Μολυντής αποσυνδεδεμένος για περισσότερο από έναν μήνα· βλέπεις, όποιος παρέμενε αποσυνδεδεμένος ήταν ένας χαμένος λύκος – δηλαδή ένας εχθρός της Εγκαθιδρυμένης Δημοκρατίας, της Πλέριας Ελευθερίας, της Καθολικής Ισότητας, της Κυρίαρχης Αδελφοσύνης (αυτής κυρίως...).

Έτσι, τους πρώτους πέντε αιώνες μετά τη Σύνδεση, όσους Μολυντές δεν θεραπεύονταν ύστερα από δύο ολικές λοβοτομές και εξακολουθούσαν να μολύνουν τους εξομοιωτές του Παγκόσμιου Εγκεφάλου, οι Ελεγκτές τούς σκότωναν χωρίς άλλη διαδικασία. Όμως από το 540ο έτος μ.Σ., ύστερα από μεγάλους αγώνες ακτιβιστών, η ποινή του θανάτου για τους

Μολυντές καταργήθηκε: σε μια ιστορική δίκη το Παγκόσμιο Συνδετικό Δικαστήριο έκρινε πως η θανάτωση των Μολυντών ήταν αντιαδελφική ποινή – καθώς κρίθηκε πως η γέννηση επιμολυντικών σκέψεων, αισθημάτων, ονείρων ή αισθήσεων γινόταν παρά τη θέλησή τους…

Και αντί της θανάτωσης αποφασίστηκε η επιστροφή των Μολυντών στο παρελθόν – δηλαδή η επιβίβασή τους στη Χρονομηχανή και η αποστολή τους βαθιά πίσω στον χρόνο, στους αιώνες πριν τη Σύνδεση – αφού προηγουμένως φρόντιζαν να αφανίσουν κάθε μνήμη από μέσα τους… Κι ούτε θα είχε καμιά σημασία αν ο νους τους συνέχιζε τα επιμολυντικά του γεννήματα: το Παγκόσμιο Συνδετικό Δικαστήριο θεώρησε πως κατά την περίοδο πριν από τη Σύνδεση κανένας δεν κινδύνευε από τους Μολυντές κι απ' τα τέρατα του μυαλού τους…

Έτσι οι Μολυντές αποίκισαν το παρελθόν – κι ένας από αυτούς έπιασε στα χέρια του το βιβλίο τούτο…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 92ο
Ο *Αχιλλέας* δεν παίζει

Όπου διαβάζεις *Αχιλλέας*, δεν παίζει. Ο Αχιλλέας στραγγαλίστηκε όταν ήτανε μωρό τριών μηνών. Άλλος είναι που θύμωσε, άλλος είναι που έκανε τα όσα έκανε.

Γενικώς, άλλος παίζει μπάλα με τ' όνομά του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 93ο
Στην Κανά

Όλοι ξέρουν τι έγινε στην Κανά. Ο *** πήγε και γιόμισε τα πιθάρια με κρασί αδιανόητα γλυκό – τόσο αδιανόητα γλυκό που όλοι όσοι το βάζανε στο στόμα τους πέθαιναν από την πολλή γλύκα.

Κι έτσι πέθαναν όλοι όσοι βρέθηκαν στην Κανά εκείνη τη μέρα.

Γιατί είπαμε: ο *** ήτανε μια μηχανή θανάτου. Είχε έρθει σταλμένος για να αφανίσει το μεγαλύτερο κομμάτι από τον υπερπληθυσμό της γης, για να φέρει τον κόσμο στα ίσια του.

Μα εκείνο το ολόγλυκο κρασί της Κανά που θανάτωνε πατ κιουτ ήταν και το μοιραίο λάθος του. Γιατί κάποια στιγμή, ενώ είχε μετατρέψει τον γάμο σε τρελό θανατικό κι έβλεπε τα πτώματα να σωριάζονται το 'να μετά το άλλο, έφτασε στα ρουθούνια του η τρομερή μυρωδιά – η τρομερή μυρωδιά του ολόγλυκου θανάτου.

Αυτό ήταν: αν πιαστείς από τα ρουθούνια, δύσκολα ξεπιάνεσαι. Ο *** όρμησε σαν υπνωτισμένος και ήπιε μονομιάς μια κανάτα από το κρασί του. Κροτάλισε τη γλώσσα του με ηδονή σαν το κατέβασε. Και βέβαια πέθανε κι ο ίδιος για πάντα – κι ας ήταν όποιος ήταν.

Αυτός ήταν ο λόγος που δεν καθάρισε όλους τους ανθρώπους ο *** – κι όχι που ήταν *καλός γιος*… Κολοκύθια καλός γιος ήτανε – μήτε ρουθούνι δεν θα άφηνε πάνω στη Γη, αν δεν την πατούσε σε κείνον το γάμο. Ας όψεται η μυρωδιά της γλύκας που 'γινε χαρμάνι με τον χαμό και τον τράβηξε.

Γιατί σκοτώνει η γλύκα – και μάλιστα σκοτώνει βαθιά, μια για πάντα.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 94ο
Καμιά ανησυχία

Μια μέρα ο θλιβερός Πεσόα επινόησε ακόμη ένα αβατάρι ανάμεσα στα τόσα: Ετούτος, λέει, θα ζούσε στο μέλλον, κάπου στις αρχές του επόμενου αιώνα, θα έγραφε σιχαμερές τερατολογίες και χυδαία πορνογραφήματα, αντίστοιχα με τη χυδαιότητα της ψυχής του, θα ταξίδευε με τη Χρονομηχανή σε διάφορους καιρούς, θα εκτελούσε συμβόλαια διανοητικού θανάτου (θα έπειθε διάφορους δυστυχείς ανθρώπους πως δεν υπάρχουν), θα γινόταν Βοηθός Επινοητής, ώσπου με μπαμπεσιά θα καθάριζε τον Πατέρα-Επινοητή και τότε, ασύδοτος καθώς θα ήταν, θα ελευθέρωνε το απερίγραπτο μίσος του και την απίστευτη μοχθηρία του και θα ετοίμαζε τη συντέλεια του κόσμου. Επιπλέον θα ήταν και τέρας: θα είχε και τρία αρχίδια – νά μια εξήγηση για όλα...

Έτσι τον σκέφτηκε ο καψερός Πεσόα ετούτο τον καινούργιο. Ύστερα του έδωσε και όνομα: αφού είχε τρία αρχίδια, θα τον έλεγαν Τριαρχίδη.

Φυσικά, όλα αυτά δεν ανησυχούσαν κανέναν: δεν είχε καμιά πιθανότητα να ζωντανέψει αυτός ο τριάρχιδος. Ένας ασήμαντος μεταφραστάκος ήτανε ο Πεσόα, που παρίστανε τον Επινοητή. Και τα δήθεν επινοήματά του ήταν μονάχα γράμματα στο χαρτί, ονόματα ανθρώπων που θα έμεναν για πάντα ανύπαρκτοι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 95ο
Η διατροφή του Άμλετ

Κακά τα ψέματα, ο Άμλετ ήταν ένα τέρας: τρεφόταν μονάχα με ανθρώπινα μυαλά – τα ρουφούσε, όπως ρουφάμε τα στρείδια. Έτσι ζούσε από τα δεκατέσσερά του χρόνια – άλλη τροφή δεν έβαζε στο στόμα του, μήτε καν νερό: ο ανθρώπινος νους είναι η πλήρης τροφή, έλεγε. Είχε πάντοτε μαζί του ένα τρυπάνι δικής του επινόησης (ή κατ' άλλους μια σειρά από τρυπάνια, κατάλληλο το καθένα για διαφορετικούς τύπους κεφαλιών) που τρυπούσε το κρανίο. Έπειτα, με λεπτά γυάλινα σωληνάκια, ρουφούσε όλον τον εγκέφαλο – είναι, βλέπεις, μαλακό πράγμα ο εγκέφαλος και ρουφιέται. Και όσοι ξέρουν λένε πως, αν εξαιρέσεις τα χλωρά διαμάντια (που στο κάτω κάτω αν θέλουμε τα πιστεύουμε – κανένας δεν τα έχει δοκιμάσει), δεν υπάρχει γεύση γλυκύτερη από τον ζωντανό ανθρώπινο νου (που επιπλέον είναι πάντα διαθέσιμος πλάι σου, δίχως διανοητικές ασκήσεις του τύπου *πίστεψε-ξεπίστεψε* και τα παρόμοια).

Κι άκου κι αυτό για να μαθαίνεις (ό,τι μαθαίνεις είναι για καλό): πρέπει να είναι ζωντανός ο άνθρωπος όταν κάποιος (ο Άμλετ ή όποιος άλλος) του ρουφάει το μυαλό· όχι βέβαια για να 'ναι ζεστό (αν και σε κανέναν δεν αρέσει το κρύο φαγητό), μα για να 'ναι σιροπιασμένο με τη γλύκα του φόβου. Γιατί το ανθρώπινο μυαλό από μόνο του είναι σκέτο φαρμάκι και μονάχα ο φόβος το σερμπετιάζει μονομιάς. Αυτός είναι κι ο λόγος για τον οποίο, αν πας να ρουφήξεις τον εγκέφαλο πεθαμένου, μια ολόπικρη γεύση γεμίζει το στόμα σου – οι πεθαμένοι, σε αντίθεση με τους ζωντανούς, δεν μπορούν πια να φοβηθούν και, ως εκ τούτου, το μυαλό τους δεν το αντέχει ο ουρανίσκος. Όλα αυτά τα ήξερε καλά ο Άμλετ – εκείνος εξάλλου τα δίδαξε και στους κατοπινούς.

Είπανε πάρα πολλά γυρεύοντας να εξηγήσουν το γιατί τα έκανε όσα φριχτά έκανε ο πρίγκιπας της Δανιμαρκίας: μίλησαν για τρέλα βαθιά και ανίατη, για δαίμονα που φώλιασε στον νου του, για κάποιονε μάγο που τον υπνώτισε και τον κυβερνούσε σαν μαριονέτα. Ωστόσο στο μοναδικό γραπτό κείμενο που μας άφησε ο ίδιος ο Άμλετ (μια επιστολή ήτανε, σταλμένη στον πιστό του φίλο, τον Ρωμαίο Οράτιο) ήταν ξεκάθαρος: από την πρώτη ώρα που, όντας παιδί, συνειδητοποίησε τον εαυτό του, ήξερε πως βαθιά μέσα του φώλιαζε μια μεγάλη αποστολή: να αποκαλύψει το ύψος στο οποίο μπορεί να φτάσει η ανθρώπινη φύση. Το μόνο που του απέμενε ήταν να βρει τον τρόπο αυτής της ανύψωσης· ώσπου μια πηχτή και σκοτεινή νύχτα, στα δώδεκά του χρόνια, ετούτος ο τρόπος αποκαλύφθηκε εμπρός του σαν φωτεινό αστέρι: θα ανύψωνε τον άνθρωπο γευόμενος τον ίδιο τον ανθρώπινο νου – στο εξής θα περιφρονούσε τις μιαρές τροφές και θα τρεφόταν μόνο με τη διάνοια των ανθρώπων. Κι όταν ρούφηξε το πρώτο του ανθρώπινο μυαλό και γέμισε το είναι του από την απερίγραπτη γλύκα (σκέψου τι ανείπωτο τρόμο δοκίμαζαν οι ρουφηγμένοι κι έτσι σερμπετιάζανε ακόμη περισσότερο), ο πρίγκιπας ένιωσε πως η ίδια η φύση επικύρωνε την επιλογή του: για να είναι κάτι τόσο γλυκό σημαίνει πως υπάρχει για να ρουφηχτεί.

Τέτοια ο Άμλετ – κι άσε πώς κουκουλώθηκε η ιστορία του υστερότερα. Μόνον ο Νίτσε (άλλος ρουφηχτής τούτος) τόλμησε να το πει στα ίσια: όταν έγραφε στη *Χαρούμενη Επιστήμη*, «*Άμλετ, ποιος σε όρισε να ρουφάς τους ανθρώπους σαν τα στρείδια;*», φυσικά κυριολεκτούσε – κι ας τον είχαν όλοι για τρελό που φτιαχνόταν να λέει ακαταλόγιστες παλαβομάρες. Αλίμονο, ο κανίβαλος Φρίντριχ γνώριζε – και επιπλέον ήξερε να τιμά τους πρωτοπόρους.

Ο πρώτος εγκέφαλος που ρούφηξε ο Άμλετ ήταν φυσικά αυτός του πατέρα του: ήταν δεκατεσσάρων χρονών, και ο Βασιλιάς τον είχε φωνάξει στην αίθουσα του θρόνου να του εξηγήσει την

αποστολή ενός βασιλιά. Τότε ο νεαρός πρίγκιπας του αντιγύρισε: «Θέλω να σου πω στο αφτί πώς νιώθω εγώ για την αποστολή μου…» Έσκυψε τότε ο πατέρας συγκινημένος, και ο μικρός δεν έχασε χρόνο: του έδωσε μια με ένα σουβλί πίσω απ' το αφτί και του τρύπησε το κρανίο. Κι αμέσως κόλλησε τα χείλη του (δεν είχε, βέβαια, ακόμη τα φημισμένα γυάλινα σωληνάκια του) και με τα χείλη ρούφηξε το μυαλό του Βασιλιά και πατέρα του, ό λ ο , μ έ χ ρ ι τ η ν τ ε λ ε υ τ α ί α σ τ α γ ό ν α – είχε φοβερά πνευμόνια ο πρίγκιπας και ρουφούσε με δύναμη μοναδική.

Έτσι άρχισε να ρουφάει τον κόσμο ο Άμλετ. Μετά τον πατέρα του, ρούφηξε τον Φρούραρχο του Παλατιού και έξι στρατιώτες που πήγαν να τον ανακρίνουν για τον φόνο, δύο κυρίες των τιμών, έναν ιερέα που θέλησε να τον εξομολογήσει και τουλάχιστον είκοσι υπηρέτες – κι ήτανε πολύ δύσκολο να του αντισταθεί κανείς, καθώς ο Άμλετ, αν το ήθελε, μπορούσε να σε υπνωτίσει με τη ν ο τ ι σ μ έ ν η ματιά του (φαντάσου ό,τι θέλεις με τη λέξη *νοτισμένη – νοτισμένη από ανθρωπιά* ας πούμε) και να σε κάνει υποχείριό του. Κι όταν κάποιος απέμενε έρμαιο στα χέρια του δεν υπήρχε πια επιστροφή: του άνοιγε το κεφάλι με το τρυπάνι (τον καθένα από την πλευρά που του άρμοζε: τους μακρυκέφαλους από το μέτωπο, τους στρογγυλοκέφαλους από την κορυφή, τους χοντροκέφαλους από πίσω χαμηλά) και τ ο ν ξ ε μ υ ά λ ι ζ ε πάραυτα. Μόνο όταν δόθηκε η διαταγή στους στρατιώτες να αποφεύγουν τη ματιά του σαν τον διάβολο και να του φορέσουν κουκούλα στο κεφάλι, τότε μόνο κατάφεραν να τον συλλάβουν. Ο θείος του Κλαύδιος, ο οποίος ανέλαβε τον θρόνο του αδελφού του, διέταξε να τον φυλακίσουν με δεμένα τα μάτια στο υπόγειο του κάστρου· και καθώς ο πρίγκιπας αρνιόταν να φάει οτιδήποτε άλλο εκτός από ανθρώπινο μυαλό, ο Κλαύδιος σκέφτηκε σοβαρά να τον αφήσει σιδηροδέσμιο να πεθάνει της πείνας. Μα η Γερτρούδη δεν άντεχε να δει τον λατρεμένο γιο της να πεθαίνει από ασιτία: έτσι, δυο φορές την εβδομάδα, διέταζε να του πηγαίνουν έναν χωρικό, να του ρουφάει τον εγκέφαλο και να κρατιέται μ' αυτόν τον τρόπο στη ζωή (τότε ήταν που η άμυαλη Γερτρούδη έδωσε

εντολή να του φτιάξουν το τρυπάνι και τα σωληνάκια που ο ίδιος γύρευε). Κι ο Κλαύδιος, όντας παράφορα ερωτευμένος με τη γυναίκα του αδελφού του, το ανέχτηκε τούτο για πέντε ολόκληρα χρόνια – κι ας έβραζαν οι φήμες σε όλο το Βασίλειο για το τι γινόταν στα μπουντρούμια του Παλατιού της Ελσινόρης.

Ώσπου κάποτε ο Κλαύδιος και η Γερτρούδη είδανε κι αποείδανε και τον στείλανε δεμένο χειροπόδαρα στο Βίτενμπερκ, συστημένο σε κάποιους ξακουστούς καλόγερους-θεραπευτές, που θα του γιάτρευαν το τρομερό πάθος του (στον κόσμο είπανε πως «ο πρίγκιπας φεύγει για σπουδές»). Πάνω στον μήνα οι καλόγεροι νόμισαν πως τον θεράπευσαν και πείστηκαν να του βγάλουν τις χειροπέδες και την κουκούλα απ' το κεφάλι. Προφανώς το μετάνιωσαν: μέσα σε τρεις μέρες ο Άμλετ ξεμυάλισε πάνω από σαράντα ανθρώπους (εκτός από τους εννιά καλόγερους και κάμποσους μαθητευόμενους του μοναστηριού, βγήκε ένα βράδυ στους δρόμους του Βίτενμπερκ και ρούφηξε μιαν ολόκληρη οικογένεια με έξι παιδιά). Κι όταν τον πιάσανε, τον διώξανε πίσω κακήν κακώς – για να μην τον λιντσάρει ο κόσμος, και μπλέξουνε σε πόλεμο τα βασίλεια.

Όταν τον ξανάφεραν στη Δανιμαρκία, ο πρίγκιπας είχε ξεφύγει πια για τα καλά: γύρευε να ρουφάει ίσαμε και δέκα μυαλά την ημέρα… Κι αν είχε μείνει ο κουφάλας στον λαουτζίκο, κάπως θα μπορούσε να τα κουκουλώσει η Γερτρούδη – δέκα περισσότερα πτώματα χωρικών την ημέρα πάντοτε δικαιολογούνται σ' ένα βασίλειο. Μα εκείνος άρχισε να λέει πως του προκαλούσαν ξέρασμα τα μυαλά των χωριατών – κι έτσι άρχισε να γυρεύει τους ενοίκους του παλατιού. Πρώτα άρχισε με τους υπηρέτες και με τους φρουρούς, κατόπιν με τους αυλικούς αξιωματούχους. Βλέποντας το πράγμα να ξεφεύγει από κάθε έλεγχο, ο Κλαύδιος έδωσε την εντολή να τον τσουβαλιάσουν σε καράβι για την Αγγλία και να τον πετάξουν στ' ανοιχτά… Μα ο Άμλετ βρήκε τον τρόπο να δραπετεύσει, ρούφηξε, τον έναν μετά τον άλλον, τους στρατιώτες της φρουράς και τους ναύτες, και γύρισε στο παλάτι της Ελσινόρης: τότε ξεμυάλισε τους πρωτοκλασάτους και την ίδια τη βασιλική οικογένεια – την οικογενειά

του: τον Πολώνιο, τον Λαέρτη, την Οφηλία (για να είμαστε δίκαιοι: αυτή του προσφέρθηκε η ίδια –πιο σωστά, τον εκλιπάρησε– να της ρουφήξει τον εγκέφαλο, δοξάζοντας την τύχη της, που θα ολοκληρωνόταν η ύπαρξη της μέσα στο στομάχι του αγαπημένου της άντρα), τον θείο του τον Κλαύδιο, τη μητέρα του τη Γερτρούδη. Δεν του ξέφυγε κανένας, κι ας ήξεραν όλοι τους πολύ καλά τι τους περίμενε – θαρρείς πως είχαν αποδεχτεί τη μοίρα τους. Μονάχα τον φίλο του τον Οράτιο άφησε αρούφηχτο – για να μεταφέρει τη δόξα του στους αιώνες, να ζήσει για πάντα η ασύγκριτη ανθρωπιά των πράξεών του…

Κατόπιν, κι ενώ στο παλάτι είχε απλωθεί η απόλυτη αρμονία της πτωματίλας, ο Άμλετ προχώρησε στην ολοκλήρωση της αποστολής του: πήρε το τρυπάνι του, τρύπησε ο ίδιος το κεφάλι του στο μέτωπό του και έχωσε μέσα βαθιά τον γυάλινο λεπτό καμπυλωτό σωλήνα. Κι αμέσως μετά, δίχως στιγμή να διστάσει, εξύψωσε τη φύση του και τη φύση του είδους του: ρούφηξε μονομιάς το ίδιο του το μυαλό. Α, μπορεί να μας φαίνεται αδιανόητο, κάτι που έρχεται πέρα από κάθε όριο της φρίκης ή και της τρέλας, μα πρέπει να το παραδεχτούμε: με την πράξη του αυτή ο ρουφήχτρας πρίγκιπας έφτασε στην απώτατη τελειότητα – όσο κι αν στύψουμε τον νου μας, δεν μπορούμε να φανταστούμε τίποτε πιο ανθρώπινο από αυτό.

Έτσι τέλειωσε εκείνος ο φριχτός Άμλετ: ρουφώντας τον εαυτό του.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 96ο
Το μέλι της Αντουανέτας

Όλο το Παρίσι ήξερε πως από το μουνί της Αντουανέτας έτρεχε μέλι. Ήταν ένα μπλε μέλι –ναι, βαθύ μπλε– το δίχως άλλο σταλμένο από τον Ουρανό ή από τα Έγκατα της Γης: λένε πως είχε τόση γλύκα, που όποιος το γευόταν δεν μπορούσε να ξαναπεί το όνομα του Θεού μήτε και του Διαβόλου – όσο και αν το προσπαθούσε, δεν του πήγαινε η γλώσσα. Κι επιπλέον, όπου κι αν έσταζε τούτο το μέλι, άφηνε για πάντα το μπλε σημάδι σαν στίγμα ή σαν ευλογία (από όποια πλευρά τα λογαριάζει ο καθένας).

Ήταν ακόμη ένα από τα δαιμονικά (ή θεάρεστα) πράγματα που μπορούσε να κάνει με το μουνί της αυτή η γκαβλιάρα – λέγανε γι' αυτήν πως στα δώδεκά της χρόνια συσπώντας τον κόλπο της έσπαζε καρύδια, ενώ στα δεκαπέντε της, στην τελετή του γάμου της με τον χαντούμη Λουδοβίκο, έβαλε στο μουνί της, μπροστά σε όλους τους προσκεκλημένους, το πέταλο ενός αλόγου και το λύγισε. Τέτοια έφτιαχνε η εστεμμένη Πόρνη – κι ο λαουτζίκος δεν χόρταινε ν' ακούει γι' αυτήν…

Μα ειδικά όταν κυκλοφόρησε η ιστορία του μπλε μελιού, ο κόσμος έχασε κάθε έλεγχο: όλοι βουρλίστηκαν για τη μελίρρυτη Βασίλισσα, όλοι ποθούσαν να τη γευτούν, να σημαδευτούν για πάντα από αυτήν… Και κυκλοφορούσαν φήμες πως έβγαινε μασκαρεμένη στην πόλη, μάζευε από τους δρόμους κι από τα καπηλειά σαράντα και πενήντα άντρες, τους πήγαινε σε υπόγεια και γαμιόταν με όλους μαζί – γιατί φυσικά οι ευγενείς των Βερσαλλιών δεν μπορούσαν να χορτάσουν την ακόρεστη μουνάρα της (κι ούτε λόγος για τον χαντούμη τον Λουδοβίκο). Μέχρι κι από τις πόλεις της Μεσογείου ερχότανε κόσμος και τριγυρνοκοπιότανε για εβδομάδες στις γειτονιές του Παρισιού, με την ελπίδα να διαλεχτούν από την Γκαβλιά-

ρα… Και λύσσαγαν από τη ζήλια τους οι γυναίκες κι εύχονταν βαθιά μέσα τους να χτυπηθεί από βαριά αρρώστια η άτιμη Αυστριακιά, να μαραζώσει η πορνική της σάρκα και να ψοφήσει σαν σκυλί…

Κοντολογίς, είχε τρελαθεί ολόκληρη η Γαλλία με το μπλε μέλι της Αντουανέτας. Γι' αυτό και, όταν την αποκεφάλισαν εκείνον τον Οκτώβριο του 1793, ο δήμιος Σαρλ Ανρί Σανσόν πριν δείξει το κεφάλι της στο πλήθος δεν κρατήθηκε και, μπροστά σ' όλο τον κόσμο, έγλειψε σαν μανιασμένος τον καταματωμένο λαιμό της. Γιατί, αν από το μουνί της έτρεχε τόση γλύκα, φαντάσου τι θα έτρεχε από τον κομμένο λαιμό.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 97ο
Η βαλσαμωμένη Στρατιά

Όπως όλοι ξέρουμε, ο Ξέρξης μάζεψε στον Ελλήσποντο τρία εκατομμύρια στρατιώτες και έφτιαξε τη Μεγάλη Στρατιά – τον μεγαλύτερο στρατό των αιώνων. Μόλις συγκεντρώθηκαν αυτά τα μιλιούνια από τα πέρατα του αχανούς βασιλείου, εκείνος διέταξε να του φτιάξουν μια πέτρινη εξέδρα ψηλά στην Άβυδο για να ανεβεί και να τους δει να μαυρίζουν τη θάλασσα και τις ακτές, ως εκεί που έφτανε το μάτι του ανθρώπου. Έτσι κι έγινε· μα μόλις είδε τον ατέλειωτο στρατό του, αντί η ψυχή του να ευφρανθεί γέμισε άφατη θλίψη. Γιατί σκέφτηκε πως σε εκατό χρόνια κανένας τους δεν θα ζει να μαρτυρήσει τη δόξα του. Ένα δάκρυ πήγε να γεννηθεί στην άκρη των ματιών του· φυσικά, το έπνιξε: ένας Μεγάλος Βασιλιάς δεν μπορούσε να δακρύσει όπως ο καθένας θνητός.

Ωστόσο πήρε τις αποφάσεις του μονομιάς. Μόλις κατέβηκε από την εξέδρα μάζεψε τους σοφούς του και τους έκανε συγκεκριμένες ερωτήσεις γυρεύοντας συγκεκριμένες απαντήσεις – τις οποίες και πήρε. Την άλλη κιόλας μέρα έδωσε την παραγγελία σε κάθε γωνιά του βασιλείου για να έρθουν τα απαραίτητα υλικά.

Τα πρώτα φορτία άρχισαν να φτάνουν με τα καράβια τις επόμενες εβδομάδες. Ευθύς, μέσα σε τεράστια καζάνια ξεκίνησαν να ετοιμάζονται τα μείγματα, τα οποία ύστερα από την παρασκευή τους αποθηκεύονταν σε πήλινες στάμνες. Πάνω στους δύο μήνες πραγματοποιήθηκαν και οι πρώτες ταριχεύσεις.

Φυσικά υπήρχε ένα αυστηρότατο πρωτόκολλο στην ταρίχευση. Οι στρατιώτες χωρίστηκαν σε τριάντα χιλιάδες ομάδες των εκατό αντρών με επικεφαλής ένα ομαδάρχη, με την εντολή οι πενήντα να ταριχεύσουν τους άλλους πενήντα. Κατό-

πιν από τους πενήντα εναπομείναντες οι εικοσιπέντε θα ταρίχευαν τους άλλους εικοσιπέντε, κι ύστερα οι δώδεκα τους δεκατρείς, οι έξι τους άλλους έξι, οι τρεις τούς τρεις και τους δύο στερνούς ο ομαδάρχης. Τέλος, οι είκοσι χιλιάδες ομαδάρχες χωρίστηκαν σε διακόσιες ομάδες των εκατό και αλληλοβαλσαμώθηκαν κι αυτοί παρόμοια.

Ο κάθε στρατιώτης τρυπιόταν με μια βελόνη στην καρδιά, ώστε να πεθάνει ακαριαία, δίχως να συσπαστεί το πρόσωπό του από τον πόνο (αυτός ήταν ο λόγος που δεν προτιμήθηκαν τα κάθε λογής φαρμάκια). Κατόπιν έπιαναν δουλειά οι ταριχευτές: άλειφαν τον νεκρό με ένα διάφανο μείγμα καμωμένο από μέλι, ρετσίνι πεύκου, αλάτι, λάδι και κάμποσα άλλα υλικά που δεν μπορώ να πω. Κι ύστερα ζωγράφοι έβαφαν τα βαλσαμωμένα σώματα και τα στόλιζαν και τα ετοίμαζαν για την αιωνιότητα.

Εφτά χρόνια κράτησε το βαλσάμωμα της Μεγάλης Στρατιάς. Τα πρώτα έξι αλληλοβαλσαμώνονταν οι στρατιώτες, οι ναύτες, οι τοξότες, οι ιππείς και όλοι οι άλλοι. Τον έβδομο χρόνο αλληλοβαλσαμώθηκαν οι Αθάνατοι.

Ο Ξέρξης βαλσαμώθηκε τελευταίος. Προηγουμένως ζήτησε απ' τους γιατρούς του να του ξεριζώσουν τη βασιλική ψωλή του μαζί με τα αρχίδια του και να την βαλσαμώσουν κι αυτήν. Λέγονταν τόσα για αυτήν τη φοβερή ψωλή του Μεγάλου Βασιλιά: πως ήτανε μακριά όσο ένα σπαθί και διαρκώς τεντωμένη, πως οι φλέβες διακλαδίζονταν ανάγλυφα πάνω της, ίσες στον αριθμό με όλους τους ποταμούς της γης, πως, αν έχυνε, από μέσα της θα ανάβλυζε η ολόλαμπρη Αιώνια Ζωή – ή και το ακριβώς αντίθετο: θα τιναζόταν η φριχτή Σκοτεινιά, ο Παντοτινός Θάνατος, τόσο αδιανόητα ζοφερός, που θα πάγωνε μονομιάς τον χρόνο. Μα όλα αυτά δεν θα αποδεικνύονταν ποτέ: δεν γινόταν ο Μεγάλος Βασιλιάς να χύσει, έστω και για μια φορά, όπως ο καθένας θνητός.

Και με δική του εντολή, οι Βαλσαμωμένοι τοποθετήθηκαν μέσα στις τρομερές δρακότρυπες των βουνών της Θράκης –

αυτές που κανένας δεν μπορούσε να υπολογίσει τον αριθμό τους ή να μετρήσει το βάθος τους, ωστόσο έλεγαν πως μπορούσαν να χωρέσουν στο βάθος τους μέχρι και χίλιες μούμιες ή και ακόμη περισσότερες. Και οι Εκτελεστές, αφού μετέφεραν τους Βαλσαμωμένους έφραζαν στεγανά με μεγάλους γρανίτες τις εισόδους από κείνες τις τρύπες. Για να φυλάξουν βαθιά στο πηχτό σκοτάδι τους το έξαλλο ρίγος της ετούτης της απώτατης, οριστικής αιωνιότητας.

Αυτό ήταν το τέλος της Μεγάλης Στρατιάς και του Μεγάλου Βασιλιά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 98ο
Η γέννηση του Χίτλερ

Ο Χ.Φ. Λάβκραφτ (ας τον λέμε *ο* Λάβκραφτ, στο αρσενικό, αφού τέτοιος ήθελε να είναι) επινόησε τον Αδόλφο Χίτλερ στις 21 Δεκεμβρίου του 1918, πίνοντας *καναδικό μπουρτς*, ένα σπάνιο ποτό των Αρχαίων Σπηλαίων, που στάλαζε με τις χιλιετίες από τις σχισμές του μαύρου γρανίτη… Μέσα στη μυθική έξαψη του ποτού του, λοιπόν, κι ενώ η νύχτα του Ηλιοστασίου προχωρούσε, άρχισε να γράφει μια ιστορία με έναν Αποκάτω Λυτρωτή, έναν Κοκαλοφάγο, που θα καθαρίζει το υπέδαφος από τα κόκαλα των Εβραίων (είναι γνωστό πως ήτανε θολωμένος ρατσιστής ο Λάβκραφτ, κι όσοι δεν ήσαν Άριοι του προκαλούσαν ανείπωτη σιχασιά και τυφλό μίσος…). Και τούτον τον *Κοκαλοφάγο* του, ο οποίος θα τραγάνιζε τα κόκαλα των Εβραίων, αποφάσισε να τον ονομάσει *Χίλ-τερ* – δηλαδή: *αυτός που ζει* (ή και: αυτός *που αναδεύει*) *κάτω από τους Λόφους*.

Άρχισε, λοιπόν, ο Λάβκραφτ να στήνει την υποχθόνια ιστορία για αυτόν τον *Χίλτερ,* ενώ έπινε το μπουρτς… Μα κατόπιν, κι ενώ είχαν ήδη αρχίσει μέσα του οι γκρίζες αστραπές των Αρχαίων Σπηλαίων, έλαμψε βαθιά στον νου του η τρομερή ιδέα: σκέφτηκε να τον ανεβάσει και πάνω και να τον βάλει να μασουλίσει και τα κόκαλα των ζωντανών Εβραίων. Έτσι σκέφτηκε πως θα μπορούσε να είχε ξεβραστεί στα 1889 (έναν χρόνο πριν από τη γέννηση του ίδιου του Λάβκραφτ), άνοιξη όπως ταιριάζει τους Κοκαλοφάγους, εκεί, στους Αυστριακούς Λόφους της Ευρώπης, στα σκοτεινά αλατωρυχεία, από όπου οι Αποκάτω έβγαιναν όποτε θέλανε στην Επιφάνεια.

Κι έπειτα φαντάστηκε τη ζωή του Κοκαλοφάγου του μέχρι εκείνη τη νύχτα του Ηλιοστασίου του 1918: του έδωσε μάλιστα και τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του – περιέγραψε το πρόσωπό του, τα μάτια του, το κοντό μουστάκι του, το παρουσια-

στικό του, τον ήχο της φωνής του. Και κατόπιν όρισε πως εκείνος ο πρώην ζωγράφος και πρώην στρατιώτης τώρα είχε μια Μεγάλη Αποστολή – να τραγανίσει μιαρά κόκαλα ζωντανών. Τέλος, ασχολήθηκε και με το όνομα του ήρωά του – που έπρεπε να είναι γερμανικό: έτσι, από *Χίλτερ* τον αναγραμμάτισε σε *Χίτλερ*… Του βρήκε και το μικρό όνομα *Άντολφ*, άρα στο εξής θα ονομαζόταν *Άντολφ Χίτλερ*.

Κάποτε, στην πιο βαθιά ώρα εκείνης της νύχτας, κι ενώ στράγγιξε στη γλώσσα του την τελευταία σταγόνα από το μπουρτς, ο Λάβκραφτ θέλησε να ξαναδιαβάσει την ιστορία που είχε γράψει ως τότε. Φυσικά απελπίστηκε: ο ήρωάς του ήταν τόσο ανθρώπινος, τόσο κοντά στον βδελυρό μέσο όρο, τόσο μακριά από την άγρια πανάρχαια δύναμη που λυτρώνει τον κόσμο. Εξαλλος από οργή, σκέφτηκε π ω ς η α ν θ ρ ω π ό τ η τ α ε ξ α χ ρ ε ι ώ ν ε ι – π ω ς κ ά ν ε ι τ ο ν λ υ τ ρ ω μ ό έ ν α η μ ί μ ε τ ρ ο. Στο στόμα του ήρθε γεύση εμετού – κι αποφάσισε πως η ιστορία εκείνου του *Χίτλερ* ήτανε πεθαμένη πια για κείνονε, οριστικά νεκρή…

Μα αντί να ρίξει τις σελίδες του στη φωτιά, τις πέταξε σε ένα ντιβάνι. Και –σύμπτωση άραγε;– εκείνη την αυγή βρήκε ο Άνεμος των Σπηλαίων να σπάσει το τζάμι του γραφείου του, να πάρει τις σελίδες του και να τις βγάλει στην αληθινή ζωή. Γιατί όσες ιστορίες γράφτηκαν μέσα στην έξαψη του μπουρτς, ζωντανεύουν στον αληθινό αέρα…

Αυτός ήταν ο Αδόλφος Χίτλερ: μια επινόηση του Λάβκραφτ που πέρασε στην αληθινή ζωή εκείνη την 21η Δεκεμβρίου του 1918. Βρέθηκε κοιμισμένος σε ένα παγκάκι στον σιδηροδρομικό σταθμό του Μονάχου – φορούσε ακόμη στρατιωτικό αμπέχονο, λερό… Κάποιοι ζητιάνοι άρχισαν να τον σπρώχνουν και να τον βρίζουν – δεν ήταν δυνατόν να του αφήσουν τα στέκια τους… Έτσι άρχισε να περπατάει· σαν υπνωτισμένος πήγε γραμμή στο συσσίτιο των στρατώνων. Στο στόμα του είχε μονάχα γεύση από κόκαλα – αυτή η γεύση ήταν η ζωή του, η α λ η θ ι ν ή ζ ω ή τ ο υ, α π ό ε δ ώ κ α ι π έ ρ α …

ΔΕΙΛΙΝΟ 99ο
Η μεγαλύτερη επιθυμία

Ο Οιδίποδας φυσικά και δεν έβγαλε τα μάτια του από τις φρικτές τύψεις για τα όσα είχε κάνει (φρικτές τύψεις για ποιο πράγμα;) αλλά επειδή ένιωσε πως επιτέλους ήρθε η ώρα να πραγματοποιήσει τη μεγαλύτερη, την απώτατη επιθυμία του, αυτήν που φώλιαζε στη ρίζα της ύπαρξής του: να φάει τα μάτια του, να γευτεί τη μοναδική νοστιμιά τους, συνθλίβοντάς τα με τη γλώσσα του στον ουρανίσκο.

(Γιατί μάθε το: γεύση γλυκύτερη δεν θα βρεις από τα ξεριζωμένα σου μάτια. Και μην ακούς για χλωρά διαμάντια και τέτοιες τρίχες – μέσα στα μάτια, στα μάτια σου, φίλε, είναι η γλύκα, εκεί, στο κέντρο των βολβών...)

Έτσι ο Οιδίπους: όλην του τη ζωή την πέρασε ετοιμάζοντας τον εαυτό του για τούτη την πράξη. Όλα τα προηγούμενα (το χάλασμα του τέρατος, ο φόνος του πατέρα, το σμίξιμο με τη μάνα) ήτανε μια προπαρασκευή για να ερεθιστεί ο κόσμος γύρω του, να μολυνθούν οι διάνοιες των ανθρώπων, να πρηστεί ο νους τους όπως ο δικός του, να είναι έτοιμοι να καταλάβουν...

Και όταν ένιωσε πως ήρθε η ώρα, άρπαξε στο χέρι τις πόρπες τις Ιοκάστης – ή άλλοι λένε πως το έκανε με τα γυμνά του δάχτυλα (μα τι σημασία έχει το μέσο;).

Και μόλις έβγαλε από τη ρίζα τούς βολβούς των ματιών του, τους έβαλε στο στόμα και τους έφαγε. Έλαμψε η άγρια γεύση στα δόντια και στη γλώσσα του και στην ψυχή του.

Και κανένας δεν έμαθε τι έγινε μετά – κανένας δεν νοιάστηκε, δεν είχε σημασία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 100ο
Τα χύσια του Σαρδανάπαλου

Το χρυσάφι είναι σπλαχνική έκκριση κι όχι ορυκτό μέταλλο, όπως όλοι νομίζουνε. Κι όλο το χρυσάφι που υπάρχει στον κόσμο γεννήθηκε μέσα στα αρχίδια ενός και μόνο ανθρώπου: του αρχαίου Ασσύριου βασιλιά Ασσουρμπανιπάλ – εκείνου του θρυλικού Σαρδανάπαλου. Ναι, όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, ό,τι χρυσό υπάρχει στον κόσμο φτιάχτηκε από τα χύσια ενός αρχαίου βασιλιά.

Αυτός λοιπόν, ο Σαρδανάπαλος, ήτανε τόσο γκαβλιάρης, που, όταν εκσπερμάτιζε, έχυνε λιωμένο χρυσάφι. Πολλοί είπανε πως μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, επειδή είχε πιει ένα πανάρχαιο αλχημικό φίλτρο κι έτσι έτρωγε σίδερο, χαλκό, μπρούντζο και άλλα ευτελή μέταλλα και μέσα στα σπλάχνα του τα μετέτρεπε σε χρυσάφι. Άλλοι πάλι συνέδεσαν τη χρυσοφόρα χυσιά του με την απερίγραπτη και διαρκώς ακόρεστη σεξουαλική του επιθυμία και επιμένουν πως ήταν έτσι από γεννησιμιού του, ευλογημένος από τους ουρανούς ή καταραμένος από τις υποχθόνιες δυνάμεις που διαφεντεύουν τον κόσμο.

Το βέβαιο ήταν πως ο Σαρδανάπαλος από την πρώτη του εφηβεία ως το τέλος της ζωής του πλάγιαζε όλη τη μέρα και όλη τη νύχτα με δεκάδες γυναίκες – και λέγεται πως εκσπερμάτιζε περισσότερες από εκατό φορές σε μια μέρα. Από την πρώτη στιγμή που ο Ασαρχαντόν, ο πατέρας του Σαρδανάπαλου, τότε διάδοχος ακόμη του Θρόνου και μετέπειτα Βασιλιάς, διαπίστωσε πως ο γιος του (θα 'ταν δεν θα 'ταν τότε δώδεκα χρονών) έχυνε αυτό το απερίγραπτα λαμπρό λιωμένο μέταλλο που μπορούσε να σκλαβώσει το μυαλό κάθε ανθρώπου, έστησε έναν ολόκληρο μηχανισμό συλλογής και αποθήκευσης του *χρυσαφιού*, που θα στέριωνε την Αυτοκρατορία των Ασσυρίων μες στους αιώνες. Μεταγενέστεροι χρονικογράφοι αναφέρουν πως

οι Σύμβουλοι του Θρόνου υπολόγισαν πως κάθε μέρα ο έφηβος Σαρδανάπαλος έχυνε συνολικά περισσότερο από έναν χου λιωμένου χρυσού (με τα δικά μας μέτρα χωρητικότητας κοντά στα τέσσερα λίτρα) – αυτό σημαίνει πως κάθε μήνα από τις χυσιές του μάζευαν ενάμιση μέδιμνο καθαρού χρυσαφιού.

Έτσι ο Σαρδανάπαλος έγινε ο ίδιος μια μηχανή παραγωγής χρυσού: οι Σύμβουλοι, στην προσπάθειά τους να εκμεταλλευτούν κάθε ικμάδα των σπλάχνων του, μάζευαν τις ωραιότερες γυναίκες απ' όλο το βασίλειο και τις παρέδιδαν στον ερωτομανή Δεύτερο Διάδοχο, ώστε η εναλλαγή να κρατάει αμείωτη την γκάβλα του: φυσικά οι γυναίκες αυτές πέθαιναν με φριχτούς πόνους, όταν άδειαζε το λειωμένο χρυσάφι στα σπλάχνα τους. Και καθώς όσες φορές έβλεπε μια γυναίκα να πεθαίνει εξαιτίας της πυρακτωμένης χυσιάς του, ο Σαρδανάπαλος ταραζόταν, η στύση του χαλάρωνε κι ο ίδιος έκανε κάμποση ώρα για να συνέλθει, με αποτέλεσμα να χάνονται χρυσοφόρες εκσπερματώσεις, οι Σύμβουλοι έλαβαν τα μέτρα τους: Ενώ ακόμη οι γυναίκες ψυχορραγούσαν, οι φρουροί τις σέρνανε αμέσως σε πλαϊνές αίθουσες, ώστε ο πρίγκιπας να μην δει τον θάνατό τους· και σ' εκείνες τις αίθουσες, ειδικοί χρυσοσυλλέκτες-χασάπηδες ξεκοίλιαζαν τις πεθαμένες γυναίκες για να βγάλουν μέσα από τις μήτρες τους το στερεοποιημένο πια χρυσάφι – για να το μεταφέρουν στις ειδικές αίθουσες επεξεργασίας και ραβδοποίησης.

Ωστόσο πολύ σύντομα ο Ασαρχαντόν και οι Σύμβουλοί του είδαν πως οι φρουρές άρχισαν να δυσκολεύονται να βρούνε γυναίκες για τον Σαρδανάπαλο: όσες αισθάνονταν πως ήταν υποψήφιες πλέον κρύβονταν ή αυτοκτονούσαν, ενώ ο λαός βρισκότανε σε μεγάλη αναταραχή, μέχρι και για εξέγερση υπήρχαν φόβοι – κάτι αδιανόητο για το Βασίλειο των Ασσυρίων. Έτσι σκεφτήκανε να εκπαιδεύσουν γυναίκες στα ερωτικά κόλπα, ώστε να σμίγουν με τον Διάδοχο και την κρίσιμη ώρα να καθοδηγούν τη χυσιά του σε λεκάνες με νερό. Ήταν οι Τεχνήτρες – ειδικά γι' αυτές χτίστηκε ένα ολόκληρο ανάκτορο στη Νινευή, όπου οι εμπειρότερες εκπαίδευαν τις νεότερες σε

κόλπα πρωτόφαντα που μπορούσαν να προκαλέσουν τον οργασμό και να καθοδηγήσουν την αντρική χυσιά. Έτσι και ο λαός ησύχαζε και ο Σαρδανάπαλος έχυνε το –τόσο πολύτιμο για το Βασίλειο– λειωμένο χρυσάφι δίχως να ταράζεται από ηθικά ερωτήματα… Επιπλέον, οι στρατιώτες δεν ήταν υποχρεωμένοι να αναζητούν κάθε μέρα καινούργιες γυναίκες για να χαλαστούν στο αλλόκοτο θυσιαστήριο της κάμαρας του Πρίγκιπα Διαδόχου, ενώ οι χρυσοσυλλέκτες μάζευαν το χρυσάφι πολύ ευκολότερα – δίχως πια να είναι αναγκασμένοι να ξεκοιλιάζουν πτώματα.

Έτσι πέρασαν κοντά εβδομήντα χρόνια, στη διάρκεια των οποίων χυσιά με τη χυσιά μαζεύονταν στις επτασφράγιστες αποθήκες του Παλατιού ολόκληρα βουνά με χρυσάφι… Εν τω μεταξύ, ο Ασαρχαντόν έγινε Βασιλιάς και δώδεκα χρόνια αργότερα πέθανε (είπαν πως ένα αηδόνι έφαγε την καρδιά του – μη ρωτάς περισσότερα). Στη θέση του Βασιλιάς έγινε ο Σαρδανάπαλος, μα φυσικά τίποτε δεν άλλαξε την καθημερινότητά του, καθώς όλη η μέρα του ήταν αφιερωμένη στα ατέλειωτα σμιξίματα και τις χρυσοφόρες χυσιές. Πλέον την εξουσία την ασκούσε το Συμβούλιο – ενώ είχαν φροντίσει να βρουν από τα πέρατα της γης μαγικά βοτάνια και φάρμακα που πολλαπλασίαζαν την ποσότητα της κάθε χυσιάς – άρα και του χρυσού που ολοένα και αβγάταινε στις αποθήκες του παλατιού.

Κι όσο συνεχιζόταν η χρυσοφόρα παραγωγή, κανένας από τους εχθρούς δεν τολμούσε να επιτεθεί στο Βασίλειο της Ασσυρίας. Κάποτε οι Μήδοι, που φυσικά γνώριζαν τα πάντα για τον τρομερό θησαυρό, περικύκλωσαν ολόκληρο το Βασίλειο περιμένοντας να δούνε πόσο χρυσάφι ακόμη θα γεννούσαν τ' αρχίδια του γκαβλιάρη βασιλιά – κι η αναμονή του κράτησε είκοσι χρόνια… Ώσπου κάποτε ο -γέροντας πια- Σαρδανάπαλος τέλειωσε όπως τέλειωσε – καμία σχέση με αυτά που λέγονται… Και βέβαια οι Σύμβουλοι είπανε πως για να μην πέσει στα χέρια τους κάηκε μαζί με τις Τεχνήτρες κι όλους τους θησαυρούς του…

Μα φυσικά αυτά ήταν ψευτιές – μέρος του σχεδίου. Διότι οι Σύμβουλοι, υπό τον ασφυκτικό κλοιό των Μήδων, είχαν κάνει το μεγάλο κόλπο. Είχαν διατάξει να γίνει όλο το χρυσάφι θρύμματα, το ανακάτεψαν με ποταμίσια λάσπη και το έστειλαν στους Φοίνικες ως οικοδομικό υλικό – οι Μήδοι σκέφτηκαν να ψάξουν τα φορτία, αλλά δεν σκέφτηκαν να τα κοσκινίσουν… Έτσι οι Ασσύριοι πέρασαν το χώμα από τον μηδικό κλοιό και με τα καράβια των Φοινίκων το έστειλαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Και το χώμα αυτό το θάβανε βαθιά μέσα στη γη, σε μέρη σημαδεμένα σε μυστικούς χάρτες – αυτός είναι ο λόγος που οι μεταγενέστεροι λογάριασαν τον χρυσό ως ορυκτό της γης. Κι φυσικά οι αρχαίοι χάρτες με τις κρυψώνες (αν κρατήθηκαν τέτοιοι χάρτες) χάθηκαν – κανείς δεν ξέρει ποιος τους έχει.

Αυτή είναι, λοιπόν, η αλήθεια: όλο το χρυσάφι του κόσμου είναι τα χύσια του Σαρδανάπαλου. Ό,τι χρυσό βρέθηκε σε αιγυπτιακούς τάφους και σε παρόμοιες κρύπτες, μπήκε πολύ υστερότερα – άλλο μεγάλο κόλπο κι αυτό. Κι ενώ ακόμη ζούσε ο χρυσοφόρος βασιλιάς άρχισαν οι μάγοι και οι αλχημιστές να ψάχνουνε το ελιξίριο, που όποιος το έπινε θα έχυνε από τ' αρχίδια του το χρυσάφι. Γιατί σκέφτηκαν πως, αφού φτιάχτηκε μέσα στα σπλάχνα του Σαρδανάπαλου, θα μπορούσε να φτιαχτεί και στα σπλάχνα και οποιοδήποτε άλλου ανθρώπου. Κι αυτό τράβηξε μέχρι τις δικές μας ημέρες – και φυσικά θα συνεχίσει. Μα, παρά τη μανιασμένη αναζήτηση τόσων σοφών μες στους αιώνες, κανένας άνθρωπος πάνω στη Γη δεν κατάφερε να ξαναχύσει χρυσάφι.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 101ο
Ο κόμης Σεν Ζερμέν

Πριν από τον Τριαρχίδη, ο Καλλίμαχος είχε επινοήσει για βοηθό του τον κόμη Σεν Ζερμέν. Ήταν εξαιρετικός στη δουλειά ο μικρός, σαν τον ίδιο τον Κάπα και καλύτερός του ακόμη: μπορούσε να σκουπίσει τα πάντα – κι έμπαινε με ευκολία μοναδική στο μυαλό του καθενός, κυρίως –κι αυτό ήταν το πλέον σημαντικό– στο μυαλό του ίδιου του δημιουργού του… Μα, αλίμονο, είχε τρομερό πρόβλημα με την απερίγραπτη ανάγκη του για επίδειξη – για αυτοεπιβεβαίωση, πες καλύτερα… Κι όσο περνούσαν οι αιώνες, ετούτη η ανάγκη θέριευε, γινόταν σαράκι που τον έτρωγε και αφόρητη θλίψη.

Έτσι, κάπου στα 1740, ο Κάπα τού έδωσε την άδεια μια φορά την εβδομάδα να βγαίνει στον κόσμο, τον οποίο οι δυο τους είχανε επινοήσει: μονομιάς ο Σεν Ζερμέν ξαμολήθηκε στα σαλόνια της Ευρώπης κι άρχισε να λέει τις εξωφρενικές ιστορίες του – κι όταν για πρώτη φορά είδε στα μάτια των ακροατών του εκείνη την ακαταμάχητη λάμψη που γεννούν σαν σμίγουν η ακόρεστη περιέργεια και ο βαθύς τρόμος, μια απίστευτη γλύκα στάλαξε μέσα στην επινοημένη ψυχή του, μια γλύκα που θαρρείς ερχόταν από πολύ παλιά, πολύ νωρίτερα από τον κόσμο τον οποίο επινόησαν με τον Κάπα. Πολύ γρήγορα ο Καλλίμαχος κατάλαβε πως ο μικρός είχε πάρει την κατηφόρα: όλο και πιο πολύ παραμελούσε τη δουλειά, όλο και περισσότερο παρασυρόταν στα άσκοπα λόγια, στις ατέλειωτες ιστορίες του. Ο Σεν Ζερμέν προσπάθησε να ρίξει στάχτη στα μάτια του κυρίου του – μα πλέον το μόνο που τον ένοιαζε ήταν αυτό ακριβώς το κατρακύλισμα μέσα στον κόσμο που οι δυο τους φαντάζονταν. Και μη φανταστείς πως είχε στον νου του γκομενιλίκια και τέτοια (τι γκομενιλίκια να κάνει με το χταποδίσιο παπαράκι του;)· όλη του η ηδονή

άρχιζε και τέλειωνε στο να εντυπωσιάζει επινοημένους ανθρώπους με επινοημένες αφηγήσεις – δηλαδή να ξοδεύει τον χρόνο του με μπούρδες. Άσε που, μέσα στη λαχτάρα του να πει κι άλλα κι άλλα κι άλλα, καρφωνόταν σαν βλάκας – σαν δεύτερος…

Του μίλησε μια ο Καλλίμαχος, του μίλησε δυο, είδε και απόειδε ο άνθρωπος (ο χταποδάνθρωπος, για να ακριβολογούμε): τον έκανε delete τον κόμη Σεν Ζερμέν και τέλος.

Κατόπιν, βέβαια, ο Κάπα έπεσε στα χειρότερα: επινόησε για βοηθό τον Τριαρχίδη και είδε τα χαΐρια που είδε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 102ο
Οι Σκοτεινοί Αιώνες

Στους λεγόμενους *Σκοτεινούς Αιώνες* της ελληνικής αρχαιότητας, στα χρόνια δηλαδή που ακολούθησαν τον μυκηναϊκό πολιτισμό, έγινε ο μεγάλος πόλεμος ανθρώπων και φιδιών που βάστηξε κοντά διακόσια χρόνια. Γιατί φίδια ήταν οι Μυκηναίοι, και ολόκληρος ο πολιτισμός τους ήταν πολιτισμός φιδιών. Κι οι άνθρωποι, βέβαια, άγρια ζώα ήταν που ήρθαν και πολέμησαν τα φίδια – και καθώς είχαν τα τρομερά χέρια τους, μπόρεσαν να νικήσουν τα φίδια που, όσο υπέρτερο πολιτισμό κι αν είχαν φτιάξει, όση διάνοια κι αν είχαν αναπτύξει, όση τεράστια μνήμη κι αν μπορούσαν να διαχειριστούν, στη μάχη είχαν μονάχα τη φτυσιά τους. Βλέπεις, κανένα φίδι –και κανένα ζώο γενικότερα– δεν μπορεί να τα βάλει με πλάσματα που έχουν χέρια – και, ακόμη περισσότερο, με πλάσματα που έχουν αντίχειρες στην άκρη ετούτων των χεριών.

Έτσι κυριάρχησαν οι άνθρωποι και αφάνισαν τα φίδια. Κι όσα ελάχιστα επέζησαν, είτε έγιναν συνεργάτες τους (αφού βέβαια οι άνθρωποι τούς βγάλανε τα μάτια) είτε γυρίσανε στις παμπάλαιες τρύπες τους, στα βουνά και στα δάση. Κι άλλα διακόσια χρόνια χρειάστηκαν οι άνθρωποι για να προσαρμοστούν πάνω στον πολιτισμό, σβήνοντας τα ίχνη των φιδιών από αυτόν – ουσιαστικά, επινοώντας ένα ανθρώπινο παρελθόν. Όσο κι αν σου φαίνεται εξωφρενικό, αυτό έγινε – και, κρίνοντας από τον εαυτό σου, θα δεις πως έπιασε πέρα για πέρα.

Αυτά τα ανομολόγητα έγιναν στους δήθεν «*αινιγματώδεις Σκοτεινούς Αιώνες*»: το πέρασμα από τον πολιτισμό των φιδιών στην *ανθρωπότητα* – μια εναλλαγή, δηλαδή, μια μεταγραφή, αν έτσι το θέλεις. Κι ο *τυφλός Όμηρος* τι ήταν θαρρείς; Ένα φίδι-συνεργάτης ήτανε (γι' αυτό είχε και βγαλμένα μάτια), επιφορτισμένος να μεταγράψει το μεγάλο έπος των φιδιών,

αυτό που συνεχιζότανε για εκατοντάδες χρόνια μέσα στην τεράστια φιδίσια μνήμη, και να το κάνει ανθρώπινο. Εξάλλου είναι πασιφανές πως η *μήνις* και ο *νόστος*, οι δύο κεντρικές ομηρικές ορμές που τάχα διαμόρφωσαν τον «*ανθρώπινο πολιτισμό*», είναι κλεμμένες από τα φίδια. Γιατί, ως γνωστόν, οι άνθρωποι μονάχα πεινούνε, τίποτε άλλο.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 103ο
Η ολοκλήρωση της αγάπης

Άκου τώρα το Σχέδιο της Ξεκαρδίστριας Σίσσυς και του Αρμάν Νταρτούιγ, του μεγάλου Ανθιστή: θα άνθιζαν μονομιάς χίλιες τρεις και μία καρδιές στον μυστικό κήπο του Αχιλλείου της Κέρκυρας – χίλιες τέσσερις ξεριζωμένες καρδιές, διαλεγμένες από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, σπαρμένες με σπόρια της πανάρχαιας Βαβυλώνας και της επερχόμενης στο απώτατο μέλλον Πανάστρας, ανθισμένες από χίλια τέσσερα *βαθιά* βλέμματα.

Και οι χίλιες τέσσερις ανθισμένες ψυχές θα έσμιγαν στον αέρα και θα γίνονταν η αγάπη. Το αγέρι θα τις ταξίδευε στα πέρατα του ορίζοντα – σε θάλασσες και στεριές, σε κορυφογραμμές και πεδιάδες, σε ολόλαμπρες πολιτείες και σε απόκρημνες σπηλιές. Και θα ευώδιαζε τόσο η αγάπη, που θα σκότωνε κάθε ζωντανό κύτταρο, κάθε λογής οργανισμό, κάθε έμβιο πλάσμα, θα απονέκρωνε κάθε οργανική ύλη, θα τέλειωνε οριστικά τη ζωή. Μόνο που αυτή τη φορά ο θάνατος δεν θα ήταν καταστροφή, μα *Υπέρτατη Πλήρωση, Τελείωση, Ένωση του Ουρανού και της Γης, Γάμος του Χρόνου με την Ψυχή*.

Έτσι θα ερήμωνε ο κόσμος. Κι οι δυο τους μιλούσαν για αυτό το Μεγάλο Τέλος με την ορμή και την ένταση της πιο βαθιάς αγάπης που γυρεύει την ολοκλήρωσή της…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 104ο
Μόνο ο Τριαρχίδης

Στην Κανά, μόνο ο Τριαρχίδης δεν ήπιε από το κρασί του ***. Όσο κι αν συγκρατήσαν την αηδία τους και του γεμίσαν το ποτήρι, αυτός εκεί: λ ύ σ σ α κ α κ ι ά ν α ε π ι β ι ώ σ ε ι …

Εξάλλου τι να πιει και τι να μυρίσει, το ταγκαλάκι! Με τι ρουθούνια και με τι γλώσσα και με τι προσόντα!

ΔΕΙΛΙΝΟ 105ο
Η *Μέθη* του Οβιδίου

Τάχα κανείς δεν ξέρει γιατί εξορίστηκε ο Οβίδιος: μερικοί μιλούν για ένα ποίημα που έγραψε, μερικοί λένε για ένα μεγάλο μυστικό της αυτοκρατορίας που άθελά του έμαθε...

Φυσικά, αυτές είναι κακοφτιαγμένες διαδόσεις – και τις κυκλοφορήσανε για να κουκουλώσουν τον αληθινό λόγο της εξορίας. Ο Οβίδιος φυγαδεύτηκε κακήν κακώς, με απόρρητη διαταγή του ίδιου του Αυγούστου. Νύχτα τον μετέφεραν στο καράβι, μέσα σε σκεπασμένο κουβά. Κι όλα αυτά για να μη μαθευτεί πως είχε μεταμορφωθεί σε χέλι.

Και τούτη τη μεταμόρφωση την έκανε από μόνος του ο μέγας ποιητής – πες πως ρουφήχτηκε σ' ένα πηγάδι που ο ίδιος φαντάστηκε. Έγραφε ένα ειδύλλιο για τον Κάτω Κόσμο που ενωνόταν με τον Πάνω μοναχά με μια τρύπα στο βάθος του ωκεανού – μια τρύπα με διάμετρο ίσαμε ένα λεμόνι. Και σε μια σπηλιά του Κάτω Κόσμου ζούσε η *Μέθη*: ήταν η κόρη του Ορφέα και της Ευρυδίκης, που είχε γεννηθεί μετά την κάθοδο της μάνας της στον Άδη. Η Ευρυδίκη τη γέννησε και τη μεγάλωσε στη σπηλιά· το φως του ήλιου δεν την άγγιξε ποτέ, και το κορμί της το μέστωσαν τα αγέρια του Άδη. Και βέβαια δεν την είχε δει κανείς – γιατί οι ζωντανοί (μα και οι θεοί τους) δεν μπορούσαν να παν στον Κάτω Κόσμο και οι πεθαμένοι δεν μπορούνε να δουν, καθώς έχουν φαγωμένα μάτια. Μα ο Ερμής διέδιδε πως τούτη η *Μέθη* ήταν το ομορφότερο πλάσμα που είχε γεννηθεί ποτέ – γι' αυτό κι η μάνα της την έκρυβε μες στη σπηλιά, να μην τη δει ο Κέρβερος και της την πάρει…

Και τότε θέλησε ο Οβίδιος να γράψει πως, μόνον αν κάποιος θνητός μεταμορφωνόταν σε χέλι θα μπορούσε να περάσει εκείνη την τρύπα στα βάθη του ωκεανού που ενώνει τον Πάνω και τον Κάτω Κόσμο και να δει την αδιανόητη ομορφιά της Μέ-

θης – την ανθισμένη μες στο λιβάδι του θανάτου. Οι υπέροχοι στίχοι σχηματίστηκαν μονομιάς στο μυαλό του. Μα την ίδια στιγμή διαπίστωσε ότι δεν είχε πια χέρια για να πιάσει το καλάμι του, μήτε και σώμα για να καθίσει στο σκαμνί του. Αλίμονο: ο Οβίδιος επιθύμησε τόσο τη θωριά της *Μέθης*, που για χάρη της είχε αυτο-μεταμορφωθεί σε χέλι.

Έτσι, ο πρώτος ποιητής της Ρώμης την πάτησε σαν έφηβος που ερεθίζεται από τα γραπτά του. Οι υπηρέτες τον βρήκανε να σέρνεται σαν δαιμονισμένος πέρα δώθε, ένα έντρομο χέλι έτοιμο να πει πως δεν το εννοούσε, πως το μόνο που σκεφτόταν ήταν η αρτιότητα του στίχου και άλλα τέτοια… Ωστόσο, μόλις ενημερώθηκε ο Αύγουστος, δεν δίστασε διόλου: διέταξε να τον στείλουν το ίδιο κιόλας βράδυ στην άκρη του κόσμου – κι ας ήταν για δυο δεκαετίες ο αγαπημένος του ποιητής. Γιατί, αν μαθευόταν τι είχε γίνει, η Ρώμη θα 'σκαγε απ' τα κουτσομπολιά· τέτοιες ειδήσεις σπέρνουν τρόμο και ταραχή και δεισιδαιμονίες και όλα τα κακά – και το χειρότερο, κλονίζουν τις *ανθρώπινες βεβαιότητες*. Και το 'ξερε ο Οκταβιανός πως μια Αυτοκρατορία δίχως βεβαιότητες καταρρέει σαν χάρτινος πύργος.

Άσε που εδώ υπήρχε και κάτι ακόμη τρομακτικότερο από μια συνηθισμένη μεταμόρφωση ενός ζώου σ' ένα άλλο. Εδώ είχαμε ένα *υβρίδιο:* ο Οβίδιος είχε γίνει ένα χέλι που μιλούσε με ανθρώπινη φωνή.

ΔΕΙΛΙΝΟ 106ο
Σύντομη συνάντηση

Υπήρξε μια φορά –πάντοτε υπάρχει για όλους μια φορά– που η Φεστιάς Ορσέ έζησε κάτι σαν ερωτική συνάντηση, έστω για λίγο – για μια μόνη στιγμή μέσα στο χάος. Δεν ήταν κάποιος διάσημος γητευτής, κάποιος σκοτεινός μάγος ή κάποιος μεσσίας που μπορούσε να περπατήσει πάνω στα νερά – ή, έστω, ένας εξωγήινος (κάποιος από τους Βορ, για παράδειγμα), με τους οποίους είχε τόσες παρτίδες… Ένας ανώριμος ποιητάκος ήτανε, με ασθενική φωνή και το τετριμμένο όνομα Ζαν-Ζορζ Κερμέ, σχεδόν ένα παιδί, που ένα βράδυ του Ιουνίου του 1838 μπήκε στον κήπο του Παλατιού των Ανθέων, στις παρυφές του δάσους της Βουλώνης, εκεί όπου η Φεστιάς ξεκούραζε τα μάτια της, μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Τον άκουσε που τη ζύγωσε: από τη μυρωδιά του φαινόταν ότι ήταν άντρας, μα όχι πάνω από είκοσι χρονών. Δεν προσπαθούσε να αλαφροπερπατήσει – και φυσικά δεν ερχόταν για να της κάνει κακό (εξάλλου, ποιος θα τολμούσε να διανοηθεί να βλάψει την τρομερή Φλογομούνα). Όταν έφτασε απέναντί της, άκουσε την ανάσα του γοργή· η Φεστιάς χαμογέλασε.

Ο νεαρός άρχισε να μιλάει, κόμπιαζε, μπέρδευε τις λέξεις του, λαχάνιαζε, έκλαιγε.

«Ξέρω ποια είστε, Κυρία – κι έχω ακούσει όλα τα φοβερά που λέγονται για εσάς… Μα δεν φοβάμαι – κανένας φόβος δεν μπορεί να σταθεί μπροστά στην αγάπη που τινάζεται σαν αίμα…

»Λέγομαι Ζαν-Ζορζ Κερμέ. Ήρθα στο Παρίσι πριν από δύο χρόνια από ένα νορμανδικό χωριό ως μαθητευόμενος γιατρός – μα τα παράτησα όλα και γράφω ποιήματα. Σας είδα πριν από

εννιά μήνες – στη Γιορτή του Τρύγου. Στεκόμουνα μέσα στο πλήθος· μα κι από μακριά έβλεπα το πόσο *μαύρα* ήταν τα μάτια σας – κάποιος μου είπε πως είναι ψεύτικα… Και τότε σκέφτηκα πως εσείς δεν μπορείτε να δακρύσετε ποτέ.

»Έκτοτε δεν υπάρχει για μένα ημέρα ή νύχτα – υπάρχουν μοναχά τα δάκρυά *σας*… Καθημερινά στέκομαι απέναντι στο δειλινό και δακρύζω για λογαριασμό σας… Και αποφάσισα να φυλάγω τα δάκρυά μου σε γυάλινα φιαλίδια φαρμάκων, για εσάς, για πάντοτε, για όσο υπάρχω. Μα εδώ και μερικές εβδομάδες μήτε αυτό δεν μου φτάνει – γι' αυτό και πήρα την απόφασή μου… Παραφύλαξα και γλίστρησα σαν τον κλέφτη στον κήπο σας… Και τώρα στέκομαι μπροστά σας και σας εκλιπαρώ: θέλω να αγκαλιαστώ μαζί σας, να καώ από σας… Να γίνω ασήμαντος καπνός στην ανάσα σας…»

Εκεί ο νέος άντρας σταμάτησε. Σαν να μην είχε πια άλλη ανάσα.

Η Φεστιάς είχε ήδη συσπειρωθεί να του ριχτεί μονομιάς – να τον πλαγιάσει και να τον αφανίσει με τη φοβερή φωτιά του μουνιού της. Μα *κάτι* σαν να την διαπέρασε, για μια στιγμή· σαν ρίπισμα ανέμου στις βαλανιδιές πάνω στο δάσος. Πράγματι, ο νεαρός *μύριζε* δάκρυα. Η τρομερή Φλογομούνα (αυτή που ικανοποιούσε κάθε επιθυμία της μονομιάς, όσο φριχτή κι αν ήταν) έμπηξε τα νύχια της μέσα στις παλάμες της για να κρατηθεί. Πήρε βαθιά ανάσα και, καρφωμένη στη θέση της, του ζήτησε να την αφήσει να σκεφτεί· την επόμενη νύχτα θα τον περίμενε στη γωνιά του κήπου και θα του απαντούσε. Τον άκουσε να τρέμει από συγκίνηση – σαν έφευγε, θαρρείς φτερούγισε γεμάτος ελπίδα.

Το ίδιο βράδυ, μόλις λίγη ώρα αργότερα, η Φεστιάς Ορσέ διέταξε τους Βορ να τον κοιμίσουν ετούτον τον Κερμέ και να τον ξαποστείλουν πεντακόσια χρόνια υστερότερα, στην άλλη άκρη της γης ή, ακόμη καλύτερα, σε έναν πλανήτη τόσο μακρι-

νό, που το φως του δικού μας ήλιου δεν θα ζύγωνε ποτέ. Ίσως να ήθελε να τον γλιτώσει – ήταν σχεδόν βέβαιο πως την επόμενη μέρα δεν θα μπορούσε να ξανακρατηθεί… Ίσως πάλι να υπήρχε και μια δόση ματαιοδοξίας στην απόφασή της: ίσως να της άρεσε να ξέρει πως, μέσα στο χάος και την παντοτινή απελπισία, *κάπου εκεί*, στον Αιώνιο Χρόνο, θα υπήρχε κάποιος που θα δάκρυζε για λογαριασμό εκείνης της αδάκρυτης.

Δειλινο 107ο
Ο Λάζαρος

Ο Λάζαρος, αυτός που βγήκε από τον τάφο κατόπιν απόφασης του ***, ζει και θα ζει για πάντοτε. Γυρνάει μέσα στους αιώνες γεμάτος θλίψη, γιατί ξέρει το απαίσιο μυστικό: πως δεν υπάρχει θάνατος, πως όλο αυτό είναι μια απάτη. Πως δεν πεθαίνεις ποτέ – απλώς σε πλακώνουν κάτω από το χώμα ή σε παραχώνουν μέσα στην τρύπα, και μένεις εκεί, ανήμπορος, καταδικασμένος σε μια φριχτή αθανασία.

Και καθώς αυτός ήταν ο μόνος που μπήκε και βγήκε, του δόθηκε η χάρη (έτσι του το παρουσίασαν, για χάρη) να μην ξαναθαφτεί, να γυρίζει επάνω, όπου και όπως θέλει. Και οι περιπέτειές του δεν έχουν τελειωμό.

Για αιώνες ήτανε καρδιοφάγος: του είπανε πως υπήρχε μια γλυκιά φλέβα στην ανθρώπινη καρδιά, που ίσως να μπορούσε να γλυκάνει την πικρίλα της αθανασίας στο στόμα του. Έτσι περνούσε τις ημέρες του μέσα σε μια ημιναρκωμένη αναμονή και κάθε σούρουπο ξαμολιότανε σαν πανάρχαιο τέρας και έτρωγε ανθρώπινες καρδιές. Και αυτοί που τους έτρωγε την καρδιά πάλι δεν πέθαιναν – απλώς απέμεναν άκαρδοι να συνεχίζουν τη μάταιη ζωή τους. Αλλά τούτοι τουλάχιστον, σε αντίθεση με κείνον, είχανε την αναμονή του τάφου να τους δίνει κουράγιο…

Ωστόσο, κάποτε εκείνος ο Λάζαρος κατάλαβε πως ματαιοπονούσε. Είχαν περάσει περισσότερα από χίλια χρόνια, είχε φάει εκατοντάδες χιλιάδες καρδιές κάθε λογής· μα καμιά καρδιά, όσο γλυκιά κι αν είναι, δεν ξεπικρίζει τη γεύση της αθανασίας.

Τότε άρχισε να σκέφτεται έναν τρόπο να πεθάνει διά παντός, παρά την αθανασία στην οποία ήταν καταδικασμένο το ανθρώπινο είδος – να τελειώσει οριστικά και αμετάκλητα. Άρχισε να καμώνεται πως ήταν ένας ισπανός πρίγκιπας που μάζευε αλλόκοτα αντικείμενα από κάθε γωνιά της γης. Με τούτο το προσωπείο πάλεψε να βρει δηλητήρια που σκοτώνουν, τέρατα που σε κατασπαράζουν, ρουφήχτρες που σε αφανίζουν. Φυσικά, δεν κατάφερε τίποτε… Μάλιστα στις περιπλανήσεις του συναντήθηκε με τον περίπου ομοιοπαθή Ντάντε Αλιγκιέρι – μα ο Φλωρεντινός δεν τον πίστεψε.

Απελπισμένος πήγε να ζήσει με τους Τσιγγάνους – πιστεύοντας πως εκείνοι θα του αποκαλύψουν τον τρομερό αναγραμματισμό που σε αφανίζει. Πολύ γρήγορα έγινε μέγας μάγος με το όνομα *Μελκίαδες*, μα παρόλο που το πάσχισε πολύ –και παρά τα όσα λένε– δεν μπόρεσε να βρει ούτε εκείνον τον σωτήριο αναγραμματισμό, ούτε το νερό που αφανίζει, ούτε το κοχύλι που σε ρουφάει μέσα του για πάντα, ούτε κανένα άλλο μαγιολίκι που να ξεβράζει στον χαμό.

Και πάλι δεν το έβαλε κάτω – ίσως γιατί δεν μπορούσε να κάνει και τίποτε διαφορετικό: αποφάσισε πως, για να τελειώσει το ολόπικρο μαρτύριο της ύπαρξης, το δικό του και της ανθρωπότητας, έπρεπε να κινηθεί διαφορετικά, να ψάξει αλλού. Στο *βιβλίο* (ξέρεις σε ποιο *βιβλίο*) διάβασε πως ολόκληρος ο κόσμος ήταν το όνειρο ενός παιδιού, ενός εφήβου – και μονομιάς έστησε το μεγάλο κόλπο: να βρει ετούτον τον έφηβο και να τον ξυπνήσει.

Έτσι, για να μπορεί να ψαχουλεύει τα όνειρα των ανθρώπων, άρχισε σε όλους να λέει πως ήταν ο *Ζίγκμουντ Φρόιντ*, γιατρός από τη Βιέννη.

ΔΕΙΛΙΝΟ 108ο
Η απογοήτευση του Σέλεϊ

Του Πέρσι Σέλεϊ τού είχε καρφωθεί να δει το φριχτό ασώματο τέρας του Λεονάρντο, τη Μέδουσα, όπως την έλεγε, και να πετρώσει από το κοίταγμά της· μέχρι και το πασίγνωστο ποίημα έγραψε, τάχα για μια εικόνα του Ουφίτσι – μα φυσικά έκανε σινιάλο στον Αλαστράν για το φριχτό κεφάλι που έφτιαξε ο ντα Βίντσι και ζωντάνεψε ο Άραβας μάγος τριακόσια χρόνια νωρίτερα.

Γιατί το γύρεψε σαν μανιασμένος από τον Αλαστράν τούτο το κοίταγμα με το ασώματο τέρας – ήτανε βέβαιος πως θα γινόταν πέτρα από τη ματιά του. *Οι άνθρωποι υπάρχουμε για να πετρώσουμε μέσα στην αιωνιότητά μας*, έγραψε σε ένα από τα πάμπολλα γράμματά του στον Άραβα. Του κάκου ο Αλαστράν τού απαντούσε πως το κεφάλι του Λεονάρντο δεν είναι η Μέδουσα, πως δεν πετρώνει κανέναν, μόνο τραγουδάει τα φριχτά μαδριγάλια του και τίποτε άλλο.

Κάποτε ο Αλαστράν βαρέθηκε τις πιέσεις του χαζοποιητή: έτσι, αρχές του Ιανουαρίου του 1822, επέτρεψε στον Σέλεϊ να συναντηθεί με το ζωντανεμένο τέρας – το αντάμωμα έγινε στο υπόγειο του Παλάτσο Φλέμπο της Βενετίας. Φυσικά ο Άραβας είχε δίκιο: ο Σέλεϊ όχι μόνο δεν πέτρωσε, *αλλά ούτε καν μπόρεσε να κοιταχτεί με το απαίσιο πλάσμα, γιατί αυτό δεν είχε καν μάτια*.

Και πολύ απογοητεύτηκε ο ποιητής μας που έμεινε απέτρωτος – θαρρείς να είχε αδειάσει η ζωή του από νόημα. *Οι άνθρωποι, δίχως τη Μέδουσα, είμαστε κούτσουρα*, έγραψε το ίδιο βράδυ σε ένα κομμάτι χαρτί, λίγο πριν το κάψει.

Πού να φανταστεί πως όλοι οι άνθρωποι της Γης ήταν ήδη πετρωμένοι πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και πως αυτός έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 109ο
Το μόνο βέβαιο

Στη θαυματουργή εικόνα *Άξιον Εστί* κανείς δεν ξέρει πώς είναι το μουνί της Παναγίας κάτω από το ασημένιο κάλυμμα. Έτσι οι άνθρωποι βάζουν με τον νου τους ό,τι θέλουν: πως το ξύλο εκεί, στο κέντρο της ζωής, είναι διαρκώς υγρό, πως χύνει μέλι ή φαρμάκι (ή και φαρμακερό μέλι), πως είναι πυρωμένο κάρβουνο, πως πετάει μαβιές ή και ολογάλανες φλόγες, πως είναι μαύρο σαν το πηγάδι του Άδη, πως είναι διάφανο ή και ένας καθρέφτης που μέσα του βλέπεις τον εαυτό σου, πως δεν είναι σχισμή, αλλά ένα μάτι και μάλιστα δακρυσμένο – γ ι α τ ί α δ ά κ ρ υ τ ο μ ο υ ν ί δ ε ν γ ί ν ε τ α ι.

Πολλά λέγονται και για το πώς έγινε ετούτη η αδιανόητη εικόνα: μια εκδοχή του θρύλου λέει ότι κάποτε ο Θεός, μπαϊλντισμένος από την ατεχνία των ανθρώπων, διέταξε έναν άγγελό του να ζωγραφίσει μια σωστή *Παναγία εν Δόξη*, γυμνή όπως είναι οι άνθρωποι ενώπιον του Κυρίου τους. Μα όταν ο άγγελος τέλειωσε την υπόλοιπη εικόνα και έφτασε να ζωγραφίσει το Θείο Βρέφος, γκάβλωσε μ' αυτό που έβλεπε, μ' αυτό που ο ίδιος είχε ζωγραφίσει: θολωμένος, λοιπόν, άρχισε με πυρετική ορμή, αντί για Βρέφος, να ζωγραφίζει το μουνί της Παρθένου. Τότε ο Θεός οργίστηκε με την αδιανόητη ασέβεια και έριξε έναν κεραυνό να τον κάψει· μα ο άγγελος είχε ήδη προφτάσει· η *Ιερή Σχισμή* ρούφηξε μέσα της και τον άγγελο και τον κεραυνό – έτσι λένε.

Άλλοι πάλι –αυτοί που συνηθίζουν να μην μπλέκουν τους θεούς στις ζωές των ανθρώπων– επιλέγουν μια πιο γήινη εκδοχή: λένε πως την εικόνα την έφτιαξε, πριν πολλούς αιώνες, ένας νεαρός και εξαιρετικά ταλαντούχος αγιογράφος. Όταν τέλειωσε λοιπόν το πρόσωπο, από φόβο μήπως αμαρτάνει, έδεσε τα μάτια του και ζωγράφισε όλη την υπόλοιπη εικόνα (και το Αιώνιο Μουνί,

βέβαια) στα τυφλά. Μα, αλίμονο, σαν τελείωσε, κουλουριάστηκε ο διάβολος μέσα του και θέλησε να δει το έργο των χεριών του: έτσι, έβγαλε το πανί από τα μάτια του. Μόλις αντίκρισε το θεριεμένο μουνί, ρουφήχτηκε μονομιάς στη σχισμή που είχε ζωγραφίσει.

Φυσικά, μαζί μ' αυτά σέρνεται και κάθε δυνατή παραλλαγή – η ανθρώπινη φαντασία μπορεί να φτάσει παντού, ακόμη και κάτω απ' την άβυσσο: ας πούμε, ειπώθηκε πως ο ίδιος ο Θεός έδωσε εντολή στον άγγελο να ζωγραφίσει την Παναγία να ανοίγει το μουνί της και πως κατόπιν τον έκαψε γιατί είδε τη γυναίκα Του γυμνή. Ή πως αυτός ο άγγελος ήταν εκείνος που ξεψυχώντας έσπειρε τον Ιησού στην Παρθένο Μαρία. Επίσης ειπώθηκε πως ο νεαρός ζωγράφος, μπροστά στον τρόμο του μουνιού που θα ζωγράφιζε, άφησε τον πίνακα ατέλειωτο – και πως για αιώνες ο πίνακας έβγαζε μουγκρητά που σκοτείνιαζαν τον ουρανό και σήκωναν θεόρατα κύματα στη θάλασσα· ώσπου κάποτε ένας γκαβλιάρης καλόγερος δεν άντεξε και πήρε ένα πελέκι και έδωσε μια ανάμεσα στα πόδια της Παρθένου – και έτσι σχηματίστηκε το μουνί της. Ή, ακόμη, πως εκείνος ο ζωγράφος δεν ήξερε τι έχουν οι γυναίκες ανάμεσα στα πόδια τους και ζωγράφισε την Παναγία με ανδρικά όργανα· και πως η ίδια η ζωγραφισμένη, αποφασισμένη για όλα, ξερίζωσε με το χέρι της τον πούτσο και τ' αρχίδια της, ώστε να γεννήσει τον Γιο του Ανθρώπου.

Γιατί το μόνο βέβαιο είναι αυτό: π ω ς μ έ σ α α π ό τ ο μ ο υ ν ί ε τ ο ύ τ η ς τ η ς ε ι κ ό ν α ς γ ε ν ν ή θ η κ ε ο Ι η σ ο ύ ς π ο υ ξ έ ρ ε ι ς. Κ α ι π ω ς μ έ σ α σ ε α υ τ ό γ ύ ρ ι σ ε ν α χ α θ ε ί, ν α ρ ο υ φ η χ τ ε ί γ ι α π ά ν τ α.

ΔΕΙΛΙΝΟ 110ο
Το βιβλίο-τέρας

Κοίτα τώρα τι γίνεται: το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* το πρωτοέγραψε, βέβαια, ο Καλλίμαχος ο χταποδάνθρωπος (όπως και κάθε άλλο βιβλίο εξάλλου).

Κατόπιν έπεσε στα χέρια του Αλαστράν. Εκείνος το ξανάγραψε κι έβαλε μέσα και τα δικά του τα στραβώματα.

Στη συνέχεια πέρασε στα χέρια του Κάφκα: αυτός το πείραξε για τα καλά – από εκεί που ερχότανε δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

Μα ακόμη απέμενε *βιβλίο*. Πειραγμένο πες το, στραβωμένο πες το – αλλά ακόμη *βιβλίο*.

Κι ύστερα πήγε στον τέταρτο – αυτός τού γάμησε τη μάνα και τον πατέρα. Ας πούμε, σκέψου ένα παρτέρι με ντομάτες πάνω στο οποίο πέφτει ραδιενέργεια: οι ντομάτες θα γίνουν τέρατα, θα έχουν γεύση μελιού και λεμονιού σ υ ν ά μ α . Έτσι και το βιβλίο που βγαίνει από τα χέρια αυτουνού του τέταρτου δεν θα είναι πια *βιβλίο*: ένα μολυσμένο τέρας θα είναι με χίλια κεφάλια.

Εξάλλου, τι να περιμένεις από κάποιον που έφαγε το ίδιο του το αρχίδι;

Δ ΕΙΔΙΝΟ 111ο
Η Μόνα Λίζα

Η Μόνα Λίζα ήτανε ο Αυτοκράτορας Φρειδερίκος ο Δεύτερος των Χοενστάουφεν, ο Μέγας Αντίθεος, ο Βασιλιάς της Σικελίας, αυτός που ονομάστηκε το *Θαύμα του Κόσμου*, *Νέος Δαβίδ*, *Γιος του Εαυτού του* και κάμποσα ακόμη. Αυτός που τον χειμώνα του 1250 διέταξε να τον βαλσαμώσουν μέσα σε κερκυραϊκό γυαλί και να τον κρύψουνε σε μια σπηλιά της Αίτνας. Γιατί είχε το σχέδιό του, βέβαια.

Διακόσια πενήντα δύο χρόνια αργότερα, τον Αύγουστο του 1502, ο Καίσαρας Βοργίας με οδηγό τον Λεονάρντο ντα Βίντσι βρήκε επιτέλους τη σπηλιά του, και οι δυο τους πήρανε τον βαλσαμωμένο και τον μετέφεραν στη Φλωρεντία. Και εκεί, πάνω στο χειμερινό ηλιοστάσιο, στις 21 Δεκεμβρίου, ο Λεονάρντο έσπασε το γυαλί και ο Φρειδερίκος ξύπνησε θαρρείς από ανάλαφρο ύπνο, τέλεια διατηρημένος μες στους αιώνες και με τη διάνοιά του ανέπαφη από τη νάρκη δυόμισι αιώνων.

Κι ενώ του εξηγούσαν ποιοι ήταν και γιατί τον ξύπνησαν, ο Λεονάρντο, προφανώς συγκινημένος, άρχισε να τον ζωγραφίζει, ακριβώς όπως τον έβλεπε, με τα ρούχα του βαλσαμώματος ακόμη: με τα μακριά μαλλιά του λουσμένα με ροδακινόλαδο της Δαμασκού, με την ολόφρεσκη σάρκα του να λάμπει (ήταν γνωστό πως ο Φρειδερίκος ήταν σπανός και έβαζε μείγματα από σπέρμα αλεπούδων και βλέννες σαλιγκαριών για να λάμπει το δέρμα του), με το τρεμάμενο χαμόγελό του που είχε από παιδί και τρέλαινε τους ανθρώπους. Και πίσω του ζωγράφισε τα αχαλίνωτα βράχια που του έπρεπαν, τον ελικοειδή δρόμο και, βέβαια, τη λίμνη που ονομάζεται *η Γκάβλα του Χριστού* – ποια άλλη;

Αυτός, λοιπόν, ήταν η Μόνα Λίζα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 112ο
Ο Νομοθέτης

Κάποτε ο Χαμουραμπί, ο Νομοθέτης-Βασιλιάς της Βαβυλώνας, αποφάσισε να σταματήσει τον ανθρώπινο φόρο που πλήρωνε στο Χταπόδι – τους χίλιους νέους που του έστελνε κάθε χρονιά για να τους φάει. *Όπου υπάρχουν Νόμοι, τα χταπόδια περισσεύουν*, έγραψε περιφρονητικά.

Ωστόσο, όταν το Χταπόδι έμαθε την απόφασή του, κρεπάρισε από οργή. Δεν ήταν η γλυκιά γεύση των Βαβυλώνιων που θα του 'λειπε – ήταν η ανυπακοή του Χαμουραμπί που το βούρλιζε, η περιφρόνηση που του έδειχνε τόσο απροκάλυπτα.

Αποφάσισε, λοιπόν, να δώσει ένα μάθημα στον θρασύτατο εξωγήινο: έφυγε από τη λίμνη και μέσα σε μια μέρα πέρασε από εξήντα ποταμούς – ώσπου, πλέοντας από ποτάμι σε ποτάμι, έφτασε μέχρι τον Ευφράτη. Όταν μπήκε στη Βαβυλώνα, άρχισε να ρημάζει, να γκρεμίζει με τα πλοκάμια του και να σκοτώνει ανεξέλεγκτα: κοκκίνισε ο ποταμός από το αίμα. Τέτοιο φριχτό θανατικό δεν είχε ξαναζήσει πόλη από Κτίσεως Κόσμου.

Κάποιαν ώρα έφτασε στο παλάτι, το οποίο και συνέθλιψε, και έπιασε τον έντρομο Χαμουραμπί. Τον κράτησε ψηλά στο ένα πλοκάμι του και με τα άλλα συνέχισε την καταστροφή. Μην έχοντας άλλη λύση και γυρεύοντας μονάχα τον γλιτωμό τους, οι Βαβυλώνιοι έκαναν το μόνο που τους απέμενε: απογειώθηκαν με την πόλη-διαστημόπλοιό τους – αφήνοντας πίσω τους τον βασιλιά τους στο έλεος του τέρατος.

Έτσι απέμεινε το Χταπόδι να κουρνιάζει σε έναν κρανίου τόπο στην όχθη του Ευφράτη, σφίγγοντας τον Χαμουραμπί στο πλοκάμι του. Λίγο πριν τον αφανίσει μέσα στο τρομερό στόμα του, θυμήθηκε την έπαρση του Βαβυλώνιου Βασιλιά και του

είπε αυτά τα λόγια: «Άκου τώρα, Νομοθέτη, τον μόνο Νόμο: *Όποιος πεινάει πιο πολύ, νομοθετεί.*»

ΔΕΙΛΙΝΟ 113ο
Vissi d' arte

Ο Προυστ δεν καταδέχτηκε ποτέ να πάει και ν' ακούσει την Καλλίφωνη Ιβάνκα. Όσες φορές τού το πρότειναν – γνωρίζοντας πως κάτι τέτοια τα κυνηγούσε σαν τρελός, εκείνος επέμενε πως, έτσι κι αλλιώς, τα μουνιά είναι κακόφωνα.

Ωστόσο, τρεις μέρες πριν πεθάνει, ολωσδιόλου απρόσμενα, γύρεψε να ακούσει την Ιβάνκα Πράχου. Ο αδελφός του, ο Ρομπέρ, πήγε και τη βρήκε και της ζήτησε να έρθει στο σπίτι του Μαρσέλ. Η έκπληκτη Ιβάνκα, μόλο που είχε ακούσει πως τη σνομπάριζε ο Προυστ, δέχτηκε· προφανώς κολακεύτηκε που κάποιος ξεχωριστός τη γύρευε στις στερνές του ώρες.

Έφτασε στο σπίτι του Προυστ νωρίς το απόγευμα της 16ης Νοεμβρίου του 1922 – την ώρα που σκοτείνιαζε. Ο Μαρσέλ μιλούσε με έναν ελάχιστο ψίθυρο – θαρρείς το πιο σιγανό που μπορούσε να προφερθεί: της ζήτησε μονάχα ένα τραγούδι – *αν είχε την καλοσύνη*, όπως είπε: το Vissi d' arte. Η Ιβάνκα σήκωσε τα φουστάνια της και ξάπλωσε στο τραπέζι: απ' το παράθυρο ερχόταν το σούρουπο, και έτσι όπως τραγουδούσε, το μουνί της έδειξε απίστευτα μαύρο – πιο μαύρο δεν γίνεται…

Μήνες ύστερα από τον θάνατο του Προυστ, η Σελέστ είπε πως εκείνο το απόγευμα, τη στιγμή που το μουνί της Ιβάνκας τραγούδησε *diedi fiori agl'altar*, είδε τον Προυστ να δακρύζει – ήταν η τελευταία φορά που δάκρυζε εκείνος ο Μαρσέλ. Και όταν τέλειωσε την άρια η Ιβάνκα με εκείνη την ανεπανάληπτη κορύφωση *perchè, perchè, Signor, ah, perchè me ne rimuneri così*, ο ετοιμοθάνατος ψιθύρισε: «Αχ, μακάρι να τέλειωνε ο Pater Carus χωνεμένος σε ένα τέτοιο μουνί.»

Μα εκείνη την ώρα μόνον εγώ κατάλαβα τι ήθελε να πει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 103ο
Η όρεξη του Αχιλλέα

Δεν υπήρχε άνθρωπος στο στρατόπεδο των Αχαιών που να μην ήξερε πως ο Αχιλλέας ήταν ανθρωποφάγος και πως τον έθρεφε τον Πάτροκλο για να τον φάει – κι όλοι κρυφογελούσαν όταν ο γιος του Πηλέα σύστηνε τον μικρό για ξάδερφό του. Γιατί ήταν γνωστό σε όλους πως τον Πάτροκλο τού τον είχε κάνει δώρο τού Αχιλλέα η τρελή η μάνα του, η Θέτις, όταν εκείνος ξεκίναγε για την Αυλίδα – για να τον φάει ο γιος της τη μέρα της νίκης (πάντα οι μανάδες φροντίζουν να τρώνε οι γιοι τους τα καλύτερα). Κι είναι η αλήθεια πως ο μικρός ήτανε κομμάτι ποιότητας μοναδικής: δεν υπήρχε άντρας, κι ας μην ήταν ανθρωποφάγος, που να μη λιμπιζόταν τη μυρωδάτη σάρκα του παιδιού, έτσι όπως άνθιζε κατακόκκινη από το εφηβικό αίμα – το δίχως άλλο, θα έλιωνε στο στόμα σα γιαρμάς. Μα η όρεξή τους έμενε στα θεωρητικά: ποιος θα τολμούσε ν' αγγίξει το φαγητό του ισόθεου;

Τα γεγονότα που ακολούθησαν, τα γνωρίζουμε. Ένα χάραμα, ο Πάτροκλος το έσκασε· φόρεσε τα άρματα του Αχιλλέα και βγήκε έξω. Κι εδώ που τα λέμε, μες στην απόγνωσή του, καλά έκανε: προτιμότερο να πέθαινε στη μάχη παρά να γίνει φαγητό του κανίβαλου αφέντη του. Όσο να ξαμοληθούνε πίσω του οι Μυρμιδόνες για να τον πιάσουν, αυτός είχε προλάβει να σταθεί απέναντι στον Έκτορα – κάθε άλλος Τρώας, σαν έβλεπε την περικεφαλαία του Αχιλλέα, πήγαινε στο πλάι.

Τα υπόλοιπα είναι ακόμη πιο γνωστά: ο Έκτορας τον σκότωσε τον μικρό – μα, όταν του έβγαλε την περικεφαλαία, όλοι είδαν πως ήταν το θρεφτάρι του Αχιλλέα. Κι όταν είπανε το μαντάτο στον Πηλείδη, του ήρθε νταμπλάς· άρχισε να ουρλιάζει και να χτυπιέται και να δαγκώνει χώμα: είναι βαρύ για έναν ανθρωποφάγο να του πάρεις το φαγητό του… Δέκα ολόκληρα χρόνια

ετοίμαζε την όρεξή του ο Αχιλλέας – καθημερινά τον μύριζε τον Πάτροκλο, τον έγλειφε, τον ζύγιζε, κοιμόταν και ξυπνούσε με τη γεύση του στον νου του – κι όλο τον άφηνε να ωριμάσει λίγο παραπάνω, για να γίνει το τελειότερο φαγί του κόσμου. Και τώρα, νά που το φαγί αυτό είχε γίνει ψοφίμι.

Κι όταν είδε το πτώμα –το κουβαλούσαν τέσσερις Μυρμιδόνες–, λύσσαξε πραγματικά: το άφησαν πάνω στην αμμούδα κι αποτραβήχτηκαν τρομαγμένοι… Σαν το σκυλί το ζύγωσε ο Αχιλλέας, το μύρισε κι έπειτα σηκώθηκε όρθιος κι άρχισε να χορεύει έναν τρελό χορό που όμοιό του δεν είχε ξαναχορέψει ποτέ άνθρωπος. Κι όπως πηδούσε ο ισόθεος, άρχισε να πυρώνει ο αέρας και να βγάζει λάμψεις η γη στα πατήματά του και να πετιούνται γαλάζιες φλόγες από τα ρουθούνια του και να θαμπώνει η εικόνα απ' τη γυαλάδα της ματιάς του. Και τότε, μπροστά σε όλο τον στρατό των Αχαιών, έγινε η ανάσταση του Πατρόκλου: ο μικρός, μολονότι είχε κομμένη την καρωτίδα, κούνησε το κεφάλι, άνοιξε τα μάτια, ανασηκώθηκε, στάθηκε ορθός στα πόδια του, ενώ ο Αχιλλέας σπάραζε δίπλα του.

Τι έγινε μετά, μην το ρωτάς: ο Αχιλλέας, πυρωμένη λάβα όπως ήταν, όρμησε και τον έφαγε τον Πάτροκλο – τον αφάνισε απ' την κορφή ως τα νύχια. Ούτε τα πεινασμένα λιοντάρια που σπαράζουν τα ελάφια τρώνε έτσι, ούτε οι κροκόδειλοι σαν κομματιάζουν τους κατάδικους, ούτε τα πιράνχας του Αμαζονίου, σαν τους πετάξεις αποφάγια, δεν κατασπαράζουν με τόση αγριότητα. Μήτε κοκαλάκι δεν άφησε ο γιος του Πηλέα. Μονάχα η μυρωδιά απέμεινε από τον Πάτροκλο – που νόμισε ο καψερός πως πεθαίνοντας στη μάχη θα μπορούσε να γλιτώσει το φάγωμα.

Αυτός ήταν ο αληθινός λόγος (και όχι το στερνό φιλί της αγάπης, όπως λένε), που ο Αχιλλέας χόρεψε τον τρομερό χορό του κι ανάστησε τον Πάτροκλο – σιγά να μην καταδεχόταν να φάει ψοφίμι ένας ισόθεος. Γιατί, ναι, οι άνθρωποι θέλουν την

αγάπη και το στερνό φιλί της – μα ακόμη περισσότερο θέλουν το φαγητό τους ζωντανό, να σπαρταρά στο πιάτο, που λέμε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 115ο
Πώς έγινε απέθαντος ο Αλαστράν

Σε όλα τα συμπόσια όπου καλούσαν τον Αλαστράν για να πει ιστορίες, φυσικά πάντοτε του ζητούσαν να πει το πώς έγινε απέθαντος. Μα ο άραβας μάγος δεν μίλαγε ποτέ γι' αυτό.

Και φυσικά πληθαίνανε οι διαδόσεις σ' Ανατολή και Δύση. Και τι δε λέγανε: για μαγικά φίλτρα, για ελιξίρια, για μια *ζωντανή εικόνα*, για το ψωλόχυμα του Χριστού που το ήπιε, για φριχτές ανακαλύψεις που έκανε, για μια τρομερή συμφωνία με τον Διάβολο…

Μα η αλήθεια ήταν πολύ τρομερότερη από τις ιστορίες με τον Διάβολο που του ρούφηξε την ψυχή (σιγά τ' αβγά…). Γι' αυτό σιωπούσε κι ο Αλαστράν: δεν τολμούσε να πει πως εκείνος ολομόναχος είχε ρουφήξει την ίδια του την ψυχή.

ΔΕΙΛΙΝΟ 116ο
Η προσευχή του Νταλί

Ο Σαλβαδόρ Νταλί συχνά πυκνά απευθυνόταν φωναχτά στον Τριαρχίδη. Οι άλλοι νόμιζαν πως μιλούσε στον αέρα κάνοντας τα γνωστά κόλπα του – μα ο ίδιος έδειχνε βέβαιος πως ο επινοητής του τον ακούει ανά πάσα στιγμή.

Ωστόσο μια μέρα το παραξήλωσε: έπεσε στα γόνατα και προσευχήθηκε στον Τριάρ – κι αυτό συνέβαινε για πρώτη φορά. Όσοι ήτανε μπροστά είπανε πως μούγκριζε από την ένταση της προσευχής του. Κι όταν σηκώθηκε, τα μάτια του είχαν δακρύσει αίμα.

Και τι ζήτησε από τον Ταυ; Να ξαναεπινοήσει το ανθρώπινο είδος – και τούτη τη φορά οι άνθρωποι να έχουν δυο μουνιά στη θέση των ματιών.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 117ο
Όλα για τις διαμαντομούνες

Οι διαμαντομούνες είναι εσαεί καταραμένες: γιατί από παλιά οι άνθρωποι τις κυνηγάνε για να τους πάρουνε το διαμάντι τους. Στην καλύτερη περίπτωση, γλιτώνουν με έναν φριχτό ακρωτηριασμό – μα οι κυνηγοί διαμαντιών δεν το 'χουν σε τίποτε και να τις σκοτώσουν. Άπαξ και σκληρύνει το διαμάντι τους, η ζωή τους δεν έχει την παραμικρή αξία. Και, αλίμονο, η απαίσια ιστορία το επιβεβαιώνει αυτό: αναρίθμητοι πόλεμοι έγιναν γι' αυτές – και σταυροφορίες και σφαγές και βομβαρδισμοί. Για κείνες φτιάχτηκε και η Ιερή Εξέταση, για κείνες γράφτηκε το *Malleus Maleficarum* και όλα τα παρόμοια. Και τα διαμάντια τους κυνηγούσαν όλοι οι μεγαλοφονιάδες της Ιστορίας: βασιλιάδες, αρχιερείς, αυτοκράτορες, στρατηγοί και στρατιώτες του Θεού, κονκισταδόροι, αποικιοκράτες, Φωτισμένοι Οδηγοί, τραγιασκοφόροι Επαναστάτες, τάγματα εφόδου και αστυνομικοί και συνοριοφύλακες και τόσοι άλλοι.

Γι' αυτό, εδώ και αιώνες, οι πιο πολλές διαμαντομούνες κόβουν οι ίδιες το διαμάντι τους – για να γλιτώσουν απ' το αδιάκοπο κυνηγητό. Κι άλλες το πετάνε στη θάλασσα, άλλες το πουλάνε κι άλλες το κρατάνε (ή και το στολίζουν ακόμη και πάνω τους) σαν κόσμημα καμωμένο από το ίδιο τους το σώμα που δεν μπορούνε να το αποχωριστούν. Κι επειδή οι περισσότερες, άμα κινδύνευαν να τις πιάσουν οι στρατιώτες, κατάπιναν το διαμάντι, πρώτοι οι Ιεροεξεταστές βρήκανε τη λύση: θα τις καίγανε για να βρουν το διαμάντι τους μέσα στη στάχτη – ήτανε πάντοτε έμπειροι σε αυτά και στα παρόμοια οι ιερείς του Θεού. Φυσικά, υπήρξαν και πάρα πολλές που για μια ολόκληρη ζωή κατάφεραν να κρύψουν τη φύση τους και θάφτηκαν με την πολύτιμη πέτρα τους ανέπαφη – γι' αυτό και μέχρι σήμερα λογής τυχοδιώκτες σκάβουν αρχαίους και μεταγενέστερους τάφους ψάχνοντας τα πολύτιμα πετράδια μέσα στη μαύρη γη.

Έτσι ζούσανε κι έτσι ζούνε οι διαμαντομούνες: σ τ α κ ρ υ φ ά . Και μονάχα μια φορά βγήκαν μπροστά δίχως να κρύβονται – και μάλλον το μετανιώσανε πικρά: ήταν το καλοκαίρι του 1792, μέσα στη Γαλλική Επανάσταση, τότε που οι διαμαντομούνες ξεθάρρεψαν ακούγοντας για Ελευθερία-Ισότητα-Αδελφότητα και φτιάξανε τη *Λέσχη της Διαμαντομούνας*. Μάλιστα, τον Δεκέμβριο του 1793, έστειλαν υπόμνημα στη Συμβατική Συνέλευση γυρεύοντας να ανακηρυχθεί το διαμαντένιο μουνί τους *Υπέρτατο Ον* και *Αρχή και Τέλος του Σύμπαντος* – και αυτό να λατρεύεται στις σχετικές γιορτές.

Ωστόσο, η *Λέσχη της Διαμαντομούνας* δεν κράτησε πολύ: τις καθάρισε όλες μαζί η άλλη πρώην διαμαντομούνα, η θεόμουρλη, ένα μεσημέρι του Φεβρουαρίου του 1794. Τους μήνυσε να μαζευτούν στη λέσχη τους τάχα για να τους γνωστοποιήσει μια διαταγή *εξαιρετικά σημαντική*, όπως έγραφε… Και μόλις οι γυναίκες μαζεύτηκαν (καμιά τρακοσαριά θα 'τανε – ίσως και περισσότερες), μπήκαν μέσα οι στρατιώτες και κλείδωσαν τις πόρτες. Πρώτα τους έκοψαν (ή τους ξερίζωσαν) το διαμάντι από το μουνί τους και μετά τις κομμάτιασαν. Στην Επαναστατική Ιστορία ετούτη η κτηνωδία καταγράφηκε ως *η Σφαγή των Διαμαντιών* ή ως *η Σφαγή της Λέσχης των Γυναικών*. Όταν οι φονιάδες έφυγαν από την αίθουσα, οκτώ ώρες αργότερα, άφησαν πίσω τους μονάχα ανθρώπινα μέλη – κι ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ταυτίσεις το κάθε απομεινάρι με κάποιο άλλο. Κι απ' τις τριακόσιες διαμαντομούνες, μόνο ένα δεκάχρονο κορίτσι απέμεινε ζωντανό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 118ο
Η Ρουφήχτρα του Νάμορ

Υπάρχει ένα αρχαίο κόσμημα, καμωμένο από μαύρο χρυσάφι, μια αριστερόστροφη σπείρα σαν κοχύλι, τόσο μικρό που μπορείς να το κλείσεις στη χούφτα σου. Αυτό το κόσμημα είναι μια ρουφήχτρα –η τρομερότερη ρουφήχτρα της Ιστορίας. Λέγεται η Ρουφήχτρα του Νάμορ – πήρε το όνομά της από εκείνον τον θρυλικό ασσύριο χρυσοχόο που την έφτιαξε.

Κι αυτή η Ρουφήχτρα μπορεί να ρουφήξει μέσα της ποτάμια, λίμνες ή και ολόκληρη τη θάλασσα.

Κατά μία εκδοχή, η Ρουφήχτρα φτιάχτηκε για τούτο ακριβώς: για να αφανίσει τον Ευφράτη και τον Νείλο και όλους τους ποταμούς του κόσμου. Και ήτανε εξαρχής ένα φονικό υπερόπλο – ένα υπερόπλο που χωρούσε σε μιαν παλάμη.

Άλλοι πάλι λένε πως φτιάχτηκε από αγάπη – από τον πόνο που μπορεί να γεννήσει η αγάπη. Πως είναι ένα σημείο της ανείπωτης φρίκης της.

Σε κάθε περίπτωση, η Ρουφήχτρα υπάρχει. Αρκεί να την πετάξεις στη θάλασσα, και μπορεί να τελειώσει τον κόσμο, να αφανίσει κάθε ζωή.

Και τώρα φαντάσου σε ποιανού την παλάμη κατέληξε ετούτη η Ρουφήχτρα– ποιος παλεύει να δει μες στην τρυπούλα της…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 119ο
Στέφανο Φλεμποτόμο

Ανάμεσα στους παρανοϊκούς χασάπηδες που φάνηκαν ανάμεσα στους ανθρώπους (αυτούς τους φριχτούς βασιλιάδες, στρατηγούς, ρασοφόρους, εστεμμένους, τραγιασκοφόρους κι όλους εκείνους που έστρωσαν πεδιάδες με κουφάρια και σήκωσαν θεόρατες πυραμίδες με κεφάλια νικημένων), υπάρχει ιδιαίτερη, εξαιρετικά μικρή, κατηγορία μακελάρηδων που αντί να μνημειωθούν από την απαίσια Ιστορία, απουσιάζουν ολότελα από αυτήν. Οι σοφοί (που έχουν για όλα απαντήσεις) λένε πως κάποιες φορές ο ανθρώπινος νους τρομάζει τόσο με μιαν φριχτή πραγματικότητα, που δεν θέλει μήτε να τη συλλάβει και να τη σχηματίσει μέσα του μήτε να την παραδεχτεί ως μέρος της μνήμης του. Προφανώς αυτό έγινε και με τα έργα ετούτων των ανθρωπόμορφων τεράτων: υπήρξαν τόσο τρομακτικά και, κυρίως, τόσο ακατανόητα, που οι σύγχρονοί τους τα λογάριασαν ως έναν ασύμμετρο με τη ζωή τους εφιάλτη και αρνήθηκαν ακόμη και να τα ονομάσουν – ενώ οι κατοπινοί, μην μπορώντας να τα ερμηνεύσουν μήτε με επίκληση της τρέλας μήτε καν με τη συνδρομή του Διαβόλου, προτίμησαν να τα βυθίσουν στην πηχτή σιωπή… Ένα τέτοιο τέρας που θάφτηκε στη λήθη ήτανε ο Φαραώ Χατενών, ένα τέτοιο και ο Κινέζος Αυτοκράτορας Βιν Σι Ντο – και πλάι τους κάμποσοι άλλοι αρχιερείς του τρόμου. Και σίγουρα ανάμεσα σε αυτούς, στο κέντρο του κάδρου, κάπως κοντινότερος στον καιρό μας και άρα ακόμη τρομερότερος, βρίσκεται εκείνος ο αδιανόητος Φλεμποτόμο.

Το κανονικό του όνομα ήταν Στέφανος Καρδούλης – μα ολόκληρος ο κόσμος τον έμαθε ως Stefano Flebotomo ή και ως σκέτο Flebotomo· το παρωνύμιο αυτό προερχόταν από την ελληνική λέξη *φλεβοτόμος*, δηλαδή *αυτός που ανοίγει τις φλέβες κι ελευθερώνει τις μυστικές τους δυνάμεις* (ή και *αγριότητες*). Κι είναι η αλήθεια πως μέχρι τον καιρό του Φλεμποτόμο κανένας δεν

διανοήθηκε να *ελευθερώσει* τις ανθρώπινες φλέβες όπως εκείνος – και μετά από αυτόν κανένας δεν μπόρεσε (και δεν τόλμησε) να επαναλάβει έστω και στο ελάχιστο τα θαύματά του… Μα, όπως συνέβη και με τον Βιν Σι Ντο, τα αδιανόητα εγκλήματά του επισκίασαν κάθε άλλη μοναδική του δεξιότητα: δίχως αυτά ο Φλεμποτόμο θα έμενε στη μνήμη των ανθρώπων ως ο μεγαλύτερος γιατρός όλων των αιώνων, τρανότερος κι από τον Παράκελσο κι απ' τον Αβικένα κι απ' τον Γαληνό και απ' αυτόν ακόμη τον Ιπποκράτη. Ωστόσο, ήταν ακόμη στη ζωή όταν οι σύγχρονοί του έπαψαν να τον λογαριάζουν για γιατρό: τα τρομερά αίσχη του κουκούλωσαν όσα ανεπανάληπτα ανακάλυψε ή επινόησε στην Ιατρική και σε ό,τι ονομάζουμε ανθρώπινη επιστήμη…

Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη κάπου στα 1203 ή στις αρχές του 1204· το βέβαιο ήταν πως είχε γεννηθεί την άνοιξη του 1204, όταν μπήκαν στην Πόλη οι Σταυροφόροι. Και στο μέσο του καλοκαιριού εκείνης της φοβερής χρονιάς αυτό το βρέφος βρέθηκε σε μια κρύπτη στο σπίτι του χρυσοχόου Στέφανου Καρδούλη μαζί με το πτώμα μιας νεαρής υπηρέτριας που βρισκόταν σε αποσύνθεση. Προφανώς όταν οι Φράγκοι χιούμιξαν στο σπίτι του Καρδούλη να κάνουν πλιάτσικο (τα είχαν σημαδεμένα τα σπίτια των χρυσοχόων) κι έσφαξαν τον ίδιο τον Καρδούλη και τη γυναίκα του κι όλους τους υπηρέτες, η κοπέλα κλείστηκε στην κρύπτη του σπιτιού μαζί με το μωρό (εκ των υστέρων κανείς δεν μπορούσε να ξέρει αν ήταν δικό της ή αν απλώς το είχε στη φροντίδα της). Μα καθώς τα αφεντικά της σφάχτηκαν, δεν υπήρχε κάποιος να τους βγάλει από εκεί που είχε μπει. Έτσι, η κοπέλα με το μωρό παγιδεύτηκαν στην κρύπτη: μες στην απελπισία της άρχισε να θρέφει το παιδί με το αίμα της – κι όταν πέθανε μετά από δυο εβδομάδες, για κάμποσες μέρες το μωρό συνέχισε να τρέφεται βυζαίνοντας τις πληγές της. Μάλιστα δεν έκλαψε διόλου όλες αυτές τις μέρες, ούτε φανερώθηκε απ' το κλάμα του, όπως θα υπέθετε κανείς – οι υπηρέτες βρήκανε το παιδί και τη νεκρή υπηρέτρια μέσα στην κρύπτη από τη μυρωδιά του πτώματος, ενάμιση μήνα μετά τη σφαγή της Άλωσης…

Το μωρό το ανέλαβε και το μεγάλωσε η αδελφή του Στέφανου Καρδούλη ως γόνο της οικογένειας – τον βάφτισαν Στέφανο, στη μνήμη του σφαγιασμένου χρυσοχόου και, καθώς εκείνος δεν είχε παιδιά, τον λογάριασαν ως μοναδικό γιο του και κληρονόμο του. Πολύ σύντομα φάνηκε πως το παιδί ήταν πέρα για πέρα αλλόκοτο – κι όχι μονάχα επειδή δεν έκλαψε ποτέ του ή επειδή μιλούσε ελάχιστα, λέγοντας μονάχα τα απολύτως απαραίτητα: από τα τρία του χρόνια άρχισε να κόβει στα δύο τα σκουλήκια, στα πέντε του χρόνια έβαλε αβγά κότας κοντά στη φωτιά τυλιγμένα σε μαρουλόφυλλα προκαλώντας την εκκόλαψή τους, στα έξι του άδειασε μια γάτα από το αίμα της και την ταρίχευσε με χοντρό αλάτι, στα εφτά του τεμάχιζε πλέον ζώα προσπαθώντας ωστόσο να τα κρατά στη ζωή, ενώ επιχειρούσε να ξαναράψει τα μέλη τους. Στα εννιά του άρχισε να ράβει πόδια γάτας σε σώματα σκύλων και κομμένα φίδια στην ουρά γουρουνιών, ενώ τον ίδιο καιρό δοκίμασε να αντικαταστήσει την καρδιά ενός σκύλου με την καρδιά μιας γάτας. Φυσικά, όλα αυτά τα ζώα πέθαιναν – κι εκείνος κατόπιν είτε τα τεμάχιζε για να δει τα εντόσθιά τους είτε τα άφηνε να σαπίσουν και τα παρατηρούσε… Όλοι όσοι ζούσαν κοντά του και έβλεπαν τα όσα έκανε σε ένα καθεστώς σχετικής ασυδοσίας (η θεία του τού είχε παθολογική αδυναμία, καθώς τον λογάριαζε για αληθινό γιο του αδελφού της – άρα για αίμα της) δεν είχανε αμφιβολίες: *το παιδί ήταν ένα διεστραμμένο όργανο του Διαβόλου* – κι ήταν τόσο τρομακτικά απόκοσμο το ύφος του, που κανείς δεν τολμούσε καν να τον επιπλήξει για όλες αυτές τις φρικτές ενασχολήσεις.

Ωστόσο, στα δώδεκά του χρόνια ο Στέφανος έσωσε έναν μάγειρα από σίγουρο θάνατο: ο άντρας είχε τσιμπηθεί από μέλισσα και έπαθε κρίση στηθάγχης, μην μπορώντας να ανασάνει· τότε το παιδί ζήτησε ένα βελόνι από μια ράφτρα και, τρυπώντας του μια φλέβα κάτω από τη μασχάλη, ελευθέρωσε το *άγριο αίμα*· ο μάγειρας συνήλθε μονομιάς. Ήταν εκείνη που πολύ αργότερα θα ονομαζότανε *καλή φλέβα* – και σε όλη την ανθρώπινη Ιστορία ο Φλεμποτόμο ήταν ο μόνος που μπόρεσε να τη βρει μέσα στο ανθρώπινο σώμα, άγνωστο πώς, καθώς στον

καθένα μας βρίσκεται σε διαφορετικό σημείο του σώματός μας.

Μια βδομάδα μετά την ιστορία με τον μάγειρα, έπεσε από το άλογο και τραυματίστηκε βαριά ο ξάδελφός του, ο γιος της γυναίκας που τον μεγάλωνε, της υποτιθέμενης θείας του. Εκείνη, καθώς ο γιος της χαροπάλευε και έχοντας μάθει από τους υπηρέτες το περιστατικό με τον μάγειρα, ζήτησε από τον Στέφανο να τον σώσει. Το δωδεκάχρονο αγόρι, μόλις βρέθηκε μπροστά στον ετοιμοθάνατο, δεν δίστασε διόλου: έμπηξε τη βελόνα του ακριβώς πάνω από το δεξί μάτι του νέου που είχε πέσει σε κώμα… Αμέσως πετάχτηκε το άγριο αίμα, κι ο υποτιθέμενος ξάδελφός του ξύπνησε και σηκώθηκε, θαρρείς να ξυπνούσε από φυσιολογικό ύπνο…

Φυσικά, ολόκληρη η Πόλη βούιξε από τα νέα – και κοντά σε αυτά θυμήθηκαν (και διόγκωσαν) και τα παλιά: το αγόρι που πριν δώδεκα χρόνια επέζησε πίνοντας το αίμα της νεκρής υπηρέτριας των Καρδούληδων, μπορούσε να κάνει θαύματα παρόμοια με αυτά του Ναζωραίου. Έξω από το σπίτι του μονομιάς μαζεύτηκε ένα σμάρι αρρώστων, παράλυτων, λεπρών, τόσο μεγάλο, που εγκαταστάθηκε φρουρά στο σπίτι για να τον προστατεύει. Για εβδομάδες το αγόρι δεν εμφανιζόταν – λες κι είχε χαθεί από προσώπου γης· μάλιστα σιγά σιγά άρχισε να κυκλοφορεί η φήμη πως όλα όσα είχαν ακουστεί ήταν μια ψευτιά. Ωστόσο, μια βραδιά του Ιανουαρίου του 1217, ο μικρός Στέφανος Καρδούλης βγήκε με ένα αλλόκοτο ξυράφι που κατέληγε σε μια σουβλερή μύτη και γιάτρεψε μονομιάς πάνω από εκατόν πενήντα ανθρώπους, τρυπώντας τους στα πιο απίθανα μέρη του κορμιού τους (μέχρι και μέσα στον πρωκτό τρύπησε κάποιον άρρωστο, για να ανοίξει την *καλή φλέβα*). Το ξημέρωμα βρήκε τους πρώην αρρώστους και παράλυτους να δοξολογούνε όχι πια τον Θεό τους, μα τον *Σωτήρα* τους, ενώ οι γύρω δρόμοι μύριζαν από το *ελευθερωμένο αίμα.*

Την επόμενη μέρα, η Κωνσταντινούπολη είχε μεθύσει από τα όσα απίστευτα είχαν γίνει: στους δρόμους, τα παζάρια, τα κα-

πηλειά, οι άνθρωποι φώναζαν πως είχε έρθει η ώρα της Χιλιετούς Βασιλείας του Θεού, πως συντελέστηκε η Δευτέρα Παρουσία, πως η Φωτιά και το Ρόδο επιτέλους έγιναν ένα – και τα άλλα παρόμοια που λέγονται σε αυτές τις περιπτώσεις· ακόμη και οι πιο ορθολογιστές ένιωσαν να λυγίζουν μπροστά στον τρομερό ενθουσιασμό για την ύπαρξη εκείνης της *καλής φλέβας* που σε γιατρεύει από κάθε αρρώστια… Ωστόσο, πολύ γρήγορα η πανηγυρική αίσθηση μετατράπηκε σε οργή: λίγο μετά το μεσημέρι, η Βενετική Φρουρά μπήκε στο σπίτι του Καρδούλη και φυγάδευσε τον μικρό Στέφανο από την πίσω πόρτα (από μπροστά είχαν μαζευτεί χιλιάδες). Δυο ώρες αργότερα τον φόρτωσαν στα κρυφά σ' ένα πλοίο που θα τον πήγαινε κατευθείαν στη Βενετία: το αγόρι με τις δαιμονικές ιδιότητες ήταν μοναδική περίπτωση για να το αφήσουν – ένα σπάνιο διαμάντι, το οποίο η Γαληνοτάτη θα στόλιζε στο στέμμα της. Εκείνος δεν αντιστάθηκε, δεν ρώτησε καν πού τον πάνε – αφέθηκε να τον κουβαλήσουν στο καράβι δίχως την παραμικρή διαμαρτυρία, δίχως να ζητήσει καν να χαιρετήσει κανέναν. Κι όταν στην Πόλη έμαθαν για τη φυγή του μικρού Στέφανου, ξέσπασε μια εξέγερση κατά των τρισκατάρατων Βενετών, που τους είχαν κλέψει το παιδί-θαύμα, τον μελλοντικό Σωτήρα της Βασιλεύουσας και ολόκληρης της Οικουμένης, τον νέο Άγιό τους: περισσότεροι από πενήντα άνθρωποι σκοτώθηκαν στις συγκρούσεις στους δρόμους κι άλλοι χίλιοι αιχμαλωτίστηκαν, ώσπου να κοπάσουν οι ταραχές… (Και τι ειρωνεία: ο Στέφανος θα αργούσε πολύ να ξαναέρθει στην Κωνσταντινούπολη – μα σαν θα ερχόταν, σαράντα χρόνια αργότερα, όλοι θα ήσαν κλειδαμπαρωμένοι στα σπίτια τους για να γλιτώσουν…)

Στη Βενετία τον περίμεναν με τον ίδιο τρόπο που θα υποδέχονταν έναν σπάνιο όσο και αμύθητο θησαυρό: τον εγκατέστησαν σε ένα Παλάτσο στο φρουρούμενο νησί Μπουράνο και του ζήτησαν να τους δείξει πώς έβρισκε τη φλέβα που γιάτρευε τους ανθρώπους. Ωστόσο ο δωδεκάχρονος Στέφανος αγνόησε τα όσα τού είπαν και τους έδωσε διαταγές, σαν να ήταν βασιλιάς: μιλώντας σε άψογα λατινικά (τα οποία χρησιμοποιούσε στις ελάχιστες κουβέντες του για όλη του τη ζωή) αρνήθηκε οποι-

ονδήποτε άνθρωπο ως συγκάτοικό του στο νησί, απαιτώντας μονάχα κάποιους μουγγούς υπηρέτες (που κι αυτοί έμεναν στις γύρω βάρκες), ζήτησε όσα αλχημιστικά συγγράμματα μπορούσαν να του εξασφαλίσουν, καθώς και πτώματα αλλά και σκλάβους που θα τους έκανε πειραματόζωα, ιατρικά εργαλεία, λογιών γυάλινα εξαρτήματα, ορυκτά και βότανα. Και ανήγγειλε στους σαστισμένους φρουρούς πως δεν επιτρεπόταν να τον ενοχλούν παρά μόνον την τελευταία Κυριακή κάθε μήνα, όταν και θα γιάτρευε όσους ασθενείς θα του έφερναν …

Αν ήταν κάποιος άλλος στη θέση του, η πρώτη αντίδραση των φρουρών θα ήταν να τον μαστιγώσουν μέχρι λιποθυμίας για να μάθει να εκτελεί τις διαταγές τους αδιαμαρτύρητα – μα ήταν τόσο αλλόκοτο, τόσο ανοίκειο (ας μη φοβόμαστε τις λέξεις: τόσο *διαβολικό*) το βλέμμα του αγοριού, που έκανε τον επικεφαλής της φρουράς να ζητήσει διαταγές από ανωτέρους. Και καθώς οποιαδήποτε προσπάθεια συνετισμού του αγοριού με τα λόγια πήγε χαμένη (ο νεαρός έδειχνε να μην ακούει, μόνο κοιτούσε με βλέμμα σβησμένο κάπου μακριά), το θέμα έφτασε στο Συμβούλιο των Δέκα: πολύ γρήγορα οι φοβεροί και τρομεροί Δέκα κατάλαβαν πως έπρεπε να αποδεχτούν τους όρους ενός παιδιού. Ο μικρός Στέφανος τούς κρατούσε στο χέρι: μονάχα αν ήθελε, θα επαλήθευε τις μαγικές θεραπευτικές του ικανότητες – ειδάλλως, ο αμύθητος θησαυρός που νόμισαν πως κρατούσαν στα χέρια τους οι Βενετοί θα αποδεικνυόταν μια αδειανή κασέλα… Έτσι, εκπλήρωσαν όλες τις επιθυμίες του: εκκένωσαν το Μπουράνο, αφήνοντας μια μικρή φρουρά μουγγών υπηρετών, του έστειλαν ό,τι ζήτησε (βιβλία, εργαλεία, πτώματα, σκλάβους) και περίμεναν την τελευταία Κυριακή εκείνου του Ιανουαρίου για να τους αποδείξει την τέχνη του… Από το βράδυ του Σαββάτου μάζεψαν περίπου τριακόσιους βαριά αρρώστους (παράλυτους, τυφλούς, λεπρούς, ετοιμοθάνατους) από ολόκληρη τη λιμνοθάλασσα και τους φόρτωσαν στα πλοιάρια για το Μπουράνο…

Το αγόρι εμφανίστηκε με το πρώτο φως της αυγής φορώντας μαύρο μανδύα και κρατώντας μια τάβλα με λογής φλεβοτομικά

εργαλεία, μεταλλικά και γυάλινα. Δεν είπε ούτε μια κουβέντα, παρά ξεκίνησε μονομιάς να βυθίζει τα ξυράφια και τα βελόνια του στα σώματα των ανθρώπων. Ό,τι ακολούθησε ήταν κάτι το απίστευτο: πίδακες αίματος τινάζονταν πιτσιλώντας όλους τους υπολοίπους, άνθρωποι βουτηγμένοι στο αίμα σηκώνονταν δοξολογώντας τον σωτήρα τους κι άλλοι ούρλιαζαν για να έρθει σε αυτούς· αρκετοί, οι πιο εύρωστοι, πιάνονταν στα χέρια και χτυπιόντουσαν, ώστε να βρεθούν μπροστά του. Και μέσα σε όλους αυτούς τους αλλόφρονες, ένα δεκατριάχρονο αγόρι με φρουρούς τριγύρω του, πιτσιλισμένο από πάνω μέχρι κάτω, να ανοίγει φλέβες ως το δειλινό, έως ότου δεν υπήρχε πια άρρωστος που να μην είχε θεραπευτεί: ήταν ένα αφάνταστο πανηγύρι του αίματος που κράτησε εννιά ώρες. Στο λιόγερμα όλα μύριζαν αίμα – *μόνον* αίμα και τίποτε άλλο εκτός απ' αυτό.

Έτσι ξεκίνησε η απίστευτη ιστορία του Στέφανου Φλεμποτόμο, του *Μεγάλου Θεραπευτή των Ανθρώπων* (αυτός ήταν ο τίτλος του ως το 1251), ο οποίος για τριάντα τέσσερα χρόνια (έντεκα χρόνια στη Βενετία, και άλλα είκοσι τρία σε όλη την Ευρώπη) δοξάστηκε σε Δύση και Ανατολή, ελευθερώνοντας περισσότερες από εκατό χιλιάδες *καλές φλέβες* από ανθρώπινα σώματα. Στις χρονογραφίες και στις επιστολές των συγκαιρινών του φαίνεται καθαρά πως, από την πρώτη στιγμή, η Βενετία έστησε πάνω του μια μεγαλειώδη επιχείρηση συγκέντρωσης πλούτου, παραχώρησης εμπορικών προνομίων και προσάρτησης εδαφών: για να ελευθερώσει ο Φλεμποτόμο την *καλή φλέβα* από ετοιμοθάνατους βασιλιάδες και πρίγκιπες και λογής τιτλούχους, η Γαληνοτάτη ζητούσε δηλώσεις υποτέλειας, παραχώρηση γης και λιμανιών, εμπορικά μονοπώλια και –φυσικά– χρυσάφι και κάθε λογής άλλους θησαυρούς. Και όποτε η Βενετία έπαιρνε όσα ζητούσε (και στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων τα έπαιρνε), την Ημέρα της Θεραπείας (πάντοτε την τελευταία κάθε μήνα) ένα χρυσοστόλιστο πλοιάριο πήγαινε στο Μπουράνο τούς μεγαλόσχημους και καλοπληρωτές ασθενείς πρώτους από τους υπόλοιπους. Ο Στέφανος (που σιγά σιγά μεγάλωνε) έδειχνε αδιάφορος για όλα αυτά, σαν να ζούσε σε παράλληλο κόσμο: ποτέ δεν αρνήθηκε θεραπεία σε κανέναν –

κι ούτε υπήρξε άρρωστος που να μην του βρει την *καλή φλέβα* του και να μην του την ανοίξει γιατρεύοντάς τον… Μα πάντοτε παρέμενε τόσο παγερά ανέκφραστος μπροστά στη ζωή που ανέβλυζε με το κάθε άγγιγμά του – θαρρείς να ήταν ένας κουρντισμένος *απεσταλμένος*, ένας αλλόκοτος υπνοβάτης που άνοιγε τις μυστικές φλέβες, δίχως να ξέρει το γιατί (ή και δίχως να υπάρχει οποιοδήποτε *γιατί*…)

Φυσικά, εκτός από τους αρρώστους που συνέρρεαν στη Βενετία από όλη τη Μεσόγειο και την Ευρώπη, άρχισαν να καταφτάνουν και κάθε λογής αλχημιστές του καιρού του (αληθινοί σοφοί και ανεκδιήγητοι τσαρλατάνοι) για να μάθουν ποιες ήταν οι μυστικές φλέβες και πώς ο Φλεβοτόμος τις έβρισκε σε κάθε άνθρωπο. Και καθώς ο Στέφανος δεν δεχόταν να τον επισκεφτεί κανένας στο Μπουράνο, είτε προσπαθούσαν να βρεθούνε στο νησί κρυφά (λέγεται πως κάμποσοι ζύγωναν το νησί πλέοντας κάτω από το νερό, φορώντας σκάφανδρα) και να τον κατασκοπεύσουν είτε καμώνονταν τους αρρώστους με σκοπό να τρυπήσει ο Φλεμποτόμο την *καλή τους φλέβα* και έτσι να παρατηρήσουν στον ίδιο τους τον εαυτό κάτι περισσότερο. Μα ακόμη κι αυτοί που μύρισαν το ευωδιαστό αίμα της *καλής φλέβας* τους και το είδαν να αναβλύζει γεμάτη ζωή δεν μπόρεσαν να μάθουν κάτι περισσότερο για τη μέθοδο του διαβολικού αγοριού. Τη συστηματικότερη δουλειά την έκανε ο περίφημος άραβας γιατρός Μοχάμετ Αλ Αστάρ, ο οποίος έμεινε στη Βενετία για τέσσερα χρόνια· ύστερα από αναλυτικές μελέτες και συνομιλίες με όσους γυρνούσαν γιατρεμένοι από το Μπουράνο, έγραψε τη *Flebotomia Minor*: αυτή η συλλογή σημειώσεων ουσιαστικά είναι και η πληρέστερη μαρτυρία που έχουμε για τη μέθοδο του Φλεβοτόμου. Σύμφωνα με όσα γράφει ο Αλ Αστάρ, η φλεβοτομία διδάσκει πως ο χρόνος βρίσκεται μέσα στις φλέβες του σώματος και, ελευθερώνοντάς τες, ελευθερώνεις είτε το μέλλον είτε το παρελθόν, τη συνειδητή ή την υποσυνείδητη μνήμη, τη στιγμή της γέννησης, τη στιγμή του θανάτου. Παρά τον ολοφάνερο θαυμασμό του για την ιατρική μεγαλοφυΐα του Φλεμποτόμο, ο Άραβας αρνείται τη φλεβοτομία στον επίλογο του βιβλίου του: *Τούτη η μυστική φλεβοτομία, όσο θαυμα-*

στές δυνάμεις κι αν ελευθερώνει, δεν πρέπει να χρησιμοποιείται από κανέναν γιατρό, γιατί δίνει τη δυνατότητα στον κάτοχο της γνώσης να κάνει τον άνθρωπο υποχείριο, ζώο με περιλαίμιο, σκλάβο… (συνεπής σε αυτήν την αρχή ο Αλ Αστάρ, όταν αρρώστησε στα 1225, προτίμησε να πεθάνει στη Βενετία παρά να πάει στο Μπουράνο και να γυρέψει από τον Φλεβοτόμο τη γιατρειά του).

Για έντεκα χρόνια, από τα δεκατρία του μέχρι τα είκοσι τέσσερά του, ο Στέφανο Φλεμποτόμο έμεινε στο νησί Μπουράνο γιατρεύοντας περισσότερους από σαράντα χιλιάδες ανθρώπους από κάθε γωνιά του κόσμου. Ωστόσο από το 1228 τα στοιχεία που έχουμε για αυτόν γίνονται θολά και συγκεχυμένα: το μόνο σίγουρο είναι πως τον Ιανουάριο εκείνης της χρονιάς ο Μέγας Θεραπευτής των Ανθρώπων φεύγει από τη Βενετία με προορισμό τη Σικελία και την Αυλή του Φρειδερίκου Β' του Αντίχριστου (το Συμβούλιο των Δέκα έκανε τα αδύνατα δυνατά για να τον κρατήσει, αλλά ο Φλεμποτόμο δεν μπορούσε να ξεγελαστεί – επιπλέον, ο Φρειδερίκος δεν αστειευόταν). Από το σημείο εκείνο και μετά οι πληροφορίες είναι αντικρουόμενες: άλλοι αναφέρουν πως του παραχωρήθηκε από τον ίδιο τον Φρειδερίκο η Ορτυγία των Συρακουσών ως αποκλειστικός χώρος για τις έρευνες και τα ιατρικά πειράματά του, άλλοι λένε πως ο ίδιος γύρεψε να μείνει σε μια σπηλιά μέσα στον κρατήρα της Αίτνας ώστε να μελετήσει τη Φλέβα της Γης, μερικοί κάνουν λόγο για εγκατάστασή του στη Ζάκυνθο ή και στην Κεφαλονιά κι άλλοι επιμένουν πως ακολουθούσε τον Αυτοκράτορά του όπου κι αν πήγαινε (κάποιοι είπαν πως οι δυο τους έγιναν εραστές). Προφανώς οι θεραπευτικές (ή όποιες άλλες) ικανότητες του Φλεμποτόμο ήταν το μυστικό για το θαύμα της Έκτης Σταυροφορίας (όταν οι Άραβες παρέδωσαν στον Χοενστάουφεν την Ιερουσαλήμ ως δώρο, δίχως να ανοίξει ούτε ρουθούνι). Μέσα στην επόμενη εικοσαετία έχουμε σχεδόν διασταυρωμένες εννιά θεραπευτικές εμφανίσεις του Φλεμποτόμο σε διάφορα μέρη της Ευρώπης: τον χειμώνα του 1236 στο Παρίσι, όταν σταμάτησε μια επιδημία χολέρας, δύο χρόνια αργότερα στη Βαρκελώνη, το καλοκαίρι του 1240 ή του 1241 στη Μασσαλία, την επόμενη χρονιά στο Μιλάνο και στη Γένο-

βα, τον Οκτώβριο του 1245 και πάλι στο Παρίσι, το 1246 στη Ρόδο, όπου έσωσε κυριολεκτικά το νησί από τον τύφο, το 1248 στη Βενετία, όπου αντιμετώπισε μια επιδημία πανούκλας, και τα Χριστούγεννα της ίδιας χρονιάς στη Θεσσαλονίκη, όπου γλίτωσε την πόλη από μια μυστηριώδη αρρώστια που έκανε τους ανθρώπους να χάνουν τα λόγια τους και τη μνήμη τους και να κυκλοφορούν στους δρόμους σαν νεκροζώντανοι. Και παρά τους αλλεπάλληλους αφορισμούς του Βατικανού (αντίστοιχους με τους αφορισμούς προς τον Φρειδερίκο), για τουλάχιστον τριάντα χρόνια ο Στέφανο Φλεμποτόμο ήταν για ολόκληρη την Ευρώπη ο ερχόμενος Μεσσίας – κι ας μην μπορούσε κανείς από αυτούς που θεράπευσε να θυμηθεί το πρόσωπό του ή τη φωνή του ή έστω το παρουσιαστικό του: ήταν κάποιος που σε έναν κόσμο φρίκης και απελπισίας ακύρωνε τον θάνατο, γιάτρευε την αρρώστια και σκορπούσε τη ζωή. Ο θρύλος του συνοδευόταν από αναρίθμητα εξωφρενικά περιστατικά που αναποδογύριζαν κάθε τάξη του κόσμου: ιστορίες με ζώα και πουλιά, των οποίων ο Φλεμποτόμο τρυπούσε τις φλέβες κι εκείνα αποκτούσαν ανθρώπινη λαλιά, διηγήσεις για φίδια που του αποκάλυπταν παμπάλαια τρομερά μυστικά, ξύλινοι εσταυρωμένοι Χριστοί που τους τρυπούσε στο μάτι κι αυτοί ζωντάνευαν, πτώματα που τα φλεβοτόμησε και ξαναγύρισαν για λίγο πίσω στη ζωή (τόσο όσο για να πουν τι υπάρχει μετά), γυναίκες που τους τρυπούσε το δάχτυλο κι αυτές ερεθίζονταν τόσο πολύ, ώστε να αιωρούνται στον αέρα, αβγά τα οποία τρυπούσε και στάζανε χρυσάφι, καμπάνες που τις έκανε να αναβλύσουν μπλε αίμα, και χιλιάδες ακόμη απίθανες ιστορίες που φτάνουν για να γεμίσουν ολόκληρες συλλογές παραδοξοτήτων τις οποίες μπορεί να γεννήσει η ανθρώπινη φαντασία…

Ωστόσο καμιά ανθρώπινη φαντασία δεν μπορούσε να συλλάβει τα όσα έγιναν στη συνέχεια – τα όσα έκανε ο Στέφανο Φλεμποτόμο μετά τον (υποτιθέμενο) *θάνατο* του Φρειδερίκου Β', τον Δεκέμβριο του 1850. Ήταν ο Φεβρουάριος του 1251, όταν ο Μέγας Θεραπευτής των Ανθρώπων ξεκίνησε το έργο του ανείπωτου ολέθρου. Πολλοί μιλούν για μια γυναίκα ή για έναν

έρωτα – για έναν θάνατο, για μια ακαταλόγιστη στιγμή πάθους. Άλλοι πάλι κάνουν λόγο για σχέδιο φριχτό και διαβολικό.

Μα το βέβαιο είναι πως, όταν ο Φλεβοτόμος άρχισε να ελευθερώνει τη *φλέβα της πείνας,* οι άνθρωποι ήρθαν αντιμέτωποι με τόση φρίκη, ώστε άρχισαν να γυρεύουν τον θάνατο ως λύτρωση, ως μέγιστο δώρο.

Δειλινο 120ο
Η σημείωση του Κάφκα

Ο Κάφκα έκανε τα αδύνατα δυνατά για να του δώσουν το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*. Μέχρι και σε κατσαρίδα μεταμορφώθηκε μπροστά τους για να του το δώσουν. Και φαίνεται πως ήτανε αποφασισμένοι να μην του το δώσουν: από την αρχή ήταν καχύποπτοι μαζί του – κι όσο επέμενε, τόσο τους πείσμωνε. Ίσως γιατί ένιωθαν πως μπορούσε να τις πειράξει τις ιστορίες του βιβλίου, να τις αναγραμματίσει, να τις μπερδέψει…

Προφανώς κάποτε βρήκε το βιβλίο και το διάβασε. Γιατί σημείωσε στο ημερολόγιό του στις */*/192* (δεν είναι δα κι ανάγκη να τα ξέρεις όλα): *Χλωρά διαμάντια: χίλια χαμένα δειλινά για χασομέρηδες. Τι μαρμαρένια ελαφρότητα. Και ευωδιαστή: όσοι καταπίνουν το διαμάντι, το ψάχνουν στα κουράδια τους.*

Εκτός, βέβαια, αν τελικά δεν τα κατάφερε να πάρει στα χέρια του το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* – κι αυτά τα έγραψε χολωμένος, που δεν του το δίνανε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 121ο
Η μέτρηση του χρόνου

Να το πούμε κι αυτό: από τον 23ο αιώνα μετά τον Χριστό, η μέτρηση του χρόνου έπαψε να γίνεται με αφετηρία την υποτιθέμενη γέννησή του. Και δεν αντικαταστάθηκε με το έτος της Σύνδεσης (σιγά τα ωά, μια μούφα ήταν η Σύνδεση…), αλλά με τη χρονιά που ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι έφτιαξε τον Patrem Carum ακρωτηριάζοντας έντομα, ερπετά και άλλα αηδιαστικά ζώα.

Έτσι, λοιπόν, το 1475 μετά Χριστόν έγινε το έτος Μηδέν. Και μην απορείς που το ορόσημο αναγνωρίστηκε ύστερα από οχτώ αιώνες – και για τον Χριστό πέρασαν τριακόσια χρόνια για να τον βάλουν ως αφετηρία του χρόνου. Το έτος Μηδέν, φτιάχτηκε ο Pater Carus, το έτος 31 P.C. ζωογονήθηκε από τον Αλαστράν, το 151 P.C. ο Μπέικον έκανε την παλαβή, το 374 P.C. ο Πόε πέταξε ψηλά τη Ρουφήχτρα του Νάμορ, το 458 ανέβηκε στην εξουσία ο Χίτλερ, το 495 P.C. γεννήθηκε ο σκύλος ο Τριαρχίδης.

Εξάλλου από αυτόν τον Τριαρχίδη ξεκίνησε το πράγμα· βλέπεις, δεν σεβάστηκε ό,τι κράτησαν μυστικό οι άλλοι και τα έβγαλε όλα στη φόρα: και για το ζωντάνεμα του Πατέρα και για το τραγούδι του και για το ποιοι τον φύλαξαν. Τέτοιος ήτανε: όπου έβλεπε ξένη ιστορία, τη βουτούσε και την αμόλαγε. Και όλο αυτό το έκανε από σιχαμερό καιροσκοπισμό, κι όχι βέβαια από ευλάβεια και δέος (πού να βρει την ευλάβεια και πού το δέος;): για να πάρει κάτι από τη Δόξα του Πατέρα – κι εδώ που τα λέμε, του βγήκε του αλητήριου, αφού κοντά στον Ζωντανό Θεό μάθαμε και για τον κλεφταράκο: το πώς έζησε και πώς νεκροζωντάνεψε και πώς ψόφησε, θαρρείς να μας ενοιαζε.

Και μετά, που βγήκε στη φόρα η ύπαρξη του Patris Cari, επόμενο ήταν να τον κάνουνε Υπέρτατη Θρησκεία και φυσικά να αλλάξουν και την αφετηρία της μέτρησης του χρόνου: εδώ είχαν τον ζωντανό Θεό μπροστά τους να τους τραγουδάει, και θα συνέχιζαν να ασχολούνται με ένα παλιό παραμύθι για κάποιονε που έλεγε πως είναι γιος του και πράσινα άλογα;

ΔΕΙΛΙΝΟ 122ο
Το σπλάχνο του Πάπα

Ο Απολινέρ έλεγε την αλήθεια: πράγματι ήτανε γιος Πάπα – μα όχι του Λέοντα ΙΓ' ή κάποιου από τους δύο επόμενους διαδόχους του. Αλλουνού σπλάχνο ήτανε – κι όποιος το ακούσει, θα του 'ρθει νταμπλάς. Κρατήσου, λοιπόν: ο Γκιγιόμ Απολινέρ ήταν γιος του Πάπα Αλέξανδρου ΣΤ' (ναι, εκείνου του τρομερού Ροντρίγκο Βοργία της δηλητηριώδους Αναγέννησης) και πρωτοείδε το φως του ήλιου την άνοιξη του 1493 – τέσσερις ολόκληρους αιώνες νωρίτερα απ' τον καιρό που έζησε. Και δεν βγήκε από κοιλιά γυναίκας, μα απευθείας από τον πούτσο του πατέρα του. Κι ούτε ήταν άνθρωπος – ένα φίδι με ανθρώπινη λαλιά ήτανε, όπως τ' άκουσες, ένα φίδι, που μπήκε στην κατάψυξη στα τρία του χρόνια και αποψύχτηκε μετά τετρακόσια χρόνια.

Ιδού και οι απίστευτες (κι όμως τόσο *βαθιά* αληθινές) λεπτομέρειες: η γέννηση εκείνου του φιδιού, που αιώνες αργότερα, έγινε ο Απολινέρ ήταν ένα ακόμη έκφυλο (*ευλογημένα έκφυλο*, το δίχως άλλο) δώρο της γαμιολίτσας κόρης του Ροντρίγκο, της τρομερής δεκατριάχρονης παιδούλας Λουκρητίας, προς τον πατέρα της: του το είχε υποσχεθεί σαν έγινε Πάπας, πως θα του τρομπάριζε την πούτσα μόνο με τα μάτια και πως την τελική του χυσιά θα την άκουγε όλη η Ρώμη. Και πράγματι, σαν έγινε η εκλογή κι αφού τον έψησε στα κάρβουνα για μερικούς μήνες, ανήμερα Μεγάλη Δευτέρα του 1493, πήγε στα παπικά δωμάτια, η αντίχριστη, και ανακοίνωσε του πατέρα της πως είχε έρθει η ώρα που θα τον έκανε να χύσει πηγαίνοντας πάνω κάτω το βλέμμα της πάνω στο θρυλικό ψωλάρι του. Μόνο που την άκουσε, ο Πάπας καγκέλωσε μονομιάς – και φυσικά υπάκουσε σ' όλες τις εντολές της (ακυρώνοντας βέβαια κάθε ιερατικό του καθήκον – σιγά και μην τον ένοιαζε). Κι εκείνη τον

κάθισε γδυτό στα πέντε μέτρα απέναντί της, βάζοντάς του όρο να έχει δεμένα πισθάγκωνα τα χέρια στην καρέκλα του, για να μην μπορεί να μαλακιστεί. Για πέντε μέρες έμεινε δεμένος ο Servus Servorum Dei (εκεί τον τάιζαν, εκεί τον βάζανε να κατουρήσει και να χέσει), και η μικρή μουνίτσα τον μάλαζε συνέχεια με τα μάτια της, γύρω γύρω, πάνω κάτω, μια στ' αρχίδια, μια στο κεφάλι, μια σε κείνονε τον κόμπο που ενώνει τα πάντα. Κι ήταν το βλέμμα της δεκατριάχρονης πότε σαν τρίχα γουρουνιού και πότε σαν ελαφρύ ξυράφι. Πάσσαλο τού την έκανε την πούτσα του Ροντρίγκου. Και κάθε που τον έφτανε να χύσει, έκλεινε τα μάτια η καριόλα – κι ας την παρακαλούσε κλαίγοντας ο πατέρας της να τον τελειώσει… Αφού τον τρέλανε για τα καλά, για πέντε μέρες, λίγο πριν ξημερώσει η Μεγάλη Παρασκευή, η μικρή το αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα: άρχισε να τρεμοπαίζει το βλέμμα της δαιμονισμένα, όπου μπορείς και δεν μπορείς να φανταστείς. Δεν της χρειάστηκαν περισσότερα από τρία λεπτά της ώρας: πολύ γρήγορα ο Ροντρίγκο έβγαλε μια τρομερή ιαχή, που όντως έσκισε τη ρωμαϊκή νύχτα – κι απ' την πρησμένη πούτσα του πετάχτηκε όχι χύσι, μ α έ ν α μ ι κ ρ ό φ ί δ ι ί σ α μ ε μ ι α π α λ ά μ η μ ή κ ο ς, ω, ένα ροζ φιδάκι που σερνόταν στα παπικά πατώματα…

Και να σκεφτείς ότι ο Πάπας Αλέξανδρος Βοργίας δεν ήταν από κείνους που εκσπερματώνανε φίδια, όπως ο Μωυσής κι ο Αύγουστος και ο Ιουστινιανός. Σ' όλη του τη ζωή μια χαρά χυσιές έχυνε – ντουζίνες παιδιά έσπειρε σε γυναίκες: μονάχα εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή έχυσε φίδι – και μάλιστα διόλου φαρμακερό, μα, όπως αποδείχτηκε αργότερα, μια ασύγκριτη μεγαλοφυΐα. Οπότε δεν θα 'χει άδικο να το πει κανείς κι έτσι: μπορεί το ροζ φιδάκι να πετάχτηκε μέσα απ' τα σπλάχνα του Ροντρίγκο, μα η Λουκρητία ήταν η μάνα του, καθώς το τρομερό βλέμμα της το έσπειρε στα παπικά αρχίδια – και κατόπιν το ίδιο τρομερό βλέμμα της τρομπάρισε τη θρυλική ψωλή του πατέρα της για να βγει.

Κι αμέσως μετά τη γέννηση του ροζ φιδιού, οι υπηρέτες αμήχανοι (και έντρομοι, βέβαια) το έβαλαν σε μια σκάφη. Η Λου-

κρητία διόλου δεν ενδιαφέρθηκε (σηκώθηκε κι έφυγε σα να ήταν κάτι απολύτως φυσιολογικό) – και μόλις συνήλθε από τη χυσιά, ο Πάπας, μάλλον τρομαγμένος κι αυτός, διέταξε να το συντρίψουν μονομιάς. Μα κάποιος από τους Καρδιναλίους του (προφανώς λάτρης της Αλχημείας) δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι θα μπορούσαν να σκοτώσουν τον Φιδάνθρωπο. Έτσι, φρόντισε να πάρει το φιδάκι (και να συντρίψουν ένα άλλο στη θέση του) και να το πάει στον Λεονάρντο στο Μιλάνο για να το μελετήσει. Κι όντως ο Λεονάρντο το κράτησε μαζί του το φίδι κι άρχισε να το εκπαιδεύει. Μα όταν είδε πως το φίδι, στα τρία του χρόνια, άρχισε να μιλάει την κοινή λαλιά των ανθρώπων και των φιδιών και να αφηγείται μυστικές ιστορίες που δεν ήταν δυνατόν να έχει ζήσει, ταράχτηκε – και, μην αντέχοντας να πάρει οποιαδήποτε απόφαση, το έβαλε στο Καταψυκτήριο που είχε φτιάξει σε μια μυστική σπηλιά στις νότιες Άλπεις (αφήνοντας έτσι την επιλογή στο μέλλον και τους μεταγενέστερους).

Κι έτσι εκείνο το προικισμένο φίδι (το σπλάχνο του Πάπα, για να μην ξεχνιόμαστε) έμεινε παγωμένο για τετρακόσια χρόνια – το ξεπάγωσε ο Όσκαρ Ουάιλντ, τον Απρίλιο του 1885, όταν τον πήγανε στο Καταψυκτήριο του Λεονάρντο, κι εκεί διάβασε τη σημείωσή του για το πώς είχε γεννηθεί το ροζ φίδι (για κάθε παγωμένο είχε ειδικό κρυπτογραφημένο σημείωμα με οδηγίες ο Λεονάρντο – ειδάλλως τι Μέγας Καταψύκτης θα ήτανε;). Και φυσικά ο Ουάιλντ λύσσαξε από την περιέργεια (διόλου παράξενο) να δει αν έστρεχαν τα περί απόψυξης, που θα ξανάφερνε τη ζωή στο σώμα· έτσι διάλεξε το φίδι (που ούτως ή άλλως του φάνηκε η πιο απίστευτη ιστορία), το έβγαλε στον ήλιο και περίμενε να δει… Και πράγματι πάνω στις τρεις ώρες από την απόψυξη, το φιδάκι άρχισε να κουνιέται πέρα δώθε (ό,τι κι αν πεις, ήτανε μέγας μάστορας στην κατάψυξη ο Λεονάρντο) – και λίγο αργότερα γύρισε στον Ουάιλντ και του είπε: «Θα σας πείραζε να μου φέρετε μια σκάφη νερό;»

Τότε ο Ουάιλντ συνειδητοποίησε πως από την αχαλίνωτη περιέργειά του είχε βρεθεί μ' ένα φίδι που μιλούσε – κι απεχθανό-

ταν όσο τίποτε τα φλύαρα φίδια. Έτσι πήγε εσπευσμένα στο Μονακό και τον έδωσε στη χαρτοπαίκτρια την Κοστροβίτσκι – αυτή γουστάριζε πολύ τα φίδια και, όταν ο Ουάιλντ τής είπε πως είχε ένα φίδι που μιλούσε τη γλώσσα των ανθρώπων, τρελάθηκε απ' τη χαρά της. Έτσι, το πήρε το ξεπαγωμένο φιδάκι, του έδωσε το όνομα Βίλχελμ και το μεγάλωσε σαν γιο της. Φρόντισε να έχει τους καλύτερους δασκάλους που υπήρχαν στο Μονακό – και καμάρωνε, γιατί μέσα σε μια δεκαετία ο μικρούλης της είχε γίνει φίδαρος σωστός και αληθινά σοφός: μήτε οι δάσκαλοί του μήτε κανένας άλλος μπορούσε να τον ανταγωνιστεί σε γνώσεις και ευφυΐα. Και στα 1898 η Αντζέλικα πλήρωσε τον καλύτερο μάστορα που έφτιαχνε κούκλες, να της φτιάξει μια κούφια κούκλα στις φυσικές διαστάσεις ενός άντρα, να την ντύσει με δέρμα και εσωτερικά να την συνδέσει με κορδόνια, ώστε να μπορεί όποιος είναι μέσα της να την κινεί. Για δυο χρόνια εκπαίδευε τον Βίλχελμ πώς να δένει τα κορδόνια από το ανδρείκελό του στα δόντια του και να τα κινεί με τη γλώσσα, ώστε να ανοιγοκλείνει το στόμα του, να περπατάει, να γράφει, ακόμη και να κάνει έρωτα – μέχρι που έγινε τέλειος σε όλα αυτά και μπορούσε να ζήσει σαν κανονικός (ή περίπου σαν κανονικός) άνθρωπος.

Έτσι πήγε ο Βίλχελμ Κοστροβίτσκι στο Παρίσι στα 1900 κι έγινε ο ασταμάτητος Γκιγιόμ Απολινέρ και έγραψε όσα έγραψε και ερωτεύτηκε όσες ερωτεύτηκε και απελπίστηκε όσο απελπίστηκε και όλα τα έκανε… Μέχρι που πήγε και στον πόλεμο ως άνθρωπος, κι ας ήταν στην πραγματικότητα ένα φίδι μέσα σε ανθρώπινο ανδρείκελο – ένα προικισμένο και πρώην κατεψυγμένο φίδι τετρακοσίων εφτά χρόνων.

Κι όποτε έλεγε ο έρημος πως ήτανε σπλάχνο του Πάπα, όλοι τον πρόγκιζαν πως έκανε φάρσα. Πού να έλεγε και τα υπόλοιπα, δηλαδή…

ΔΕΙΛΙΝΟ 123ο
Ο Πέτρο Μπόλε το έγλειψε

Για να ξέρουμε τι λέμε: όσο κι αν το ψάχνουν μες στους αιώνες μαγεμένοι από τον απίστευτο θρύλο του, όσο κι αν αλωνίζουν στεριές και θάλασσες γυρεύοντάς το, όσες αμοιβές κι αν τάξουν, κανένας και ποτέ δεν θα βρει το τρυφερό μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε. Γιατί εκείνος ο ίδιος το αφάνισε. Και μάθε και το πώς: το έγλειψε μέχρι που έλιωσε, όπως γλείφουν τα παιδιά ένα γλειφιτζούρι. Εκείνο το τελευταίο βράδυ, μετά που έσφαξε την Κωνστάντζα. Και το έγλειψε γιατί το ήθελε – για να το γευτεί μέχρι το τέλος, μέχρι την τελευταία γλειψιά. Γιατί ήταν ο Πέτρο Μπόλε. Για να ξέρουμε τι λέμε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 124ο
Η τρομερή επινόηση

Σιγά μη σταμάτησε το μακέλεμα του κόσμου ο ***, όταν ο επινοητής τού είπε να σταματήσει. Αυτά είναι φούμαρα, παραμύθια για μικρά παιδιά. Τέτοιο φονικό όπλο δε σταματιέται με λόγια και νυχτερινά κηρύγματα. Έστειλε στο διάολο τον Πατέρα και συνέχισε την εκκαθάριση.

Ο Πατέρας ένιωσε ξεκάθαρη την απειλή: οι επινοητές υπάρχουν όσο υπάρχουν οι επινοημένοι – κι αν ο *** αφάνιζε όλα τα επινοήματά του, θα αφάνιζε και τον ίδιο. Μέσα στον θυμό του έφτιαξε μια ντουζίνα νέους φονιάδες και τους έστειλε να σκοτώσουν τον ***. Μα φαίνεται πως στην επινόηση του *** είχε βάλει πολλή έμπνευση και τον είχε κάνει ανεπανάληπτο, masterpiece που λέμε: σαν σπόρια τούς καθάρισε τους σταλμένους φονιάδες· κομμάτι κομμάτι τούς έστειλε πίσω.

Τότε ο Πατέρας τα χρειάστηκε πραγματικά: έπρεπε να σκεφτεί *βαθιά*, να φτάσει μέχρι την απώτατη ρίζα της φαντασίας του, για να βρει *αυτό* που θα εξόντωνε τον ***.

Έτσι *επινόησε την αγάπη* – όπως τότε που επινόησε την πείνα για να δαμάσει τους αμαρτωλούς. Εξάλλου, κάτι σαν την πείνα ήταν κι *αυτό* – μόνο που *εδώ*, όσο έτρωγες, τόσο πιο πολύ πεινούσες. Και δεν υπήρχε χόρταση – μόνο ο θάνατος.

Κι έπειτα επινόησε και μια ντουζίνα μαθητές για τον ***, φτιαγμένους να τον αγαπούνε. Μέχρι το τέλος.

Τα υπόλοιπα είναι γνωστά: οι μαθητές ξαμολήθηκαν και πήγαν και τον βρήκαν τον ***. Τον κοίταξαν όπως ήταν πλασμένοι να τον κοιτάξουν. Αυτός αιφνιδιάστηκε· ήξερε από φόβο κι από

μίσος, ήξερε από πείνα, από λαχτάρα, από ηδονή – μα αυτό το βλέμμα δεν το ήξερε. Στο τέλος είπε να τους αφήσει να γυρίζουν μαζί του και να τους χαλάσει τελευταίους. Μα σιγά σιγά έγλειφε το αγκίστρι αυτής της νεόκοπης *αγάπης*. Κι ένα βράδυ οι μαθητές τον αγάπησαν, τόσο που τον έφαγαν. Μέχρι το τέλος. Κι αυτός κάθισε να τον φάνε. Όπως το ακούς.

Έτσι τέλειωσε ο *** και σώθηκε η ανθρωπότητα – όση ανθρωπότητα είχε απομείνει.

Κι όταν φαγώθηκε κι η τελευταία μπουκιά, ο επινοητής ξέσπασε σε χειροκροτήματα, σαν παιδάκι που κέρδισε γλειφιτζούρι. Είχε ιδρώσει, είχε στύψει το μυαλό του, μα είχε επινοήσει παγίδα τρομερή, όχι σαχλαμάρες. Αυτό κι αν ήταν το αριστούργημά του...

ΔΕΙΛΙΝΟ 125ο
Αχαάβ

Ποτέ δεν υπήρξε Μόμπι Ντικ. Η φάλαινα ήταν φυσικά μια επινόηση του Αχαάβ. Αυτός ο ίδιος έφαγε το πόδι του, όταν βρέθηκε επί τρεις μήνες πάνω σ' ένα βράχο δίχως τροφή. Μέχρι που πέρασε ένα μπρίκι και τον μάζεψε· τότε, επειδή ντρεπόταν να πει την αλήθεια, αφηγήθηκε την εξωφρενική ιστορία για μια τεράστια λευκή φάλαινα που τον μακέλεψε. Σαν βότσαλα έπεσαν πάνω στο ξύλο του καραβιού τα χαχανητά των ναυτών που είχαν περιμαζέψει τον άθλιο φαλαινοθήρα: σιγά να μην τον άφηνε ζωντανό μια τέτοια φάλαινα, σιγά να μη χόρταινε μοναχά από το ποδάρι του.

Κι όμως, με το πες-πες, το πίστεψε πως υπάρχει ο Μόμπι Ντικ. Και ξέρεις τι γίνεται άμα πιστέψεις κάτι πολύ: σ υ μ β α ί ν ε ι σ τ ' α λ ή θ ε ι α . Κι έφτιαξε το Πίκουοντ και ξαμολήθηκε να εκδικηθεί: Τα υπόλοιπα έγιναν όπως τα γράφει *εκείνο το βιβλίο*: απέμεινε μονάχα άσπρος αφρός στο μέσο της θαλάσσης. Τόσο γκαζωμένος ήτανε ο τύπος, ώστε στο τέλος τον αφάνισε το ίδιο το ψέμα του.

Και το κακό δεν ήταν που αφάνισε αυτόν τον ίδιο – αφάνισε και τους υπόλοιπους του πληρώματος, που δεν πίστεψαν τίποτε. Μα έτσι είναι: έστω κι ένας να φανταστεί τον Θεό, στο τέλος όλοι τρώγονται, όλοι ρουφιούνται.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 126ο
Ο Γόρδιος Δεσμός

Αυτό είναι ένα από τα χονδροειδέστερα ψέματα της Ιστορίας: πως ο Αλέξανδρος, όταν βρέθηκε μπροστά στον Γόρδιο Δεσμό, έβγαλε το σπαθί και τον έκοψε. Πράγματι, κάτι τέτοιο είχε στον νου του όταν έφτασε στην πόλη Γόρδιο και ζήτησε να τον οδηγήσουν στην άμαξα με τον άλυτο κόμπο – μια τέτοια κίνηση θα τόνωνε τη φήμη του ως χασάπη που λύνει κάθε πρόβλημα με το σπαθί του… Ωστόσο, όταν βρέθηκε μπροστά στην άμαξα, μαγεύτηκε τόσο από τον περίτεχνο κόμπο που σχημάτιζαν τα λουριά, ώστε έμεινε να τον κοιτάζει με θολωμένο βλέμμα για κάμποση ώρα, όλο και πιο ερεθισμένος. Κάποτε σήκωσε τον χιτώνα του και έπιασε την τεντωμένη του ψωλή και άρχισε να μαλακίζεται βογκώντας από την γκάβλα. Το σπέρμα του τινάχτηκε καυτό και παχύρευστο πάνω στα λουριά (είχε να εκσπερματώσει τουλάχιστον έναν χρόνο, από τότε που είχε φύγει από τη Μακεδονία· η Ολυμπιάδα τού απαγόρευε την εκσπερμάτωση, γιατί πίστευε πως έτσι χάνει τη θεϊκή του δύναμη – μονάχα η ίδια τον μαλάκιζε, μια φορά το εξάμηνο, και φυσικά δεν άφηνε άλλη γυναίκα να τον αγγίξει).

Κι άσε αυτά που γράφουνε, πως τάχα τον χάλασε τον κόμπο με το σπαθί· για πολλά χρόνια αργότερα μπορούσε να δει κανείς τον Γόρδιο Δεσμό στη γνωστή θέση του. Κι όλοι στο Γόρδιο το λέγανε πως είχε μαλακιστεί πάνω στα λουριά ο βασιλιάς Αλέξανδρος, που γκάβλωνε πολύ με τέτοια περίτεχνα κόλπα.

Και μάλιστα όσοι ήσαν μπροστά είπανε πως ήτανε και μικροψώλης. Μα, για να είμαστε δίκαιοι, οι αυτόπτες είπανε ακόμη πως δεν είχανε ξαναδεί τόσο αγριεμένη χυσιά – οι ριπές της έφτασαν στα εκατόν είκοσι βήματα ή, κατ' άλλους, τινάχτηκαν απευθείας στο κέντρο του ουρανού, από όπου δεν επέστρεψαν ποτέ (και πώς να μην τιναχτούν, με τόση στέρηση…).

ΔΕΙΛΙΝΟ 127ο
Το κόλπο του Ακενατόν

Οι Πυραμίδες της Γκίζας ήταν τα τρία διαστημόπλοια του Φαραώ Ακενατόν· με αυτά πήγε στον γαλαξία των Αφάφ και έφερε στη Γη τη *σκοτεινή ύλη* – την *ύλη* που, αν ελευθερωθεί, κατατρώγει οτιδήποτε βρεθεί μέσα στο πεδίο της. Και νά πώς κατάφερε ο βασιλιάς να αιχμαλωτίσει ετούτη την αδιανόητη δύναμη· όταν βρέθηκε στην Καρδιά του Γαλαξία, εκεί όπου *κάτι* απροσδιόριστο ρουφούσε τα πάντα και τα αφάνιζε, ο Φαραώ είχε μια τρελή ιδέα: έβγαλε τα διαμάντια από τη θέση των βγαλμένων ματιών της βασίλισσας κι έγλειψε με τη βατραχίσια γλώσσα του τις αδειανές κόχες της Νεφερτίτης, όπως έκανε κάθε φορά πριν κάνουν έρωτα. Η τυφλή βασίλισσα ερεθίστηκε τόσο, που άρχισε να μουγκρίζει· τότε ο Ακενατόν άνοιξε την πόρτα του διαστημόπλοιου και την οδήγησε έξω.

Ο βατραχάνθρωπος ήταν στ' αλήθεια μια ιδιοφυΐα: είχε φουντώσει τόσο η γκάβλα της Νεφερτίτης, είχε θεριέψει τόσο η αδημονία της να γεμίσει με *κάτι* τις κόχες των ματιών της, που η *σκοτεινή ύλη* ρουφήχτηκε μονομιάς κι ολόκληρη *μέσα εκεί*. Γιατί είναι στ' αλήθεια βαθιά και σκοτεινή η Καρδιά του Γαλαξία – μα τίποτε δεν είναι βαθύτερο και σκοτεινότερο από την γκάβλα.

Κι όταν είδε πως το κόλπο του έπιασε, ο Ακενατόν μεμιάς οργάνωσε στον νου του και τη συνέχεια: όταν η τυφλή γύρισε στο σκάφος, την απομόνωσε σε ειδικό θάλαμο. Δεν γινότανε διαφορετικά· η σκοτεινή ύλη είχε εγκατασταθεί μέσα στις κόχες των ματιών της και, αν δεν κατάφερνε να την απομονώσει, θα ρουφούσε τα πάντα. Πλέον δεν υπήρχε επιστροφή: η πανέμορφη Βασίλισσα θα θυσιαζότανε για την Αίγυπτο και για ολόκληρο τον *Κόσμο*. Η αγαπημένη γυναίκα του θα έμενε για πάντα μέσα στο Διαστημόπλοιο–Πυραμίδα, κρατώντας μέσα στις

κόχες των ματιών της τη μεγαλύτερη δύναμη του Σύμπαντος – την ίδια τη Συντέλεια.

Έτσι ο Φαραώ γύρισε πίσω στη Γη νικητής και τροπαιούχος και ανακήρυξε τον εαυτό του Αιώνιο Θεό του Απέραντου Κόσμου – γιατί όποιος κρατάει στον κόρφο του τη συντέλεια, είναι πράγματι ο Θεός. Ο λαός του τον πίστεψε μονομιάς, κι ας μην είχε ιδέα για την *ύλη*: μπορεί ο βασιλιάς τους να ήταν ένας βάτραχος με ανθρώπινο κεφάλι, μα τον είχανε δει να φεύγει και να χάνεται πέρα απ' τ' αστέρια – κι έπειτα τον είχανε δει να γυρίζει από το πουθενά. Έτσι, χωρίς κανένας να τους το πει, γονάτισαν και προσευχήθηκαν στο Μεγαλείο Του. Και αυτός, αγέρωχος, όρισε τα διαστημόπλοια (όπου μόνο ο ίδιος ήξερε τι είχε εγκλωβισμένο μέσα εκεί) να μείνουν για πάντα στην έρημο, ως Κατοικίες του Αγίου Πνεύματός Του.

Φυσικά, μέσα του σπάραζε που είχε χωριστεί από την αγαπημένη του· μα συνάμα ήξερε πως ένας Θεός δεν μπορεί να σπαράζει. Αποφάσισε, λοιπόν, να κάνει τη θλίψη του *μνήμη* – κι έφτιαξε στην έρημο, πάνω στη μυστική έξοδο της Μεγάλης Πυραμίδας, μια πελώρια Σφίγγα δίχως μάτια.

ΔΕΙΛΙΝΟ 128ο
Η φράση της Αντουανέτας

Η Αντουανέτα ποτέ δεν είπε για το πεινασμένο πλήθος τη φράση «Αφού δεν έχουνε ψωμί, ας φάνε παντεσπάνι». Μια διαβολή ήταν αυτό, μια ακόμη συκοφαντία για την Αυστριακή…

Εξάλλου, ο κόσμος που ούρλιαζε δεν γύρευε ψωμί. Το μπλε μέλι του μουνιού της γύρευαν όλοι.

Κι εκείνη, ίσως από φόβο, ίσως από συμπόνια –ή ακόμη κι από έπαρση– ανασκουμπώθηκε: «Φέρτε μου ψωμί, να το βουτήξω στο μουνί μου, να σας το κάνω παντεσπάνι.» Αυτό είπε –και αυτό έκανε– η Γκαβλιάρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 129ο
Η πληγή

Είναι προφανέστατα παράδοξο – ένα από τα αμέτρητα παράδοξα της ανθρώπινης πορείας μέσα στον άπιαστο χρόνο: όσο κι αν ψάξουμε την *Ιστορία*, αυτήν που είναι γεμάτη με τα πιο φριχτά όπλα, με βόμβες ανυπολόγιστης δύναμης, με αδιανόητα τέρατα και όργανα βασανιστηρίων, που ακόμη και στη θέα τους προκαλούν διανοητική και ηθική κατάρρευση, δεν θα βρούμε πληγή τρομερότερη από εκείνο το τσίμπημα τριανταφυλλιάς στον δείκτη του δεξιού χεριού του Λιτλ Τζον Μπόλε, τσίμπημα που έγινε στον κήπο του Αχιλλείου της Κέρκυρας, τον Μάιο του 1899. Κι αν αυτό το πεις στους σοφούς (προσοχή: στους *αληθινούς σοφούς* κι όχι στα δεύτερα που καμώνονται τους σοφούς), θα δεις πως διόλου δεν θα εκπλαγούν. Γιατί αυτοί ξέρουν πως, σε αντίθεση με τον θάνατο, που μπορείς να τον μετρήσεις (εν τέλει, *ένα κουφάρι ζυγίζει όσο ένα κουφάρι*), η πληγή δεν ορίζεται από το πλήγμα, αλλά από τον πληγωμένο. Με άλλα λόγια, οι σοφοί ξέρουν πως με μια πληγή στρέχει ό,τι και με το δειλινό: μπορεί να φτάσει τόσο *βαθιά* όσο θα την αποφασίσει αυτός που την έχει.

Η ύπαρξη του Τζονάκη Μπόλε δεν είναι άγνωστη σε όσους μελετούνε την κοσμική ζωή στα ευρωπαϊκά σαλόνια του ύστερου 19ου αιώνα: ήτανε ένας λαμπερός ψευταρατζίκος, ένας εύγλωττος μικροαπατεώνας που γυρνούσε πέρα δώθε με βελούδινα ρούχα πολύ παράξενης γραμμής (κάτι σαν φουτουρισμός πριν την ώρα του) και επέμενε πως ήταν ο γιος του Πέτρο Μπόλε και της πριγκίπισσας Κωνστάντζας (η οποία, έλεγε, γλίτωσε το θανατικό και γέννησε κρυφά τον γιο του Αρχαγγέλου της Σφαγής – δηλαδή *εκείνον*). Και μόνο το γεγονός ότι επέμενε να βάζει στο στόμα του το όνομα του *αδιανόητου* Πέτρο Μπόλε δείχνει πως είχε, αν μη τι άλλο, θράσος· κι οι εξωπραγματικές διηγήσεις του ήταν προφανώς καλοδουλεμένες

και αναμφίβολα ευφυείς. Μα όσοι ασχολήθηκαν κάπως σοβαρότερα με την περίπτωσή του εύκολα παίρνανε χαμπάρι το κόλπο του: δεν είχε στα χέρια του το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο, ήταν κάποιος που ερχόταν από το πουθενά και που, αντί να επινοήσει τίτλους ευγενείας, τους οποίους θα μπορούσε να ξεμπροστιάσει ο καθένας, είχε την πονηριά να βάλει μπροστά το όνομα του τρομερού Μπόλε και να αρμέξει από αυτό όση περισσότερη προσοχή μπορούσε. Έτσι, σιγά σιγά εκείνος που αυτοαποκαλούνταν *Λιτλ Τζον Μπόλε* ταυτοποιήθηκε στον νου όλων ως ένας διασκεδαστικός τυχοδιώκτης, ρόλο που αποδέχτηκε και ο ίδιος: οι αυλές της Ευρώπης συνέχιζαν να τον βάζουν στα σαλόνια τους περισσότερο από συνήθεια και με μια διάθεση συγκατάβασης – μα καμιά από τις ματαιόδοξες και φουσκωμένες κεφαλές, που σύχναζαν σε παρόμοιες συνάξεις, δεν τον έπαιρνε στα σοβαρά.

Η πρόσκληση για το μνημόσυνο της Αυτοκράτειρας Σίσσυς στο λατρεμένο της Αχίλλειο της Κέρκυρας έγινε την άνοιξη του 1899, στο όνομα της αρχιδούκισσας Μαρίας Βαλέριας, της μικρότερης κόρης της Σίσσυς, από τον Φερδινάνδο Μποντέμπο, που είχε υπό την επιστασία του το κερκυραϊκό παλάτι… Ωστόσο, όσοι γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα ήξεραν πως στην ουσία η πρόσκληση έγινε από τον τρομερό Αρμάν Νταρτούιγ, τον περίφημο τυφλό Ματιαστή, τον Μεγάλο Ανθιστή των Αιώνων, τον εμπνευστή του Σχεδίου της Ξεκαρδίστριας… Φυσικά, είχε προηγηθεί ο θάνατος της Σίσσυς στη Γενεύη, τον Σεπτέμβριο του 1898, όταν μύρισε τον *Γυάλινο Κρίνο* – και για να μη βγει στη φόρα το τι λουλούδια καλλιεργούσε η Αυτοκράτειρα, επινοήθηκε η μπούρδα για τον ιταλό αναρχικό, που τάχα μαχαίρωσε τη Σίσσυ στην προβλήτα της λίμνης (κι εκείνη τάχα δεν κατάλαβε τη μαχαιριά και ανέβηκε αμέριμνη στο πλοιάριο – τι ανυπόφορη ψευτιά, μα την αλήθεια…)

Έτσι, στις αρχές του Μαΐου του 1899, μαζεύτηκαν στο Αχίλλειο περισσότεροι από διακόσιοι γαλαζοαίματοι και κάτοχοι τίτλων ευγενείας από ολόκληρη την Ευρώπη – τάχα για να

εκτεθούν οι νέοι ανθοί που η Αυτοκράτειρα και ο Νταρτούιγ είχανε ετοιμάσει, κάτι σαν μεταθανάτιο δώρο της Χάρης Της στην ανθρωπότητα. Στην πραγματικότητα, όμως, όλο αυτό το εκκεντρικό μνημόσυνο ήταν μονάχα μια πρόφαση του Νταρτούιγ για να κάνει μια καλή διαλογή, μια κατόπτευση στόχων: η Ξεκαρδίστρια είχε βιαστεί να *ολοκληρωθεί* και είχε αφήσει κάμποσες εκκρεμότητες ανοιχτές – δηλαδή: κάμποσες *χρήσιμες αδελφές καρδιές* αξερίζωτες, τις οποίες ο Μέγας Ανθιστής χρειαζότανε για την εφαρμογή του Σχεδίου που είχε στήσει με την Αυτοκράτειρα. Έτσι έπρεπε πλέον ο ίδιος, αν και τυφλός, να *δει* τους υποψηφίους για ξεκάρδισμα, *να τους μυρίσει με τα μάτια,* όπως έλεγε, για να επιλέξει τις καρδιές που του έλειπαν – δεν θα ήταν περισσότερες από δέκα. Μα για να βρεθούν αυτοί οι δέκα, έπρεπε να μαζευτούν στο Αχίλλειο οι διακόσιοι, ώστε να διαλέξει ανάμεσά τους – κι έπειτα από κάμποσους μήνες (για να μην κινήσει υποψίες) να στείλει τους ανθρώπους του, να βρούνε τους επιλεγμένους στις τέσσερις γωνιές της Ευρώπης, να τους βγάλουν τις καρδιές και να του τις φέρουν σε γυάλινο δοχείο (δεν είχαν βέβαια την ανεπανάληπτη τεχνική της Ξεκαρδίστριας, αλλά τη δουλειά θα του την έκαναν). Κι ανάμεσα σε αυτούς τους (ανυποψίαστους για την επιλογή που περνούσαν) προσκεκλημένους, κατάφερε, για μια ακόμη φορά, να τρυπώσει και ο Τζονάκης Μπόλε, πάντοτε πρόθυμος να διηγηθεί ιστορίες από τη ζωή του υποτιθέμενου πατέρα του, να απαγγείλει ποιήματα αγνώστων (συνήθως ανύπαρκτων) ποιητών «που η ανθρωπότητα έπρεπε ήδη να τους έχει ανακαλύψει», να φέρει στο φως στοιχεία για τον Χάρτη του Κρυφού Βουνού ή του Αόρατου Ποταμού ή του Ανάποδου Πηγαδιού (της τρομερής κρυψώνας, τέλος πάντων), όπου η μητέρα του είχε κρύψει το τρυφερό μαχαίρι του πατέρα του, να μιλήσει για τη στάχτη στις κόρες των ματιών όσων αποκεφαλίζονταν από το μαχαίρι του θρυλικού Πέτρο Μπόλε, «τη στάχτη της οριστικής και απόλυτης αγάπης», όπως έλεγε, με τον συνήθως ανυπόφορο στόμφο του.

Κι όπως ήταν λογικό για κάποιον που ήθελε να *δει* και όχι να δείξει, ο Νταρτούιγ σε κείνο το μνημόσυνο δεν παρουσίασε

παρά ελάχιστα ανθίσματα, και μάλιστα από αυτά που είχε αφήσει εκτός του Σχεδίου: έτσι, εξέθεσε μόλις εξήντα ένα ανθισμένα λουλούδια –όσα δηλαδή ήταν και τα χρόνια που έζησε η Ξεκαρδίστρια– από εξήντα μία από τις περισσευούμενες καρδιές (*περισσευούμενες*: εκείνες δηλαδή που δεν θα συμπεριλαμβάνονταν στις χίλιες τέσσερις κατεψυγμένες καρδιές που θα ξεπάγωναν όταν ξεκινούσε το Σχέδιο). Απ' αυτά τα εξήντα ένα λουλούδια, τα δεκαέξι τα *κοιτούσαν* γάτες, ένα το *κοιτούσε* λύκος (μες στο κλουβί του φυσικά) και τα άλλα σαράντα τέσσερα τα *κοιτούσαν* άνθρωποι, φερμένοι από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα… Γιατί αυτή ήταν η ανεπανάληπτη ανθοκομική μέθοδος του Νταρτούιγ (και είχε συγκλονίσει τη Σίσσυ, τόσο που εμπιστεύτηκε σ' εκείνον το Σχέδιό της): άνθιζε τα λουλούδια όχι με τον ήλιο, αλλά με το ζωντανό βλέμμα – κοιτώντας τα βαθιά στο *κέντρο* του κλειστού μπουμπουκιού, εκεί όπου γεννιέται η ώση της κάθε επιθυμίας, η μοναδική μυρωδιά της κάθε ύπαρξης.

Φυσικά, οι προσκεκλημένοι του Νταρτούιγ –μαζί τους και ο Λιτλ Τζον Μπόλε– ξεναγήθηκαν στον κήπο όπου άνθιζαν τα εξήντα ένα λουλούδια. Τότε, ανάμεσα στα πολλά θαύματα (ιώδη κρίνα, κυανές μαργαρίτες, λευκά ηλιοτρόπια, μαύρα κυκλάμινα), μια πανέμορφη κοπέλα άνθιζε με τα μάτια της μια μπλε τριανταφυλλιά. Ήταν η Σιμονέτα Πολιόρι, ένα κορίτσι είκοσι χρονών από τη Γένοβα, που στα δεκατρία της υπνοβατώντας είχε κόψει τον λαιμό του γιατρού πατέρα της με το χειρουργικό του νυστέρι, ενώ εκείνος κοιμόταν: η θεία της, λόγια και μέντιουμ, που γνώριζε τι έκανε ο Νταρτούιγ με την Αυτοκράτειρα Ελισάβετ, πήρε την καρδιά του Αλφρέντο Πολιόρι και την κατέψυξε, ελπίζοντας πως ο Μέγας Ανθιστής θα μπορούσε κάποτε να ελευθερώσει στον αέρα την ψυχή του αδελφού της. Όταν έγραψε στον Νταρτούιγ, εκείνος τής απάντησε πως θα δεχότανε να ανθίσει την καρδιά του Πολιόρι μονάχα αν του έφερνε ως ανθίστρια την ίδια τη Σιμονέτα – τον ερέθιζε η ιδέα πως η φόνισσα κόρη θα άνθιζε την ψυχή του πατέρα. Και πράγματι, όταν αυτή έγινε είκοσι χρονών, η θεία της πήρε το κορίτσι μαζί με την ξεριζωμένη καρδιά και πήγαν

στην Κέρκυρα… Εκεί ο Νταρτούιγ έσπειρε στην καρδιά τριαντάφυλλο της Ινδονησίας και έστησε τη Σιμονέτα να το ανθίσει, κοιτάζοντάς το κάθε ημέρα επί μήνες, από το χάραμα μέχρι το δειλινό, με τα θαμπά μπλε μάτια της, τα ακαθόριστα τρομακτικά, που θαρρείς υπόμνησκαν έναν απέραντα έρημο ωκεανό. Η καρδιά του σφαγμένου πατέρα έθρεψε το λουλούδι, το βλέμμα της φόνισσας κόρης το άνθισε: και πράγματι, λίγες μέρες πριν φτάσουν οι επισκέπτες για το μνημόσυνο, από την τριανταφυλλιά του Πολιόρι έσκασε ένα τριαντάφυλλο με το ολέθριο θαμπό μπλε χρώμα του νεκρού ωκεανού. Και μαζί με τον ανθό έσκασε πάνω στον βλαστό κι ένα αγκάθι, το μοναδικό αγκάθι εκείνου του ρόδου, εξίσου ολέθριο και ανυπόμονο.

Ο Τζονάκης Μπόλε ερωτεύτηκε το κορίτσι με την πρώτη ματιά – και μαζί με αυτήν ερωτεύτηκε καθετί δικό της, άρα και τον ανθό της και το αγκάθι του. Ωστόσο, μολονότι ήτανε αλλιώς συνηθισμένος (η ευγλωττία του τον έκανε να ρίχνεται στην κάθε γυναίκα δίχως χρονοτριβή και με τεράστια αυτοπεποίθηση), καθυστέρησε να μιλήσει στη Σιμονέτα για τρεις μέρες, καθώς προηγουμένως συγκέντρωσε όλα τα στοιχεία γι' αυτήν και την ιστορία της. Την τέταρτη μέρα πήγε από το ξημέρωμα πλάι της, κάθισε ανακούρκουδα στο χώμα και άρχισε να της μιλάει, ενώ εκείνη κοιτούσε την τριανταφυλλιά της. Κι αυτός ο ατέλειωτος μονόλογος συνέχισε για εννιά ημέρες, από το χάραμα μέχρι τη δύση του ήλιου (οπότε η κοπέλα σηκωνόταν για να πάει να πλαγιάσει εξαντλημένη από το πολύωρο κοίταγμα): προσπάθησε να της πει όλα όσα καταλάβαινε για τον εαυτό του και για εκείνη, για τον χρόνο, για τον τρόμο, για τον βέβαιο θάνατο, για την αγάπη ενόψει του βέβαιου θανάτου και παρά τον βέβαιο θάνατο και πέρα από αυτόν. Επί εννιά ημέρες η κοπέλα έμενε ανέκφραστη, με το βλέμμα της πάντοτε προσηλωμένο στον θαμπό μπλε ανθό – σαν να μην τον άκουγε, σαν να καθόταν δίπλα της ένας άυλος ίσκιος. Ώσπου, το απόγευμα της ένατης μέρας, ενώ εκείνος τής μιλούσε για κάποιον άνεμο που κάποτε έρχεται γεμάτος με τις πιο αρχαίες νοσταλγίες, εκείνη τον έκοψε, δίχως βέβαια να πάρει τα μάτια της από το τριαντάφυλλό της: «Σιγά να μην είσαι ο γιος του Πέτρο Μπό-

λε…» Ο Τζονάκης έσκυψε μπροστά της για να την κοιτάξει βαθιά – σαν κάτι να ετοιμαζόταν στο βλέμμα του. «Εγώ είμαι, πίστεψέ με, πρέπει να με πιστέψεις», της απάντησε. Και τότε η Σιμονέτα, για πρώτη και μοναδική φορά, του αντιγύρισε το βλέμμα μέσα στα μάτια: «Αν ήσουνα γιος του Μπόλε, θα είχες κάνει κάτι μεγάλο, κάτι οριστικό και απόλυτο.»

Ο Λιτλ Τζον Μπόλε δεν χρειάστηκε άλλη κουβέντα. Αυτός που όλη η κοσμική Ευρώπη ήξερε για έναν φανφαρόνο χλεχλέ είχε γεμίσει τα μάτια του με την πανάρχαια στάχτη: σηκώθηκε όρθιος και περπατώντας με σταθερό βήμα έφτασε στην μπλε τριανταφυλλιά, την αγκάλιασε με το δεξί του χέρι και έμπηξε τον δείκτη του στο ανυπόμονο αγκάθι. Και καθώς ενωνόταν με το ανθισμένο λουλούδι, κάρφωσε το βλέμμα του (ή: *όλη του την ύπαρξη,* αν έτσι το θέλεις) βαθιά μέσα στη Σιμονέτα. Θαρρείς να ρουφούσε την ψυχή της κοπέλας με τα μάτια – με τον ίδιο τρόπο που ένα παιδί τρυπάει με καρφίτσα το τσόφλι του αβγού και το ρουφάει.

Το επόμενο πρωινό κανείς δεν ασχολήθηκε με τον Τζονάκη, που είχε δεμένο το δάχτυλό του «από ένα ασήμαντο γρατζούνισμα», όπως ο ίδιος απάντησε στην τυπική ερώτηση. Αντίθετα, το γεγονός της ημέρας ήταν πως από το ξημέρωμα η πανέμορφη Σιμονέτα Πολιόρι, αντί να είναι στον κήπο και ν' ανθίζει το λουλούδι της, αιωρούνταν με μεγάλες δρασκελιές στον αέρα, πραγματικά υπεριπτονταν, σαν να μην έστρεχαν για κείνην οι νόμοι της βαρύτητας. Όσο περνούσε η ώρα, τούτη η αιώρηση της κοπέλας γινόταν όλο και πιο εντυπωσιακή –μπορούσε να σηκώνεται τρία και τέσσερα μέτρα πάνω απ' τη γη– και εκείνη, η μέχρι τότε αγέλαστη, έμοιαζε να διασκεδάζει ιδιαίτερα με την υπεράνθρωπη ιδιότητα που της είχε δοθεί: κυριολεκτικά ξεχείλιζε από γάργαρα γέλια. Μονάχα η θεία της Σιμονέτας, εξαιρετικά ανήσυχη, επέμενε πως η κοπέλα ήταν υπνωτισμένη και γύρεψε να διαλογιστεί να την ξυπνήσει… Μα ο διαλογι-

σμός της δεν είχε το παραμικρό αποτέλεσμα· την ώρα του δειλινού συνέβη αυτό που ήταν επόμενο να συμβεί: η Σιμονέτα άρχισε να ανεβαίνει στον ουρανό όπως ένα ακυβέρνητο αερόστατο. Στην αρχή τα γέλια της συνέχισαν να πέφτουν σαν βότσαλα στο μάρμαρο – μα φαίνεται πως, όταν έφτασε πενήντα μέτρα πάνω από τη γη, την κατέλαβε ο τρόμος. Ωστόσο, ήδη *τραβιόταν από ψηλά* με μεγάλη ταχύτητα: μόλις και μετά βίας κάποιοι άκουσαν (ή νόμισαν πως άκουσαν) τις κραυγές της – και ύστερα απέμεινε ένα μουγγό πράγμα που μίκραινε όλο και περισσότερο. Σε λίγα λεπτά είχε γίνει απλό σημάδι μέσα στο δειλινό. Με το σούρουπο είχε χαθεί εντελώς, όταν η θεία της άρχισε να ουρλιάζει. Τούτη τη φορά όλοι το είχαν καταλάβει πως δεν ήταν θαύμα, μήτε ανάληψη – *πως ήταν χαμός, σκέτος χαμός και τίποτε άλλο*. Κι ο Νταρτούιγ, που έτρεξε στον κήπο του, με τρομερή έκπληξη έψαυσε το λουλούδι που άνθιζε η Πολιόρι και διαπίστωσε πως ήταν φαγωμένο· σαν να είχε μπει κάποιο άγριο ζώο, ένας *τριανταφυλλοφάγος*, ας πούμε, και να το έφαγε…

Φυσικά, ετούτος ο αλλόκοτος χαμός της Σιμονέτας ήταν και η θρυαλλίδα για να διαλυθεί πρόωρα εκείνη η συγκέντρωση της ευρωπαϊκής αφρόκρεμας στο Αχίλλειο, στη μνήμη της Αυτοκράτειρας Ελισάβετ. Ο Νταρτούιγ δεν έκανε καμιά προσπάθεια να σταματήσει το κύμα της φυγής – εξάλλου είχε *δει* όσους είχε να *δει*, είχε συμπληρώσει επτά ονόματα στη λίστα του ξεκαρδίσματος… Μέσα στην ταραχή για τον χαμό της κοπέλας και τη φούρια των αναχωρήσεων, κάποιοι πρόσεξαν πως ο Τζονάκης Μπόλε, αυτός ο τόσο ομιλητικός, είχε κλειστεί στον εαυτό του: σε όσους τον ρώτησαν τι είχε πάθει το χέρι του (πλέον, δυο μέρες αργότερα, ήταν τυλιγμένο με γάζες από τον καρπό) απάντησε ασυνάρτητα μισόλογα για κάποιο στραμπούληγμα ή κάτι παρόμοιο… Μα, παρόλο που οι περισσότεροι τον βλέπανε τόσες μέρες να είναι καθισμένος στο χώμα πλάι στην Πολιόρι και να της μιλάει, κανείς δεν σκέφτηκε καν να τον ρωτήσει αν θα μπορούσε να δώσει μια ερμηνεία για το τρομερό γεγονός· κανείς δεν μπορούσε να διανοηθεί πως αυτός ο

γελοίος λιμοκοντόρος είχε ρουφήξει μέσα του όλη την ύπαρξη της Σιμονέτας – πως στον ουρανό χάθηκε ένα σώμα αδειανό από τον αιώνιο θάνατο, γεμάτο με *ανάλαφρο γέλιο*.

Για τον Λιτλ Τζον Μπόλε εκείνη η συγκέντρωση στο Αχίλλειο ήταν η τελευταία φορά που εμφανίστηκε στους κοσμικούς κύκλους της Ευρώπης, στους οποίους τόσο πάσχισε να γίνει αποδεκτός. Γρήγορα βρέθηκε στην Ανκόνα – κι απ' εκεί στη Ρώμη, όπου κλείστηκε σε ένα δεύτερης διαλογής ξενοδοχείο στο Τρανστέβερε… Όταν γύρεψε το δωμάτιό του, ήδη το δεξί του χέρι ήταν τυλιγμένο με πανιά ως το μπράτσο – στον ξενοδόχο μίλησε για ένα έγκαυμα από βραστήρα – τον πλήρωσε έναν ολόκληρο χρόνο μαζεμένο και έδωσε εντολή να τον αφήσουν σε απόλυτη ησυχία. Έτσι πέρασε ολομόναχος τους επόμενους οχτώ μήνες μεγαλώνοντας την πληγή του με την αγάπη, πηγαίνοντάς την όλο και πιο βαθιά, μεταφέροντας όλο το είναι του σε αυτήν. Πλέον ζούσε το περπρωμένο που ο ίδιος αποφάσισε: μέρα με τη μέρα η πληγή του άπλωνε, πέρασε στο κορμί του, στον λαιμό, προχώρησε στα χέρια και το κεφάλι. Τώρα πια δεν χρειαζόταν ούτε γάζες, ούτε σεντόνια, ούτε ρούχα, καθώς η σάρκα του προσχωρούσε σε αυτό που της άξιζε.

Έτσι, ο Τζονάκης κατέληξε να γίνει ολόκληρος μια πληγή: ένα φριχτό αιματωμένο πράγμα, ένα γυμνό κρέας δίχως πρόσωπο, δίχως δέρμα, μια μισοφαγωμένη σάρκα που βρόμαγε και πυορροούσε. Τις πρώτες μέρες του Φλεβάρη του 1900, τον έδιωξαν από το άθλιο ξενοδοχείο που έμενε, μην μπορώντας να αντέξουν τη μυρωδιά και το φριχτό θέαμά του. Άρχισε να περπατάει στα τυφλά ουρλιάζοντας από τους πόνους (δεν έβλεπε, καθώς δεν υπήρχαν πλέον τα μάτια του – τα είχε φάει η πληγή, όπως άλλωστε κάθε εκατοστό του υπόλοιπου κορμιού του). Για τρεις μέρες και τρεις νύχτες σερνόταν έτσι στους δρόμους – κι όσοι τον βλέπανε ήσανε βέβαιοι πως αντικρίζουνε το απόλυτο κακό, ένα πλάσμα που θα έκανε ακόμη κι αυτόν τον Σατανά να χωθεί στην τρούπα του. Το ξημέρωμα της 5ης Φεβρουαρίου, οι έντρομοι αστυνομικοί τον στρίμωξαν στο Κάμπο ντι Φιόρε,

τον πυροβόλησαν και τον άφησαν καταγής. Μα και σκοτωμένο ακόμη, κανένας δεν τολμούσε να τον ζυγώσει – με κλήρο ένας αστυνομικός πλησίασε κρατώντας τη μύτη του και άδειασε δυο μπουκάλια κηροζίνη πάνω στη σιχαμερή σάρκα. Κατόπιν πέταξαν στουπιά για να την κάψουν. Εκ των υστέρων αποδείχτηκε πως αυτό ήταν ολέθριο λάθος: η φωτιά που άναψε από το σώμα του Λιτλ Τζον Μπόλε ήτανε πράσινη σαν φλέμα και η μυρωδιά της πραγματικά φριχτή και ανυπόφορη. Πάνω από πεντακόσιες έγκυες απέβαλαν εκείνη τη μέρα και τουλάχιστον εκατό άνθρωποι αυτοκτόνησαν από απόγνωση. Τα άλογα αφηνίασαν και άρχισαν να τρέχουν σαν δαιμονισμένα στους δρόμους, ποδοπατώντας όποιον βρισκόταν μπροστά τους, τα σκυλιά λύσσαξαν, οι γάτες χιμούσαν κι έβγαζαν τα μάτια των περαστικών. Φυσικά, η Ρώμη τέθηκε σε αποκλεισμό. Διατάχτηκε απαγόρευση κυκλοφορίας, και οι στρατιώτες πήραν εντολή να εκτελούν όποιον έβλεπαν στον δρόμο. Και οι εκκλησίες σφράγισαν τις πόρτες για να μην μιανθούν από το κακό· θαρρείς να είχε κακοφορμίσει η ίδια η ψυχή του Θεού και το πύον της να απλωνόταν στην πλάση.

Μα ούτε η ψυχή του Θεού είχε κακοφορμίσει ούτε η ψυχή του Διαβόλου: στον ρωμαϊκό αέρα απλωνόταν μονάχα η αγάπη – αυτό που λέμε *άγρια αγάπη, δίχως κανένα όριο, δίχως καμιά συμπόνια.*

Έτσι ξεκίνησε η *πληγή.*

ΔΕΙΛΙΝΟ 130ο
***Ζωντανό νερό* ήταν**

Τουλάχιστον δύο από αυτούς που ξέρεις για ανθρώπους ήταν *ζωντανό νερό*. Ο ένας ήταν ο Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ. Τον άλλονε, καλύτερα να μην τον ξέρεις.

Ο Μπαχ όλη τη μέρα ήτανε απλωμένος στο όργανο και τις νύχτες ξεκουραζότανε σε μια ασημένια κασετίνα, που φυλασσόταν μέσα στον Άγιο Θωμά της Λειψίας. Όλοι στην πόλη γνωρίζανε τι γινότανε. Χρόνια αργότερα, όταν οι άνθρωποι κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να γλιτώσουν από τις μουσικές του, έφτιαξαν την ιστορία του παχουλού κάντορα με τα είκοσι παιδιά και την μονότονη ζωή.

Ο Μπαχ μάλιστα (δηλαδή: το *ζωντανό νερό* που ήταν ο Μπαχ) δεν πέθανε ποτέ. Ο Ιάκωβος Καϊνέρτζι τον κατέψυξε στην παγομηχανή του τον Ιούλιο του 1740 – τον έκλεψε από τον Άγιο Θωμά μέσα στη νύχτα, ενώ ξεκουραζότανε στην κασετίνα του. Δώδεκα παγάκια τον έκανε. Σήμερα σώζονται τα εννιά. Τα άλλα τρία τα ήπιε στη λεμονάδα του ο Μαρσέλ Προυστ, τον Αύγουστο του 1915. «Τίποτε δεν είναι πιο διαβολικό από μια λεμονάδα ζεστή σαν κατουρλιό», λένε πως είπε πριν τα ρίξει μες στο ποτήρι του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 131ο
Ο μοναδικός τρόπος

Άμα διαβάζεις έχοντας διαμάντι κάτω από τη γλώσσα και περιμένεις να χλωρανθεί, τζάμπα διαβάζεις. Ο μοναδικός τρόπος για να χλωρανθούν τα διαμάντια είναι να μπουν μες στο μουνί της Αγίας Ιβάνκας.

Γιατί μόνο από εκεί που μιλάει ο Θεός χλωραίνονται τα διαμάντια.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 132ο
Ήσυχα με τον Βλαντ

Ήσυχα με τον Βλαντ: ναι, έσκιζε κοιλιές και παλούκωνε κι έβγαζε μάτια, μα το έκανε μόνο και μόνο για να βρει το αβγό του. Κροκόδειλος ήτανε, ένας σοφός κροκόδειλος του Δούναβη, όπως όλοι οι Ιππότες του Τάγματος των Δράκων – λέγε τους *Δράκους* κι εσύ, για να συνεννοούμαστε…

Κι η ιστορία του ήταν απλή: από μικρός ο Βλαντ έβλεπε οράματα – πράγματι, παράξενο για κροκόδειλο, αλλά στη ζωή αυτή να τα περιμένεις όλα, φίλε. Και τάχα τι έβλεπε ξανά και ξανά; Πως άγγελος Κυρίου ερχόταν και του έλεγε ότι ο γιος του θα σκάσει από ένα γαλάζιο αβγό και θα σώσει τον κόσμο. Πολύ του άρεσε του Βλαντ να έχει γιο Μεσσία – σήμαινε πως ο ίδιος θα ήταν ο Πατέρας, κάτι αληθινά μεγαλειώδες, είν' η αλήθεια.

Κάποτε ανακοίνωσε στους ομοίους του πως γέννησε το αβγό του. Ναι, όπως το ακούς, γέννησε ο ίδιος το αβγό του – χωρίς να σμίξει με ταίρι, τι ανάγκη είχε τα ταίρια ένας Βλαντ… Ένα μικρούλι γαλάζιο αβγουλάκι ήτανε, παρθενογεννημένο και, αυτό κυρίως, ολόδικό του – καμιά σχέση με τα τεράστια και ακαλαίσθητα αβγά των κροκοδείλων. Και, φυσικά, το ζέσταινε στο στόμα του, κάτω από την κροκοδειλίσια γλώσσα – να εκκολαφθεί σιγά σιγά, γιατί η σωτηρία, ως γνωστόν, θέλει υπομονή…

Κι έπειτα, μια μέρα τούς ξύπνησε όλους σε κατάσταση απερίγραπτης υστερίας και τους είπε το καινούριο χαΐρι: πως την ώρα του ύπνου ένας άνθρωπος έβαλε το χέρι στο στόμα και του πήρε το γαλάζιο αβγό. Και την ώρα που ο ήλιος ανέτειλε, έδωσε τον όρκο του: Αυτός, το αβγό του θα το έβρισκε – και μάλιστα μέσα στο σώμα εκείνου που του το πήρε.

Κι έτσι άρχισε να παλουκώνει: όχι από τρόμο και κτηνωδία, αλλά από αγωνία για τον λυτρωμό του κόσμου. Τα άλλα τα ξέρεις: δώσ' του ανασκολοπισμοί και ξεκοιλιάσματα και ξερίζωμα λαρυγγιών. Γιατί ήτανε βέβαιος ο Βλαντ πως το ιερό γαλάζιο αβγό του θα έμενε άθικτο μέσα στο σώμα οποιουνού το είχε καταπιεί, πως δεν θα μπορούσε να εκκολαφθεί μέσα στη θερμοκρασία του ανθρώπινου σώματος – άρα θα το έβρισκε, δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Από κει και πέρα τον οδηγούσαν τα οράματα: άγγελος Κυρίου τού έλεγε τα μέρη όπου μπορεί να σύχναζε ο κλέφτης (και φυσικά ο Βλαντ ξαμολιόταν μονομιάς), άγγελος Κυρίου τού είπε πως μπορεί να το έκρυψε στην κόχη των ματιών του (οπότε ο Βλαντ άρχισε και τα ξερίζώματα ματιών).

Και με τούτα και με κείνα χάλασε τον κόσμο και τον ντουνιά ο Τέπες: Τούρκους, Βλάχους, Τσιγγάνους, Ρουμάνους, Βούλγαρους, Μαγυάρους, όποιονε γυρνούσε στα μέρη που έψαχνε. Κι άρχισε ο κόσμος να λέει πως ο βοεβόδας είναι παρανοϊκό κτήνος και πως έπρεπε κάποιος να τους γλιτώσει απ' αυτόν. Και πως τα περιβόητα οράματά του ήτανε κόλπα, προφάσεις για τρελό μακελειό – σάμπως το είχε δει ποτέ κανένας το αναθεματισμένο το γαλάζιο αβγό;

Μα, όπως συμβαίνει συνήθως, οι φήμες ήτανε ανυπόστατες, θλιβερό γέννημα του απαίσιου *κοσμάκη,* που πάντοτε καλουπώνει τη ζωή στη μικρότητά του… Γιατί το γαλάζιο αβγό υπήρχε, και στο τέλος ο Βλαντ το βρήκε. Ένας γέρος που διάβαζε τα φύλλα των δέντρων (άγγελος Κυρίου θα 'ταν κι αυτός) του είπε πως το γαλάζιο αβγό βρισκόταν μέσα στον ίδιο – πως το είχε καταπιεί ένα βράδυ ενώ κοιμόταν. Ο Βλαντ δεν δίστασε ούτε στιγμή: έσκισε την ίδια του την κοιλιά· και πράγματι το βρήκε το γαλάζιο αβγό, σκαλωμένο από χρόνια ανάμεσα στα εντόσθιά του. Ενώ πετιόταν το αίμα από μέσα του, ο κροκόδειλος-βοεβόδας έφερε το γαλάζιο θαύμα μπροστά στα μάτια του και το κοίταξε με συγκίνηση μοναδική.

Τότε, ψυχορραγώντας, πρόλαβε να κάνει μια κίνηση αληθινού μεγαλείου. Με το μυτερό νύχι του (σαν σουβλί ήτανε) τ ρ ύ π η σ ε τ ο α β γ ό τ ο υ κ α ι τ ο ρ ο ύ φ η - ξ ε . Και έτσι πέθανε, ρουφώντας.

Τα άλλα, ό λ α τ α ά λ λ α , είναι σαχλές φαντασιοπληξίες όσων φοβούνται ακόμη και να σκεφτούνε κάτι πραγματικά μεγάλο, κάτι πραγματικά ελεύθερο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 133ο
Η αλήθεια για τον Μιχαήλ Άγγελο

Ο Μιχαήλ Άγγελος Μπουοναρότι ήταν τυφλός από τα δώδεκά του χρόνια. Είχε τυφλωθεί τη μέρα που τράβηξε την πρώτη του μαλακία: σαν έφτασε να τιναχτεί το σπέρμα, κράτησε τη χυσιά μετέωρη, χωρίς να την τρομπάρει για να λυτρωθεί. Έτσι τυφλώθηκε.

Φυσικά, κράτησε την τυφλότητα κρυφή σε όλη του τη ζωή. Γι' αυτό ζούσε μακριά από όλους, κλεισμένος πάντοτε σε ένα εργαστήρι, δούλευε μόνος, χωρίς μαθητές, δεν έβγαινε ποτέ έξω, έτρωγε μονάχα με τα χέρια κι επιπλέον δεν πλενόταν ποτέ – αυτό το τελευταίο είχε ως αποτέλεσμα να ζέχνει από τη βρόμα, κι έκανε τους άλλους να αποφεύγουνε να τον ζυγώσουν από πολύ κοντά. Και τις ελάχιστες φορές που μιλούσε με κάποιον, έστρεφε το κεφάλι του πάντοτε προς τα κάτω (θαρρείς γύρευε να φιλήσει τα γεννητικά του όργανα) για να μην τον προδώσει το αδειανό του βλέμμα – κι όλοι το απέδιδαν στην ιδιορρυθμία της μεγαλοφυΐας του.

Η τυφλότητά του εξάλλου ήταν κι ο λόγος για τον οποίο μισούσε τη ζωγραφική – κι όποτε υποχρεώθηκε να ζωγραφίσει, το έκανε από μνήμης.

Κι όταν σμίλευε γλυπτά, έβγαζε τα ρούχα του και αγκαλιαζόταν γυμνός με τη μαρμαρόπετρα για να νιώσει το μυστικό της σχήμα. Και την σμίλευε σμίγοντας μαζί της σώμα με σώμα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 134ο
Ο ζωντανεμένος *Pater Carus*

Όπως ήταν αναμενόμενο, εκείνο το ασώματο τέρας που έφτιαξε από μέλη ζώων και εντόμων ο Λεονάρντο και που, τέσσερις δεκαετίες υστερότερα, το ζωντάνεψε με την απίστευτη επιπολαιότητά του ο Αλαστράν, κατέληξε στα χέρια του άραβα μάγου. Κι όχι βέβαια επειδή το ήθελε ο ίδιος ο Αλαστράν –κάθε άλλο–, αλλά επειδή ο βασιλιάς Φραγκίσκος αποφάσισε έτσι να δώσει ένα μάθημα στον απέθαντο μάγο, να του δείξει πως δεν μπορούσε να κάνει τα μαγικά του δίχως να αναλαμβάνει την ευθύνη.

Φυσικά, ο γέροντας Λεονάρντο, που δεν άντεχε να αποχωρίζεται τα δημιουργήματά του (ήταν γνωστή αυτή η εμμονή του), παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια τον βασιλιά του να του επιτρέψει να κρατήσει το τέρας του – τον *Patrem Carum*, τον *Αγαπημένο Πατέρα*, όπως τον αποκάλεσε… Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση ο βασιλιάς θα υποχωρούσε –είχε μεγάλη αδυναμία στον γέροντα από το Βίντσι– κι επιπλέον θα συγκλονιζόταν από την ουσιαστική ομολογία της τρομερής σχέσης που είχε με τον πατέρα του ο Λεονάρντο. Μα ήταν τόση η οργή του για την αλαζονεία του Αλαστράν, ώστε αρνήθηκε το αίτημα του γέροντα: το ζωντανεμένο ασώματο τέρας, που τραγουδούσε τα μαδριγάλια με τη θεσπέσια φωνή και που, μη έχοντας καρδιά, δεν μπορούσε πια να πεθάνει, θα το έπαιρνε μαζί του ο ίδιος ο υπαίτιος του ζωντανέματός του, ο Αλαστράν. Για να μάθει αυτός ο ανεύθυνος μάγος να ζει με τις συνέπειες των τόσο επιπόλαιων μαγικών του… Εξάλλου, αν το κρατούσαν το απέθαντο τέρας ο Φραγκίσκος και ο Λεονάρντο, ποιος ξέρει σε τι χέρια θα έπεφτε μετά τον θάνατό τους και τι μοίρα θα του επιφύλασσαν οι διάδοχοι. Ενώ ο Αλαστράν, που είχε δει τη *ζωντανή εικόνα* του Χριστού στην Πηγάδα της Βαβυλώνας και δεν θα γερνούσε ποτέ, θα ήταν το δίχως άλλο ο

καταλληλότερος σύντροφος και παραστάτης αυτού του πλάσματος…

Κι ήταν φως φανάρι πως ο Φρειδερίκος/*Φραγκίσκος* ως πρόσχημα προέβαλλε ότι το τέρας ήταν απέθαντο – λες και δεν μπορούσε να το κρατήσει ο ίδιος (που ήτανε εξίσου απέθαντος με το ζωντανεμένο κεφάλι), θαρρείς και σ' ολόκληρο το Βασίλειο της Γαλλίας να μην υπήρχε μια γωνιά για ένα πανάρχαιο τέρας που τραγουδάει (στο κάτω κάτω, θα ήταν και πρώτης τάξεως έκθεμα στα συμπόσια που διοργάνωνε ο βασιλιάς…) Μα είχε βαλθεί να τιμωρήσει τον Αλαστράν για την αλαζονεία του – και, όπως είναι γνωστό, ένας βασιλιάς τραβάει το γινάτι του μέχρι το τέλος. Από την άλλη, ο Λεονάρντο σκέφτηκε πως πλέον ο *Αγαπημένος Πατέρας,* κινδύνευε: ανά πάσα στιγμή θα μπορούσε να πέσει στα χέρια της Ιεράς Εξέτασης και να χρησιμοποιηθεί ως η καλύτερη απόδειξη της ύπαρξης του Σατανά, υποβαλλόμενος σε αιώνια βασανιστήρια – και στα σίγουρα, δεν θα ήθελε μια τέτοια μοίρα για το δημιούργημά του. Έτσι, έστρεξε να δοθεί το τέρας στον Αλαστράν, υπολογίζοντας πως ο Άραβας, νιώθοντας υπαίτιος για το ζωντάνεμά του, θα το φρόντιζε…

Ο Αλαστράν, πάλι, μολονότι κατάλαβε πού πήγαινε να τον μπλέξει ο Φραγκίσκος, δέχτηκε τη βασιλική απόφαση. Ίσως γιατί ήθελε να τιμωρήσει κι ο ίδιος τον εαυτό του για την επιπολαιότητά του.

Την άλλη μέρα ο Αλαστράν θα έφευγε μαζί με το ζωντανεμένο τέρας, σκεπασμένο με το βελούδο… Ο Λεονάρντο ψιθύρισε στο αφτί του Άραβα κάτι που κανένας δεν άκουσε· κατόπιν γονάτισε, σήκωσε το μαύρο βελούδο και αποχαιρέτησε τον *Patrem Carum* φιλώντας τον στο στόμα – ναι, σε κείνο το υγρό στόμα που το είχε φτιάξει να βγάζει δηλητηριώδες αέριο… Και όταν το τέρας (άραγε, καταλαβαίνοντας τον αποχωρισμό;) άρχισε να τραγουδά ένα μαδριγάλι στην ακατάληπτη γλώσσα του, ο γέροντας έπεσε καταγής και ξέσπασε σε λυγμούς… Μέ-

χρι και ο Φρειδερίκος/*Φραγκίσκος* έβαλε τα κλάματα, μα δεν μπορούσε να πάρει τον λόγο του πίσω.

Και για όλην την υπόλοιπη ζωή του, δηλαδή για άλλα τριακόσια πενήντα χρόνια, το κράτησε κοντά του ο Αλαστράν εκείνο το τέρας του Λεονάρντο. Κράτησε μάλιστα και το όνομα που του είχε δώσει ο Λεονάρντο: *Pater Carus*. Και στα χρόνια αυτά τού το ζήτησαν πολλοί (μάγοι, βασιλιάδες, πλούσιοι, σοφοί και άλλοι παρόμοιοι), λέγοντάς του πως θα το φροντίζουν σαν τη ζωή τους, αλλά εκείνος αρνιόταν να το δώσει… Ίσως γιατί σιγά σιγά το συνήθισε, ενδεχομένως και να το ερωτεύτηκε με τον τρόπο του και να μην άντεχε να το αποχωριστεί…

Μονάχα το φθινόπωρο του 1859, μια βδομάδα πριν πάει στο Σαντιγί για να ρουφήξει τη Στάλα του Χαμού, ο Αλαστράν πέρασε από το Παρίσι και το έδωσε σ' αυτόν τον οποίο είχε κρίνει ως τον καταλληλότερο για να φροντίσει και να προστατεύσει τον Θεό/τέρας. Κι εκείνος ύστερα από οχτώ χρόνια τον έδωσε σε έναν άλλο – κι αυτός στον επόμενο. Κι έτσι ο ασώματος *Pater Carus,* από τότε που τον έδωσε ο Αλαστράν και ως τη μέρα που γράφονται τούτες οι γραμμές, πέρασε από άλλους εφτά φύλακες – ώσπου έφτασε στα χέρια του όγδοου, εκείνου που τον έχει μέχρι σήμερα και ακούει τα υπερκόσμια μαδριγάλια στην ακατανόητη γλώσσα του.

Και τούτον, τον τωρινό φύλακα, δεν χρειάζεται να τον ξέρει κανείς – αν και τον υποψιάζονται πολλοί.

ΔΕΙΛΙΝΟ 135ο
Η ντρόγκα του Άλφα

Ο Αλέξανδρος έκανε όλο αυτό το μαλιοβράσι κι έφτασε ως τα βάθη της Ασίας για να βρει το Χταπόδι – για τούτο σήκωσε φουσάτο, για τούτο έφτασε μέχρι τον Ινδό και τον Υδάσπη. Γιατί ήθελε να το σκοτώσει. Θα μπορούσε να φτάσει μέχρι το κέντρο της γης ή μέχρι την τρύπα του Ουρανού για να το βρει· γιατί του είχε γίνει έμμονη ιδέα το Χταπόδι, τίποτε άλλο δεν μπορούσε να σκεφτεί πέρα από αυτό. Θαρρείς να είχε κολλήσει μέσα του, γιατί είχε γίνει ένα μαζί του.

Έτσι ξεκίνησε ο γιος της Ολυμπιάδας – κι όποιους βρήκε μπροστά του, τους έπνιξε στο αίμα τους. Κάποτε, ύστερα από χρόνια, έφτασε στη Λίμνη (αυτήν που αργότερα ονόμασαν Λίμνη Αρντί) έτοιμος για τη μεγάλη μάχη. Μα τώρα απέναντί του δεν είχε βασιλιάδες όπως ο Δαρείος και ο Πώρος, που τους είχε για διασκέδαση, μήτε στρατούς ανθρώπων, τους οποίους μπορούσε να μαγέψει με τον δαιμονικό του νου και να τους πετσοκόψει μέχρι τον τελευταίο. Τώρα είχε να αναμετρηθεί με το πιο φριχτό τέρας της Ιστορίας, με τον φόβο και τον τρόμο όλων των αιώνων της ανθρωπότητας.

Το σχέδιο του Αλέξανδρου ήτανε να αναγκάσει το Χταπόδι να βγάλει το κεφάλι του έξω από το νερό και τότε να το σκοτώσει με τα φοινικικά κάτοπτρα που θα έστρεφαν τον ήλιο μέσα στα μάτια του. Εκπαίδευσε, λοιπόν, άντρες με σκάφανδρα, να μπούνε μέσα στη Λίμνη και να καρφώσουν με ακόντια τις τρεις καρδιές του Χταποδιού, για να βγάλει το κεφάλι του έξω. Μα όσες επιθέσεις και να έκανε, όσα ακόντια κι αν βύθισε στα πλοκάμια του Χταποδιού, στο κέντρο του (εκεί που είναι το κεφάλι και οι καρδιές) δεν κατάφερνε να φτάσει. Κι οι στρατιώτες του αφανίζονταν ο ένας μετά τον άλλον στο απαίσιο στόμα του.

Και τότε τού ήρθε η ιδέα του Αλέξανδρου: θα σταματούσαν τις επιθέσεις και θα ρουφούσανε το νερό της Λίμνης – και το Χταπόδι δίχως νερό θα πέθαινε. Μόλις το σκέφτηκε, άρχισε να χοροπηδά από τη χαρά του: ήταν αριστουργηματικά απλό – μήτε τα κάτοπτρα θα χρειάζονταν πια μήτε τίποτε.

Έτσι κι έγινε. Πρώτα έφραξε τους ποταμούς που καταλήγανε στη Λίμνη κι έπειτα έστειλε στρατιώτες σε όλες τις επαρχίες, μάζεψε τριακόσιες χιλιάδες ανθρώπους και τους υποχρέωσε να ρουφάνε το νερό με καλάμια. Σε δυο μήνες η Λίμνη άδειασε και φάνηκε το τεράστιο τέρας. Και χωρίς νερό, πράγματι ξεραίνονταν και στέγνωνε το Χταπόδι. Για άλλους τέσσερις μήνες ο Αλέξανδρος με τον στρατό του έβλεπαν με σαδιστική χαρά το τέρας να αργοπεθαίνει, να σβήνει μέρα με τη μέρα ανήμπορο.

Ώσπου ένα πρωινό, κι ενώ όλα έδειχναν πως μάλλον θα ήτανε το στερνό για το Χταπόδι, τον έπιασε η τρέλα τον Αλέξανδρο και σκέφτηκε: *Τώρα θα πάω και θα το πατήσω ανάμεσα στα μάτια…*

Το σκέφτηκε και το 'κανε – τέτοιος ήτανε σε όλα του ο Άλφα. Πήγε πράγματι και το πάτησε ανάμεσα στα μάτια – για να του δείξει ποιος ήτανε ο νικητής. Μα τότε, σ' ένα στερνό σκίρτημα, το Χταπόδι τον άρπαξε και τον κατάπιε πεθαίνοντας.

Κι είπανε όλοι πως τον έφαγε η έπαρσή του τον Αλέξανδρο, που ήθελε να αλαζονευτεί και να περιγελάσει το ετοιμοθάνατο Χταπόδι.

Μα άλλοι πάλι, αυτοί που ξέρουν τα περισσότερα, λένε πως δεν ήταν έπαρση και αλαζονεία, μα σχέδιο σωστό. Και πως όλη η ντρόγκα του Άλφα εξαρχής δεν ήτανε να σκοτώσει το Χταπόδι, μα να φαγωθεί απ' αυτό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 136ο
Ο βήτα βοηθός

Λένε πως ο Καλλίμαχος, αφότου επινόησε τον Τριαρχίδη για βοηθό του (και πριν αυτός με τη σειρά του επινοήσει τον Χόρχε Λουίς Μπόρχες), θέλησε έναν ακόμη βοηθό-επινοητή, να τον έχει πλάι στον Ταυ και να μοιράζει τη δουλίτσα. Ίσως και για να κρατήσει τα μπόσικα – γιατί ο τριάρχιδος ήτανε σκατοχαρακτήρας, θαρρείς το μυαλό του να έπαιρνε στροφές μονάχα για το κακό.

Από εκεί και πέρα οι γνώμες είναι διχασμένες: οι περισσότεροι λένε πως εν τέλει ο Κάπα δεν τον επινόησε ποτέ αυτόν τον δεύτερο βοηθό-επινοητή· προφανώς θα του έκανε ο Τριαρχίδης κάποιονε βρομερό εκβιασμό, από αυτούς που συνήθιζε – και πάπαλα η ιδέα. Ωστόσο, υπάρχουν και μερικοί που επιμένουν πως ο Καλλίμαχος εν τέλει τον έγραψε τον Τριάρ και τον επινόησε τον βήτα βοηθό. Και του έδωσε και όνομα: Τ ζ έ ι μ ς Τ ζ ό ι ς , που και καλά ερχότανε από το Δουβλίνο…

Αυτωνών η ιστορία έχει φυσικά και συνέχεια – και πώς γινόταν να μην έχει: λένε ότι ο Καλλίμαχος τον έφτιαξε νεκροζώντανο, για να μην έχει τα καλά του τριάρχιδου – τη μοχθηρία, τη ζήλια, την κακία, την αλητεία, το θράσος, τον καμποτινισμό, το αισχρό τσογλανιλίκι. Και επιπλέον, για να είναι σίγουρος πως δεν θα έχει αναγούλες, τον μπούρντισε κιόλας τον Τ ζ έ ι μ ς – τα αρχίδια είναι κακός σύμβουλος, ακόμη και για ένα ζόμπι.

Ο βήτα, λοιπόν, ξεκίνησε με τέμπο και ρυθμό – μα πολύ γρήγορα άρχισε να ξεφεύγει, να γίνεται χαοτικός και αλλοπρόσαλλος. Κι αυτό γιατί την είδε πως και καλά ήταν *αφηγητής* και, αντί να επινοεί όσα έπρεπε, άρχισε να γυρεύει τη *βαθιά αφήγηση* που θα έβγαζε, τάχα, τους επινοημένους από την ανυπαρξία και θα τους έκανε αληθινούς, με σάρκα και οστά και θάνατο – μό-

νο μια *βαθιά αφήγηση*, έλεγε, θα μπορούσε να το καταφέρει αυτό. Έτσι πλάκωνε τη δουλειά και ξόδευε τον περισσότερο χρόνο του με το να συλλογιέται πώς θα δώσει μορφή στις ανοικονόμητες σαχλαμάρες του.

Η πλάκα ήταν πως ο Κάπα τον είχε τρελή αδυναμία ετούτον τον βήτα: αντί να πιάσει το νυστέρι, να του κάνει δυο λοβοτομές και να τον ζέψει στη δουλειά, ούτε λίγο ούτε πολύ τού έδωσε την απεριόριστη ελευθερία για να *ζυγώσει τη βαθιά αφήγηση*. Προφανώς, επινοώντας τον, έφτιαξε ένα ιδεατό ομοίωμα του εαυτού του, ό,τι θα ήθελε κι ο ίδιος να είναι – και τώρα δεν του πήγαινε να τον χαλάσει. Τραβούσε τα μαλλιά του ο τριάρχιδος και έλεγε πως ο βοηθός με τη *βαθιά αφήγησή* του και τα κουραφέξαλά του έκανε σκάρτη δουλειά – κι επιπλέον απεργαζόταν το τέλος τους: διότι οι *αληθινοί άνθρωποι*, αν ποτέ γίνονταν τέτοιοι, δεν θα ήταν και ιδιαίτερα φιλικοί με τους επινοητές. Ωστόσο, κάποια στιγμή που έγινε φορτικός, φαίνεται πως ο Καλλίμαχος στύλωσε τα γόνατα: ο Τζιμ, είπε, θα δημιουργούσε κάτι μοναδικό και θα είχε όλη τη στήριξή του. Έτσι ο γυαλαμπούκας, ανεξέλεγκτος, πια τα έγραψε όλα στ' αρχίδια που δεν είχε και άρχισε να σκαρώνει βιβλία με *ένδοξα δειλινά* και *φοβερούς χειμάρρους που κατεβαίνουν* – παλεύοντας να κυκλώσει το τρομερό μεγαλειώδες θέμα του.

Μα, δυστυχώς γι' αυτόν, έφαγε την τρελή φάλια του Τριαρχίδη – γιατί το καλό το παλικάρι ξέρει μονοπάτια μπόλικα. Τον ζύγωσε τάχα πατρικά ο καθοίκης και του 'πε του *γυαλιά* πως η *βαθιά αφήγηση* είχε μοναχά έναν ρυθμό – αυτόν του επιθανάτιου ρόγχου. Ο Τζόις καμώθηκε τον αγέρωχο – ήξερε που ο Ταυ ήθελε να τον νεκροφιλήσει. Μα τούτη η κουβέντα τον μόλυνε αργά και βασανιστικά: για είκοσι χρόνια προσπαθούσε να βρει αυτόν τον ρόγχο γράφοντας για μια αγρύπνια. Όταν το κείμενο απόληξε σε ένα ακόμη ημίμετρο, το πήρε απόφαση: θα θαβόταν κάτω απ' τη γη όπως κάθε άλλος νεκρός· εκεί ο βαθύς ρόγχος θα τον

έβρισκε θέλοντας και μη – και θα του έδινε τον ρυθμό που έψαχνε τόσα χρόνια.

Αυτό αποφάσισε ο βήτα, και κανένας δεν μπορούσε να τον σταματήσει: η γυναίκα του ήτανε επινοημένη ηλίθια, προγραμματισμένη να λέει εξαρχής "*Yes, Sir*", οι υπόλοιποι ήταν κουρντισμένοι να τον θαυμάζουν. Η μόνη που θα μπορούσε να τον σταματήσει ήταν η Λουτσία – μα αυτή ήταν έγκλειστη στο τρελάδικο στη Γαλλία (*και* για τούτο είχε φροντίσει το αρχίδι). Έτσι, όταν τους ανακοίνωσε την απόφασή του να θαφτεί κάτω από τη γη για να βρει κάτι που έψαχνε, όλοι τον αντιμετώπισαν όπως πάντοτε: *Εσύ ξέρεις*… Και σαν καλά φερέφωνα, συμφώνησαν να «πεθάνει» από διάτρηση έλκους, ύστερα από μια εγχείρηση ρουτίνας· τον θάψανε στα γρήγορα στο κοιμητήρι του Φλάντερν – αφού του κάναν και μάσκα, να μην χάσουνε τη μούρη. Πάνω από τον τάφο του τραγούδησαν και κάτι πονεμένο, όπως τους είχε πει να κάνουν για ξεκάρφωμα. Το φέρετρο σκεπάστηκε με χώμα, ο τάφος έκλεισε. Μέσα στο πνιγηρό σκοτάδι, ο Τζόις, με αδημονία και συγκίνηση μικρού παιδιού, ήταν πλέον έτοιμος να συναντηθεί με τη *βαθιά αφήγηση* – μα στην πραγματικότητα είχε θάψει ο ίδιος τον εαυτό του.

Κι ο Τριαρχίδης καμάρωνε που τον τέλειωσε τον μεγαλοφυή με μια κουβέντα – και ασύδοτος πια έκανε όλα τα κουμάντα.

Δειλινό 137ο
Το μαρτύριο του Σεβαστιανού

Τον Άγιο Σεβαστιανό δεν τον τοξεύσανε με βέλη· τον τοξεύσανε με μουνιά. Γέμισε ιερές πληγές το πανέμορφο κορμί του, θεσπέσια μουνιά που μόλις άνοιγαν σαν μπουμπούκια τριαντάφυλλου – κι όλα ήτανε τρελά γκαβλωμένα. Δυο χέρια είχε ο Σεβ – τι να πρωτοτρίψει, πού να χαϊδέψει, ποιο δάχτυλο να πρωτοβάλει και πού; Έτσι, τρελάθηκε να μαλακίζεται ο μάρτυρας – να χύνει και συνάμα να απομένει όλο και πιο ερεθισμένος, όλο και πιο αχόρταγος. Την τρίτη μέρα έπεσε νεκρός.

ΔΕΙΛΙΝΟ 138ο
Το τέλος του Οβιδίου

Όλοι γυρεύουνε να μάθουν τι απέγινε ο Οβίδιος από τότε που τον φυγάδευσαν απ' τη Ρώμη μέσα σε σκεπασμένο κουβά. Το βέβαιο είναι πως δεν έμεινε στη γη του Πόντου: τα χέλια ταξιδεύουν, φίλε· σιγά μην καθόταν να πεθάνει απ' τη θλίψη του… Κι ακούγονται πολλά για τα ταξίδια τού ανυπέρβλητου ποιητή: πως γύρισε ολόκληρο τον κόσμο, πως βρέθηκε σε απίθανες λίμνες, σε υπόγεια ποτάμια και μυστικές θάλασσες, ώσπου ρουφήχτηκε από μια ξακουστή δίνη στις νορβηγικές θάλασσες (την ξέρεις – και μην μου κάνεις την παρθένα). Πως τον καμάκωσε ένας βαρκάρης στον Δούναβη και τον έφαγε, πως τον ψάρεψε ένας κινέζος ψαράς στον Κίτρινο Ποταμό και τον βαλσάμωσε. Πως πήγε στον Αμαζόνιο και δίδαξε Ελληνικά και Λατινικά στις φυλές που κατοικούσαν εκεί – και πως πέθανε απαγγέλλοντάς τους τον στίχο της Ιλιάδας: *ω πόποι, η μάλα δη με θεοί θάνατον δε κάλεσσαν.*

Μάθε τώρα και την αλήθεια για το τέλος του. Σαν έφτασαν τα στερνά του, ο Οβίδιος, που είχε γυρίσει ολόκληρη τη Γη, πήγε στη Θάλασσα των Σαργασσών παλεύοντας να πεθάνει σαν χέλι και όχι σαν άνθρωπος. Σχεδόν το είχε καταφέρει – είχε απωθήσει μέσα του όλες τις ανθρώπινες μνήμες και βυθιζόταν όλο και πιο ολοκληρωτικά στην ψαρίσια του υπόσταση. Μα έξαφνα, ανάμεσα στα δάση από φύκια και τα αναρίθμητα χέλια που ήσαν εκεί, λαθράκουσε κουβέντες που αγκίστρωσαν βαθιά την τάχα ναρκωμένη του καρδιά, λόγια (στη γλώσσα των χελιών ή στη γλώσσα των ανθρώπων, πόση σημασία έχει;) για κάποιο χέλι με ανθρώπινη λαλιά που γυρνούσε στη Θάλασσα τις Γαλιλαίας και επέμενε πως θα ταΐσει τον κόσμο με το αίμα και το σώμα του. Και μαζεύονταν στην αμμούδα της Γενισαρέτ οι ξυπόλυτοι και τ' άκουγαν αυτά και παραληρούσαν.

Ο Πόπλιος Οβίδιος Νάσων δεν χρειαζόταν να ακούσει περισσότερα· η τρομερή ανθρώπινη φύση του ήδη είχε αναδυθεί περισσότερο εξημμένη από ποτέ: στην άλλη άκρη του κόσμου ένα άλλο χέλι αράδιαζε μεγάλα παραμύθια στη γλώσσα των ανθρώπων, κι εκείνος ήταν απών. Πήρε ανάποδα το Ρεύμα του Κόλπου και ξεκίνησε.

Όταν, βδομάδες ή και μήνες αργότερα, έφτασε στη Λίμνη της Γενισαρέτ, δεν έχασε κι άλλο χρόνο: από την πρώτη μέρα άρχισε να βγαίνει στις αμμούδες και να μιλάει κι αυτός. Και τι έλεγε; Πως ο δήθεν Μεσσίας τους τούς έλεγε παραμύθια για το σώμα και το αίμα του, πως το κρέας το χελιών είναι σκληρό σαν ξύλο και το αίμα τους γλυφό σαν αλατόνερο, πως όχι μόνο δεν θα τους χόρταινε, μα θα τους ξέραινε τα σωθικά. Και πως, αν ήθελαν να δουν χαΐρι, ένα μόνο κρέας θα τους γλύκαινε: τ ο κ ρ έ α ς τ ω ν σ υ ν α ν θ ρ ώ π ω ν τ ο υ ς …

Τέτοια έλεγε και τους κλόνισε τους ξυπόλυτους και τους ζητιάνους. Έτσι, την έβδομη μέρα έγινε το αναμενόμενο: στην αμμούδα που είχε βγει, ζύγωσε ο άλλος – για να δει ποιος του χαλάει τη δουλειά. Μόλις τον αντιλήφθηκε ο Οβίδιος, δεν άφησε την ευκαιρία να του φύγει: μπροστά σ' όλον τον κόσμο που είχε μαζευτεί, τον προκάλεσε σε μια μονομαχία λόγων – «για να φανεί», όπως είπε, «ποιος είναι ο ψεύτης και ποιος έχει λαλιά μονάχα για την αλήθεια…»

Φυσικά, ο λεγόμενος Ιησούς δεν γινόταν να αρνηθεί – θα ήταν σαν να παραδέχεται πως έλεγε ψέματα. Έτσι, με ένα νεύμα της ουράς του και δίχως να πει την παραμικρή κουβέντα, αποδέχτηκε την πρόσκληση. Η μονομαχία οργανώθηκε στο άψε σβήσε, για το ίδιο κιόλας βράδυ – είναι γνωστό πως οι άνθρωποι ακόμη περισσότερο κι από την ίδια τη σωτηρία ψοφάνε για θεάματα: τους βγάλανε απ' τη λίμνη τον καθένα σε μια σκάφη με νερό, τους ανέβασαν σε έναν γειτονικό λόφο και τους έστησαν απέναντι, ανάψανε πυρσούς και γύρω τους μαζεύτηκε όλος ο κόσμος από τις αμμούδες της Γενισαρέτ, χιλιάδες άνθρωποι, για να δουν τον αγώνα λόγου των δύο χελιών…

Μόλις έπεσε η νύχτα, δόθηκε το σύνθημα να αρχίσουν· πρώτος πήρε τον λόγο ο Οβίδιος κι είπε τα επιχειρήματά του για το κρέας των χελιών που δεν μασιέται, για το αίμα που είναι πιο αλμυρό από το θαλασσόνερο… «Όποιος φάει σώμα και αίμα χελιού, θα του τρυπήσει το στομάχι», κατέληξε…

Ο άλλος τον άκουγε δίχως να λέει κουβέντα. Μα μόλις ο ποιητής μας είπε αυτά τα λόγια, έγινε κάτι πραγματικά απρόσμενο. Ο Ιησούς συσπειρώθηκε για μια στιγμή και στη συνέχεια πετάχτηκε από τη σκάφη του κι έπεσε μέσα στη σκάφη του Οβιδίου.

Τα υπόλοιπα τα φαντάζεσαι: μια χαψιά τον έκανε ο Χριστός τον Οβίδιο. Ολόκληρο τον κατάπιε: να 'ταν κι άλλος ο ποιητής μας. Κι ο κόσμος το δέχτηκε τούτο το φάγωμα με αλαλαγμούς ενθουσιασμού και έξαλλα χειροκροτήματα, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Κι εδώ που τα λέμε, ίσως πράγματι να ήταν. Γιατί είναι νόμος παμπάλαιος της ζωής: το μεγάλο χέλι τρώει το μικρό.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 139ο
Έτσι ζούσε

Ο Λάβκραφτ ήταν πληρωμένος *ζωντανός τάφος*. Δηλαδή έβγαζε το μεροκάματο τρώγοντας πτώματα. Τον πλήρωναν οι συγγενείς και αναλάμβανε να φάει τον νεκρό, τον οποίο ήταν υποχρεωμένοι να φάνε οι ίδιοι. Αυτή ήταν η δουλειά του, έτσι ζούσε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 140°
Ο θάνατος του Σαρδανάπαλου

Είναι μερικοί που σου λένε πως θα πάθεις πράγματα φριχτά άμα διαβάσεις για το μαύρο χρυσάφι. Το κάνουν από κακό γινάτι: γιατί φυσικά και υπάρχει το μαύρο χρυσάφι – μα δεν το έχουν αυτοί και φρουμάζουν. Εσύ διάβαζε και άσ' τους να κουρεύονται... Γιατί δεν υπάρχει στον κόσμο ιστορία τόσο βαθιά όσο ετούτη η μαύρη χυσιά.

Άκου τώρα πώς έχουν τα πράγματα. Ως γνωστόν, όλο το χρυσάφι του κόσμου είναι τα χύσια του Σαρδανάπαλου – εκείνου του ασσύριου βασιλιά που έζησε εφτά αιώνες πριν από τον (ας τον πούμε έτσι) Χριστό. Και για περισσότερα από εβδομήντα χρόνια οι Τεχνήτρες του Σαρδανάπαλου –οι γυναίκες που είχαν εκπαιδευτεί για να σμίγουν μαζί του και να του οδηγούν τη χυσιά σε λεκάνες με νερό– τον ξεζούμιζαν μέρα και νύχτα. Ο γκαβλιάρης βασιλιάς, με τις υπερφυσικές σεξουαλικές δυνάμεις, είχε γίνει μια ασταμάτητη μηχανή που έχυνε δίχως σταματημό ατέλειωτες χρυσοφόρες χυσιές – ω ναι, λιωμένο ζεματιστό χρυσάφι.

Κι αυτά τα ξέρουν όλοι – τι να τα λέμε...

Ώσπου κάποτε, στα ογδόντα πέντε του χρόνια, βρήκε τον θάνατο εκείνος ο Σαρδανάπαλος. Και φυσικά δεν τέλειωσε βάζοντας φωτιά στο παλάτι του για να μην πέσουν στα χέρια των Μήδων οι θησαυροί του και οι γυναίκες του – αυτά τα βγάλανε οι αφρισμένοι που σου έλεγα πριν. Από την ίδια του την γκάβλα πέθανε ο Χρυσοφόρος Βασιλιάς.

Η Αμισίρ ήταν η πρώτη από τις Τεχνήτρες: ήταν δεκαέξι χρονών, πανέμορφη κοπέλα από τη Βαβυλώνα, όταν την πήραν

από το σπίτι της για το παλάτι του δεκατετράχρονου δεύτερου Διαδόχου: όλο το βασίλειο είχε βουίξει πως ο πρίγκιπας ήταν ένας ανθρωπόμορφος δαίμονας και εκσπερμάτιζε ένα φριχτό καυτό υγρό που τρυπούσε τα σωθικά των γυναικών και τις ξέκανε με φριχτούς πόνους. Η Αμισίρ δεν δίστασε να είναι η πρώτη που θα καθοδηγούσε τη χυσιά του: όταν ήρθε η ώρα, καβάλησε τον έφηβο Διάδοχο δίχως τρόμο – κι όταν ένιωσε πως ξεκίνησε το χύσιμό του, τον έβγαλε από μέσα της και του τρομπάρισε την τεράστια ψωλή του στην ξύλινη γεμάτη σκάφη… Τσιτσίριζε το καυτό χρυσάφι όπως έπεφτε στο νερό, και μέσα στο τσιτσίρισμα και τον γενικότερο ενθουσιασμό –που προκαλούσε η ικανοποίηση από την ιδέα να χύνει ο Σαρδανάπαλος σε σκάφη με νερό– κανένας, ούτε ο ίδιος ο Διάδοχος, δεν άκουσε την κοπέλα που ψιθύρισε έναν όρκο: «Θα βαδίσουμε μαζί μέχρι το τέλος…»

Έτσι ξεκίνησε τούτη η μέθοδος της άντλησης του χρυσού μέσα από τα σπλάχνα του Σαρδανάπαλου, δίχως να πεθαίνουν οι γυναίκες του με φριχτούς πόνους… Η Αμισίρ μαζί με τις άλλες Τεχνήτρες συνέχισε να σμίγει μαζί του για δέκα χρόνια… Μα σιγά σιγά οι χρυσοσυλλέκτες παρατήρησαν πως μαζί της ο (πρώτος πλέον) Διάδοχος αργούσε να τελειώσει – με την πρώτη Τεχνήτρα κράταγε ίσαμε και τον διπλάσιο χρόνο από ό,τι με τις άλλες… Έτσι το Συμβούλιο αποφάσισε να μη σμίγει πια η Αμισίρ μαζί του, παρά να διδάσκει από εδώ και στο εξής τις καινούργιες Τεχνήτρες: ήταν βέβαιοι πως πλέον δεν ήταν τόσο ποθητή στον Σαρδανάπαλο – διόλου δεν σκέφτηκαν πως μπορεί εκείνη να τον καθυστερούσε με κόλπα, για να είναι μαζί του περισσότερο χρόνο. Όταν της ανακοίνωσαν την απόφασή τους, εκείνη την αποδέχτηκε μουγγή – δεν είχε δικαίωμα καν να συγκατανεύσει με το βλέμμα…

Πέρασαν άλλα εξήντα χρόνια: ο Σαρδανάπαλος έγινε βασιλιάς, και οι αδένες του εξακολουθούσαν ολημερίς κι ολονυχτίς να γεννούνε χρυσάφι, ενώ η Αμισίρ δίδασκε τα κόλπα της γκάβλας του στις νέες Τεχνήτρες. Αν και ζούσαν σε συγκοινωνούντα δώματα, οι δυο τους δεν ξανασυναντήθηκαν ποτέ. Η Αμισίρ

έγινε μια γριά με σάρκα μαραζωμένη και σταφιδιασμένη, με σώμα κυρτωμένο: κόντευε πια τα ενενήντα της χρόνια και ζούσε μέσα στον απόλυτο σεβασμό των άλλων γυναικών, θρύλος και παντοτινό σύμβολό τους, καθώς ήταν η πρώτη Τεχνήτρα και, κατά συνέπεια, ψηλότερα στην ιεραρχία από οποιαδήποτε άλλη… Κι η ίδια έμενε πάντα απόμακρη, γεμάτη με μια θαμπή τρομακτική μελαγχολία στα μάτια της – μόνο εκείνα θύμιζαν την πανέμορφη γυναίκα που ήταν άλλοτε…

Κάποτε ένιωσε πως έφτανε η ώρα της για να πεθάνει – οι δυνάμεις του σώματός της την εγκατέλειπαν πια: τότε ζήτησε ακρόαση από το Συμβούλιο του Βασιλέα. Την έκαναν δεκτή με προφανή απορία: πρώτη φορά μια γυναίκα τους ζητούσε να την ακούσουν – μα η Αμισίρ δεν ήτανε μια οποιαδήποτε γυναίκα. «Πεθαίνω», τους είπε, «και θέλω ως ένδειξη αναγνώρισης για όσα πρόσφερα στο Βασίλειο ένα στερνό σμίξιμο με εκείνον…» Το Συμβούλιο καταλήφθηκε από αμηχανία – μα το ξέρανε από την πρώτη στιγμή πως δεν μπορούσαν να της αρνηθούν: δεν άντεχαν να δουν το τρομερό βλέμμα της – κι επιπλέον η επιρροή που ασκούσε στις Τεχνήτρες ήταν τεράστια.

Η Αμισίρ ετοιμαζόταν για το τελευταίο σμίξιμό της επί τρεις μέρες: έκανε μπάνιο μέσα σε αίμα αετού για να ξανανιώσει κάπως το δέρμα της, έβαλε μεθυστικό χαρμάνι αρωμάτων και πούδρες, ντύθηκε με λογής πέπλα που έκρυβαν τις ρυτίδες της και φόρεσε στα μάτια και στο μέτωπό της την πανθηρόμορφη Μάσκα του Λυκαυγούς. Κατόπιν πήγε στο Παλάτι στην προκαθορισμένη ώρα για το στερνό αγκάλιασμά της με τον βασιλιά – τον παντοτινό έρωτα της ζωής της…

Φυσικά, ο Σαρδανάπαλος δεν την γνώρισε όταν ανέβηκε στο κρεβάτι του – από πολύ νωρίς είχε παραιτηθεί από οποιοδήποτε πιθανότητα μνήμης ή νοσταλγίας: η ζωή του ήταν μια αδιάκοπη προσπάθεια (ή και ένας αδιάκοπος τρόμος) για την επόμενη χυσιά. Για κείνον θα ήταν ένα ακόμη σμίξιμο – η Αμισίρ, πάλι, μπορεί να είχε σακουλιασμένο κορμί, μα ήξερε κόλπα που δεν τα διανοούνταν καμιά άλλη. Με τα δάχτυλά της άγγιξε

τα νεύρα που έπρεπε, ξεσήκωσε το σώμα τού έτσι κι αλλιώς ακαταπόνητου Βασιλιά, όρθωσε τη στύση του όσο ποτέ. Κι έπειτα τον καβάλησε, τον χώνεψε μέσα της, τυλίχτηκε γύρω του και με τις ώσεις που μοιάζανε με προετοιμασία της συντέλειας τον οδήγησε εκεί που έπρεπε. Την πιο κρίσιμη στιγμή τού χάιδεψε ελάχιστα, σχεδόν ανεπαίσθητα, το νεύρο της χυσιάς. Τίποτε πια δεν θα είχε επιστροφή…

Και τότε τραβήχτηκε από πάνω του – όπως τότε, στο πρώτο σμίξιμό τους: μα αντί να αδειάσει την τρομερή χυσιά του Σαρδανάπαλου στη λεκάνη του νερού για να τσιτσιρίσει μέσα το χρυσάφι, έστρεψε την τεράστια ορθωμένη ψωλή προς το κορμί του και τον τρομπάρισε έξαλλη: «Μέχρι το τέλος» του φώναξε, ενώ εκείνος άρχισε να χύνει χωρίς να καταλαβαίνει, χωρίς να θέλει πια να καταλάβει, με μιαν απίστευτη ιαχή που οι χρυσοσυλλέκτες δεν είχανε ξανακούσει ποτέ…

Η πρώτη ριπή με το λιωμένο χρυσάφι έπεσε πάνω στο στήθος του Βασιλιά, στο μέρος της καρδιάς – το ίδιο και η δεύτερη κι η τρίτη. Φυσικά η ιαχή της γκάβλας του έγινε και κραυγή ανείπωτου πόνου και επιθανάτιος ρόγχος και ξεψύχισμα: το καυτό χρυσάφι, τσιτσιρίζοντας, άνοιξε μια τρύπα στο στήθος του Σαρδανάπαλου, αφάνισε την ίδια την καρδιά του, βγήκε από το σώμα του και άνοιξε τρύπα στα σεντόνια και τα στρώματα – στερεοποιήθηκε μόνο σαν έφτασε στο μάρμαρο του κρεβατιού.

Ήταν ήδη νεκρός – μα η ψωλή του ήταν ακόμη τεντωμένη: η Αμισίρ μπροστά στους έκπληκτους χρυσοσυλλέκτες έσκυψε και ρούφηξε τούτο τον στερνό χαιρετισμό του πεθαμένου, κεντρίζοντας ξανά τ' αρχίδια του εκεί που ήξερε. Λίγες στιγμές πριν οι αλλόφρονες φρουροί την τρυπήσουν με τα σπαθιά τους, κάτι σαν σπασμός συγκλόνισε το σώμα του νεκρού. Τα μάτια της γριάς άδειασαν από όλο τους το βαθύ θάμπος – έπεσε πάνω του κατατρυπημένη, πεθαμένη κι αυτή… Κι όλοι νόμισαν πως σκοτώθηκε από τα σπαθιά των φρουρών.

Αυτό ήταν το αληθινό τέλος του χρυσοφόρου Σαρδανάπαλου – που κανένας δεν τολμά να το πει. Και τα όσα έγιναν μετά (ας πούμε, τους Μήδους που ήρθανε και ξεθεμελιώσανε ολάκερη τη Νινευή για να βρουν το χρυσάφι – εις μάτην, βέβαια, καθώς αυτό είχε φυγαδευτεί εγκαίρως) θαρρώ πως τα ξέρεις…

Μονάχα δώσε σημασία σε μια λεπτομέρεια – μια τοσοδούλα λεπτομέρεια είναι που ωστόσο κρίνει το αν εσύ υπάρχεις και το πού υπάρχεις. Μέσα στην τρομερή αναστάτωση –γινότανε χαμός πραγματικός, καθώς ήτανε ζήτημα χρόνου να φανούν οι Μήδοι στο Παλάτι– ένας τολμηρός νεαρός χρυσοσυλλέκτης –ένα θρασίμι ήτανε, που έπαιξε τη ζωή του– σκέφτηκε να σύρει παράμερα το σώμα της Αμισίρ και να το ξεκοιλιάσει. Πολύ γρήγορα διαπίστωσε πως η υποψία του ήταν σωστή: πράγματι υπήρχε στερεοποιημένη σε ολόκληρο το λαρύγγι της γερόντισσας η στερνή ριπή από τη χυσιά του Σαρδανάπαλου. Μα τούτη η επιθανάτια ριπή του δεν ήταν το χρυσάφι που όλοι ξέρανε – ήταν ένα μαύρο πράγμα, σαν μέταλλο, εκτυφλωτικά θαμπό, αν μπορεί να πει κανείς κάτι τέτοιο, σαν μνήμη του πρωταρχικού κενού, εκείνου που κανένας δεν μπορεί να διανοηθεί, κι όμως το νιώθει.

Και, παρόλο που ο παράτολμος χρυσοσυλλέκτης δεν τολμούσε καν να το σκεφτεί, βαθιά μέσα του ήδη το ήξερε πως αυτό ήταν το *μαύρο χρυσάφι*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 141ο
Το τέλος του κόμη Σεν Ζερμέν

Αν θες να μάθεις πώς έγινε delete ο κόμης Σεν Ζερμέν, διάβασε εδώ: ο κόμης ήταν από αυτούς που επέμεναν πως μέσα στον αμφορέα του Ομήρου δεν υπήρχε κανένα χταπόδι – πως ο Όμηρος ήταν ο ίδιος ο ζωγραφισμένος αμφορέας. Κάποτε ο αμφορέας του Ομήρου προσφέρθηκε από έναν μυστηριώδη ανώνυμο ευγενή στον πρίγκιπα Κάρολο του Αμβούργου, με έναν όρο: να καλούσε ο Κάρολος στο κάστρο του εκατό εστεμμένους και πρίγκιπες από όλη την Ευρώπη για να ακούσουν την *Ιλιάδα* από τον ίδιο τον δημιουργό της, τον μεγαλύτερο αφηγητή της Ιστορίας. Κι ήτανε βέβαια παγίδα του Κάπα όλο τούτο (γιατί αυτός είχε στείλει τον αμφορέα) – βλέπεις, είχε αποφασίσει να τελειώνει με τον φαφλατά κόμη και ήξερε καλά πως θα τσιμπούσε.

Φυσικά, γυάλισε το μάτι του Σεν Ζερμέν μ' αυτήν τη μυστηριώδη πρόσκληση, καθώς την είδε ως ακόμη μια μεγάλη ευκαιρία να τον ξαναθαυμάσουν: έτσι παρότρυνε τον Κάρολο να οργανώσει πράγματι ακρόαση της *Ιλιάδας* στο κάστρο του την τελευταία μέρα του Φεβρουαρίου του 1794 και να καλέσει την αφρόκρεμα της Ευρώπης. Και τη μεγάλη νύχτα, ενώ οι προσκεκλημένοι είχανε πάρει θέση, λίγο πριν ταΐσουν το χταπόδι με δυο ανθρώπινα μάτια, ο κόμης Σεν Ζερμέν παρουσιάστηκε μπροστά τους και τους ανακοίνωσε πως θα αποδείκνυε ότι χταπόδι-Όμηρος δεν υπάρχει και ότι δεν ήταν ανάγκη να ξεματιαστεί κανείς. Κι ευθύς αμέσως έβαλε το χέρι του μέσα στον αμφορέα, χαμογελώντας υπερφίαλα.

Μα ο Κάπα, που του την είχε στημένη, είχε ξαναεπινοήσει τον αμφορέα του Ομήρου αλλιώτικον από ό,τι τον ήξερε ο Σεν Ζερμέν – και τούτη τη φορά είχε όντως κουλουριάσει μέσα του έναν φυλακισμένο τυφλό, ατάιστο επί εικοσιπέντε αιώνες, λυσ-

σασμένο για οποιαδήποτε τροφή. Έτσι ο ερίφης κόμης την πάτησε μπροστά σε όλους: μόλις έβαλε μέσα τον καρπό του, μια τρομερή δύναμη τον άρπαξε και, παρά τα παρακάλια του και τις οιμωγές του, τον ρούφηξε μέσα. Και μέσα σε δυο λεπτά της ώρας αφανίστηκε ο μέγας και τρανός κόμης – και, βέβαια, κανείς δεν τόλμησε να σπάσει τον αμφορέα να δει τι απέγινε.

Έτσι χάθηκε το θρασίμι. Γιατί ο καθένας μπορεί να λέει παπαρίτσες για τον γάμο στην Κανά, αλλά με τον μέγα Όμηρο δεν χωράνε αστεία…

Μακάρι να τολμούσε κι ο καριόλης ο τριάρχιδος να βάλει μέσα το ξερό του, να γλιτώναμε κι απ' αυτόν.

Δειλινο 142ο
Η μονομαχία

Σκέψου και το ενδεχόμενο να υπάρχεις μονάχα στη φαντασία κάποιου προγενέστερου – κάποιου που θέλησε να σε δημιουργήσει στα αυλάκια του νου του ως μια ελάχιστη κουκίδα, ένα ασαφές φόντο μιας εικόνας ποθητής ή αποτρόπαιης. Ή να πετάχτηκες στον επιθανάτιο ρόγχο κάποιου, ο οποίος έζησε πριν το πέτρωμα των ανθρώπων και μια στιγμή πριν πετρωθεί, λέμε τώρα, φαντάστηκε ολόκληρο το μέλλον.

Ας πούμε, κανενός χταποδανθρώπου σαν τον Καλλίμαχο ή κανενός άλλου με λυσσασμένη φαντασία… Του Ιουλιανού, για παράδειγμα, ή του Φλεμποτόμο ή του Πόε – εδώ που τα λέμε, δεν σου κακοπέφτει να είσαι γέννημα της φαντασίας του Πόε.

Και τώρα σκέψου πως κι εσύ φαντάζεσαι αυτόν τον Καλλίμαχο ή τον Φλεμποτόμο ή τον Πόε – ή όποιονε άλλον. Σκέψου πως τον φαντάζεσαι να σε φαντάζεται – ή μήπως α υ τ ό ς σ ε φ α ν τ ά ζ ε τ α ι ν α τ ο ν φ α ν τ ά ζ ε σ α ι π ο υ σ ε φ α ν τ ά ζ ε τ α ι;

Σαν τους καουμπόηδες στις ταινίες, που στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλο και α λ λ η λ ο σ η μ α δ ε ύ ο ν τ α ι. Μετράτε ο ένας την ανάσα του αλλουνού, κερδίζετε χρόνο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 143ο
Τα μουνιά πεινούνε

Το ξέρουν μέχρι και τα μικρά παιδιά: άμα αφήσεις ακάλυπτο το μουνί της εικόνας *Άξιον Εστί*, θα αρχίσει να ρουφάει κάθε σώμα, κάθε σάρκα, κάθε έμβιο πλάσμα· κάθε ζωή θα αφανιστεί από τη Γη κι από το σύμπαν. Ακόμη και τα δέντρα θα ξεραθούν – και οι θάμνοι και τα λουλούδια και τα χορτάρια: γιατί εκείνο το τρομερό μουνί που ανοίγει φτιάχτηκε για να τρέφεται μόνο με ζωή – και δεν θα σταματήσει παρά όταν την αφανίσει απόλυτα και ολοκληρωτικά. Γι' αυτό άλλωστε κι από την πρώτη στιγμή οι κάτοικοι της πόλης όπου ζωγραφίστηκε (κανείς δεν ξέρει ποια είναι), όταν είδανε πως ρουφάει ασταμάτητα, ορμήσανε και ασημοντύσανε την εικόνα με το γνωστό κάλυμμα. Κι όποιος περίεργος το σήκωνε έστω και ελάχιστα εκείνο το ασημένιο κάλυμμα, για να δει λοξά τα όσα τρομερά κάλυπτε, μονομιάς αφανιζόταν σαν να ήταν μια οφθαλμαπάτη, γινόταν παρελθόν, θολή ανάμνηση…

Κι όλοι το είχανε στα όπα-όπα εκείνο το Ιερό Μουνί – γιατί φυσικά τρέμανε την άβυσσό του. Το είπανε *Άξιον Εστί* (το μουνί, βέβαια, και όχι την εικόνα – αν ήταν η εικόνα, το όνομα θα ήταν θηλυκό και όχι ουδέτερο) και βάλανε μπρος να το ταΐζουν: πιάνανε διαφόρους, τους πηγαίνανε στην εικόνα και σηκώνανε το κάλυμμα – και η τρομερή σχισμή τούς ρουφούσε μονομιάς σαν μαύρη τρύπα. Γιατί αυτό, όσο να πεις, είναι κανόνας της ζωής: δεν κάνει ν' αφήνεις τα μουνιά αχόρταστα – θα αγριέψουν.

Ωστόσο, όσο κι αν το κρατούσανε κρυφό, κάποτε μαθεύτηκε πως στην πόλη Χι (ας την πούμε έτσι) πιάνουνε τους περαστικούς και τους ταΐζουνε σ' ένα φριχτό τέρας που δεν χορταίνει ποτέ· φυσικά, η πόλη ερήμωσε μονομιάς. Τότε βγήκε η διατα-

γή του Αυτοκράτορα Κωνστάντιου Β': η εικόνα-ρουφήχτρα με τους πιστούς της θεματοφύλακες θα άρχιζε να μετακινείται ανά τρίμηνο από πόλη σε πόλη, με άφατη μυστικότητα – ώστε να μην μπορεί κανένας να ξέρει πού βρίσκεται και να μην αδειάζουν εξαιτίας της οι πόλεις και τα χωριά.

Έτσι πέρασαν αρκετοί αιώνες, στη διάρκεια των οποίων ολόκληρο το Βυζάντιο ζούσε με τη φρίκη του *Άξιον Εστί*: τρομακτικές ιστορίες χαμού, πλεγμένες με διαδοχικές και ασταμάτητες εξαφανίσεις, δημιούργησαν έναν απαίσιο θρύλο για το Ιερό Μουνί που αφάνιζε ανθρώπους και ολοένα πείναγε πιο πολύ – και ενώ ρουφούσε τα πάντα, ησύχαζε κάπως μόνο με ανθρώπινο κρέας (λογικό, εδώ που τα λέμε – ξέρεις κανένα μουνί να χορταίνει με ημίμετρα;). Αμέτρητοι οδηγήθηκαν με το ζόρι σε εκείνη τη ρουφήχτρα, δίχως καν να ξέρουν τι τους περίμενε – ενώ στα χρόνια του Ιουστινιανού το ρούφηγμα από το *Άξιον Εστί* επιβλήθηκε και ως ποινή σε όσους διέπρατταν φόνο ή κλοπή δημόσιας περιουσίας. Μα ούτε κι αυτό ήταν αρκετό για να χορτάσει το Μουνί – που, όπως φαίνεται, γύρευε όλο και περισσότερα θύματα. Μέχρι που ο Λέων Γ' ο Ίσαυρος αποφάσισε να αφανίσει την εικόνα – και μην ξέροντας πού θα τη βρει, ξεκίνησε ολόκληρη την Εικονομαχία. Και μη γελιέσαι: για εκατόν είκοσι χρόνια η αυτοκρατορία σπαράχτηκε και χιλιάδες σφαγιάστηκαν μόνο και μόνο για να καταστραφεί το *Άξιον Εστί*. Μα κανείς δεν μπόρεσε καν να ζυγώσει την εικόνα – και εδώ που τα λέμε, κανείς δεν το θέλησε πραγματικά – καθώς το πιο πιθανό ήταν να μη μείνει μήτε η άχνα της. Εξάλλου, οι πιστοί φύλακές της την έκρυβαν καλά· και, όταν δεν βρίσκανε φαγητό, την τάιζαν προσφέροντας τον ίδιο τους τον εαυτό (εδώ, έλεγαν, ο ίδιος ο Ιησούς γύρισε και ρουφήχτηκε αυτοθέλητα από το *Άξιον Εστί* για να δώσει το παράδειγμα – αυτοί θα δίσταζαν;)

Η Εικονομαχία τέλειωσε με συμβιβασμό: το *Άξιον Εστί* θα συνέχιζε να ταΐζεται με σάρκες, αλλά πλέον το κράτος, και όχι οι πιστοί της, θα αναλάμβανε να επιλέγει ποιος θα ρουφιόταν – κυρίως θα ήταν αλλόφυλοι και αιχμάλωτοι από τους πολέ-

μους. Μα και αυτό ήτανε δίκοπο μαχαίρι – καθώς μαθεύτηκε πως όποιος πιαστεί αιχμάλωτος από τους Βυζαντινούς θα τάιζε την εικόνα-τέρας, οπότε οι εχθροί πολεμούσαν απέναντί τους δυο φορές πιο λυσσασμένα. Ώσπου κάποτε ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Φωκάς αποφάσισε να αλλάξει τροπάρι και να φτιάξει στον Άθω μια ολάκερη πολιτεία μοναστηριών, που να έχει αποκλειστικό της σκοπό να κρατάει το Ιερό Μουνί και να το ταΐζει. Έτσι φτιάχτηκε το Άγιο Όρος – για να ξεμπερδευτεί η υπόλοιπη αυτοκρατορία: και είπανε πως όποιος πήγαινε εκεί θα συγχωρούνταν οι αμαρτίες του, καθώς το Ιερό Μουνί θα ρουφούσε μόνον τους ενάρετους στον Παράδεισο και θα τους ξέβραζε δίπλα στον Κύριο. Η ιδέα έδειξε να έχει πέραση – όλο και περισσότερος κόσμος άρχισε να μαζεύεται στον Άθω. Σε αυτό το πνεύμα και έναν αιώνα υστερότερα ο Μιχαήλ Ψελλός έγραψε την περίφημη *Μουνολογία* του: εκεί υποστήριξε πως το κάθε μουνί έχει ένα διαφορετικό χρώμα και μια διαφορετική γεύση από κάθε άλλο· και πως από το Ιερό Μουνί της Παρθένου αναβλύζει το Άγιο Πνεύμα – κι όποιος το γλείψει, «μετέχει της Δόξης του Κυρίου». Και βέβαια αυτό ήτανε δόλωμα τρελό για τα κορόιδα· έξαφνα το φριχτό τέρας χιλίων χρόνων έγινε η μέγιστη ευλογία: πλέον στα μάτια των απελπισμένων πιστών δεν υπήρχε ωραιότερο και ευσεβέστερο τέλος από το να χαθείς στο Άχραντο Μουνί που γέννησε και ρούφηξε τον τρομερό Γιο του Ανθρώπου.

Και μ' αυτά και με κείνα το κρατήσανε το *Άξιον Εστί* στο Όρος για κοντά πέντε αιώνες. Ώσπου κάποτε ο Σουλτάνος Μωάμεθ Β' θέλησε, άκου λέει, να το γλείψει το Ιερό Μουνί και το πήρε στην Κωνσταντινούπολη. Κι αφού έγινε ό,τι έγινε μ' αυτόν (κι ενώ προηγουμένως ο μαγεμένος Πορθητής είχε μακελέψει τους φύλακές του), η εικόνα, ξέφραγη καθώς ήταν, χάθηκε (προφανώς κλάπηκε) από την Πόλη· κανείς από τους κυνηγούς που ξαμολήθηκαν δεν μπόρεσε ποτέ να τη βρει – στον Άθω, στην Εκκλησία του Πρωτάτου, βγάλανε ένα μέτριο αντίγραφο που πείθει μοναχά τους ντιπ ηλιθίους. Κι έκτοτε, σε

όλους τους αιώνες που ακολούθησαν και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, αμέτρητοι κατά καιρούς ισχυρίστηκαν πως είχαν το αληθινό *Άξιον Εστί* – και άλλοι, ακόμη περισσότεροι, καμώθηκαν πως ήξεραν ποιος το έχει και πού. Και για πάμπολλους απ' όσους στιγμάτισαν την Ιστορία με την αχρειότητά τους ή την καλοσύνη τους, ειπώθηκε πως ρουφήχτηκαν μέσα του, πως χάθηκαν στα τρομερά έγκατά του – μα ποιος να ξέρει τι είναι αλήθεια απ' όλα αυτά;

Το βέβαιο, ωστόσο, είναι τούτο: και τώρα που μιλάμε, το *Άξιον Εστί* το έχει κάποιος και το κουτσοταΐζει με φρέσκο κρέας. Ώσπου να γίνει η στραβή και να μείνει ξεσκέπαστο και πεινασμένο – και να ρουφηχτούμε όλοι πατ κιουτ.

ΔΕΙΛΙΝΟ 144ο
Το τέλος των σβουνγκ

Τα σβουνγκ τα τέλειωσε ο Λεονάρντο. Γιατί σε αυτόν πήγανε ο αθάνατος Φρειδερίκος και οι συν αυτώ και γύρεψαν τη σωτηρία από το θανατικό που σκορπούσαν τα δαιμονισμένα σμήνη. Αυτός, κατά την προσφιλή του συνήθεια, τους έψησε το ψάρι στα χείλη: άρχισε να σκέφτεται επί χρόνια. Ώσπου μια νύχτα κλείστηκε να δημιουργήσει – και το άλλο πρωί τούς παρουσίασε τον Patrem Carum.

Φυσικά, στην αρχή όλοι άρχισαν να ουρλιάζουν από τον τρόμο, να ξερνούνε από την αηδία, να κρύβονται, να ψιθυρίζουν εξορκισμούς. Μα πολύ γρήγορα όλοι έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Γιατί ο Λεονάρντο έφερε μια γυάλα, στην οποία ήτανε αιχμαλωτισμένα τρία σβουνγκ που είχανε βρεθεί δίχως το μεταλλικό ράμφος τους, και την άνοιξε… Τα σβουνγκ ξεχύθηκαν έξαλλα στον αέρα – μα με ένα νεύμα του μάγου το φριχτό κεφάλι άρχισε να τραγουδάει ένα υπερκόσμιο μαδριγάλι… Και μόλις ακούστηκε εκείνο το εξαίσιο τραγούδι του Patris Cari έγινε το απίστευτο: τα σβουνγκ έπεσαν σε νάρκη και λούφαξαν στον τοίχο. Σαν μύγες που κολλάνε στο μέλι.

Τότε ο Pater Carus έβγαλε τη γλώσσα του, μια κολλώδη λωρίδα σάρκας ίσαμε δέκα μέτρα στο μάκρος, έπιασε τα ναρκωμένα σβουνγκ και τα *έφαγε* – ή, εν πάση περιπτώσει, τα αφάνισε μέσα του…

Μόλις το πείραμα ολοκληρώθηκε, όλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα – όσο να πεις, ήξερε τι έφτιαχνε ο Λεονάρντο. Πλέον μπορούσαν να σταματήσουν τα φριχτά σμήνη του θανάτου. Και μόλις ο μάγος παρέδωσε το φριχτό του δημιούργημα, ο Φρειδερίκος και ο Βοργίας το βγάλανε μονομιάς στο κυνήγι

των σβουνγκ. Μέσα σε είκοσι χρόνια ο Αγαπημένος Πατέρας είχε αφανίσει εντελώς τα φριχτά έντομα – ούτε ένα δεν άφησε, μήτε για δείγμα.

Και τότε, μόλις το φριχτό κεφάλι τέλειωσε τη δουλειά, το πήγανε πίσω στον Λεονάρντο. Κι εκείνος του έβγαλε τη ζωή από μέσα του και το έκανε έργο τέχνης.

Αυτή είναι και η αλήθεια για τον Patrem Carum – για το πώς φτιάχτηκε και γιατί του πήρε τη ζωή ο ίδιος ο δημιουργός του. Μέχρι που, χρόνια αργότερα, τον ξαναζωντάνεψε ο Αλαστράν. Έκτοτε το ασώματο τέρας έγινε *Θεός*. Και, καθώς δεν υπάρχουν πια τα σβουνγκ, τραγουδάει τα εξαίσια μαδριγάλια δίχως σκοπό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 145ο
Το δάκρυ του Φλαμέλ

Τώρα, που σου πουλάνε σάπια φύκια για το *ζωντανό νερό*, άκου κι αυτό: το μόνο *ζωντανό νερό* ήταν το δάκρυ του Νικολά Φλαμέλ.

Γιατί ο Φλαμέλ, αφότου βρήκε το ελιξίριο της αθανασίας, μονάχα το *ζωντανό νερό* γύρευε να φτιάξει – και σ' αυτό αφιέρωσε τη ζωή του. Ήξερε πως αρκούσε να δακρύσει για να γεννηθεί τούτο το *νερό* – μα, αλίμονο, είναι τόσο δύσκολο να δακρύσει ένας αθάνατος. Το πάλεψε για πεντακόσια χρόνια: μα την 21η Μαρτίου του 1928 τα κατάφερε…

Ήταν η μέρα που, επιτέλους, μπόρεσε να κοιτάξει την Περενέλη με τόση αγάπη, που την αφάνισε μέσα στη ματιά του. Γιατί αυτό είναι η αγάπη: να κοιτάς τον άλλον και να λιανίζεις την εικόνα του με το βλέμμα σου. Του πήρε πεντακόσια χρόνια εκείνου του αθάνατου, αλλά έξαφνα το κατάφερε μόλις σε πέντε λεπτά της ώρας.

Κι όταν κατάλαβε πως είχε μείνει μόνο ένα αχνό περίγραμμα από την Περενέλη, ένα δευτερόλεπτο πριν αφανιστεί εντελώς, ο Φλαμέλ κατάλαβε ότι τη χάνει για πάντα. Όσο βούλιαζε μέσα του εκείνη, τόσο αυτός συγκινούνταν.

Και πράγματι, όταν εκείνη αφανίστηκε εντελώς, δάκρυσε ο Φλαμέλ – κι ήταν το δάκρυ του καμωμένο από υγρό καθρέφτη. Κι όπως καθρεφτίστηκε σε αυτό το δάκρυ, και ο ίδιος ο Φλαμέλ και ο κόσμος ολόκληρος ρουφήχτηκαν μονομιάς μέσα του. Αυτό ήταν το *ζωντανό νερό* και ό,τι υπάρχει βρίσκεται πια μέσα του: *είμαστε όλοι ρουφηγμένοι στο δάκρυ του Φλαμέλ*.

Αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Όλα τ' άλλα είναι ψέματα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 146ο
Το τέλος του πολέμου

Την Πενθεσίλεια, την τρομερή Αμαζόνα, ο Καλλίμαχος την έστειλε στον Αχιλλέα – να τον ρουφήξει μες στους κρατήρες των βγαλμένων της ματιών, να τον αφανίσει μέσα στην άβυσσό της. Και βέβαια έκανε πείραμα ο χταποδάνθρωπος: έψαχνε να βρει ένα καλό κόλπο για να ξεμπερδεύει μια ώρα αρχύτερα με τους επινοημένους που σήκωναν κεφάλι.

Όταν, λοιπόν, είδε πως ο αθάνατος Αχιλλέας ρουφήχτηκε μονομιάς στα έγκατα του μηδενός, ο Κάπα ξέσπασε σε χειροκροτήματα: «Αυτό είναι!» αναφώνησε ενθουσιασμένος. Μα είχε βιαστεί· μόλις λίγα λεπτά αργότερα κατάλαβε πως είχε βάλει φωτιά στα μπατζάκια του: γιατί ο ένας μετά τον άλλον οι στρατιώτες, Αχαιοί και Τρώες, άρχισαν να συνωστίζονται πάνω από το κορμί της πεσμένης πολεμίστριας, πάνω από το γυμνό της πρόσωπο, για να κοιτάξουν κι αυτοί μέσα βαθιά στους τρομερούς κρατήρες των ματιών της – και φυσικά να ρουφηχτούν για πάντα στα έγκατα εκείνου του φριχτού κενού.

Για τρεις μέρες μαζεύονταν άνθρωποι πάνω από την πεσμένη Πενθεσίλεια και ρουφιόνταν στους δυο κρατήρες των ματιών της… Κι όταν τέλειωσαν οι στρατιώτες, ήρθαν όλοι οι κάτοικοι της Τροίας, γέροι γυναίκες και παιδιά, οι δούλοι και οι υπηρέτες του στρατοπέδου των Αχαιών, οι λιποτάκτες που κρύβονταν στα δάση, οι βοσκοί των γύρω βουνών – όλοι, σου λέω… Γιατί μια αληθινή άβυσσος είναι ό,τι μεγαλύτερο μπορεί να δωρίσει κανείς στους ανθρώπους.

Το απομεσήμερο της τρίτης μέρας γίνηκε πραγματική ειρήνη στον τρωικό κάμπο: μια ανεπανάληπτη γαλήνη

απλώθηκε από τα καράβια μέχρι τα τείχη της αδειανής πολιτείας… Ούτε πτώματα, ούτε μυρουδιά σαπίλας, ούτε κοράκια, ούτε τίποτε – παστρική δουλειά: όλοι αφανίστηκαν στο μηδέν. Και η Πενθεσίλεια, όταν κατάλαβε πως δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος για να ρουφηχτεί, σηκώθηκε (*θανάσιμα πληγωμένη* κι αηδίες – δεν πληγώνονται οι Αμαζόνες, φίλε), φόρεσε την περικεφαλαία της και τράβηξε είτε για τον Βορρά είτε για τον Νότο – προς τα κάπου όπου θα έπονταν συνέχεια…

Έτσι τέλειωσε ο Τρωικός Πόλεμος. Και τράβαγε τα μαλλιά του ο Καλλίμαχος και φώναξε τον Τριαρχίδη να τον βοηθήσει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 147ο
Θάνατος μέσα στους κήπους

Ο Ιωσήφ Καϊνέρτζι είχε έναν από τους πιο μοιραίους θανάτους της Ιστορίας: πέθανε από ασφυξία στους Κήπους Μπόμπολι της Φλωρεντίας τη 13η Ιουλίου του 1769. Ήταν η ημέρα που επιτέλους συναντήθηκε με την Ευγενία Μιαούλη, ύστερα από σαράντα εφτά ολόκληρα χρόνια αλληλογραφίας, όπου εκείνος απαντούσε στα αινίγματα που του έστελνε η Υδραία αρχόντισσα – ώσπου κάποτε η Ευγενία αποφάσισε πως είχε περάσει τις δοκιμασίες και ήτανε πια άξιος για να τη συναντήσει. Συμφώνησαν να βρεθούνε στους διάσημους φλωρεντινούς κήπους, στο Ιζολότο, κάτω από την Κρήνη του Ωκεανού. Όταν βρέθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλο, τρεις ώρες μετά το μεσημέρι της καθορισμένης ημέρας, αντάλλαξαν τα δώρα της αναγνώρισης: εκείνη τού έδωσε ένα αδειανό διάφανο κοχύλι κι αυτός μια μικροσκοπική πορτοκαλιά ύψους μιας παλάμης, το ομορφότερο από τα δέντρα-μινιατούρες που καλλιεργούσε στο μπαλκόνι του πύργου του, στην όχθη του Δούναβη. Άρχισαν να περπατάνε σιωπηλοί ανάμεσα στους θάμνους, δίχως να μιλούνε – κάποια στιγμή ένας από τους δύο έσκυψε προς την πλευρά του άλλου και πήγε να τον φιλήσει (μάλλον ο άντρας, όπως συνηθιζόταν, δίχως ωστόσο και τούτο να είναι απολύτως βέβαιο). Μα την ίδια στιγμή, μία μέλισσα τσίμπησε τον Ιωσήφ στο καρύδι του λαιμού, σ' αυτό που ονομάζουμε «Μήλο του Αδάμ».

Ο Καϊνέρτζι λιποθύμησε από το τσίμπημα κι έπεσε κάτω – κι η Ευγενία, νομίζοντας πως πέθανε, έπεσε πάνω του κι άρχισε να γδέρνει τα μάγουλά της ουρλιάζοντας τις λέξεις *τζιέρι μου* και να τον φιλάει στο στόμα. Ο Ιωσήφ, που είχε συνέλθει αμέσως και τα άκουγε όλα αυτά, ένιωσε πως χάρη σε κείνο το τσίμπημα είχε μπει τόσο βαθιά μέσα της, που μονομιάς είχε γίνει *τζιέρι της*, δηλαδή *σπλάχνο της*. Και τότε σκέφτηκε πως ποτέ δεν θα

ερχότανε καλύτερη ώρα για την αγάπη τους, πως ό,τι κι αν ακολουθούσε θα ήσαν κατώτερο από το να είναι *τζίέρι της*, άρα οι δυο τους είχανε μόλις ζήσει αυτό που έπρεπε να ζήσουν. Έτσι αποφάσισε τον θάνατό του: ως γνωστόν, όλοι οι Καϊνέρτζι μπορούσαν να κρατήσουν την ανάσα τους και να πεθάνουν ακριβώς την ώρα που θα διάλεγαν – τ η ν ώ ρ α π ο υ έ π ρ ε π ε , αν έτσι το θέλεις.

Φυσικά, η Ευγενία Μιαούλη δεν κατάλαβε τίποτε από όλα τούτα – αυτή που έβαζε αινίγματα είχε απομείνει τώρα με μια μικροσκοπική πορτοκαλιά στα χέρια. Ο γιατρός, που ήρθε μπαϊλντισμένος, διέγνωσε θάνατο από ασφυξία – κι όλοι μίλησαν για το τρομερό παιχνίδι της τύχης, για το παναθεματισμένο τσίμπημα μιας μέλισσας που ματαίωσε την ολοκλήρωση ενός μεγάλου έρωτα, δίχως να καταλαβαίνουν πως στην πραγματικότητα αυτό ακριβώς το τσίμπημα τον κορύφωσε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 148ο
Το λιοντάρι του Λεονάρντο

Ο Βαζάρι γράφει μια παπαρόσκονη: πως το καλοκαίρι του 1515, στη συνάντηση της Μπολόνιας, των Παπικών με τον Βασιλιά της Γαλλίας, ο Λεονάρντο έφτιαξε και καλά ένα μηχανικό λιοντάρι που, όταν βγήκε, έφτασε μέχρι τον Φραγκίσκο, άνοιξε τάχα το στήθος του και τον έλουσε με ροδοπέταλα.

Άκου τώρα και την αλήθεια: το μηχανικό λιοντάρι όντως υπήρξε και πράγματι έτρεξε προς τον Φραγκίσκο, μα φυσικά δεν σκόρπισε ροδοπέταλα από το στήθος του, μήτε τίποτε άλλο. Τουναντίον, όρμησε στον Φραγκίσκο και τον έφαγε κανονικά. Ούτε κοκαλάκι δεν άφησε.

Και φυσικά έτσι ήταν το σχέδιο: οι Παπικοί που συναντήθηκαν με τους Γάλλους στην Μπολόνια ήτανε ψευτο-Παπικοί, όλοι μέσα στο κόλπο. Οι γάλλοι ακόλουθοι του Φραγκίσκου, πάλι, πίστεψαν –τι ηλίθιοι!– πως είδαν μια οφθαλμαπάτη, ένα από τα κόλπα του γερο-μάγου από το Βίντσι· γιατί, μόλις τέλειωσε το κατασπάραγμα, μονομιάς έπεσε ένα σύννεφο καπνού, και μέσα στην αναμπουμπούλα τη θέση του φαγωμένου Φραγκίσκου πήρε ο Φρειδερίκος ο Δεύτερος, ο αδιανόητος Stupor Mundi, εκείνος που είχε μείνει διακόσια πενήντα χρόνια βαλσαμωμένος, μέχρι που τον ξαναζωντάνεψαν ο Βοργίας με τον Λεονάρντο.

Ο Χοενστάουφεν, λοιπόν, έγινε ο *Φραγκίσκος* στη θέση του Φραγκίσκου – και σαν έπεσαν οι καπνοί, οι έκπληκτοι βασιλικοί ακόλουθοι τον είδανε αγκαλιά με το λιοντάρι λουσμένο στα ροδοπέταλα. Ευθύς χειροκρότησαν – θέαμα μοναδικό, είναι η αλήθεια.

Και ο Φρειδερίκος/*Φραγκίσκος* το κράτησε εκείνο το ρομπότ-λιοντάρι – για να τρώει όποιον δεν ήταν καλό παιδί.

ΔΕΙΛΙΝΟ 149ο
Το ταξίδι του Πόε

Η αληθινή χρονιά της γέννησης του Έντγκαρ Άλαν Πόε είναι το 948ο έτος μετά τη Σύνδεση – δηλαδή, αν –ο μη γένοιτο– διαβάζεις το βιβλίο τούτο πριν από τη Σύνδεση, το 3039 μετά τον λεγόμενο Χριστό. Με άλλα λόγια: ο τύπος, ούτε λίγο ούτε πολύ, γεννήθηκε χίλια διακόσια τριάντα χρόνια υστερότερα από τότε που όλοι νομίζουμε… Κι αυτό συμβαίνει γιατί στα είκοσι τρία του χρόνια, το 971ο έτος μετά τη Σύνδεση (ή το 3062 μ.Χ.) τον βάλανε στη Χρονομηχανή και τον στείλανε στα παλιά. Ήτανε, βλέπεις, Μολυντής – από εκείνους που μέσα στον νου τους γεννιόντουσαν απαίσια σκουλήκια που γλιστρούσαν ανεξέλεγκτα στον Αχανή Ανθρώπινο Νου.

Και μάλιστα ο Πόε δεν ήταν τυχαίος Μολυντής: ο νους του δεν γεννούσε απλά σκουλήκια – γεννούσε στον ύπνο του ένα φριχτό τέρας που αφάνιζε ανθρώπους. Ένα πλάσμα με μάτια ανθρώπου, μια ρουφήχτρα αντί για στόμα, σώμα λύκαινας, γλώσσες φιδιών στις θηλές των βυζιών του και μια ακόμη μεγαλύτερη για πούτσα και δόντια καρχαρία στην κωλοτρυπίδα του. Και το τέρας αυτό κατέτρωγε τον καθένα που θα πίστευε πως πράγματι υπάρχει και απλώς θα άκουγε την τρομερή ερώτησή του. Τον καθέναν, σου λέω…

Οι Ελεγκτές, χάρη στα φοβερά τους μηχανήματα, εντόπισαν τον Πόε μόλις μέσα σε δώδεκα δευτερόλεπτα και ενώ το τέρας του είχε προλάβει να ρουφήξει τις ψυχές από οχτακόσιους είκοσι έξι ανθρώπους. Φυσικά, μονομιάς τον αποσύνδεσαν από τον Ανθρώπινο Νου· κατόπιν ακολούθησαν κατά γράμμα το Πρωτόκολλο των Μολυντών, έτσι όπως ίσχυε από το 540ο έτος της Σύνδεσης: πρώτα του βάλανε τις απορροφητικές μνημονικές ακίδες, κατόπιν του κάνανε δεκαπέντε

ειδικές λοβοτομές και τέλος προχώρησαν σε ολική λοβοτομή δυο φορές. Μα ύστερα από κάθε επέμβαση σε όλους τους εξομοιωτές που τον δοκίμαζαν, δεν υπήρχε αποτέλεσμα: το τέρας του νου του παρέμενε αήττητο, να τρώει ανθρώπους, να λιανίζει σάρκες, να πεινάει όλο και πιο πολύ…

Έτσι, αφού είδαν και απόειδαν, εφάρμοσαν την Τελική Εφαρμογή του Πρωτοκόλλου: καθώς απαγορευόταν η ποινή του θανάτου, τον λοβοτόμησαν για τρίτη φορά, τον βάλανε στη Χρονομηχανή και τον έστειλαν πίσω στο βαθύ παρελθόν, κοντά διακόσια πενήντα χρόνια νωρίτερα από την Σύνδεση, στο έτος 1832 μετά Χριστόν. Βλέπεις, ακολούθησαν πιστά την παλιά απόφαση του Παγκόσμιου Συνδετικού Δικαστηρίου, που τέσσερις αιώνες νωρίτερα έκρινε πως τουλάχιστον τότε, στους προ της Σύνδεσης αιώνες, τα τέρατα των Μολυντών δεν θα μόλυναν κανέναν, θα έμεναν να αλυχτάνε μες στα αυλάκια του νου τους, και ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Και το τέρας του Πόε γελούσε με την εξωφρενική τους αφέλεια…

ΔΕΙΛΙΝΟ 150ο
Η γεύση της αγάπης

Τον *** τον έφαγαν οι μαθητές του. Και το έκαναν αυτό από αγάπη αληθινή: μόλις είπε το λάβετε-φάγετε κι άφησε τον χιτώνα να πέσει καταγής, πήραν τα μαχαίρια και τον κομμάτιασαν. Κι έφαγαν το κάθε μέλος του· ρούφηξαν το μεδούλι από τα κόκαλα, το μυαλό, τα μάτια. Και βέβαια την καρδιά, που τάχα δεν κόβεται με τίποτε – μια χαρά κόβεται και παρακόβεται. Δεν απέμεινε τίποτε από εκείνον. Μονάχα μια γεύση στη γλώσσα.

Οι μαθητές συνέχισαν να αλληλοτρώγονται μεταξύ τους. Ούτε αποστολίκια κάνανε, ούτε θαύματα, ούτε τίποτε. Μονάχα μαζεύονταν κάθε άνοιξη και τρώγανε από έναν κάθε φορά. Και δεν μπορούσαν να το σταματήσουν – γιατί κανείς ποτέ δεν απαλλάχτηκε από τη γεύση της αγάπης. Κι όλοι σαν μανιασμένοι γύρευαν να φαγωθούν οι ίδιοι πρώτοι – και βάζανε κάθε φορά κλήρο. Γιατί τέτοιοι είμαστε οι άνθρωποι: προτιμούμε να αγαπιόμαστε παρά να αγαπούμε.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια. Οι μαθητές όλο και λιγόστευαν, έμειναν οχτώ, ύστερα τέσσερις, έπειτα τρεις, μετά δύο. Ώσπου στο τέλος έμεινε ένας μόνος του, με το μαχαίρι στο χέρι.

Αυτός ο τελευταίος, μην έχοντας άλλον για να φάει, άρχισε να τρώει τον ίδιο του τον εαυτό. Έφαγε πρώτα τη γλώσσα του, τη μύτη και τα αυτιά του, τα πόδια του, τα γεννητικά του όργανα, το αριστερό χέρι. Έκοβε τα μέλη του σιγά σιγά, προσεκτικά, φροντίζοντας να τα δένει προηγουμένως για να έχει τη μικρότερη δυνατή αιμορραγία. Ώσπου ήρθε η ώρα να κόψει το μοναδικό μέλος που του είχε απομείνει: το δεξί του χέρι, αυτό που κρατούσε το μαχαίρι.

Ήταν αποφασισμένος για την αγάπη. Έτσι στερέωσε το μαχαίρι στο ξύλο του τραπεζιού, έδεσε σφιχτά το μπράτσο κι έπεσε με όλο το βάρος του να κόψει το χέρι του από τον αγκώνα. Η λάμα είχε φτάσει στο κόκαλο όταν, παρά το δέσιμο, αιμορράγησε. Ήταν μια σχετικώς μικρή αιμορραγία – μα στάθηκε θανάσιμη, καθώς δεν είχε χέρια για να τη σταματήσει, μήτε πόδια για να μετακινηθεί. Πριν πεθάνει, προσπάθησε σπαρταρώντας να πιει όσο από το αίμα του χυνόταν καταγής. Ακόμη και τότε μόνον η γεύση της αγάπης τον ένοιαζε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 151ο
Ο Αγιάννης ήταν

Ο Αγιάννης ήταν, φυσικά, δικέφαλος – ένας από τους δικέφαλους. Το ένα κεφάλι ήταν ο Αγιάννης. Το άλλο ο Ιαβέρης. Όλο το Παρίσι ήξερε το μίσος ανάμεσα στα δύο κεφάλια.

ΔΕΙΛΙΝΟ 152ο
Ο Θεός πετιέται

Είναι μεγάλη ψευτιά πως ο Φίλιππος Β', ο Βασιλιάς της Ισπανίας και Πορτογαλίας (και του μισού κόσμου) πέθανε από ασιτία, γιατί λόγω γήρατος δεν μπορούσε –και καλά– να εκσπερματώσει άλλα φίδια για να τα φάει. Πώς μπορούν να γράφουν τέτοιες φάλιες δίχως να τους μαραίνεται η γλώσσα από την ντροπή. Σιγά μην δεν είχε ο τρανός Φίλιππος, ο μέγας κοσμοκράτορας, όλα τα μαντζούνια και τα λάδια και τα μπαχάρια και όλα τα παρόμοια (και τους κατάλληλους φαρμακοτρίφτες, βέβαια), που θα μπορούσαν να σηκώσουν την ψωλή και σε μια μούμια!

Άλλος ήταν ο λόγος που πέθανε ο φριχτός δυνάστης. Μια νύχτα, στα τέλη του Αυγούστου του 1598, μέσα στο δώμα του (στο κελί του, πες καλύτερα) στο Εσκοριάλ, κι ενώ μόλις είχε εκσπερματώσει μια ακόμη ολόλευκη τυφλή οχιά, ο εβδομήντα ενός χρόνων Φίλιππος είδε (*έζησε,* πες καλύτερα) *κάτι* απρόσμενο – *κάτι* σαν όραμα: η νεογέννητη οχιά άρχισε να πετά μες στο δωμάτιο περιβεβλημένη με μιαν υπερκόσμια λάμψη. Και στα αυτιά του βασιλιά βούιξε μια τρομερή φωνή: Φ ί λ ι π π ε , τ ι μ ε δ ι ώ κ ε ι ς ;

Αυτό ήταν: ο Υπέρλαμπρος Αυτοκράτορας της Οικουμένης, ο Κυρίαρχος της Στεριάς και της Θάλασσας, ο Φύλακας της Αγνότητας των Ουρανών (δηλαδή: ο α π α ί σ ι ο ς χ α σ ά π η ς) κατάλαβε, με άφατη οδύνη, πως για κοντά εξήντα χρόνια, κάθε φορά που έχυνε, μέσα από τα σπλάχνα του γεννιόταν ο ίδιος ο Θεός – κι αυτός τον λογάριαζε για αμαρτία, για σημείο του Σατανά και τον έτρωγε. Την ίδια ώρα ο έξαλλος βασιλιάς κατάλαβε πως είχε και τη μοναδική του ευκαιρία για εξιλέωση: μ π ο ρ ο ύ σ ε ν α π ε θ ά ν ε ι γ ι α Ε κ ε ί ν ο ν , ν α μ α ρ τ υ ρ ή σ ε ι τ η Δ ό ξ α

Τ ο υ . Έτσι, κλειδώθηκε στο δωμάτιό του, αποφασισμένος να μην ξαναφάει ούτε και να πιει – αποφασισμένος να γίνει πτώμα, παρά να ξαναβάλει στο στόμα τον Θεό του.

Έτσι πέθανε ο Φίλιππος Β' – από ασιτία συνειδητή, κι όχι από ανημποριά να εκσπερματώσει. Κι όταν είκοσι μέρες αργότερα οι υπηρέτες τον βρήκαν νεκρό μες στο κελί του, γύρω από το κουφάρι σέρνονταν όχι ένα, μα δύο ντουζίνες τυφλά λευκά φίδια. Αυτό θα πει να έχεις πίστη: ακόμη και μισοπεθαμένος, ο γερο-Φίλιππος έχυνε τον Θεό από μέσα του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 153ο
Το τέλος του εφιάλτη

Ο Τριαρχίδης πήρε σαφή εντολή από τον Κάπα: να τελειώσει τον εφιάλτη των ανθρώπων-κατόπτρων και στη θέση του να βάλει κάτι καινούργιο. Ο Τριάρ έδειξε απρόσμενα έτοιμος και ανέλπιστα αποτελεσματικός – σαν να ήταν παιχνιδάκι γι' αυτόν τον καριόλη να αλλάξει τον κόσμο. Έκανε μονάχα μια κίνηση: επινόησε τον Χριστό ως καινούργιο *Θεό* – έναν χαζό κουρελή που –και καλά– γυρίζει μιλώντας για τα μελένια λεμόνια. Και τον έβαλε στις εκκλησίες σταυρωμένο με ανοιχτά πόδια: κι *εκεί ανάμεσα* ορθωνόταν γκαβλωμένος ο πούτσος του και από κάτω έχασκε αβυσσαλέο το τρομερό μουνί.

Και αφού αντικαταστάθηκε ο Θεός-Κάτοπτρο του ανώμαλου του Μπόρχες με τούτον τον Εσταυρωμένο Γκαβλιάρη, μονομιάς άλλαξαν και οι άνθρωποι – γιατί οι άνθρωποι, φίλε, υπάρχουν κατ' εικόνα και ομοίωση του *Θεού* τους (μην ξαναλέμε συνεχώς τα ίδια). Μονομιάς οι άνθρωποι-κάτοπτρα γίνανε άνθρωποι με σάρκα, με πούτσες και μουνιά. Και πια δεν ζούσαν στον κόσμο των αντικατοπτρισμών – ζούσανε στον κόσμο των ψωλοχυμάτων και των μουνοϋγρών. Και του θανάτου, βέβαια – διόλου μην το υποτιμάς αυτό.

Έτσι, με τη μαγκιά του Τριάρ τέλειωσε ο μεγαλύτερος εφιάλτης του ανθρώπινου είδους. Τώρα η σάρκα ήταν εμπρός σου και λαχτάριζε: ο καθένας ήξερε ποιος είναι και πού θα δαγκώσει.

Όλα αυτά τα έβλεπε ο Καλλίμαχος και θαύμαζε τον βοηθό του. Ιδίως με το μουνί τρελάθηκε – ήταν στ' αλήθεια ό,τι τελειότερο είχε επινοηθεί ποτέ, ανθός και πληγή συνάμα. Τι τα

θες: ήταν αρχίδι και παλιοτόμαρο ο Ταυ, αλλά έσκαγε από ταλέντο, όχι αστεία…

ΔΕΙΛΙΝΟ 154ο
Ο Λινουάρ ήξερε

Πολλοί ψεύτες και καμποτίνοι και σαλτιμπάγκοι καυχήθηκαν πως ξέρουνε τη μυστική λέξη που *βγάζει* την ανθρώπινη ύπαρξη μέσα από το μέταλλο, στο οποίο εκείνη *έχει μπει* με την άλλη (την επίσης μυστική, μα εν τέλει αρκετά γνωστή) λέξη. Φυσικά, όλοι αυτοί οι θλιβεροί την κρίσιμη ώρα αποδείχτηκαν νούλες – και κάμποσοι πλήρωσαν τα παχιά τους λόγια με αργό και βασανιστικό θάνατο, για να δοθεί, επιτέλους, κι ένα μήνυμα πως δεν μπορεί κανείς να παίζει ατιμώρητα με τόσο σημαντικά ζητήματα.

Ωστόσο, υπήρξε τουλάχιστον ένας που ήξερε τη μυστική λέξη – και κανείς δεν μπορεί να το διαψεύσει αυτό: ήταν ο Ιούλιος Λινουάρ – το *Ανθρωπόμορφο Πιράνχα*, ο *Γεωγράφος της Κόλασης*, ο *Μύστης των Αντιπόδων*, ο *Βαθύτατος Σατανάς* και τόσα άλλα που γράφτηκαν (και γράφονται) για τον ίδιο και την αληθινή του ταυτότητα. Όσοι τολμούν να μιλήσουν για αυτόν (αψηφώντας τον θρύλο σύμφωνα με τον οποίο, αν κάποιος αναφέρει το όνομά του, εκείνος στέλνει δαίμονα και του ρουφάει το μυαλό) επιμένουν ότι κι αυτός *είχε βγει* από το σώμα του και είχε βρεθεί μέσα σε ένα πολωνικό δαχτυλίδι. Και, με κάποιον ακατανόητο τρόπο, είχε καταφέρει να αυτογεννηθεί μέσα από τούτο το δαχτυλίδι.

Το βέβαιο είναι πως ο Λινουάρ ήξερε τη λέξη και πως με αυτήν είχε αναγεννήσει τουλάχιστον τρεις αρχαίους μέσα από μέταλλα: έναν το 1891, έναν το 1892 και έναν το 1895. Ίσως κι άλλους, πολλούς περισσότερους. Αλλά μετά έγινε κάτι και σταμάτησε. Και μολονότι του το ζήτησαν δυνάμεις που δεν σηκώνουν άρνηση, εκείνος δεν είπε σε κανέναν τη λέξη. Κι όταν είδε πως επιμένουν, την πρωταπριλιά του 1899 έφτιαξε ένα ψέμα (ας πούμε, κέντησε ένα χαλί με λαβύρινθο δίχως έξοδο) και χάθηκε μέσα σ' αυτό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 155ο
Το μουνί σκοτώνει

Ο σοφός κροκόδειλος Πετράρχης ήξερε για το μουνί της Αγίας Αικατερίνης της Σιένας, ενώ εκείνη ακόμη ζούσε – πως ήτανε ένα λουλούδι που αντί για άνθος κατέληγε σε μουνί, πως η Αγία το έγλειφε κάθε μέρα, πως οι χυσιές της ακούγονταν σ' όλη την πόλη κι όλα τα σχετικά. Κάποτε μίλησε για αυτό στον Βοκάκιο – κι ο Βοκάκιος γκάβλωσε τρελά και μπήκε στην ντρόγκα να το κλέψει εκείνο το μουνί και να το 'χει για δικό του. Μα ήξερε καλά πως ο Πετράρχης δεν θα επέτρεπε μια τέτοια ατιμία – ήταν, βλέπεις, ηθικός κροκόδειλος ο Πι. Όταν, λοιπόν, οι παπικοί κροκοδειλοκτόνοι τον λιάνισαν τον Πετράρχη με τα γουδοχέρια, ο Τζοβάνι, ασύδοτος πια, έβαλε μπρος το σχέδιό του. Τον Δεκέμβριο του 1375 πήγε στη Σιένα για να γράψει, και καλά, την ιστορία της πόλης – κι οι μπουνταλάδες οι Σιενέζοι τον δέχτηκαν με δόξες και τιμές. Και, καθώς είχε το ελεύθερο να γυρίζει όπου ήθελε (για να μελετήσει τάχα *την ψυχή των κτηρίων*, όπως έλεγε), μπήκε και στο μοναστήρι της Αικατερίνης, ράντισε στους διαδρόμους υπνωτικό απόσταγμα από ανθούς του Καυκάσου και τους κοίμισε όλους. Κι έπειτα ανενόχλητος μπήκε στο κελί της Αικατερίνης, πήρε το λουλούδι-μουνί από τα χέρια της ναρκωμένης Αγίας και έγινε ατμός από τη Σιένα.

Έτσι το έκλεψε το πολυπόθητο μουνί ο Βοκάκιος – και μονομιάς πλακώθηκε στο γλειφομούνι (αλίμονο, όταν έχεις για δικό σου το μουνί, δεν γίνεται να ξεκολλήσεις). Μα η Αικατερίνη έμεινε και πάλι δίχως μουνί – και δεν υπάρχει χειρότερη κατάρα από το να είσαι Αγία και να μην μπορείς να χύσεις. Γονάτισε, λοιπόν, και κλαίγοντας ξανακαταράστηκε τον δικό της: αυτός ήταν η αιτία που ο καθένας μπορούσε να της κλέβει ό,τι πολυτιμότερο είχε.

Δάκρυσαν τότε μαύρη μούργκα τα μάτια του Αναστάντος απ' την οργή του. Και μονομιάς πήγε στον Βοκάκιο, κι ούτε ψύλλος στον κόρφο του Φλωρεντινού… Με το δρεπάνι που θερίζουν τα στάρια τον κομμάτιασε τον κλέφτη ο Χριστός και πήρε πίσω το μουνί και το έδωσε πίσω στην αγαπημένη του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 156ο
Ο Καλλιτέχνης Αυτοκράτορας

Αν μετρήσουμε τους χασάπηδες αυτοκράτορες της Κίνας, ανάλογα με τους φόνους που διέταξε ο καθένας από δαύτους, κανείς τους –ούτε καν εκείνος ο Τσιν Σι Χουάνγκ-Τι– δεν πιάνει χαρτωσιά μπροστά στον μυστηριώδη Βιν Σι Ντο, αυτόν που βρέθηκε στον Θρόνο κάπου ανάμεσα στο 916 μ.Χ. και στο 919 μ.Χ. και ο οποίος, λίγο πριν το όνομά του γίνει συνώνυμο του φόνου και του θανάτου, ονομάστηκε απ' τους συγκαιρινούς του ο *Καλλιτέχνης Αυτοκράτορας*.

Ετούτος ο Βιν Σι Ντο δεν υπάρχει σε καμιά επίσημη Ιστορία: όσα ξέρουμε για αυτόν και τα έργα του είναι γραμμένα σε απαγορευμένα βιβλία – από εκείνα που κανένας δεν παραδέχεται την ύπαρξή τους, κι όσοι τ' ανοίγουν παθαίνουν μεγάλο κακό. Δεν σώζονται μήτε τα βασικά στοιχεία για αυτόν – από πού ήρθε, πώς ήταν η μορφή του, ποια η ηλικία του. Εξάλλου, κανένας δεν είδε ποτέ το πρόσωπό του: λέγεται ότι στις ελάχιστες δημόσιες εμφανίσεις του φορούσε μάσκα καμωμένη από λέπια ψαριών, πως έδινε διαταγές στους υπασπιστές του έχοντας πάντοτε γυρισμένη την πλάτη και πως μόνο τυφλοί επιτρεπόταν να τον πλησιάσουν σε απόσταση μικρότερη των πέντε μέτρων.

Σύμφωνα με μιαν απ' τις κρυφές αφηγήσεις, κέρδισε τον Αυτοκρατορικό Θρόνο σε μια μονομαχία κραυγών, από αυτές που συνηθίζονταν εκείνα τα χρόνια της Αναταραχής: ενώ οι αντίπαλοί του ξελαρυγγίζονταν με ουρλιαχτά, εκείνος κατάφερε να τους κουφάνει, τον έναν μετά τον άλλον, με έναν υπόκωφο συριγμό – κάτι σαν ξεψυχισμένο σφύριγμα που ωστόσο έμελλε να είναι για τους αντιπάλους του το τελευταίο πράγμα που άκουσαν στη ζωή τους. Κι όταν κάποιος εκλέκτορας αμφισβήτησε τη νίκη του Βιν Σι Ντο, αυτός, με ένα ακόμη πιο

υπόκωφο (και, όπως φαίνεται, ακόμη φριχτότερο) σφύριγμα, τον ξάπλωσε νεκρό. Άλλα κιτάπια πάλι γράφουν ότι έγινε Αυτοκράτορας, όταν παρουσίασε στους Εκλέκτορες του Θρόνου ένα ξερό μπιζέλι, πάνω στο οποίο είχε σκαλισμένο με βελόνι τον χάρτη του κόσμου – κι άλλες γραφές λένε πως ζήτησε ένα χρυσό στιλέτο και, κολλώντας το στα χείλια του, έπαιξε μια υπερκόσμια μουσική που βύθισε όλους όσοι ήταν στην αίθουσα σε μιαν ανεπίστρεπτη ασυνειδησία.

Αφότου έγινε Αυτοκράτορας, επιδόθηκε στα πιο παράδοξα και ακατανόητα έργα: έφτιαξε αποστακτήρες δακρύων, διέταξε να φυλακίσουν τα κελαηδίσματα των αηδονιών σε κοχύλια, έφτιαξε έναν τεράστιο κήπο με μαύρους κρίνους και μέσα σε αυτόν έβαλε λιοντάρια φερμένα από τα πέρατα της γης, τα οποία νανούριζε ο ίδιος κάθε βράδυ με αλλόκοσμα σφυρίγματα. Φαίνεται πως είχε την ικανότητα να εξημερώνει τα σαρκοβόρα κτήνη: είχε κρεμάσει στ' αφτιά τους σκουλαρίκια από κεχριμπάρι, τα είχε ντύσει με κόκκινα μετάξια και τα είχε εκπαιδεύσει, αντί να τρώνε σάρκες, να βοσκούνε τους μαύρους κρίνους του κήπου του.

Ωστόσο, όλες οι παραπάνω ήταν οι δευτερεύουσες ασχολίες του· το κύριο έργο του Βιν Σι Ντο ήταν η ζωγραφική στα νύχια τυφλών. Είχε ζητήσει να συγκεντρώνουν στο παλάτι του όλους ανεξαιρέτως τους εκ γενετής τυφλούς της Κίνας και μικρογραφούσε με μελάνια δικής του παρασκευής τα νύχια των χεριών τους. Ζωγράφιζε υβριδικά πλάσματα – γεννημένα σ' εκείνο το μεταίχμιο ανάμεσα στο όνειρο και τον εφιάλτη, όπου πολύ δύσκολα μπορείς να ξεχωρίσεις τι είναι τι: φυτά που τα άνθη τους ήταν κεφάλια ζώων, ψάρια που κατέληγαν σε βράχια του βυθού της θάλασσας, ποταμούς που μεταβάλλονταν σε κεφάλια φιδιών, άλογα με πόδια εντόμων, λύκους που τα πόδια τους γινόντουσαν κλαδιά και κορμοί δέντρων, χταπόδια που στο κέντρο των πλοκαμιών τους, στο φοβερό τους στόμα, αναδύονταν μπουμπούκια τριανταφυλλιάς –κάθε απίθανη ένωση δηλαδή, κάθε αδιανόητη, ό,τι, με άλλα λόγια, τρομάζει ακόμη και να φανταστεί ο νους του ανθρώπου. Κι όλα αυτά τα ζωγρά-

φιζε με ταχύτητα εξωπραγματική: μπορούσε να μικρογραφήσει ακόμη και εκατό νύχια σε μια μέρα – και μάλιστα τα ζωγράφιζε ολομόναχος, μονάχα το βερνίκωμα το είχαν αναλάβει τρεις ακόλουθοί του. Στα τρία χρόνια της βασιλείας του υπολογίζεται πως μάζεψε στο παλάτι του περισσότερους από δέκα χιλιάδες τυφλούς – πράγμα που σημαίνει πως ζωγράφισε περισσότερα από εκατό χιλιάδες νύχια, δίχως ούτε μια εικόνα να επαναληφθεί, δίχως ούτε ένα ζωγραφισμένο πλάσμα να μοιάζει με κάποιο άλλο. Ήταν στ' αλήθεια ένας Καλλιτέχνης Αυτοκράτορας – και θα έμενε ως τέτοιος στη μνήμη των ανθρώπων, αν δεν αποδεικνυόταν πως το ταλέντο του στη ζωγραφική (και σε τόσα άλλα) ήταν μια απλή παρωνυχίδα μπροστά στη φριχτή κι ακατανόητη βούλησή του να σκορπίσει τον θάνατο και τον τρόμο με ένα φονικό που δεν είχε προηγούμενό του στην Ιστορία.

Ήταν ο τρίτος χρόνος της βασιλείας του Ντο όταν ξέσπασε ο λιμός· ήταν ένας ακόμη από τους συνηθισμένους λιμούς που προκαλούσαν οι πλημμύρες από τις βροχοπτώσεις, καθώς κατέστρεφαν τις καλλιέργειες της κοιλάδας του Μακριού Ποταμού (αυτού που εμείς ονομάζουμε Γιανγκ Τσε) – ουσιαστικά ολόκληρης της κεντρικής Κίνας. Πολύ σύντομα άρχισαν να ξεσπούν οι συνήθεις στάσεις από εξαγριωμένους χωρικούς – να σφάζονται οι φρουρές, να καίγονται οι αδειανές αποθήκες, να γίνονται λεηλασίες… Ένα κύμα αναρχίας, το δίχως άλλο συνηθισμένο κι αυτό, επικράτησε για ακόμη μια φορά στην αχανή χώρα.

Ωστόσο ο Βιν Σι Ντο όχι μόνο αντέδρασε ασυνήθιστα, αλλά προχώρησε σ' ένα από τα πιο αποτρόπαια και παρανοϊκότερα εγκλήματα όλων των αιώνων: διέταξε τις φρουρές του, στις επαρχίες που ακόμη διαφέντευε, να συγκεντρώσουν όλα τα κορίτσια από οχτώ χρονών και πάνω, μέχρι εκείνα που τους είχε έρθει το πρώτο αίμα, και έστειλε τον στρατό να τα μαζέψει απ' τις εξεγερμένες περιοχές… Στη συνέχεια έδωσε εντολή τα καραβάνια των συγκεντρωμένων κοριτσιών να οδηγούνται σε ένα μυστικό οροπέδιο στα Όρη Κουνλούν, το οποίο ονόμαζε

Οροπέδιο του Πηγαδιού, καθώς εκεί υπήρχε ένα πελώριο φυσικό πηγάδι. Όταν έγιναν οι πρώτες μεταφορές στο Οροπέδιο, ο Αυτοκράτορας έστειλε και τη δεύτερη διαταγή: κάθε μέρα να σφάζονται είκοσι χιλιάδες κορίτσια, το αίμα τους να στραγγίζεται στο Πηγάδι και κατόπιν τα αποστραγγισμένα πτώματα να καίγονται σε μεγάλες φωτιές. Κι αν κάποιος στρατιώτης αρνούνταν να εκτελέσει τις διαταγές, να στραγγαλίζεται επιτόπου.

Έτσι ξεκίνησε μια από τις μεγαλύτερες κτηνωδίες που μπορεί να χωρέσει ο νους του ανθρώπου. Στην αρχή σέρνονταν ασαφείς διαδόσεις, λόγια φριχτά που ακόμη κανένας δεν μπορούσε να επιβεβαιώσει. Ωστόσο, λίγες εβδομάδες μετά τις πρώτες διαλογές των κοριτσιών, άρχισε να κοκκινίζει ο Μακρύς Ποταμός και οι γύρω παραπόταμοι: δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν αίμα που προχωρούσε μέρα με την ημέρα σκορπώντας ανείπωτο τρόμο. Σιγά σιγά άρχισαν να φτάνουν και οι πρώτες μαρτυρίες στρατιωτών που λιποτάκτησαν, μην αντέχοντας τέτοια σφαγή, και κατάφεραν να ξεφύγουν απ' τις φρουρές. Ναι, το ποτάμι κοκκίνιζε από το αίμα των κοριτσιών: ήτανε ολοφάνερο πως ο μακελάρης είχε επιλέξει το κρυφό Πηγάδι γνωρίζοντας πως έβγαζε κατευθείαν στην υπόγεια καρδιά του Ποταμού… Κι όταν το αίμα έφτασε στη Θάλασσα της Ανατολικής Κίνας, ο Βιν Σι Ντο είχε πετύχει τον στόχο του: ολόκληρη η χώρα είχε παραλύσει από τη φρίκη και τον φόβο. Πολλοί άνθρωποι αυτοκτόνησαν μην αντέχοντας να πιστέψουν αυτό που ζούσαν: το Μακρύ Ποτάμι, το οποίο τους έδινε ζωή, τώρα τους έφερνε το αίμα των παιδιών τους. Ολόκληρα χωριά αρνήθηκαν να παραδώσουν τα κορίτσια τους, παρόλο που αυτό τιμωρούνταν με το κάψιμο του χωριού και την καθολική σφαγή όλων των κατοίκων του. Άλλοι γονείς σκότωναν οι ίδιοι τα κορίτσια τους για να μην τα δώσουν στους στρατιώτες – και πολλοί περισσότεροι πάλεψαν να τα κρύψουν στα πιο απίθανα μέρη για να γλιτώσουν τη διαλογή: μέχρι και σε πήλινες στάμνες έκρυψαν κάποιοι τα κορίτσια τους για να μην τα βρούνε οι άνθρωποι του Αυτοκράτορα. Μα οι διαλογές συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση – και η ποινή για κάθε πράξη απόκρυψης ήτανε η δημόσια κατάτμηση και των δύο γονιών για παραδειγματισμό.

Όπως ήταν φυσικό, ποτέ άνθρωπος δεν μισήθηκε τόσο στην Κίνα όσο ο Βιν Σι Ντο: μέσα σε έναν χρόνο θανατώθηκαν στο Οροπέδιο του Πηγαδιού εφτά εκατομμύρια κορίτσια. Δεν υπήρχε ούτε ένας που να μην ευχόταν καθημερινά τον χαμό του απαίσιου μακελάρη – καθώς ήταν φανερό πως μόνο ο θάνατός του θα σταματούσε τις εκατόμβες. Μα ποιος μπορούσε να τον σκοτώσει – έστω και να τον ζυγώσει σε απόσταση βολής; Εξάλλου ο Ντο δεν ήταν καν στο Παλάτι του όπου ίσως να μπορούσε κάποιος να τρυπώσει στα κρυφά· από τον πρώτο κιόλας μήνα της σφαγής είχε πάει κι ο ίδιος στο Οροπέδιο του Πηγαδιού για να επιβλέπει αυτοπροσώπως την εφαρμογή του φριχτού σχεδίου του, να ελέγχει την κάθε λεπτομέρεια, να μη χαθεί, θαρρείς, μήτε μια σταγόνα κοριτσίστικου αίματος που να μην στραγγιχτεί στο πηγάδι.

Μα τούτη η παρανοϊκή τελειομανία του τον οδήγησε στον θάνατο: τον σκότωσε ένα μικρό κορίτσι, από αυτά που είχαν μεταφερθεί το Οροπέδιο για σφαγή. Ήταν μια δεκάχρονη τυφλή – ή μια κοπέλα η οποία ίσως και να προσποιήθηκε την τυφλή. Πάντως, αν ήταν παγίδα, ήταν αποτελεσματική: ο Βιν Σι Ντο, που στεκόταν στο παρατηρητήριό του φορώντας την ψαρίσια μάσκα του, διέκρινε, όπως ήταν φυσικό, την τυφλότητά της με την πρώτη ματιά. Αμέσως διέταξε να τη φέρουν στη σκηνή του: πριν τη σφάξουνε, έπρεπε να της ζωγραφίσει τα νύχια – δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Και πράγματι έβγαλε τη μάσκα κι άρχισε να ζωγραφίζει με τις τρίχες και τα μελάνια του τα νύχια του κοριτσιού. Φαίνεται πως πλησίασε κοντά της περισσότερο από όσο συνήθως: ίσως και να τον συνεπήρε η ίδια η εικόνα που μικρογραφούσε – ίσως να πίστεψε πως αυτό θα ήταν το αριστούργημά του, το μεγαλύτερο ανθρώπινο αριστούργημα της τέχνης… Μα λίγο πριν τελειώσει, η μικρή, με μια αστραπιαία κίνηση, τίναξε το χέρι της και με το νύχι της έκοψε την καρωτίδα του μακελάρη. Τα αίματά του πετάχτηκαν στην οροφή της σκηνής· οι υπηρέτες του, που τον βρήκαν νεκρό σε μια λίμνη αίματος, θα παίρνανε όρκο πως

εκείνο το αίμα ήταν ανοιχτό γαλάζιο, σαν το χρώμα του ουρανού.

Ήταν μια λύτρωση και για τα κορίτσια και για ολόκληρη την Κίνα, ακόμη και για τους στρατιώτες, οι οποίοι επί έναν χρόνο σκότωναν παιδιά και στράγγιζαν το αίμα τους και έκαιγαν τα πτώματά τους. Το δεκάχρονο κορίτσι χάθηκε – κανείς δεν σκέφτηκε να το αναζητήσει για να το συλλάβει. Το σώμα του παρανοϊκού Αυτοκράτορα πετάχτηκε στο Πηγάδι – ήταν το τελευταίο κουφάρι εκείνου του ανεπανάληπτου θανατικού. Το γαλάζιο αίμα του ανακατώθηκε με το αίμα των θυμάτων του – πες πως το έσβησε, αν πιστεύεις βέβαια ότι μπορεί να σβήσει η φλόγα του αίματος…

Έτσι τέλειωσε εκείνος ο φριχτός Βιν Σι Ντο, ο επονομαζόμενος Καλλιτέχνης Αυτοκράτορας, ο οποίος στην κυριολεξία αιματοκύλισε ολόκληρη την Κίνα. Και στ' αλήθεια δεν βρίσκει κανείς λέξεις για να μιλήσει γι' αυτόν. Ήταν θαρρείς κι ο ίδιος ένα από τα απίστευτα πλάσματα που μικρογραφούσε στα νύχια των τυφλών: πραγματικά αδιανόητος στις εξωπραγματικές του δεξιότητες κι ακόμη πιο αδιανόητος στον ανυπολόγιστο τρόμο που σκόρπισε. Φυσικά, οι γραφιάδες και οι γραμματικοί έτρεμαν ακόμη και να γράψουν το όνομά του στις ιστορίες τους: κανείς δεν ήταν μπροστά στο τέλος του, για να τους εγγυηθεί πως δεν θα ξαναγυρίσει – και γενικότερα, ποιος μπορούσε να επιβεβαιώσει ακόμη και την ύπαρξή του, σάμπως ποιος τον είχε δει με τα μάτια του; Έτσι τον κάνανε μπρακ, σαν να μην υπήρξε ποτέ – και χώσανε τα χρόνια της βασιλείας του στον καιρό των Ύστερων Λιανγκ, μιας από τις Πέντε Δυναστείες της Αναταραχής του 10ου μ. Χ. αιώνα…

ΔΕΙΛΙΝΟ 157ο
Τα μάτια του Σκροβένι

Αυτό το αρχίδι, ο Τριαρχίδης, πήγε στο Παρεκκλήσι Σκροβένι και έβγαλε όλα τα μάτια από τις νωπογραφίες του Τζιότο. Κι ήξερε τι έκανε: γιατί τα μάζεψε τα μάτια αυτά σε μια σακούλα και πήγε στο πηγάδι του κρυφού λιμανιού της Ύδρας και πέταξε ένα… Γιατί, όλοι το ξέρουνε, η Ύδρα είναι ένα πελώριο ζωντανό πλάσμα, ένα φριχτό πέτρινο τέρας που θρέφεται με σάρκα και ξεδιψάει μονάχα με βολβούς γαλάζιων ματιών.

Το νησί-τέρας, λοιπόν, γλυκάθηκε αφάνταστα από το πρώτο μάτι που το τάισε ο Τριαρχίδης: ήταν το μάτι του Ιωακείμ από τη *Συνάντηση στη Χρυσή Πύλη*. Κι άρχισε να παρακαλάει τον μπάσταρδο να του δώσει κι άλλο κι άλλο κι άλλο. Μα ο τριάρχιδος άρχισε να χαϊδεύει τη σακούλα του και είπε της Ύδρας πως, άμα θέλει κι άλλο, πρέπει να φάει κάποιον εχθρό του. Και το φριχτό νησί πήγε και τον έφαγε στο πιτς φιτίλι – γιατί, τόσα εκατομμύρια χρόνια, τίποτε δεν το είχε ξεδιψάσει όπως το μάτι εκείνο του Τζιότο.

Κι από τότε ο Τριαρχίδης το ελέγχει απόλυτα το πέτρινο τέρας. Υποχείριό του το έχει. Κι άμα θέλει να αφανίσει κάποιον, δίνει διαταγή στο τέρας – κι η Ύδρα τρέχει, γιατί κάθε φορά περιμένει να της δώσει κάποιο από τα μάτια του Τζιότο. Γι' αυτό και οι εχθροί του λουφάζουν – για να μην τους στείλει το τέρας, κι ούτε ψύλλος στον κόρφο τους.

Μα κάποτε θα τελειώσουν τα μάτια του Σκροβένι, και τότε να δω τι θα κάνει ο τριάρχιδος. Γιατί πια το τέρας έχει μάθει σε τούτα – και μόνο μ' αυτά ξεδιψάει. Ούτε ψύλλος στον κόρφο εκείνου τότε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 158ο
Το δάκρυ του *Καβάφη*

Μονάχα μια φορά δάκρυσε εκείνη η ζωντανεμένη μούμια της Αλεξάνδρειας που έφτιαχνε ποιήματα με τ' όνομα *Καβάφης*: ήταν τον Νοέμβριο του 1931, όταν άκουσε την Καλλίφωνη Ιβάνκα Πράχου να απαγγέλλει το *Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον* στο Teatro Fantasma της Αλεξάνδρειας. Οι δικοί του είχαν μεταφέρει τον βαλσαμωμένο σε ένα από τα κρυφά θεωρεία του θεάτρου – εκείνα από τα οποία μπορούσε κανείς να βλέπει δίχως να τον βλέπουν… Κι από κει ο *Κωνσταντίνος Πέτρου* –και δε συμμαζεύεται– θα άκουγε τη θρυλική αρτίστα να απαγγέλλει ανάμεσα στα άλλα κι ένα δικό του ποίημα – δόξες τρελές σαν να λέμε…

Όλοι στο θέατρο άκουγαν το ποίημα με κατανυκτική σιωπή· ωστόσο, όταν η Ιβάνκα πρόφερε τον στίχο «*σαν που ταιριάζει σε, που αξιώθηκες μια τέτοια πόλη*», ακούστηκε ένα τρομακτικό μουγκρητό από εκείνο κρυφό θεωρείο. Όλοι ανατρίχιασαν – τόσο που απέφυγαν καν να στρέψουν το κεφάλι τους για να δουν…

Κι ήταν βέβαια κάτι πολύ μεγαλύτερο από τη ματαιοδοξία του *Ποιητή* που άκουσε τους στίχους του από το «στόμα» (δηλαδή: από το μουνί) της μεγαλύτερης καλλιτέχνιδας του αιώνα – ίσως και ολόκληρης της Ιστορίας. Ήταν ένας άγριος όσο και ακαταμάχητος σπασμός μελαγχολίας, ο οποίος τον κυρίευσε σαν άκουσε το ποίημά του να βγαίνει από τα έγκατα του σώματος της Ιβάνκας: έξαφνα ένιωσε μέχρι το βαθύτερο κύτταρο της ύπαρξής του πως, ακόμη κι αυτός, ο ερχόμενος από δυο χιλιάδες χρόνια ολόπικρου θανάτου, δεν ήταν διόλου έτοιμος από καιρό, πως κανένας δεν είναι έτοιμος από καιρό, πως η ματαιότητα στο τέλος μάς συντρίβει κι όλοι φεύγουμε ανέτοιμοι με αυτοσχέδια χαζοκόλπα και είπα-ξείπα. Και τότε, παρόλο που όλα τα υγρά του

σώματός του είχανε ξεραθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια και το σώμα του είχε απομείνει στεγνό σαν ξύλο, το είδανε τουλάχιστον τρεις άνθρωποι με τα ίδια τους τα μάτια: ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 159ο
Φεστιάς ή η αληθινή ζωή

Όταν οι στρατιώτες που είχε στείλει ο Ροβεσπιέρος τέλειωσαν τη σφαγή στη *Λέσχη της Διαμαντομούνας*, εκείνο το μεσημέρι του Φεβρουαρίου του 1794, μάζεψαν τα κομμένα διαμάντια σε ένα πανί και φύγανε μανταλώνοντας τις πόρτες – να πάνε να τα παραδώσουν εκεί που έπρεπε. Την επομένη θα ερχόντουσαν άλλοι να μαζέψουν τα πτώματα – τα κομμάτια της σάρκας, πες καλύτερα.

Ωστόσο, λίγες ώρες αργότερα, μέσα στην άγρια νύχτα, τρεις από τους στρατιώτες, που λίγο πριν σφάζανε, σπάσανε τα μάνταλα στην πόρτα της Λέσχης και μπήκανε μέσα κρατώντας φανάρια με κεριά. Η αίθουσα ήταν ένα σφαγείο και η ατμόσφαιρα αποπνικτική από την έντονη μυρωδιά αίματος – μα διόλου δεν τους ένοιαζε: γονάτισαν καταγής και άρχισαν σαν ζώα να ψάχνουν ανάμεσα στις ανθρώπινες σάρκες για –τι άλλο!– διαμάντια που είχαν παραπέσει από το μάζεμα που έκαναν οι επικεφαλής τους. Όσο δεν έβρισκαν τίποτε, τόσο σκύλιαζαν και βλαστημούσαν. Κάποτε που απόκαμαν και γίνηκε ησυχία, τους φάνηκε πως άκουσαν κάτι σαν αναφιλητό: κάποιος άλλος ήταν μέσα στην αίθουσα, ίσως κάποια γυναίκα που είχε επιζήσει από τη σφαγή. Αμέσως ανασκουμπώθηκαν και άρχισαν να ψάχνουν· δεν άργησαν να τη βρούνε κάτω από τα εντόσθια που μύριζαν απαίσια. Όταν σκούπισαν το πρόσωπό της με ένα πανί, είδαν πως ήταν ένα κορίτσι ίσαμε δέκα χρόνων.

Ήταν η Φεστιάς: ένα χαμίνι του δρόμου που είχε γεννηθεί διαμαντομούνα – μα κανένας δεν το ήξερε, ούτε βέβαια η ίδια ήταν σε θέση να το καταλάβει. Τυχαία την είδε μια μέρα του καλοκαιριού του 1793 να κατουρά στον δρόμο, σε μια γωνιά της κρεαταγοράς, μια άλλη διαμαντομούνα, η κυρία

Αντριάνα Νοζό, αδελφή ενός από τους μεγάλους εμπόρους κρεάτων του Παρισιού, η οποία τυχαία είχε επισκεφτεί τον αδελφό της για να του ζητήσει οικονομική βοήθεια για τη Λέσχη. Το έμπειρο μάτι της Αντριάνας εύκολα κατάλαβε τι ήταν αυτό που γυάλιζε ανάμεσα στα σκέλια του κοριτσιού· αμέσως την πλησίασε και της ζήτησε να την ακολουθήσει. Το κορίτσι δεν είχε τίποτε να χάσει: ακολούθησε την πλούσια κυρία στη Λέσχη της Διαμαντομούνας όπου της δόθηκε φαγητό και στέγη. Καθώς έπλεναν το κορίτσι, παρατήρησαν πως είχε μια αλλόκοτη όσο και απίστευτη υπερθερμία: το μαλακό ακόμη διαμάντι του μουνιού της (θα σκλήραινε όταν θα της ερχότανε περίοδος, όπως και σε όλες τις άλλες) έκαιγε σαν να ήταν πυρωμένο: πάνω στο πλύσιμο είδανε ότι, όποτε έπεφτε νερό απάνω του, τσιτσίριζε και εξατμιζόταν, ενώ μια γυναίκα που το άγγιξε από περιέργεια έπαθε έγκαυμα – και λίγο αργότερα διαπίστωσαν πως μπορεί το ίδιο το παιδί να μην πάθαινε τίποτε, μα αρκούσε να ακουμπήσουν για μια στιγμή πάνω στο μαλακό διαμάντι του το φιτίλι ενός κεριού για να ανάψει. Έτσι την ονόμασαν *Φεστιάς* – δηλαδή *Ηφαιστιάδα*, από τον μυθολογικό θεό της φωτιάς. Σε μια βδομάδα, κι ενώ ήδη το κορίτσι είχε κιόλας αρχίσει να μαθαίνει να γράφει, οι άλλες διαμαντομούνες, συγκινημένες από την ανακάλυψή τους, ανακήρυξαν το μικρό κορίτσι ως το νεότερο μέλος της Λέσχης και το υιοθέτησαν: μία από αυτές, η διαμαντομούνα ράφτρα Μαντλέν Ορσέ θα τη μεγάλωνε, μα ολόκληρη η Λέσχη θα αναλάμβανε όλα της τα έξοδα και τις σπουδές της. Και σε κάθε συγκέντρωση η μικρή Φεστιάς θα ήταν παρούσα, αντιπροσωπεύοντας το μέλλον της Λέσχης, τον *Επερχόμενο Καιρό της Ανθρωπότητας*.

Φυσικά, τίποτε από όλα αυτά δεν ένοιαζε τους τρεις στρατιώτες, που βρήκανε το δεκάχρονο κορίτσι κάτω από τα ανθρώπινα απομεινάρια, εκείνη την άγρια νύχτα του Φεβρουαρίου του 1794 – ούτε βέβαια το πώς γλίτωσε από τη σφαγή, κρυμμένη πρώτα κάτω από ένα τραπεζομάντιλο κι έπειτα παριστάνοντας, μικρόσωμη καθώς ήταν, ένα ακόμη κομμάτι σάρκας. Αμέσως έσκισαν τα ρούχα της και ψάξανε στο μουνί της για διαμάντι: πράγματι στο φως του κεριού είδανε *κάτι* να

αστράφτει ανάμεσα στα σκέλια της, μα σαν βάλανε αμέσως μαχαίρι να το κόψουν είδαν με άφατη απογοήτευση πως ήταν *κάτι μαλακό* –άρα δεν ήταν διαμάντι–, *κάτι* που μάτωσε σαν έμπηξαν μέσα το μαχαίρι και έβγαλε ένα παράξενο πύον. Και διόλου δεν πρόσεξαν πως η λάμα, όπου έτρεξε εκείνο το πύον, έλιωσε· ήταν τόσο έξαλλοι που δεν βρήκαν διαμάντι, ώστε άρχισαν να χτυπάν το κορίτσι, ο ένας μετά τον άλλον, ξεσπώντας πάνω του όλη τους την οργή για το σχέδιό τους που κατέληγε στο μηδέν. Σε άλλους καιρούς θα άρχιζαν να μαζεύουν δόντια από τις τόσες σφαγμένες· μα στα χρόνια της Επανάστασης ήτανε τόση η αφθονία από κεφάλια –άρα κι από δόντια– ώστε κανένας δεν τα αγόραζε πια ούτε ανταλλάζοντας το βάρος τους με ψωμί…

Τότε, σε κάποιον από τους τρεις στρατιώτες ήρθε η ιδέα να βασανίσουν το κορίτσι, να το σκοτώσουν προκαλώντας του φριχτό πόνο – και οι άλλοι δυο συμφώνησαν μονομιάς (μη ρωτήσεις το *γιατί, γ ι α τ ί έ τ σ ι* είναι η μόνη ανεκτή απάντηση). Πράγματι της βγάλανε τα δύο μάτια – το ένα μετά το άλλο. Το ότι εκείνη δεν ούρλιαξε, δεν άνοιξε καν το στόμα της, παρά μόνο δέχτηκε το ακατανόητο βασανιστήριο με ένα μάλλον ουδέτερο μούγκρισμα, σαν να ήτανε υπνωτισμένη, μάλλον ερέθισε τους βασανιστές. Τότε έγινε το ακόμη απεχθέστερο: κατέβασαν τα βρακιά τους και με την γκαβλωμένη πούτσα τους (έτσι γκαβλώνουν οι στρατιώτες όλων των αιώνων) γάμησαν, ο ένας μετά τον άλλον, τις ματωμένες αδειανές κόχες των ματιών του δεκάχρονου παιδιού. Όταν τέλειωσαν, ένιωθαν αδειανοί από κάθε αδημονία και κάθε αναμονή: δεν μπορούσαν να το εκφράσουν, γιατί ποτέ δεν είχαν μάθει τη λέξη, μα ήταν πλέον ο λ ο κ λ η ρ ω μ έ ν ο ι – τόσο, ώστε δεν παραξενεύτηκαν που, αντίθετα σε κάθε λογική, το κορίτσι ακόμη ζούσε.

Τα υπόλοιπα μοιάζουν αναμενόμενα: οι τρεις στρατιώτες τύλιξαν το κορίτσι σε ένα ματωμένο σεντόνι και, όπως μεταφέρεις ένα σφάγιο, το πήρανε από τη Λέσχη και το πήγαν στο άθλιο δωμάτιο που κρατούσε ο ένας από αυτούς. Εκεί τη δέσανε και την κλείδωσαν. Κατόπιν γύρισαν στον στρατώνα τους· όλην την

υπόλοιπη μέρα περιφέρονταν σαν μαγεμένοι: στο μυαλό τους απλωνόταν σαν μούργκα η πηχτή ηδονή που είχαν νιώσει την προηγούμενη βραδιά.

Όταν ήρθε η νύχτα, πήγαν ξανά εκεί που είχαν φυλακίσει το κορίτσι. Το έλυσαν και ετοιμάστηκαν να ξαναγαμήσουν τις κόχες των ματιών της. Τότε έγινε κάτι το απίστευτο: εκείνη σύρθηκε στη γωνιά και έβαλε το χέρι της ανάμεσα στα πόδια της και άρχισε να χαϊδεύεται – να χαϊδεύει το ακρωτηριασμένο διαμάντι της. Οι τρεις στρατιώτες κοντοστάθηκαν μπροστά σε αυτό που έβλεπαν: στο φως των κεριών, ένα κορίτσι με βγαλμένα μάτια και ξεραμένα αίματα πάνω στο κορμί του να τρίβεται σαν δαιμονισμένο. Χούφτιασαν τις ψωλές τους και άρχισαν να μαλακίζονται κι αυτοί λιγωμένοι· η μούργκα του νου τους ξεχείλιζε. Η αληθινή ζωή ξεχείλιζε.

Αυτή ήταν και η τελευταία εικόνα που είδαν στη ζωή τους εκείνοι οι τρεις βασανιστές: το κορίτσι με μιαν ιαχή ήρθε σε οργασμό ή κάτι τέτοιο (ίσως ο πρώτος οργασμός της ζωής της). Τότε, από το ακρωτηριασμένο διαμάντι που είχε στη θέση της κλειτορίδας πετάχτηκε μια αφάνταστη φλόγα, κάτι σαν αδιόρατη γαλάζια λάμψη, χιλιάδες φορές ισχυρότερη απ' την καρδιά του ήλιου. Οι στρατιώτες που είχαν ακρωτηριάσει, είχαν βιάσει, είχαν βασανίσει και είχαν φυλακίσει τη Φεστιάς πέρασαν στην ανυπαρξία μονομιάς, δίχως καν να προλάβουν να πονέσουν, να καούν, να καρβουνιάσουν, να γίνουν στάχτη – μαζί με αυτούς εξαερώθηκε κι ένα μεγάλο μέρος του δωματίου, κάποια υποτυπώδη έπιπλα μες στο δωμάτιο. Η Φεστιάς Ορσέ ήταν ζωντανή και ελεύθερη.

Το ξημέρωμα βρήκε το δεκάχρονο φριχτά ακρωτηριασμένο κορίτσι να περπατάει παραπατώντας στους δρόμους του Παρισιού. Περισσότερο από διαίσθηση τύλιξε ένα πανί γύρω από τις ματωμένες κόχες των ματιών της – για ρούχο είχε το ματωμένο σεντόνι. Μπορεί να μην είχε μάτια, ωστόσο σύντομα διαπίστωσε πως χάρη στις σχεδόν υπερφυσικές υπόλοιπες αισθήσεις

της –κυρίως την ακοή και την όσφρηση– μπορούσε να κινείται σαν να έβλεπε. Οι διαβάτες που την αντίκριζαν παραμέριζαν με σιχασιά. Μα το κορίτσι συνέχιζε το βήμα του: ήταν στο κέντρο της αληθινής ζωής, στον πυρήνα της. Κάποιος της πέταξε ένα κομμάτι ψωμί· έσκυψε και το έπιασε με ακρίβεια αξιοσημείωτη για μια τυφλή. Ίσως και να επιζούσε· μα κανείς –*κανείς* σου λέω– δεν μπορούσε να φανταστεί πως σε μερικά χρόνια αυτό το άθλιο χαμίνι θα γινόταν η τρομερή Φεστιάς Ορσέ, η ισχυρότερη γυναίκα όλων των αιώνων της ανθρώπινης Ιστορίας, η αδιανόητη Φλογομούνα, η περιβόητη κοσμοκράτειρα…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 160
Ο Πορθητής

Ο Πορθητής Μωάμεθ ρουφήχτηκε μέσα στο Αιώνιο Μουνί της εικόνας του *Άξιον Εστί*. Το ζήτησε γιατί σκέφτηκε (ή γιατί του το είπε κάποια γυναίκα) πως μόνον όποιος κάνει την Παρθένο Μαρία να χύσει είναι αληθινός Πορθητής. Έτσι, διέταξε να φέρουν την εικόνα στην Πόλη – κατέσφαξε τους φύλακες, να μην τον ζαλίζουν, κι έκανε να σηκώσει το κάλυμμα. Ό,τι άλλο ακούσεις για τον χαμό του είναι φάλια του νεκροζώντανου, του *Φρόιντ*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 161ο
Η ψωλή του Ξέρξη

Είναι γνωστό πως στις σπηλιότρουπες της Θράκης βρίσκονται κρυμμένοι στρατιώτες – ω ναι, πάνω από τρία εκατομμύρια βαλσαμωμένοι στρατιώτες. Όλοι οι δικοί μας το ξέρουνε, κι ας μην το ψελλίζουν καν: είναι η Μεγάλη Στρατιά του Ξέρξη, αυτή που βαλσάμωσε ο ίδιος ο Μέγας Βασιλιάς στον Ελλήσποντο την άνοιξη του 480 π.Χ. Και όλα όσα γράφτηκαν για την εκστρατεία του στην Ελλάδα και για τη Μάχη των Θερμοπυλών και τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας, όλα, σου λέω, ήτανε χοντροκομμένα ψέματα, που το πόπολο τα χάφτει σαν στραγάλια – εδώ έχαψαν πως στο Βατερλό ο Βοναπάρτης πολέμησε με τον Ουέλιγκτον και τον Μπλίχερ.

Που λες, όλην τη στρατιά τη βαλσάμωσε ο Ξέρξης: μήτε τους τελευταίους, αυτούς που κουβαλούσαν τις αποσκευές των αλλωνών, δεν άφησε απέξω. Κι έκτοτε όλοι οι δήθεν μάγοι της Ιστορίας γυρίζουν στη Θράκη και ψάχνουν να τους βρούνε, να τους κάνουν τα μαγιολίκια και να τους φέρουν πίσω στη ζωή.

Μα οι πραγματικοί μάγοι δεν ψάχνουνε τους Βαλσαμωμένους Στρατιώτες (έχει χορτάσει το μάτι τους από βαλσαμωμένους που αναστήθηκαν). Αυτοί έχουν στον νου τους τη μυθική ψωλή του μεγάλου βασιλιά – μονάχα αυτήν την πελώρια ψωλάρα, που όμοιά της δεν είχε ξαναφανεί στον κόσμο, αυτήν που εκείνος ξερίζωσε και βαλσάμωσε με τα ίδια του τα χέρια. Και την έκρυψε κάπου – κ ά π ο υ , σου λέω…

Γιατί, άμα τη μαλακίσεις την ψωλή αυτή, θα χυθεί το ψωλόχυμα γιομάτο με την πιο αδιανόητη Σκοτεινιά – τόσην, που θα παγώσει τον Χρόνο οριστικά, για πάντα. Θ α ε ί ν α ι τ ο τ έ λ ο ς τ ο υ κ ό σ μ ο υ κ α ι τ ο τ έ λ ο ς τ ο υ σ ύ μ π α ν τ ο ς – γ ι α τ ί τ ί π ο τ ε δ ε ν

υπάρχει πέρα απ' τον Χρόνο και πέρα από αυτόν. Finito la musica, passato la fiesta, που λέμε…

Αυτήν τη χρυσή ψωλή του Ξέρξη, την έψαχναν όλοι – άλλοι από αγωνία να τη φυλάξουν από τα κακά χέρια για να μην τελειώσει ο κόσμος, άλλοι από αβυσσαλέο μίσος για τους ανθρώπους και λυσσασμένη λαχτάρα για τη Συντέλεια, κι άλλοι για κάτι πιο θολό και ανεξερεύνητο, που ούτε οι ίδιοι μπορούσαν να το καταλάβουν. Ανάμεσα σε αυτούς, κάποιοι από τα μεγαλύτερα καθοίκια – και κάμποσοι από τους τυφλά απελπισμένους: και ο Μέγας Αλέξανδρος και ο απόστολος Παύλος και ο Μέγας Κωνσταντίνος και ο Τσάρος Σαμουήλ και οι Σταυροφόροι και ο Ντάντε Αλιγκιέρι (αυτός για τους δικούς του λόγους που φαντάζεσαι) και ο Αλαστράν και ο Βοναπάρτης και ο Μπάιρον και ο Πόε και ο Γεώργιος Βιζυηνός (κι ας λέγανε όλοι πως είχε λωλαθεί με ένα μεταλλείο χρυσού) και ο Ερρίκος Σλίμαν και ο Αδόλφος Χίτλερ κι ο Γιόζεφ Μένγκελε και ο Αντρέι Ταρκόφσκι. Και κάμποσες εκατοντάδες άλλοι, ιδεολόγοι ανθρωπιστές ή πωρωμένοι δολοφόνοι, πράκτορες και τυχοδιώκτες, σοφοί και παράφρονες.

Και κανείς δεν ξέρει αν τη βρήκε κάποιος ή όχι, μήτε και τι μπορεί να απέγινε αυτή η ψωλή. Και, φυσικά, ακόμη και τώρα την ψάχνουν – και θα την ψάχνουν μέχρι να παγώσει, επιτέλους, ο Χρόνος…

Μονάχα ο Τριαρχίδης δεν χολοσκά να την ψάξει, την ψωλή του Ξέρξη. Γιατί αυτός το ξέρει πως η ζωή είναι ένα ψέμα και πως ο Χρόνος είναι παγωμένος από την αρχή.

ΔΕΙΛΙΝΟ 162ο
Η πονηριά του Προυστ

Ο Αλαστράν, έδωσε το τέρας του Λεονάρντο στον Μποντλέρ, λίγο πριν πάει να πιει το φαρμάκι του από την εικόνα της Σιμονέτας Βεσπούτσι. Οχτώ χρόνια αργότερα, τον Μάρτιο του 1867, ο Μποντλέρ έστειλε το φριχτό ζωντανεμένο κεφάλι στον Ουγκό – κι αυτός, με τη σειρά του, το κράτησε μέχρι το 1882, οπότε και το έδωσε στον Όσκαρ Ουάιλντ.

Ο Ουάιλντ στα 1899 θέλησε να το δώσει στον Μαρσέλ Προυστ. Μα ο Προυστ αρνήθηκε – δεν ήτανε αυτός για Φύλακας του Θεού, μήτε μπορούσε να είναι επιφορτισμένος με φροντίδες και τέτοια…

Έτσι, του έμεινε αμανάτι του Ουάιλντ· κι όταν εκείνος πέθανε (όπως πέθανε), το τέρας σκεπασμένο με το μαύρο βελούδο βρισκόταν στην κρύπτη της ντουλάπας του δωματίου 16, στο ξενοδοχείο της Αλσατίας όπου είχε καταλύσει ο Ιρλανδός. Όταν έμαθε τα καθέκαστα, ο Προυστ αποφάσισε να δράσει.

Πήγε, λοιπόν, στο δωμάτιο του μακαρίτη, βρήκε στην κρύπτη της ντουλάπας το τέρας και ταξίδεψε μέχρι τη Βαρκελώνη. Εκεί ζήτησε να βρεθεί με τον Γκαουντί. Και σαν βρέθηκε μόνος με τον απίστευτο Αντόνιο, του το είπε: «Αυτό το τέρας είναι ο ίδιος ο Θεός, ο Αγαπημένος Πατέρας. Το έφτιαξε ο Λεονάρντο ντα Βίντσι και το ζωντάνεψε ο δαίμονας Αλαστράν. Ο Όσκαρ Ουάιλντ, πεθαίνοντας, μου άφησε ευχή και κατάρα να το δώσω σε εσάς. Είναι η τελευταία επιθυμία ενός μελλοθανάτου…»

Και φυσικά άπλωνε παραγάδι ο πονηρός Προυστ. Γιατί ήξερε πως ο Γκαουντί δεν γινότανε να μην τσιμπήσει – το ακέφαλο τέρας ήταν σαν τα κτίρια τα οποία έφτιαχνε. Κι από την άλλη,

βαθιά μέσα του ήλπιζε να καταλήξει ο *Pater Carus* στα χέρια τού δήθεν Καταλανού και για έναν ακόμη λόγο: ήξερε ότι ο Γκαουντί ήταν εξωγήινος και σκέφτηκε πως, σαν θα γύριζε στον μακρινό πλανήτη του, μπορεί να το έπαιρνε μαζί του το τέρας, οπότε θα γλιτώναμε μια και καλή κι από τη φριχτή μορφή του Πατέρα και από τα θεσπέσια μαδριγάλια του κι απ' όλα…

ΔΕΙΛΙΝΟ 163ο
Ο Χριστός ξεψυχάει

Μέχρι και τα μικρά παιδιά ξέρουν πως ο Χριστός ξεψύχησε χύνοντας – τόσο αγριεμένη ήταν η γκάβλα του.

Και λένε πως το σπέρμα του το ρούφηξαν όσοι πρόλαβαν. Και φυσικά το κατάπιαν μονομιάς, μέχρι το απώτατο βάθος της ψυχής τους – πώς μπορούσε να γίνει διαφορετικά;

Ωστόσο, μερικοί επιμένουν πως ένας στρατιώτης κράτησε το σπέρμα στο στόμα του, δίχως να το καταπιεί. Και πως με αυτό το σπέρμα ζυμώθηκαν χυσοκούλουρα – ναι, χυσοκούλουρα από του Ιησού Χριστού το σπέρμα.

Μα μην τα συνερίζεσαι όλα αυτά. Μπούρδες λένε – γιατί ο Χριστός δεν είχε πούτσο, αλλά μουνί. Και, βέβαια, έχυνε σαν πίδακας που ξεπηδάει από τη γη – μα δεν έχυνε σπέρμα, αλλά καυτά μουνοϋγρά. Και κανένας δεν σκέφτηκε να κρατήσει αυτά τα μουνοϋγρά – για να ζυμώσει χυσοκούλουρα ή για ό,τι άλλο. Γιατί κανείς δεν είχε μυαλό για τέτοια εκείνη την ώρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 164ο
Το τέλος του Πόε

Μια Κρεολή γαλλίδα μέντιουμ στο Ρίτσμοντ είχε πει στον δωδεκάχρονο Πόε πως, αν κρατήσει το χύσι του αξόδευτο μέχρι τα τριάντα τρία του χρόνια, θα συναντηθεί με τον Θεό. Ήταν ένα απόγευμα του Ιουλίου του 1821: μια ξαφνική δαιμονισμένη καταιγίδα οδήγησε τα παιδιά, που παίζανε στον δρόμο, στο σκεπαστό παζάρι – στην υγρή στοά όπου έστηναν τους πάγκους τους οι χαρτορίχτρες, τα μέντιουμ και όσοι πουλούσαν σκοτεινά χαρμάνια που διαστρέφουν τον νου. Όπως φάνηκε εκ του αποτελέσματος, ο μικρός ήταν ευκολόπιστο παιδί: πίστεψε βαθιά την αλλόκοτη γυναίκα, ίσως γιατί είδε στις ρωγμές των ματιών της εκείνο το απροσδιόριστο μαύρο που γέμιζε τον ύπνο του τις νύχτες – επιπλέον είχε ακούσει πως και ο Χριστός στην ίδια ηλικία ανταμώθηκε κατά πρόσωπο με τον Πατέρα του… Έτσι, άρχισε να ετοιμάζεται για εκείνη τη συνάντηση: φανταζόταν μάλιστα τον Θεό σαν ένα ζώο, που η όψη του θα εμπεριείχε όλα τα άλλα ζώα του κόσμου – κι αδημονούσε με ένταση απερίγραπτη να βρεθεί μπροστά σε τούτον τον αντικατοπτρισμό της απόλυτης τελειότητας…

Μα πάνω στα εφτά χρόνια, μια μέρα –ή μια νύχτα, πες σωστότερα– του Δεκεμβρίου του 1828, έπεσε στα χέρια του ετούτο εδώ το *βιβλίο* –ω, το αδιανόητο *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*– και, όπως ήταν επόμενο, πολύ γρήγορα μετέτρεψε την εδραιωμένη ελπίδα σε φριχτό τρόμο… Γιατί μέσα στις παναθεματισμένες σελίδες ο Πόε διάβασε για τον Μωυσή και για όλους τους άλλους που εκσπερμάτωναν φίδια – και μονομιάς τού μπήκε η ιδέα πως ήταν κι ο ίδιος από εκείνους, και η χυσιά του, τόσα χρόνια φυλακισμένη μέσα στα σπλάχνα του, θα είχε γίνει ήδη μεγάλο τεράστιο φίδι το οποίο, μόλις έβγαινε, θα τον σκότωνε, όπως συνέβη με τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Πάλεψε να απωθήσει από μέσα του την ιδέα, να πιστέψει ότι ήταν ένα

ακόμη παραμύθι ενός βιβλίου πνιγμένου στα ψέματα, μα δεν το κατάφερε. Πολύ γρήγορα μάλιστα ένιωσε πως εκείνη η γυναίκα είχε δίκιο: ο Θεός, σκεφτόταν, είναι όντως ένα φίδι που το τρέφουμε στα σπλάχνα μας – κι όταν τον αντικρίζουμε, μας φαρμακώνει, μας βυθίζει στον οριστικό χαμό.

Κι έτσι, ύστερα από εκείνη τη μοιραία ανάγνωση, σε όλη την υπόλοιπη ζωή του ο Έντγκαρ Άλαν Πόε θα ετοιμαζόταν και πάλι για μια συνάντηση – μα αυτή τη φορά με τον φριχτό εφιάλτη των σπλάχνων του (κι όλα τα ζοφερά και ανέλπιδα κείμενά του, για τούτη τη συνάντηση τα έγραψε). Και φυσικά, όταν έφτασε στα τριάντα τρία του χρόνια, δεν μαλακίστηκε ώστε να ελευθερώσει το χύσι του – το φίδι του, πες καλύτερα… Μα ήξερε καλά πως το τρομερό ερπετό δεν θα έμενε για πολύ καιρό ήσυχο μέσα του: κάποια στιγμή θα ξυπνούσε και θα του έτρωγε τα σωθικά για να βγει έξω. Και πάλευε να μην σκέφτεται οτιδήποτε τον ερέθιζε, για να το κρατήσει κοιμισμένο όσο το δυνατόν περισσότερο…

Έτσι πέρασαν άλλα εφτά χρόνια πραγματικού μαρτυρίου – με τα αποτελέσματα που όλοι ξέρουμε. Ώσπου μια νύχτα, αρχές Οκτωβρίου του 1849, σ' ένα ταξίδι του στη Βαλτιμόρη, είδε μια γυμνή πόρνη στο παράθυρό της: η επιθυμία βίτσισε τα σωθικά του. Μονομιάς το φίδι ξύπνησε και άρχισε να τον κατατρώγει εσωτερικά… Έβγαλε τα ρούχα του και, ουρλιάζοντας από τους φριχτούς πόνους, άρχισε να κυλιέται στις γούρνες με τα λασπόνερα, προσπαθώντας να το ξανακοιμίσει – μάταια όμως… Το ξημέρωμα, πονόψυχοι περαστικοί τον πήγαν στο νοσοκομείο, ενώ αυτός σπαρτάραγε και έλεγε λέξεις ακατάληπτες. Πέθανε τρεις μέρες αργότερα, λέγοντας τη φράση "Lord, eat my poor soul", κι όχι "Lord, help my poor soul", όπως είπανε… Γιατί, όταν έλεγε *Lord*, εννοούσε το φίδι.

Και βέβαια εννοούσε το φίδι του νου του – αυτό που ο ίδιος με την σκοτεινή του φαντασία είχε θεριέψει μέσα του. Γιατί, όταν ξεψύχησε, οι γιατροί τον άνοιξαν: όντως τα

σπλάχνα του ήταν ρημαγμένα – μα μέσα του δεν βρήκαν μήτε φίδια μήτε τίποτε άλλο. Και διόλου να μην σε παραξενεύει αυτό: τα φίδια του νου είναι απείρως φονικότερα από εκείνα της αληθινής ζωής…

Αυτή είναι η αλήθεια για το τέλος του Πόε – και μην ακούς που λένε πως τον έφαγαν άλλοι. Ο ίδιος έφτιαξε το στόμα που τον έφαγε: γιατί τον πήρε κι εκείνον στον λαιμό της η αδιανόητη παραμύθα των χλωρών διαμαντιών.

ΔΕΙΛΙΝΟ 165ο
Μήνις

Αφού τον Αχιλλέα τον έπνιξε η ίδια η Θέτιδα σαν ήτανε βρέφος, πες μου, ποιος *θύμωσε* στην *Ιλιάδα*;

Δεν θέλει και πολλή σκέψη: Ο Τριαρχίδης θύμωσε. Έσκασε απ' το κακό του που οι άλλοι γαμούσαν και σκότωναν, πιτσιλιόντουσαν ελεύθεροι με αίμα και σπέρμα· κι αυτός, αντί να ζει ένα δράμι, μονάχα επινοούσε, επινοούσε, επινοούσε. Μπαμ έκανε – ιδίως όταν είδε κάποιους από τους επινοημένους να τον περιγελάνε. Τότε επινόησε τη *μήνιν* και τον *Αχιλλέα* και τη *Βρισηίδα, που είχε ένα θυμωμένο φιδάκι κάτω απ' τη γλώσσα,* και τους έκανε όλους μαντάρα τρελή για να μάθουν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 166ο
Η τελευταία λέξη

Όταν πέφτει ένα κεφάλι στο καλάθι της γκιλοτίνας, συμβαίνει το εξής ακατανόητο: υπάρχει μια ακόμη ανάσα στο στόμα του καρατομημένου – κι έτσι το κομμένο κεφάλι, μέχρι και ένα λεπτό μετά τον αποκεφαλισμό, μπορεί να προφέρει μια τελευταία λέξη. Ούτε η Βιολογία με την Ιατρική ούτε η Φυσική μπορούν να εξηγήσουν γιατί συμβαίνει αυτό – μα συμβαίνει. Κι όπως γίνεται με κάθε άλλο φαινόμενο που δεν μπορεί να χωρέσει στο μυαλό μας, ετούτη η *τελευταία λέξη*, η οποία θαρρείς πως ερχότανε από τον άλλο κόσμο, μυθοποιήθηκε ως εκεί που δεν πάει: πολλοί τη λογάριασαν (ή και τη λογαριάζουν) ως απώτατο λόγο του Θεού τους ή του Διαβόλου τους – ή και ως ένα ακατάληπτο μήνυμα των αιώνων, έναν κανόνα για το επέκεινα, *κάτι* που μπορούσε στ' αλήθεια να ελευθερώσει την ανθρωπότητα, αν έμπαινε στη σωστή κλειδαριά. Αυτός είναι και ο λόγος που, σε κάθε εκτέλεση, ο δήμιος σήκωνε το κομμένο κεφάλι και το έδειχνε στον κόσμο: για να ακουστεί η *τελευταία λέξη* που ενώνει τούτη τη ζωή και την επόμενη.

Φυσικά, οι κυνηγοί της μυστικής γνώσης, των τρομερών αναγραμματισμών και της αντικατοπτρισμένης αρμονίας του κόσμου, όταν καθιερώθηκε η χρήση της γκιλοτίνας, στα χρόνια της Γαλλικής Επανάστασης, ξαμόλησαν τους μουγγούς γραμματικούς τους για να καταγράψουν όλες αυτές τις *τελευταίες λέξεις*· λέγεται μάλιστα πως από αυτές φτιάχτηκε μια ωδή που, αν την απήγγελλες, εμφανιζόταν ο διάβολος και ρουφούσε τα μάτια οποιανού του έδειχνες – σαν πιστό σκυλί-ρουφήχτρα. Κάποιοι αποκεφαλισμένοι πρόφεραν τα αναμενόμενα: ο βασιλιάς Λουδοβίκος είπε *Κλειδώστε την καρδιά μου*, ο Σεν Ζιστ κραύγασε *Κι άλλο*, ο ανάπηρος Κου-

τόν ψιθύρισε *Επιτέλους ελεύθερος*. Άλλοι πάλι ήταν αινιγματικοί: ο αστρονόμος Μπαράκ είπε μια ινδική λέξη, την οποία κανείς δεν μπόρεσε να επαναλάβει – κάποιοι επιμένουν πως ψιθύρισε το αληθινό όνομα του Θεού, που μόνον αυτός γνώριζε. Ο ποιητής Αντρέ Σενιέ πρόφερε με δυνατή και σταθερή φωνή την ελληνική λέξη *Οκτάνα*. Μερικοί απέφυγαν τα λόγια: ο Λαβουαζιέ ψύσηξε, ο Νταντόν ρεύτηκε (για τον Ροβεσπιέρο μη ρωτάς – δεν έφτασε ποτέ στο ικρίωμα, η πονηρούλα).

Ωστόσο, η ώρα που πραγματικά η ανθρωπότητα κράτησε την ανάσα της ήταν ο αποκεφαλισμός της μελίρρυτης Αντουανέτας. Στην εκτέλεσή της έγινε το αδιαχώρητο: εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ποδοπατήθηκαν στην πλατεία της Επανάστασης, στην προσπάθειά τους να πλησιάσουν το ικρίωμα και να ακούσουν την *τελευταία λέξη* της Βασίλισσας. Όταν εκείνη, λίγο πριν γονατίσει, κοίταξε το πλήθος, αμέτρητοι από τους συγκεντρωμένους έβγαλαν τις μπλε γλώσσες τους – για να της δείξουν πως είχαν γλείψει το μέλι του μουνιού της. Με τα διάφανα μάτια της, η Μελίρρυτη κοίταξε ίσια μπροστά – θαρρείς να ρουφούσε μέσα της την εικόνα.

Τότε έπεσε το λεπίδι της καρμανιόλας. Πάνω στην αναμπουμπούλα, ο δήμιος ο Σανσόν έκανε την απόκοτη γλειψιά που έκανε – κι έπειτα, γιομάτος γλύκα, σήκωσε το κεφάλι στο πλήθος. Όλοι ήταν βέβαιοι πως Εκείνη θα πει κάτι μοναδικό – ας πούμε, τη λέξη *Ραββουνί* ή τις λέξεις *πιο βαθιά* ή *Χαίρετε, πουτσαράδες* ή κάτι ακόμη οριστικότερο. Απόλυτη σιωπή απλώθηκε στην πλατεία.

Μα προς μεγάλη απογοήτευση όλων, το κεφάλι της Μαρίας Αντουανέτας έμεινε σιωπηλό. Καμία λέξη, κανένα επιφώνημα, κανένας ήχος δεν ακούστηκε από τα χείλη της – μήτε καν μια άχνα ή ένα μουγκρητό ή ένας ρόγχος. Οι συγκεντρωμένοι βυθίστηκαν στην απελπισία· τα μάτια όλων γέμισαν δάκρυα. *Στ' αλήθεια ήταν κάτι χειρότερο κι από τη σιωπή του Θεού*...

Και, καθώς δεν υπήρξε μια *τελευταία λέξη* από την Γκαβλιάρα για να καθοδηγήσει τους ανθρώπους, οι ψεύτες άρχισαν να διαδίδουν ό,τι να 'ναι. Κάποιοι είπανε πως ναι μεν δεν μίλησε, μα έγλειψε με τη γλώσσα τα χείλη της. Μερικοί μάλιστα επέμεναν πως την είδανε να καταπίνει μια στερνή γουλιά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 167ο
Μια λεπτομέρεια για το ξεψύχισμα του Χριστού

Όποιος σου είπε πως ο Χριστός δεν είχε πούτσο, είναι άσχετος. Γιατί ο Κύριος ημών είχε και πούτσα γαϊδάρου και μουνί αγελάδας. Κι όταν πέθανε, έχυσε και σπέρμα από τον πούτσο και μουνοϋγρά από το μουνί.

Και πράγματι ένας στρατιώτης κράτησε σπέρμα στο στόμα του – κι από αυτό το σπέρμα ζυμώθηκαν χυσοκούλουρα. Και όπως τινάζονταν τα μουνοϋγρά, γέμισε ο αγαπητός Ιωάννης ένα κιούπι, για να τα δώσει στη μάνα του Χριστού (αργότερα είπαν ότι μέσα σ' αυτό μάζεψαν αίμα από τη λόγχη που του κέντησε τα πλευρά – άκου τι είπαν, λόγχη και πράσιν' άλογα…)

Και μάλιστα, εκείνη την ώρα της διπλής χυσιάς, όρμησε ο Πέτρος με το μαχαίρι και του έκοψε τον πούτσο του από τη ρίζα – και τον έφαγε επιτόπου. Γιατί νόμιζε ο ηλίθιος πως, αν το κάνει αυτό, θα γίνει Χριστός στη θέση του Χριστού. Δεν κοιτούσε που ο ιδρώτας του και τα χύσια του κι όλα του τα υγρά βρομούσαν παστό ψάρι – ήθελε να μου γίνει και Κύριος στη θέση του Κυρίου…

ΔΕΙΛΙΝΟ 168ο
Νταρτούιγ ο Ματιαστής: η συνέχεια

Κανείς δεν έχει συγκεκριμένα στοιχεία για το πού έμεινε και τι έκανε ο δεκάχρονος Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ όταν πήγε στη Ρώμη με τον καρδινάλιο Λούκα Ντινότε, τον Ιεροεξεταστή, ο οποίος την άνοιξη του 1858 τον πήρε κακήν κακώς από τη Γένοβα, αφού προηγουμένως τον τύφλωσε περνώντας πυρωμένη σπάθα μπροστά από τα μάτια του. Πολλοί βιογράφοι του μάλιστα αμφισβητούν ακόμη και το αν ο μετέπειτα Μέγας Ανθιστής έφτασε στη Ρώμη – ένας σερσερής μάλιστα επιμένει πως ο Νταρτούιγ δεν πήγε ποτέ στην Αιώνια Πόλη, αλλά βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη, όπου και έκανε μια απίστευτη μαγεία στα 1864 (μα αν πιστεύαμε τον καθένα μπαγαπόντη, η ζωή μας θα γινόταν ένας βάλτος που ρουφάει τον εαυτό του). Το σίγουρο είναι πως ο Νταρτούιγ εκείνης της περιόδου μοιάζει με πρόσωπο-φάντασμα: το όνομά του δεν υπάρχει σε κανένα αρχείο καμιάς σχολής του Βατικανού – ή και οποιουδήποτε άλλου σχολείου της Ρώμης. Μα και όταν εξαφανίστηκε ο καρδινάλιος Ντινότε, το φθινόπωρο του 1865, σε μια μυστηριώδη βαρκάδα στο Κάπρι, στον ογκώδη φάκελο της ανάκρισης που έκανε η αστυνομία (μα και το Γραφείο Ασφαλείας του Βατικανού), το όνομα *Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ* απουσιάζει ολοκληρωτικά – θαρρείς κι εκείνος να μην είχε καν συναντηθεί ποτέ με τον Ντινότε, να μην ήταν εκείνος που εν τέλει ενταφίασε μέσα του τον Ιεροεξεταστή.

Ωστόσο, αυτό ήταν το μόνο γεγονός που, πολλά χρόνια αργότερα, επιβεβαίωσε ο ίδιος ο Νταρτούιγ για την προ του 1873 ζωή του: πως πράγματι έφαγε τον Λούκα Ντινότε τον Σεπτέμβριο του 1865, εκτελώντας, βέβαια, κατά γράμμα το σχέδιο του ίδιου του καρδινάλιου. Αυτός ήταν άλλωστε και ο λόγος που ο Ντινότε

έκλεισε την υπόθεση του δαιμονισμού της Εκκλησίας της Αγίας Θηρεσίας της Γένοβας, εφτά χρόνια νωρίτερα: επηρεασμένος από τον βαθύ αποκρυφισμό (στα κείμενα του οποίου ως Ιεροεξεταστής είχε την καλύτερη δυνατή πρόσβαση) και ακολουθώντας κι ο ίδιος την παράδοση της νεκροφαγίας ως ζωντανού ενταφιασμού (δεν θέλεις να ξέρεις ποιαν έφαγε την Άνοιξη του 1842), θεώρησε πως το δεκάχρονο αγόρι, που μπορούσε με το βλέμμα του να αφηνιάσει τους κρίνους, ήταν ο αναμενόμενος Σταθερός Τάφος, το θεϊκό σημείο όπου ο μάταιος κόσμος και ο αιώνιος κόσμος συναντιούνται. Έτσι, τύφλωσε το παιδί για να εξασφαλίσει πως το ανεξέλεγκτο βλέμμα του δεν θα του δημιουργήσει προβλήματα αντίστοιχα με εκείνα της Εκκλησίας της Αγίας Θηρεσίας στη Γένοβα και το πήρε μαζί του – να περιμένει εφτά χρόνια μέχρι την ώρα του τέλους του. Κι όταν ήρθε το φθινόπωρο του 1865, ο καρδινάλιος τα είχε όλα προγραμματισμένα: ένας σωσίας του πήγε στο Κάπρι, από όπου «εξαφανίστηκε» τάχα πάνω στη βαρκάδα. Κι ενώ οι αστυνομικές αρχές, με εμφανή απροθυμία είναι η αλήθεια, υιοθετούσαν την εκδοχή του πνιγμού, στον (τάχα κλειστό) Πύργο Σόλα έξω από το Τορίνο, ο Νταρτούιγ πραγματοποίησε το όνειρο ολόκληρης της ζωής του Ντινότε· ο Καρδινάλιος ήπιε δηλητήριο και ο δεκαεφτάχρονος τυφλός Αρμάν έκανε ό,τι εκείνος τον είχε διδάξει: τον τεμάχισε, τον άλειψε με ειδικά υγρά για να σαλαμοποιηθεί και τον έτρωγε επί δύο χρόνια. Και μόλις τέλειωσε την αποστολή του, κάπου στα μέσα του 1867, ο τυφλός Νταρτούιγ έφυγε από τον Πύργο Σόλα· και ποτέ δεν είπε τα αμέσως επόμενα χρόνια, από τα δεκαεννιά του μέχρι τα είκοσι πέντε του, ποιος τον φιλοξενούσε και τι έκανε, σαν να είχε χαθεί μέσα σε μια χαραμάδα του χρόνου – ή κάτι παρόμοιο…

Ωστόσο, στα 1873 (πιθανώς το φθινόπωρο), κυκλοφόρησε στην Τεργέστη ένα μικρό βιβλίο, γραμμένο στα Γαλλικά, με αλλόκοτο τίτλο και ακόμη πιο αλλόκοτο περιεχόμενο: *Λόγος περί του Σκοτεινού Βλέμματος του Τυφλού Ματιαστή Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ*. Εκεί ο συγγραφέας, που διακήρυσσε την τυφλότητά του (κι όλοι θα ορκίζονταν πως επρόκειτο για μια απλοϊκή

φάρσα), διατύπωσε την παράδοξη θεωρία του Σκοτεινού Βλέμματος: υποστήριζε πως τα πράγματα εμπεριέχουν μέσα τους όλες τις διαβαθμίσεις της Δύναμης – και το ποιες θα αναδυθούν εξαρτάται από το βλέμμα αυτού που θα τα δει. Σύμφωνα με τη θεωρία του, το φως είναι μια φτηνή χυδαιότητα του βλέμματος, ένα φίλτρο που περιορίζει το άνθισμα. Αφού κατέγραφε ορισμένες ακαταλόγιστες φυσικομαθηματικές επαγωγές με αλλοπρόσαλλα παραδείγματα, που δεν μπορούσαν να επαληθευτούν σε καμία περίπτωση, στο τέλος του βιβλίου κατέληγε σε ένα μεσσιανικό κάλεσμα για το αληθινό Άνθισμα: «Εφόσον το βλέμμα», έγραφε, «καταφέρει να εξαιρέσει το φως από μέσα του και να δει με πραγματική σκοτεινιά, τότε το Άνθισμα θα φτάσει στο κέντρο του Ουρανού. Ο Κόσμος είναι ένα μπουμπούκι που περιμένει…»

Αυτό το μικρό βιβλιαράκι θα έμενε μια συνηθισμένη παραδοξότητα δίχως συνέχεια (καθημερινά εκδιδόντουσαν –και εξακολουθούν να εκδίδονται– αναρίθμητα βιβλία που ανασταίνουν νεκρούς, συνομιλούν με αρχαίους ανθρώπους ή με όντα από το απώτατο μέλλον, αποκαλύπτουν αδιανόητες «αλήθειες», την επερχόμενη ή και την ήδη συντελεσμένη συντέλεια και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς), αν λίγους μήνες αργότερα δεν εμφανιζόταν αυτοπροσώπως ο ίδιος ο τυφλός Αρμάν Νταρτούιγ και δεν άρχιζε εκείνα τα τρομερά ανθίσματα που συγκλόνισαν ολόκληρη την Ευρώπη για τις επόμενες δεκαετίες – ανθίσματα που του δώσανε τον τίτλο του «*τρομερότερου ανθρώπου του αιώνα*», κατά τον Ιούλιο Βερν, ή και του «*αινιγματικότερου ανθρώπου ολόκληρης της Ιστορίας*», σύμφωνα με τον Ανατόλ Φρανς (που επιχείρησε στη δεκαετία του 1910, λίγο πριν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, να γράψει και μια μυθιστορηματική βιογραφία του Μεγάλου Ανθιστή, γεμάτη φληναφήματα – η οποία ευτυχώς έμεινε ημιτελής). Σύμφωνα με τον *Κατάλογο Ανθισμάτων* που συνέταξε στα 1894 ο Λουδοβίκος Βανφόρα (και έκτοτε επανεκδόθηκε έξι φορές ως το 1924, κάθε φορά εμπλουτισμένος με καινούργια στοιχεία), ο τυφλός Μέγας Ανθιστής από τις αρχές του 1874 μέχρι το Θερινό Ηλιοστάσι του 1887 έκανε τουλάχιστον εκατόν δέκα πέντε εξακριβωμένα

δημόσια ανθίσματα, το καθένα εξωφρενικότερο από το προηγούμενο – και πόσα άλλα που ποτέ δεν θα γίνουν γνωστά. Εκείνη τη χρονιά, για λόγους που δεν έμαθε ποτέ κανείς, (και για τους οποίους, φυσικά, γράφτηκαν χιλιάδες εικασίες) αποσύρθηκε στο Σαν Σέρβολο της Βενετίας, όπου έμεινε για δυο χρόνια, δίχως να συναντήσει κανέναν (ώσπου, τον Μάρτιο του 1889, εμείς ξέρουμε πως τον επισκέφτηκε η Ξεκαρδίστρια Αυτοκράτειρα και αποφάσισαν ό,τι αποφάσισαν…)

Το πρώτο δημόσιο άνθισμα του Αρμάν Νταρτούιγ έγινε τον Γενάρη του 1875: ήταν στο Κάστρο του Σεμονσό, στον Λίγηρα, όταν μπροστά σε μια ομάδα αριστοκρατών (ανάμεσά τους και ο Δούκας του Νορ, ενδεχομένως και η Τζένιφερ Κρότσε) άνθισε μια φλαμανδική μικρή *Σταύρωση* του 15ου αιώνα, κατά πάσα πιθανότητα αντίγραφο του εργαστηρίου του Ρογήρου βαν ντερ Βέιντεν. Το άνθισμα έγινε πραγματικά με όρους τελετουργίας: κάποια ώρα της συγκέντρωσης, τα φανάρια τοποθετήθηκαν πίσω από μαύρα λεπτά πέπλα, ενώ ένα βιολί άρχισε να χορδίζει. Τότε ένας μαυροντυμένος άντρας εμφανίστηκε στους συγκεντρωμένους, υπό το αντιφέγγισμα κεριών και με μάσκα που σκέπαζε ολόκληρο το πρόσωπό του. Όταν τοποθέτησαν απέναντί του την εικόνα, όλοι οι παρευρισκόμενοι πίστεψαν πως θα δουν κάποια σατανιστική φαντασμαγορία, από τις συνηθισμένες. Ωστόσο, τα γεγονότα τούς ξεπέρασαν· ο μαυροντυμένος άντρας γύρισε την πλάτη του στους προσκεκλημένους και στάθηκε μπροστά στην εικόνα: τότε έβγαλε τη μάσκα του για λίγα δευτερόλεπτα – όσο να απαγγείλεις έναν ψαλμό ή ένα ποιητικό δίστιχο. Όσοι ήταν εκεί, πρώτα *μύρισαν* και έπειτα *είδαν*: έντονη μυρωδιά σπέρματος – κι έπειτα ένας υπερμεγέθης κρίνος πετάχτηκε από την Ιερή Πληγή του ζωγραφισμένου Χριστού, υγρός, θαρρείς πασαλειμμένος, ε τ ο ι μ ο ς ν α σ τ ά ξ ε ι .

Ο κατάλογος του Βανφόρα είναι υποδειγματικά αναλυτικός – και δεν υπάρχει λόγος να επαναλάβουμε εδώ το κάθε άνθισμα του Νταρτούιγ: αρκεί να πούμε πως μέχρι το 1880 γυρνούσε στις βασιλικές αυλές και τους πύργους των αριστοκρατών της

Ευρώπης, ανθίζοντας εικόνες – εβδομήντα εννιά στο σύνολό τους, σύμφωνα με τον ιταλό καταγραφέα: το στόμα ενός Θείου Βρέφους, του Σεβαστιάνο ντελ Πόμπιο, σε έναν πύργο στο Μιλάνο· τις ρώγες μιας Μαντόνας, αντίγραφο του Ρούμπενς στο Παρίσι· το μάτι ενός αγγέλου, του Φρα Αντζέλικο, στη Βιέννη· μεσαιωνικές μικρογραφίες που εικόνιζαν τον διάβολο της Δεύτερης Παρουσίας, νεκρές φύσεις, αντίγραφα του Καραβάτζιο, ιερές σκηνές και ηλιοβασιλέματα, γυμνά σώματα και κομμένους λαιμούς – και πάντοτε το κάθε νέο άνθισμα ήταν ακόμη εκπληκτικότερο (ή *ακόμη τρομερότερο* ή και *ακόμη εξαλλότερο* – διάλεξε εσύ τη λέξη που σου ταιριάζει) από το προηγούμενο. Η φήμη του τυφλού Ματιαστή που άνθιζε τις εικόνες κάλπαζε σε ολόκληρη την Ευρώπη: οι κριτικοί της Τέχνης προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τα ανθίσματά του· οι συλλέκτες πάσχιζαν να αποκτήσουν μια ανθισμένη εικόνα από αυτόν. Φυσικά, από την πρώτη ώρα άρχισαν να σπέρνονται οι διαδόσεις και να πλέκονται οι μύθοι γύρω από αυτόν. Σύντομα βγήκαν στην επιφάνεια και τα όσα είχανε γίνει στη Γένοβα, στην Εκκλησία της Αγίας Θηρεσίας: η σχέση του Νταρτούιγ με τον Ντινότε, η τύφλωσή του… Επινοήθηκαν κάθε λογής ερμηνείες για να εξηγήσουν τη δυνατότητα ενός τυφλού να ανθίσει εικόνες με το βλέμμα του. Ανάμεσα στα άλλα (συμφωνίες με διαβόλους, κατοχή υπερκόσμιων μυστικών και τα αντίστοιχα) λέγανε πως είχε αντικαταστήσει τα τυφλά του μάτια με μάτια λύκου ή μάτια κορακιού – ή και με τα μάτια από έναν ζωγραφισμένο Διάβολο του Τζιότο ντι Μποντόνε, γι' αυτό μπορούσε να ανθίσει τα πάντα (μονάχα μια φορά είπανε πως αρνήθηκε να ανθίσει μια εικόνα – μα όλα αυτά είναι λόγια του αέρα).

Τον Μάιο του 1880, ο Αρμάν Νταρτούιγ άνθισε το πρώτο του πτώμα: ήτανε το νεκρό σώμα της δεκαεξάχρονης Μαργαρίτας Πιοναλί στη Μασσαλία. Η πανέμορφη Μαργαρίτα, μοναχοκόρη του Φεντερίκ Πιοναλί, του πιο γνωστού οφθαλμιάτρου της Μασσαλίας, αποφάσισε να φάει τα ίδια της τα μάτια το ξημέρωμα της Πρωτομαγιάς, την ώρα της ανατολής του ήλιου. Είχαν ήδη περάσει έξι μήνες από τότε που το κορίτσι είχε αρχίσει σταδιακά να τρελαίνεται: επέμενε πως καθημερινά κοιτιόταν

στον καθρέφτη της και τα μάτια της τής φαίνονταν αλλόκοτα, α χ ν ο π ρ ά σ ι ν α κ α ι δ ί χ ω ς κ έ ν τ ρ ο , όπως έλεγε η ίδια· πολύ γρήγορα φώλιασε μέσα της η έμμονη ιδέα πως τα μάτια της δεν ήταν δικά της, μα του Σατανά (γι' αυτό και πέθανε η μητέρα της πάνω στη δική της γέννα)… Εκείνο το χάραμα, αποφάσισε να νικήσει το Θηρίο: έβγαλε τους δύο βολβούς με ένα κουτάλι, τον έναν μετά τον άλλον και, παρά τους φριχτούς πόνους, τους μάσησε και τους έφαγε. Φυσικά, ξεψύχησε από αιμορραγία λίγο αργότερα· ο πατέρας της (που ως οφθαλμίατρος είχε διαβάσει το βιβλίο του Νταρτούιγ και παρακολουθούσε τα δημοσιεύματα για τον τυφλό Ανθιστή των Εικόνων), μέσα στην άφατη θλίψη του, έστειλε γράμμα στον Ματιαστή μέσω ενός ζάπλουτου πελάτη του και του γύρεψε να ανθίσει το κουφάρι της κόρης του. Παραδόξως, ο Νταρτούιγ δέχτηκε – έφτασε στη Μασσαλία μόλις δυο μέρες αφότου έλαβε το γράμμα του Πιοναλί. Τον περίμεναν στο χολ του σπιτιού της, με τη νεκρή στο κέντρο και γύρω τους σαστισμένους συγγενείς. Ο Νταρτούιγ, φορώντας μαύρη επίπεδη μάσκα, αδιαφόρησε για όλους και προχώρησε προς την κοπέλα· ψηλαφώντας, έπιασε το μαντήλι που σκέπαζε το πρόσωπό της και το έβγαλε: οι συγγενείς είδαν με φρίκη δυο κόχες γεμάτες ξεραμένο αίμα. Τότε ο τυφλός Ματιαστής έσκυψε πάνω της, σήκωσε τη μάσκα του και την *είδε* από πολύ κοντά. Για λίγες στιγμές, για πέντε ή δέκα δευτερόλεπτα – κι ύστερα σηκώθηκε μονομιάς, έχοντας και πάλι τη μάσκα στο πρόσωπο. Τότε έγινε: από τις κόχες των ματιών της νεκρής κοπέλας ξεπήδησαν μίσχοι που κατέληξαν σε πυρωμένα άνθη, κάτι σαν τουλίπες, και από το κέντρο τους πετιότανε μια λιανή φλόγα, ίδια με του κεριού, μα α χ ν ο π ρ ά σ ι ν η . Για κάμποση ώρα όλοι οι παρευρισκόμενοι έμειναν να κοιτούνε κοκαλωμένοι από το δέος και από τον τρόμο. Κάποτε, ο Φεντερίκ Πιοναλί άναψε ένα καντήλι από τις φλόγες των ανθών της νεκρής κόρης του κι έπειτα τις φύσηξε και τις έσβησε. Σαν να της έκλεινε τα μάτια…

Το άνθισμα της Μαργαρίτας Πιοναλί ήταν για τον Νταρτούιγ η αρχή μιας νέας περιόδου δημόσιων ανθισμάτων, που πλέον

είχαν να κάνουν με νεκρά σώματα – κι όχι πια με ζωγραφισμένες εικόνες. Αυτά ακριβώς τα ανθίσματα εκτόξευσαν τη φήμη του στα ουράνια. Ανάμεσά τους τα ανθισμένα κουφάρια ορισμένων από τους πιο διάσημους ανθρώπους του καιρού του, που οι ίδιοι γύρεψαν το μεταθανάτιο άνθισμά τους από τον Νταρτούιγ: το σώμα του ζωγράφου Ντάντε Γκάμπριελ Ροζέτι τον Απρίλιο του 1882 στο Λονδίνο (από τα νύχια των δαχτύλων του και από τα δόντια του έσκασαν ολόλευκα υγρά άνθη, τον σκέπασαν και τον έκαναν *άσπρο νερό*), το κουφάρι του θρυλικού Ρίχαρντ Βάγκνερ στο Παλάτσο Βεντραμίν Καλέρτζι της Βενετίας, μόλις μια μέρα μετά τον θάνατό του, τον Φεβρουάριο του 1883 (ένα θάμνος με έξαλλα φιδόμορφα άνθη πετάχτηκε από το στήθος του και πέτρωσε εκεί, σαν απολιθωμένο τέρας), η ψωλή του Ιβάν Τουργκένιεφ τον Δεκέμβριο του 1883 στη Βιέννη, όπου την είχε φέρει ταριχευμένη μέσα στο μέλι η Παυλίνα Βιαρντό (αλίμονο, από την ουρήθρα άνθισε ένα σκορπιόμορφο άνθος), η σορός του μεγάλου Βίκτωρα Ουγκό, την τριακοστή πρώτη του Μαΐου του 1885, μέσα στο παρισινό Πάνθεον, παρουσία χιλίων ανθρώπων (από το πάνω μέρος του κρανίου του πετάχτηκαν θεόρατα κοράλια που διακλαδώθηκαν αστραπιαία μέχρι τον τρούλο και τον πλαϊνό τοίχο), το νεκρό σώμα του Φρανς Λιστ στις αρχές του Αυγούστου του 1886 στο Μπαϊρόιτ (ένα διάφανο τριαντάφυλλο φύτρωσε μέσα από την αριστερή παλάμη του – δεν μπορούσες να το δεις, μονάχα να το ψαύσεις με το χέρι), το θεσπέσιο κορμί της πριγκίπισσας Άννας Χασέρτου, της διάσημης πορτογαλίδας εταίρας που είχε γεννηθεί με μονάχα ένα μάτι και αυτοκτόνησε από έλξη για τον Ιούδα Ισκαριώτη (και, πράγματι, μέσα από το ρουθούνι της μύτης της άνθισε ένα μάτι εφιαλτικά γαλάζιο, *βαθύ* όσο ο απειλητικός ουρανός). Σύμφωνα με τον κατάλογο Βανφόρα, μέχρι το Θερινό Ηλιοστάσι του 1887 ο Αρμάν Νταρτούιγ είχε ανθίσει δημόσια τριάντα πέντε πτώματα (ο Βανφόρα συνυπολόγισε στα ανθίσματα πτωμάτων την ταριχευμένη ψωλή του Τουργκένιεφ, ένα κρανίο χιλίων οχτακοσίων χρόνων κι ένα βαλσαμωμένο αηδόνι). Δίχως αμφιβολία ήταν η ώρα της πιο μεγάλης του δόξας: όλοι τον αναγνώριζαν ως έναν ζωντανό θρύλο, έναν Προφήτη, που σύντομα θα τους υποδείκνυε τον δρόμο της

σωτηρίας. Οι Εστεμμένοι όλης της Ευρώπης τον γύρευαν στις αυλές τους, οι ποιητές τον υμνούσαν, οι δημοσιογράφοι έψαχναν εξωπραγματικές ιστορίες της ζωής του και τις σερβίριζαν ως λαϊκό ανάγνωσμα, γυναίκες και άντρες ήταν ερωτευμένοι μαζί του, οι παπάδες τον έτρεμαν, νιώθοντας πως η εξουσία τους πήγαινε να τελειώσει (πολλοί μάλιστα κρυφοκοίταζαν προς το μέρος του, νιώθοντας πως σύντομα θα χρειαστεί ποιμένες για το κοπάδι του). Όσοι προσπαθούσαν να τον περιγράψουν έμοιαζαν σαν να μιλούνε για δαίμονα: στα ανθίσματά του εμφανιζόταν με μάσκα ή με μαύρα γυαλιά που κάλυπταν σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό του, το οποίο κανείς δεν είχε μπορέσει να δει, ούτε βέβαια τα τυφλά μάτια του (τόσο που πολλοί αμφέβαλλαν αν ήταν στ' αλήθεια τυφλός). Κι όταν τέλειωνε το άνθισμα, εξαφανιζόταν μυστηριωδώς, θαρρείς να άνοιγε η γη και να τον κατάπινε μέσα της. Μερικοί νόμιζαν πως τον έβλεπαν στον δρόμο, ταυτόχρονα σε πολλά μέρη του κόσμου, σε ένα παρεκκλήσι της Σαλαμάνκας ή σε μια γέφυρα του Δούναβη στη Βουδαπέστη· άλλοι τον περιγράφανε ψηλό και σωματώδη, άλλοι καχεκτικό με διάπλαση μικρού παιδιού, άλλοι επέμεναν πως ήταν γυναίκα, άλλοι λέγανε πως ήταν μια ζωντανεμένη μούμια. Το ένα μετά το άλλο κυκλοφορούσαν τα βιβλία για τη ζωή του και τα μυστικά του, γεμάτες με συμβατικές σαχλαμάρες που αρέσουν στον κόσμο (ας πούμε πως ανήλθε, επειδή ήταν ο εραστής του σατανιστή Καρδινάλιου Ντινότε, πως είχε χρισθεί Πρώτος Ξιφομάχος του Εωσφόρου ή Μέγας Αρχιερέας της Μυστικής Θούλης – θαρρείς να είχε ανάγκη ο Νταρτούιγ από τέτοια χαμπέρια).

Τότε, το καλοκαίρι του 1887, έξαφνα και χωρίς κανέναν κατανοητό λόγο, ο Μέγας Ανθιστής των Αιώνων αποσύρθηκε από το προσκήνιο: ματαίωσε όλες τις προγραμματισμένες του εμφανίσεις και δεν ξαναέκανε ποτέ δημόσιο άνθισμα. Κανείς δεν έμαθε ποια ήτανε η αιτία τούτης της μεταστροφής (κι αν υπήρχε αιτία, βέβαια): γράφτηκαν πάρα πολλά (όλα συνηθισμένα και φτηνά) που φυσικά δεν είχαν καμία σχέση με την αλήθεια. Έτσι, το μόνο σίγουρο ήταν πως ο Νταρτούιγ αποσύρθηκε στο νησάκι Σαν Σέρβολο της βενετικής Λιμνοθάλασσας, το οποίο

προηγουμένως ζήτησε να εκκενωθεί από κάθε άλλον κάτοικό του – και φυσικά οι Αρχές της Βενετίας αμέσως ικανοποίησαν το αίτημά του (δεν διανοούνταν καν να αρνηθούν οποιαδήποτε επιθυμία του Ανθιστή, όσο παράλογη κι αν ήταν).

Τα επόμενα δύο χρόνια ήταν αμφιλεγόμενα για τον Νταρτούιγ (όπως άλλωστε και όλη του η ζωή): άλλοι λένε πως ο Μέγας Ανθιστής στο Σαν Σέρβολο προσπάθησε απεγνωσμένα *να ξεχάσει* –ή και να πεθάνει– κι άλλοι υποστηρίζουν πως τούτη η απομόνωση ήταν απλώς μια προετοιμασία για το Μεγάλο Σχέδιό του. Εκ των υστέρων ξέρουμε πως ο Αρμάν Νταρτούιγ δεν *ξέχασε*, μήτε και πέθανε – άρα μπορούμε να υποθέσουμε κάτι κοντινότερο στη δεύτερη εκδοχή. Το πιθανότερο μάλιστα είναι σε αυτά τα δύο χρόνια να συνέλαβε και να δούλεψε μέσα του την ιδέα τού ταυτόχρονου ανθίσματος πολλών λουλουδιών – σε μια τέτοια περίπτωση ο ίδιος δεν θα αρκούσε να πετύχει τα ταυτόχρονα ανθίσματα. Άρα έπρεπε να εκπαιδεύσει πολλούς ανθρώπους μαζί για να ανθίσουν τα λουλούδια με το βλέμμα τους, κοιτάζοντάς τα ασταμάτητα για εβδομάδες, για μήνες ή και για χρόνια. Κι έπρεπε ακόμη να βρει τη ρίζα των λουλουδιών και τον τόπο – και το Σχέδιο, βέβαια…

Omnis oculus continet lacrimas suas: Τον Μάρτιο του 1889, ο Μέγας Ανθιστής των Αιώνων έλαβε στο Σαν Σέρβολο ένα δέμα από την αυτοκράτειρα Σίσσυ, που είχε φτάσει ινκόγκνιτο στη Βενετία: ήταν ένα κουτί μέσα στο οποίο, ανάμεσα σε πάγο, βρισκότανε μια ανθρώπινη καρδιά. Μαζί με το δέμα η Σίσσυ τού έστειλε κι ένα γράμμα όπου του έγραφε αυτό που ο Νταρτούιγ είχε ακούσει πολλές φορές να λέγεται στους διάφορους πύργους της Ευρώπης: πως από παιδί ήταν μια αδίστακτη ξεκαρδίστρια, πως ξερίζωνε όσες καρδιές ένιωθε πως την *τραβούσαν*, αδιαφορώντας για το οποιοδήποτε κόστος. Και άμα ξεκάρδιζε κάποιονε, δεν έτρωγε την καρδιά του (όπως συνήθιζαν οι άλλοι ξεκαρδιστές), μα φύτευε μέσα της έναν σπόρο σπάνιου λουλουδιού, κάθε φορά και διαφορετικό, ώστε να γίνει λουλούδι η καρδιά και να ανθίσει ένα άνθος. Και κατόπιν αυτό το άνθος μύριζε η Σίσσυ – κι ήτανε η μυρωδιά η ίδια η *Ψυχή*.

Στο γράμμα (μην ρωτάς πώς το διάβασε ο τυφλός – δεν το ξέρεις πως οι τυφλοί διαβάζουν με τα ρουθούνια;) η Σίσσυ έγραφε και τι περιείχε το δέμα και γιατί τού το έστειλε: είχε ξεριζώσει την καρδιά από το πτώμα του γιου της (του πρίγκιπα Ροδόλφου της Αυστρίας, που είχε αυτοκτονήσει στα τέλη του Γενάρη της ίδιας χρονιάς στο δάσος του Μάγερλιγκ, αφού πρώτα σκότωσε τη Μαρία Βετσέρα) και είχε σπείρει μέσα της αλγερινή τσουκνίδα της ερήμου, καθώς είχε στην κατοχή της τον μοναδικό σπόρο της (κι ας λέγανε όλοι πως είχε αφανιστεί εδώ και αιώνες από προσώπου γης). Κι ήθελε ετούτην την ψυχή του γιου της να μην την ανθίσει το φως του ήλιου, μα η σκοτεινιά του βλέμματος του Μεγάλου Ανθιστή των Αιώνων. Γι' αυτό κι η ίδια είχε έρθει στη Βενετία κουβαλώντας την καρδιά σε ένα ιδιότυπο φορητό ψυγείο, που λειτουργούσε με μπαταρίες· γι' αυτό την έβαλε στο μεταλλικό κουτί με τους πάγους και την έστειλε στο Σαν Σέρβολο...

Μόλις *διάβασε* το γράμμα της Σίσσυς, ο Αρμάν Νταρτούιγ ένιωσε μια απώτατη συγκίνηση: θαρρείς μια τυφλή πορεία έξαφνα να φωτιζόταν, και ο κόσμος από σωρός σκουπιδιών ριγμένων στην τύχη να γινότανε επιτέλους κόσμος ολόκληρος και αδιαίρετος, έτοιμος για το μεγάλο άνθισμά του. Άναψε μονομιάς τον γαλάζιο καπνό (αυτόν που δεν είχε ανάψει ποτέ εδώ και δύο χρόνια), απρόσμενο σημάδι πως η επισκέπτρια θα γινόταν δεκτή. Κατόπιν έπιασε στα χέρια του το δέμα: ήτανε τόση η συγκίνησή του, που δεν χρειάστηκε να *δει* την καρδιά – μόλις άνοιξε το μεταλλικό κουτί, η καρδιά του αρχιδούκα Ροδόλφου, πρίγκιπα-διαδόχου του αυστριακού θρόνου, άνθισε.

Σε μια ώρα έφτασε η γόνδολα με τη Θλιμμένη Αυτοκράτειρα. Ο Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ την περίμενε στην προβλήτα δίχως να φορά μάσκα ή τα μαύρα γυαλιά του – μονάχα είχε κλειστά τα μάτια του. Ο γονδολιέρης έσκυψε έντρομος το κεφάλι του, μην τυχόν και *δει* – και μόλις η μυστηριώδης επισκέπτρια (της οποία την ταυτότητα φυσικά αγνοούσε) αποβιβάστηκε, έστριψε μονομιάς τη γόνδολά του και έφυγε δίχως να κοιτάξει πίσω.

Η Σίσσυ σήκωσε το πέπλο της και κοίταξε τον Νταρτούιγ. Εκείνος κρατούσε στα χέρια του την καρδιά του Ροδόλφου με το ανθισμένο λουλούδι της: μια αλγερινή τσουκνίδα με χρυσό άνθος και λευκά δάκρυα. Η γυναίκα, τρέμοντας, πήρε στα χέρια της την ανθισμένη καρδιά του γιου της που την είχε προδώσει. Μα τώρα ήταν η ώρα της αγάπης: μύρισε τον ανθό με όλην την ένταση της ύπαρξής της – τη μύρισε μέχρι το τέλος, μέχρι το τέλος των δακρύων.

Κι έπειτα απέμειναν οι δυο τους – η Ξεκαρδίστρια Αυτοκράτειρα και ο Μέγας Ανθιστής. Δεν μπορούσαν να κοιταχτούν (ή: δεν *έπρεπε* να κοιταχτούν), μα ένιωθαν ο ένας τον άλλον. Ανέπνευσαν τον ίδιο αέρα: μια απώτατη επιθυμιά, κάτι σαν παιδικό παράπονο που λυτρωνόταν, στερεοποιούσε τις στιγμές, θαρρείς να ήταν βότσαλα και να έπεφταν κάτω. Δεν χρειάστηκε να μιλήσουν· ξέρανε πια πως οι δυο τους θα συμπλήρωναν ο ένας τον άλλον: η Σίσσυ θα ξερίζωνε τις καρδιές και ο Νταρτούιγ θα άνθιζε τα λουλούδια. Δεν ήταν έρωτας ο δεσμός τους, όπως είπανε κάποιοι χυδαίοι, ήταν κάτι πολύ περισσότερο: η *Σωτηρία* (ναι, αυτή η απώτατη *Σωτηρία*, η οριστική και αμετάκλητη), το Σχέδιο για το Μεγάλο Άνθισμα, το Σχέδιο για το Μεγάλο Τέλος. Ναι, οι δυο τους μοιράζονταν την ίδια ανάσα…

Κι ο κόσμος ήτανε *ένα μπουμπούκι που περίμενε*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 169ο
Ο εαυτός

Δεν σκότωσε ο Αλέξανδρος το Χταπόδι. Ούτε ήρθαν και το πήραν οι εξωγήινοι Βορ. Ούτε κι έγινε τίποτε άλλο από όσα λέγονται.

Μάθε το, λοιπόν – κι αυτό είναι μεγάλο μυστικό: Το ίδιο το Χταπόδι έφαγε τον εαυτό του.

Τα πράγματα έγιναν ως εξής: Μια μέρα που του φέρανε με καθυστέρηση τους φαγώσιμους που του έστελναν, άρπαξε μονομιάς τριάντα μ' ένα πλοκάμι και τους έβαλε λαίμαργα στο στόμα του. Ήτανε τόση η βουλιμία του, τόση η λαχτάρα του να φάει την ανθρώπινη σάρκα, που μαζί μ' αυτήν έκοψε κι ένα κομμάτι από το πλοκάμι του.

Αυτό ήταν: από τότε σταμάτησε να τρώει ανθρώπινο κρέας (ή και οτιδήποτε άλλο) και άρχισε να τρώει μόνον τον εαυτό του. Φυσικά τού είπανε πως αυτό ήτανε ολέθριο (το ήξερε και το ίδιο εξάλλου) – μα δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Έφαγε τα οχτώ πλοκάμια του, το ένα μετά το άλλο, τους εννιά εγκεφάλους του, τις τρεις καρδιές, την κουκούλα του κεφαλιού του, τα μάτια του, τα πάντα. Κάποτε στην όχθη της Λίμνης ξεβράστηκε μονάχα το τεράστιο ράμφος του στόματός του, μακάβριο απομεινάρι μιας τρανής δόξας και μιας ακόμη τρανότερης πείνας – καθώς δεν είχε άλλον εαυτό για να φάει.

Έτσι τέλειωσε το Χταπόδι. Γιατί είναι καλό το κρέας των άλλων – μα τίποτε –*τίποτε*, σου λέω– δεν είναι νοστιμότερο από τον εαυτό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 170ο
Ο διάδοχος του Ιουστινιανού

Σαν πέθανε η Θεοδώρα, δαγκωμένη θανάσιμα από το φίδι που πετάχτηκε μέσα από τα σπλάχνα του Ιουστινιανού, στα τέλη του Ιουνίου του 548 μ.Χ., ο Αυτοκράτορας έπεσε σε μεγάλη θλίψη. Περνούσε όλη τη μέρα κλεισμένος στα δώματά του κι έβλεπε τους πολύ στενούς συνεργάτες του όχι για περισσότερο από δεκαπέντε λεπτά την εβδομάδα – ίσα για να διατάξει τα απολύτως απαραίτητα για τις υποθέσεις της Αυτοκρατορίας. Οι αξιωματούχοι του Παλατιού, που ξέρανε πόσο έτρεμε τη μοναξιά (γι' αυτό, εξάλλου, τον είχε κάνει υποχείριό της η πόρνη η Θεοδώρα), ήτανε βέβαιοι πως ο βασιλιάς τους, μόνος και ασυντρόφευτος, θα σταματούσε να τρώει και θα πέθαινε σε λίγες εβδομάδες. Κι όταν εκείνος αρνήθηκε και να συζητήσει ακόμη το ενδεχόμενο ενός νέου γάμου, τον οποίο δειλά του πρότειναν στη δεύτερη ή τρίτη συνάντησή τους, οι πιο βιαστικοί από τους αυλικούς άρχισαν να ψάχνουν για διάδοχο…

Ωστόσο, καθώς περνούσαν οι μήνες, οι Παλατιανοί βλέπανε με έκπληξη πως ο Ιουστινιανός όχι μόνο δεν αυτοκτονούσε, αλλά έδειχνε πιο ήρεμος από ποτέ: οι αποφάσεις του, άλλοτε διστακτικές και επαμφοτερίζουσες, πλέον ήταν ρητές, κοφτές κι ανυποχώρητες, εξαιρετικά τολμηρές… Τι συνέβαινε, λοιπόν; Τόσο πολύ έξω είχαν πέσει για τον αυτοκράτορά τους;

Πάνω στον χρόνο έσκασε το μυστικό. Ο Ιουστινιανός ζούσε πια με το φίδι του – εκείνο το πελώριο φίδι που είχε πεταχτεί από τα σωθικά του και είχε σκοτώσει μεμιάς τη Θεοδώρα. Και όχι μόνο αυτό, μα το εκπαίδευε κιόλας: του έμαθε να μιλάει και να διαβάζει, να στοχάζεται πάνω στην ανθρώπινη φύση και τα κίνητρα των πράξεων, να ασκεί την τέχνη της διακυβέρνησης, να παίρνει αποφάσεις, να ξεχωρίζει το δίκαιο και το άδικο.

Και τον Σεπτέμβριο του 565 μ.Χ. ο Ιουστινιανός έστεψε εκείνο το φίδι Αυτοκράτορα στη θέση του – κι ο ίδιος πέταξε την πορφύρα και έναν μήνα μετά χάθηκε από το πρόσωπο της γης (και πια κανείς δεν αμφιβάλλει πως κατόπιν δικής του προστα-γής φαγώθηκε από τον ίδιο του τον διάδοχο). Οι Παλατιανοί δεν μπορούσαν να αρνηθούν τη διαδοχή: το φίδι ήταν σάρκα εκ της σαρκός του Αυτοκράτορά τους, κατά κάποιον τρόπο ο *μοναδικός γιος* του – άρα και ο μόνος νόμιμος διάδοχος. Έτσι δέχτηκαν το σιχαμένο ερπετό στον Θρόνο – και μόλις αυτό ψοφούσε, θα έβλεπαν…

Έπεσαν έξω: το φίδι που είχε πεταχτεί μέσα από τ' αρχίδια του Ιουστινιανού ήταν απέθαντο και βασίλεψε για εννιακόσια χρόνια… Αυτό ήταν ο μοναδικός αυτοκράτορας του Βυζαντίου στους αιώνες που ακολούθησαν – κι οι δυναστείες και τα ονόματα που αραδιάζουν οι ιστορικοί είναι ψευτιές και σάπια φύκια… Και θα ζούσε (και πιθανώς θα βασίλευε) μέχρι σήμερα, αν εκείνη τη νύχτα του Μαΐου του 1453 δεν είχε *μπει* μέσα στο όνειρο του Πορθητή – αν εκείνη τη νύχτα δεν είχε γλείψει τη σχισμή ετούτου εδώ του *βιβλίου*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 171ο
Ο ενταφιασμός του Τριάρ

Μόλις ο Μπόρχες έκοψε το κεφάλι του Τριαρχίδη (το κόλπο με τη δήθεν βελανιδιά με την κουφάλα, που και καλά έκρυβε το Άλεφ και η οποία στην πραγματικότητα ήτανε καμουφλαρισμένη γκιλοτίνα) πήγε και πήρε το κεφάλι του και το έβαλε σε γυάλα. Μα καθώς έφευγε, άρχισε να στριγγλίζει ο Τριάρ (το κεφάλι του Τριάρ, για να είμαστε πιο ακριβείς): «Π ο ύ τ ο α φ ή ν ε ι ς τ ο σ ώ μ α μ ο υ, κ α ρ ι ό λ η; Π ρ έ π ε ι ν α μ ε φ α ς, δ ε ν μ π ο ρ ε ί ς ν α μ ε α φ ή σ ε ι ς *ά τ α φ ο* ...»

Ο Μπόρχες κοντοστάθηκε – νά που το σίχαμα τού την έβγαινε και από ηθικής απόψεως. Μα στη στιγμή –τι Μπόρχες ήταν;– κατέβασε τη μεγαλειώδη ιδέα: «Αν θέλεις *τάφο* για το σώμα σου, φίλε, θ α τ ο ν π ρ ο σ φ έ ρ ε ι ς ε σ ύ ...» Κι άρχισε να τεμαχίζει το ασώματο κορμί σε μπριζόλες για να το φάει ο αρχίδης, να αυτοενταφιάσει τον εαυτό του. «Μα πλέον δεν έχω ούτε λαιμό ούτε στομάχι, πώς θα το φάω;» φώναξε ο Τριάρ... «Δεν πειράζει, έχεις μεγάλο στόμα, κι αυτό αρκεί», απάντησε ο τυφλός.

Τότε άρχισε να ξερνάει ο τριάρχιδος (*πρώην τριάρχιδος*, πες καλύτερα, *ασώματος* ήτανε τώρα) το φοβερό υβρεολόγιό του. Ο Μπόρχες δεν σκιάχτηκε· άρχισε μάλιστα να του δίνει στο στόμα μια μια τις φρεσκοκομμένες μπριζόλες. Κι ανάμεσα στις μπουκιές ο Τριάρ τον έλουζε με βρισιές και απειλές και σαν λυσσασμένος προσπαθούσε να δαγκώσει το χέρι που τον τάιζε – εις μάτην, βέβαια, γιατί όσο να πεις πρόσεχε ο τυφλός.

Έτσι ο Τριαρχίδης, θέλοντας και μη, έφαγε ο ίδιος τον εαυτό του. Το όνειρο του Οκταβιανού και τόσων άλλων μεγάλων αντρών, το πραγματοποίησε ο σιχαμένος – έφαγε τον άμπακο κι έβρισε και τον άνθρωπο που τον τάισε από πάνω.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 172ο
Ακόμη περισσότερη πείνα

Ό,τι έγινε με τα ζωγραφισμένα Θεία Βρέφη εκείνον τον 112ο χρόνο της Σύνδεσης ήταν μόνο η αρχή. Και εδώ που τα λέμε, όσοι είχανε δυο δράμια νου, το περίμεναν πως θα γίνει *κάτι*: ποτέ δεν σταμάτησε η πείνα μ' ένα Θείο Βρέφος. Μπορεί οι μανάδες να είχαν χορτάσει – αλλά ο κόσμος απέμενε πεινασμένος.

Έτσι βάλθηκαν, διασυνδεδεμένοι καθώς ήταν, να παρακολουθούνε τις ύποπτες εικόνες για να μην πιαστούν στον ύπνο αυτή τη φορά. Όρισαν και βάρδιες παρακολούθησης σε περίπου τριακόσιες εικόνες – σαν να φυλούσαν σκοπιές…

Δεν χρειάστηκε να περιμένουν για πολύ: η συνέχεια ήρθε από την πιο ύποπτη εικόνα. Ήταν βέβαια η *Προσκύνηση των Μάγων* του Λεονάρντο: από την πρώτη στιγμή που είδανε οι άνθρωποι αυτή την εικόνα, το νιώσανε πως κάτι εξωφρενικά μεγάλο επίκειται μέσα της – κάτι αναπότρεπτο και φριχτό.

Είκοσι μέρες, λοιπόν, μετά την εξαφάνιση (λέγε *το φάγωμα*, για να συνεννοούμαστε) των Θείων Βρεφών, έγινε η έκρηξη: έτσι όπως έστεκε η Μητέρα στο κέντρο του πίνακα, με αδειανή πλέον την αγκαλιά της, έξαφνα χίμηξε απάνω της όλο εκείνο το αινιγματικό πλήθος που περίμενε, ίδιο με φριχτό πολυκέφαλο τέρας, κι άρχισε να την κατασπαράζει. Ήταν η ακαταλόγιστη (μα απολύτως αποδεκτή) δικαίωση της εικόνας, η εκπλήρωση της αδημονίας εφτά αιώνων – ή και όλων των αιώνων της Ιστορίας: οι άνθρωποι έτρωγαν τη Μητέρα τους. Μόνο μασέλες ακούγονταν – και κάπου κάπου ένα μουγκρητό ηδονής.

Οι διασυνδεδεμένοι κοιτούσαν την εικόνα και έτρεμαν μαζί της. Η πείνα άπλωνε – και μαζί της η *ανθρωπότητα* άπλωνε κι αυτή.

ΔΕΙΛΙΝΟ 173ο
Οι χταποδάνθρωποι συνεχίζουν

Φυσικά, ο Καλλίμαχος δεν ήταν ο τελευταίος χταποδάνθρωπος – απλώς αυτό θέλησε ο ίδιος να πιστέψουμε. Κοντά στον νου κι η γνώση: αν πράγματι ήταν ο τελευταίος, τι θα τον ένοιαζε να προστατέψει το είδος του;

Ύστερα απ' αυτόν, είπανε για πολλούς πως ήτανε χταποδάνθρωποι. Ας πούμε, όλοι λογαριάζουν τον Λεονάρντο για τέτοιον: ποιος θα ήσαν χταποδάνθρωπος, αν όχι αυτός, λένε… Μα ήτανε άλλο πράγμα ο Λεονάρντο – καμιά σχέση με πλοκάμια και χταποδίσια στόματα.

Και για τον Νταλί είπανε πως ήταν χταποδάνθρωπος. Κι αυτό λάθος. Ο Νταλί ήταν άνθρωπος σχεδόν κανονικός – μονάχα μια παραξενιά στη γλώσσα είχε.

Για να μην τρως, λοιπόν, τα μούσια που λένε, άμα υποψιάζεσαι κάποιον για χταποδάνθρωπο, ψάχνε σημάδια. Κι όχι το αν μπορεί να μιλήσει (γιατί, από ένα σημείο και πέρα, όλοι τους φρόντιζαν να γίνουν εγγαστρίμυθοι), αλλά το αν κάποτε, έστω και μια φορά, έφαγε κομμάτια από τον ίδιο τον εαυτό του… Γιατί το έχουν αυτό οι χταποδάνθρωποι: αν ξεμείνουν από τροφή, βουρλίζονται από την πείνα και τρώνε τα ίδια τους τα μέλη.

Άρα, σίγουροι χταποδάνθρωποι ήταν και ο Σουλτάνος Βαγιαζίτ ο Α' (γι' αυτό τον έκλεισε μες στο κλουβί ο Ταμερλάνος – για να αυτοσπαραχθεί) και ο Λιούις Κάρολ και ο Γουόλτ Ντίσνεϊ. Κι ο Μότσαρτ, βέβαια. Αυτός κι αν ήταν χταποδάνθρωπος: εκείνο το στερνό του βράδυ, από την πείνα του έφαγε τα μάτια και το πρόσωπό του και τον ίδιο του τον εγκέφαλο – έ τ ρ ω γ ε τ α μ υ α λ ά τ ο υ ε ν ώ ξ ε ψ υ χ ο ύ σ ε.

Κι ο Ρόμπερτ Οπενχάιμερ ήταν χταποδάνθρωπος. Μα αυτός, επειδή φοβότανε μην έχει το τέλος των αλλωνών, έκανε από νωρίς εγχείρηση και ξεστομιάστηκε, βγάζοντας τις δύο μαύρες σιαγώνες από το κέντρο του στήθους. Έκτοτε μπορούσε να φάει μόνο χυλούς – μα είχε το κεφάλι του ήσυχο, γιατί πια δεν κινδύνευε να αυτοφαγωθεί…

Κι αυτός που πήρε τέταρτος στη σειρά το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*, κι αυτός χταποδάνθρωπος είναι. Μα τούτος είναι πονηρός: φροντίζει να έχει πάντα κοντά του φαγητό. Μονάχα μια φορά, που βρέθηκε εγκλωβισμένος (στο ασανσέρ, ας πούμε) και πείνασε, έφαγε το τρίτο του αρχίδι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 174ο
Η αποθέωση της Ιβάνκας Πράχου

Αν θέλεις να μάθεις το πώς έγινε αγία η Ιβάνκα Πράχου, εκείνη η διαβόλισσα που τραγουδούσε και μίλαγε με το μουνί της, διάβασε εδώ. Κι έχε στον νου και τούτο – κι ας είσαι μουνόσκυλο βαμμένο: οι πιστοί της λένε πως, άμα περιγελάσεις την ιστορία της ή άμα την παραλλάξεις, η Αγία θα χύσει απ' τη μουνάρα της φωτιά μες στο μυαλό σου και θα το καρβουνιάσει – θ α σ ε κ α ρ β ο υ ν ι ά σ ε ι α π ό μ έ σ α , φίλε.

Η ιστορία είναι θαμπή όσο και εξωφρενική – όπως θαμπές είναι όλες οι ιστορίες που ξεβράζουν σε *πεινασμένους ζωντανούς βάλτους*, αυτούς που σε ρουφάνε στα σπλάχνα τους μουγκρίζοντας από ηδονή. Το σίγουρο είναι πως την άνοιξη του 1932 η περίφημη Ιβάνκα πήρε το καράβι από την Αλεξάνδρεια για την Πόλη (είχε αποφασίσει να κλείσει μια θριαμβευτική τετραετή περιοδεία στην Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, δίνοντας παραστάσεις στην πόλη από την οποία είχε ξεκινήσει την εξωφρενική της καριέρα πριν από δεκαέξι χρόνια)· ωστόσο, εντελώς απρογραμμάτιστα, όταν το καράβι έπιασε στη Θεσσαλονίκη, η Ιβάνκα κατέβηκε μαζί με τους ανθρώπους της. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τι έκανε στη Σαλονίκη – τέσσερις μέρες αργότερα ξεκίνησαν με πέντε ναυλωμένα αυτοκίνητα για την Ιστανμπούλ. Ωστόσο δεν έφτασαν ποτέ μήτε καν στα ελληνοτουρκικά σύνορα: στις όχθες του ποταμού Στρυμόνα, η Ιβάνκα ζήτησε από τον οδηγό της να σταματήσει σε ένα σημείο των εκβολών, εκεί όπου το νερό του ποταμιού σμίγει με αυτό της θάλασσας κι είναι συνάμα και γλυκό και αλμυρό. Ενώ γδυνόταν, λένε πως μονολόγησε: τ α ν ε ρ ά μ υ ρ ί ζ ο υ ν . Μπήκε στα νερά και κάθισε κοντά μια ώρα… Και μόλις βγήκε, ήτανε ακόμη νωρίς το απόγευμα, ξάπλωσε καταγής στην αμμούδα και ζήτησε από τις κομμώτριές της να της ξυρίσουν το μουνί –

το βαθύ μπλε μουνί της, φίλε, που ήταν ίδιο με το χρώμα του πιο βαθιού ωκεανού…

Κάπου εδώ τα πράγματα μπερδεύονται χοντρά – έχουν ειπωθεί τόσα, που κανείς δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ποια ήταν η αληθινή ιστορία: Φυσικά κάποιοι, κατά τη συνήθειά τους, μίλησαν για τέρατα που είχαν βγει μέσα από τα νερά της θάλασσας, για αγγέλους κάθε λογής *Κυρίου* που εμφανίστηκαν κρατώντας κρίνους ή και δικέφαλες νυχτερίδες, για φίδια που γεννήθηκαν από τον αφρό των κυμάτων, για πέτρες που άναψαν άσβηστη φωτιά και για αγέρια υποχθόνια που φύσηξαν ζεματιστό αγέρα από το κέντρο της γης, για τον ήλιο που χάθηκε με τρομερό κρότο και τόσα ακόμη. Άλλοι πάλι προτίμησαν μια πιο γειωμένη εξήγηση: πως την Ιβάνκα τη δάγκασε φίδι ή σκορπιός, πως ρούφηξε στη μουνάρα της μια σοφή χελώνα που είχε έρθει από τη λίμνη της Γενισαρέτ, πως ένα ψάρι την τσίμπησε με το αγκάθι από το ακάνθινο στεφάνι – ξέρεις ποιανού…

Μα ό,τι φριχτό ή αλλόκοτο κι αν προηγήθηκε, όλες οι διηγήσεις συμφωνούν σε τούτο: εκείνο το απόγευμα του Απριλίου, στην εκβολή του ποταμού Στρυμόνα, μέσα από το μουνί της Ιβάνκας άρχισε να μιλάει *κάποιος άλλος* – ή, αν έτσι σου ταιριάζει καλύτερα, άρχισε να μιλάει *αυτός* που εξαρχής ήταν μέσα και απλώς τότε αποφάσισε να φανερώσει, επιτέλους, το αληθινό του πρόσωπο.

Ήτανε φυσικά *εκείνος*: ο *Ιησούς*, ο *Χριστός*, ο *Κύριος ημών*, ο *Γιος του Ανθρώπου*, ο *κουρελής*, ο *καρδιοφάγος*, ο *γκαβλιάρης*, ο *μέγας τσαρλατάνος*, ο *** (ή και ό,τι άλλο θέλεις – εσύ αποφασίζεις ποιο παλούκι θα σου βγάλει το μάτι). Εν πάση περιπτώσει, αυτός μιλούσε μέσα από το μαγικό μουνί της Καλλίφωνης. Και φυσικά έλεγε τα γνωστά του λόγια: εκείνο το *μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών εστίν η βασιλεία* και τα λοιπά, το άλλο το *μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες* και όλα τα σχετικά, το *υμείς εστέ το άλας της γης* και το *εάν το άλας μωρανθεί*

αλλά και το *εγώ δε λέγω υμίν μην αντιστήναι τω πονηρώ* και το *εν γαρ τη αναστάσει ούτε γαμούσιν ούτε εκγαμίζονται* και, βέβαια, το *Λάζαρε, δεύρο έξω* και το *εγώ ειμί η άμπελος* και το *βόσκε τα πρόβατά μου* και το *λάβετε φάγετε* και το *Ηλί ηλί λαμά σαβαχθανί* και, φυσικά, το τ ε τ έ λ ε σ τ α ι (κι αυτό το έλεγε με τόση βαθύτητα που, όταν το ακούγαμε, νομίζαμε πως πράγματι τέλειωνε ο κόσμος), και ακόμη το *μη μου άπτου* και το *πορευθέντες μαθητεύσατε*, ό λ α , σ ο υ λ έ ω .

Οι άνθρωποι της Ιβάνκας (τέσσερις σωματοφύλακες, τρεις κομμώτριες, δύο μακιγιέζ και μία μυστηριώδης βοηθός, η οποία έμοιαζε να έχει και παραφυσικές ικανότητες, καθώς και οι πέντε οδηγοί) έμειναν άναυδοι… Κι όταν το μουνί της Καλλίφωνης τέλειωσε το παραλήρημά του, εκείνη τους ανακοίνωσε πως τους ελευθερώνει από τα καθήκοντά τους, τους έδωσε δεκαπλάσια αποζημίωση από αυτήν που όφειλε στον καθέναν και τους ανακοίνωσε πως εκείνη θα μείνει εκεί – διότι, όπως είχανε δει, το μουνί της ήτανε πλέον το *Στόμα του Θεού* και το σώμα της ο *Μέγας Ναός Του*. Έκπληκτοι όσο και αμήχανοι, οι οδηγοί πήραν την αποζημίωση και έφυγαν – και λίγες μέρες αργότερα, όταν είδαν πως η Ιβάνκα δεν αστειευόταν, ακολούθησαν οι σωματοφύλακές της και η μία κομμώτρια. Ωστόσο οι άλλες τέσσερις γυναίκες που την ακολουθούσαν, καθώς και η εξ απορρήτων βοηθός της, αποφάσισαν να μείνουν κοντά της: πλέον η ζωή τους θα ήταν αφιερωμένη στον *Ομιλούντα Θεό*.

Όπως ήταν επόμενο, το αλλόκοτο όσο και εκπληκτικό νέο κυκλοφόρησε παντού με εξαιρετική ταχύτητα – και στην Ελλάδα και σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Εδώ που τα λέμε, δεν ήταν και λίγο: εάν ο Ιησούς Χριστός είχε πράγματι σκηνώσει στο μουνί της δαιμόνισσας Ιβάνκας, είχε έρθει η πολυπόθητη Δεύτερη Παρουσία Του πάνω στη Γη, η Τελική Κρίση, η Σωτηρία, το Τέλος του Χρόνου, το *Τέλος*. Πολύ γρήγορα άρχισαν να έρχονται τα στίφη: πιστοί, τρελοί, περίεργοι, άρρωστοι, φτωχοί, απελπισμένοι, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες, επιστήμονες, ερωτευμένοι, παλιοί θαυμαστές, ατέλειωτα σμάρια ανθρώπων που ανακατεύονταν, που γίνονταν ένα, περιμένοντας να

τους μιλήσει ο *Παρόντας* (και όχι πια *Ερχόμενος*), ο *Ενεστώτας* (και όχι πια *Μέλλοντας*), ο *Hic Et Nunc* που έβγαινε από το μουνί της Αγίας Ιβάνκας – από την Ιερή Πληγή της Αγίας Ιβάνκας, λέγε καλύτερα…

Έτσι ξεκίνησε η τελευταία πράξη της ζωής εκείνης της τρομερής Ιβάνκας, μια πράξη που κράτησε για δεκαπέντε μήνες, μέχρι τον Ιούλιο του 1933. Ένας ιδιότυπος απέραντος ανεξέλεγκτος καταυλισμός στήθηκε στην όχθη του Στρυμόνα, γεμάτος με χιλιάδες προσκυνητές, πιστούς, περίεργους, ναυαγισμένους. Οι ελληνικές αρχές σύντομα κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να ελέγξουν την κατάσταση, και με κυβερνητική διαταγή φρόντισαν απλώς να παρακολουθούνε εξ αποστάσεως τα γεγονότα και να μοιράζουν με φορτηγά καρβέλια ψωμί στους συγκεντρωμένους, που ζούσαν εκεί σε συνθήκες υγιεινής πρωτόγονες, μέσα στη βρομιά και τη δυσωδία… Μα ήταν προφανές πως λίγο τους ένοιαζαν όλα αυτά· ό,τι κι αν τους έλειπε, τους φαινόταν ελάχιστο μπροστά σ' εκείνο που άκουγαν κάθε τρεις ή πέντε ημέρες, πάντοτε την ώρα του δειλινού στην αμμούδα της ακροποταμιάς: τον Ιησού Χριστό *τους* να τους μιλάει μέσα από το Ιερό Μουνί της Αγίας *τους*.

Κάποτε, τον Απρίλιο του 1933, τα τρομερά κηρύγματα της Αγίας Ιβάνκας άρχισαν να αλλάζουν. Θαρρείς *εκείνος* που μιλούσε από το μουνί της να αγρίεψε ή να δαιμονίστηκε ή να απελπίστηκε – ή απλώς να αποκάλυψε την αληθινή του φύση… Μέρα με τη μέρα όλο και περισσότερο φαινόταν τούτη η αλλαγή και από το αλλόκοτο σκλήρισμα της φωνής του και – φυσικά– από τα όσα, όλο και πιο εξωφρενικά, έλεγε: Των μελιρρύτων μουνιών εστί η ψυχή και Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την ψωλοχυμοσύνη και Πιστεύω σε ένα κόκκινο μουνί και Με νοιάζουν μόνο οι χυσιές των ανθρώπων και (αυτό ξανά και ξανά) γκαβλώστε και μην με πιστεύετε. Ώσπου ένα δειλινό, πιθανώς αυτό της 21ης Ιουνίου, η φωνή

ακούστηκε σχεδόν ψιθυριστή: Θέλω να ανήκω μόνο στα μελένια λεμόνια.

Φυσικά, κάμποσοι από τους συνωστισμένους τρομοκρατήθηκαν μ' αυτά που άκουγαν και θυμήθηκαν πως η Ιβάνκα ήταν μια βδελυρή πόρνη, μια διαβόλισσα, μια γνήσια κόρη του Σατανά (ή και ο ίδιος ο Σατανάς). Μα φαίνεται πως οι άλλοι ήταν πολλοί περισσότεροι – κι αυτοί ήταν αληθινά υποχείρια της μαγείας της. Όσοι λοιπόν τόλμησαν να πούνε φωναχτά κουβέντες για διαβόλους και τέτοια, δεν έμεναν για πολύ ζωντανοί· κι όταν το πλήθος τέλειωνε με αυτούς, κανείς δεν μπορούσε να ξεχωρίσει σε ποιον ανήκε το κάθε κουφάρι. Έτσι, σε ένα κλίμα οργιαστικού παροξυσμού και εκστατικής αναμονής πέρασαν ο Μάιος και ο Ιούνιος, και η Αγία Ιβάνκα συνέχιζε (σχεδόν καθημερινά πια) τα έξαλλα κηρύγματά της, όλο και πιο αγριεμένα, όλο και πιο απελπισμένα: Η γκάβλα θα ενώσει τα κομματιασμένα κορμιά, έλεγε, και Δεν υπάρχει γιος του Θεού – το κόκκινο μουνί των γυναικών είναι ο Θεός και Πιστεύω στις γκαβλωμένες ρώγες μου και Πιστεύω στον τεντωμένο πούτσο μου και Ο αγέρας φυσά στα δρεπάνι, δεν υπάρχει καμιά διαθήκη.

Έξαφνα, στις αρχές του Ιουλίου, τα κηρύγματα σταμάτησαν. Μονομιάς στα πλήθη των πιστών της μια νέα φήμη κυκλοφόρησε, κανείς δεν ξέρει από ποιον: η Ιβάνκα θα μιλούσε μονάχα μία ακόμη φορά και κατόπιν μέσα από το μουνί της θα έβγαινε ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, γυμνός, με τις καρφότρυπες να αιμορραγούν. Για όσους πίστευαν, ήτανε όλα πλέον ξεκάθαρα: είχε φτάσει η ώρα της Δεύτερης Παρουσίας.

Φυσικά, κανείς δεν μπόρεσε να μετρήσει όσους φτάσανε στην εκβολή του Στρυμόνα για να δούνε (για να ζήσουν) τούτην την Αποκάλυψη: καραβάνια από κάθε γωνιά της Ευρώπης, καράβια

από την Ασία κι από την Αφρική κι από τα πέρατα της Γης. Μπορεί να μαζεύτηκαν και ένα εκατομμύριο, μπορεί και πολλοί περισσότεροι – μα τι σημασία έχουν οι αριθμοί;

Δεν ξέρουμε στα σίγουρα πότε βγήκε η Ιβάνκα στην ακροποταμιά: ίσως στις δεκατρείς του Ιουλίου, στις δεκατέσσερις ή και στις δεκαέξι. Μα ούτε κι αυτό είχε σημασία. Το βέβαιο ήταν πως, μόλις βγήκε, τα μιλιούνια άρχισαν να αλαλάζουν. Κι όταν ο ουρανός κοκκίνισε, εκείνη γυμνώθηκε και ξάπλωσε στην αμμούδα: τότε έγινε η απόλυτη σιγή. Μέσα από το μπλε μουνί της ακούστηκε μια απίστευτα βαθιά υπερκόσμια φωνή, θαρρείς και αντηχούσε από ολόκληρον τον ουράνιο θόλο:

Φάτε τη σάρκα μου και πιείτε το αίμα μου. Κι όταν θα έρθουν να σας σφάξουν, να σας σφάξουνε γκαβλωμένους. Από το αίμα των γκαβλωμένων καρπίζουν τα μελένια λεμόνια. Έλα να γλείψεις τα κέρατά μου. Όταν θα χύσω, θα ραγίσει ο ουρανός. Γκάβλα, γκάβλα, γκάβλα.

Κάποιοι από τον κόσμο ούρλιαζαν, κάποιοι άλλοι ήδη ξεψυχούσαν. Η υπερκόσμια φωνή συνέχισε, πες πως ρευόταν το υπερπέραν: Εγώ είμαι ο Θεός – ποτέ μην ξαναγλείψετε άλλον Θεό εκτός από μένα…

Και έπειτα από το μουνί της Ιβάνκας Πράχου ακούστηκε *κάτι σαν* γυναικεία φωνή, ένα φριχτό και διόλου υπερκόσμιο στρίγκλισμα που έσκισε τον αέρα. Ίσως να 'τανε εκείνη η ίδια που μιλούσε, ίσως κι όχι. Πάντως, αν κανείς γυρεύει τα τελευταία λόγια που πρόφερε το Ιερό Μουνί της, ιδού: Εγώ, σας λέω, είμαι ο Κύριος ο Θεός σας… Γαμήστε με, λοιπόν, κοπρόσκυλα – τι περιμένετε;

Ήταν το τελικό παράγγελμα: οι συγκεντρωμένοι όρμηξαν να τη γαμήσουν – με μια βία που ίσως να μην ξαναφάνηκε ποτέ στην Ιστορία… Είχαν ξεχάσει πια τον *Ερχόμενο*, *είχανε γίνει εκείνοι οι ίδιοι ο Ερχόμενος*. Οι πέντε γυναίκες που φρόντιζαν την Ιβάνκα είτε προσπάθησαν να σταθούν μπροστά τους και κομματιάστηκαν από το πλήθος είτε ενώθηκαν μαζί του. Οι πρώτοι έπεσαν πάνω στην ξαπλωμένη Ιβάνκα, οι επόμενοι πάνω στους πρώτους, σχηματίζοντας έναν σάρκινο λόφο που ολοένα μεγάλωνε. Κάποτε οι υπόλοιποι, αυτοί που συνεχώς έρχονταν από πίσω, θέλησαν να φτάσουν κι εκείνοι στην Ιβάνκα. Προφανώς επιστρατεύτηκαν όλα τα μέσα: νύχια και δόντια, αξίνες, τσάπες, σκεπάρνια, καμάκια, μαχαίρια, δόντια. Το σούρουπο άπλωνε.

Έτσι έγινε το *αδιανόητο* (δηλαδή αυτό που συνήθως γίνεται όταν κανείς παρασκεφτεί εκείνα τα *ζωντανά βάλτα*): άρχισαν να αλληλοαλέθονται οι άνθρωποι, θαρρείς ένας αόρατος μύλος να τους λιάνιζε. Πολύ γρήγορα δεν υπήρχαν πια *κορμιά*: υπήρχαν μονάχα κομμένα μέλη που ακόμη κινούνταν. Μπορείς να πεις πως ήταν ένας αληθινός αλληλοσπαραγμός, μπορείς και να το πεις και κάπως αλλιώς, αν έχεις τη λέξη βέβαια. Πάντως, θέλοντας να γαμήσουν το Στόμα του Θεού, *οι άνθρωποι ενώθηκαν* – γίνανε μια ντούμπα ματωμένα κρέατα, ένα σούρουπο του Ιουλίου του 1933, στις εκβολές του ποταμού Στρυμόνα.

Και εκεί, στη ρίζα αυτού του *νέου πράγματος*, ανάμεσα στις κομματιασμένες σάρκες, τα αίματα και τους στερνούς σπασμούς, η Καλλίφωνη Ιβάνκα Πράχου, η ανεπανάληπτη αρτίστα, η φριχτή διαβόλισσα, αυτή που είχε γίνει *Αγία Ιβάνκα* (ή κι ό,τι άλλο) είχε τελειώσει οριστικά.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 175ο
Η πληγή απλώνει

Από εκείνο το πρωινό της πέμπτης Φεβρουαρίου του 1900, από τότε που έκαψαν στο Κάμπο ντι Φιόρε της Ρώμης το σάρκινο πράγμα που κάποτε ήτανε ο Τζονάκης Μπόλε, η *πληγή* άρχισε να απλώνει σε ολόκληρη τη Γη, προς όλες τις κατευθύνσεις. Ό,τι έβρισκε στο διάβα της, το έπαιρνε μέσα της, *το έκανε κι αυτό πληγή*: ανθρώπους και ζώα, θάλασσες και στεριές, πολιτείες, άγρια δάση κι ερήμους, απόκρημνα βράχια. Άπλωνε πάνω σε μνημεία αιώνων και τα έλιωνε μέσα της: τις Πυραμίδες, τον Παρθενώνα, το Κολοσσαίο, το Σινικό Τείχος. Μετέτρεπε σε πύον ολάκερα ποτάμια, και τους ωκεανούς τούς μετέτρεπε σε κολλώδη μύξα. Έπιασε ως τα σύννεφα και τον ουράνιο θόλο: έβρεχε σκοτωμένο αίμα που βρομούσε σαπίλα, ο ουρανός ήταν ένα διαρκές απαίσιο δειλινό, σαν έμεσμα. Ο πλανήτης αφανιζόταν· και μαζί μ' αυτόν ολόκληρη η ανθρωπότητα ζούσε μια φρίκη μέχρι τότε αδιανόητη – ακόμη και για όσους πίστευαν στις χειρότερες δυστοπίες των αρχαίων προφητειών.

Φυσικά, τίποτε και κανένας δεν μπόρεσε να σταματήσει την *πληγή*. Μήτε τα φάρμακα των επιστημόνων, μήτε τα όπλα και τα εκρηκτικά, μήτε οι προσευχές των παπάδων, μήτε οι επικλήσεις των μάγων. Και γρήγορα οι άνθρωποι παραδόθηκαν στην αναμονή. Λογάριασαν πως εκείνη η *πληγή* δεν ήταν ένα φυσικό φαινόμενο, αλλά ένα *ζωντανό πλάσμα* – το πιο απόλυτο κακό στο σύμπαν. Ένα πλάσμα με βούληση και σκοπό – *να αφανίσει τη Γη και να τελειώσει τους ανθρώπους για πάντα*.

Κι όλοι περίμεναν τον Τριαρχίδη να σώσει τον κόσμο – να δώσει ένα τέλος στο αίσχος που είχε γεννήσει ο σιχαμένος νους του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 176ο
Το τέλος του Ασκληπιού

Μέσα στη μεγάλη του λαχτάρα να πεθάνει, ο Δάντης πήγε να βρει τον Ασκληπιό: ήλπιζε πως εκείνος ο *δεινός θεραπευτής* ίσως να μπορούσε να νικήσει και την κατάρα των χλωρών διαμαντιών, την ολέθρια κατάρα της αθανασίας που τόσο τον βασάνιζε. Πλήρωσε πολλά, είπε πολλά –ή, τέλος πάντων, έδωσε πολλά– για να μάθει πού ήτανε το φίδι. Γιατί φίδι ήτανε ο Ασκληπιός – αυτό το ξέρουνε ακόμη και οι πέτρες: από τα παμπάλαια χρόνια πήγαιναν προσκυνητές στο ιερό του, κοιμόντουσαν πάνω στις πλάκες του και τότε το άγιο φίδι έμπαινε μέσα τους από τον κώλο τους και πριν από το ξημέρωμα έβγαινε από το στόμα τους, είτε έχοντας πάρει την αρρώστια είτε έχοντας πάρει την ψυχή τους. Και κανείς, μήτε καν οι ίδιοι οι ιερείς, δεν ήταν σίγουροι αν ο θεός τους ήταν ένα φίδι ή πολλά, μήτε αν ήταν αθάνατο ή πολλαπλασιαζόταν και έπαιρνε το ένα τη θέση του αλλουνού. Αυτό τράβηξε για αιώνες, μέχρι που ο αρχαιομάχος αυτοκράτορας Θεοδόσιος ορκίστηκε να τον βρει τον Ασκληπιό, να τον τηγανίσει στο Ιερό Λάδι της Παρθένου Μαρίας και να τον φάει. Μα, παρόλο που έβαλε λυτούς και δεμένους να του φέρουν το φίδι, λένε πως αυτό τού ξέφυγε, πως το φυγάδεψε ένας τυφλός άντρας, μέσα στην τρύπα του βγαλμένου του ματιού, έτσι λένε.

Πάντως, τον Φεβρουάριο του 1452, ο Δάντης Αλιγκιέρι κατάφερε να συναντηθεί με το φίδι – σε ένα σκαμμένο κρυφό υπόγειο της Ύδρας. Του φέρανε τον θεό μέσα σε μια φλογέρα, ένα φιδάκι τόσο δα ήτανε, κοτζάμ Ασκληπιός και χωρούσε σε μια χούφτα. Οι μυστικοί ιερείς του, αφού του το έδειξαν, το πήρανε πίσω και γύρεψαν από τον αθάνατο ποιητή να ξαπλώσει γυμνός και να περιμένει. Ο Δάντης περίμενε ξυπνητός, μέσα στο σκοτάδι: ή το φίδι θα του έπαιρνε την κατάρα ή, επιτέλους, θα τον

τέλειωνε. Όταν το ένιωσε να μπαίνει μέσα του, έκλεισε τα μάτια…

Τον ξύπνησαν οι ιερείς του μυστικού θεού εξαιρετικά τρομαγμένοι: γρήγορα έμαθε πως είχαν περάσει τρία ολόκληρα μερόνυχτα, και το φίδι ήτανε άφαντο. Φυσικά, όλοι κατάλαβαν τι είχε γίνει: ο Ασκληπιός δεν είχε βγει ποτέ από το στόμα του Δάντη, είχε μείνει μέσα του, χωρίς να μπορούν οι ιερείς να εξηγήσουν το γιατί. Ξάπλωσαν κάτω τον Δάντη και τον ξεκοίλιασαν για να βρούνε το φίδι· ο Φλωρεντινός το δέχτηκε αδιαμαρτύρητα – εξάλλου ήξερε πως, όσο κι αν τον ματσαλιάσουν, οι πληγές του θα κλείσουν αμέσως και αυτός δεν θα πάθει τίποτε. Ήτανε τόση η απόγνωση των ιερέων που δεν βρήκαν ούτε ίχνος από τον θεό τους μέσα στα σπλάχνα του Δάντη, ώστε δεν πρόσεξαν καν το ότι η σάρκα του ξένου επουλωνόταν αμέσως σε κάθε κοψιά.

Αυτό ήταν το τέλος του Ασκληπιού: χάθηκε μέσα στον Ντάντε Αλιγκιέρι. Κάποτε οι ιερείς μίλησαν για άδηλο θέλημα του θεού τους. Ο Δάντης ωστόσο είχε καταλάβει πως το φίδι είχε ρουφηχτεί μες στην κατάρα των χλωρών διαμαντιών, πως κανείς ποτέ δεν θα βγει από τον λαβύρινθο αυτού του βιβλίου.

ΔΕΙΛΙΝΟ 177ο
Ο θάνατος του Προυστ

Ο Προυστ δεν πέθανε πίνοντας παγωμένη μπίρα ή βλέποντας τον ίσκιο μιας μαυροντυμένης Μητέρας, όπως λένε. Γύρω στις δύο το μεσημέρι της 18ης Νοεμβρίου του 1922 έδιωξε τον αδελφό του και τους γιατρούς και ζήτησε από τον Οντιλόν να του κόψει τις φλέβες και να ανοίξει μες στο δωμάτιο την κυψέλη με τις μέλισσες του ποταμού Ροδανού. Κι ενώ εκείνος πέθαινε, οι μέλισσες κάθισαν πάνω στο αίμα του και το μάζευαν. Έτσι έγιναν τα πράγματα – τα 'ξερε ο Οντιλόν, τα 'ξερε η Σελέστ, τα ξέρω κι εγώ.

Και βέβαια το είχε οργανωμένο να πεθάνει έτσι. Το μελίσσι του Ροδανού το είχε αγοράσει δεκαεννιά χρόνια νωρίτερα από έναν αρμένιο μελισσουργό – δεν μπορείς να φανταστείς τι έδωσε για να το πάρει. Και είχε δώσει την κυψέλη σε μελισσουργό στα περίχωρα του Παρισιού να τη συντηρεί για τόσα χρόνια και του πλήρωνε μεγάλο ενοίκιο γι' αυτό. Και βέβαια ο Μαρσέλ το φύλαγε το μελίσσι για τον θάνατό του: μόλις ένιωσε πως ξετέλειωνε η ζωή του, έστειλε τον Οντιλόν να του φέρει την κυψέλη με τις μέλισσες στο δωμάτιο. Και μόλις του τις έφερε, του γύρεψε και τα υπόλοιπα.

Κι όλα αυτά τα σχεδίασε, γιατί του είχε γίνει έμμονη ιδέα πως και το δικό του αίμα άξιζε τον κόπο να γίνει μέλι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 178°
Το αίμα των κοριτσιών

Τα πράγματα με εκείνον τον Καλλιτέχνη Αυτοκράτορα της Κίνας, τον φριχτό Βιν Σι Ντο, έγιναν σ χ ε δ ό ν όπως τα διάβασες σε αυτό το βιβλίο. Ναι, ο Καλλιτέχνης Αυτοκράτορας υπήρξε στα χρόνια που μας λένε και όντως ζωγράφιζε νύχια τυφλών. Και πράγματι διέταξε το πιο φριχτό θανατικό της Ιστορίας: αυτός ήταν που κοκκίνισε τον Μακρύ Ποταμό με το αίμα των κοριτσιών της Κίνας.

Ωστόσο, ο πονηρούλης που μας έγραψε για τον Βιν Σι Ντο κάτι ξέχασε: δεν μας είπε πως το αίμα των κοριτσιών έζησε τη χώρα εκείνον τον χρόνο του φριχτού λιμού. Γιατί δεν ήτανε ένας ακόμη συνηθισμένος λιμός, όπως μας είπε ο ερίφης· ήτανε ολοκληρωτική καταστροφή των ορυζώνων κι όλων των άλλων καλλιεργειών, κι έφερε πείνα τέτοια, που οι γονιοί άρχισαν να τρώνε τα μωρά τους. Και πώς νομίζεις ότι κρατιούνται στη ζωή οι άνθρωποι – με κοπανιστόν αέρα;

Γι' αυτό, μόλις κοκκίνισε το Ποτάμι από το αίμα των κοριτσιών που έσφαζε ο Βιν Σι Ντο, όρμησαν όλοι –όλος ο λαός– για να το πιούνε. Κι από τούτο το αίμα κρατήθηκαν στη ζωή – ξέρουμε πόσο θρεπτικό είναι το αίμα των παιδιών (ή μήπως δεν ξέρουμε;). Και πολύ τον βόλευε τον κόσμο που ο Βιν Σι Ντο έκανε τη βρόμικη δουλειά κι αυτοί ε π ι ζ ο ύ σ α ν ε .

Και μόλις καλοήπιαν αίμα και στηλώθηκαν, τότε θυμήθηκαν την κτηνωδία και τα παρόμοια. Και τότε έφριξαν με τον Αυτοκράτορά τους – ούτε που θέλανε να ξέρουν τ' όνομά του.

Γι' αυτό κι οι στρατηγοί του περίμεναν για έναν χρόνο ώσπου να τον τελειώσουνε τον Βιν Σι Ντο. Όσο να περάσει η πείνα. Και μόλις συνήλθε ο κόσμος, τον καθάρισαν πατ κιουτ. Κι

έπειτα κυκλοφόρησαν τη σαχλαμάρα με το τυφλό δεκάχρονο κορίτσι που τον σκότωσε – αρέσουνε πολύ στον κόσμο αυτές οι σαχλαμάρες.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 179ο
Η επιθανάτια χυσιά

Ο Ραφαήλ Σάντσιο δεν πέθανε από ένα ρεύμα αέρα που τον χτύπησε όταν ήταν ιδρωμένος και του προκάλεσε πυρετό (τι παιδαριώδης εκδοχή!), μήτε από κάποια μυστηριώδη αρρώστια. Τον Ραφαήλ τον στραγγάλισε εκείνη η Φουρνάρισσα, η περίφημη ερωμένη του (ποιος δεν έχει δει το πορτρέτο που της ζωγράφισε, να ανασαίνει γυμνή και ιδρωμένη) εκείνο το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης προς Μεγάλη Παρασκευή του 1520. Έτσι εξηγείται κι η φράση του Βαζάρι για ερωτικές καταχρήσεις...

Γιατί, βέβαια, τον στραγγάλισε με το λουρί για να του πάρει την επιθανάτια χυσιά. Κι ήθελε με αυτήν να ζυμώσει κουλούρι... Γιατί αυτή (όπως και η οικογένειά της για τέσσερις γενιές) ζύμωνε χρόνια με ψωλοχύματα – και φυσικά ήξερε (ως και ο κάθε άσχετος το ξέρει) πως το γλυκύτερο κουλούρι φτιάχνεται με την επιθανάτια χυσιά… Έτσι δεν είχε γίνει και με το κουλούρι εκείνου του Ιησού;

Και δεν δυσκολεύτηκε να τον πείσει τον μεγαλοπιασμένο Ραφαήλ, τάζοντάς του γλύκισμα ανεπανάληπτο. Του είπε πως η επιθανάτια χυσιά ακόμη και του τελευταίου αλήτη, έστω κι αν ήταν από αυτούς τους απαίσιους κακοποιούς που τους κρεμούσανε στις πλατείες, έφτιαχνε μελένιο κουλούρι... Ας φανταζόταν, λοιπόν, τι θα έβγαζε η στερνή χυσιά του θεϊκού Σάντσιο...

ΔΕΙΛΙΝΟ 180°
Ο Προφήτης Μωάμεθ ήτανε

Ο Προφήτης Μωάμεθ ή Μοχάμεντ ή Mahometus (ή όπως αλλιώς θέλεις πες τον – α υ τ ό ς , τέλος πάντων) δεν ήτανε, βέβαια, άνθρωπος – ή τ α ν ε *ζ ω ν τ α ν ό ν ε ρ ό* . Μπορεί να μοιάζει απίστευτο, μα *αυτό* ήτανε· εξάλλου ετούτος είναι κι ο λόγος για τον οποίο η θρησκεία που στήθηκε πάνω του απαγορεύει την οποιαδήποτε απεικόνισή του – κι όποιος την αποτολμήσει, τιμωρείται με θάνατο. Γιατί τρέμουν να μην τον δείξει κάποιος όπως στ' αλήθεια ήτανε – και τότε ποιος θα δώσει βάση στα λόγια μιας χούφτας νερού;

Τον Μωάμεθ τον βρήκε πάνω της ένα ξημέρωμα η Αμίνα, αυτή που λογαριάζεται απ' όλους για μάνα του· η ίδια μέχρι το τέλος της ζωής της επέμενε πως ο Μοχάμεντ ήταν ο ιδρώτας της: ένα βράδυ που είδε κακό όνειρο και ξύπνησε με έναν αστραφτερό *ιδρώτα* να έχει μαζευτεί ανάμεσα στα στήθη της (μετά τον θάνατό της ο ίδιος ο Προφήτης έλεγε ότι δεν ήταν, φυσικά, ιδρώτας, αλλά σάλιο του Θεού που είχε φτυστεί στην έρημο και τέτοια…)

Το σίγουρο είναι πως εκείνος ο *ιδρώτας* (ή εκείνο το *σάλιο* ή *ό,τι άλλο*) ήτανε *ζωντανός* – και μιλούσε πολύ, λέγοντας αυτά που όλοι ξέρουμε: πως ένας είναι ο Θεός, πως έτσι ο Προφήτης Του, πως αλλιώς ο αρχάγγελος Γαβριήλ – και όλα τα υπόλοιπα. Κι αυτά τα έλεγε, βέβαια, ο έρμος ο *ιδρώτας* για να τον κρατήσουν στο καραβάνι οι γυναίκες, κρυφά από τους άντρες τους – και δώσ' του έλεγε λόγια και παραλόγια για να τους κάνει απαραίτητη την παρουσία του. Κι αυτές αρέσκονταν στα λόγια του (τα ωραία λόγια πάντα αρέσουν) και τον κρύβανε εναλλάξ όλη τη μέρα· πού, λες; – μ έ σ α σ τ ο σ τ ό μ α τ ο υ ς (ναι, αυτός που θα άλλαζε την πορεία του κόσμου ήταν μια γουλιά στο στόμα των γυναικών). Βέβαια κι αυτός (ή

και *αυτό*, όπως θέλεις πες το) με τη σειρά του, γρήγορα κατάλαβε πως έπρεπε να κάνει ό,τι μπορούσε για να τις ευχαριστήσει, πως τα λόγια και οι προφητείες είναι μισή δουλειά (γι' αυτό και τον ονόμασαν *Μοχάμεντ* – δηλαδή *άξιο για κάθε έπαινο*): κάθε βράδυ απλωνόταν πάνω στο σώμα της γυναίκας που το έκρυβε και, υγρό καθώς ήταν, κ υ λ ο ύ σ ε π α ν τ ο ύ, σ ε κ ά θ ε κ α μ π ύ λ η κ α ι σ ε κ ά θ ε σ χ ι σ μ ή, κι έκανε πράματα και θάματα πάνω στη σάρκα και μέσα σε αυτήν, τόσα που δεν φτάνουν ούτε χίλια ιερά βιβλία για να τα περιγράψει κανείς…

Έτσι έζησε όλη του τη ζωή ο Προφήτης: μια γουλιά *ζωντανό νερό* ήτανε, που τις μέρες ζούσε από στόμα σε στόμα και τις νύχτες απλωνόταν από σώμα σε σώμα. Η παράδοση λέει πως πεθαίνοντας η Αμίνα τον ανέθεσε στην Χαντίζα· εκείνη μάλιστα γκαστρώθηκε από αυτόν και γέννησε τη Φατίμα – η οποία με τη σειρά της τον ανέλαβε όταν η μάνα της έφτασε στο τέλος της. Μα όλα αυτά είναι σχηματικές περιγραφές: στην πραγματικότητα δεν μετριούνται οι γυναίκες που πλάγιασε (κι οι άντρες, βέβαια), δεν μετριούνται οι οργασμοί που χάρισε, οι παρθενικοί υμένες που έσπασε, οι κωλοτρυπίδες που ξέσκισε, τα παιδιά που έσπειρε (ως γνωστόν, τα παιδιά σπέρνονται πρώτα στο μυαλό μιας γυναίκας και από εκεί κατεβαίνουν στην κοιλιά της). Κι αφού καλογαμιόντουσαν τις νύχτες, την ώρα που χάραζε, ετούτες οι γυναίκες, αποκαμωμένες από την ηδονή, τον κρύβανε ξανά στο στόμα τους και καταγράφανε μια μια τις κουβέντες του που έγιναν οι σούρες απ' το Κοράνι (τι ειρωνεία: καλογαμημένες και χορτασμένες γυναίκες γράφανε μια μια τις προτάσεις – κι όταν μπήκαν στη σειρά, έγιναν ένα ακόμη ακόμη βιβλίο θανάτου).

Κι αν θες να ξέρεις το τέλος εκείνου του Μοχάμεντ που έλεγε προφητείες, μάθε το κι αυτό: μια γυναίκα (ίσως αυτή που τη λέγαν Αϊσέ, ίσως και κάποια άλλη – τι σημασία έχει;) γκάβλωσε τόσο πολύ από ένα κωλογαμήσι που της έκανε (ή θύμωσε τρομερά που την κωλογάμησε δίχως να την κάνει να χύσει – τι σημασία έχει κι αυτό;) που αποφάσισε ν α τ ο ν

τελειώσει τον Προφήτη, να είναι η τελευταία γυναίκα του, να τον κρατήσει για πάντα δικό της... Δεν της ήταν δύσκολο: μόλις χάραξε, έκρυψε και πάλι στο στόμα της το *ζωντανό νερό* που ήταν ο Μωάμεθ, όπως έπρεπε να κάνει κάθε γυναίκα που τον κοιμόταν. Τότε, λοιπόν, πήρε βαθιά ανάσα, τον κατέβασε μονομιάς και τέλος: κοτζάμ Προφήτης έγινε μια γουλιά που κατέληξε στο στομάχι μιανής γκαβλιάρας.

ΔΕΙΛΙΝΟ 181ο
Για τον Τριαρχίδη

Κοίταξε τι έγινε με τον Τριαρχίδη. Ο Καλλίμαχος τον επινόησε τον Τριαρχίδη – για να παρηγορήσει τους επινοημένους υπόλοιπους ανθρώπους. Για να μην αποτρελαθούν, σαν μάθουνε πως δεν υπάρχουνε.

Βεβαίως ο Τριαρχίδης αφηνίασε, έφυγε από κάθε έλεγχο. Ο δημιουργός του τού έστελνε μηνύματα να λογικευτεί – με διάφορους μαντατοφόρους. Μια, δυο, τρεις, όλες οι προσπάθειες πήγαν στον βρόντο: ο Τριαρχίδης έπιανε τους μαντατοφόρους και τους ρούφαγε τον νου – έτσι όπως το ακούς. Βλέπεις, είχε αμοληθεί πια και δεν σταματιόταν.

Μα ο Καλλίμαχος είχε λάβει τα μέτρα του – ήτανε μεν σοφός, αλλά ήταν και πονηρός και φυλούσε τα νώτα του: όταν τον επινόησε τον τριάρχιδο, τον επινόησε κλειδωμένο να ονειρεύεται κάθε βράδυ μιάνα που θα του έκοβε το κεφάλι. Για να είναι σίγουρος πως δεν θα χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

Κι έτσι, όταν αποείδε με τις αλαζονείες και τις αυθάδειες του τσογλανιού, επινόησε εν τέλει και την *** και του την έστειλε με το πελέκι στο χέρι. Για να του κόψει σύρριζα τον λαιμό και να τον τελειώνει.

Όταν, λοιπόν, έφτασε στο δωμάτιό του η ***, ο Τριαρχίδης ήταν έτοιμος για να πέσει σαν ώριμο φρούτο. Κι έτσι γίνηκε η δουλειά πατ κιουτ.

ΔΕΙΛΙΝΟ 182ο
Πρόλαβε να φιλοσοφήσει

Ωραία έμαθες το πώς ο Οβίδιος φαγώθηκε από τον Χριστό, σε εκείνο τον αγώνα των λόγων, σκάφη με σκάφη, μια νύχτα σ' έναν λόφο στις ακτές της Γενισαρέτ. Εκείνο που δεν σου είπαν είναι τι έγινε αμέσως μετά – τα νόστιμα τα κρατάνε για τον εαυτό τους.

Όμως νά που σου έφεξε – βλέπεις, δεν είναι όλοι μοναχοφάηδες. Άκου τώρα τη συνέχεια από πρώτο χέρι: μόλις έφαγε ο Χριστός τον Οβίδιο, όπως θυμάσαι, ο κόσμος άρχισε να αλαλάζει και να χειροκροτεί – κι ήτανε κόσμος πολύς, μπορεί και χιλιάδες… Τότε ο Χριστός (που είχε πηδήξει στη σκάφη του Οβιδίου και τον είχε καταπιεί ολόκληρο) συσπειρώθηκε και πάλι για να πηδήξει και να γυρίσει πίσω στη σκάφη του. Μα, αλίμονο, σαν πήδηξε, κι ενώ βρισκόταν στον αέρα, ένα χέρι τον έπιασε…

Ήτανε κάποιος από τον κόσμο, κάποιος από αυτούς που είχαν ζυγώσει στις σκάφες με τα σάλια τους να στάζουν. Εκείνη τη στιγμή, ο Ιησούς κατάλαβε πως έκανε κάτι λάθος – πως είχε βιαστεί… Την ίδια στιγμή, δέχτηκε την πρώτη δαγκωματιά – κι αμέσως μετά άλλες δέκα ή δεκαπέντε μαζί, από αντίστοιχα πεινασμένα στόματα. Δεν πρόλαβε να καταλήξει για το αν αυτό ήταν το τέλος που του άξιζε· ωστόσο, καθώς τα χέλια ζούνε μερικά δευτερόλεπτα μετά τον διαμελισμό τους, πρόλαβε να φιλοσοφήσει σπαρασσόμενος πως κανείς δεν μπορεί να ανοίγει χωρίς τίμημα την όρεξη των ανθρώπων.

Έγινε μεγάλο φάγωμα εκείνο το βράδυ. Κι εδώ που τα λέμε, κανείς μας δεν ξέρει αν μέσα στη νύχτα έφαγε τελικά χέλι (κάποιο κομμάτι, ας πούμε, απ' τον Χριστό ή από τον Οβίδιο, τον

οποίο λίγο μόλις πριν είχε καταπιεί ο Χριστός) ή ανθρώπινο κρέας – το κρέας εκείνων που όρμησαν πρώτοι και κατόπιν κομματιάστηκαν απ' όσους έρχονταν από πίσω. Γιατί είναι, στ' αλήθεια, ανεξέλεγκτη η όρεξη των ανθρώπων και δεν σταματιέται με τίποτε κι από κανέναν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 183ο
Η σκυθική βελόνη

Όταν ο Αλέξανδρος ήταν ακόμη μικρό παιδί, τριών χρονών ή και λιγότερο, η μάνα του η Ολυμπιάδα τού τρύπησε τη χολή με μια σκυθική βελόνα. Ήξερε καλά πού να τρυπήσει: το μαύρο υγρό έτρεξε καταγής. Έτσι, το παιδί δεν θα γνώριζε ποτέ στη ζωή του τον φόβο – μήτε στη μάχη, μήτε στο ξεπάστρεμα των αμάχων· το δίχως άλλο, ήταν προσόν απαραίτητο για τον μελλούμενο βασιλιά του κόσμου.

Την είχε κάνει ειδική παραγγελία η Ολυμπιάδα αυτήν τη βελόνη, σε σιδερά που είχε διχαλωτή γλώσσα – για αιώνες υπήρχε μια φυλή σιδεράδων στους Σκύθες, οι οποίοι είχαν διχαλωτές γλώσσες, και λένε πως φτιάχνανε τα σκουλαρίκια των δαιμόνων.

Κι όταν οι εχθροί του φρόντισαν να φτάσει στα χέρια του Αλεξάνδρου το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* για να τον οδηγήσουν στον χαμό, η Ολυμπιάδα το έμαθε και έστειλε στον ύπνο του γιου της μια χελώνα, πάνω στο καύκαλο της οποίας έγραφε πως το βιβλίο που θα φτάσει από την Τύρο θα τον σκοτώσει.

Μα το μόνο που κατάφερε με όλα τούτα ήταν να του εξάψει την περιέργεια. Γιατί την είχε τρυπημένη τη χολή του ο Αλέξανδρος – μήτε μάχες τον είχαν τρομάξει, μήτε οι Γόρδιοι Δεσμοί, μήτε τα δρεπανηφόρα, μήτε οι πεδιάδες με τα πτώματα. Δεν θα τον τρόμαζε ένα βιβλίο.

Να μην έχει, λοιπόν, παράπονο η Ολυμπιάδα. Εκείνη τρύπησε τη χολή του γιου της, εκείνη φταίει που ο Αλέξανδρος άρχισε να διαβάζει αυτό το *βιβλίο*.

Κι η σκυθική βελόνη, μην τα ρωτάς σε ποιανού τα χέρια βρέθηκε – δεν θέλεις να ξέρεις, δεν θέλεις καν να το σκεφτείς…

ΔΕΙΛΙΝΟ 184ο
Η σαρκοφάγος του Φρειδερίκου

Κανένας, μα κανένας –ούτε καν ο πιο εύπιστος μπουνταλάς– δεν πίστεψε τον δήθεν «θάνατο» του Αυτοκράτορα Φρειδερίκου του Δεύτερου, του Stupor Mondi, του Οριστικού Ιησού και Απόλυτου Μεσσία, τον Δεκέμβριο του 1250 στο Καστέλο Φλορεντίνο.

Σε ποιους τα λέγανε αυτά; Αφού όλοι το ξέρανε πως ο Φρειδερίκος ήταν αθάνατος. Από πότε πεθαίνουν οι αθάνατοι;

Και μάλιστα ο αθεόφοβος διέταξε να του φτιάξουν και σαρκοφάγο από κόκκινο πορφυρίτη στον Καθεδρικό του Παλέρμο – για να τους τρελαίνει κι άλλο τους παπάδες, να τον βλέπουνε μπροστά τους και να λυσσάνε… Μάλιστα, ζήτησε να του ζυμώσουν με ποντικοκούραδα μια πελώρια ψωλή και δυο αρχίδια, να την αλείψουν με ρετσίνι και να τη βάλουν στη σαρκοφάγο: όποτε την άνοιγε κανένας βλαμμένος καλόγερος για να τον αναθεματίσει, να του 'ρχεται ταμπλάς από τη φρίκη…

Είπανε και διάφορες βλακείες για το τι απέγινε στ' αλήθεια εκείνος ο Νέος Μεσσίας: πως γύρεψε να τον βαλσαμώσουν και να τον βάλουν σε σπηλιά της Αίτνας – και πως τον ξύπνησαν μετά διακόσια πενήντα χρόνια για να βάλουνε μπρος το σχέδιο. Και πως έγινε, και καλά, ο *Φραγκίσκος ο Πρώτος* και ο *Βασιλιάς-Ήλιος* κι άλλοι διάφοροι… Ω, παραμύθια για χαζά παιδιά: θαρρείς και είχε ανάγκη αυτός να βαλσαμώνεται και να ξαναξυπνάει… Ή –άλλη μπούρδα κι αυτή!– είπανε πως κλείστηκε στα βουνά, όπως ο παππούς του, και *περιμένει* – να περιμένει *τι*, βρε όρνια;

Ενώ η αλήθεια είναι πως ο Φρειδερίκος βρήκε τη δίοδο για την Κούφια Γη: ζει και βασιλεύει εκεί – και θα βασιλεύει μέχρι το τέλος του Χρόνου.

Και στην Πάνω Επιφάνεια άφησε να αλωνίζει τον δικό του άνθρωπο, τον Στέφανο Φλεμποτόμο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 185ο
Το κόλπο των Ελεγκτών

Μετά το πάθημά τους με τον Πόε, που τον στείλανε στους προ της Σύνδεσης αιώνες, μα δεν κατάφεραν να γλιτώσουν απ' το τέρας του, οι Ελεγκτές έλαβαν τα μέτρα τους: αποφάσισαν να εφαρμόσουν τη λεγόμενη Επιλογή Χρόνου σε όσους Μολυντές του Παγκόσμιου Εγκεφάλου δεν θεραπεύοντουσαν με τις λοβοτομές… Σε αυτό τούς βοήθησαν και οι καινούργιες Βαθιές Χρονομηχανές που βγήκανε μετά το 1013ο έτος της Σύνδεσης (το 3104 μ.Χ.) και μπορούσαν να στείλουνε πίσω έναν άνθρωπο σε απεριόριστο βάθος χρόνου (κι όχι για τρεις με πέντε χιλιάδες χρόνια, όπως ίσχυε μέχρι τότε).

Έτσι, τους στέλνανε στα βάθη της Προϊστορίας, στο 50.000 ή στο 100.000 π.Χ., τότε που τα τέρατά τους δεν θα μνημειώνονταν ποτέ και με κανέναν τρόπο για τους κατοπινούς.

Μονάχα που δεν θέλεις να ξέρεις τι έγινε σε εκείνο το μεσοδιάστημα, όταν δεν είχαν τη δυνατότητα να ξαποστέλνουν τους Μολυντές στην Προϊστορία – δηλαδή εκείνα τα σαράντα δύο χρόνια από το 971ο έτος της Σύνδεσης, που την πάτησαν με τον Πόε μέχρι τις Βαθιές Χρονομηχανές του 1013ου…) Γιατί οι Ελεγκτές, έχοντας εντολή να μην ξαναμπλέξουν επ' ουδενί με τέρατα και συντέλειες του κόσμου και καθώς δεν μπορούσαν να σκοτώσουν τους Μολυντές (απαγορευόταν από το Πρωτόκολλο), αποφάσισαν να εφαρμόσουν μια έμμεση ποινή θανάτου: να τους στέλνουν πίσω στον χρόνο, μα σε συγκεκριμένο τόπο και σε τέτοια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, ώστε να είναι βέβαιος ο θάνατός τους.

Φυσικά, ψάξανε να βρούνε το πότε και το πού: σκεφτήκανε την Ιερουσαλήμ του 1099 μ.Χ., μια μέρα ή λίγες ώρες πριν μπούνε οι Σταυροφόροι, σκεφτήκανε πόλεις του Μεσαίωνα του 1348

μ.Χ. χτυπημένες από τον Μαύρο Θάνατο, το πλοίο του Τιτανικού ενώ είχε ξεκινήσει το μοναδικό ταξίδι του, το στρατόπεδο του Άουσβιτς την άνοιξη του σαράντα τέσσερα… Ωστόσο, σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, πάντα υπήρχε ένα μικρό ενδεχόμενο ο Μολυντής να γλιτώσει…

Μα πολύ γρήγορα βρήκανε την γκαραντί λύση: θα τους ξέβραζαν στο κέντρο της Χιροσίμας, ώρα οχτώ το πρωί της 6ης Αυγούστου του 1945… Ό,τι κι αν έκανε ο λοβοτομημένος Μολυντής, θα είχε περιθώριο δέκα λεπτά· μ ε τ ά π ά π α λ α – και τα τέρατά του και όλα του, θα τα 'τρωγε το μαύρο φίδι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 186ο
Πάσχιζε να γευτεί

Κάθε βράδυ ο Φαραώ Ακενατόν, αυτός ο βατραχάνθρωπος που είχε κυριεύσει τα πέρατα του γαλαξία και είχε ανακηρυχθεί σε Αιώνιο Θεό του Κόσμου, αποσυρόταν στα δώματά του για να ανασκοπήσει το παρελθόν και το μέλλον, όπως έλεγαν οι υπασπιστές του. Τότε, μέσα στο σκοτάδι, έβγαζε τα δύο μάτια της Νεφερτίτης, εκείνα που η ίδια τού είχε δωρίσει τη μέρα του γάμου τους, και τα έστηνε απέναντί του. Ήταν ό,τι του είχε απομείνει από την παντοτινή του αγαπημένη, αυτήν που ο ίδιος έβγαλε γκαβλωμένη στον Γαλαξία Αφάφ να ρουφήξει τη *σκοτεινή ύλη* στις αδειανές κόχες των ματιών της κι έπειτα τη φυλάκισε για πάντα μες στο Μεγάλο Διαστημόπλοιο, τη Μεγάλη Πυραμίδα στην έρημο της Γκίζας.

Έτσι περνούσε τα βράδια του ο Αιώνιος Θεός: θυμόταν την τυφλή γυναίκα του και σπάραζε στο κλάμα. Κι έβγαζε τη βατραχίσια γλώσσα του και έγλειφε μανιασμένα τους δύο βολβούς και πάσχιζε να γευτεί μιάνα ελάχιστη αλμύρα από τα δικά της δάκρυα – εις μάτην, βέβαια.

ΔΕΙΛΙΝΟ 187ο
Ο Λεονάρντο θαμπώθηκε

Ο Λεονάρντο έφτιαξε τον Patrem Carum για να είναι ο *ζωντανός τάφος* του. Ασχέτως με το τι έγινε μετά και με το πώς ήρθαν τα πράγματα, αυτή ήταν η αρχική πρόθεση του Λάμδα: να φτιάξει έναν ολόκληρο *τάφο* – δηλαδή να φτιάξει και φάρυγγα και οισοφάγο και στομάχι και έντερο και όλα τα υπόλοιπα.

Μα όταν είδε το ασώματο κεφάλι, θαμπώθηκε από την τελειότητά του και το άφησε έτσι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 188ο
Το αίνιγμα του Ροβεσπιέρου

Όχι μόνο γεννήθηκε γυναίκα ο Ροβεσπιέρος, αλλά ήτανε και διαμαντομούνα. Κι όταν στην πρώτη του εφηβεία σκλήρυνε το διαμάντι του, το αποφάσισε: στο εξής θα γινόταν ένας άγγελος της Αρετής. Και καθώς οι άγγελοι δεν έχουν φύλο, έκοψε ο ίδιος με μαχαίρι το διαμάντι από το μουνί του και κατόπιν ράφτηκε, με κλωστή και βελόνα, από τη μιάνα άκρη του μουνιού ως την άλλη.

Κατόπιν έταξε για σκοπό της ζωής του να κάνει και τους υπόλοιπους ανθρώπους αγγέλους – σαν τον ίδιο. Το γύρεψε πολύ – ώσπου ήρθαν τα πράγματα βολικά, και το καλοκαίρι του 1793 πήρε την εξουσία. Τον Σεπτέμβριο έβγαλε τη Γενική Διαταγή που λογάριαζε πως θα άλλαζε τον ρου της ανθρωπότητας: να ραφτούν τα μουνιά και να κοπούν οι πούτσες και τ' αρχίδια όλων των πολιτών της Γαλλίας – από τα νεογέννητα βρέφη μέχρι τους γέροντες. Έτσι θα δημιουργούνταν ένα νέο είδος ανθρώπων, έτοιμο για Ελευθερία-Ισότητα-Αδελφότητα, δοσμένο στη λατρεία του Υπέρτατου Άφυλου Όντος. Και πίστευε πως οι αληθινά ενάρετοι πολίτες θα ήταν αθάνατοι, καθώς δεν θα μπορούσε να τους πιάσει καμιά αρρώστια, ούτε να τους φθείρουν τα γηρατειά. Η Αρετή είναι αιώνια και άφθαρτη – πιο πολύ κι από τα διαμάντια, έτσι έλεγε.

Τα άλλα είναι γνωστά: πιάσανε δουλειά τα μαχαίρια – μα μαζί μ' αυτά και οι γκιλοτίνες, τα πιστόλια και οι στραγγάλες και κάθε άλλο όργανο φόνου. Όσοι και όσες δεν συμμορφώνονταν στη Γενική Διαταγή και αρνούνταν να γίνουν άφυλοι, εκτελούνταν δίχως δίκη. Γέμισε η Γαλλία πτώματα, και οι αναφορές σφαγής δεν πρόφταιναν να φτάσουν στο Παρίσι. Εκατοντάδες

χιλιάδες εκτελέστηκαν και εκατομμύρια ακρωτηριάστηκαν ή ράφτηκαν. Πολλοί βγήκανε στα βουνά, κρύφτηκαν στις σπηλιές για να γλιτώσουν – και βγήκε ο στρατός να τους κυνηγήσει. Και φυσικά, με προσωπική εντολή του ίδιου του Ροβεσπιέρου, σφαγιάστηκαν μεμιάς όλες οι διαμαντομούνες μέσα στη Λέσχη που είχανε κάνει (μονάχα ένα κοριτσάκι τούς γλίτωσε – αλλά τι κοριτσάκι…)

Ωστόσο, εκείνο το δικό του διαμάντι που ο ίδιος έκοψε απ' το μουνί του, λέγεται πως το κράτησε μέχρι το τέλος. Μα όταν τον έπιασαν εκείνη την ενάτη Θερμιδόρ (τότε που τον πυροβόλησαν στο σαγόνι), τον ψάξανε καλά και δεν το βρήκαν πάνω του. Την άλλη μέρα, και καθώς τον πήγαιναν για τη λαιμητόμο, μέσα στο πλήθος απλώθηκε η φήμη πως είχε το διαμάντι στο στόμα του, κάτω απ' τη γλώσσα: χίμηξαν τότε στην καρότσα, τον άρπαξαν από τους στρατιώτες, έλυσαν το πανί που του 'δενε το πρόσωπο και του άνοιξαν με το στανιό το στόμα ενώ εκείνος ούρλιαζε από τους πόνους. Όταν δεν βρήκαν το διαμάντι κάτω από τη γλώσσα, ευθύς προχώρησαν και παρακάτω: τον κομματιάσανε εκεί μπροστά στα μάτια του δημίου. Και πάλι όμως, ανάμεσα στα λιανισμένα εντόσθια, διαμάντι δεν βρήκανε.

Και κανείς δεν ξέρει, κανείς δεν έμαθε, τι απέγινε το διαμάντι εκείνου του Μαξιμιλιανού. Αυτό ήταν το παντοτινό αίνιγμά του – το παντοτινό αίνιγμα όλων των επαναστάσεων και όλων των αιώνων.

ΔΕΙΛΙΝΟ 189ο
Το όνειρο του Αρχιμήδη

Ο Αρχιμήδης ήταν στο μπάνιο του όταν έξαφνα κατάλαβε πως όλος ο κόσμος γύρω του, αλλά και ο ίδιος του ο εαυτός, δεν υπήρχαν παρά μόνο μέσα στο όνειρό του. Πετάχτηκε, λοιπόν, στον δρόμο κι άρχισε να φωνάζει *Εύρηκα, εύρηκα.*

Μα όταν τον ρώτησαν τι ακριβώς είχε βρει, τον κατέλαβε μια τρομερή θλίψη – καθώς συνειδητοποίησε πως δεν υπήρχε τίποτε άλλο για να βρει. Δεν αποκάλυψε σε κανέναν το μυστικό του, δεν μίλησε καν· προτίμησε να τσιμπηθεί δυνατά εκεί στη μέση του δρόμου, για να ξυπνήσει από το όνειρό του και να διαλυθεί στην ανυπαρξία, κι αυτός κι ολόκληρο το σύμπαν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 190
Ο Μπόρχες ακούει το τραγούδι

Ο Μπόρχες για χρόνια κυνηγούσε τον αμφορέα του Ομήρου. Στο τέλος έδωσε μιαν ανταλλαγή (δούναι και λαβείν, που λέμε) και πήρε αυτό που έπρεπε να πάρει.

Μόλις βρέθηκε μόνος με τον αμφορέα, δεν μπόρεσε να κρατηθεί ούτε λεπτό: έβγαλε τα δύο μάτια του και τα έριξε μέσα – γιατί δ ι ψ ο ύ σ ε να ακούσει το τραγούδι.

Μα πέρασε κάμποση ώρα και δεν άκουγε το τραγούδι – δεν άκουγε τίποτε. *Υπομονή,* σκέφτηκε, *το χταπόδι τρώει.* Λίγο μετά σκέφτηκε πως δεν μπορεί να τρώει ακόμη δυο βολβούς ματιών, οπότε βρήκε άλλη βολική δικαιολογία: *Υπομονή, το χταπόδι χωνεύει.*

Και μάλλον αυτή η δεύτερη σκέψη του ήταν προς τη σωστή κατεύθυνση. Γιατί κάποτε ακούστηκε επιτέλους κάτι μέσα από τον αμφορέα. Ήταν ένα ρέψιμο, ναι, ένα ρέψιμο που αρχίζει τη χώνεψη – μη φανταστείς μεγάλα πράγματα, ένα αδύναμο γκρουκ ακούστηκε, σαν μουνοκλανιά. Αλίμονο, το έπος που κάποτε συγκλόνισε τους ανθρώπους ή τ α ν έ ν α α δ ύ ν α μ ο ρ έ ψ ι μ ο .

Τι να σου κάνει ο Μπόρχες: ό,τι κι αν λένε τα έπη, η ζωή συνεχίζεται. Έβαλε δυο αβγά αηδονιού στις αδειανές κόχες των ματιών του και συνέχισε τη ζωή του, θεότυφλος πια. Και τον αμφορέα του Ομήρου φρόντισε να τον ξεφορτωθεί – προφανώς κάπου θα τον δώρισε κακήν κακώς.

Έτσι έγιναν τα γεγονότα, τα φάκτα, που λέμε. Τα άλλα που κυκλοφορούν είναι λόγια. Κι αν σου πούνε πως τον τύφλωσε ο Τριαρχίδης, είναι συκοφάντες και ψεύτες.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 191ο
Η πρόταση του Μπάιρον

Ο λόρδος Μπάιρον πρότεινε στη Φεστιάς Ορσέ να της δώσει τα μάτια του για να τα βαλσαμώσει και να τα έχει για δικά της, αρκεί να την άφηνε να τη γλείψει και να τον κάψει με τη χυσιά της.

Όταν της μετέφεραν την πρότασή του, εκείνη αρνήθηκε, απαντώντας πως κάτι τέτοιο θα ήταν και για τους δύο πολύ εύκολο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 192ο
Το τέλος του Θεού

Ω, ναι: υπήρξε ο Pater Carus, και πράγματι τον ζωντάνεψε ο Αλαστράν για ένα χαζοπείσμα, ναι, ήταν απέθαντος και τραγούδαγε υπερκόσμια μαδριγάλια, ναι, τον φύλαξαν διάφοροι σπουδαίοι μες στους αιώνες – κι αν θέλεις να τον λες *μοναδικό αληθινό Θεό*, πες τον κι έτσι, όπως αλλιώς φαντάζεσαι, δικαίωμά σου. Μα πρόσεξε, γλυκέ μου: όσα σου λένε γι' αυτόν και για κείνους που τον φυλούσαν μετά το 1887 είναι χοντρά ψευταρίκια, φάλιες – μήτε Νταλί υπήρχε, μήτε Μπόρχες, μήτε Τριαρχίδης, μήτε κανένας.

Και τούτο γιατί, εκείνο το φθινόπωρο του 1887, τον Patrem Carum τον έφαγε ο κανίβαλος ο Νίτσε. Του τον πήγε ο Ουάιλντ στη Βενετία – έμαθε που ο Νίτσε ρουφούσε τους ανθρώπινους εγκεφάλους για να τραφεί και σκέφτηκε πως ίσως αυτός θα μπορούσε να ρουφήξει και τον Πατέρα, να το τελειώσει επιτέλους το απέθαντο τέρας…

Κι είναι ξεκάθαρο γιατί ήθελε τον χαμό του Patri Cari ο Ουάιλντ: όχι βέβαια από κακία προς το ασώματο κεφάλι, αλλά *από αγάπη αληθινή προς αυτό*. Γιατί είναι στ' αλήθεια ολέθριο να είσαι Pater Carus· εξάλλου, η αιωνιότητα χαλνάει κάθε ομορφιά – όλο τέτοια σκεφτότανε ο ψωλόμυαλος ο Ουάιλντ.

Αντιθέτως, ο Νίτσε δεν σκεφτότανε τέτοιες σάχλες: το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να φάει. Πήρε το κεφάλι από τον Ουάιλντ, περίπου γρυλίζοντας, και μήτε καν θέλησε να ακούσει ένα μαδριγάλι από το στόμα του Θεού· το ίδιο κιόλας απόγευμα τον έψησε σε βενετσιάνικο φούρνο τον Patrem Carum, τον σερβίρισε στο τραπέζι του και του ρούφηξε το μυαλό. Μέχρι και το τελευταίο κοκαλάκι έγλειψε – όταν τέλειωσε, το τέ-

ρας που είχε φτιάξει ο Λεονάρντο τέσσερις αιώνες πιο μπροστά, το τέρας που λογαριάστηκε ως ο μοναδικός αληθινός Θεός, ήταν μια ντουμπαλίτσα από κοκαλάκια και αγκάθια, δηλαδή αποφάγια στο πιάτο…

Και μόλις τέλειωσε το φαγητό του ο Νίτσε, διαπίστωσε πως δεν του είχε μείνει καμία γεύση στο στόμα από τον Αγαπημένο Πατέρα. Και τότε κατάλαβε, ο κανίβαλος, πως δεν έχει γεύση ο Θεός, πως είναι μονάχα φαγητό δίχως γεύση – στ' αλήθεια εφιαλτικό, πιο εφιαλτικό δεν γίνεται…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 193ο
Το ρούφηγμα του αβγού

Μονάχα ένας μπόρεσε να βγάλει εκείνο το κρεμασμένο αβγό που είχε *βάλει* ο Πιέρο στο *Πολύπτυχο της Παναγίας εν Δόξη.*

Το έκανε αιώνες μετά. Κι ενώ όλοι οι υπόλοιποι είχανε αποτύχει.

Το πώς, μην το ρωτάς. Πες ότι έβαλε το χέρι του *και το έβγαλε.*

Μα κατόπιν, αντί να πάει να το ζεστάνει, να μάθουμε τι επιτέλους έκρυβε εκείνο το αβγό, ε κ ε ί ν ο ς τ ο τ ρ ύ π η σ ε π ά ν ω - κ ά τ ω μ ε μ ι α κ α ρ φ ί τ σ α κ α ι τ ο ρ ο ύ φ η ξ ε . Τίποτε περισσότερο δεν τον ένοιαξε – μόνο να το αδειάσει μέχρι και την τελευταία στάλα. Κι ύστερα, καθώς το κέλυφος του αβγού παρέμεινε άθικτο, το γύρισε πίσω στην εικόνα, εκεί που κρεμότανε και πριν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 194ο
Ο Αόμματος ταξιδεύει

Ο Αόμματος βρήκε τον Μπόρχες την άνοιξη του 1955. Ο δικός μας έκανε τα συνηθισμένα. Αγέρωχα λόγια στην αρχή, αμέσως μετά εξυπνάδες και αινίγματα μήπως και θολώσει τα νερά, κατόπιν ατέλειωτα παρακάλια. Φυσικά, δεν έπιασε τίποτε. Το λυκόφως τον βρήκε τελειωμένο: ένα λαμπερό σαρκίο, έτοιμο για το μουσείο κέρινων ομοιωμάτων.

Μέσα στα παρακάλια του, στις απεγνωσμένες εκκλήσεις του για έλεος, εκείνος ο Χόρχε τού είπε και για τη Χρονομηχανή. Τι ήταν και τι έκανε, πού την είχε κρυμμένη, πώς λειτουργούσε – όλα. Μήπως και τη γλιτώσει έτσι. Μάταια, βέβαια.

Έτσι ξέμεινε στον Αόμματο η Χρονομηχανή. Ό,τι μυρίζει σαν αλήθεια είναι η αλήθεια. Ο Αόμματος άρχισε τα ταξίδια του. Έμπαινε και πήγαινε όπου τον είχαν ανάγκη. Κι ούτε προτιμούσε κανέναν ούτε και διάλεγε. Απλώς εμείς ξέρουμε τι πήγε και έκανε στον Μπάιρον και στον Πόε. Και στον αρχαίο Ηράκλειτο. Και στον *αγαπημένο* Ιωάννη. Και νομίζουμε πως προτιμούσε τους ποιητές. Μα αυτό είναι ψευτιά. Όλους τους προτιμούσε. Πήγαινε και τους έβρισκε – στην προϊστορία και στο μέλλον.

Όταν ήρθαν οι αιώνες της Σύνδεσης, τον περίμεναν. Γιατί ήξεραν βέβαια για τον Αόμματο, ήξεραν που είχε πάρει τη Χρονομηχανή. Και τον περίμεναν. Ήταν ο ερχόμενος.

Κι όταν ήρθε, δεν άφησε τίποτε. Μπλέχτηκαν τα κομμάτια του διαμελισμένου νου των ανθρώπων μέσα στον Παγκόσμιο Εγκέφαλο. Όλα έγιναν μια αδιανόητη

ν τ ο ύ μ π α κ ι μ ά ς . Και παντού μύριζε *φρεσκοκομμένη ύπαρξη* – μα ποιος υπήρχε να μυρίσει πια;

Λίγο νωρίτερα είχε μαθευτεί πως ο Αόμματος ήταν ένα ανώνυμο πτώμα που βρέθηκε στο Κέντρο Πτωμάτων του Άμστερνταμ. Τον Φεβρουάριο του 1895. Από κάποιο πλοίο τον είχαν αδειάσει – τον είχαν φέρει από μακριά για να τον πουλήσουν ως τέρας σε κάποιον συλλέκτη αλλόκοτων όντων. Μα όταν ψόφησε, τον άδειασαν σε μια γωνιά, να τον μαζέψουν οι δημοτικοί υπάλληλοι.

Τότε μπήκε μέσα στο αόμματο κουφάρι *εκείνος που μπήκε*. Έναν μήνα πριν αρχίσει τα μακελειά του. Δεν θέλεις να ξέρεις ποιος. Αν και τον ξέρεις. Από την αρχή τον ήξερες.

Γιατί ό,τι φαντάστηκες γι' αυτόν μυρίζει σαν αλήθεια και είναι αλήθεια.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 195ο
Η συλλογή του Κάφκα

Λένε πως ο Κάφκα, σκασμένος που δεν του έδιναν το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*, μάζευε τις παροπλισμένες ιστορίες, αυτές που τις αντικατέστησαν με άλλες και τις παραπέταξαν. Και για αντάλλαγμα έδινε κουλούρια καμωμένα με επιθανάτιες χυσιές – και του Ραφαήλ και αλλωνών.

Και του τις έδιναν – τέτοιοι λιγούρηδες είναι οι άνθρωποι.

Μάζευε τις παροπλισμένες ιστορίες – γιατί έπρεπε να βρει το πώς χλωραίνει η ύλη. Και για να τις μαζέψει έπρεπε να δώσει αυτά τα χυσοκούλουρα.

Ας πούμε: τα κουλούρια με τη στερνή χυσιά του Πόε τα είχε αγοράσει από τον Λάβκραφτ (που με τη σειρά του τα είχε κερδίσει σ' ένα στοίχημα – μη ρωτάς ποιο). Ο οποίος Λάβκραφτ, για να του δώσει τα χυσοκούλουρα, του είχε ζητήσει το *Νεκρονομικόν*. Κι ο Κάφκα κάθισε και μέσα σε έξι ώρες έγραψε ό,τι του ζητούσε.

Κι η ανταλλαγή έγινε χέρι με χέρι στο σπίτι του Λάβκραφτ, στο Πρόβιντενς της Μασαχουσέτης, τον Ιανουάριο του 1919.

Γιατί, βέβαια, ο Κάφκα είχε πάει στην Αμερική – κι όπου αλλού θες είχε πάει.

Δειλινό 196ο
Ο Τριάρ δεν φοβάται

Το δειλινό που σπαράχτηκε η Αγία Ιβάνκα, εκείνον τον Ιούλιο του 1933, ο Τριαρχίδης ήταν εκεί. Τον είδα με τα μάτια μου. Από το πρωί είχε σταθεί απέναντι, με μάτι που γυάλιζε… Και μόλις άρχισε η ομιλία, έκλεισε τα μάτια και, σαν εκστασιασμένος, σαν δερβίσης, άρχισε να ρουφάει μέσα του τα λόγια του Θεϊκού Μουνιού.

Όταν έγινε το ντου, τον έχασα. Κανείς δεν έβλεπε κανέναν εκείνη την ώρα.

Προφανώς όμως ο τριάρχιδος επέζησε από εκείνη τη βραδιά – γι' αυτό και γράφει ετούτα που γράφει…

Και ούτε φοβάται από την απειλή πως η Ιβάνκα θα τον καρβουνιάσει… Εδώ που τα λέμε, πάει και λίγο εκ του ασφαλούς: πώς γίνεται η Ιβάνκα να καρβουνιάσει τον ίδιο τον επινοητή της; Άμα το κάνει, θα αφανιστεί κι η ίδια – κι αυτό δεν παίζει.

Εκτός κι αν παίζει, βέβαια.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 197ο
Ο Αποκεφαλιστής

Είπαν γι' αυτόν πως ήταν ενσαρκωμένος ο αρχάγγελος Μιχαήλ, που αντί για ρομφαία κρατούσε χρυσό τσεκούρι – κι όταν κάποιος οπαδός του τού το ανέφερε για να τον κολακέψει, εκείνος απάντησε με απίστευτη αλαζονεία πως οι άγγελοι είναι καλοί μονάχα για να του γλείφουν την πούτσα. Κάποτε, πάλι, όταν του φέρανε ένα μαρμάρινο άγαλμα του Αυτοκράτορα Αυγούστου και του ζήτησαν να το προσκυνήσει, εκείνος το καρατόμησε με μια φοβερή τσεκουριά· και με μια δεύτερη τον ρωμαίο αξιωματικό που ήταν επικεφαλής – κι άφησε τους υπολοίπους να το σκάσουν, για να μαθευτεί το γεγονός σε ολόκληρη την Παλαιστίνη. Ήτανε φανερό πως δεν φοβότανε τίποτε και κανέναν: μήτε τον Θεό, μήτε τον Αυτοκράτορα, μήτε την κακιά ώρα. Το τσεκούρι έχει πάντοτε την τελευταία κουβέντα, συνήθιζε να λέει όταν τον ρωτούσαν για τον Ουράνιο Πατέρα, για τη μετά θάνατον ζωή και τα παρόμοια…

Όλες οι εξουσίες του καιρού του –το Ιερατείο, ο Βασιλιάς Ηρώδης και, φυσικά, οι Ρωμαίοι–, εφόσον δεν τον είχαν να σκοτώνει στη δούλεψή τους, τον ήθελαν νεκρό. Μα κανένας δεν τολμούσε να τον ζυγώσει, καθώς ήταν πραγματικός όλεθρος με το τσεκούρι στο χέρι· όλοι όσοι είχανε σταλθεί για να τον συλλάβουν ή για να τον σκοτώσουν (στρατιώτες, γενναίοι πολεμιστές, αδίστακτοι φονιάδες) είχανε καταλήξει ακέφαλα πτώματα – επιπλέον, γρήγορα άρχισε να έχει πολυάριθμους οπαδούς, εκατοντάδες πρώτα και χιλιάδες έπειτα, που τον ακολουθούσαν μέρα νύχτα κι ήταν έτοιμοι να κομματιάσουν όποιον πήγαινε να πειράξει τον ήρωά τους… Ώσπου κάποτε οι Ρωμαίοι κατέληξαν πως ήταν ένας εγωπαθής νταής, ένας επιδειξιομανής χασάπης, που ωστόσο δεν είχε σκοπό να κάνει οποιαδήποτε εξέγερση, οπότε, καθώς έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσαν να τον τελειώσουν δίχως να ρισκάρουν μια εξέγερση,

τον άφηναν να γυρίζει στην περιοχή του Ιορδάνη και να κάνει τα νταηλίκια του ανενόχλητος – αρκεί να μην ξεσήκωνε τους οπαδούς του εναντίον τους…

Ο κόσμος τον έλεγε ο Αποκεφαλιστής. Φυσικά, δεν είχε άδικο: εκείνος ο Ιωάννης ήταν, το δίχως άλλο, ο μεγαλύτερος αποκεφαλιστής του καιρού του – προφανώς και όλων των αιώνων της Ιστορίας. Φάνηκε στην Ιουδαία από το πουθενά, ντυμένος με προβιά και κρατώντας ένα μεγάλο τσεκούρι (ποιος ξέρει πού το είχε βρει), και γυρνούσε στις πόλεις γύρω από τον ποταμό Ιορδάνη προκαλώντας τούς παλικαράδες σε αγώνες και βάζοντας στοιχήματα. Στηνόταν στα παζάρια και γύρευε μονομαχία μέχρι θανάτου με τον οποιονδήποτε, βάζοντας κάθε απίθανο στοίχημα για τη νίκη του – ή δεχόταν να αντιμετωπίσει και περισσότερους από έναν αντιπάλους, ανεβάζοντας το ποσοστό του, ανάλογα με τον αριθμό των αντιπάλων… Στη μονομαχία ήταν μια μηχανή θανάτου που παρόμοιά της δεν είχε ξαναφανεί στη Γη – πολλοί το θεωρούσαν βέβαιο πως ήταν δαίμονας, πλάσμα του κάτω κόσμου, που ξεβράστηκε ανάμεσα στους ανθρώπους: ορμούσε πάνω στον κάθε αντίπαλο με απίστευτη ταχύτητα, θαρρείς πιο γρήγορα κι από την αστραπή· και πριν προλάβει ο άλλος καν να τον δει, του κατάφερνε μια τρομερή τσεκουριά. Τα κεφάλια τους πετιόντουσαν στη γη κάμποσα μέτρα πιο πέρα – κι από τον κομμένο λαιμό τιναζόταν ο πίδακας του αίματός του. Κι όσοι ήταν οι αντίπαλοι, τόσες φορές επαναλαμβανόταν η ίδια κίνηση… Λέγανε πως για κάθε άντρα ο Αποκεφαλιστής χαλάλιζε μονάχα μια τσεκουριά – πως ποτέ του δεν χρειάστηκε δεύτερη.

Πολύ γρήγορα έγινε πρόσωπο θρυλικό: ένα αλλόκοτο τσούρμο άρχισε να τον ακολουθεί από πόλη σε πόλη· στην αρχή ήταν ένα λεφούσι από ζητιάνους, πόρνες και απόκληρους, οι οποίοι όμως ολοένα αυξάνονταν, καθώς καθημερινά ερχόταν να προστεθεί κάθε καρυδιάς καρύδι. Πάνω στον χρόνο, ο Ιωάννης άρχισε να αλλάζει εμφάνιση: πάνω στη βρομερή προβιά του κρέμασε χρυσαφικά και κοσμήματα, ενώ αντικατέστησε την ξύλινη λαβή του τσεκουριού του με μια ολόχρυση, σκα-

λισμένη ειδικά για κείνον – λέγανε πως του την είχε φτιάξει ένας ζάπλουτος χρυσοχόος, που λωλάθηκε και άφησε τα πάντα για να γίνει οπαδός του. Κάθε βράδυ, μια ατέλειωτη σειρά γυναικών περίμενε να πλαγιάσει μαζί του – δεν ήταν και παράξενο ένας τέτοιος χασάπης να μανιάζει τις γυναίκες… Κι εκείνος, με τη δύση του ήλιου διάλεγε μερικές από τον σωρό, αφήνοντας τις άλλες να ξεροσταλιάζουν ελπίζοντας στην επόμενη νύχτα… Πλέον δεν έψαχνε αυτός αντιπάλους: έρχονταν για να τον βρούνε απόκοτοι άντρες από όλη την Παλαιστίνη που ξέρανε πως, αν νικούσαν τον Αποκεφαλιστή, θα δοξάζονταν για πάντα… Φυσικά, η αποκοτιά τους πληρωνόταν με θάνατο: πολύ γρήγορα τα άσκεφτα κεφάλια τους κυλούσαν στο χώμα…

Κάποτε, ύστερα από τρία χρόνια αδιάκοπων αποκεφαλισμών, σταμάτησαν να έρχονται υποψήφιοι αντίπαλοι για τον Ιωάννη – προφανώς οι ηλίθιοι παλικαράδες της Παλαιστίνης είχαν τελειώσει και οι υπόλοιποι είχαν καταλάβει καλά πως η αναμέτρηση μαζί του ήταν βέβαιος χαμός… Για τον Αποκεφαλιστή αυτό δεν σήμανε αλλαγή στη ζωή του: είχε ήδη μαζέψει ολόκληρες καρότσες με χρυσάφια και ασήμια – κι επιπλέον διόλου δεν χρειαζόταν τα πλούτη του, καθώς οι οπαδοί του τού έφερναν ό,τι ήθελε. Πλέον στα βήματά του έσερνε μια ολόκληρη πολιτεία όπου βασίλευε μονάχα ο νόμος της θέλησής του – και της πιο ακαταλόγιστης επιθυμίας του.

Το μόνο που του έλειπε πια ήταν ο τρόμος όσων κάποτε στέκονταν απέναντί του για μονομαχία: ανήγγειλε, λοιπόν, πως τρεις φορές την εβδομάδα μπορούσαν, όσοι το θέλανε, να περάσουν από μπροστά του και να προσκυνήσουν το τσεκούρι του… Και στηνόταν αυτός σε κάτι σαν θρόνο με τη χρυσοστόλιστη προβιά του και το χρυσό τσεκούρι στο χέρι, και περίμενε… Φυσικά, κάθε μέρα του προσκυνήματος περνούσαν από μπροστά του χιλιάδες ανθρώπων – πολλοί τον αντιμετώπιζαν σαν Θεό και λογάριαζαν πως ακόμη και η θέα του χρυσού τσεκουριού του μπορούσε να κάνει θαύματα, να θεραπεύσει τυφλούς κι αρρώστους, να γκαστρώσει στείρες γυναίκες… Κι ο Ιωάννης είχε βάλει τους δικούς του να το λένε ξανά και ξανά

στις ουρές, πως οι προσκυνητές μπορούσαν να βλέπουν το τσεκούρι, μα δεν έπρεπε να σηκώσουν το βλέμμα απάνω στον Αποκεφαλιστή – για να μην του ξυπνήσουν τη ναρκωμένη οργή του… Και εκείνος ευχαριστιότανε πολύ που έβλεπε τους ανθρώπους να περνούν από μπροστά του με σκυμμένο κεφάλι, τρέμοντας να τον κοιτάξουν κατάματα.

Κι έξαφνα, στον καιρό της μεγαλύτερης δόξας του, ήρθε το τέλος για τον τρομερό Αποκεφαλιστή, ένα τέλος πραγματικά αδιανόητο… Μπορεί να πει κανείς ότι –όπως ίσως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις– ο Ιωάννης παγιδεύτηκε μέσα στον απίστευτο θρύλο του – καθώς ένιωθε πως δεν γινόταν να τον διαψεύσει, έστω και στο ελάχιστο… Κι αυτό το είχε μελετήσει καλά ο πανούργος Ιησούς, όταν πήγε να του βάλει τη φάλια του – βλέπεις, το ήξερε καλά ο Ναζωραίος πως, όσο ζει ο Αποκεφαλιστής, δεν μπορεί να φτουρήσει άλλος θρύλος στην Ιουδαία. Έτσι, έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό του: φόρεσε τα κουρέλια του (ήταν η πειστικότερη φορεσιά) και τον περίμενε με τις ώρες στην ουρά, τάχα για να προσκυνήσει την κόψη του χρυσού τσεκουριού του – μα σαν βρέθηκε απέναντι στον Αποκεφαλιστή, αντί να γονατίσει μπροστά στο τσεκούρι, όχι μόνο κοίταξε τον Ιωάννη κατάματα, μα του μίλησε με λόγια μοναδικής θρασύτητας: «Γιατί δεν γονατίζεις μπροστά μου, Ιωάννη; Γιατί δεν λες πως δεν είσαι άξιος μήτε τα κουρέλια μου να γλείψεις;»

Όσοι τον άκουσαν, ενστικτωδώς απομακρύνθηκαν για να μην τους πιτσιλίσουν τα αίματα – τόσο σίγουροι ήταν πως το κεφάλι αυτού του θρασιμιού θα κυλούσε στο χώμα… Μα ακόμη και ο Ιωάννης αιφνιδιάστηκε: δεν μπορούσε καν να πιστέψει πως βρέθηκε κάποιος να του κάνει μια τέτοια χωσιά – επιπλέον, εκείνη την ώρα είχε τον νου του σε μιαν κοπέλα που τον γλύκανε απρόσμενα το προηγούμενο βράδυ. Πριν σηκώσει το τσεκούρι για να αποκεφαλίσει τον υβριστή, γύρισε το βλέμμα του – και τι είδε; Έναν σιχαμένο ξυπόλυτο, έναν άθλιο ζητιάνο που ήθελε να καμωθεί τον έξυπνο στον Αποκεφαλιστή. Τότε σκέ-

φτηκε πως δεν ήταν αντάξιό του το να αποκεφαλίσει ένα τίποτε. Με όλην την αλαζονεία της φήμης του και νιώθοντας απόλυτα ισχυρός μέσα στον θρύλο του, είπε περιφρονητικά στον ξένο, μιλώντας αργά και χαϊδεύοντας το τσεκούρι του: «Εγώ είμαι ο Αποκεφαλιστής... Εσύ, ποιος είσαι;»

Μα δεν έπρεπε να μπλεχτεί στα λόγια μ' έναν άγνωστο. Ο Ιησούς χαμογέλασε – ήξερε καλά ότι, άμα το πράγμα πήγαινε στις κουβέντες, εκείνος ήταν που κρατούσε το τσεκούρι. Η φωνή του ακούστηκε ειρωνικά γαλήνια – ωστόσο αρκετά δυνατή ώστε να τον ακούσουν όλοι γύρω: «Για πες μου, Ιωάννη, υπάρχει κανείς που να φοβάσαι ν' αποκεφαλίσεις;»

Ο Ιωάννης το ένιωσε πως ο άλλος γύρευε να τον σύρει σε παγίδα, ωστόσο δεν μπόρεσε να φανταστεί κάτι που ίσως να τον τρόμαζε. Επιπλέον, με την άκρη του ματιού του είδε τον κόσμο να μαζεύεται (τέτοιοι είναι οι οπαδοί, μαζεύονται θαρρείς από το πουθενά όταν πρόκειται να γίνει επεισόδιο, όπως τα όρνια στο κουφάρι). Φούχτιασε το τσεκούρι του γερά (σημάδι πως ήθελε να διασκεδάσει την ανησυχία του) και φώναξε στον κουρελή την απάντηση, τονίζοντας μια μια τις συλλαβές: «Όχι, δεν υπάρχει κανένας που να φοβάμαι ν' αποκεφαλίσω...»

Ο Ιησούς έμεινε για κάμποσο σιωπηλός – ακριβώς γιατί ως μέγιστος θεατρίνος ήξερε πως τούτη η σιωπή ανεβάζει στα ύψη το ενδιαφέρον του κοινού. Κατόπιν έριξε το φαρμάκι του ζυγισμένο, ανάμεσα στα μάτια: «Αφού, λοιπόν, είσαι τρανός αποκεφαλιστής και δεν φοβάσαι τίποτε, εμπρός: Αποκεφάλισε τον εαυτό σου...»

Τον είχε κατατροπώσει με τρεις φράσεις – αυτός, ένας άθλιος κουρελής, είχε καθαρίσει σαν βραστό αβγό τον θρυλικό Ιωάννη, που τον δόξαζαν σ' όλη την Παλαιστίνη. Μάλιστα ήτανε

τόσο σίγουρος για τη νίκη του, ώστε άφησε τον άλλονε να τον κοιτά σύξυλος και έκανε μια μεγαλοπρεπή μεταβολή για να φύγει. Ο κόσμος άρχιζε κιόλας το σούσουρο: ένας κουρελής είχε θαμπώσει με το βρομερό χνότο του το τσεκούρι του Αποκεφαλιστή…

Δεν είχε τελειώσει ωστόσο το μεσημέρι – κανένα μεσημέρι δεν τελειώνει πριν την ώρα του. Ο Ιωάννης ένιωσε τον κόσμο γύρω του να σκοτεινιάζει, να βυθίζεται σε ένα βαθύ πηγάδι γιομάτο πηχτό μαύρο. Ένα ελαφρύ αγέρι φύσηξε το κάθιδρο πρόσωπό του. Έξαφνα, όλα τού φάνηκαν απόλυτα καθαρά, σαν να τα έβλεπε κάποιος από ψηλά. Με μια κίνηση πέταξε καταγής την προβιά με τα αναρίθμητα στολίδια – απέμεινε γυμνός… Η φωνή του, παραμορφωμένη από την ένταση, έσκισε τον αέρα: «Κοίταξέ με, φαφλατά…»

Το τσεκούρι σφύριξε στον αέρα· οι περισσότεροι από όσους το σκέφτηκαν εκ των υστέρων (γιατί κανένας δεν πρόλαβε να το δει την ώρα που έγινε) κατέληξαν στο συμπέρασμα πως πρώτα στριφογύρισε το τσεκούρι γύρω από τη μέση του, κατόπιν έκανε ενάμιση κύκλο γύρω από τους ώμους του κι έπειτα με την τρομερή λεπίδα έκοψε πέρα για πέρα τον ίδιο του τον λαιμό – όλα αυτά με ταχύτητα αστραπής, που δεν μπορεί να τη συλλάβει το ανθρώπινο μάτι. Αυτός, εξάλλου, ήταν ο λόγος που δεν συμφωνούσαν όλοι οι αυτόπτες μάρτυρες στην περιγραφή τους· μέχρι που μερικοί είδαν άγγελο (ή και δαίμονα) εξ ουρανών να έρχεται με πελώρια σπάθα και ν' αποκεφαλίζει τον Ιωάννη – αστεία πράγματα δηλαδή… Το βέβαιο (αυτό το είδαν όλοι) είναι πως το κεφάλι του Αποκεφαλιστή πετάχτηκε δεκαπέντε μέτρα μακρύτερα.

Ακολούθησαν κάμποσες στιγμές σιωπής – σαν να είχε παγώσει ο χρόνος. Κατόπιν όρμησαν ουρλιάζοντας οι γυναίκες του Ιωάννη (εκείνες που ήδη είχαν σμίξει μαζί του, έστω για μια βραδιά, και εκείνες που σέρνονταν στους λόφους περιμένοντας υπομονετικά τη σειρά τους): ίσως να είναι παράξενο (ίσως πάλι όχι), μα όλες τους όρμησαν στο κομμένο κεφάλι αδιαφορώντας

για το σώμα που τους έδινε ηδονή, για τη γαϊδουρίσια ψωλή, για τις θεόρατες πλάτες… Φυσικά, ένα κομμένο κεφάλι για τόσες γυναίκες δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει μιαν ανείπωτη αγριότητα… Πολύ γρήγορα, τα ουρλιαχτά του θρήνου ανακατεύτηκαν με ιαχές επιθέσεων: οι γυναίκες χτυπούσαν η μια την άλλη, γδερνόντουσαν με τα νύχια τους, δαγκωνόντουσαν, κόβανε κομμάτια σάρκας και τα μασούσαν, πιτσιλιόντουσαν με αίματα και τα έγλειφαν, α λ λ η λ ο σ π α ρ ά ζ ο ν τ α ν .

Δεν σταμάτησαν ούτε όταν έπεσε η νύχτα κάμποσες ώρες υστερότερα – τουναντίον, το σκοτάδι τις βοήθησε να ολοκληρώσουν το αλληλοφάγωμα… Κι όσο περνούσε η ώρα, τόσο πιο πνιχτά γίνονταν τα ουρλιαχτά κι οι οιμωγές – θαρρείς η πείνα και ο πόνος, το μίσος κι η λαχτάρα, ο θάνατος και η πλησμονή να χωνεύονταν το ένα μέσα στο άλλο. Κάποτε ακούστηκαν και ρεψίματα: μέσα στη νύχτα μπορεί να γίνει ό,τι θες…

Με το ξημέρωμα όλα είχανε τελειώσει: ο λόφος είχε πλημμυρίσει στο αίμα (είναι στ' αλήθεια απίστευτο πόσο πολύ αίμα έχουν στις φλέβες τους οι ερεθισμένες γυναίκες). Το μόνο που έβρισκε κανείς ήταν φαγωμένα υπολείμματα ανθρώπινων μελών, χεριών, ποδιών, κεφαλιών, εντοσθίων – δεν υπήρχε μήτε μια πιθαμή γης δίχως ματωμένα αποφάγια. Από τους οπαδούς του Αποκεφαλιστή είχαν απομείνει στους γύρω λόφους λίγοι αποσβολωμένοι (οι πιο πολλοί είχανε φύγει από τη νύχτα για να πάνε να βρούνε τον Ιησού, να ακολουθήσουν αυτόνα πια). Ωστόσο, και τούτοι οι εναπομείναντες γρήγορα κατάλαβαν πως θα ήταν ματαιοπονία να ψάξουν το κεφάλι του Ιωάννη – προφανώς θα ήταν το πρώτο που θα είχε κατασπαραχτεί από τις μανιασμένες ερωμένες του– ή έστω το ακέφαλο κορμί του. Ήτανε τόσο τρομαγμένοι, που δεν μπήκαν καν στον κόπο να αναζητήσουν το χρυσό τσεκούρι ή τη στολισμένη προβιά (εύκολα θα τα έβρισκαν κάτω από τα ανθρώπινα απομεινάρια, αν έψαχναν). Μα φαίνεται πως μέσα τους είχε θαμπώσει πια το χρυσό τσεκούρι· αντί γι' αυτό, οι λιγοστοί οπαδοί προτίμησαν

να πλησιάσουν σιωπηλοί στον σωρό και να απλώσουν το χέρι στα απομεινάρια της ανθρώπινης σάρκας. Την ώρα που τα έφερναν στο στόμα, συνειδητοποίησαν την τρομερή πείνα τους. Τρώγανε για ώρα – ήταν ένα μουγγό πρωινό γεύμα των αντρών από τη (ζεστή ακόμη) σάρκα των γυναικών. Βλέπεις, όταν κομματιάζεται το κρέας, όλοι θυμόμαστε πως έχουμε δόντια: η α π ο φ ο ρ ά μ ά ς ε ν ώ ν ε ι .

Κατόπιν έφυγαν. Ήταν βέβαιο πως μέχρι το τέλος της ζωής τους θα μιλούσαν για κείνη τη μέρα που τέλειωσε ο Αποκεφαλιστής, παραλλάζοντας σιγά σιγά τη διήγησή τους προς τα εκεί που ήθελε να την πάει το ακροατήριό τους, ξεχνώντας αυτά που έπρεπε να ξεχάσουν και ενθυμούμενοι έξαφνα όσα έπρεπε να θυμηθούν. Μα για το πρωινό γεύμα τους, εξαρχής δεν είπανε κουβέντα: πάντοτε οι φτωχοί άνθρωποι πεινούνε – δεν είναι δα και αξιομνημόνευτο…

Αυτή είναι η αληθινή ιστορία εκείνου του Ιωάννη – του τρομερού Αποκεφαλιστή που έκοψε ο ίδιος το κεφάλι του. Και όλα όσα ακούστηκαν αργότερα, αυτά με τις βαφτίσεις στον ποταμό και τις προφητείες και τη Σαλώμη, είναι παραμύθια, παπαριές από εκείνες που κατεβάζουν αμάσητες οι άνθρωποι όταν δεν θέλουν να πιστέψουν την ίδια τους τη μύτη – κι ας το ξέρουνε όλοι πως μονάχα η μύτη δεν λαθεύει ποτέ.

ΔΕΙΛΙΝΟ 198ο
Στην άμαξα του Πέταρ Καϊνέρτζι

Στ' αλήθεια, μεγάλες εκπλήξεις περίμεναν όποιον έμπαινε στην άμαξα του Πέταρ Καϊνέρτζι κι έβλεπε τις ξεριζωμένες καρδιές μέσα σε γυάλινα δοχεία. Γιατί κανείς –μα κανείς– δεν μπορεί να φανταστεί πώς είναι σαν απομείνει γυμνή η καρδιά του κάθε ανθρώπου.

Ας πούμε, η καρδιά του Ζαν Ζακ Ρουσό – ξεκαρδισμένου στα 1749: είχε το χρώμα του σκατού· επιπλέον βρομούσε όπως τα ανθρώπινα κόπρανα – δεν τολμούσες να βγάλεις το πώμα από το δοχείο.

Σε αντίθεση, βέβαια, με την καρδιά του Μαρκησίου ντε Σαντ – ξεκαρδισμένου στα 1763: αυτουνού ήταν γαλάζια, διάφανη και μοσχοβολούσε μιαν υπέροχη μυρωδιά. Ναι, η καρδιά του Ντε Σαντ: όσοι τη μύριζαν, έχαναν την ψυχή τους για πάντα. Θαρρείς και έτρεχε ιχώρας στις φλέβες του, αντί για αίμα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 199ο
Ο θάνατος του χασάπη Αλέξανδρου

Όσα διάβασες για τον Αλέξανδρο και τον χαμό του είναι ψευτιές. Η μόνη αλήθεια είναι πως ο χασάπης Αλέξανδρος πέθανε στα ερείπια της αρχαίας Βαβυλώνας διαβάζοντας αυτό το *βιβλίο*.

Δύο εκδοχές υπάρχουνε για τον χαμό του. Η μια εκδοχή είναι πως έπεσε πάνω στην ιστορία που θανατώνει, και την πίστεψε. Ο θάνατός του ήταν ακαριαίος – θαρρείς να κεραυνοβολήθηκε. Τα περί βαριάς αρρώστιας και πυρετού ήτανε κόλπο, για να μην αγριευτεί ο στρατός και να οργανωθεί κατά το πρέπον η διαδοχή.

Η άλλη εκδοχή είναι πως δεν υπάρχει καμιά ιστορία που να σκοτώνει (άκου, λέει, *σκοτώνει*…) – και πως το *βιβλίο* αυτό είναι μια μεγάλη απάτη. Μα ο Αλέξανδρος ερεθιζόταν σεξουαλικά, κυριολεκτικά *γκάβλωνε*, με οτιδήποτε ήταν περίτεχνα τεχνουργημένο (γι' αυτό και μαλακίστηκε μπροστά στον Γόρδιο Δεσμό). Έτσι και με το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*: γκάβλωσε τόσο με τις ιστορίες του, που διαβάζοντάς τες άρχισε να μαλακίζεται ίσαμε τριάντα φορές την ημέρα – μήτε κοιμόταν μήτε έτρωγε. Από τη δεύτερη μέρα ανέβασε πυρετό, μα, παρά τις προειδοποιήσεις των γιατρών, δεν σταμάτησε να αυνανίζεται… Την έκτη μέρα διάβασε ετούτη εδώ την ιστορία που τώρα διαβάζεις· ο θρύλος λέει πως ξεψύχησε ακριβώς τη στιγμή που διάβασε τη λέξη *ξεψύχυσε*, καθώς μαζί με τη χυσιά βγήκε κι η ψυχή του *σφυρίζοντας σαν φίδι που επιτίθεται*…

Έτσι μπορεί να πει κανείς πως η άφταστη τέχνη του λόγου οδήγησε στον θάνατο τον χασάπη Αλέξανδρο. Κι ο χαμός του ήταν μια πικρή δικαίωση για την Ολυμπιάδα, η οποία ανέκαθεν πίστευε πως οι χυσιές θα πάρουν τη ζωή του γιου της.

ΔΕΙΛΙΝΟ 200ο
Τα λιοντάρια πεινούνε

Εκείνο το λιοντάρι-ρομπότ του Λεονάρντο ντα Βίντσι, που έφαγε τον αληθινό βασιλιά Φραγκίσκο, στο τέλος έφαγε τον ίδιο τον Λεονάρντο. Γι' αυτό και δεν υπάρχει πουθενά ο τάφος του – κι ας λένε πως και καλά ο τάφος υπήρχε σε μιάνα εκκλησία της Αμπουάζ και χαλάστηκε στα χρόνια της Επανάστασης του 1789. Θαρρείς κι αν ακόμη εκείνος δεν είχε φαγωθεί, θα βρισκόταν εκκλησία που θα δεχόταν να τον θάψει στα σπλάχνα της.

Και τίποτε δεν ήταν πιο φυσιολογικό από τούτη την κατάληξη: τα λιοντάρια πεινούνε – κι όταν πεινούνε, ακόμη και ρομπότ να είναι, χορταίνουν μονάχα με φρέσκο κρέας (ειδάλλως δεν θα τα λέγαμε λιοντάρια, θα τα λέγαμε ελάφια…) Ο Φρειδερίκος/*Φραγκίσκος* το ήξερε καλά – και για τον λόγο αυτό είχε διατάξει να βάλουν το λιοντάρι του Λεονάρντο σ' έναν περιφραγμένο κήπο έξω από την Αμπουάζ και να του πετάνε για φαγητό τρία πρόβατα κάθε μέρα. Μα ένα λιοντάρι δεν αντέχει τη μονοφαγία: μια νύχτα, λίγο πριν το χάραμα, βρήκε ένα κάγκελο του κήπου λασκαρισμένο, έφαγε τους δυο φρουρούς και ξαμολήθηκε…

Μπήκε στο δωμάτιο του Λεονάρντο, στον Πύργο του Κλου, σπάζοντας την πόρτα. Ο γέροντας μάγος εκείνη την ώρα ήταν μισοξαπλωμένος μες στο σκοτάδι και προσπαθούσε να μιμηθεί το σφύριγμα της καρδερίνας. Την ώρα που ένιωσε τα σιδερένια δόντια του δικού του δημιουργήματος να μπήγονται στον λαιμό του, παραξενεύτηκε: μα τα λιοντάρια δεν τρώνε πουλιά. Ήταν το τελευταίο πράγμα που πρόλαβε να σκεφτεί. Δεν έμεινε τίποτε από αυτόν – μονάχα τα σεντόνια του πλημμυρισμένα στο αίμα…

Όσο για εκείνο το ρομπότ-λιοντάρι, ποτέ δεν θα μάθεις με σιγουριά τι απέγινε. Κάποιοι λένε πως πήρε τα βουνά και τα δάση – ή ακόμη πως υπάρχει μέχρι σήμερα. Κάποιοι άλλοι, πάλι, επιμένουν πως μόλις έφαγε τον Λεονάρντο ησύχασε την οργή του και πέθανε κουρνιάζοντας σε μια γωνιά – όπως κάνουν όλα τα ζώα άμα φάνε τον Πατέρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 201ο
Κι ο Καλλίμαχος ξέρει

Φρούμαξε ο Καλλίμαχος με το νόγκι του Τριαρχίδη – που είχε βάλει φραγή, για να μην μπαίνουν επινοημένοι κανενός αλλουνού. Το φυσούσε και δεν του κρύωνε, ο μέγας γραμματικός: να του τη βγει έτσι ο δεύτερος, το λαδικό που ο ίδιος είχε επινοήσει… Και να αχαριστεύουν όλοι οι αιώνιοι του Κάπα που ξέμειναν απ' έξω: «Μακάρι να μας είχε επινοήσει ο δεύτερος, κι όχι ο πρώτος.» Τέτοια λέγανε, φτύνοντας τη φαρμακερή χολή τους…

Τότε ήταν που ο λυσσιαγμένος Καλλίμαχος επινόησε τον Μεγάλο Βασανιστή – και τον ονόμασε, βέβαια, *Θεό*. Ήτανε ένας αλλήθωρος που στεκόταν καρφωμένος πάνω από τους ανθρώπους και τους κοίταζε. Και τούτη η τρομερή αλληθωρία του έμπαινε σαν σκουλήκι μέσα στο μυαλό των από κάτω και τους γέμιζε φρίκη, δυστυχία, ανημποριά, τύψεις ενοχές και, φυσικά, τη βεβαιότητα πως ο θάνατος είναι τιμωρία. Αυτό κυρίως.

Έτσι φτιάχτηκε το θρίλερ της ζωής σου: ένας αλλήθωρος να γυρεύει να σου πάρει τον θάνατό σου… Και μόνο αν καταφέρεις να τον φτύσεις ίσια στα μάτια, ίσως και να γλιτώσεις – αν και εφόσον…

Γιατί, σαν τον επινόησε τον αλλήθωρο ο Κάπα, κατόπιν χάκεψε το νόγκι του τριάρχιδου και τον έχωσε μέσα. Έτσι, από καθαρή κακία: αφού δεν το 'φτιαξε αυτός το Παιχνίδι, να φαρμακώσει τη χαρά αυτών που μπαίνουν. Και για να θυμίσει σε όλους πως ήταν εκείνος, ο μέγας Καλλίμαχος, που έφτιαξε τα πάντα – άρα ξέρει και τα νόγκια και τα κολπέτα και όλα τα υπόλοιπα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 202ο
Το ρέψιμο της Μέδουσας

Σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο του Λονδίνου (μια σοφίτα είναι, γεμάτη με μυστηριώδη αντικείμενα που ενδέχεται να κουβαλούν δυνάμεις απροσδιόριστες και αχαρακτήριστες, τις οποίες κανένας δεν μπορεί –και δεν θα ήθελε– να φανταστεί) υπάρχει κι ένας παμπάλαιος καθρέφτης που έχει χαραγμένο πάνω του (με ατσάλινη βελόνα ή με κάποιο εργαλείο πολύ πιο αλλόκοτο) την αινιγματική φράση *GREMEFEMA*. Ελάχιστοι, στραβοί και παράξενοι, ρέκτες των ζοφερών ιστοριών που ξεπέρασαν το ανεκτό και παραχώθηκαν στη σιωπή, γνωρίζουν πως τούτη η φράση σημαίνει *GRE[Y] ME[DUSA] F[OR] E[VER] MA[STER]*. Μα κι αυτό θα παραμείνει στο μυαλό σου ένα θαμπό αίνιγμα, αν κάποιος δεν σου μιλήσει για την *Γκρίζα Μέδουσα*, αν δεν σου πει πως από όλους τους μεγάλους ηθοποιούς που υποκρίθηκαν τις ανθρώπινες πράξεις και τις ανθρώπινες κτηνωδίες μες στους αιώνες, το δίχως άλλο ο μεγαλύτερος ήταν ο Γουόλτερ Γκρέι ή *Γκρίζα Μέδουσα* (ναι, *Grey Medusa*, έτσι τον είπανε οι πικρόχολοι ομότεχνοί του, που τόσο τον ζήλεψαν). Κι εδώ που τα λέμε, αν μάθεις τι έκανε πάνω στη σκηνή εκείνος ο Γκρέι, είναι δύσκολο να φέρεις αντίλογο: ήταν αυτός που υποκρίθηκε την ακαταλόγιστη πείνα της συνείδησης (αυτό που ονομάζουμε λαχτάρα, οργή, μίσος, αγάπη, τρέλα ή ό,τι άλλο) με τόση ένταση, ώστε να πάει πέρα από τη λεγόμενη *κανονική ζωή* και, χρησιμοποιώντας μονάχα το βλέμμα του, να τυφλώνει, να παραλύει ή ακόμη και να σκοτώνει τους ίδιους τους συμπρωταγωνιστές του. Και δεν έμεινε μόνον εκεί, μα θέλησε να τραβήξει τούτη την υποκριτική του αγριότητα μέχρι το τέλος: αποφάσισε να φέρει στη σκηνή του θεάτρου αυτό που ο ίδιος λογάριασε ως *πραγματικότητα* και να χαθεί μέσα σε αυτό.

Λίγα πράγματα ξέρουμε για την καταγωγή εκείνου του Γκρέι: κατά πάσα πιθανότητα ήταν νόθο παιδί τσιγγάνων, παρατημένο ή και πουλημένο – το βέβαιο είναι πως μέχρι τα δέκα του χρόνια μεγάλωσε με μπουλούκια πλανόδιων που έκαναν παραστάσεις στις πόλεις και τις κωμοπόλεις της Σκοτίας. Μια παράσταση στους δρόμους του Εδιμβούργου το καλοκαίρι του 1872 έκανε έναν περαστικό λονδρέζο δικαστή να μαγευτεί από την τρομερή ματιά του δεκάχρονου παιδιού κλόουν: οι κόρες των ματιών του ήταν αλλόκοσμα γκρίζες, στο χρώμα της στάχτης, ή και στο χρώμα του στερνού ανέμου που τα κρυφά βιβλία έλεγαν πως, σαν θα έρθει η συντέλεια του κόσμου, θα σαρώσει τη Γη – ω, τέτοια ήταν η ματιά του: ένιωθες πως έμπαινε μέσα στον νου σου και τον ρουφούσε μέσα της σαν στρόβιλος. Έτσι, με τη μέριμνα εκείνου του φιλάνθρωπου δικαστή, το παιδί περιμαζεύτηκε από το Θέατρο της Βασιλικής Πρόνοιας του Λονδίνου (που είχε δημιουργηθεί για τα ορφανά και τα παιδιά των δρόμων) με το όνομα Γουόλτερ Γκρέι (και, αναμφίβολα, είναι απολύτως βέβαιο πως το επίθετό του οφειλόταν στο χρώμα των ματιών του).

Στα επόμενα χρόνια διέπρεψε σε όλες τις παιδικές παραστάσεις του Θεάτρου της Πρόνοιας. Λένε πως όταν ήταν δώδεκα χρονών έπαιξε ένα λιοντάρι – κι ο τρόπος που κοίταζε τους μικρούς συμπρωταγωνιστές του όταν έβγαινε θριαμβευτικά στη σκηνή και βρυχιόταν ήταν αρκετός για να τους κοπεί η λαλιά για κάμποσες εβδομάδες (για τρεις ή τέσσερις από αυτούς, και για όλην τους τη ζωή). Λίγο αργότερα, στα δεκατέσσερά του, σε μιαν άλλη παράσταση κατάφερνε να σβήνει τη φλόγα ενός κεριού με τη ματιά του – την ίδια ώρα που έλεγε την ατάκα του ρόλου του «σβήστε το φως». Στα δεκαπέντε του έγινε το πιο απίθανο: παίζοντας τον ρόλο του Αδάμ (σε ένα μάλλον σαχλό ημιφιλοσοφικό μονόπρακτο με τίτλο *Ο Αδάμ και το μήλο της Εδέμ*), κοίταξε το μήλο με τόσην ένταση, που άρχιζε να στάζει αίμα. Καθώς περνούσε ο καιρός και το παιδί μεγάλωνε, όλο και περισσότερο διαλύονταν οι αμφιβολίες για όσους ήξεραν δυο πράγματα από θέατρο: ο Γουόλτερ Γκρέι ήταν καμωμένος

για να γίνει ο τρανότερος ηθοποιός του κόσμου. Κι όσα παιδιά έπαιζαν μαζί του, έκαναν την προσευχή τους· κι όσοι τον σκηνοθετούσαν, τον κοίταζαν με τρόμο πραγματικό: το παιδί είχε μέσα του δυνάμεις υπεράνθρωπες, θεϊκές για κάποιους, δαιμονικές για τους υπόλοιπους – και το μόνο που έμενε ήταν να αναρωτηθούν αν θα φανερώνονταν για το καλό ή το κακό.

Οι δυσοίωνες σκέψεις επαληθεύτηκαν από την πρώτη ενήλικη παράσταση του Γκρέι τον Μάρτιο του 1882, όταν έπαιξε τον Άμλετ στη Σκηνή των Διαδόχων του Λονδίνου. Στ' αλήθεια, σε κείνη την πρεμιέρα έγιναν πράγματα απίστευτα: οι δυο συμπρωταγωνιστές του, ο Έντμοντ Κλάρινγκ που έπαιζε τον Κλαύδιο και ο Τζόνας Χίθγουικ που έπαιζε τον Λαέρτη, έπεσαν νεκροί από τη ματιά του, ενώ κι οι δυο συμπρωταγωνίστριες, η Μάργκαρετ Τζόουνς που έπαιζε την Οφηλία και η Στεφάνι Χόθορν που έπαιζε την Γερτρούδη, τυφλώθηκαν επειδή τις κοίταξε. Η Τζόουνς έχασε για πάντα την όρασή της όταν ο Γκρέι την κοίταξε για πρώτη και μοναδική φορά, σε εκείνη την πρώτη σκηνή της τρίτης πράξης, όπου ο Άμλετ λέει της Οφηλίας να κλειστεί σε μοναστήρι· η νεαρή ηθοποιός ξέσπασε ευθύς σε γοερές κραυγές «τυφλώθηκα, δεν βλέπω…», με αποτέλεσμα να πάρει τη θέση από την αντικαταστάτριά της για τις επόμενες σκηνές… Η Χόθορν, πάλι, τυφλώθηκε στη σκηνή της κάμαρας της Γερτρούδης, όταν μετά τον φόνο του Πολώνιου ο Άμλετ τάχα βλέπει ξανά το φάντασμα του πατέρα· σε αντίθεση με την Τζόουνς, η Χόθορν επέμεινε να παίξει το έργο μέχρι το τέλος – κι ας είπανε μετά οι γιατροί που την εξέτασαν πως οι αμφιβληστροειδείς είχανε καεί σαν να πέρασε από μπροστά τους πυρωμένο σίδερο… Στην τελική σκηνή ήρθαν και οι θάνατοι: ο Χίθγουικ/Λαέρτης και ο Κλάρινγκ/Κλαύδιος σωριάστηκαν νεκροί, αιμορραγώντας από τα μάτια (και μάλιστα ο Κλάρινγκ δίχως να τρυπηθεί από το τάχα *δηλητηριασμένο* σπαθί), τη στιγμή που ο Γκρέι/Άμλετ, βυθίζοντας το γκρίζο βλέμμα του μέσα τους (πρώτα στον Χίθγουικ κι έπειτα στον Κλάρινγκ), πρόφερε τα λόγια: *The point!-*

envenom'd too! Then, venom, to thy work.

Όλα αυτά την ώρα της παράστασης οι θεατές τα λογάριασαν για ιδιοφυή σκηνοθετικά ευρήματα – κι όταν έπεσε η αυλαία, η σκηνή σείστηκε από το χειροκρότημα· κανείς ποτέ του, μήτε οι γεροντότεροι, δεν είχε ξαναδεί τέτοια ερμηνεία. Μα φυσικά, όταν λίγη ώρα αργότερα έγιναν γνωστοί οι δυο θάνατοι και οι δυο τυφλώσεις, το Λονδίνο και ολόκληρη η Αγγλία συγκλονίστηκαν για κάμποσο καιρό. Αν η Χόθορν αρνήθηκε πεισματικά να κάνει μήνυση στον Γκρέι, η οικογένεια του Κλάρινγκ, ο αδελφός του Χίθγουικ και ο πατέρας της Τζόουνς το έκαναν: ωστόσο, μετά από μια πολύκροτη δίκη που κράτησε δυο εβδομάδες (καθώς κλήθηκαν γιατροί διαφόρων ειδικοτήτων, να πούνε την επιστημονική τους γνώμη), το δικαστήριο αθώωσε τον δεκαεννιάχρονο ηθοποιό, καθώς δεν αποδείχτηκε μήτε οποιαδήποτε πρόθεση για τον θάνατο και την τύφλωση των συμπρωταγωνιστών του, μήτε καν η προφανής αιτιώδης σύνδεση ανάμεσα στα όσα έπαθαν και στη ματιά του Γκρέι. Η μόνη ποινή που του επιβλήθηκε ήταν η φυλάκιση τεσσάρων μηνών για ασέβεια προς το δικαστήριο, καθώς αρνήθηκε να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση και να απολογηθεί, δηλώνοντας μέσω των συνηγόρων του πως κανένα δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία να δικάσει τα όσα συμβαίνουν σε μια θεατρική σκηνή.

Εκείνος ο *Άμλετ* του 1882 ήταν η πρώτη και τελευταία ανοιχτή παράσταση του Γκρέι στο Λονδίνο: όπως ήταν αναμενόμενο, η Σκηνή των Διαδόχων διέκοψε κάθε συνεργασία μαζί του και κανένας θίασος δεν τόλμησε να τον καλέσει, καθώς ήταν βέβαιο πως δεν θα βρισκόταν ηθοποιός που θα δεχόταν να παίξει μαζί του. Ο Γουόλτερ Γκρέι χάθηκε με τον ίδιο μυστηριώδη τρόπο με τον οποίο είχε εμφανιστεί, θαρρείς να εξαφανίστηκε από προσώπου γης – κι όπως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, έγινε θρύλος στην Αγγλία και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Πολύ γρήγορα οι συνάδελφοί του κι όλος ο κόσμος άρχισαν να αναφέρονται σε αυτόν με το όνομα *Grey Medusa* – σαφέστατη παραπομπή στη μυθική Μέδουσα, που με τη ματιά της πέτρωνε τους ανθρώπους και τους οδηγούσε στον χαμό. Όσο για

τους ηθοποιούς που βρέθηκαν μαζί του σε εκείνη την πρεμιέρα του *Άμλετ*, κανένας δεν ξαναβγήκε στη σκηνή: χρόνια αργότερα ο Άνταμ Λέερτον, που έπαιζε τον Οράτιο, δέχτηκε να μιλήσει και είπε πως «όταν στεκόσουν απέναντί του στη σκηνή, ένιωθες πως σε ζύγωνε ένα υποχθόνιο προϊστορικό τέρας που είχε μοναχά προσωπείο ανθρώπινο». Και φυσικά, όσο ο θρύλος θέριευε, τόσο περισσότεροι ήταν οι ψευταράδες που καυχιούνταν πως είδαν εκείνη τη μόνη εμφάνισή του στον ρόλο του μολυσμένου πρίγκιπα της Δανιμαρκίας – θαρρείς και η Σκηνή των Διαδόχων να μην είχε πεντακόσιες θέσεις, αλλά δέκα κι είκοσι χιλιάδες…

Στις τρεις δεκαετίες που ακολούθησαν, κυκλοφόρησαν για εκείνον τον Γκρέι οι μεγαλύτερες απιθανότητες που μπορεί να φτιάξει ο ανθρώπινος νους: πως είχε πάει στα βάθη της ασιατικής στέπας και είχε ιδρύσει μια καινούργια θρησκεία όπου λατρευόταν ως Θεός, πως βρισκόταν στις ζούγκλες του Μεξικού παριστάνοντας τη μετενσάρκωση του Αταχουάλπα και τρεφόταν με γκρίζα μάτια κοριτσιών, πως αυτός ήταν ο πραγματικός Όσκαρ Ουάιλντ (και πως το *Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι* ήταν ένα προφανές αυτοσχόλιο), πως ήταν ακόμη ο πραγματικός Νίκολας Τέσλα ή ο πραγματικός Φρειδερίκος Νίτσε ή και ο Τζακ ο Αντεροβγάλτης (γι' αυτό και δεν θέλησαν ποτέ να τον συλλάβουν), πως βρισκόταν στην Καλιφόρνια των Η.Π.Α. και έδινε κατ' οίκον παραστάσεις με μοναδικό θέμα την Ανάληψη του Χριστού, πως γυρνούσε σε ολόκληρη την Ευρώπη και θανάτωνε τους ανθρώπους με το βλέμμα του παίρνοντας τεράστιες αμοιβές (κάτι ανάλογο με αυτό που έκανε ο Πέτρο Μπόλε) ή και άλλες ιστορίες ακόμη πιο τερατώδεις… Μα ποτέ καμιά από αυτές τις εξωφρενικές φήμες δεν εξακριβώθηκε μήτε στο ελάχιστο – και τούτο φούντωνε τον θρύλο της Γκρίζας Μέδουσας όλο και περισσότερο.

Κι έξαφνα, μια μέρα του Απριλίου του 1911, εμφανίστηκε μια πέρα για πέρα αλλόκοτη ανακοίνωση στις μεγαλύτερες εφημερίδες του Λονδίνου: «*Η Γκρίζα Μέδουσα θα παίξει τον* Οιδίποδα Τύραννο *του Σοφοκλή, στο πρωτότυπο αρχαίο κείμενο, στο Θέατρο των Βράχων του Ντόβερ, στις 3 Ιουλίου του 1911 και ώρα 12 το*

μεσημέρι.» Φυσικά, οι περισσότεροι πίστεψαν πως είναι μια χοντροκομμένη φάρσα που έπαιζε με τον θρύλο του Γκρέι – εξάλλου δεν υπήρχε κανένα *Θέατρο των Βράχων* στο Ντόβερ… Μα την πρώτη εβδομάδα του Μαΐου η ανακοίνωση επαναλήφθηκε και στις εφημερίδες του Λονδίνου· αλλά, αυτή τη φορά, και στις εφημερίδες του Παρισιού. Και τον Ιούνιο εμφανίστηκε δημόσια επιστολή του ίδιου του Γκρέι, που ανακοίνωνε πως έφτιαξε ο ίδιος (μαζί με κάποιους εθελοντές) το Θέατρο των Βράχων του Ντόβερ και πως ο χώρος αυτός ήταν προορισμένο για να ανεβάσει μία και μοναδική παράσταση, τον Οιδίποδα Τύραννο – «*κάτι πολύ περισσότερο από το όνειρο ή τον εφιάλτη μιας ζωής*», όπως έγραφε…

Μετά από αυτό, ήταν επόμενο να γίνει το αδιαχώρητο στο Θέατρο των Βράχων του Ντόβερ εκείνη την 3η Ιουλίου του 1911: ηθοποιοί νέοι και παλιότεροι, συγγραφές, διανοούμενοι, εστέτ της τέχνης και λογής περίεργοι που είχανε μεγαλώσει ακούγοντας για το τρομερό βλέμμα του Γκρέι, έσπευσαν από κάθε γωνιά της Βρετανίας με αδημονία που υπερνικούσε τον φόβο τους. Όχι λίγοι ήρθανε κι από την υπόλοιπη Ευρώπη: ανάμεσά τους ο Προυστ –σιγά μην έχανε το θέαμα–, ο Πουτσίνι, ο Ντεμπισί, η Γερτρούδη Στάιν, ο Απολινέρ, βέβαια (δεν έλειπε από τέτοια ο Απολινέρ…) Κι άλλοι πολλοί, φαίνεται, πήγανε στο Ντόβερ στα κρυφά: μεταξύ αυτών τάχα και η Σάρα Μπερνάρ (που όταν της μιλήσανε για την επανεμφάνιση του Γκρέι, είπε με τη ζηλόφθονη έπαρση που ταίριαζε στον δικό της θρύλο: «Δεν έχω χρόνο για να παρακολουθώ ερασιτεχνικές παραστάσεις…»). Τριακόσιες θέσεις είχε το θέατρο, πάνω από εφτακόσιοι άνθρωποι στριμώχτηκαν στα καθίσματα, ενώ άλλοι τρεις χιλιάδες έμειναν απ' έξω – η αστυνομία, για να επιβάλει την τάξη, κάλεσε αγήματα του στρατού…

Και πράγματι, ακριβώς στις δώδεκα το μεσημέρι της καθορισμένης ημέρας (είχε μια γλυκιά συννεφιά εκείνο το πρωινό), η παράσταση ξεκίνησε: ένας άντρας απροσδιόριστης ηλικίας βγήκε στο κέντρο της σκηνής, έχοντας γυρισμένη την πλάτη στο κοινό: *Ω τέκνα, Κάδμου του πάλαι νέα τροφή*… Η φωνή του ερχότανε από τα έγκατα της γης – μα κανείς ακόμη δεν είχε

δει τα μάτια του, μήτε καν ο Χορός, καθώς οι άντρες που τον αποτελούσαν είχανε δεμένα τα μάτια τους με μαύρη κορδέλα – αστεία με την Γκρίζα Μέδουσα δεν γίνονταν. Ο πρωταγωνιστής συνέχισε να παίζει με την πλάτη, ώσπου στον τελικό μονόλογο του Προλόγου έκανε μεταβολή και γύρισε προς το κοινό: *Αλλ' εξ υπαρχής αύθις αύτ' εγώ φανώ.* Όταν αντίκρισαν το βλέμμα του, όλοι έβαλαν το χέρι τους μπροστά στα μάτια τους, όπως όταν σε τυφλώνει ο ήλιος· από τους εφτακόσιους θεατές, κανείς δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία: ήταν αυτός.

Η παράσταση κύλησε μέσα σε τρομακτική ένταση· όλοι οι άλλοι (άγνωστοι, προφανώς εθελοντές) ηθοποιοί, ο Κρέοντας, ο Τειρεσίας, η Ιοκάστη, οι βοσκοί, έπαιζαν με δεμένα μάτια – ακόμη κι οι θεατές έτρεμαν μην διασταυρωθεί το βλέμμα του με το δικό τους. Μα η Ιοκάστη, την ώρα που καταλαβαίνει πως ο Οιδίποδας είναι ο γιος της και τον εκλιπαρεί να σταματήσει την έρευνά του, έβγαλε τη μαύρη κορδέλα από τα μάτια της (και, βέβαια, όλοι ένιωσαν πως αυτό ήταν απόφαση της ηθοποιού και όχι σκηνοθετική οδηγία). Λίγο αργότερα ήρθε η πιο μεγάλη ώρα: οι βοσκοί συμπληρώνουν το παζλ, ο Οιδίποδας βλέπει μπροστά του όλην την αλήθεια: *Ιού ιού· τά πάντ᾽ αν ἐξήκοι σαφή. / Ω φως, τελευταίον σε προσβλέψαιμι νυν, / όστις πέφασμαι φύς τ᾽ άφ᾽ ων ου χρην, ξυν οις τ᾽ / ου χρήν ομιλών, ους τέ μ᾽ ουκ έδει κτανών.* Και εκείνη την ώρα ο Γκρέι, ενώ πρόφερε τα κρίσιμα λόγια, με μια αργή μα απίστευτα σταθερή κίνηση έχωσε τα δυο δάχτυλά του μέσα στα μάτια του. Το θέατρο ολόκληρο βόγκηξε με τρόμο.

Τότε, κι ενώ μήτε άχνα ακουγόταν στο θέατρο, έγινε το ακόμη τρομερότερο: Ο Οιδίποδας, ο Γουόλτερ Γκρέι (διάλεξε εσύ ποιος ήταν), ξερίζωσε με τα δάχτυλά του τούς βολβούς των ματιών του, τα ζύγισε μια στιγμή στη χνώτα του και μετά τα έβαλε στο στόμα του και τα έφαγε.

Τόσο πεινασμένος ήταν… Βλέπεις, είχε διαβάσει το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* κι είχε αρπαχτεί από τις φάλιες. Έτσι του

καρφώθηκε να παίξει τον αληθινό τάχα Οιδίποδα – να κάνει επιτέλους το αναμενόμενο από κάποιον που βλέπει την αλήθεια.

Και, ορθός κι αγέρωχος, τα μάσησε για κάμποσο τα ίδια του τα μάτια κι έπειτα τα κατέβασε στο στομάχι του. Από τις κόχες των ματιών του έτρεχαν σαν βρύσες τα αίματα, αλλά έδειχνε διόλου να μην νοιάζεται… Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, το μακρόσυρτο ρέψιμό του γέμισε τη σκηνή. Και την ώρα που ρευόταν εξαφανίστηκε, ναι, εξαφανίστηκε μπροστά στα μάτια όλων των θεατών, θαρρείς να ρουφήχτηκε από το ρέψιμό του.

Ήταν βέβαια το τέλος της παράστασης – γιατί η παράσταση τελειώνει όταν χάνεται ο πρωταγωνιστής. Μα οι θεατές (όσο να πεις, άνθρωποι υποψιασμένοι που δεν θα ξεγελιόνταν από ταχυδακτυλουργικά κόλπα) ήταν αποφασισμένοι να το ψάξουν, να το βεβαιώσουν *με τα δάχτυλά τους*: έτσι, όλοι (ή έστω, σχεδόν όλοι) κατέβηκαν στην σκηνή, ψάξανε τις πέτρες για κάποια μυστική κρύπτη, για κάποια μηχανή που ξεγέλασε τους θεατές – έφεραν τα πάνω κάτω, μα δεν βρήκαν τίποτε. Φυσικά, κάποιοι επέμειναν να μιλάνε για κόλπο. Ωστόσο, κάποιοι άλλοι σκέφτηκαν πως αυτό ήταν πράγματι το τέλος που ταίριαζε στον μεγαλύτερο ηθοποιό των αιώνων: ο Γουόλτερ Γκρέι, αυτός που τον είπαν *Grey Medusa*, είχε χαθεί μέσα στο δικό του ρέψιμο – αλίμονο, είχε χαθεί χωνεύοντας τον ίδιο του τον εαυτό.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 203°
Η τελευταία ιστορία

Αυτή είναι η τελευταία ιστορία του *βιβλίου*.

Στις 26 Σεπτεμβρίου του 1866 ο διαβόητος Αλαστράν πράγματι βρέθηκε όντως στο κάστρο του Σαντιγί και έβγαλε το ασημένιο κάλυμμα από την εικόνα *Άξιον εστί*. Μονομιάς ρουφήχτηκε μέσα – και κατόπιν ρουφήχτηκαν όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι της γης. Τίποτε δεν έμεινε έξω από το Αχόρταστο Μουνί.

Ό,τι άλλο κι αν γραφτεί (για τη *Στάλα του Χαμού*, για τον *Ταυ*, για τη *Σύνδεση*) είναι ψέματα.

Κι ό,τι κι αν γίνει, αυτή είναι η τελευταία ιστορία του *βιβλίου*.

Μετά από αυτήν δεν υπάρχει τίποτε.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 204ο
Τα φιλιά του Τζόις

Κάποτε ο Τζέιμς Τζόις πήγε στην Κολμάρ για να δει το *Πολύπτυχο του Ιζενχάιμ* του Γκρίνεβαλντ. Όταν στάθηκε μπροστά στην Ανάσταση, είχε μια αλλόκοτη παρόρμηση: φίλησε τα προτεταμένα χέρια του Αναστάντος – και, μονομιάς σε εκείνες τις ζωγραφισμένες καρφότρυπες φύτρωσαν δυο μουνιά. Γιατί αυτό δεν έστρεχε μόνο για τον Λάζαρο, μα για όλους τους αναστημένους εκ νεκρών: όπου φιλούσαν, φύτρωναν μουνιά.

Και καθώς του άρεσε αυτό που είδε, έδωσε κι άλλο φιλί στην εικόνα, στο μέτωπο του Χριστού: και πάλι ένα ακόμη ολοκόκκινο μουνί, μουσκεμένο από τα υγρά, έτοιμο να στάξει. Μα και τα μάτια του Τζιμ είχαν υγρανθεί από τα δάκρυα της συγκίνησης· πλέον ήξερε πως ένας ακόμη σκοπός είχε αναδυθεί στη ζωή του: ήταν το φύτεμα των μουνιών στις εικόνες των αναστημένων, κάτι απόλυτα σημαντικό και ζωτικά κρίσιμο για τη *βαθιά αφήγηση* που γύρευε…

Έτσι, για τρία χρόνια, ανάμεσα στο 1922 και το 1925, ο Τζόις άρχισε να γυρίζει τα μουσεία και τις εκκλησίες της Ευρώπης και να φιλά τα χέρια και το μέτωπο κάθε αναστημένου Χριστού. Κι έμοιαζαν οι αναστημένοι αλλόκοτα πλάσματα, με ένα μουνί στο μέτωπο, σαν τον κύκλωπα Πολύφημο.

Κι ανάμεσα στους αναστημένους βάλε και την *Αναδυομένη Αφροδίτη* του Μποτιτσέλι. Ειδικά για αυτήν πήγε στο Ουφίτσι και τη γέμισε μουνιά – γιατί και αυτή ένας αναστημένος ήτανε. Και φεύγοντας, καθώς περνούσε μπροστά από τη *Βάφτιση του Χριστού* του Βερόκιο και του μαθητή του, δεν κρατήθηκε· και εκτός από τον Ιησού, έσκασε κι ένα φιλάκι στο μάγουλο του αριστερού αγγέλου.

ΔΕΙΛΙΝΟ 205ο
Ο γιος του Νταλί

Είναι κοινό μυστικό πως ο Νταλί είχε βατραχίσια γλώσσα και πως τρεφότανε μ' έντομα. Κατά τα άλλα ήταν, ας το πούμε έτσι, κανονικός άνθρωπος (αν και δεν υπάρχουν μεγαλύτερα τέρατα από όσους ορίζουν αυτόνα τον *κανονικό άνθρωπο*).

Από τότε, μάλιστα, που γνώρισε την Γκαλά, εκείνη του επέβαλε μια ειδική δίαιτα: θα έτρωγε αποκλειστικά χρυσόμυγες του Παναμά, διότι μόνον αυτές ήταν αντάξιες της μεγαλοφυΐας του. Και τις χρυσόμυγες αυτές τις εκτρέφανε σε ειδικά κλουβιά και τις παίρνανε μαζί τους όπου κι αν πήγαιναν. Ο Νταλί την τήρησε αυτή τη δίαιτα για όλη του τη ζωή – ήταν κέρβερος η Γκαλά· κι άμα θύμωνε, αλίμονό του... Ελάχιστες φορές, όταν ήταν σίγουρος πως εκείνη δεν τον έβλεπε, έτρωγε στα κλεφτά καμιά μαυρόμυγα ή κανένα κουνούπι – με ηδονή απερίγραπτη, είναι η αλήθεια, καθώς δεν υπάρχει πιο αηδιαστική γεύση από τις χρυσόμυγες του Παναμά...

Κάποτε, στο τέλος της δεκαετίας του '50, ένας αμερικάνος συλλέκτης έφερε στον Νταλί ένα τεράστιο αβγό και του ζήτησε να το ζωγραφίσει... Είχε ύψος κοντά ένα μέτρο κι ήταν ολόλευκο – είχε βρεθεί σε μια σπηλιά στον Καναδά· κανένας δεν ήξερε από τι λογής πουλί ή ερπετό είχε γεννηθεί... Όταν εκείνος το είδε, γυάλισε το μάτι του· φρόντισε αμέσως να το κάνει δικό του, δίνοντας για αντάλλαγμα στον συλλέκτη τρεις πίνακες. Κατόπιν κόλλησε πάνω στο κάτασπρο αβγό το μουστάκι του Βελάσκεθ –αυτό που του είχε δώσει ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες για να του πάρει τον *Patrem Carum*– και κατόπιν το παρουσίασε στην Γκαλά: ήταν ο *Γιος του Νταλί*. Η Γκαλά αμέσως τον διέταξε να το εξαφανίσει από μπροστά της: από μιας αρχής τού είχε ξεκαθαρίσει πως δεν θα κάνανε παιδιά, διότι τα παιδιά

ρουφάνε από τους ανθρώπους τη Vim Vitalem. Ο Νταλί όντως το εξαφάνισε – μα δεν το κατέστρεψε: το καταχώνιασε σε μια αποθήκη ενός φίλου του. Κανένας πατέρας δεν αντέχει να σκοτώσει τον γιο του.

Χρόνια αργότερα, λίγους μήνες μετά τον θάνατο της Γκαλά, ο Νταλί έστειλε μήνυμα να του φέρουνε το μυστακοφόρο αβγό στον πύργο του στο Πουμπόλ: είχε έρθει η ώρα για να δει ο γιος του το φως του ήλιου. Εγκατέστησε στην κεντρική σάλα μια τεράστια μηχανή εκκόλαψης, ειδικά φτιαγμένη για την περίπτωση, και ένα πρωινό κάλεσε τους ελάχιστους έμπιστούς του να παρακολουθήσουν την εκκόλαψη του γιου του. Πράγματι το τεράστιο αβγό με το μουστάκι του Βελάσκεθ μπήκε στη μηχανή· τέσσερις ώρες αργότερα, το αβγό έσπασε. Όλοι πλησίασαν για να δούνε – μα το θέαμα ήταν μάλλον απογοητευτικό: από ένα τεράστιο αβγό είχε γεννηθεί μια τόση δα κατσαρίδα, ίδια στο μέγεθος με όλες τις *κανονικές* κατσαρίδες...

Ωστόσο οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα ενθουσιασμού: ο γιος του Νταλί είχε εκκολαφθεί. «Έχει το μουστάκι του πατέρα του...» είπε κάποιος. «Είναι φως φανάρι πως είναι μια μεγαλοφυΐα...» είπε ένας δεύτερος.

Μα εκείνη τη στιγμή πετάχτηκε σαν αστραπή η βατραχίσια γλώσσα του Νταλί: άρπαξε την κατσαρίδα και την έφαγε προτού κανένας προλάβει να αντιδράσει ή καν να ανοίξει το στόμα του. Από μικρό παιδί τις λιγουρευότανε τρελά τις κατσαρίδες.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 206ο
Η αλήθεια για τον Καλλίμαχο

Ο Καλλίμαχος, ολοκληρώνοντας τη φανταστική ιστορία της *Αρχαιότητας*, κάποια στιγμή επινόησε και τον ίδιο τον εαυτό του. Με άλλα λόγια, γράφοντας το παρελθόν του κόσμου επινόησε τον εαυτό του να γράφει την ιστορία του κόσμου – και του εαυτού του.

Τότε, γνωρίζοντας πως πρέπει να βρει μια πειστική εξήγηση για την ύπαρξή του, αποφάσισε να μην είναι άνθρωπος, αλλά χταποδάνθρωπος. Έτσι, σε μια μόνο στιγμή, επινόησε το είδος των χταποδανθρώπων – το οποίο έπρεπε να διασωθεί από τον αφανισμό. Και σκέφτηκε πως έζησε ως χταποδάνθρωπος και πως έγραψε όλα τα κείμενά του σβήνοντας τα χνάρια των ομοίων του για να γλιτώσει.

Και συνάμα κατάλαβε πως έπρεπε να πεθάνει σαν χταποδάνθρωπος.

ΔΕΙΛΙΝΟ 207ο
Ο *Ζίγκμουντ* ονειρεύτηκε

Το πρώτο όνειρο του *Φρόιντ* ήταν τα σβουνγκ. Προέκυψαν εκείνη την υγρή νύχτα της μεγάλης απόφασης και τον γέμισαν με ένα πρόσκαιρο μα εξαιρετικά πρωτόγνωρο λυτρωτικό αίσθημα – κάτι σαν *δικαίωση*. Μόλις ξύπνησε, τουλάχιστον για δέκα λεπτά ο βόμβος των σβουνγκ και η κοκκινίλα που σκορπούσε το σμήνος τους σαν να τον έκαναν να ξεχάσει την πικρίλα.

Ωστόσο πολύ σύντομα, και καθώς η απαίσια γεύση άρχισε να ξανάρχεται, ο *Ζίγκμουντ* διαπίστωσε με έκπληξη πως το όνειρό του είχε υλοποιηθεί (δεν ήξερε ακόμη αυτό που πια το ξέρουν μέχρι και τα παιδιά: πως τα όνειρα των ζόμπι υλοποιούνται). Πλέον τα σβουνγκ που λιάνιζαν τα πάντα ήταν μια πραγματικότητα που έπρεπε να τη διαχειριστεί.

Μα το πρόβλημα του παμπάλαιου *Φρόιντ* δεν ήταν η διαχείριση· μονομιάς άνοιξε την πόρτα της Χρονομηχανής, έβαλε μέσα τα σβουνγκ και τα έστειλε πέντε χιλιάδες χρόνια πίσω, ελπίζοντας με την τρομερή τους αγνότητα να αφανίσουν το παρελθόν του κόσμου: τους προγόνους του, τους προγόνους του απαίσιου *** που τον ανέστησε από τον τάφο – ή και, άμποτε, εκείνο το κοιμισμένο αγόρι που ονειρεύεται τον κόσμο.

Κι έτσι τα σβουνγκ έγιναν μέρος της Ιστορίας που ξέρεις…

Στη συνέχεια, μετά από εκείνο το πρώτο βράδυ, ο *Φρόιντ* άρχισε να ονειρεύεται τακτικά – έπαιρνε λογής ναρκωτικά και ρουφιόταν στον ύπνο. Έτσι, στα όνειρά του γέννησε ένα σωρό τέρατα – ή *θεία πλάσματα*· ο καθένας μπορεί να τα πει όπως θέλει: ανάμεσά τους τη Χίμαιρα, την Ύδρα, το Στόμα της Γης,

τους Σκώρους, τον Αποκεφαλιστή, την Ψωλοσυλλέκτρια Μπεατρίς, τον Μπάιρον, τον Λάβκραφτ, τον Αόμματο.

Λένε πως κι άλλα τέρατα (ή θεία πλάσματα) ήταν όνειρα του *Ζίγκμουντ*: ας πούμε, αυτό λέγεται και για τον Μόμπι Ντικ και τον Βαν Γκογκ και το φριχτό Αφτί. Κάποιοι μάλιστα λένε πως ο νεκροζώντανος ονειρεύτηκε ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό να βγαίνει από τον τάφο…

Εν πάση περιπτώσει, εσύ κράτα αυτό: όλους όσους ονειρεύτηκε, ο *Φρόιντ* τούς έβαλε στην Time Machine και τους ξαπέστειλε κι αυτούς πίσω βαθιά… Μήπως και κάποιο από τα τέρατα τού κάνει τη δουλειά και βυθίσει τον κόσμο στην ανυπαρξία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 208°
Κόμπος

Λένε πως η Ιβάνκα Πράχου, όταν ήτανε στον Στρυμόνα, γέννησε ένα μωρό. Στα σίγουρα είναι ψέματα, αλλά το λένε. Κάπου στις αρχές του 1933 το γέννησε, μέσα στο χιόνι. Είπανε πως το παιδί ήταν τέρας, μισός άνθρωπος και μισό φίδι. Κι αυτό παραμύθι θα 'τανε – ξέρεις δα πόσα λέγονταν για την Ιβάνκα.

Αυτό το μωρό, η Ιβάνκα το έφαγε μόλις γεννήθηκε. Λένε, το έκανε από πείνα – μα ίσως και να το έκανε από αγάπη. Ίσως και να ήθελε να το προστατέψει.

Κάποιοι, πάλι, λένε πως το μωρό δεν το έφαγε· πως το πήρε κάποιος πολύ δικός της άνθρωπος (η μυστηριώδης βοηθός της;) και το φυγάδευσε – και το πήγε σε έναν συλλέκτη τεράτων στο Άμστερνταμ, να το μεγαλώσει για δικό του. Έξι μήνες αργότερα, ο συλλέκτης το πούλησε στον Χόρχε Λουίς Μπόρχες – κι αυτός με τη σειρά του το έβαλε στη Χρονομηχανή και το ξέβρασε στη Φλωρεντία του 1466, στο εργαστήρι του Ανδρέα ντελ Βερόκιο.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 209ο
Η γλώσσα του Άραβα

Όταν ο Αμπντούλ Αλχαζρέντ άρχισε να γράφει περισσότερα απ' όσα έπρεπε, οι Μεγάλοι Παλαιοί ζήτησαν από τον Θεό να τους βοηθήσει – διότι ο Τρελός θα έβγαζε στη φόρα το παμπάλαιο Σχέδιό τους. Ο Ασπρογένης, αν και κάπως βαριεστημένα, δέχτηκε να τους εξυπηρετήσει – το 'ξερε καλά πως οι Παλαιοί ήταν τελειωμένοι από χιλιάδες χρόνια, δηλαδή μια ψόφια ιστορία· ωστόσο, τι να κάνουμε, τα αιώνια τέρατα πρέπει να βοηθιούνται αναμεταξύ τους.

Έτσι, ο Θεός έστειλε τον Αρχάγγελο Μιχαήλ να κόψει το κεφάλι του Τρελού Άραβα. Για τον Μιχαήλ ήσαν παιχνιδάκι· τον πέτυχε την ώρα του ύπνου – κι όπως συνηθίζουν οι τρελοί, ο Αμπντούλ μιλούσε ενώ κοιμόταν, μια ατέλειωτη σειρά λέξεων δίχως αναπαμό. Ο Μιχαήλ δεν κάθισε να προσέξει τα λόγια του – μέσα στην αιωνιότητα που έκανε αυτή τη δουλειά είχε ακούσει πάρα πολλά λόγια για να ξέρει πως οι λέξεις δεν σημαίνουν απολύτως τίποτε. Ευθύς αμέσως αποκεφάλισε τον Αμπντούλ και έβαλε το κεφάλι στο σινί, να το πετάξει σε μιαν πηγάδα, όπως τον είχε διατάξει ο Αφέντης του.

Ωστόσο, ενώ φτεροκοπούσε προς την πηγάδα, έξαφνα αντιλήφθηκε γύρω του έναν παράξενο βόμβο. Τότε σταμάτησε και διαπίστωσε πως εκείνος ο βόμβος ερχότανε απ' το σινί. Σαν το άνοιξε κι έβγαλε έξω το κεφάλι, με έκπληξη διαπίστωσε πως το κομμένο κεφάλι έλεγε ακόμη λόγια. Μα δεν του φάνηκε παράξενο: του 'χε συμβεί κι άλλες φορές, η γλώσσα του πεθαμένου να μην έχει καταλάβει τον θάνατο του σώματος – στις επόμενες ώρες, σιγά-σιγά, θα σιωπούσε. Και με ελαφριά καρδιά πέταξε το κεφάλι στο πιο βαθύ πηγάδι του κόσμου, στο όρος Αραράτ – εκεί που έριχνε τα κεφάλια και των άλλων δαιμονικών…

Όπως συνήθως συμβαίνεις τις περιπτώσεις αυτές το κομμένο κεφάλι του Αμπντούλ Αλχαζρέντ δεν σιώπησε – ίσα ίσα συνέχιζε το μουρμούρισμά του όλο και πιο δυνατό, τόσο που πολύ σύντομα δεν ήταν πια μουρμούρισμα, μα εκκωφαντικός ήχος που τρυπούσε τα μηνίγγια. Και καθώς όλα τα πηγάδια συνδέονται με την καρδιά του κόσμου (αυτό το ξέρουν πια και τα παιδιά), τα λόγια του Τρελού άρχισαν να ακούγονται μέσα σε όλα τα πηγάδια της γης, κάθε μέρα όλο και πιο δυνατά… Κι όλοι τρόμαζαν τόσο, που κανείς δεν πρόσεχε τα ίδια τα λόγια – στ' αλήθεια κρίμα, γιατί μια πρόταση ήσαν όλη κι όλη, μια πρόταση που επαναλαμβανόταν χιλιάδες φορές. Μήπως, άραγε, τούτη η φράση έκρυβε δεινά; Μήπως ο Θεός, ή έστω κάποιος από τους υποτακτικούς –αρχαγγέλους και λοιπούς–, θα έπρεπε να μπει στον κόπο να την άκουγε…

Οι Μεγάλοι Παλαιοί, εξαιρετικά ανήσυχοι, ζήτησαν και δεύτερη ακρόαση από τον Θεό: ένιωθαν πως το Σχέδιό τους εξακολουθούσε να απειλείται από το κομμένο κεφάλι του Αλχαζρέντ. Ο Θεός, μπαφιασμένος από τα λόγια τους, φώναξε τον αρχάγγελό του για να μάθει τι είχε συμβεί – κι ο Αρχάγγελος τού είπε τι είχε γίνει με το κομμένο κεφάλι του Τρελοάραβα… Κι ο Αφέντης του, εκνευρισμένος αυτή τη φορά, τον διέταξε να πάει στην πηγάδα του Αραράτ, να βρει το κομμένο κεφάλι και να του κόψει τη γλώσσα…

Κι ο Μιχαήλ, με βρεγμένα τα φτερά, πήγε πάλι στην πηγάδα του Αραράτ· κατέβηκε στα έγκατά της. Γρήγορα βρήκε το κομμένο κεφάλι του Τρελού να ντελαλίζει το παραλήρημά του. Δίχως χρονοτριβή, του άνοιξε το στόμα κι έκοψε τη γλώσσα από τη ρίζα – μεμιάς, βέβαια, τα λόγια σταμάτησαν. Ο Μιχαήλ έβαλε τη γλώσσα σε μεταξωτό μαντίλι και την πήγε πίσω στον Αφέντη – να του θυμίσει, επιτέλους, πως ήξερε να τελειώσει μια δουλειά.

Ο Θεός την είδε την γλώσσα με αηδία – ποτέ δεν του άρεσαν τα ανθρώπινα μέλη. Εν πάση περιπτώσει, αφού βεβαιώθηκε

πως δεν μπορούσε να πει λόγια ο Τρελοάραβας, *ε, τέλος καλό, όλα καλά*, είπε. Και φύσηξε μια με σιχασιά το μαντίλι και η γλώσσα έπεσε από τους ουρανούς.

Μα, κοίτα σύμπτωση: απ' ολόκληρη τη Γη, απ' τις ατέλειωτες θάλασσες και τις αχανείς στεριές, η γλώσσα του Αμπντούλ Αλχαζρέντ πήγε κι έπεσε στο λόφο της Κουπέλας. Δεν σου είναι άγνωστο αυτό το όνομα: είναι εκείνος ο λόφος με τις στοιχειωμένες μυγδαλιές, όπου ο άνεμος σφυρίζει ανθρώπινες λέξεις περνώντας ανάμεσα από τα πλεγμένα κλαδιά. Στα ίδια κλαδιά σκάλωσε και η κομμένη γλώσσα του Τρελού. Κι όπως το βράδυ ήρθε ο άνεμος σφυρίζοντας, η κομμένη γλώσσα σπαρτάρισε μέσα του επαναλαμβάνοντας εκείνες τις ίδιες λέξεις που κανένας δεν ήθελε να ακούσει. Και μονομιάς ο άνεμος γίνηκε μια ριπή τρομερή, μια ριπή που σάρωσε τον κόσμο. Και τα εκκωφαντικά λόγια του Τρελού μπήκανε (*χίμηξαν*, πες καλύτερα) μέσα στα αυτιά και στο νου και στις ψυχές, σαν σβουνγκ που λιανίζουν τα πάντα στο πέρασμά τους, και σκότωσαν όλους τους ανθρώπους κι όλους τους αγγέλους κι όλους τους θεούς. *Τέλος καλό, όλα καλά*, σαν να λέμε.

Μα πριν το τέλος, όλοι τους άκουσαν καθαρά, για μια και μοναδική φορά πριν χαθούνε, τα λόγια που σχημάτισε η κομμένη γλώσσα του Τρελού Άραβα:

Ήταν η φράση: Όσο με κόβεις, τόσο με λευτερώνεις...

ΔΕΙΛΙΝΟ 210ο
Η ένωση των ανθρώπων

Για σκέψου το: αφού ο ένας άνθρωπος τρώει τον άλλο και όλοι θα καταλήξουνε μέσα στον Τριαρχίδη, εν τέλει μες στο στομάχι του θα πραγματοποιηθεί η τελική ένωση του ανθρώπινου είδους. Αναμφίβολα, αυτή είναι μια αξιοσημείωτη προοπτική.

Δειλινό 211ο
Το διαμάντι του Σέλεϊ

Μεγάλη μπαρμπουτσαλιά πως και καλά ο Πέρσι Σέλεϊ πνίγηκε στη λίμνη του Κόμο, πέφτοντας από τη βάρκα επειδή φύσηξε αγέρι. Απ' άλλο λόγο πέθανε – κι ο Τρελόνι με τη Μαίρη τον κάψανε –τάχα επιτόπου– στην παραλία της λίμνης, για να μην μάθει κανένας τι είχε γίνει. Και ποια είναι η αλήθεια: ο Σέλεϊ πνίγηκε αποβραδίς, καθώς το διαμάντι που φύλαγε κάτω από τη γλώσσα γλίστρησε στο λαρύγγι του και τον έπνιξε.

Γιατί βέβαια ο Σέλεϊ επί δυόμισι χρόνια διάβαζε κάθε δειλινό αυτό το βιβλίο που κρατάς, έχοντας ένα διαμάντι κάτω από τη γλώσσα του. Του είχε γίνει τρελή εμμονή: ήθελε να γευτεί τον μούστο του διαμαντιού και να πεθάνει. Και είχε φτάσει πολύ κοντά στη χιλιοστή ιστορία. Ήδη το είχε νιώσει να χλωραίνει, το διαμάντι στο στόμα του.

Μα δεν άντεξε σε ένα τσιμπούκι που του έκανε η Μαίρη εκείνο το βράδυ του Ιουλίου του 1822 – ήταν σαν θεϊκή βεντούζα το στόμα της. Κι όπως του ρούφηξε το ψωλόχυμα, εκείνος σήκωσε το κεφάλι κι είπε «Oh God» ή κάτι τέτοιο – έτσι κύλησε το διαμάντι στο διάφραγμα και τον έπνιξε.

Και πριν τον θάψουν, του σκίσανε το λαρύγγι και του βγάλανε το διαμάντι – έτοιμο χλωρό διαμάντι ήτανε, κρίμα ήτανε να απολήξει στον τάφο… Το πήραν, λοιπόν, η Μαίρη και ο Τρελόνι και το έδωσαν στον Αλαστράν – και με τη σειρά του ο Αλαστράν το έβαλε στο στόμα του Patris Cari.

ΔΕΙΛΙΝΟ 212ο
Η Δομένικα Φραντζή χόρεψε

Η Δομένικα Φραντζή ανέβασε μία και μόνη φορά τους μαθητές της στην Κουπέλα τον Φεβρουάριο του 1977 – κι εκεί χόρεψε λόρμπα, τι άλλο…

Κι οι μαθητές την ακολούθησαν στη λόρμπα – τι μαθητές θα ήταν ειδάλλως; Ίσως να σφύριξε ο άνεμος – ίσως κι όχι. Το βέβαιο ήταν πως μπήκανε όλοι, κι αυτή και οι μαθητές της, ίσια βαθιά στον θάνατο – πού αλλού…

Έτσι τέλειωσαν οριστικά – κι η γυναίκα και τα παιδιά. Κι όποιος γράφει άλλα, λέγοντας πως είναι τάχα μαθητής της, δεν είναι βέβαια μαθητής της – είναι ένας ψεύτης.

ΔΕΙΛΙΝΟ 213ο
Η ιδέα του Νταρτούιγ

Λένε πως ο Νταρτούιγ είχε την ιδέα και η Σίσσυ, η ξεκαρδίστρια Αυτοκράτειρα, ανέλαβε να την εφαρμόσει: θα άνθιζαν, λέει, την καρδιά του Νίτσε. Έτσι, στις αρχές του Ιανουαρίου του 1898, η Σίσσυ πήγε στη Βαϊμάρη και ζήτησε από την Ελιζαμπέτα την καρδιά του διάσημου κατάκοιτου αδελφού της. Εκείνη, ξετρελαμένη που την επισκέπτεται η Αυτοκράτειρα, μόνο που δεν κατουρήθηκε απάνω της: ας έπαιρνε η Σίσσυ και την καρδιά, ας έπαιρνε και το συκώτι… Μόνον το στομάχι και το έντερο να μην του έπαιρνε, γιατί ο φιλόσοφος τρεφόταν αποκλειστικά από τα ίδια τα σκατά του. Όλα τ' άλλα στην απόλυτη διάθεσή της Ευγενείας Της…

Έτσι, η Ξεκαρδίστρια την ξερίζωσε πατ κιουτ την καρδιά του Φρειδερίκου Ν. και την πήγε στον Νταρτούιγ, στο Αχίλλειο. Κι αυτός την έβαλε στον πάγο μέχρι την άνοιξη του 1906, οπότε –αλίμονο– και την έκανε λουλούδι – με τα γνωστά σε όλους μας αποτελέσματα…

ΔΕΙΛΙΝΟ 214ο
Ο Οβίδιος μόνος του σκέφτηκε

Μόνο ένας βλαμμένος μπορεί να πιστέψει το παραμύθι για το χέλι-Οβίδιο που και καλά, τον έφαγε το χέλι-Χριστός σε έναν λόφο, μια νύχτα, σε μια μονομαχία λόγων, σκάφη με σκάφη… Σε ποιους πουλάνε τέτοια φύκια; Πού ακούστηκε οι ανύπαρκτοι να τρώνε τους υπαρκτούς;

Άκου λοιπόν τι έγινε στ' αλήθεια: πράγματι, ο μεταμορφωμένος Οβίδιος πήγε να πεθάνει ως χέλι στη Θάλασσα των Σαργασσών. Μα είναι τρελό πηγάδι ο ανθρώπινος νους – έστω κι αν το σώμα έχει μεταμορφωθεί: ενώ το χέλι, που κάποτε ήταν ο ξακουστός Ρωμαίος ποιητής, πάλευε να βυθιστεί στην ψαρίσια ασυνειδησία και να τελειώσει έτσι, έξαφνα μέσα στο βάθος του νου του γεννήθηκε, ολόκληρη και με κάθε της λεπτομέρεια, η ιστορία του Χριστού – δηλαδή, κάποιου χελιού που θα γυρίζει στις αμμούδες και θα ταΐσει το σώμα και το αίμα στους άλλους. Και σαν καλός αυνάνας που ήταν ο δικός μας (όπως όλοι οι ποιητές όλων των αιώνων), γκάβλωσε τόσο με την ιστορία του, που ένιωσε να έλκεται ανεπίστρεπτα από αυτήν, να τη *θέλει* όλο και πιο απόλυτα, να κυβερνιέται από αυτήν…

Τα υπόλοιπα ήταν λίγο ή πολύ αναμενόμενα: το χέλι-Οβίδιος λησμόνησε μονομιάς την επικείμενη καταβύθισή του στην πολύχρωμη νιρβάνα των ψαριών και πήρε ανάποδα το Γκολφ Στριμ για να φτάσει στη λίμνη της Γενισαρέτ, να ζήσει την παραμύθα που γέννησε ο νους του… Έτσι, όταν έφτασε, κάμποσες εβδομάδες αργότερα, άρχισε να βγαίνει ο ίδιος στις αμμούδες και να λέει αυτά που είχε να πει: πως οι πεινασμένοι θα χορτάσουν με το σώμα και το αίμα του, πως θα σαπίσουν μες στην ατέλειωτη ψυχή του, πως θα αφανιστούν στην απύθμενη άβυσσό του… Και πράγματι ο κόσμος άρχισε να βουρλαί-

νεται – όπως κάνει πάντοτε με όσους τού τάζουν έναν *αληθινά βαθύ* θάνατο, δίχως πάτο…

Τότε του μπήκε η δεύτερη ιδέα, του χελιού μας – ανέκαθεν τις είχε εύκολες τις ιδέες: άρχισε να βγαίνει στα ρηχά και τούτη τη φορά να συστήνεται με το ρωμαϊκό του όνομα και να λέει πως το *άλλο* χέλι που τους έταζε *σώμα, αίμα* και ατέλειωτη ψυχή ήτανε παλιοψεύτης. Και την επόμενη μέρα ξανάβγαινε ως Ιησούς και κατόπιν πάλι ως Οβίδιος… Και κανείς από τον κόσμο δεν σκέφτηκε πως πρόκειται για το ίδιο χέλι – για τους ανθρώπους τα χέλια μοιάζουν απελπιστικά μεταξύ τους· το ίδιο και οι άνθρωποι για τα χέλια…

Τα άλλα να ξέρεις. Μια μέρα το χέλι-Οβίδιος προκάλεσε το χέλι-Ιησού σε μονομαχία, και την επόμενη το χέλι-Ιησούς αποδέχτηκε την πρόκληση. Ορίστηκαν η νύχτα κι ο λόφος όπου θα γινόταν – κι η σκάφη όπου θα μπαίνανε οι δυο μονομάχοι για να μεταφερθούν θα ήταν μία. Κι όταν, το κρίσιμο σούρουπο, έγινε η μεταφορά, μέσα στην έξαψή τους για τον επικείμενο αγώνα οι άνθρωποι δεν κατάλαβαν πως ένα χέλι ήταν μες στη σκάφη, πως το ίδιο χέλι ήταν και ο Ιησούς και ο Οβίδιος.

Κάποτε άρχισε η μονομαχία. Πρώτα μίλησε το χέλι-Οβίδιος και είπε αυτά που είπε. Και κατόπιν το χέλι-Ιησούς, μανιασμένο από την οργή του, το έκανε μια χαψιά το χέλι-Οβίδιο. Μα καθώς κι οι δυο ήταν το ίδιο χέλι, στην πραγματικότητα *ένας έφαγε τον ίδιο τον εαυτό του*. Αν το καταλαβαίνεις, πάμε καλά – αν όχι, δεν μπορώ περισσότερα.

Τέτοια ξέτελα είχε ο Οβίδιος. Και, βέβαια, όσοι είχαν μαζευτεί εκείνο το βράδυ έμειναν με την απορία – είναι πολύ βαριά όλα αυτά για να τα νιώσουν οι πεινασμένοι. Και καθώς δεν βρήκαν μέσα στη σκάφη τίποτε φαγώσιμο, έμειναν με την όρεξη και κατέβηκαν από τον λόφο βρίζοντας.

ΔΕΙΛΙΝΟ 215ο
Χορταίνει μόνο

Μην κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας. Το Χταπόδι της Λίμνης ήταν ο Θεός. Γι' αυτό ήταν και τόσο σοφό.

Και το 'ξερε βέβαια πως στο τέλος θα πεθάνει, όσο κι αν το τάιζαν. Πάντοτε πεθαίνει ο Θεός. Γιατί, όσους κι αν τρώει, χορταίνει μόνο αν φάει τον εαυτό του.

Δειλινο 216ο
Ο αληθινός γκουρμέ

Στα χρόνια που ακολούθησαν την εκτέλεση της Μαρίας Αντουανέτας, το μπλε μέλι που έτρεχε από το μουνί της έγινε φυσικά ανάρπαστο. Χιλιάδες πανάκριβα φιαλίδια κυκλοφορούσαν με παχύρευστο μπλε υγρό και όλα πλασάρονταν για αυθεντικά χύσια της Αντουανέτας – που ήταν γιατρικό, φαρμάκι, ερωτικό και σεξουαλικό φίλτρο –αυτό κυρίως–, ελιξίριο νεότητας, μέλι της λησμονιάς κι ό,τι άλλο μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου. Και αυτή η φρενίτιδα εξακολούθησε με αμείωτη ένταση στις δεκαετίες και τους αιώνες που ακολούθησαν· αν όλα τα μπλε μέλια που πουλήθηκαν ως μουνοχύματα της Γκαβριάρας ήταν πράγματι αληθινά, η Αντουανέτα θα είχε χύσει τον Δούναβη ή και ολόκληρη την Κασπία Θάλασσα…

Κι από όλους τους μεγάλους γλυκατζήδες των αιώνων που ονειρεύτηκαν βαθιά το μέλι της Αντουανέτας, όπως καταλαβαίνεις, υπήρξε ένας που το επιθύμησε περισσότερο κι από τον Θεό του – ή τον θάνατό του, αν δεν είναι το ίδιο ετούτα τα δύο. Και ετούτος δεν ήτανε ένας από τα δεύτερα, να βαυκαλιστεί με φιαλίδια της πλάκας που τα πουλάνε σε παζάρια και πανηγύρια ή τα προσφέρουν ξεπεσμένοι δήθεν μάγοι σε κοριτσάκια και υστερικές γριές· ήταν ο Μαρσέλ Προυστ, αυτός που μπορούσε, αν ήθελε, να δώσει απαντήσεις στα αινίγματα που ψιθυρίστηκαν στα αρχαία κοχύλια του Τίγρη ή να πείσει τους εξωγήινους πως ο ίσκιος είναι η αληθινή ύπαρξη και το σώμα μια χαζή οφθαλμαπάτη. Και για πολλά χρόνια, σε όσους έρχονταν και του έταζαν πως έχουν (ή, έστω, ξέρουν ποιος έχει) το «αληθινό μέλι της Αντουανέτας», εκείνος ο τρομερός Πι έκοβε τη συζήτηση μονομιάς, με τις ίδιες περίπου στερεότυπες κουβέντες: «Κανείς δεν έχει το αληθινό μέλι της Αντουανέτας», έλεγε, «γιατί, όποιος κι αν το είχε, το καταέγλειψε ο ίδιος από την πρώτη στιγμή…»

Ωστόσο, η ζωή είναι πιο μεγάλη από τον εαυτό της: τον Σεπτέμβριο του 1913, ο Προυστ έλαβε ένα γράμμα από τη Βιέννη, όπου κάποιος εντελώς άγνωστός του «αυστριακός» (αυτό τουλάχιστον ισχυριζόταν) «ποιητής» (ποιος ξέρει τι φρικαλέους στίχους θα αράδιαζε) του έγραψε κάτι φαινομενικά ακαταλόγιστο: πως στις 26 του Σεπτεμβρίου, στο πλοίο *Αρτούρ* που ξεκινούσε από τη Βρέστη για να φτάσει στο Ντακάρ (με ενδιάμεσους σταθμούς τη Λισαβόνα και την Ταγγέρη), θα του έδινε το μέλι της Αντουανέτας. Το αυτονόητο θα ήταν να πιστέψει πως ήταν μια σαχλή φάρσα – αν όχι μια προφανής παγίδα: αρκεί κανείς να σκεφτεί πως ο μυστηριώδης «ποιητής» τάχα του πρόσφερε κάτι ανεκτίμητο δίχως να γυρέψει το παραμικρό αντάλλαγμα… Παρ' όλα αυτά και παρά τη συνήθεια του να πετάει αμέσως τα γράμματα των αγνώστων, ο απίστευτα σνομπ Προυστ φύλαξε εκείνον τον φάκελο, που είχε πράγματι αυστροουγγρικό γραμματόσημο και σφραγίδα: θαρρείς να είδε *κάτι* στο ακανόνιστο τρέμουλο του γραφικού χαρακτήρα του αποστολέα, θαρρείς να τον έπιασε *κάτι* στο βαθύ παραλογισμένο ύφος – σαν μυρωδιά που τρυπώνει στα ρουθούνια από μακριά. Και στις 20 του μηνός, ολωσδιόλου απρόσμενα ακόμη και για τον ίδιο του τον εαυτό, ο Μι Πι πήρε τον τότε φίλο του (ή και εραστή του) Σομιέ Ζιρές και ακόμη δυο φίλους και ξεκίνησαν για τη Βρέστη, για να επιβιβαστούνε στο *Αρτούρ*, ακριβώς όπως του υπέδειξε ο αινιγματικός επιστολογράφος.

Τα υπόλοιπα έγιναν όπως μπορείς να τα φανταστείς. Σαλπάρισαν απόγευμα, πάνω στο δειλινό· όλην τη νύχτα ο Προυστ και οι φίλοι του έμειναν άγρυπνοι στο κατάστρωμα. Λίγο πριν το ξημέρωμα, ο φτερωτός δαίμονας ήρθε πετώντας. Ήταν βέβαια ο Γκέοργκ Τρακλ – ή, αλλιώς, το νυχτερινό όνειρο του *Πατέρα του Τρόμου*. Και καθώς την ημέρα ήτανε ο πανίσχυρος *Ροβεσπιέρος* και ζούσε στα 1793, ήταν το μόνο εύκολο για αυτόν να βρει το μέλι της Αντουανέτας – αρκούσε μια διαταγή του, ποιος θα τολμούσε να τον γελάσει… Και πράγματι έδωσε τη διαταγή· είναι, βλέπεις, ακατανόητες οι βουλές

των τρομερών ανθρώπων: προφανώς η άλλοτε διαμαντομούνα πως άξιζε για μια μόνο φορά να μεταφέρει κάτι από τη μέρα στη νύχτα του – κι έτσι ο βιεννέζος *Γκέοργκ Τρακλ* έστειλε την επιστολή στον παριζιάνο Μαρσέλ Προυστ, που ήδη ήταν ξακουστός πως γύρευε *βαθιές γλύκες*.

Η συνάντησή τους στο κατάστρωμα του *Αρτούρ* δεν κράτησε παραπάνω από λίγες στιγμές. Ο Σομιέ, που στεκόταν σε απόσταση δέκα μέτρων, είπε αργότερα πως, από τη στιγμή που άκουσε τα φτεροκοπήματα μέχρι την ώρα που ο φτερωτός δαίμονας (αρχάγγελος του σατανά, το δίχως άλλο) χάθηκε μέσα στη νύχτα, πρόλαβε μετά βίας να ψιθυρίσει έναν ψαλμό. Την ώρα που ο φτερωτός *Τρακλ* έδωσε το φιαλίδιο στα χέρια του Προυστ, εκείνος τον κοίταξε καταπρόσωπο – ήξερε πού να βλέπει ο Πι, γι' αυτό εξάλλου ήταν ο Προυστ και όχι κανένας δεύτερος. Χρόνια αργότερα εξομολογήθηκε τι είδε εκείνη τη στιγμή, πριν ο φτερωτός άνθρωπος ξαναγίνει ένα με τη νύχτα του: *κάτι* σαν βλέμμα δίχως μάτια, *κάτι* που ήταν το ακριβώς αντίθετο από τη λάμψη, πηχτό και αξεδιάλυτο, σαν σκοτάδι που ξαναράβει την παρθενιά του…

Σε λίγη ώρα ξημέρωσε. Όταν η μέρα φώτισε, ο Προυστ άνοιξε τη χούφτα του και κοίταξε το φιαλίδιο. Μόνο σαν είδε το βαθύ μπλε χρώμα, ο Προυστ κατάλαβε: ήταν στ' αλήθεια το μπλε μέλι της Αντουανέτας. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του. Και τότε έκανε κάτι ακατανόητο και απονενοημένο: πέταξε το φιαλίδιο στον ωκεανό. Ο Σομιέ και οι άλλοι τον κοιτούσαν έκπληκτοι: ο μεγαλύτερος γλυκατζής των αιώνων πέταξε στη θάλασσα το γλυκύτερο μουνόχυμα του κόσμου.

Δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς ένας αληθινός γκουρμέ τραβιέται μονάχα από το *κέντρο* της αβύσσου: *τίποτε δεν θα μπορούσε να ήταν πιο γλυκό από το μπλε που είδε εκείνο το ξημέρωμα*. Και δεν γινόταν αυτός, ο τρομερός Προυστ, να χαλάσει με τη γλώσσα και τον ουρανίσκο *τη γεύση που άπλωνε*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 217ο
Η επινόηση του Μπόρχες

Τον Μπόρχες τον επινόησε ο Τριαρχίδης, για να πάει κάποιος και να τελειώσει με την Πενθεσίλεια. Γιατί του την είχε πέσει ο Καλλίμαχος να πάει αυτός να καθαρίσει την μπουγάδα με την Αμαζόνα – μα ήτανε γνωστός χέστης ο τριάρχιδος: μήτε μια τρίχα του τρίτου του αρχιδιού δεν χαλάλιζε για το κοινό καλό· μόνο στο σίγουρο φαγητό πήγαινε, το μουνάκι.

Άκου, λοιπόν, πώς έγιναν τα πράγματα: μόλις η Πενθεσίλεια τέλειωσε τον Τρωικό Πόλεμο αφανίζοντας στους κρατήρες που 'χε στη θέση των ματιών της ό λ ο υ ς τους Έλληνες κι ό λ ο υ ς τους Τρώες, ξαμολήθηκε στον κόσμο – σ' Ανατολή και Δύση, όπου την έβγαζε ο δρόμος της. Κι από όποια πόλη περνούσε, την αφάνιζε: μόνο τα κτίρια άφηνε πίσω της, σα βόμβα νετρονίου. Γιατί όλοι οι άνθρωποι, ντόπιοι και ξένοι, σαν μάθαιναν τον ερχομό της, έκαμαν ουρές για να αφανιστούν μέσα της – αυτό σ' το είπανε κι άλλη φορά: παρά τα όσα λένε οι σοφοί και οι παπάδες όλων των αιώνων, τίποτε δεν τραβάει τους ανθρώπους όσο η βαθιά άβυσσος.

Κι ο Καλλίμαχος το φυσούσε και δεν του κρύωνε: αυτός είχε επινοήσει τη Βασίλισσα των Αμαζόνων για μια μόνο δουλειά, για μια συγκεκριμένη αποστολή – κι εκείνη είχε πάρει αμπάριζα και δεν σταματιόταν. Γ ι α τ ί, ό σ ο γ λ υ κ α ί ν ο ν τ α ν ο ι ά ν θ ρ ω π ο ι ν α α φ α ν ί ζ ο ν τ α ι, ά λ λ ο τ ό σ ο γ λ υ κ α ι ν ό τ α ν κ ι α υ τ ή ν α α φ α ν ί ζ ε ι – άβυσσος η ψυχή των γυναικών, που λέμε…

Κάποτε, μέσα στην οργή του για την ίδια του την επιπολαιότητα, ο Κάπα φώναξε τον Τριαρχίδη και του πέταξε το μπαλάκι: δεν ήξερε τι θα έκανε, ας έκοβε τον λαιμό του, φτάνει να την

τέλειωνε. Κι ο τριάρχιδος μελέτησε την υπόθεση με χαρτί και μολύβι: να πάει να σταθεί αυτός μπροστά στην Αμαζόνα, ούτε λόγος – ήξερε καλά τον εαυτό του, δεν ήταν για δύσκολα… Γρήγορα κατέληξε και στο συμπέρασμα: μόνον ένας πολύ τυφλός και πολύ διεστραμμένος μπορούσε να την κάνει ζάφτι την ανεξέλεγκτη Βασίλισσα και να μην ρουφηχτεί από τους τρομερούς κρατήρες που είχε στη θέση των ματιών…

Έτσι επινοήθηκε ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες… Τυφλός εξαρχής (κι άσε τι λένε) και απόλυτα διεστραμμένος – τόσο, που να μπορεί να φαντάζεται το ίδιο το πρόσωπο του Θεού, την απόλυτη ευθεία, το ελάχιστο σημείο ή κι ένα φίδι που τρώει τον εαυτό του και έξαφνα αφανίζεται από τον υλικό κόσμο.

Ο τυφλός έπιασε αμέσως δουλειά – ούτε προσαρμογή χρειάστηκε ούτε τίποτε: ήθελε προφανώς να δείξει στους επινοητές του την πρέπουσα προθυμία, για να τον κρατήσουν. Από το πρώτο βράδυ πήγε και βρήκε την Πενθεσίλεια. Η τρομερή Αμαζόνα ήταν στον δρόμο για την πόλη Νινευή· πήγαινε να την ερημώσει κι αυτήν. Την πέτυχε ένα βράδυ σε ένα πηγάδι – μόλις άκουσε την ανάσα του, η Αμαζόνα έβγαλε την περικεφαλαία της και του είπε: «Είναι μεγάλη τύχη να ρουφηχτείς στο φεγγαρόφωτο…» Μα ο Μπόρχες τής απάντησε μονομιάς: «Είναι μεγάλη αρετή η τυφλότητα στο φεγγαρόφωτο…» – και της απαντούσε εκ του ασφαλούς ο απαίσιος γιατί, όντας τυφλός, δεν γινότανε να ρουφηχτεί. Κατόπιν έβαλε μπρος το μεγάλο κόλπο: άρχισε να της απαγγέλλει ένα αρχαίο σουμεριακό ποίημα με αλλόκοτο μέτρο. Μιλούσε για κάποιονε παλιό πρίγκιπα με το όνομα Σανλόρ, που είχε μια κωλοτρυπίδα που 'βγαζε στο κενό, στην απόλυτη ανυπαρξία… Κι όλοι θέλανε να κοιτάξουν την κωλοτρυπίδα του για να αντικρίσουν το απώτατο κενό – μα όταν τη βλέπανε, όλοι ρουφιόντανε από αυτήν την πύλη της ανυπαρξίας. Ώσπου κάποτε ετούτος ο Σανλόρ θέλησε να κοιτάξει κι ο ίδιος την κωλοτρυπίδα του: ήταν τόση η επιθυμία του, που δεν δίστασε να τσακίσει τη μέση του για να το καταφέρει· κι έτσι ρουφήχτηκε κι ο ίδιος

μέσα στον εαυτό του – στο πιο βαθύ τίποτε…

Μόλις ο Μπόρχες τέλειωσε την απαγγελία του, δεν είχε παρά να περιμένει: ένα αληθινά καλό παραμύθι είναι γρηγορότερο κι από το πιο φονικό φαρμάκι. Η Αμαζόνα μπορεί να είχε αφανίσει μέσα της όλα τα αρχαία έπη, μα τώρα είχε πιαστεί στο δόκανο του χαμού της: ήθελε να *δει* κι αυτή στους κρατήρες των ματιών της. Μα καθώς δεν είχε μάτια για να δει, αποφάσισε να βάλει μέσα στους κρατήρες τα δάχτυλά της, έπειτα τα χέρια της ολόκληρα. Γρήγορα διαπίστωσε πως μια τρομερή δύναμη την τραβούσε βαθιά μέσα. Αφέθηκε στην ηδονή του ίδιου της τού κενού – εξάλλου, είχε την τύχη να ρουφιέται στο φεγγαρόφωτο…

Έτσι, η επινοημένη Πενθεσίλεια χάθηκε επιτέλους μέσα στην ίδια της την άβυσσο. Ο επινοημένος Μπόρχες την είχε κάνει τη δουλειά τζάμι. Και ησύχασαν ανακουφισμένοι κι ο Καλλίμαχος και ο άλλος.

ΔΕΙΛΙΝΟ 218ο
Η *πληγή* απελευθερώνει

Δεν θέλεις να ξέρεις τι γίνηκε σαν μπήκε η *πληγή* μέσα στον Άγιο Πέτρο κι άρχισε να απλώνει στην *Πιετά*. Το ολόλαμπρο μάρμαρο του Μιχαήλ Αγγέλου έγινε κατακόκκινη κολλώδης σάρκα, γεμάτη με απαίσια αηδιαστικά υγρά που στάζανε.

Τότε έγινε το αδιανόητο. Η σάρκινη δεκατετράχρονη Μαρία, ζωντανεμένη πια, έσκυψε προς τον επίσης σάρκινο γιο της κι άρχισε να τον τρώει. Με το χέρι της ξεκολλούσε κομμάτια σάρκας από το σώμα του και τα έφερνε στο στόμα της – έστω, σε αυτό που *κάποτε ήταν* το στόμα της. Κι όταν εκείνος ούρλιαξε και σπαρτάρισε –από πόνο, προφανώς, ή απ' ό,τι άλλο–, εκείνη ξερίζωσε *κάποιο* από τα σπλάχνα του και τον μπούκωσε.

Έτσι έγινε με εκείνη την *Πιετά*, σαν άπλωσε πάνω της η *πληγή*. Σαν λάμια τον καταβρόχθισε η μητέρα τον αποκαθηλωμένο – να 'ταν κι άλλος…

Κι αν θέλεις, αυτό πες το *εμψύχωση* ή *ζωντάνεμα* ή κάτι τέτοιο. Ή πες πάλι πως βγαίνανε πάνω όσα η προηγούμενη ζωή κρατούσε *μέσα βαθιά*, ναρκωμένα, φυλακισμένα από αιώνες. Η *πληγή* απελευθερώνει, φίλε.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 219ο
Εαυτός

Τον *Φρόιντ*, που ήταν ο Μελκίαδες, που ήταν ο αναστημένος Λάζαρος, τον επινόησε ο Κάφκα. Ουσιαστικά, λοιπόν, επινόησε και όλους όσους επινόησαν αυτοί, καθώς και τα επινοήματα των επινοημένων – άρα και τον ίδιο του τον εαυτό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 220°
Το Καρφί

Τον Χριστό τον καρφώσανε με ένα μονάχα καρφί – μα τι καρφί, κ α ρ φ ά ρ α, ίσαμε τρεις πιθαμές… Και φυσικά δεν ασχολήθηκαν με τα χέρια και τα πόδια· μια στον πούτσο τού δώσανε, και τέλος. Κι όπως ήτανε ο πούτσος κάγκελο από την γκάβλα, μόλις τρυπήθηκε, τινάχτηκε το αίμα γύρω ολούθε. Γέμισε τις πανοπλίες των στρατιωτών και τα πρόσωπα των ανθρώπων. Τ α χ ύ ν ω ό λ α, φώναξε εκείνος αδειάζοντας. Έτσι ξεψύχησε.

Και το Καρφί εκείνο, φυσικά, το φύλαξαν κάποιοι λίγοι και το περιφέρανε μες στους αιώνες, ψάχνοντας να κατανοήσουν τη μαγική του δύναμη – το δίχως άλλο, θα είχε δύναμη τρομερή. Έτσι, το πήγανε και στον Ουάιλντ στο Παρίσι, εκείνον τον Νοέμβριο του 1900: είχανε μάθει πως είχε τον Patrem Carum και σκέφτηκαν πως το Καρφί, αν ενωνόταν με τον Θεό, η δύναμή του θα αποκαλυπτόταν σε όλο της το μεγαλείο και το σκοτεινό μυστικό της θα γινότανε η υπέρτατη σοφία του κόσμου.

Τους δέχτηκε στο δωμάτιό του, το υπ' αριθμόν 16 του Ξενοδοχείου της Αλσατίας. Τους άφησε να του μιλούνε για τον Αγαπημένο Πατέρα, δίχως να τους πει πως τον είχε δώσει· είχε δει που κουβαλούσαν θήκη από σκούρο μπλε σκαλιστό ελεφαντόδοντο και ερεθίστηκε. Με διάφορα διφορούμενα και ασαφή λόγια, τους κατάφερε να του δείξουν το Καρφί: ζήτησε να το περιεργαστεί και το έπιασε στα χέρια του. Κάποια στιγμή άνοιξε το στόμα του και το έβαλε ολόκληρο μέσα, όπως καταπίνεις ένα μακαρόνι. Το έκανε εξαιρετικά αργά: μα εκείνοι δε θέλησαν να τον εμποδίσουν – προφανώς τούς έδωσε την αίσθηση πως τελετουργούσε κάτι σκοτεινό και πολύ μεγάλο. Μα, όπως φαίνεται, είχε βαθύ λαρύγγι: όλο το Καρφί χώρεσε – όπως τα σπαθιά που βάζουν στο στόμα τους οι ταχυδακτυ-

λουργοί· ώσπου κάποτε ο Ουάιλντ έκλεισε τα χείλη, τους κοίταξε κι έκανε το μορφασμό που κάνουμε σαν κατεβάζουμε μια μεγάλη μπουκιά. Κι ύστερα άνοιξε το στόμα κι έβγαλε τη γλώσσα του έξω, για να το δούνε όλοι καθαρά: ά φ α ν τ η η κ α ρ φ ά ρ α …

Κι εκείνοι, μόλις είδανε το στόμα του αδειανό, πάνιασαν: ευθύς αμέσως τού είπανε να το βγάλει το Καρφί *τ ο υ ς*. Μόλις πήγε να τους πει λόγια, βγάλανε τα μαχαίρια: αυτοί δεν ήταν αγγλικό δικαστήριο, να κάθονται ν' ακούνε τις εξυπνάδες του. Τον ξεκοίλιασαν στο φτερό: του άνοιξαν το φάρυγγα και το στομάχι και το έντερο – τίποτε δεν άφησαν άψαχτο.

Αυτό ήταν το τέλος εκείνου του Ουάιλντ – κι ας λένε πως πέθανε από μηνιγγίτιδα, από ένα παλιό σπυρί στο αφτί που τάχα ξαναφούντωσε και τέτοιες ιστορίες. Σαν πατσά τον φιλοκόψανε εκείνοι. Μα το Καρφί *τους* δε βρέθηκε πουθενά μέσα του, μήτε στο φάρυγγα, μήτε στο στομάχι, μήτε στο έντερό του – χ ά θ η κ ε γ ι α π ά ν τ α, θαρρείς να το 'χε χωνέψει, να το 'χε αφανίσει μέσα του.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 221ο
Η Αντικατάσταση

Θα σου πούνε για τον Φλεμποτόμο. Για μια γυναίκα – για μια φλέβα δίπλα σε μιαν άλλη. Για μιαν φοβερή οργή.

Να μην πιστέψεις τίποτε.

Το Σχέδιο ήτανε η *φλέβα της πείνας*. Το δουλέψανε όλα τα κοράκια εκεί στη Σικελία. Το μετρήσανε με χαρτί και μολύβι. Να κατεβεί κάτω ο Φρειδερίκος – κι έπειτα να αρχίσει ο Στέφανος να ελευθερώνει. Με το βελόνι του να τρυπάει την αόρατη φλέβα. Να αλληλοφαγωθούν οι πεινασμένοι άνθρωποι. Να έρθουν η φρίκη κι ο θάνατος. Να βασιλέψουν. Να δύσει η ανθρωπότητα.

Κι ύστερα να έρθουν οι Κάτω πάνω και να ζήσουν στη θέση των Παλιών.

(Και τούτη η Αντικατάσταση πες πως έγινε στα 1258 ή στα 1259 μ.Χ. – κάπου εκεί.)

ΔΕΙΛΙΝΟ 222ο
Η *Θεομαχία του Εσκοριάλ*

Όταν πέθανε ο Βασιλιάς Φίλιππος Β', οι υπηρέτες του βρήκαν μέσα στο κελί του, στο Εσκοριάλ, δυο ντουζίνες λευκές οχιές να σέρνονται πάνω στο άψυχο σώμα του. Ήταν τα τελευταία είκοσι τέσσερα φίδια που είχε εκσπερματώσει ο φριχτός μονάρχης και τα άφησε αφάγωτα, καθώς είχε δεχτεί την Ουράνια Αποκάλυψη πως μέσα από τα σπλάχνα του γεννιέται ο Θεός, ως εκ τούτου έπρεπε να μείνει νηστικός για *Εκείνον* και για τη *Δόξα Του.*

Μόλις τέλειωσαν με τις κηδείες και τα τοιαύτα, οι αξιωματούχοι και οι ιερείς του Ισπανικού Θρόνου έπεσαν σε μεγάλο προβληματισμό – και πολύ γρήγορα έστειλαν επιστολή στην Αγία Έδρα της Ρώμης, για να τους δώσει απάντηση. Θα λογάριαζαν για θεϊκή αποκάλυψη ό,τι συνέβη στον βασιλιά τους ή θα το προσπερνούσαν ως ακαταλόγιστο παραλήρημα ενός ετοιμοθάνατου; Κι αν όντως οι Ουρανοί είχαν μιλήσει στον Φίλιππο, ένα δεύτερο πρόβλημα γεννιόταν: ποιο από τα είκοσι τέσσερα φίδια που έχυσε στα τελευταία του ήταν ο Θεός; Ή μήπως έπρεπε να λογαριάσουν για Θεό και τα είκοσι τέσσερα;

Για κοντά δυο χρόνια κράτησε η συζήτηση στο Βατικανό, στην Ισπανία, την Ιταλία και τη Γαλλία, μα και στις τέσσερις γωνιές του κόσμου. Σοφοί θεολόγοι τοποθετήθηκαν, ιερωμένοι στείλανε χιλιάδες επιστολές, γράφτηκαν πραγματείες και λίβελοι, διάφοροι τρελοί, αμφιλεγόμενοι και απατεώνες παρουσιάστηκαν σαν Προφήτες του Φιδιού, έγιναν μηχανορραφίες απερίγραπτες (κείμενα πλαστογραφήθηκαν, ομολογίες κατασκευάστηκαν, άνθρωποι δολοφονήθηκαν, δικάστηκαν, εκβιάστηκαν, απειλήθηκαν – όπως συνήθως συμβαίνει με τις υποθέσεις του Θεού). Ώσπου, προφανώς κάτω κι από την πίεση της κοινής γνώμης (μεγάλα λαϊκά στρώματα σε ολόκληρη την Ισπανία,

ιδίως αγρότες, είχαν ήδη αρχίσει να λατρεύουν το Φίδι), ήρθε το Παπικό Διάταγμα της 1ης Αυγούστου του 1600 που έδωσε τη γνωστή λύση: Το Φίδι ήταν πράγματι ο Θεός – και ο Θεός είναι ένας κι αδιαίρετος.

Φυσικά, το Διάταγμα συνοδευόταν κι από μυστική οδηγία προς τους Φύλακες των Φιδιών (που εξακολουθούσαν να βρίσκονται στο Εσκοριάλ, στο κελί του Φίλιππου, και, καθώς έτρωγαν το καταπέτασμα, να μεγαλώνουν ανεξέλεγκτα): Να αφήσουν τα φίδια να φαγωθούν αναμεταξύ τους, μέχρι να απομείνει ένα. Αυτό το ένα φίδι που θα υπερίσχυε θα ήταν ο *Θεός* – ποιος άλλος; – και θα μεταφερόταν στην Αγία Έδρα της Ρώμης, όπου θα έμενε σε μυστική κρύπτη κάτω απ' τη γη…

Έτσι κι έγινε: τον Σεπτέμβριο του 1600 φτάσανε επιτετραμμένοι στο Εσκοριάλ και βάλανε τις είκοσι τέσσερις τυφλές οχιές σε μια τεράστια γυάλα και τις άφησαν χωρίς νερό και τροφή, για να φαγωθούν αναμεταξύ τους. Τα φίδια άρχισαν τον σπαραγμό τους σε μια βδομάδα· όσοι ήσαν μπροστά περιέγραψαν μια μάχη αδιανόητα συναρπαστική, που ονομάστηκε από τους θεολόγους η *Θεομαχία του Εσκοριάλ* – κάποιοι μίλησαν για έναν αληθινό Αρμαγεδδόνα. Και πράγματι, στο τέλος απέμεινε η τυφλή οχιά που στάλθηκε στη Ρώμη και θα διαφέντευε τον κόσμο για τα επόμενα εκατόν πενήντα χρόνια.

(Στις αμέσως επόμενες δεκαετίες ακούστηκε πολύ και τούτη η φήμη: πως σε εκείνη τη *Θεομαχία* όλα τα φίδια απέμειναν νεκρά στη γυάλα, αλληλοφαρμακωμένα από το θεϊκό δηλητήριό τους. Και πως άλλο φίδι στάλθηκε στη Ρώμη ως *Θεός* που τάχα υπερίσχυσε των υπολοίπων. Μα όλο αυτό είναι μονάχα φήμη που κανείς δεν μπόρεσε να την αποδείξει.)

Δ ΕΙΛΙΝΟ 223ο
Η κόρη του Καλλίμαχου

Ο Καλλίμαχος ποτέ του δεν έσμιξε με άλλον χταποδάνθρωπο – εξάλλου αυτό δεν ήταν δυνατό, καθώς είχε απομείνει ο τελευταίος του είδους του. Έτσι, πέρασε τη ζωή του επινοώντας μια ψεύτικη μνήμη για τους ανθρώπους – ώσπου κάποτε επινόησε τον ίδιο του τον εαυτό.

Φυσικά, η αφήγηση τρέχει γρηγορότερα από τον νου που τη γεννά: έξαφνα ο Καλλίμαχος φαντάστηκε τον εαυτό του έφηβο – πολύ προτού συνειδητοποιήσει ποιος ήταν, τι ήταν, τι είχε να κάνει, πολύ προτού αποφασίσει να γράψει όλα τα βιβλία του κόσμου. Ήταν γυμνός, καθισμένος σε έναν βράχο στο μέσο της θάλασσας. Φυσούσε το αγέρι του δειλινού. Τότε εκείνος ο φανταστικός έφηβος σφάλισε τα βλέφαρα και σκέφτηκε με όλην τη δύναμη του νου του αυτό που ποθούσε. Κατόπιν άνοιξε τα μάτια και είδε: μπροστά του ήταν ένα πλάσμα παρόμοιο με αυτόν, μισό και μισό, μια γυναίκα που ήταν μέχρι τη μέση άνθρωπος και κάτω από εκεί ψάρι. Το πρόσωπό της, δεν μπορούσε να το καλοδεί· το μούχρωνε η δύση του ήλιου. Όμως μύριζε τη σάρκα της, τις μασχάλες της, τα βυζιά της – ένιωθε την ανάσα της. Το αγόρι κατέβασε το χέρι του και άρχισε να μαλακίζεται. Το λαχάνιασμά του ακουγόταν όλο και πιο δυνατό.

Είχε πέσει πια το σούρουπο, όταν η κραυγή του έσκισε τον πελαγίσιο αγέρα.

Έτσι φαντάστηκε ο Καλλίμαχος πως μαλακίστηκε ο έφηβος εαυτός του. Κι από τη χυσιά του, που έπεσε στη θάλασσα, γεννήθηκε ένα μυστηριώδες πλάσμα, μισό γυναίκα και μισό ψάρι, ίδιο με αυτό που φαντάστηκε πως βρέθηκε μπροστά του εκείνο το δειλινό και τον γκάβλωσε.

Και τούτη η κόρη του έφηβου Καλλίμαχου ήταν βέβαια η γοργόνα Μέδουσα – η τρομερή Γοργώ, που έμελλε να πετρώσει τους ανθρώπους και να αφανίσει το είδος τους πάνω στη Γη.

ΔΕΙΛΙΝΟ 224ο
Η αλήθεια για τον Αποκεφαλιστή

Στην ιστορία για τον Αποκεφαλιστή, ο διάλογος που λένε πως έγινε ανάμεσα στον Ιωάννη και τον Ιησού είναι μια χοντράδα κατάλληλη για να πείθει τους βλάκες. Σιγά μην ήταν κανένας χαμπεράκιας φιλόσοφος ο Ιησούς, για να αρχίσει διανοητικά παιχνίδια του τύπου «*πες μου ποιον φοβάσαι ν' αποκεφαλίσεις*» ή «*άμα μπορείς, αποκεφάλισε τον εαυτό σου*». Ποτέ δεν θα καταδεχόταν τέτοιες εξυπνάδες ο Κύριος Ημών.

Η αλήθεια είναι τούτη: εκείνο το μεσημέρι, ο Ιησούς παρέκαμψε την ουρά των προσκυνητών και πήγε ντουγρού πάνω στον Ιωάννη. Πριν προλάβουν να τον πάρουν σηκωτό, πριν προλάβει ο Αποκεφαλιστής να τον κοιτάξει με εκείνο το βλέμμα της απόλυτης περιφρόνησης, ο Κύριος σήκωσε τον κουρελιασμένο χιτώνα και του έδειξε το μουνί του: «Κοίτα το καλά, ψωλαρά μου: *είναι πιο κόκκινο κι απ' τους λαιμούς που κόβεις...*»

Αυτό ήταν αρκετό. Μονομιάς ο Ιωάννης κυριεύτηκε από τη βούρλα – και πώς μπορούσε να γίνει διαφορετικά; Έβγαλε ένα ουρλιαχτό που ομοίαζε με χίλιους λύκους ή με κάτι ακόμη αγριότερο· όσοι ήταν κοντά του, κουφάθηκαν για πάντα. Κι αμέσως μετά, δίχως στιγμή να το σκεφτεί –τι να σκεφτεί εξάλλου;–, σήκωσε το τσεκούρι του και με αστραπιαία κίνηση το έφερε δυο γύρους κι έκοψε το ίδιο το κεφάλι του… Και πράγματι το κεφάλι πετάχτηκε στα δεκαπέντε μέτρα, όπως λένε – και κατόπιν ακολούθησε το γνωστό αλληλοφάγωμα ανάμεσα στις μανιασμένες γυναίκες του Αποκεφαλιστή.

Μα όλα αυτά έγιναν για το κόκκινο μουνί του Κυρίου Ημών – κι όχι βέβαια για τις αστειότητες που λέγονται.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 225ο
Η ευθεία αγάπη

Η ιδέα ήταν παλιά, παμπάλαια – οι άνθρωποι την είχαν σκεφτεί αιώνες πριν από τη Σύνδεση ή τις χρονομηχανές: κάποιος από το μέλλον επιστρέφει στο παρελθόν, να βγάλει μια ασήμαντη ακίδα πολύ πριν γίνει κακοφορμισμένη πληγή, ανεξέλεγκτη συμφορά…

Έτσι και οι Ελεγκτές του Παγκόσμιου Εγκεφάλου: όταν τους βγήκε η κασκαρίκα με τον Πόε και το τέρας του, δεν το σκέφτηκαν πολύ. Ευθύς αμέσως ψάξανε τον ειδικό εκείνο εθελοντή, τον Ήρωα της Παγκόσμιας Αδελφότητας, που θα γυρνούσε στους αιώνες πριν απ' τη Σύνδεση για να μακελέψει και τον Πόε και το τέρας του – να αφαιρέσει εκείνον τον διανοητικό καρκίνο πριν να διασπαρθεί σε κάθε γωνιά του ανθρώπινου νου…

Ξεκίνησαν με μια ασαφή προκήρυξη με αινιγματική διατύπωση· ανάμεσα στους πολλούς που προσφέρθηκαν (οι περισσότεροι, βέβαια, νομίζοντας πως συμμετέχουν σε κάποιο Ανοιχτό Παιχνίδι), γρήγορα ξεχώρισε κάποιος: δεν ήταν παίκτης Ανοιχτών Παιχνιδιών, μήτε κανένας εξαθλιωμένος που θα έκανε τα πάντα με αντάλλαγμα μια προνομιακή θέση Σύνδεσης (ποτέ δεν θα εμπιστευόντουσαν κάποιον τέτοιο), μα ένας από τους πλέον εκπαιδευμένους άντρες της Ειδικής Δύναμης Πρόληψης, με υψηλότατο δείκτη νοημοσύνης, εξαιρετική μόρφωση, πολύχρονη ειδίκευση στις αρχαίες πολεμικές τέχνες και μοναδική πίστη στην Πανανθρώπινη Κοινότητα – θα μπορούσε κανείς, δίχως δισταγμό, να τον πει ιδιοφυΐα… Δήλωσε εθελοντής με εξαιρετική ταχύτητα, πέρασε όλα τα τεστ επιλογής με την υψηλότερη δυνατή βαθμολογία και, στη συνέχεια, όταν του μιλούσαν σταδιακά (και ποτέ συνολικά) για την ενδεχόμενη αποστολή του, δεν κλονίστηκε ούτε στιγμή (κι ας τον είχαν σε στενό-

τατη παρακολούθηση επί έναν ολόκληρο χρόνο, για να ελέγξουν όλες τις αντιδράσεις του, τις σκέψεις του, τις εξάψεις του – καθετί που γεννούσε ο νους του).

Και αναμφίβολα ήταν επιβεβλημένος ένας τόσο εξονυχιστικός έλεγχος: ο Εθελοντής αυτός θα ήταν ο πρώτος άνθρωπος που θα πήγαινε στο παρελθόν δίχως να λοβοτομηθεί – με άλλα λόγια, θα γνώριζε το μέλλον από το οποίο ερχότανε εξίσου καλά με το παρελθόν το οποίο πήγαινε να ακυρώσει. Οι Ελεγκτές ήξεραν καλά πως αναλάμβαναν τεράστιο ρίσκο: ακόμη κι αν ο Εθελοντής τους ολοκλήρωνε την (όχι και τόσο δύσκολη) αποστολή του, άραγε πώς θα άντεχε στη συνέχεια να ζήσει το παρελθόν γνωρίζοντας το επερχόμενο μέλλον; Αν το μπορούσαν, θα του εμφύτευαν στον εγκέφαλό του, εν αγνοία του φυσικά, μια Ακίδα Θανάτου, η οποία μια εβδομάδα μετά το ταξίδι του στο παρελθόν θα ήταν προγραμματισμένη να τον θανατώσει. Μα η Ακίδα δεν θα περνούσε στη Χρονομηχανή, όπως και κάθε άλλο μη βιολογικά ζωντανό αντικείμενο – οπότε δεν μπορούσαν να αποκλείσουν εντελώς μια παρεκτροπή, παρά να μειώσουν στο ελάχιστο δυνατό τις πιθανότητές της…

Κάποτε, κι ενώ εκείνος περνούσε με απόλυτη επιτυχία όλες τις διανοητικές δοκιμασίες, ήρθε η κρίσιμη ώρα να του υποβάλουν το σχέδιο και να μετρήσουν τις αντιδράσεις του: θα τον βάζανε στη Χρονομηχανή και θα τον έστελναν χίλια διακόσια χρόνια πίσω, να σκοτώσει τον Μέγα Μολυντή. Όλοι οι Μετρητές Συνείδησης έδειξαν πως ο Εθελοντής όχι μόνο ήταν απολύτως σύμφωνος με αυτό, μα πως επιπλέον είχε βαθιά ανάγκη να καταγραφεί η πράξη του στην ανθρώπινη μνήμη… Βούτυρο στο ψωμί των Ελεγκτών τούτη η ένδειξη: ευθύς του ξεφούρνισαν την αποστολή του, πασπαλισμένη με τα γνωστά ψέματα. Θα τέλειωνε τον Πόε, εκκαθαρίζοντας το μέλλον από το απαίσιο τέρας του αθεράπευτου Μολυντή (θα έκοβε τον λαιμό του με μαχαίρι, για να φανεί πως ήτανε ξεκαθάρισμα λογαριασμών κακοποιών ή κάτι τέτοιο…) – και κατόπιν θα αυτοκτονούσε με το ίδιο μαχαίρι, έχοντας εξασφαλισμένη την παντοτινή λατρεία ολόκληρης της Οικουμένης: θα ήταν ο

Σωτήρας της Ανθρωπότητας, ο Ερχόμενος από το Μέλλον – στα σίγουρα ανώτερος και από αυτόν τον Ιησού Χριστό… Εκκλησίες με το όνομά του θα ιερουργούσαν στη μνήμη του, οι πράξεις του θα διδάσκονταν στα σχολεία όλων των αιώνων, οι μεταγενέστεροι θα γεννιόντουσαν και θα πέθαιναν με το όνομά του στο στόμα…

Τον ξέβρασαν στη Βαλτιμόρη τον Αύγουστο του 1832. Στην πόλη αυτή, ο εικοσιτριάχρονος Πόε (ήταν μόλις τριών μηνών ξεβρασμένος κι αυτός – τον είχανε στείλει ως λοβοτομημένο Μολυντή τον Μάιο της ίδιας χρονιάς) έμενε ακόμη στο Φτωχοκομείο, με την ένδειξη του πάσχοντα από γενική αμνησία και με το ενδεικτικό όνομα *Έντγκαρ Άλαν Πόε* (έτσι έλεγαν τους παππούδες των δύο εργατών που τον περιμάζεψαν γυμνό από τον δρόμο). Μόλις που είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί τον εαυτό του και δεν είχε αρχίσει καν να επινοεί την προηγούμενη ζωή του (αυτήν που δεν ήξερε πως είχε ζήσει δώδεκα αιώνες αργότερα), μήτε βέβαια να γράφει τα λεγόμενα πρώιμα έργα του, αυτά που υποτίθεται πως είχε δημοσιεύσει στα χρόνια πριν από το ξέβρασμά του (τον *Ταμερλάνο*, το *Αλ Ααραάφ*, τα υπόλοιπα ποιήματα της δήθεν νεότητας). Ο απεσταλμένος Εθελοντής είχε μόνο μία δουλειά: να τον σκοτώσει ενώ κοιμόταν (αυτό τού ήταν παιχνιδάκι) και κατόπιν να σκοτωθεί…

Ξεβράστηκε γυμνός σε ένα δασάκι έξω απ' την πόλη, πάνω στο σούρουπο: μόλις συνήλθε από τη ζάλη της Χρονομηχανής, τα άγρια γέλια του αντήχησαν στην ανοιχτωσιά… Στ' αλήθεια, ήταν μεγάλα νούμερα οι Ελεγκτές – κι ας διαλέγονταν ανάμεσα στους εξυπνότερους από τους ανθρώπους: νόμιζαν οι κερχελέδες πως τα κωλομηχανήματά τους αρκούν για να δείξουν τις βαθιές σκέψεις του ανθρώπου. Μα τίποτε στο σύμπαν (ή και πέρα απ' αυτό) δεν είναι πιο βαθύ από τη σκοτεινιά μιας και μόνης καρδιάς…

Κι όντως, μόλις έκλεψε ρούχα και το απαραίτητο μαχαίρι από ένα κρεοπωλείο, πήγε γραμμή στο Φτωχοκομείο, βρήκε εκεί-

νον τον Έντγκαρ Άλαν να κοιμάται στο κρεβάτι του (με τα μάτια ανοιχτά, βέβαια, όπως είχε συνηθίσει) και τον έσφαξε σαν αρνί. Μα κατόπιν δεν αυτοκτόνησε, όπως ήταν το σχέδιο των Ελεγκτών: άφησε το κουφάρι στο κρεβάτι, σε μια λίμνη αίματος, και πήγε στο δημαρχείο της Βαλτιμόρης να περιμένει το ξημέρωμα και να δηλωθεί με το όνομά του: ήταν ο Έντγκαρ Άλαν Πόε, θετός γιος ενός πλούσιου καπνεμπόρου από το Ρίτσμοντ…

Κι από την επόμενη μέρα άρχισε να γράφει τα γραπτά που υποτίθεται πως είχε γράψει μέχρι τότε, να επινοεί την προηγούμενη και την επερχόμενη ζωή του και, κυρίως, να ετοιμάζει τη συντέλεια του κόσμου ως κουκούλι της ολόγυμνης, ε υ θ ε ί α ς α γ ά π η ς τ ο υ … Και το βράδυ (και κάθε βράδυ έκτοτε), φυσικά, ονειρεύτηκε το εξαίσιο όσο και τρομερό τέρας που αντί για στόμα είχε ρουφήχτρα και έκανε ερωτήσεις – κι ήτανε χίλιες φορές πιο πεινασμένο απ' ό,τι πριν… Γιατί, ό,τι κι αν θαρρούν οι Ελεγκτές και οι άλλοι ηλίθιοι, τα αληθινά τέρατα ζουν στις ψυχές όλων μας – για την ακρίβεια, υ π ά ρ χ ο υ μ ε γ ι α ν α τ α κ ο υ β α λ ά μ ε .

Τέτοια ο Εθελοντής που έγινε ο Πόε στη θέση του Πόε: ήταν κάποιος που ήρθε από το μέλλον – μα αυτός όχι για να σώσει τον κόσμο, αλλά για να τον τελειώσει οριστικά.

Α, ξέχασα να σου πω και το αληθινό όνομά του: Γ ο υ ί λ ι α μ Γ ο υ ί λ σ ο ν – αν σου λέει κάτι αυτό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 226°
Το τέλος του Ακενατόν

Όταν ο Ακενατόν κατάλαβε πως θα πέθαινε –και άρα θα αποδεικνυόταν περίτρανα πως δεν ήταν ο Αιώνιος Θεός, μα ένας θνητός, σαν όλους– αποφάσισε να μην σβήσει μπροστά στους υπηκόους του, να μην ξεφτιλιστεί πέρα για πέρα. Τότε, ο ετοιμοθάνατος βατραχάνθρωπος σκέφτηκε το τελευταίο δαιμόνιο κόλπο του: να μπει μέσα στην Μεγάλη Πυραμίδα και να χαθεί μέσα στη σκοτεινή ύλη – μέσα στις κόχες των ματιών της Νεφερτίτης δηλαδή. Για ακόμη μια φορά θαύμασε το μυαλό του: και θα πέθαινε ξανασμίγοντας με την παντοτινή αγαπημένη του και θα γινόταν θρύλος· κανένας δεν θα τον έβλεπε να λιώνει, κανένας δεν θα αντίκριζε το πτώμα του – άρα, η επιστροφή του θα ήταν ανά πάσα στιγμή ανοιχτή… Ακριβώς αυτό που ταίριαζε για έναν Θεό.

Ο Φαραώ δεν δυσκολεύτηκε να στήσει το Μεγάλο Ταξίδι: έκανε διάγγελμα πως θα πάει να ζωογονήσει την Καρδιά της Γης και έδωσε σαφείς εντολές για το πώς θα κυβερνιέται ο Κόσμος μέχρι να επιστρέψει. Κι έπειτα διέταξε να τον πάνε στα διαστημόπλοιά του. Μα σαν έφτασε στην Πυραμίδα και πήγε να μπει από τη μυστική πόρτα του διαστημοπλοίου (εκείνη που μόνον αυτός ήξερε), τη βρήκε μανταλωμένη από μέσα. Χτύπησε ξανά και ξανά, άρχισε να ικετεύει την παντοτινή του αγαπημένη, να της εξηγεί πως ποτέ δεν την εξαπάτησε και πως όλα τα έκανε για το σχέδιό τους, πως τώρα είχε έρθει η ώρα να μπει οριστικά μέσα της, να γίνουν οι κόχες των ματιών της ο τάφος του. Όσο κι αν φώναξε, όσο κι αν σπάραξε, δεν πήρε καμία απάντηση. Όσο κι αν χτύπησε την πόρτα, κανείς δεν του άνοιξε. Ποιος ξέρει τι να είχε απογίνει η Νεφερτίτη – αν είχε φαγωθεί από την ίδια τη *σκοτεινή ύλη* που η ίδια *πήρε* μέσα της… Ή αν στεκόταν πίσω από την πόρτα και άκουγε τα λόγια του προδότη…

Έτσι, ο βατραχάνθρωπος Ακενατόν τέλειωσε εκεί, στην έρημο της Γκίζας, στα πόδια της Σφίγγας. Άταφο κουφάρι έμεινε, αταρίχευτο, να σαπίζει στα μάτια όλων που μαζεύονταν να τον δούνε – για να μαθαίνουν τι γίνεται άμα κανείς καμωθεί τον Θεό. Έμειναν μονάχα τα βατραχοκόκαλά του και το κρανίο του – ώσπου μια αμμοθύελλα τα έθαψε κι αυτά.

Κι έπειτα συμφώνησαν οι μεταγενέστεροι να κάνουν γαργάρα όλην αυτή τη δαιμονική ιστορία. Κι είπανε πως τα τρία διαστημόπλοια ήταν τρεις τάφοι πανάρχαιων βασιλιάδων, που κανείς δεν έπρεπε να μπει εκεί μέσα, για να μην ταράξει τον ύπνο τους – και πως τα μάτια της Σφίγγας κάποτε υπήρχανε, και σιγά σιγά τα κατέφαγε ο *καιρός*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 227ο
Ο Μπέκετ εξαφανίστηκε

Μόλις τέλειωσε τη δουλειά του με τη Λουτσία Τζόις ο Μπέκετ γύρεψε από τον Τριαρχίδη να τον τελειώσει. Η Λουτσία είχε κλειστεί πια στο τρελάδικο κι ο απροστάτευτος Τζόις ήταν έρμαιο στις φάλιες του Τριάρ. Ο Σαμ τού το ζήτησε ρητά: «Η αποστολή για την οποία με επινόησες τέλειωσε. Ώρα να ησυχάσω κι εγώ.» «Σαν να βιάζεσαι», του απάντησε ο τριάρχιδος. «Απ' τα τρελάδικα το σκάζει ο καθένας. Κάτσε να δούμε τι θα γίνει με τον γυαλιά…»

Κι όταν ο Τζόις έφαγε τελικά τη φάλια και θάφτηκε αυτοθέλητα κάτω απ' τη γη, πάλι ο Μπέκετ έπιασε τον Τριάρ και του ζήτησε ένα τέλος. Αλλά πού να τον τελειώσει ο αρχίδης: «Κάτσε, βρε παιδί μου, μην πάει η τρελή και τον ξεθάψει κι έχουμε αναγούλες… Τι σε χαλάει να περιμένεις λίγο ακόμη; Γράψε και βιβλία, άμα θέλεις – το 'χεις...»

Ώσπου κάποτε πέθανε και η Λουτσία – και μαζί της χάθηκε και η οποιαδήποτε δικαιολογία για τον τριάρχιδο: Οπότε κι αυτός μίλησε στον Μπέκετ ωμά – όπως ήξερε: «Κοίταξε, φίλε: σε έφτιαξα ωραίο και μ' ιδιότητες υπερφυσικές, να γίνεσαι αόρατος κι άυλος όποτε θέλεις… Δεν σε χαλάω επειδή την ψώνισες. Και μάθε κι αυτό: σε έχω κάνει *και* αθάνατο – μόνο από δικό μου επινόημα πεθαίνεις, κι άμα θέλω… Οπότε θα μείνεις όσο γουστάρω και θα είσαι η καβάντζα μου, άμα μου τυχαίνουν στραβές. Κι αν είσαι καλό παιδί, βλέπουμε – γκέγκε;»

Τότε ο Μπέκετ κατάλαβε πως ο Ταυ θα τον κρατούσε σκλάβο του για πάντα. Οπότε έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιο βήτα: έγινε καπνός. Όχι, δεν αυτοκτόνησε – θα ήταν μάταιο… Απλώς μια μέρα έγινε αόρατος και άυλος, κι αυτό ήταν:

χάθηκε από το πρόσωπο της γης. Λύσσαξε να τον βρει ο Τριαρχίδης, του 'βαλε τις πιο ύπουλες φάλιες για να τον κάνει να εμφανιστεί, μα δεν το κατάφερε. Ίσως, ο Σάμουελ, όντας άυλος, να έχει χωθεί σε μια σπηλιά ή σε ένα συρτάρι – ή στις σελίδες ενός βιβλίου. Ίσως να τον πήραν οι εξωγήινοι. Ίσως πάλι να είναι κάπου κοντά, πολύ κοντά, λέμε – ίσως κι όχι.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 228ο
Το μοιραίο λάθος

Ο Στεφάν Ντούνοβιτς πήρε την εικόνα *Άξιον Εστί* από τον Έντγκαρ Άλαν Πόε στο λιμάνι της Φουντσάλ, στη Μαδέιρα, τον Σεπτέμβριο του 1836. Έξι χρόνια αργότερα ανέβηκε με την εικόνα στα χέρια στη Σιέρα Νεβάδα, για να αφανίσει την Εστρέλα, τη Δροσερή Γυναίκα. Όταν κατάφερε να φτάσει στη σπηλιά της, της είπε πως μια Δροσερή Γυναίκα αξίζει να ενωθεί μ' ένα Ιερό Μουνί γεμάτο με λάβα. Φυσικά η Εστρέλα τσίμπησε το δόλωμα, σήκωσε το κάλυμμα και *είδε* – και ρουφήχτηκε *μέσα βαθιά*. Εκείνη τη στιγμή, ο Ντούνοβιτς είχε ολοκληρώσει την αποστολή του με απόλυτη επιτυχία – μα αμέσως μετά έκανε το μοιραίο λάθος των αντρών. Θέλησε να δει κι αυτός το τρομερό μουνί της εικόνας – ή, δαρμένος ίσως από την ολέθρια μοναξιά, θέλησε να μπει κι αυτός στο κάδρο της Ιστορίας την οποία μόλις είχε ολοκληρώσει. Ρουφήχτηκε κι αυτός μονομιάς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 229ο
Ο διακτινισμός του Φραντς Κάφκα

Ο Φραντς Κάφκα μπορούσε, βέβαια, να διακτινίζεται – και το έκανε τουλάχιστον από το 1915.

Έτσι, πήγαινε όποτε ήθελε σε όποια γυναίκα ήθελε – και όπου αλλού. Από την Αμερική μέχρι την Ιαπωνία και την Αυστραλία. Έτσι μπορούσε να συναντήσει κι όσους συνάντησε.

Κι ακόμη: μια εβδομάδα πριν πεθάνει, διακτινίστηκε από την κλινική στο Κίρλινγκ, όπου βρισκόταν, στη Μιλένα. Τότε της είπε ποιος ήταν και τι γύρευε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 230ο
Το φιδάκι της Βρισηίδας

Τώρα θα σου πω τι ήτανε το φιδάκι της Βρισηίδας, αυτό το φιδάκι που ξεπάστρεψε κόσμο και κοσμάκη: τ ο ψ ω λ ά κ ι τ ο υ Α χ ι λ λ έ α – νά τι ήτανε…

Ιδού και τα γεγονότα: ναι, ο Αχιλλέας ήταν αυτός που ήταν, ο ανεπανάληπτος πολεμιστής, ο πρώτος των πρώτων, μια αδιανόητη μηχανή θανάτου (ποιος Σαμψών και ποιος Λάνσελοτ και ποιος Ρολάνδος – να μη λέμε σαχλαμάρες), ένα κορμί που φτιάχτηκε για να θερίζει τους άλλους σαν τα σιτάρια – αλλά από παπάρι, φίλε, ήτανε μια σκέτη νούλα. Ούτε πέντε εκατοστά δεν ήταν το ψωλάκι του, μικρότερο κι απ' το μικρό δάχτυλο του χεριού – και δίχως να μπορεί να σκληρύνει ένα δράμι, να αναρριγήσει μιαν ιδέα, ένα πλαδαρό σκουληκάκι της απελπισίας και μη χειρότερα. Και προφανώς αυτό ήταν δουλειά της Θέτιδας, όταν εκείνος ήταν μωρό – για να μην χαρεί καμιάνα καριόλα μέσα της τη βέργα του πιο ένδοξου φονιά, να μην υπάρξει άλλη απ' αυτήν μες στην ψυχή του γιου της. Έτσι, ανάμεσα στα άλλα τα τρομερά της μαγιολίκια, έκανε ένα ακόμη κι ο Αχιλλέας έμεινε με το πουλί πεντάχρονου παιδιού… Κι όσο κι αν το προσπάθησε στην υπόλοιπη ζωή του, όσο κι αν έδεσε λουριά κι αν άλειψε κρέμες μυστικές, δεν το κατάφερε ποτέ του να χύσει, έστω και μελάτος – και για γαμήσι, βέβαια, ούτε λόγος…

Τα άλλα ήρθαν από μόνα τους· μοιραία, το αγόρι μεγάλωσε συσπειρώνοντας όλη του τήν ύπαρξη στον φόνο: ήταν εφτά χρονών σαν λιάνισε τον ίδιο τον πατέρα του, όταν τον είδε να κωλογαμά τη μάνα του (δεν θες να ξέρεις τι τον έκανε – από τους τοίχους και τα ταβάνια του συζυγικού δώματος μάζεψαν οι δούλοι τα σπλάχνα του Πηλέα). Κι ήταν οχτώ όταν ξερίζωσε την πρώτη του καρδιά με γυμνό χέρι: ένας αξιωματικός ήσαν ο

δύσμοιρος που έτυχε (έστω: που τόλμησε) να τον κοιτάξει μες στα μάτια. Στα δέκα του ήταν αρχηγός στρατού, στα δώδεκα αφάνισε την πρώτη του πολιτεία – κι οι ποιητές, κατά τη συνήθειά τους, άρχισαν να τον λένε *ισόθεο*. Στην επόμενη δεκαετία βούλιαξε στο αίμα όλην τη Θεσσαλία· ώσπου ήρθε κι η ώρα του Τρωικού Πολέμου – η π ι ο μ ε γ ά λ η ώ ρ α τ ω ν α ι ώ ν ω ν, κ ο μ μ έ ν η κ α ι ρ α μ μ έ ν η π ά ν ω τ ο υ …

Φυσικά, όλος ο κόσμος ήξερε για το μικρό ψωλάκι του Αχιλλέα – δεν μένουνε κρυφά αυτά τα νέα. Μα, ακόμη φυσικότερα, κανείς δεν το ομολογούσε: για χαβαλέ, ο γιος του Πηλέα θα σκόρπιζε ολούθε τα κομμάτια του. Ως εκ τούτου, φίλοι κι εχθροί έκαναν μπρακ: οι πρώτοι τρίβανε τα χέρια τους, που είχανε δικό τους τον αρχιφονιά· οι δεύτεροι πάσχιζαν να τους ξεχάσει, να μην ανοίξει το βήμα του προς την πλευρά τους. Και βέβαια, όλοι όσοι βρίσκονταν κοντά του φρόντιζαν τίποτε να μην του θυμίζει το ξεφτιλίκι – όταν κάποιος άσχετος έκανε λόγο για θέματα ερωτικά, τον κόβανε μονομιάς και στρίβανε την κουβέντα στα τρομερά πολεμικά κατορθώματα του βασιλιά τους…

Μα μια μέρα, σαν κατέλαβε την πόλη Λυρνησσό (μια από τις μικρότερες πόλεις του τρωικού κάμπου), ο Αχιλλέας βρέθηκε μπροστά σε μια έκπληξη: οι προύχοντες της πόλης, για να τον καλοπιάσουν και να κρατήσει την πόλη τους αγκρέμιστη, μην ξέροντας το πρόβλημα, πήγανε και του δώσανε για σκλάβα την κόρη του ίδιου του βασιλιά Βρισέα, που ήσανε γκαβλάκι τρελό, μια αχόρταχτη σκύλα, ικανή να σηκώσει ακόμη και τις πούτσες των πεθαμένων – την δώσανε, βέβαια, στον ίδιο τον Αχιλλέα… Σκέφτηκαν, οι ηλίθιοι, πως μονάχα ο ανεπανάληπτος φονιάς άξιζε να πλακώνει μια τέτοια μαινάδα…

Έτσι, ο Αχιλλέας βρέθηκε με τη Βρισηίδα για σκλάβα – και δεν της είπε τίποτε για τα χαμπέρια του στο κρεβάτι. Αδύναμος καν να διαχειριστεί την ανημποριά του, την άφησε να την ανακαλύψει μόνη της την πρώτη νύχτα, όταν ανεπανάληπτα

ξαναμμένη (δεν είναι λίγο να πλαγιάζεις με τον τρομερό Αχιλλέα) έπεσε στο κρεβάτι και βρέθηκε μπροστά στη φίφα. Η κοπέλα δεν πτοήθηκε με την πρώτη: άρχισε να παίρνει στο στόμα της το ψωλάκι του Αχιλλέα και να το γλείφει τρελά, αποφασισμένη να το σκληρύνει και να το μεγαλώσει. Και έκανε κάθε λογής κόλπο, προφανώς δασκαλεμένη από τον Απόλλωνα (ήταν μέγας και στα τσιμπούκια ο Λοξίας). Μα όσα φυτίλια κι αν του έβαλε του ισόθεου φονιά, όσα δάχτυλα κι αν του έχωσε στην κωλοτρυπίδα, τζίφος η δουλειά: το πλαδαρό ψωλάκι έμεινε πλαδαρό ψωλάκι. Μάνιασε τότε η Βρισηίδα: είχε συνηθίσει τις πούτσες των αντρών να είναι σιδερένιες βέργες πριν καν τις κοιτάξει, και τώρα δεν μπορούσε να σηκώσει τον πιο ένδοξο άντρα του αιώνων. Την έβδομη νύχτα, τρελή από την αποτυχία και την αγαμησιά συνάμα, έπεσε για μια φορά ακόμη πάνω στον χαντούμη κι άρχισε πάλι να τον ρουφά απελπισμένη, να τον τρομπάρει με το στόμα μέχρι να τον ξυπνήσει. Μα και πάλι δεν έγινε τίποτε· και τότε η σκύλα, λυσσασμένη όπως ήταν, έκανε μια με τα δόντια της και το έκοψε το θλιβερό ψωλάκι από τη ρίζα – δεν ήταν δα και δύσκολο.

Τότε έγινε το αλλόκοτο, το αδιανόητο, αυτό που συνηθίζουμε να λέμε θαύμα: το πλαδαρό σκουλήκι του Αχιλλέα μέσα στο στόμα της Βρισηίδας έγινε ένα μικρό ζωντανό φιδάκι, φριχτά φαρμακερό και απερίγραπτα θυμωμένο για όλες τις ταπεινώσεις και τα υποτιμητικά βλέμματα των γυναικών, ποτισμένο από την τρομερή ντροπή του Αχιλλέα και τις αδιάκοπες κατάρες του μεγαλύτερου πολεμιστή του κόσμου προς τον ίδιο του τον εαυτό για τούτη την απροσπέραστη αναπηρία του. Κι έτσι το ταπεινωμένο ψωλάκι του έγινε ένα θυμωμένο φιδάκι κι έμεινε εκεί, στο στόμα της Βρισηίδας – κι από κει άρχισε να σκοτώνει.

Τα υπόλοιπα είναι γνωστά: το επόμενο πρωινό, το φιδάκι θανάτωσε τον Αγαμέμνονα (ούτε φιλονικία έγινε ούτε τίποτε, μόνη της πήγε στη σκηνή του η Βρισηίδα, να χορτάσει κρέας – και της έμεινε το κρέας στα χέρια) κι έπειτα τον Αία-

ντα και τον Διομήδη και τον Οδυσσέα (δεν άνοιγε το στόμα να φιληθεί ο πολυμήχανος, μα το φιδάκι τον δάγκωσε ανάμεσα στα μάτια) και όλους (μ α ό λ ο υ ς , λ έ μ ε) τους Αχαιούς – βασιλιάδες και στρατιώτες και βοηθητικούς και δούλους… Κι όταν οι Τρώες γκρέμισαν τα τείχη και θέλησαν να δοξάσουν την κόρη του Βρίση, που τέλειωσε μοναχή της τον πόλεμο, το θυμωμένο φίδι άρχισε να σκοτώνει και τους Τρώες: τον Έκτορα, τον Πρίαμο (άλλο που δεν ήθελε ο παππούς, πρώτος έτρεξε να πιπώσει τη Βρισηίδα), τον Πάρη και τους λοιπούς και τους παραλοιπούς και όλους τους άλλους. Κι ύστερα η κοπέλα (έχοντας πια καλομυρίσει τη μεθυστική μυρωδιά του θανάτου) πήγε και στην πόλη της, τη Λυρνησσό, και με το φιδάκι στο στόμα σώριασε πτώματα καταγής: και τον Βρισέα και τ' αδέλφια της και τον Χρύση και όλους τους συμπολίτες της, αρσενικούς και θηλυκές, μικρούς και μεγάλους – μήτε γάτα δεν άφησε…

Κι έπειτα έμεινε μόνη σε ολάκερο τον κάμπο της Τροίας – μόνη με το φιδάκι της. Κάποτε το έβγαλε από το στόμα πάνω στην παλάμη της και το κοίταξε. Στα μάτια του κοριτσιού και στα μάτια του φιδιού άστραψε η ίδια λάμψη: η λ ά μ ψ η τ η ς α γ ά π η ς . Αμέσως μετά η Βρισηίδα έβαλε ξανά το φονικό φιδάκι στο στόμα της· και μ ο ν ο μ ι ά ς τ ο ρ ο ύ φ η ξ ε κ α ι τ ο κ α τ έ β α σ ε σ τ η ν κ ο ι λ ι ά τ η ς . Το φίδι έπεσε στα υγρά του στομαχιού της – κι έξαφνα ένιωσε πως εκείνα τα τρομερά γαστρικά οξέα το σκότωναν: σχεδόν αντανακλαστικά δάγκωσε με όλο του το φαρμάκι στο εσωτερικό της κοιλιάς της…

Έτσι, γυναίκα και φίδι πέθαναν κι οι δυο μαζί – και το σώμα της Βρισηίδας έγινε ο τάφος του φονιά της. Γιατί τέτοιες είναι οι γκαβλιάρες γυναίκες: βρίσκουν ένα φίδι και πάνε μαζί του μέχρι τον όλεθρο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 231ο
Η δυνατότητα του Δάντη

Ο Ντάντε Αλιγκιέρι μπορούσε, άμα ήθελε, να μπει στο *βιβλίο με τη σχισμή*. Θα έβγαινε από το παρισινό του σεντούκι-φέρετρο και, σέρνοντας τα σκελεθρωμένα μαύρα μέλη του (εδώ που τα λέμε, θα έμοιαζε περισσότερο με μεγάλη αράχνη παρά με πρώην άνθρωπο), θα πήγαινε στο *βιβλίο*, θα άγγιζε με την (κατάξερη σαν ξύλο) γλώσσα του τη *σχισμή* στο οπισθόφυλλο και θα ρουφιόταν μέσα.

Δεν θα 'ταν βέβαια θάνατος – άλλα, όσο να πεις, θα 'τανε κάτι βαθύ και ανεπίστρεπτο (αυτό κυρίως…)

ΔΕΙΛΙΝΟ 232ο
Το τέλος του Αλαστράν

Είπανε πολλά για το πώς πέθανε ο Αλαστράν – καθένας φαντασιόπληκτος φτιάχνει και μια ιστορία για τον θάνατο του Άραβα.

Η αλήθεια όμως είναι μία – γιατί ένας είναι ο θάνατος του καθένα.

Άκου, λοιπόν, τι έγινε: Τον Αλαστράν τον έφαγε ο Pater Carus. Ούτε κοκαλάκι δεν του άφησε, ούτε μισό δόντι. Γι' αυτό τον ζωογόνησε ο Άραβας εκείνη τη νύχτα του Ιουνίου του 1517 στον Πύργο του Κλου. Κι ας τον είπε βλάκα κι επιπόλαιο ο Λεονάρντο· αυτός, μόλις είδε τον Αγαπημένο Πατέρα πάνω στην τάβλα, έστησε μονομιάς στο τρομερό μυαλό του το σχέδιο.

Γιατί, πράγματι, από το Χειμερινό Ηλιοστάσιο του 1247 ήταν απέθαντος ο Μέγας Αλχημιστής (είτε γιατί όντως είχε πιει το σπέρμα του Ιησού είτε για κάτι άλλο πολύ πικρότερο), μα δεν ήταν και *καταραμένος στην αθανασία*, όπως ο Δάντης Αλιγκιέρι – που σημαίνει πως, όποτε ήθελε, μπορούσε να προκαλέσει ο ίδιος τον θάνατό του. Κι εδώ χρειάζεται σοφία: ο Αλαστράν, από την πρώτη στιγμή, μετάνιωσε για την αθανασία του και αποφάσισε να πεθάνει – και το μόνο που του έμενε ήταν να βρει έναν *ζωντανό τάφο*, κάποιον που θα τον έτρωγε και θα τον ενταφίαζε μέσα του. Μα εκεί γεννιόταν το πρόβλημα: ήτανε τόσο μη μου άπτου ο Άραβας, που δεν ήθελε επ' ουδενί να τον *χωνέψουν*, δεν ήθελε να γίνει περίττωμα μέσα σ' ένα έντερο, βρομερό σκατό σ' έναν απόπατο ή σε μια γούβα. Κι έτσι παγιδεύτηκε μέσα στην εξωφρενική του σιχασιά: περνού-

σαν τα χρόνια και οι αιώνες, και αυτός βούλιαζε εγκλωβισμένος μέσα στο πηγάδι που ο ίδιος είχε επινοήσει.

Ώσπου εκείνη τη νύχτα είδε το ασώματο τέρας του Λεονάρντο – *ασώματο*, που σημαίνει πως δεν είχε μήτε στομάχι μήτε έντερο. Αυτό ήταν: ν α ο *ζ ω ν τ α ν ό ς τ ά φ ο ς* π ο υ τ ο υ ά ρ μ ο ζ ε … Θαρρείς να είχε μπει μέσα στον νου του ο Λεονάρντο και να άφησε το φριχτό κεφάλι δίχως σώμα. Μονομιάς ο άραβας μάγος άδραξε τη χρυσή ευκαιρία και το ζωντάνεψε.

Τα άλλα είναι λίγο-πολύ γνωστά. Ο δαίμονας Αλαστράν βρήκε στο ασώματο τέρας ένα *νόημα*. Κι αποφάσισε να ζήσει μαζί με τον Αγαπημένο Πατέρα, αναβάλλοντας την *ταφή* του για τριακόσια σαράντα δύο χρόνια. Μέχρι που κάποτε ήρθε η ώρα και φαγώθηκε από αυτόν.

Κι όταν έστειλε τον Patrem Carum στον Σαρλ Μποντλέρ, ήτανε *ήδη* φαγωμένος, μ έ σ α Τ ο υ .

Αυτό ήταν το τέλος του Αλαστράν. Κι όλα τα άλλα είναι νοσηρές φαντασίες.

ΔΕΙΛΙΝΟ 233ο
Η διατροφή του Νίτσε

Μην ακούς την παπαριά πως ο Νίτσε έφαγε τον Patrem Carum. Φυσικά και δεν τον έφαγε – μήτε ο Νίτσε μήτε κανείς. Ο Αγαπημένος Πατέρας ζει και βασιλεύει – ξ έ ρ ω π ο υ σ ο υ λ έ ω, μανούλα μου.

Κι άσε τους κουφιοκέφαλους να λένε πως τον Patrem τον ρούφηξε εκείνος ο κανίβαλος Φρίντριχ, αφού τον έψησε σε βενετσιάνικο φούρνο. Επειδή ξέρουνε πως ο Νίτσε ήταν ένας που τρεφόταν μονάχα με μυαλό, βάλανε με τον νου τους πως ρούφηξε και τον Θεό. Νόμισαν οι κουφιοκέφαλοι πως, αν νοστιμευόταν τους εγκεφάλους των ανθρώπων, φαντάσου γλέντι που θα έκανε με τον εγκέφαλο του Θεού… Τόσα ξέρουν, τόσα λένε…

Άκου τώρα και τα facta: ναι, ήτανε μυαλορουφήχτρας ο Νίτσε – μα από τα δεκαπέντε του χρόνια ρουφούσε μονάχα τον δικό του εγκέφαλο· πώς να το πούμε, τ ρ ε φ ό τ α ν α π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ά α π ό τ ο δ ι κ ό τ ο υ μ υ α λ ό. Μέχρι που, την πρωτοχρονιά του 1889, ρούφηξε με το γυάλινο καλαμάκι έναν κεντρικό μνημονικό λοβό – και η συνείδησή του χύθηκε όπως το νερό από την τρύπα του κουβά, με τα γνωστά αποτελέσματα.

Και τούτη την αυτοφαγία δεν την έκανε έχοντας στον νου του την (ενδεχόμενη) στερνή σκέψη του Άμλετ, για να φτάσει, τάχα, «στο ακρότατο όριο της ανθρώπινης φύσης» – δεν καταδεχόταν τέτοιες πίπες ο Νίτσε… Μήτε κι από πονοψυχιά το έκανε, για να μην χαθούνε άλλοι άνθρωποι και παρόμοιες θλιβερότητες – χαμένοι ήταν οι άλλοι άνθρωποι, έτσι κι αλλιώς… Τ ο έ κ α ν ε α π ό σ ι χ α σ ι ά – κ ι α π ό έ π α ρ σ η, β έ β α ι α: δεν διανοούνταν καν να φάει μυαλό αλλουνού,

ένιωθε πως μόνο το δικό του το μυαλό ήταν αντάξιό του, πως μ ό ν ο α υ τ ό μπορούσε να βάλει μέσα του.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 234ο
Η κόρη του Νάμορ

Οι αρχαίοι έλληνες ιστοριογράφοι (ο Λύκων ο Πολυίστωρ, ο Ηγησίας ο Μάγνης, ο Μήλιος ψευδο-Ηρόδοτος και κάμποσοι ακόμη) επιμένουν πως ο Νάμορ, ο χρυσοχόος του Ξέρξη – το δίχως άλλο, ο μεγαλύτερος χρυσοχόος όχι μόνον της Αρχαιότητας, μα και όλων των αιώνων του ανθρώπου– έφτιαξε τη Ρουφήχτρα κατόπιν παραγγελίας του Μεγάλου Βασιλιά. Ο Ηγησίας γράφει σαφώς πως, αμέσως μετά την ήττα των Περσών στη Σαλαμίνα, ο Ξέρξης ζήτησε επίμονα από τον χρυσοχόο του ένα υπερόπλο, που να μπορεί να αφανίσει μια ολάκερη θάλασσα και να την κάνει ξηρά…

Σχεδόν όλοι οι ιστορικοί σημειώνουν πως ο Νάμορ δεν ήθελε να τη φτιάξει ετούτη τη *ρουφήχτρα* – είτε γιατί ο ίδιος κρατούσε από αρχαία γενιά ασσύριων μαστόρων και κατά βάθος αντιπαθούσε τους Πέρσες είτε γιατί πίστευε πως τα κοσμήματα δεν πρέπει να έχουν πρακτικό σκοπό, πως κάτι τέτοιο θα ήταν ολέθριο για την ψυχή ενός τεχνίτη. Ο Λύκωνας γράφει πως ο Νάμορ είπε στον Ξέρξη την εύκολη δικαιολογία: πως δεν μπορεί να φτιάξει ένα τέτοιο κόσμημα-ρουφήχτρα – πως το μόνο που ήξερε ήταν να φτιάχνει χρυσά μάτια για ζωντανούς και πεθαμένους. Μα, όπως γράφει ο έξοχος Πολυίστωρ, *οι βασιλιάδες είναι επίμονα όρνια*: ο Ξέρξης γνώριζε καλά πως κάποιος που μπορεί να φτιάξει ένα χρυσό μάτι που δακρύζει το δειλινό (κι αυτό ήταν ένα από τα αριστουργήματα του Νάμορ – το δώρο του προς τον Μεγάλο Βασιλιά την ημέρα της στέψης του), μπορεί να φτιάξει και μια ρουφήχτρα που θα κάνει στεριά το Αιγαίο Πέλαγος. Έτσι μηνύθηκε στον Βασιλικό Χρυσοχόο πως, αν δεν παραδώσει τη χρυσή ρουφήχτρα σε τρεις μήνες, ο Κύριός του θα απογοητευτεί – κι όλοι ξέρανε πόσην απερίγραπτη φρίκη μπορεί να γεννήσει η απογοήτευση ενός Μεγάλου Βασιλιά.

Σύμφωνα με τον ψευδο-Ηρόδοτο (που το μεγαλύτερο μέρος της *Ιστορίας* του βρέθηκε στη Μήλο, γραμμένη κατά μίμηση του Αλικαρνασσέα τον 3ο αιώνα π.Χ.), ο Νάμορ προσπάθησε να υπεκφύγει με άλλον τρόπο. Είπε πως για να φτιαχτεί η ρουφήχτρα που του γύρευε ο Ξέρξης έπρεπε να έχει στα χέρια του το *μαύρο χρυσάφι*, την επιθανάτια χυσιά του βασιλιά Σαρδανάπαλου· αυτή που, όταν ο χρυσοτόκος βασιλιάς πέθανε με τον φριχτό τρόπο που πέθανε, την είχε μαζέψει κάποιος χρυσοσυλλέκτης του – μα κανένας δεν έμαθε τι απέγινε στη συνέχεια. Κι αυτό το *μαύρο χρυσάφι*, βέβαια, ο Νάμορ το γύρεψε ελπίζοντας πως ο Μεγάλος Βασιλιάς δεν θα ήταν σε θέση να του το δώσει… Μάταιος κόπος: το επόμενο κιόλας πρωινό, του φέρανε σε ξύλινο σκαλιστό κουτί την τελευταία χυσιά του θρυλικού ασσύριου Βασιλιά, που μέσα στα σπλάχνα του είχε γεννήσει όλο το χρυσάφι της γης. Ο Νάμορ έσκυψε πάνω από το εκτυφλωτικό θάμπος του *μαύρου χρυσαφιού* με απερίγραπτη συγκίνηση (όπως ήταν φυσικό το *μαύρο χρυσάφι* ήταν για αυτόν ένα αδιανόητο όνειρο, η ανομολόγητη λαχτάρα κάθε χρυσοχόου) – συγκίνηση που ωστόσο συνοδευόταν από ανεξέλεγκτο τρόμο: τώρα πια, μην έχοντας άλλη δικαιολογία, έπρεπε να φτιάξει ό,τι του ζήτησε ο Κύριός του…

Πάντοτε κατά τον ψευδο-Ηρόδοτο, ο Νάμορ δούλεψε για να φτιάξει τη ρουφήχτρα επί τριάντα έξι συνεχόμενους μήνες, δίχως να βγει από το εργαστήρι του – και επικαλούμενος τη δυσκολία ενός *τέτοιου* κοσμήματος, έπαιρνε κάθε φορά παράταση ενός ακόμη τριμήνου. Προφανώς είχε αποφασίσει να το συνεχίσει αυτό για όλην την υπόλοιπη ζωή του· ωστόσο, μιαν ημέρα οι απεσταλμένοι του Ξέρξη τού μετέφεραν πως ο Μεγάλος Βασιλιάς τού είχε δώσει μια τελευταία διορία. Αν αυτή περνούσε δίχως να παραδώσει το κόσμημα που του ζήτησε, το επόμενο ξημέρωμα θα σκότωναν τους γιους του, το μεθεπόμενο την κόρη του και το τρίτο τον ίδιο.

Έτσι, το απόγευμα της τελευταίας ημέρας της διορίας, ο Νάμορ έστειλε τη Ρουφήχτρα στον Μεγάλο Βασιλιά, στο ίδιο ξύλινο, σκαλιστό κουτί που περιείχε το *μαύρο χρυσάφι* – και μαζί

κι ένα γράμμα με οδηγίες για τη χρήση του. Ήταν ένα μικρό μαύρο κόσμημα, σαν ένα κοχύλι με σπείρα, που έλαμπε απειλητικά και αλλόκοτα, τόσο που μπορούσε να σε κάνει να ξεχάσεις τη γλώσσα της μάνας σου. Ο Ξέρξης με άγρια χαρά άρχισε να το περιεργάζεται στο φως του ηλιοβασιλέματος – να μεθάει με την ανείπωτη δύναμη που του έδινε εκείνη η σπείρα. Μα τότε, ενώ το περιεργαζόταν, έπεσε έξαφνα νεκρός – την ώρα, λένε, που χάθηκε το τελευταίο ίχνος του ήλιου στον ορίζοντα.

Όπως ήταν φυσικό, οι υπηρέτες του και οι αξιωματούχοι του όρμησαν πάνω του για να τον σώσουν. Δεν τα κατάφεραν: ο μόλις πριν από λίγο Κοσμοκράτορας Ξέρξης ήτανε πια μόνον πτώμα. Τότε, σαν είδαν τη Ρουφήχτρα στην παλάμη του, θυμήθηκαν το γράμμα με τις οδηγίες του Νάμορ. Μέσα στο σούρουπο το διάβασαν με δυσκολία· ο Βασιλικός Χρυσοχόος έγραφε να μην προσπαθήσει να δει μέσα στη Ρουφήχτρα ο Κύριός του – γιατί αν κοιτούσε βαθιά στο κέντρο, θα κυλούσε μέσα της η ψυχή του.

Ο ψευδο-Καλλίμαχος της *Συλλογής ψευδών* του 1ου μ.Χ. αιώνα γράφει πως, στο δικαστήριο που έγινε στη Βαβυλώνα, κανείς δεν πίστεψε ότι ο Βασιλικός Χρυσοχόος Νάμορ δεν είχε υπολογίσει πως ο Μεγάλος Βασιλιάς θα αδιαφορούσε για τις οδηγίες χρήσης και θα προσπαθούσε να δει την τρύπα της Ρουφήχτρας. Έτσι, τον καταδίκασαν σε θάνατο για τον φόνο του Ξέρξη και τον έκαψαν στη φωτιά μαζί με τους γιους του κι όλους τους μαθητές του εργαστηρίου του. Πολλούς αιώνες αργότερα, ο Πλήθων ο Γεμιστός έγραψε σε μια επιστολή του (χαμένη πια σήμερα) πως ο Νίκων ο Κορίνθιος αναφέρει ότι τη Ρουφήχτρα, μετά την εκτέλεση του Νάμορ, την έλιωσαν στη φωτιά – για να ελευθερωθεί η ψυχή του Ξέρξη που κύλησε μέσα της…

Φυσικά, όλα αυτά είναι ανεκδιήγητα ψέματα – μερικά ακόμη από τα γνωστά τερατώδη ψέματα των αρχαίων

ιστοριογράφων: πια όλοι το ξέρουν πως ποτέ ο Ξέρξης δεν γύρισε πίσω από κανέναν *Περσικό Πόλεμο* – και πως ποτέ η Αναρίθμητη Στρατιά δεν πέρασε τον Ελλήσποντο. Και βέβαια, ποτέ κανένας δεν έλιωσε τη Ρουφήχτρα – ακόμη και τα παιδιά γνωρίζουν πως κανείς (μα κανείς) δεν χαλάει τα υπερόπλα… Κι ο Νάμορ δεν είχε γιους – κι έφτιαξε το τρομερό κόσμημά του είκοσι χρόνια μετά τον θάνατο του άλλοτε Κυρίου του. Και το έφτιαξε από μόνος του, δίχως να τον διατάξει κανείς…

Άκου τώρα και την αλήθεια – και μην την κρίνεις με ιδρωμένη καρδιά: ο Βασιλικός Χρυσοχόος είχε στα τελευταία χρόνια της ζωής του ένα τρομερό μυστικό – που σιγά σιγά έπαψε να είναι και τόσο μυστικό, καθώς το έμαθαν όλοι στο παλάτι και σ' ολόκληρη τη Βαβυλώνα. Ο Νάμορ, λοιπόν, κάπου στα εξήντα του χρόνια, έπαψε να τρώει οποιοδήποτε άλλο φαγητό και τ ρ ε φ ό τ α ν μ ο ν ά χ α με το μ έ λ ι α π ό το μ ο υ ν ί της μ ο ν α χ ο κ ό ρ η ς του, της Σ α μ σ ί ρ .

Η είδηση άρχισε να κυκλοφορεί μέσα στους κύκλους του Παλατιού με αυξανόμενη αποστροφή, οργή και αγανάκτηση: ο Νάμορ είχε παντρευτεί σε μεγάλη ηλικία (πάνω από τα πενήντα του) τη Λομνάρ, κόρη του Αρχιδικαστή και μια από τις πιο σημαντικές πριγκίπισσες του Βασιλείου – να φανταστείς, για γαμήλιο δώρο τής έσταξε (κανείς δεν ξέρει το πώς) μια χρυσή σταγόνα μέσα στις κόρες των ματιών της. Το ζευγάρι έκανε μόνο ένα παιδί – ένα κορίτσι που το ονόμασαν Σαμσίρ. Και κανένας δεν θα μπορούσε να πει με σιγουριά το πότε άρχισε ο Νάμορ να γλείφει και να ρουφάει το μουνί της κόρης του – πάντως, σίγουρα πριν το κορίτσι γίνει δέκα χρονών, καθώς τότε αυτοκτόνησε η Λομνάρ (πήδηξε στο πηγάδι), μην αντέχοντας αυτό που στον νου της λογάριασε για φριχτή διαστροφή. Ούτε κανένας, βέβαια, θα μπορούσε να επιβεβαιώσει αν πράγματι από το μουνί της Σαμσίρ έτρεχε μέλι ή αν οι δαίμονες της Τέχνης, αυτοί οι μαύροι ακαταλόγιστοι ίσκιοι που αναδεύουν τη φρίκη στα ανθρώπινα έγκατα, είχαν θολώσει τό-

σο τον νου και την ψυχή του Νάμορ και τον έκαναν να γεύεται τα στυφά υγρά, τα κάτουρα και τα έμμηνα για ολόγλυκο μέλι.

Φυσικά, οι Αξιωματούχοι του Βασιλείου ήταν έξαλλοι με την ιστορία αυτή – πρώτος απ' όλους ο Αρχιδικαστής και παππούς της μικρής. Μα ο Βασιλιάς (ο Αρταξέρξης) δίσταζε να τιμωρήσει έναν χρυσοχόο που ήδη ήτανε ένας ζωντανός θρύλος… Έτσι, η ιστορία *σύρθηκε* μέχρι που το κορίτσι έγινε δεκατριών χρόνων. Τότε –και μην βιαστείς να οργιστείς– η ίδια η Σαμσίρ γύρεψε κάτι περισσότερο από τον πατέρα της – κάτι περισσότερο από τη γλώσσα του και τα χείλια του. Κι όταν ο Νάμορ αρνήθηκε (γιατί δείλιασε; γιατί ένιωθε μιαρός; γιατί φοβήθηκε μη χάσει το φαγητό του;), εκείνη αυτοκτόνησε: έκοψε την καρωτίδα της με το μικρό μαχαίρι του εργαστηρίου του – με εκείνο που ο πατέρας της χάραζε τις βλεφαρίδες στα χρυσά μάτια που έφτιαχνε στο εργαστήρι.

Όταν βρήκε την κόρη του πλημμυρισμένη στο αίμα της μέσα στο εργαστήρι του, και μια στιγμή προτού καταρρεύσει σπαράζοντας, ο Νάμορ πρόλαβε να σκεφτεί πως η Τέχνη είναι μια απλοϊκή και ατελής προετοιμασία για την αλήθεια. Κλείδωσε τις πόρτες, αποφασισμένος να μείνει εκεί μέχρι το τέλος. Τις επόμενες μέρες, κι ενώ αργοπέθαινε από την ασιτία, έφτιαξε ένα εκμαγείο από το μελίρρυτο μουνί της κόρης του. Στη συνέχεια έλιωσε το *μαύρο χρυσάφι* της στερνής χυσιάς του Σαρδανάπαλου (από παιδί το κουβαλούσε στον κόρφο του, σπάνιο οικογενειακό θησαυρό που μεταφερόταν από πατέρα σε γιο) κι έφτιαξε ένα κόσμημα με το μουνί της Σαμσίρ. Με αυτό το κόσμημα στο χέρι τον βρήκανε όταν σπάσανε τις πόρτες για να μαζέψουν τα δύο πτώματα. Ήτανε ένα μικρό αριστερόστροφο κοχύλι, ένας μαύρος στρόβιλος, μια σπείρα, θαμπή και ολόλαμπρη, μια *τρυπούλα* στο κέντρο της αγάπης και του ολέθρου. Ήτανε η Ρουφήχτρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 235ο
Ο Τριαρχίδης δεν μασάει

Ο Καλλίμαχος φρόντισε να φτάσει ο αμφορέας του Ομήρου και στον Τριαρχίδη. Ήλπιζε πως δεν θα αντέξει ο απαίσιος σφετεριστής και θα το βάλει μέσα στον αμφορέα το κωλόχερό του, να δει αν υπάρχει χταπόδι ή δεν υπάρχει. Και θα την πατήσει όπως ο Κόμης Σεν Ζερμέν – θα τον ρουφούσε σαν την χούβερ ο μέγας ποιητής.

Μα ο Τριαρχίδης δεν μασάει από κολπέτα. Μόλις είδε τον αμφορέα, του έδωσε μια και τον γύρισε ανάποδα, αδειάζοντάς τον απ' το νερό του. Οπότε τα προβλήματά του είχαν τελειώσει: αν υπήρχε χταπόδι, θα αναγκαζόταν να βγει από τον αμφορέα και θα το καμάκωνε. Κι άμα δεν έβγαινε, είτε γιατί δεν χωρούσε είτε γιατί λούφαζε καθώς ήξερε το καμάκι που το περίμενε, θα ξεραινότανε μέσα στον αμφορέα, θα γινόταν ένα κομμάτι ξύλο – κι ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Κι έτσι πάει κι ο Όμηρος, πάει και το *Ομηρικό Πρόβλημα*, πάνε όλα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 236°
Το κουλούρι του Ραφαήλ Σάντσιο

Λίγο προτού η Φορναρίνα στραγγαλίσει τον Ραφαήλ το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης (το βράδυ της Θεϊκής Χυσιάς δηλαδή), εκείνος την έβαλε να του υποσχεθεί πως το κουλούρι που θα έφτιανε με τη στερνή χυσιά του θα το μοίραζε στους παρευρισκόμενους τη μέρα της ταφής του. Φυσικά, εκείνη δεν τήρησε την υπόσχεσή της: τον καλοστραγγάλισε, του πήρε τα ψωλοχύματα, έφτιαξε το κουλούρι της και φυσικά το κράτησε – σιγά μην έδινε το κουλούρι του Ραφαήλ στους γελοίους...

Δεν θα εξιστορήσω τις περιπέτειες εκείνου του κουλουριού μες στους αιώνες που ακολούθησαν, μήτε τα αίματα που το πιτσίλισαν μέσα στο πάθος των ανθρώπων να το αποκτήσουν – όπως συμβαίνει με κάθε αληθινά μοναδικό ανθρώπινο δημιούργημα. Μήτε καν το πώς το έσωσε από βέβαιο αφανισμό ο Ρέμπραντ βαν Ρέιν στα 1641.

Μονάχα τούτο: όταν, τον Αύγουστο του 1918, σέρβιραν ένα κομμάτι από εκείνο το μελένιο κουλούρι στον Προυστ –είχε πληρώσει το βάρος του σε κόκκινα διαμάντια–, εκείνος, μόλις το δοκίμασε, το επέστρεψε φωνάζοντας να το πασπαλίσουν με άφθονη άχνη ζάχαρη και πορτογαλική κανέλα, να κουκουλωθεί κάπως η ανοστίλα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 237ο
Ο χαμός του Απολινέρ

Ξέρεις που ήτανε φίδι ο Απολινέρ (και μάλιστα φίδι με ανθρώπινη φωνή κι εξίσου ανθρώπινες –ας τις πούμε έτσι– επιθυμίες), ξέρεις από ποιανού τα σπλάχνα βγήκε και πότε, ποιος τον πάγωσε και ποιος τον ξεπάγωσε. Και ξέρεις βέβαια και κάμποσα από τα υπόλοιπα: πως ζούσε μέσα σ' ένα ανθρώπινο ανδρείκελο που το κινούσε με κορδόνια δεμένα στα δόντια του, πιέζοντας με τη γλώσσα του το κατάλληλο, για να κινηθεί το κάθε μέλος (στ' αλήθεια, ένα αληθινό θαύμα της μηχανικής). Κι έτσι όλοι τον περνούσαν για άνθρωπο – και τι άνθρωπο, σωστό τυφώνα που δεν άφηνε τίποτε όρθιο.

Μάθε τώρα και το πώς χάθηκε ο απίθανος Γκιγιόμ – α, στο τέλος όλοι χάνονται, ακόμη και αν ζούνε τετρακόσια ή χίλια χρόνια (εκτός βέβαια από έναν δύστυχο που δεν το μπορεί – αυτό κι αν είναι μεγάλη ζημιά). Και, βέβαια, δεν πέθανε από ισπανική γρίπη εκείνον τον Νοέμβριο του 1918, ούτε από καμία άλλη γρίπη – ως γνωστόν, τα φίδια δεν γριπώνονται. Από γυναίκα πήγε ο φουκαράς (το ξέρω, σούπερ κοινότοπο αυτό για έναν σαν κι εκείνον, μα έτσι έγινε – επιπλέον, κάνε υπομονή για τη συνέχεια, ίσως και να είναι κάπως πιο ενδιαφέρουσα, λέω, ί σ ω ς ...)

Η μοιραία γυναίκα, λοιπόν, για τον Απολινέρ ήταν εκείνη η αδιανόητη ρουμανομακεδόνισσα αρτίστα, η Ιβάνκα Πράχου, που δεν είχε γίνει ακόμη μήτε ο κατοπινός θρύλος μήτε, βέβαια, η *Αγία Ιβάνκα*. Μα ήδη το όνομά της συζητιόταν στα παρισινά καμπαρέ σαν το πιο παράξενο εξωτικό φρούτο του καιρού της: λεγότανε για δαύτην πως ό χ ι μ ό ν ο μ π ο ρ ο ύ σ ε ν α μ ι λ ή σ ε ι μ ε τ ο μ ο υ ν ί τ η ς σ ε έ ξ ι γ λ ώ σ σ ε ς, α λ λ ά κ α ι ν α τ ρ α γ ο υ δ ή σ ε ι μ ε α υ τ ό – τα ξέρεις όλα αυτά,

τούρλωσες τα αυτιά σου να τα ακούσεις... Πάταγο είχε κάνει στην Κωνσταντινούπολη, όπου ξεκίνησε τις παραστάσεις της το 1916 – και πριν καλά-καλά τελειώσει ο Μεγάλος Πόλεμος, έκανε το μεγάλο άλμα για να κατακτήσει την Ευρώπη: φυσικά θα ξεκινούσε από το Παρίσι – από πού αλλού;

Και πράγματι έγινε σκοτωμός εκείνο το βράδυ της 1ης Νοεμβρίου του 1918 για το ποιος θα πρωτομπεί στο *Κροκοντίλ* της Μονμάρτης, όπου η Ιβάνκα θα έκανε την πρεμιέρα της – τρεις διμοιρίες αστυνομικών χρειάστηκαν για να συλλάβουν τους τζαμπατζήδες που ήθελαν να κάνουν ντου. Ωστόσο, όταν η αρτίστα γδύθηκε, η αίθουσα μουγγάθηκε – μπορούσες να ακούσεις ακόμη και το πέταγμα της μύγας: το μουνί της ήταν πραγματικά απίστευτο, βαθύ μπλε σαν της τρικυμισμένης θάλασσας, και το τρίχωμά της ξυρισμένο εκτός από μια λεπτή λωρίδα κόκκινη σαν της φωτιάς, σαν ξυραφιά – κι η κλειτορίδα της, μοβ και τεράστια, έμοιαζε με μικρό ψωλάκι… Στην αρχή έκανε τα συνηθισμένα: κάπνισε τσιγάρα, πέταξε στραγάλια με φυσοκάλαμο, έπαιξε τη Μασσαλιώτιδα στη φυσαρμόνικα. Στη συνέχεια, όμως, η παράστασή της ξεπέρασε κάθε φαντασία: απήγγειλε με το μουνί της (προφανώς χρησιμοποιώντας, αντί για γλώσσα, την υπερφυσικά μεγάλη κλειτορίδα της) πρώτα Πετράρχη στα Ιταλικά, μετά Νοβάλις στα Γερμανικά, μετά Τζον Κιτς στα Αγγλικά και τέλος Λαμαρτίνο στα Γαλλικά… Μα εκεί που έπεσε το θέατρο ήταν όταν έγινε το πιο απίστευτο από τα απίστευτα: η Ιβάνκα (σωστότερα: το μουνί της) τραγούδησε ολόκληρο το Miserere από τον *Τροβατόρε* του Βέρντι. Οι Παριζιάνοι ήταν δύσκολο κοινό, χορτάτο, που λέμε – μα έμειναν άφωνοι (και απολύτως δικαιολογημένα – δεν είχαν καν διανοηθεί τέτοιο πράγμα): τη χειροκροτούσανε με αλαλαγμούς για μία ώρα. Την επόμενη μέρα, οι εφημερίδες έγραφαν ανώνυμους διθυράμβους: «*Η σλάβα μάγισσα Ιβάνκα, ίδια με αρχαία προφήτισσα, ανήγγειλε το Μέλλον.*»

Φυσικά, ο Απολινέρ ήταν ανάμεσα σε αυτούς που στην κυριολεξία αλληλοπατήθηκαν για να μπουν στο καμαρίνι της· εν τέλει, το μπανταρισμένο του κεφάλι (από το δήθεν πολεμικό

τραύμα) τον βοήθησε να εξασφαλίσει μια προτεραιότητα: «Πρέπει να βελτιώσετε την προφορά σας, κυρία μου», της είπε με ύφος επιτιμητικό όταν βρέθηκε μπροστά της. Η πανέμορφη Ρουμάνα τον αναμέτρησε με αινιγματικό χαμόγελο, ώσπου κάποτε του απάντησε: «Θα μπορούσατε να κάνετε στο μουνί μου κάποια μαθήματα προφοράς;»

Κλείσανε ραντεβού στο πρώτο ρεπό της Ιβάνκας, έξι μέρες αργότερα, στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της. Κανείς δεν ξέρει να πει με σιγουριά τι έγινε εκεί – πάντως, ήταν η τελευταία φορά που είδε κανείς τον Απολινέρ. Φυσικά, οι φήμες θέριεψαν: ακούστηκαν όλων των λογιών οι εξωφρενικές εκδοχές, από δήθεν καμαριέρες που κρυφάκουσαν, από δήθεν ανθρώπους που έμεναν στα διπλανά δωμάτια κι από άλλους φαντασιόπληκτους.

Μια από αυτές τις εκδοχές (που την πίστεψαν πολλοί, ιδίως όταν εκ των υστέρων έμαθαν τα έργα και τις ημέρες της Ιβάνκας ως *Αγίας*) ήταν πως η φριχτή Ρουμάνα τον πότισε ένα φαρμάκι που ναρκώνει το σώμα, δίχως να κοιμίζει τη συνείδηση, και στη συνέχεια τον έβγαλε από το ανδρείκελο, τον τεμάχισε πάνω στο κρεβάτι και τον έφαγε κομμάτι κομμάτι, αρχίζοντας μάλιστα από την ουρά του, για να μείνει ζωντανός όσο το δυνατόν περισσότερο και να την βλέπει ενώ τον τρώει – μέχρι που έφαγε και το κεφάλι. Και το έκανε αυτό, λένε, γιατί τόλμησε να της κάνει παρατήρηση για την προφορά του μουνιού της – δεν κάνει να πληγώνεις τις καλλιτέχνιδες με τέτοια λόγια…

Μια άλλη εκδοχή, συνέχεια της πρώτης, είναι πως την ώρα που τον είχε βγάλει από το ανδρείκελο και ετοιμαζόταν να τον τεμαχίσει, ο Απολινέρ μάζεψε όλες τις φιδίσιες δυνάμεις του και τινάχτηκε προς την τρύπα της τουαλέτας – κι από εκεί βγήκε στους υπονόμους και γλίτωσε. Και τούτη η ιστορία έχει πολλούς υποστηρικτές: το βέβαιο είναι πως διόλου δεν θα δίσταζε να το κάνει ο Γκιγιόμ· εδώ είχε περάσει τέσσερις αιώνες παγωμένος στο Καταψυκτήριο του Λεονάρντο, σιγά μην φοβότανε

τους παρισινούς υπονόμους, που τους περπατούσε το κάθε κλεφτρόνι.

Μια τρίτη εκδοχή είναι και τούτη: πως η Ιβάνκα γδύθηκε, άνοιξε τα θεσπέσια πόδια της και του είπε: «Έλα, φιδαρά μου, να μπεις μέσα μου.» Και τότε ο Απολινέρ βγήκε από το ανδρείκελο και, πράγματι, χώθηκε ο μέγας φίδαρος μες στην ατέλειωτη μουνάρα της Ιβάνκας και χάθηκε εκεί. Και μη σου φαίνεται απίθανο: όλος ο κόσμος –όλο το σύμπαν, πες καλύτερα– μπορεί να αφανιστεί σε ένα μουνί που πεινάει – πόσο μάλλον ένα φίδι, έστω και μεγαλοφυές.

Αυτό το τελευταίο μπορεί να το σκεφτεί κανείς και έτσι: ένα ομιλούν μουνί έφαγε ένα ομιλούν φίδι. Κι εδώ που τα λέμε, ετούτο μάλλον ακούγεται σαν happy end για κείνονε που γεννήθηκε κατευθείαν από τον πούτσο του Πάπα Αλέξανδρου Βοργία – και για να βγει, τον τρόμπαρε μονάχα με το βλέμμα της η πουτανιόλα η μικρή, η Λουκρητία…

ΔΕΙΛΙΝΟ 238ο
Το όνειρο του *Φρόιντ*

Όταν τον Ιανουάριο του 1907 είπαν του *Φρόιντ* πως η *πληγή* έφτανε στη Βιέννη, εκείνος απάντησε: «Υπάρχει μονάχα στο όνειρό μου. Όποτε θέλω, ξυπνάω κι εξαφανίζεται.»

Όταν έξι εβδομάδες αργότερα η *πληγή*, αφανίζοντας τη Βιέννη, άπλωσε και μέσα στο σπίτι του κι άρχισε να κατατρώει τις κόρες του και τους γιους του, εκείνος, με τις γοερές κραυγές του πόνου των δικών του να λογχίζουν τ' αφτιά του, αποφάσισε επιτέλους να ξυπνήσει. Μα όσο κι αν το προσπάθησε, δεν το κατάφερε. Και καθώς η *πληγή* τον στρίμωξε σε μια γωνιά του σπιτιού, ο *Φι* σκέφτηκε πόσο δύσκολος είναι ο ύπνος των ζόμπι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 239ο
Οι σοφοί κροκόδειλοι ταξιδεύουν

Ο Φρειδερίκος ο Δεύτερος έφερε στη Σικελία τα Χριστούγεννα του 1229 δώδεκα σοφούς κροκόδειλους, από αυτούς που είχε εγκαταστήσει στον παραπόταμο Νατ ο Ακενατόν δυο χιλιάδες τριακόσια χρόνια νωρίτερα. Του τους έδωσε ως αντίδωρο, μαζί με την Ιερουσαλήμ, ο Σουλτάνος Αλ Καμίλ, όταν ο *Γιος του Εαυτού* του, όπως αυτοαποκαλούνταν ο Χοενστάουφεν, του δώρισε την ίδια του την υδράργυρη φλέβα – εκείνη που του έβγαλε ο Στέφανο Φλεμποτόμο. Και βέβαια, ετούτους τους κροκόδειλους γύρευε στ' αλήθεια ο Φρειδερίκος από τον Καμίλ – όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, η Ιερουσαλήμ ήταν η στάχτη στα μάτια: γιατί ο ανίερος Βασιλιάς (που έτσι κι αλλιώς λογάριαζε τον εαυτό του ως συνέχεια του Ακενατόν) με τούτους τους κροκόδειλους γύρευε να φέρει στον κόσμο τούς αιώνες των φώτων και της ελευθερίας.

Και μόλις ο Φρειδερίκος τούς έφερε στη Σικελία, τους εγκατέστησε σε ένα κρυφό ποτάμι που ξεκινούσε από τα βουνά πάνω απ' τον Ακράγαντα, περνούσε υπόγεια ολόκληρο σχεδόν το νησί και κατέληγε στην καρδιά της Αίτνας. Γιατί το είχε σκοπό αυτοί οι δώδεκα σοφοί να του γράψουν το λεγόμενο *Μελλοβιβλίο* (και κανείς δεν ξέρει αν το ονόμαζε έτσι ο ίδιος ή κάποιος πριν από αυτόν): θα ήταν, πίστευε, ένα βιβλίο που θα αποκάλυπτε την αληθινή ελευθερία στους ανθρώπους και θα οδηγούσε σε αυτήν – θα ήταν μια ολοκληρωτική και απόλυτη αντιστροφή των φριχτών βιβλίων των θρησκειών και των δεισιδαιμονιών, ένα βιβλίο ίδιο με εκείνο το μυθικό εκατόφυλλο ρόδο, που όποιος το μύριζε δεν θα ξαναφοβόταν τον θάνατο… Έτσι, λοιπόν, ο Φρειδερίκος δεν έχασε χρόνο: μόλις τους εγκατέστησε στο κρυφό ποτάμι, τους ζήτησε να του γράψουν τούτο το *Μελλοβιβλίο*. Κι έβαλε στη διάθεσή τους περισσότερους από εκατό αναγνώστες γραμματικούς, που θα τους διάβαζαν όποιο

βιβλίο ζητούσαν από κάθε γωνιά του κόσμου και από οποιαδήποτε γλώσσα της Γης…

Και, παρόλο που κράτησε το ποτάμι τους μυστικό από όλους, ο Φρειδερίκος δεν θέλησε να κρατήσει διόλου κρυφή την ύπαρξη των σοφών κροκόδειλων – ίσα-ίσα αποφάσισε να τους παρουσιάσει στον κόσμο με την πρέπουσα επισημότητα. Έτσι, τη νύχτα του Θερινού Ηλιοστασίου του 1242, την εικοστή πρώτη του Ιουνίου, αποφάσισε να παρουσιάσει στο αρχαίο θέατρο της Ταορμίνας τον *Οιδίποδα Τύραννο* του Σοφοκλή, παιγμένο αποκλειστικά με σοφούς κροκόδειλους – κάποιους από αυτούς τους πρώτους που είχαν έρθει από την Αίγυπτο και κάποιους από αυτούς που είχαν γεννηθεί στο μεταξύ… Κι είχε καλέσει για την παράσταση αυτή τα σημαντικότερα μυαλά της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής: «*Όσα είδαμε στην Ταορμίνα τη βραδιά του Θερινού Ηλιοστασίου, έκαναν την όρεξη όλων να ανοίξει*…» έγραψε σε μια επιστολή του ο Μέγας Αλβέρτος, τρεις μήνες αργότερα…

Ωστόσο, τα πράγματα φαίνεται πως δεν ήρθαν όπως τα περίμενε ο Φρειδερίκος: φαίνεται πως κάποια στιγμή, κάπου ανάμεσα στο 1242 και στο 1245 (και σίγουρα μετά την παράσταση της Ταορμίνας) οι σοφοί κροκόδειλοι ανακοίνωσαν στον Αυτοκράτορα πως δεν είναι δυνατό να υπάρξει *Μελλοβιβλίο* – για την ακρίβεια, του είπανε πως ένα τέτοιο βιβλίο κατατρώγει τον ίδιο τον εαυτό του, άρα είναι κάτι ανέφικτο (αντίστοιχο, ας πούμε, με το σταμάτημα του χρόνου ή με την επιστροφή από τον θάνατο), καθώς αφανίζεται την ίδια τη στιγμή που πραγματοποιείται. Προφανώς, τίποτε από όλα αυτά δεν έπεισε τον Φρειδερίκο – δεν ήταν από αυτούς που μπορούσαν να δεχτούν πως υπάρχει κάτι που δεν γίνεται (λέγεται πως συνεχώς επαναλάμβανε ότι «όσα μπορούμε να φανταστούμε, μπορούμε να τα χέσουμε»). Προφανώς οι κροκόδειλοι απέμειναν σε αδράνεια για την επόμενη εξαετία – μέχρι που ο Φρειδερίκος αποφάσισε να μπει εκεί που μπήκε και, για πολλούς και διάφορους λόγους θέλησε να μοιράσει τους κροκόδειλους (που στο μεταξύ είχανε

πολλαπλασιαστεί και είχανε φτάσει περισσότεροι από τριάντα) σε Ρώμη, Φλωρεντία και Βενετία – ενδεχομένως και αλλού.

Έτσι, οι *σοφοί κροκόδειλοι* σκόρπισαν μέσα στην Ιταλική Χερσόνησο – και στα επόμενα εκατό χρόνια σημάδεψαν την ιστορία της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου. Πολλοί λένε πως οι κροκόδειλοι σχεδίασαν όλο αυτό το πράγμα που ονομάζουμε Αναγέννηση – και κάποιοι σημειώνουν πως επιπλέον αυτοί κατάφεραν να γιατρέψουν τον Μαύρο Θάνατο που ξέσπασε το 1348. Άλλοι πάλι –γιατί οι πληροφορίες είναι συγκεχυμένες και αντιφατικές όσο δεν παίρνει– γράφουν πως κάποιοι από αυτούς κατέστρωσαν το σχέδιο της παγκόσμιας κυριαρχίας του Πάπα και πως έγραψαν ένα καινούργιο ιερό βιβλίο του Χριστιανισμού, την *Τελική Διαθήκη*, όπου περιγράφανε το πώς ήρθε πράγματι στα χίλια χρόνια ο Αντίχριστος, το πώς έγιναν η μάχη του Αρμαγεδδόνα και η Δευτέρα Παρουσία – κι έτσι όσα ζούμε έκτοτε είναι η Μ έ λ λ ο υ σ α Ζ ω ή . Μάλιστα, μερικοί επιμένουν πως ετούτη η *Τελική Διαθήκη* ήτανε τόσο καλογραμμένη, τόσο συναρπαστική, τόσο οργιαστικά μαγική που, αν είχε δημοσιευτεί, πράγματι θα είχε έρθει η Μέλλουσα Ζωή με όλα όσα κουβαλά μαζί της (την Αιωνιότητα, τους Κήπους των Ηδονών, τις Λίμνες της Φωτιάς και όλες τις παραπλήσιες λέξεις που αρχίζουν με κεφαλαίο).

Οι *σοφοί κροκόδειλοι* της Ιταλίας είχανε φτάσει κοντά στους δύο χιλιάδες, όταν στη δεκαετία του 1370, στα χρόνια του Πάπα Γρηγορίου του ΙΑ, σχεδιάστηκε και υλοποιήθηκε το σχέδιο εξόντωσής τους από την ίδια την παπική αυλή. Οι πηγές δίνουν και πάλι πληροφορίες αντιφατικές: συκοφαντίες, φήμες, τερατολογίες μπλέκονται με όρκους σιωπής, σκοτεινές απειλές και εξόφθαλμες παραποιήσεις… Όχι λίγοι λένε πως οι κροκόδειλοι είχαν οργανώσει τη συνομωσία που εξόρισε τους Πάπες στην Αβινιόν, και άρα ο αφανισμός τους ήταν ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών· κάμποσοι ισχυρίζονται πως οι σοφοί εξοντώθηκαν επειδή αρνήθηκαν να παραδώσουν την *Τελική Διαθήκη*, κι άλλοι πάλι συνδέουν το τέλος τους με τον ανίερο Φρειδερίκο, του οποίου τάχα ήταν πειθήνια όργανα ακόμη κι όταν εκείνος βρι-

σκόταν στην Κούφια Γη. Φυσικά, υπάρχουν κι εκείνοι που λένε τα συνηθισμένα: πως σε συνεργασία με τους εξοντωμένους Ναΐτες ετοίμαζαν την έλευση του Αντίχριστου, πως ήταν συνομωσία των Εβραίων Μάγων, πως ήταν τέρατα της Κάτω Γης ή της Κόλασης – με δυο λόγια, ό,τι μπορείς να φανταστείς…

Το βέβαιο ήταν πως η εξόντωσή τους έγινε με πρωτοφανή οργάνωση. Επί δύο χρόνια ετοιμάζονταν τα ειδικά τάγματα φονιάδων στην Ουγγαρία – ήταν περισσότερα από τριάντα τάγματα κροκοδειλοκτόνων, τα οποία απαρτίζονταν από Βλάχους και Μαγυάρους που είχαν εκπαιδευτεί σε κάθε είδους φόνο των ερπετών: με μαχαίρι, με βέλος, με δηλητήριο, με παγίδα, με τα ίδια τους τα χέρια, ακόμη και με γλωσσοδέτες που γυρνούσαν τη γλώσσα τους κόμπο και τους έπνιγαν. Και είχαν και μια βασική διαταγή: μόλις ολοκλήρωναν τον φόνο, να λιώνουν το κεφάλι των κροκοδείλων με το γουδοχέρι, όπως λιανίζει κάποιος το σκόρδο με τα καρύδια στη σκορδαλιά – για να μην μπορέσει ποτέ κανείς ανεύθυνος αλχημιστής να βρει τον εγκέφαλο ενός σοφού κροκόδειλου και να τον ταριχεύσει, μνημειώνοντάς τον έτσι μες στους αιώνες…

Τα τάγματα των κροκοδειλοκτόνων έφτασαν στην Ιταλία στις αρχές του 1373 και, δίχως να χρονοτριβήσουν περισσότερο, άρχισαν το μακελειό· εξόρμησαν και στις τρεις πόλεις ταυτόχρονα, και όπου αλλού είχαν πληροφορίες πως είχαν διασκορπιστεί οι κροκόδειλοι. Δούλεψαν με απίστευτη μεθοδικότητα: με ανακρίσεις, με απειλές, με τρόμο, με βασανιστήρια, με παραδειγματικούς φόνους, με επικηρύξεις απίστευτα υψηλές – και η αλήθεια ήταν πως δεν βρήκαν και την παραμικρή αντίσταση… Έτσι, τα πράγματα πήγαν σύμφωνα με το σχέδιο: μέσα σε τέσσερα χρόνια, στα 1377, οι κροκοδειλοκτόνοι είχαν τελειώσει τη δουλειά τους. Οι σοφοί κροκόδειλοι της Ιταλίας είχαν εξοντωθεί – ό λ ο ι π λ η ν ε ν ό ς …

Και φυσικά τον ξέρουμε αυτόν τον ένα: πρόκειται για εκείνον τον θολό και σκοτεινό ζωγράφο-αίνιγμα που γνωρίζουμε με το όνομα Πιέρο ντε λα Φραντζέσκα. Ήταν μικρό κροκοδειλάκι

όταν άρχισε το κυνηγητό του Γρηγορίου – ένας Φλωρεντινός δερματέμπορος κατάφερε να τον γλιτώσει μέσα σε σκάφη από τους παραποτάμους του Άρνου και να τον δώσει σε ένα βυρσοδεψείο στο Σαν Σεπόλκρο. Έτσι επέζησε μέσα σε γούρνες βυρσοδεψείων για όλη του τη ζωή: εκεί επινόησε και το όνομά του, τη ζωή του, τους πίνακές του, το βάθος του ορίζοντά του – ώσπου επινόησε ακόμη και τον θάνατό του, στα 1492.

Και κάτι ακόμη – επειδή ίσως να σου μπαίνουν σκέψεις (να μην σου μπαίνουν σκέψεις – σκέψεις βάζω μόνον εγώ…): ο Δάντης δεν ήταν σοφός κροκόδειλος. Άνθρωπος ήταν – γι' αυτό άλλωστε και περνάει αυτό που περνάει… Αν ήταν κροκόδειλος, δεν θα 'τρωγε το φύκι από τον Αλαστράν εκείνο το καλοκαιρινό βράδυ του 1310· θα ζούσε άλλα πενήντα-εξήντα χρόνια, θα έγραφε άλλα είκοσι ή τριάντα βιβλία, ώσπου θα τον λιάνιζαν οι κροκοδειλοκτόνοι του Γρηγορίου και θα ησυχάζαμε, κι αυτός και όλοι.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 240ο
Ο Λάμδα

Ο Καλλίμαχος επινόησε τον Λεονάρντο – και μαζί με αυτόν επινόησε και τούτο το τριπ: ότι, και καλά, ό,τι σχεδίαζε με το αριστερό του χέρι, να ζωντάνευε…

Γιατί ήθελε βοηθό-επινοητή τεράτων ο Κάπα – ακόμη κι αυτός κάποιες ώρες ένιωθε τις ιδέες του να στερεύουν. Κι ήξερε πως για τα τέρατα δεν θα είχε αντίρρηση και ο Τριάρ· για τις ιστορίες καιγόταν ο Ταυ – χέστηκε για την όψη του κόσμου.

Κι είναι η αλήθεια πως στη δουλειά ο Λεονάρντο ήταν αιθέρας: μια ματιά τού έριχνες, και σου σχεδίαζε το πιο βαθύ, το πιο αδιανόητο γέννημα του νου σου. Οι δυο τους φτιάξαν τον κόσμο – και ήσαν έτοιμοι και για άλλες δουλειές, ακόμη μεγαλύτερες.

Μα όπως κάθε τερατάκι, κάποια στιγμή ο Λεονάρντο τού την άναψε του Πατέρα-Κάπα – όλα τα τερατάκια το κάνουν αυτό. Του έφτιαξε για κόρη τη Μέδουσα, που τον πέτρωσε τον Καλλίμαχο.

Κι έπειτα ο Λάμδα απέμεινε ανεξέλεγκτος κι άρχισε να φτιάχνει ό,τι ήθελε. Τότε έφτιαξε και τον Patrem Carum. Γιατί, όταν σκοτώνεις έναν Πατέρα, πρέπει να φτιάξεις έναν καινούργιο, που να τον αγαπάς – ή, έστω, έναν που κάπως να τον αντέχεις.

ΔΕΙΛΙΝΟ 241ο
Η αλήθεια για τη Μέριλιν

Η Μέριλιν Μονρόε ήταν κι αυτή χταποδάνθρωπος. Είχε μάθει να μιλάει με το χταποδίσιο στόμα της (αυτό που είναι ανάμεσα στο στήθος) και απλώς ανοιγόκλεινε τα χείλια της. Γι' αυτό είχε και τη φωνή που είχε. Και τα μάτια της χταποδίσια ήταν – αν τα προσέξεις…

Η Μονρόε τρεφόταν μονάχα με ανθρώπινα αρχίδια. Δεν μπορούσε να φάει τίποτε άλλο, γιατί της είχε καρφωθεί η ιδέα πως δεν μπορεί να μασήσει οτιδήποτε πιο σκληρό από ένα αρχίδι. Και κάθε βράδυ φρόντιζε να βρίσκει έναν άντρα να του τρώει τ' αρχίδια – δεν ήτανε δα και δύσκολο για κείνη. Και τ' αρχίδια του Κένεντι είχε φάει, και τόσων άλλων. Και κανείς δεν τολμούσε να αποκαλύψει τι είχε συμβεί.

Ώσπου ένα βράδυ, που περίμενε άντρα κι αυτός δεν ήρθε (μπορεί να 'ταν ο Μπόμπι Κένεντι που τον ειδοποίησε ο αδελφός του, μπορεί κάποιος άλλος), λύσσαξε από την πείνα. Τότε, μες στην απελπισία της, πήρε ένα μαχαίρι και δοκίμασε να βγάλει το μάτι της, μήπως και καταφέρει να μασήσει αυτό. Μα καθώς έβγαζε το βολβό, δεν άντεξε τον πόνο και λιποθύμησε. Φυσικά, πέθανε απ' την αιμορραγία – το πρωί τη βρήκανε μέσα σε μια λίμνη.

Έτσι τέλειωσε η Μέριλιν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 242ο
Η Σίσσυ μυρίζει τον κρίνο

Η Ξεκαρδίστρια Σίσσυ πέθανε όπως άρμοζε σε μιαν αληθινή αγωνίστρια του Ανθίσματος της Ανθρώπινης Καρδιάς. Εκεί που είχε στρωμένο το Σχέδιο με τον Νταρτούιγ, ξαφνικά το θέλησε. Να μυρίσει την ίδια την καρδιά της.

Το θέλησε και το έκανε – τι Ξεκαρδίστρια θα ήταν ειδάλλως; Κι ο Νταρτούιγ, όταν εκείνη του ζήτησε τον σπόρο του *Γυάλινου Κρίνου*, δεν τόλμησε να της πει τίποτε. Άρκεσε να δει τη λάμψη στα μάτια της, για να καταλάβει πως το Σχέδιο –το *δικό της* Σχέδιο– θα το ολοκλήρωνε αυτός μόνος του, δίχως την Αυτοκράτειρα. Εξάλλου, η Σίσσυ είχε σχεδόν ολοκληρώσει τη συμβολή της: είχε ξεριζώσει κοντά εννιακόσιες πενήντα από τις χίλιες τέσσερις καρδιές που χρειαζόταν με το Μεγάλο Άνθισμα – κι ο Νταρτούιγ τις φύλαγε στο ηλεκτροκίνητο καταψυκτήριο του Αχιλλείου. Της έδωσε ό,τι του ζήτησε και την αποχαιρέτησε με δάκρυα στα μάτια: κάποιοι άνθρωποι ολοκληρώνονται από μόνοι τους, πριν από την ολοκλήρωση της αγάπης.

Κι όταν η Αυτοκράτειρα πήρε τον σπόρο, κάλεσε στη Γενεύη τον Πρώτο Γιατρό του Θρόνου του Σιάμ. Είχε λόγους να τον περιμένει με υπομονή για δυο μήνες: ήταν ο μόνος που με μικροσκοπικά εργαλεία δικής του κατασκευής μπορούσε να ανοίξει το στήθος της, να φτάσει στην καρδιά, να σχίσει το μυοκάρδιο και να φυτέψει εκεί τον σπόρο του Γυάλινου Κρίνου – κι όλα αυτά δίχως εκείνη να πάθει το παραμικρό, δίχως καν να στάξει μια σταγόνα αίμα. Και πράγματι, στα μέσα του Ιουλίου του 1898, έφτασε στη Γενεύη ο σιαμέζος γιατρός κι έκανε ό,τι του ζήτησε η Σίσσυ, χωρίς περιττές κουβέντες και ερωτήσεις.

Κατόπιν, η τρομερή Ξεκαρδίστρια περίμενε με αδημονία το άνθισμα της καρδιάς της. Κοιμόταν ελάχιστα και περπατούσε αδιάκοπα γύρω από τη λίμνη. Σκεφτόταν πως το περπάτημα επιτείνει την κυκλοφορία του αίματος, άρα θρέφει το λουλούδι. Έκλεινε τα μάτια.

Την πρώτη μέρα του φθινοπώρου έσκασε από το στήθος της αυτοκράτειρας ένας μίσχος με μπουμπούκι. Ήταν ζήτημα μιας ματιάς –μιας *δικής της* ματιάς– για να ανθίσει. Η Σίσσυ είχε να περιμένει την ώρα της.

Το απόγευμα της δεκάτης Σεπτεμβρίου, η Αυτοκράτειρα έκανε τη γύρα της στη λίμνη. Σουρούπωνε. Τότε, στον μπλαβιασμένο ουρανό είδε κάτι σαν άνοιγμα. Ξεκούμπωσε το πουκάμισό της και είδε το μπουμπούκι του γυάλινου κρίνου – και ενώ το έβλεπε, το άνθιζε. Ο διάφανος ανθός μάζεψε όλο το σούρουπο μέσα του – μα με απόλυτη διαύγεια, δίχως το προστατευτικό θάμπος του ουρανού.

Τότε η Σίσσυ έσκυψε και μύρισε βαθιά τον ίδιο τον κρίνο της. Και μονομιάς πέθανε, εκεί στην προκυμαία της λίμνης της Γενεύης, ένα σούρουπο του φθινοπώρου του 1898. Οι γύρω της επινόησαν την αστειότητα της δολοφονίας της· μα η Ξεκαρδίστρια είχε μόλις ρουφήξει με τα ρουθούνια της την ίδια την ψυχή της.

ΔΕΙΛΙΝΟ 243ο
Ο Τριαρχίδης μόνος του επινόησε

Μην ακούς μαλακίες για τον Καλλίμαχο και τα διάφορα. Ο Τριαρχίδης μόνος του επινόησε τον εαυτό του και τον κόσμο ολόκληρο. Ο λ ο μ ό ν α χ ο ς .

Και για αυτήν την *** που ήρθε και του έκοψε το κεφάλι, πάλι μην ακούς μαλακίες. Κι αυτήνα, εκείνος ο ίδιος την επινόησε – για να του κάνει αυτό που έκανε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 244ο
Η τυφλή φαντασία

Α, ήταν τόσο μα τόσο χαρακτηριστική η μορφή του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι – μπορούσαν όλοι να τον ξεχωρίσουν από μακριά: το σκαμμένο πρόσωπο, τα γένια, τα πυρετικά μάτια που γυάλιζαν, το βλέμμα του, όλα αυτά που τα ξέρουμε από πίνακες και φωτογραφίες… Μα ο ίδιος ο Ντοστογιέφσκι, όταν κοιτιόταν στον καθρέφτη, δεν έβλεπε αυτό πού έβλεπαν όλοι οι άλλοι. Κάτι άλλο έβλεπε…

Άκου το, λοιπόν: Ο Ντοστογιέφσκι, σε όλη του τη ζωή μετά την εξορία στο κάτεργο, έβλεπε πως από τον λαιμό του και πάνω, αντί για κεφάλι, είχε τον Patrem Carum· το φριχτό κεφάλι από ακρωτηριασμένα έντομα και ερπετά και άλλα ζώα, που έφτιαξε στη Φλωρεντία ο Λεονάρντο ντα Βίντσι και στο οποίο φύσηξε τη ζωή ο Αλαστράν, στην Αμπουάζ, το 1517.

Και νά πώς έγιναν τα πράγματα: κάποια στιγμή, ενώ βρισκόταν εξόριστος στο Φρούριο Ομσκ, φαίνεται πως διάβασε (ή πως του διάβασαν) σελίδες από το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* – έτσι έμαθε για το ακέφαλο τέρας και για το ζωντάνεμά του και για τα υπερκόσμια τραγούδια του με την καστράτη φωνή… Έτσι λοιπόν, ένα πρωινό του χειμώνα του 1853, ξύπνησε με μιαν βεβαιότητα: πως σε μια τελετή ύπνωσης (από αυτές που συνηθίζονταν στην ξυλαποθήκη), άγνωστοι μασκοφορεμένοι αλχημιστές (ανάμεσά τους κι ο ίδιος ο Αλαστράν, το δίχως άλλο) του έκοψαν το κεφάλι και του έραψαν στον λαιμό του τον Patrem Carum… Και πράγματι, όταν βρέθηκε μπροστά σε έναν καθρέφτη (που γενικά σπάνιζαν στο Φρούριο), *είδε τον εαυτό του – και πράγματι είχε πια το κεφάλι του τέρατος*… Κι ύστερα, όταν είδε πως οι άλλοι δεν βλέπανε αυτό που έβλεπε ο ίδιος και εξακολουθούσαν να αντικρίζουν το παλιό του κεφάλι, σκέφτηκε

πως οι άνθρωποι ήταν στραβοί και βλέπανε ό,τι περίμεναν να δούνε.

Έτσι, έζησε την υπόλοιπη ζωή του υποκρινόμενος πως είχε το ανθρώπινό του κεφάλι – αυτό που έβλεπαν όλοι οι άλλοι. Κι ο ίδιος απέφευγε να κοιτάζεται στον καθρέφτη, για λόγους ευνόητους· μα φυσικά, μέχρι τον θάνατό του, για είκοσι οχτώ χρόνια, μήτε στιγμή δεν έφυγε απ' τον νου του η βαθιά βεβαιότητα πως το παλιό του κεφάλι τού το είχαν πάρει και πως στη θέση του είχε πια τον Patrem Carum.

Αλίμονο, αυτές είναι οι βλαβερές συνέπειες της τυφλής φαντασίας…

ΔΕΙΛΙΝΟ 245°
Δεν υπάρχει τυφλότητα

Τι αστείος που είσαι όταν ρωτάς το πώς πέτρωσε τους τυφλούς η Γοργώ. Μάθε, λοιπόν, πως οι άνθρωποι, όταν υπήρχαν, δεν ήταν δυνατόν να τυφλωθούν, γιατί έτσι κι αλλιώς ποτέ τους δεν έβλεπαν... Μονάχα τέσσερις αισθήσεις υπήρχαν στον άνθρωπο: η ακοή, η όσφρηση, η γεύση και η αφή. Η όραση δεν υπήρχε· ήταν –και αυτή– μια φαντασίωση του χταποδανθρώπου Καλλίμαχου. Μα τα είπαμε κι άλλη φορά: ήτανε τόσο πειστικός ο Καλλίμαχος. Μετά απ' αυτόν, οι άνθρωποι νομίζαν πως βλέπαν όσα φαντάζονταν.

Έτσι φαντάστηκαν όλες τις εικόνες και όλο τον κόσμο, τ' αστέρια του ουρανού, το ουράνιο τόξο, τις αστραπές, το δειλινό. Κι ύστερα φαντάστηκαν την τυφλότητα – μην μπορώντας να διανοηθούν πως φαντάζονται αυτό που ζούνε. Ώσπου κάποτε φαντάστηκαν και το βλέμμα της Γοργώς, που μπήγεται μέσα στα μάτια τους και τους πετρώνει.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 246ο
Το ρούφηγμα της *Σκοτεινιάς*

Μην ψαρώνεις: την ψωλή του Ξέρξη τη ρούφηξε ολόκληρη εκείνη η Φεστιάς Ορσέ, η φοβερή και τρομερή Φλογομούνα. Την παζάρεψε η ίδια με τους εξωγήινους Βορ τον Αύγουστο του 1824 – που με τη σειρά τους τήν είχαν πάρει από τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη εννιά χρόνια νωρίτερα. Και φαντάσου τι έδωσε για αντάλλαγμα η Φλογομούνα, ή τι τους έκανε για ανταλλαγμα, πες καλύτερα… Μα στο τέλος την πήρε στα χέρια της την τρομερή, την αρχαία ψωλή, αυτήν που σαν τίναζε το σπέρμα της θα ελευθερωνόταν η *Σκοτεινιά*, το αδιανόητο πάγωμα του σύμπαντος, ο χαμός του κόσμου, η μόνη αληθινή Συντέλεια.

Και φυσικά η Φεστιάς δεν ήταν κανένα τσουτσέκι, να βάλει την ψωλή του Ξέρξη σε ακόμη μια και καλά αδιανόητη κρυψώνα, τάχα για να μην πέσει σε πονηρά χέρια – θαρρείς να υπάρχουν αδιανόητες κρυψώνες… Τέτοια ημίμετρα δεν ανήκαν στον κόσμο της: διάολε, ήταν η Φλογομούνα – αυτή που τελειώνει τα πράγματα οριστικά, που βάζει τελεία.

Μονάχα ο τρόπος που τέλειωσε την ιστορία ήταν πραγματικά απρόσμενος: αντί να βάλει τη βαλσαμωμένη ψωλάρα, που έκρυβε μέσα της το τέλος του Χρόνου, μες στο καμίνι του μουνιού της και να την αφανίσει μια για πάντα, εκείνη την πήρε στο στόμα της και άρχισε να τη γλείφει και να τη ρουφάει και να ζουλάει τ' αρχίδια με τα μακριά της δάχτυλα, τα γεμάτα με τα εφιαλτικά δαχτυλίδια…

Γρήγορα την έφερε εκεί που φτάνει κάθε ψωλή σαν τη ρουφήξεις σωστά, ακόμη κι αν είναι ξεριζωμένη από το υπόλοιπο σώμα, ακόμη κι αν είναι βαλσαμωμένη επί δυο χιλιάδες χρόνια.

Τότε, με μια κάθετη κίνηση η Φεστιάς τη βύθισε ολόκληρη – ν α ι , ο λ ό κ λ η ρ η , ω ς τ η ρ ί ζ α – στο λαρύγγι της και δέχτηκε τους φοβερούς σπασμούς της… Μα εκείνη έκλεισε τα χείλη της απόλυτα στεγανά: τίποτε από την τρομερή *Σκοτεινιά* της πανάρχαιης χυσιάς δεν ελευθερώθηκε στον αέρα… Κι έτσι ο Χρόνος εξακολούθησε, καθώς τα πάντα κατέληξαν στο λαρύγγι και το στομάχι της Φλογομούνας.

Και κανένας δεν μπορεί να πει γιατί θέλησε να κάνει μια τέτοια αποκοτιά η Φεστιάς Ορσέ. Φαίνεται πως οι γυναίκες, ακόμη και οι πιο παλιές, όταν πιάνουν μια καλή ψαριά, χάνουν το μυαλό τους, λ ω λ α ί ν ο ν τ α ι …

Όσο για την αδειασμένη πια ψωλή του Μεγάλου Βασιλιά, η Φεστιάς τρεις μήνες αργότερα την εμφάνισε σε ένα από τα έξαλλα παρισινά συμπόσια όπου την καλούσαν κάθε βράδυ. «Φάτε την ψωλή του Ξέρξη», φώναξε τάχα μεθυσμένη κάποια στιγμή, πετώντας ένα τζούφιο πράγμα πάνω στο τραπέζι. Οι συνδαιτυμόνες γέλασαν φωναχτά με το χωρατό της Αόμματης –γιατί φυσικά το πήραν για χωρατό– και συνέχισαν το φαγητό τους.

Αυτή είναι η αλήθεια και όλα τα άλλα είναι ψέματα.

Γιατί, φίλε, ναι, μια γυναίκα μπορεί να ρουφήξει την πιο αδιανόητη *Σκοτεινιά* – και να την κρατήσει για πάντα μέσα της, ό λ η δ ι κ ή τ η ς κ α ι κ α ν ε ν ό ς α λ λ ο υ ν ο ύ .

Δειλινο 247ο
Η συμβουλή του Οβιδίου

Φυσικά και δεν έγινε ποτέ κανένας διάλογος του Αποκεφαλιστή με τον Ιησού – και πώς να γίνει, αφού ο Ιησούς δεν υπήρξε ποτέ… Αντίθετα, στον Αποκεφαλιστή πήγε ο Οβίδιος, που δεκαπέντε χρόνια νωρίτερα είχε μεταμορφωθεί σε χέλι – κι όλοι ξέρουν το πώς.

Σαν χέλι, λοιπόν, που ήταν, ο Οβίδιος πέρασε από τα υπόγεια ρεύματα κάτω απ' την έρημο, κι απ' τη Μεσόγειο βγήκε στη Νεκρή Θάλασσα. Κι από εκεί ανέβηκε τον Ιορδάνη, για να βρει τον Αποκεφαλιστή. Ώσπου κάποτε τον συνάντησε και του μίλησε – με την ανθρώπινη φωνή του, βέβαια.

Και του είπε πως από μακελάρηδες βρομούσε ο τόπος και πως ένας αποκεφαλιστής σαν και του λόγου του, αν ήθελε να μείνει στους αιώνες, θα έπρεπε να κάνει κάτι ανεπανάληπτο και αδιανόητο για τους πολλούς – ας πούμε, να κόψει ο ίδιος το κεφάλι του.

Έτσι αποφάσισε ο Ιωάννης τον αυτοαποκεφαλισμό του – επειδή τον συμβούλευσε ο Οβίδιος. Είναι του θανατά τα λόγια των ποιητών, ιδίως αν είναι μεταμορφωμένοι σε χέλια.

ΔΕΙΛΙΝΟ 248ο
Ο Μπόρχες και το τέρας

Ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες τύφλωσε ο ίδιος τον εαυτό του την 21η Ιουνίου του 1957 – τα άλλα τα λένε κάτι παιδαρέλια που δεν ήταν μπροστά. Έτριψε τα μάτια του με μελάνι αρχαίου χταποδιού από τη θάλασσα των Υπερβορείων, που το φύλαγε ο ίδιος ο Καλλίμαχος στη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας – του το είχε δώσει ένας θαυμαστής του, ουρουγουανός συλλέκτης. Και στη συνέχεια, με τη βοήθεια της μητέρας του, έφτιαξε τον μύθο για την οικογενειακή κληρονομική νόσο της όρασης, για τον πατέρα του και τους προγόνους του που τυφλώθηκαν και όλα αυτά.

Κι αυτό το έκανε ο Μπόρχες μετά από σχέδιο: ήθελε να πάρει για δικό του τον *Patrem Carum*, το ασώματο τέρας του Λεονάρντο – αυτό που το ζωντάνεψε ο Αλαστράν στα 1517. Και το ήθελε όχι για να ακούει τα υπερκόσμια μαδριγάλια που τραγουδούσε το τέρας, αλλά γιατί ήθελε να αποκρυπτογραφήσει την ακατάληπτη γλώσσα του τέρατος, που πίστευε πως ήταν η γλώσσα του Θεού.

Εξάλλου ο Νταλί, που είχε το τέρας από το καλοκαίρι του 1956, έψαχνε να το δώσει σε κάποιον και να το ξεφορτωθεί – γιατί από τότε που το κέρδισε στον διαγωνισμό αινιγμάτων από τον Μπρετόν, πίστευε πως του έφερνε γουρσουζιά (κι επιπλέον δεν κατάφερε ποτέ να το ζωγραφίσει). Έτσι, αποφάσισε να το πουλήσει σε όποιον εκατομμυριούχο θα του έδινε τα περισσότερα χρήματα: μα όταν ο Μπόρχες έμαθε πως ο Νταλί έβγαλε το κεφάλι σε δημοπρασία, έστειλε τηλεγράφημα στον Καταλανό, μηνώντας του πως το ανταλλάσσει με το μουστάκι του Ντιέγκο Βελάσκεθ.

Κι ήξερε καλά –τι Μπόρχες θα ήταν αλλιώς– πως ο Νταλί, όσα λεφτά κι αν του έδιναν οι άλλοι, δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στην προσφορά του…

Όσο για την απόφασή του να αυτοτυφλωθεί, την ανακοίνωσε μονάχα στη μητέρα του – τον μόνο άνθρωπο με τον οποίο ένιωθε πως μπορούσε να μοιραστεί τα πάντα. Και της εξήγησε πως, άμα δει έστω και μια φορά το τέρας, δεν θα μπορούσε να ελευθερώσει τη φαντασία του από την εικόνα του και ποτέ δεν θα μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει τη γλώσσα.

Κι όταν η μητέρα του τον ρώτησε μήπως θα μπορούσε να έχει το τέρας και να το ακούει δένοντας τα μάτια του με μαύρο μαντίλι, ο Μπόρχες τής απάντησε: «Αυτή είναι η παγίδα του *Πατέρα* – άμα μπορείς να τον δεις, τον βλέπεις…»

Κι η μητέρα βρήκε λογική τη σκέψη του και συμφώνησε.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 249ο
Τα κάτουρα των αρχαγγέλων

Ο Προυστ επέμενε πως είχε συναντήσει μια μέρα στην Αμβέρσα έναν ζητιάνο που του πούλησε, έναντι πινακίου φακής, το κάτουρο των αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ.

Αυτά τα κάτουρα τα έπινε τις τελευταίες εβδομάδες της ζωής του, μέχρι που πέθανε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 250ο
Το τέλος του Αυγούστου

Κάποτε ο Οκταβιανός, όταν ολοκλήρωσε το μεγάλο του έργο, κατάλαβε πως είχε έρθει η ώρα να πεθάνει. Καθώς ήταν ακόμη ανδρόγυνος –ο τελευταίος ανδρόγυνος που είχε απομείνει–, έπρεπε πρωτύτερα να χωριστεί κι αυτός. Πριν να χωριστεί σε δύο ανθρώπους, διέταξε ετούτοι οι δύο να αλληλοφαγωθούν, να γίνει ο ένας ο *τάφος* του άλλου. Αυτό και έγινε – οι διαταγές του Οκταβιανού ήταν ο υπέρτατος νόμος: οι δύο που προέκυψαν από τον χωρισμό του πράγματι αλληλοφαγώθηκαν – αφανίστηκαν ο ένας μέσα στον άλλον. Προφανώς δεν μπορούμε να φανταστούμε το πώς έγινε – μα έγινε. Κι έτσι ο Αύγουστος αφανίστηκε από μόνος του, α υ τ ο ε ν τ α φ ι ά σ τ η κ ε, κατέληξε μέσα στον ίδιο του τον εαυτό, όπως του άρμοζε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 251ο
Η τυφλόμυγα

Φυσικά, αυτό που ξέρεις για τον Ιησού, πως και καλά πέθανε χύνοντας πάνω στον Σταυρό, είναι μια φόλα. Γιατί ούτε Σταύρωση υπήρξε ούτε Σταυρός – ούτε, βέβαια, ο θάνατός του από δαγκωμασιές. Σιγά μην γινόταν να πεθάνει εκείνος πάνω σε κάποιον σταυρό, με τέσσερις καρφότρυπες και το μπήξιμο μιας λόγχης στα πλευρά. Και σιγά μην πέθανε από δαγκωματιές και γκάβλες και τα ρέστα. Σε ποιους τα λένε αυτά; Άλλη είναι η αλήθεια – ζύγισε τον εαυτό σου, αν την αντέχεις.

Μάθε, λοιπόν: εκείνο το βράδυ στον Γολγοθά, ο Ραββουνί και οι δικοί του παίξανε, για μια ακόμη φορά, την *τυφλόμυγα*: έτσι λέγανε εκείνο το τρομερό όργιο που είχε θεριέψει τη φήμη του σ' όλη την Ιουδαία (κι όχι βέβαια τα δήθεν θαύματα και τα λόγια – ποιος έχει ανάγκη από λόγια). Και τούτη η τυφλόμυγα επαναλαμβανόταν κάθε εβδομάδα από την πρώτη του εφηβεία: μια νύχτα απ' τις εφτά (μια νύχτα που αυτός –και μόνον αυτός– αποφάσιζε) ανέβαζε τους δικούς του σ' έναν λόφο ή τους πήγαινε σ' ένα απομονωμένο ξέφωτο, διάλεγε μερικούς από αυτούς και ζητούσε από τους άλλους να κάνουν κύκλο. Οι διαλεγμένοι γυμνώνονταν, το ίδιο κι εκείνος, και πασαλείβονταν με αίματα ζώων, κοπριές και αλλόκοτα μύρα. Κατόπιν όλοι οι γυμνωμένοι δένανε τα μάτια τους, ο ένας του αλλουνού. Οι υπόλοιποι κροτάλιζαν τη γλώσσα τους όρθιοι και, με πιασμένα τα χέρια αναμεταξύ τους, κρατούσαν τον κύκλο – ώστε κανένας από όσους ήταν γυμνωμένοι να μην μπορούσε να βγει. Έτσι, άρχιζε το όργιο: οι γυμνωμένοι χιμούσαν ο ένας στον άλλο, και κανείς δεν ήξερε με ποιον έσμιγε – μήτε βέβαια αν ήταν ο Ραββουνί: το ζευγάρωμα γινότανε στα τυφλά, μ ε τ α ρ ο υ θ ο ύ ν ι α . Μα όλοι ξέραν πώς θα τέλειωνε η τυφλόμυγα: ο Χριστός πάνω στη χυσιά του θα ξεκάρδιζε το ταίρι του, όποιο τύχαινε να ήταν, και θα έτρωγε την καρδιά του.

Κι ήτανε τούτη η αβεβαιότητα, για το αν στο τέλος θα βρεθείς ξεκαρδισμένος ή όχι, που έκανε το σμίξιμο τόσο ηδονικό. Τίποτε δεν μπορούσε να συγκριθεί με το λίγωμα εκείνης της απερίγραπτης αναμονής.

Αυτή ήταν η τυφλόμυγα. Κι όσο περνούσε ο καιρός, όλο και περισσότεροι μαζεύονταν κοντά στον Ιησού, ο καθένας αρπαγμένος απ' την ελπίδα πως κάποτε θα τον διάλεγε στον κύκλο, πως εν τέλει θα ήταν εκείνος που ο κουρελής θα του ξερίζωνε την καρδιά και θα την έτρωγε. Μα κάθε εβδομάδα ένας ήταν ο ξεκαρδισμένος – ενώ εκατοντάδες –από ένα σημείο κι έπειτα, χιλιάδες– έρχονταν κοντά του για να ζήσουνε την τυφλόμυγα.

Και βέβαια, πάντοτε ο Ιησούς κρατούσε έξω απ' τον κύκλο τον αγαπημένο του Ιωάννη, τον ακριβό σύντροφό του στις ώρες πέρα απ' το σμίξιμο. Κι αυτό γιατί φοβότανε πως, αν έμπαινε στον κύκλο ο Ιωάννης, τα ρουθούνια τους θα τους οδηγούσαν τον έναν στον άλλον – κι ο κουρελής θα τον ξεκάρδιζε. Και καθώς δεν άντεχε να τον χάσει –δεν μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του δίχως τον Ιωάννη–, τον κρατούσε πάντοτε απ' έξω, όσο κι αν τον παρακαλούσε ο μαθητής του. Κι εκείνος, φυσικά, υπάκουγε στον δάσκαλό του – κι ας σπάραζε μέσα του από την πικρία που δεν θα αξιωνόταν έναν έρωτα μέχρι το τέλος με τον αγαπημένο του, μια γκάβλα που να τελειώσει στο κομμάτιασμα, στον οριστικό χαμό…

Μα εκείνο το βράδυ, στον Γολγοθά, έγιναν πράγματα που κανένας δεν τα περίμενε. Ο κόσμος ήταν τόσο φουσκωμένος με όσα ακούγονταν για τον Ραββουνί και τους δικούς τους, που κάποιοι τούς πήρανε στο κατόπιν (σιγά το δύσκολο) και τους είδανε που ανεβήκανε στον Κρανίου Λόφο. Έτσι, το νέο πως πάνω στον Γολγοθά γίνεται η τυφλόμυγα κυκλοφόρησε σ' όλην την πόλη: ο κόσμος από κάθε γωνιά της Ιερουσαλήμ, άλλοι από περιέργεια και άλλοι από κάψα –μαζί τους και περίπολα στρατιωτών–, ανέβηκαν να δούνε την τυφλόμυγα, για την οποία τόσα είχαν ακούσει. Κι ενώ ο Ραββουνί με τους διαλεγμένους της βραδιάς είχαν αρχίσει το κυνήγημά τους, ο κόσμος άρχισε να στριμώχνεται πίσω από εκείνους που κρατούσαν τον κύκλο,

να κροταλίζουν τη γλώσσα τους μαζί τους. Κάποτε τα πράγματα ξέφυγαν απ' τον έλεγχο: ο κόσμος που μαζεύτηκε έσπασε τον κλοιό. Πλέον δεν υπήρχε κύκλος: σμάρια ανθρώπων πετούσαν τα ρούχα τους και ορμούσανε ο ένας πάνω στον άλλον, κατρακυλούσανε. Κι οι διαλεγμένοι μπλέχτηκαν με τους υπόλοιπους, ό λ ο ι μ ε ό λ ο υ ς.

Ήταν η ώρα που ο Ιωάννης αποφάσισε να δώσει στον εαυτό του την ευκαιρία του στον έρωτα και στον χαμό: πέταξε τα ρούχα του και μπήκε μέσα σε εκείνο το ανθρωπολόι, σφαλίζοντας μ' όλη του τη δύναμη τα μάτια του. Ήταν αποφασισμένος να μην τα ανοίξει ποτέ ξανά: να τα αφήσει όλα στη μυρωδιά… Ώσπου κάποτε τα χέρια του αγγίχτηκαν με χέρια, το στέρνο του μ' ένα άλλο στέρνο…

Το ξημέρωμα, εκείνη η γενικευμένη τυφλόμυγα είχε τελειώσει. Μύριζε βαριά ο πρωινός αέρας – θαρρείς δεν μπορούσες να ανασάνεις από τη μυρωδιά. Όπως συνήθως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις, όλοι άρχισαν να κατεβαίνουν μουγγοί τον λόφο. Ούτε ένας δεν έδωσε σημασία στο τρομερό ουρλιαχτό που έσκισε τη μούγγα – είχαν χορτάσει από ουρλιαχτά. Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί πως ήταν εκείνος ο ίδιος ο κουρελής, που ούρλιαζε καθώς είδε π ο ι α ν ο ύ το ξεκαρδισμένο κουφάρι κρατούσε στα χέρια του…

Ωστόσο, πολύ αργότερα όλοι συμφώνησαν πως αυτή ήταν η τελευταία τυφλόμυγα που έκανε ο Ραββουνί: δεν ξαναφάνηκε πουθενά, δεν ξανακούστηκε τίποτα γι' αυτόν. Δεν ήταν δύσκολο να σκεφτεί κανείς τι είχε γίνει: όταν συνειδητοποίησε πως είχε φάει τον αγαπημένο του, αποφάσισε να φύγει στην έρημο… Μονάχα μερικοί επέμεναν πως όλο αυτό κάπου τον βόλεψε, πως βαθιά μέσα του ήθελε κι ο ίδιος να τελειώνει και με τον Ιωάννη και με τις τυφλόμυγες και με όλα. Εξάλλου αυτός, λέγανε, δεν είχε ανάγκη από ταίρι: είχε και πούτσο και μουνί, και θα μπορούσε να γαμιέται ο ίδιος με τον εαυτό του, μόνος σε μια σπηλιά ή σε μια γούβα, μέχρι το τέλος του κόσμου.

Φυσικά, κανείς δεν ξέρει πώς τέλειωσε. Προφανώς θα πέθανε στην έρημο, εκεί όπου τα κουφάρια βουλιάζουν από μόνα τους – τα ρουφάει μέσα της η λαίμαργη άμμος. Κι ας είχαν αρχίσει ήδη μερικοί να λένε πως αναλήφθηκε στους ουρανούς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 252ο
Και η Εστρέλα ήταν

Και η Εστρέλα, βέβαια, δεν ήταν άνθρωπος, ούτε και φίδι ήτανε – κι ας είναι όλοι σίγουροι γι' αυτό. *Ζωντανό νερό* ήτανε.

Κι όταν έσφιξε γύρω της ο κλοιός για να την πιάσουνε, ο Στέφαν Ντούνοβιτς, θέλοντας να τη γλιτώσει, έβαλε το *ζωντανό νερό* –που ήταν η Εστρέλα– σ' ένα τσουκάλι και το έβρασε. Έτσι, η Δροσερή Γυναίκα της Σιέρα Νεβάδα εξατμίστηκε – πες, αναλήφθηκε στον ουρανό.

ΔΕΙΛΙΝΟ 253ο
Τι ήταν ο Φραντς Κάφκα

Να σ' το πω, λοιπόν: ο Φραντς Κάφκα ήταν εξωγήινος. Η πυρηνική οντότητά του βρισκόταν κάπου σε έναν μακρινό πλανήτη – αν θέλεις να τον ονομάσουμε στη γήινη γλώσσα, ας τον πούμε Οάο. Και στη Γη εμφανιζόταν ως Απέσταλμα – κάτι σαν Ολόγραμμα, ας πούμε. Γι' αυτό, άλλωστε, μπορούσε και να διακτινίζεται όπου ήθελε.

Η γήινη παρουσία του Κάφκα ήταν, φυσικά, μια αποστολή: έπρεπε να βρει το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* – οι δικοί του (λέγε τους κι αυτούς Οάο – με τ' όνομα του πλανήτη τους) πίστευαν πως μπορούσε να τους βοηθήσει να ανακαλύψουν πώς μπορεί να γίνει χλωρή η ύλη… Με άλλα λόγια, γύρευαν κι αυτοί το μέγα μυστικό του χρόνου – διόλου πρωτότυπο.

Φυσικά, πριν τον στείλουν, τον υπέβαλαν σε πρόγραμμα εκπαίδευσης προσαρμογής στα ανθρώπινα συναισθήματα, εκμάθησης του λόγου και όλης της ανθρώπινης λογοτεχνίας και γνώσης. Δεν ήταν δύσκολο: τα ανθρώπινα συναισθήματα ήταν γελοιωδώς απλοϊκά – κι από την άλλη, η μνήμη των όντων του είδους του ήταν τόσο μεγάλη, που μπορούσε να χωρέσει όλα τα βιβλία της ανθρώπινης Ιστορίας σε ένα απειροελάχιστο μέρος της.

Κατόπιν τον ξαμόλησαν – όπως ρίχνουν οι ψαράδες το παραγάδι.

Κι αυτός άρχισε τα σύρε κι έλα και τις αλληλογραφίες και τις ανταλλαγές και τις νουβέλες και τις μεταμορφώσεις – όλα κόλπα και δολώματα, για να βρει το *βιβλίο*. Εξάλλου, τι ανάγκη είχε; Μπορούσε να γράψει τρεις χιλιάδες σελίδες μέσα σε μια

μέρα. Σύντομα επινόησε και την προσωπική του ιστορία: μιαν οικογένεια, έναν σκοτεινό Πατέρα, μια παιδική ηλικία γιομάτη αδιέξοδα…

Ωστόσο, με όλα αυτά μάλλον χούγιαξε αυτούς που ήθελε να ζυγώσει. Κάτι δεν τους κολλούσε με αυτόν, κάτι αλλόκοτο κι απωθητικό – χωρίς βέβαια να μπορούν να φανταστούν τι.

Μονάχα τις γυναίκες τις τρέλαινε με τις επιστολές του – οι γυναίκες, φίλε, παραδίνονται ολοκληρωτικά στα διανοητικά αδιέξοδα. Δεν δίσταζε μάλιστα να διακτινίζεται κοντά τους για να τις συναντήσει – να τους πουλήσει γόνιμη απελπισία και τα παρόμοια…

Και καθώς δεν έκανε ποτέ έρωτα μαζί τους (πώς θα μπορούσε να κάνει έρωτα ένα Απέσταλμα;), εκείνες τρελαινόντουσαν ακόμη πιο πολύ… Κι άμα παρατρελαθούν απ' την αγαμησιά οι γυναίκες, βγάζουνε μάτια στα δόντια – και ξέρεις τι σημαίνει αυτό…

ΔΕΙΛΙΝΟ 254ο
Μίσος

Μην το πολυψάχνεις: ο νεκροζώντανος ο *Φρόιντ* ονειρεύτηκε τα φίδια που εκσπερμάτιζε ο Μωυσής. Μάλιστα, το σχεδίασε το όνειρό του, ο αλήτης – σκέφτηκε, εσύ μας φύτεψες τον Θεό μέσα στον νου μας, εγώ θα σου φυτέψω τα φίδια μέσα στ' αρχίδια σου. Κι ύστερα πήρε το ναρκωτικό και με αξιοθαύμαστη συγκέντρωση ονειρεύτηκε ακριβώς αυτό που είχε σχεδιάσει.

Όσο να πεις, τον είχε τρελό μίσος ο *Φι* τον *Μεσίτη του Νόμου*.

ΔΕΙΛΙΝΟ 255ο
Η φιλία του Οράτιου

Όταν ξεψυχούσε ο Άμλετ (ως γνωστόν, ρουφούσε το ίδιο του το μυαλό με λεπτό γυάλινο καμπυλωτό σωλήνα), ο μόνος που ήταν στο πλάι του ήταν ο φίλος του ο Οράτιος· όλους τους άλλους τούς είχε ξεμυαλίσει ο ερίφης ο πρίγκιπας και τους είχε αφήσει αδειανά κουφάρια στο Κάστρο της Ελσινόρης. Μόνον τον Οράτιο είχε κρατήσει αρούφηχτο – για να επιζήσει και να μεταφέρει την ασύγκριτη ανθρωπιά του στους αιώνες…

Μα όταν κάποτε ο Άμλετ άφησε από το στόμα του τον γυάλινο σωλήνα κι έστρεψε τα μάτια που άδειαζαν από ζωή προς τον φίλο του, κάτι σαν αποχαιρετισμός ήτανε, ο Οράτιος τού τα σφύριξε τα καυτερά λόγια: «Εγώ δεν είμαι Δανός, εγώ έρχομαι από την Αρχαία Ρώμη… Υπάρχει λίγο μυαλό στο κρανίο σου, φίλε…»

Κι ευθύς έπιασε τον γυάλινο σωλήνα στο στόμα του και ρούφηξε λαίμαργα ό,τι απέμενε στο κρανίο του φίλου του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 256ο
Οι καβάντζες του Τριαρχίδη

Προσοχή: Ο Τριαρχίδης –και όχι ο Καλλίμαχος– ήταν που φαντάστηκε πως ο αληθινός κόσμος έχει τελειώσει προ πολλών αιώνων κι όλοι εμείς δεν έχουμε γεννηθεί ποτέ – άρα είμαστε κάτι πολύ πιο τίποτε κι από ψέματα: είμαστε ανύπαρκτοι.

Κι ύστερα ο Τριαρχίδης φαντάστηκε και τον χταποδάνθρωπο τον Καλλίμαχο. Κι είπε πως εκείνος ο χταποδάνθρωπος μάς φαντάστηκε καθώς θέλησε να γράψει μια φανταστική ιστορία του κόσμου – φανταστικό παρελθόν, φανταστικό μέλλον, όλα φανταστικά, βγαλμένα απ' τον τρομερό χταποδένιο νου του.

Κι είπε ακόμη πως ο Καλλίμαχος, ανάμεσα στα άλλα, φαντάστηκε και κάποιονε με τρία αρχίδια που θα τον φανταστεί.

Με τέτοιες εξυπναδίτσες την έβγαζε ο τριάρχιδος – κι όταν τον τάιζαν κάνα κοψίδι, ύστερα ζούφωνε και παρίστανε τον σεμνό και τον ολιγαρκή και τον χαμηλοβλεπούση.

Μα γιά σκέψου τον, λοιπόν, τι μας είπε: πως εκείνος –ο Τριαρχίδης, δηλαδή– ήταν που φαντάστηκε τον Καλλίμαχο που θα φανταστεί τον επερχόμενο κόσμο – άρα και τον Τριαρχίδη.

Κοντολογίς: ο παπατζής δια του Κάπα φαντάστηκε τον εαυτό του – και μάλιστα τον φαντάστηκε με τρία αρχίδια… Μάλιστα, η κουφάλα: η ανυπαρξία στο φουλ ανυπαρξία, μα οι καβάντζες για φαΐ, καβάντζες –όχι, παίζουμε…

ΔΕΙΛΙΝΟ 257ο
Τι απέγινε ο Πορθητής

Για τρία χρόνια ο Πορθητής Μωάμεθ έβλεπε το ίδιο όνειρο. Πως τον κύκλωναν κόκκινοι λύκοι και τον ζύγωναν. Και πάνω εκεί ξυπνούσε έντρομος – λαχανιασμένος, λουσμένος στον ιδρώτα. Ναι, ο Παμμέγιστος των Βασιλέων, ο Στρατηλάτης των Αιώνων, αυτός που στα δεκατέσσερά του χρόνια είχε γυρέψει από τον Αλαστράν να του τρυπήσει τη χολή για να χάσει άπαξ δια παντός τον φόβο –καθώς έτσι είχε τρυπηθεί κι εκείνος ο Μεγαλέξανδρος–, έτρεμε τώρα το όνειρο που γεννούσε ο ίδιος ο νους του.

Και, φυσικά, διόλου δεν του άρεσε αυτό το όνειρο, ούτε θέλησε να μπει *μέσα*, όπως λένε οι μυθομανείς και οι ψεύτες. Ίσα ίσα, έβαλε να ψάξουν γιατρούς και θεραπευτές και μάγους από κάθε γωνιά της αυτοκρατορίας του, για να τον λυτρώσουν από τον επαναλαμβανόμενο εφιάλτη. Μα όσοι κι αν βρέθηκαν –και ήσαν αμέτρητοι– αποτύχαιναν, ένας μετά τον άλλον: ακόμη κι όσοι ξέρανε να διώξουν έναν δαίμονα από το σώμα, δεν μπορούσαν να βγάλουν έναν άνθρωπο από τον ίδιο του τον εαυτό. Έτσι, περνούσαν τα χρόνια: ο Σουλτάνος είχε φτάσει να κοιμάται για ελάχιστα λεπτά την εβδομάδα – είχε αδυνατίσει, έλιωνε στην κυριολεξία από την έλλειψη ύπνου. Κι όταν έγερνε, όλο και τον πλησίαζαν πιο πολύ οι κόκκινοι λύκοι.

Κάποτε φάνηκε στην αυλή του ένας τσιγγάνος από την Ιρλανδία, ξανθός και γαλανομάτης, που λεγόταν Σιμά και επέμενε πως ήταν γαληνευτής ονείρων. Στην ακρόαση, είπε στους υπασπιστές πως μπορούσε να γλιτώσει τον Σουλτάνο – αρκεί να του μιλούσε ο ίδιος. Μες στην απελπισιά του, ο Πορθητής δέχτηκε να τον δει. Ο τσιγγάνος άφησε στο χέρι του Μεχμέτ μια καραμέλα, λέγοντάς του πως είναι το μαύρο δάκρυ του Βαφτιστή αφότου του κόψανε το κεφάλι· και πως αν κοιμηθεί γλείφοντας τούτη την καραμέλα, οι λύκοι θα γλυκαθούν και θα τον αφήσουν ήσυχο…

Το ίδιο κιόλας βράδυ ο Πορθητής έβαλε την καραμέλα κάτω από τη γλώσσα και κοιμήθηκε. Δυστυχώς γι' αυτόν, ο Σιμά έπεσε έξω (ή ήσαν βαλτός για να τελειώσει τον Σουλτάνο): οι λύκοι όχι μόνο δεν γλυκάθηκαν από την καραμέλα, μα χίμηξαν ακόμη πιο αγριεμένοι. Όμως ο Μεχμέτ τώρα πια είχε γλυκαθεί για τα καλά – κι έτσι διάλεξε να μην ξυπνήσει. Επιτέλους, ήθελε να τραβήξει τη νύχτα μέχρι το τέλος της.

Φυσικά οι λύκοι, καθώς απέμεναν νηστικοί επί τρία χρόνια, δεν άφησαν μήτε κοκαλάκι από τον Μεγαλέξανδρο των Οθωμανών. Το άλλο πρωί, όταν οι υπηρέτες του μπήκαν στην κάμαρή του, βρήκαν μονάχα τους κόκκινους λύκους ξαπλωμένους στο κρεβάτι και γύρω από αυτό. Μέχρι να καταφέρουν να τους βάλουν σε κλουβιά, χάθηκαν άλλοι είκοσι στρατιώτες – ορμούσαν οι λύκοι και τους δάγκωναν στον λαιμό. (Για τον Σιμά, μην το συζητάς: όσο και να τον ψάξανε, είχε ανοίξει η γη και τον είχε καταπιεί.) Κι όλα αυτά έγιναν την άνοιξη του 1481.

Όπως ήταν επόμενο, έγινε σύσκεψη των βεζίρηδων για το πώς θα διαχειριστούν την κατάσταση. Όλοι συμφώνησαν πως η αλήθεια ήταν τόσο τρομακτική και τόσο αλλόκοτη, που θα κλόνιζε ανεπανόρθωτα τον θεσμό του Σουλτάνου: για τους υπηκόους του, ο Μωάμεθ έπρεπε να είχε πεθάνει από αρρώστια. Έτσι, ορκίστηκαν να κρατήσουν το ιερό μυστικό και αποφάσισαν τα απαραίτητα μέτρα: ποιες θα είναι οι επίσημες ανακοινώσεις, ποιο πτώμα θα θαφτεί σαν κουφάρι του Μεχμέτ, πώς θα ελεγχθούν υπηρέτες και στρατιώτες που γνωρίζουν, ποιοι θα θανατωθούν, ποιων θα κοπούν οι γλώσσες, ποιοι ήταν απολύτως έμπιστοι. Όσο για τους λύκους, πρώτη σκέψη των βεζίρηδων ήταν βέβαια να τους θανατώσουν. Μα τότε γύρεψε τον λόγο ο Ουλμέρ, ο γέροντας πνευματικός των παιδικών χρόνων του Πορθητή (σαν πάτησε τα δεκαεφτά ο Μεχμέτ, τον παραμέρισε ανακοινώνοντας πως στο εξής θα ήσαν ο ίδιος εξομολογητής του εαυτού του). Είπε, λοιπόν, ο Ουλμέρ πως οι κόκκινοι λύκοι ίσως να ήταν μοναχά μια μεταμόρφωση του Παμμέγιστου των Βασιλέων· γι' αυτό και έπρεπε να παραμείνουν στα κλουβιά τους, δίχως να θανατωθούν: ο Θεός θα αποφάσιζε τι είχε γίνει και τι θα γινόταν στο εξής. Η πρόταση του

γέροντα έγινε δεκτή από τους αμήχανους βεζίρηδες. Έτσι, τους κράτησαν με τα κλουβιά σε ένα κλειστό δωμάτιο του παλατιού – έσφαζαν μάλιστα τρία πρόβατα τη μέρα, για να τους ταΐσουν. Κι όταν ανέλαβε ο νέος Σουλτάνος, ο Βαγιαζίτ, γιος του Μεχμέτ, ήταν πολύ φρέσκος στον θρόνο για να έχει αντίθετη άποψη – παρόλο που διόλου ευχάριστα δεν ένιωθε να έχει στα υπόγειά του τους λύκους, που μπορεί να ήταν ο μεταμορφωμένος πατέρας του. Αυτό κράτησε για έναν χρόνο – μέχρι που ο Βαγιαζίτ, με πρόσχημα ότι τάχα οι κραυγές των κόκκινων λύκων δεν τον άφηναν να κοιμηθεί το βράδυ, διέταξε να τους πάρουν από το παλάτι και να τους πάνε στο ιερό δάσος του ποταμού Νέστου. Φυσικά, αυτό ήταν μια ψευτιά: στην πραγματικότητα, ο Σουλτάνος είχε αναθέσει στους υπασπιστές του να κανονίσουν να φορτωθούν οι λύκοι σε καράβι και να φουνταριστούν μεσοπέλαγα…

Ο καπετάνιος που ανέλαβε τη δουλειά λεγόταν Νικόλαος Μουρούτζης – παλιός καπετάνιος, σταφιδάς από τη Θάσο. Διαλέξανε αυτόν με κριτήριο ότι ο γιος του ήταν στη φυλακή (με την κατηγορία της συμμετοχής σε μια μεγάλη κλεψιά λαδιού) – κι έτσι τον είχανε τον πατέρα στο χέρι να μην κάνει καμιά κουτσουκέλα. Ο Μουρούτζης ούτε που ήξερε από πού είχαν έρθει εκείνοι οι κόκκινοι λύκοι, κι ούτε τον ένοιαζε· βγήκε στο Αιγαίο και ετοιμάστηκε να φουντάρει τα κλουβιά. Μα σαν κατέβηκε στο αμπάρι και άκουσε το χνώτο των ζώων μέσα στη σκοτεινιά, τού μπήκε η τρομερή ιδέα: πως άμα φουντάρεις λύκο στη θάλασσα, θα γίνει καρχαρίας μέσα στον νου σου και θα τον πλημμυρίσει στο αίμα.

Σαν μπει η ιδέα στον άνθρωπο, είναι σαν τη σαλαγκιά σε σπλάχνα ψαριού – βγαίνει μοναχά μαζί με την ψυχή του. Πολύ γρήγορα ο Μουρούτζης κατάλαβε πως δεν θα πετούσε τους λύκους στη θάλασσα – και καθώς ήξερε πως αν γυρίσει πίσω δίχως να κάνει τη δουλειά, θα τον σκότωναν κι αυτόνα και τον γιο του, πήρε τις αποφάσεις του… Έτσι, ζύγωσε μιαν ακτή και διέταξε το πλήρωμα να μπει στις βάρκες – κι ύστερα, όντας μόνος του, έβγαλε το καράβι στ' ανοιχτά. Και άρχισε να γυρίζει στο Αιγαίο δίχως να πιάνει στεριά και δίχως να φουντάρει τους λύ-

κους. Ναύτες καραβιών που τον συναντήσανε μέσα στο πέλαγος είπανε με βεβαιότητα πως είδανε έναν γυμνό άντρα να γυρίζει με κόκκινους λύκους πάνω στο κατάστρωμα.

Φυσικά, ο Βαγιαζίτ φρούμαξε από την οργή του: έστειλε μικρό στόλο με τέσσερα πλοία, να οργώσουν το Αιγαίο, να βρουν το καράβι του Μουρούτζη και να το βουλιάξουν. Για δύο χρόνια ψάχνανε, μα δεν το βρήκανε πουθενά. (Ένα καράβι με κόκκινους λύκους δεν βρίσκεται – μοναχά απαντιέται…) Ώσπου είπανε ένα ψευταρίκι στον Σουλτάνο, πως το καράβι με τους λύκους επιτέλους βυθίστηκε – και η υπόθεση έληξε.

Πέρασαν τα χρόνια – ο αιώνας άλλαξε, οι βεζίρηδες πέθαναν κρατώντας τα ιερά μυστικά τους, οι σουλτάνοι διαδέχονταν ο ένας τον άλλον. Τα γένια του Μουρούτζη έφτασαν μέχρι τις πατούσες του. Το τρίχωμα των κόκκινων λύκων έφτασε κοντά μισό μέτρο – έμοιαζαν πια με φανταστικά τέρατα ενός άλλου κόσμου. Και κανένας πια, πέρα από μένα βέβαια, δεν ήξερε από πού ήρθανε τα τέρατα αυτά, ούτε ποιον είχανε φάει. Κι όλο μεγάλωνε ο θρύλος για το καράβι με τους λύκους που ήσαν ζώα της Κόλασης. Και οι ναύτες των καραβιών, από ένα σημείο και μετά, έβλεπαν μονάχα τα ζώα· ειπώθηκε πως τα κόκκινα τέρατα φάγανε τον καπετάνιο τους.

Ώσπου κάποτε –ας πούμε, κάπου στα 1600–, σε μια φριχτή θαλασσοταραχή, το καράβι τους τσακίστηκε στο Μονολίθι της Σαντορίνης. Κι έτσι οι κόκκινοι λύκοι βρέθηκαν στο νησί που τους έπρεπε. Κι εκεί γυρίζουν ακόμη και σήμερα – οι ίδιοι δέκα λύκοι, εδώ και πεντακόσια χρόνια. Γιατί είναι γνωστό πως λύκοι που βγήκαν από το όνειρο δεν γεννήθηκαν ποτέ – και, καθώς φάγανε αυτόν που τους ονειρεύτηκε, δεν μπορούν πια να πεθάνουν ποτέ.

Ιδού, λοιπόν, μια ιστορία που μας διδάσκει τις τρομερές συνέπειες της πείνας – το πώς ένας πεινασμένος νους μπορεί να φάει τον ίδιο τον εαυτό του.

ΔΕΙΛΙΝΟ 258ο
Η τιμωρία του Μπόρχες

Μην ακούς χαζά: τον Μπόρχες τον επινόησε για βοηθό του ο Τριαρχίδης – και του ανέθεσε να φυλάγει τον ασώματο Patrem Carum (δηλαδή τον μόνο πραγματικό Θεό που έφτιαξε ο Λεονάρντο). Κι επειδή ο Μπόρχες και κράταγε τον Αγαπημένο Πατέρα και τον βοήθαγε τζάμι στις επινοήσεις, ο Τριαρχίδης τον άφηνε να βγάζει βιβλία με διάφορα παραμύθια – γιατί είχε τέτοια ψώρα ο Χόρχε, να καμώνεται τον συγγραφέα.

Ώσπου μια μέρα ο Τριαρχίδης έμαθε (μην ρωτάς το πώς, όλα τα μαθαίνει ο Τριάρ) πως ο Μπόρχες γράφει την *Ιστορία των φανταστικών όντων* και πως σχεδίαζε εκεί να μιλήσει για τον Αγαπημένο Πατέρα… Φουρκίστηκε άγρια τότε και τον τύφλωσε τον βοηθό πατ κιουτ – για να μάθει ο δεύτερος πως δεν κάνουμε κάτι δίχως να ρωτάμε τον πρώτο.

Ο Μπόρχες έδειξε πως συνετίστηκε – οπότε οι επόμενες τρεις δεκαετίες κύλησαν ομαλά. Μα κάποτε τρύπωσε αιφνιδιαστικά στη φαντασία του τυφλού Χόρχε, και τι λες να βρήκε εκεί; Έτοιμο σχέδιο είχε ο κουφάλας ο τυφλός, να βγάλει πως ο τριάρχιδος ήταν ένα αποκύημα της φαντασίας του και να τον βυθίσει έτσι στην ανυπαρξία.

Μπορείς να φανταστείς πώς κρεπάρισε ο Τριαρχίδης – και, φυσικά, τον σκότωσε τον Μπόρχες και πήρε και πάλι ο ίδιος τον Αγαπημένο Πατέρα. Άκου, λέει, το επινόημα να βγάλει πως είναι ψέμα ο ίδιος ο επινοητής.

ΔΕΙΛΙΝΟ 259ο
Το τέλος της λόρμπας

Ο απέθαντος Δάντης έψαξε κάποτε να βρει τη λόρμπα και να τελειώσει μέσα της – ήλπιζε πως αυτός ο χορός του απόλυτου χαμού θα έβαζε τέλος στο μαρτύριο της αθανασίας του.

Μετά από μερικά χρόνια αναζήτησης, τη βρήκε – τίποτε δεν υπάρχει που να μην βρίσκεται, αν το ψάξεις. Ήτανε άνοιξη του 1735 και σ' ένα πορτογαλικό βουνό θα χόρευαν λόρμπα – δεν θες να ξέρεις σε ποιο, δεν θες να μάθεις ποιοι. Ο Ντάντε, φυσικά, πήγε – κι επινόησε ένα εξωφρενικό ψέμα, για να γίνει δεκτός στον κύκλο. Δεν δυσκολεύτηκε να τους πείσει – ήξερε καλά να αφηγείται απιθανότητες. Κι επειδή είχαν κλειστό αριθμό για τον χορό (θα χόρευαν μόνο εκατόν σαράντα τέσσερις, όσοι οι Δίκαιοι του Κυρίου), βγάλανε κάποιον άλλον για να βάλουν στη θέση του αυτόν.

Στις δεκαπέντε του Απριλίου άρχισε ο χορός. Ο Ντάντε –ήταν στην ενδέκατη δεκάδα– περίμενε υπομονετικά τη σειρά του το βράδυ της τρίτης μέρας – κι ας ήταν τετρακοσίων ογδόντα χρόνων. Κάποτε ήρθε η ώρα του για να μπει: με αληθινή συγκίνηση έκανε το πρώτο βήμα κι έπειτα το δεύτερο. Μα πάνω στο όγδοο ένιωσε να βαραίνει κάπως ο ρυθμός· στο εικοστό πέμπτο είχε ατονήσει εντελώς. Οι χορευτές –μερικοί από αυτούς χόρευαν επί τρεις μέρες– σταμάτησαν και τον κοίταξαν με απίστευτη απογοήτευση: το είχαν νιώσει πως ο απίθανος γέρος τούς είχε απονευρώσει τον χορό τους, του είχε πάρει την ψυχή του… Και θαρρείς ήξεραν πως ποτέ πια η λόρμπα δεν θα ήταν η ίδια – ποτέ πια δεν θα οδηγούσε στον ανεπίστρεπτο θάνατο, στον πιο βαθύ χαμό…

Ναι, αυτά έγιναν σαν μπήκε στον κύκλο ο κακορίζικος: αντί να χαθεί ο ίδιος μέσα στη λόρμπα, κολόβωσε τον τρομερό χορό για πάντα. Γιατί τίποτε δεν μπορεί να χαλάσει την παγίδα των χλωρών διαμαντιών – μα όλα μπορούν να χαλαστούν απ' αυτήν.

Ήταν το τέλος της λόρμπας. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις, που ήτανε οι θλιβεροί μάρτυρες αυτής της νίλας, ορκίστηκαν σιωπή – μα αυτός που βγάλανε για να χώσουν στη θέση του τον Ντάντε, απ' την κακία του τη βρόμισε την ιστορία. Η λόρμπα θα ήταν στο εξής ένας άχαρος χορός πανηγυριών, μια πρωτόγονη χοντροκοπιά, μια νούλα που δεν ήξερες καν πώς να τη σταματήσεις με κάποια χάρη (κι ήτανε επόμενο αυτό, καθώς είχε γεννηθεί για να μην την τελειώνει κανένας): μέσα σε μισό αιώνα θα έσβηνε από τη μνήμη των ανθρώπων. Και τ' άλλα που λένε, πως η λόρμπα υπάρχει και τη χορεύουν αβατάρια, αυτά τα σπέρνουν κάτι πειναλέοι, για να τους σερβιριστεί καλύτερη μερίδα στο φαγητό.

Τέτοια ο Δάντης. Και πια ούτε και στη λόρμπα μπορούσε να ελπίζει ούτε σε τίποτε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 260°
Ο θάνατος του Νίτσε

Από την πρώτη στιγμή που τον Νίτσε τον ανέλαβε εξ ολοκλήρου η μητέρα του στο σπίτι της στο Νάουμπουργκ, είχε καλά μέσα στον νου της πως ο γλυκός της Φρειδερίκος από τα δεκατέσσερά του χρόνια δεν μπορούσε να φάει ξένο κρέας και πως επί τριάντα χρόνια ρουφούσε με καλαμάκι το ίδιο του το μυαλό – γι' αυτό και έπαθε ό,τι έπαθε εκείνο το πρωινό στο Τορίνο… Έτσι, αποφάσισε να ταΐζει τον κατάκοιτο γιο της με τον δικό της εγκέφαλο, έχοντας τη βεβαιότητα πως κάποια στιγμή θα θρέψει ο εγκέφαλός του και όλα θα γίνουν όπως πριν. Δυστυχώς γι' αυτήν, δεν βγήκαν οι προβλέψεις της: όχι μόνο ο Φρειδερίκος δεν έγινε καλά, αλλά τον Απρίλιο του 1897 η Φραντζέσκα πέθανε· έκοψε για εκείνον ένα ακόμη κομματάκι του εγκεφάλου της – μα εκείνη τη φορά ήταν κομματάκι κρίσιμο και ζωτικό: η γυναίκα έπεσε αναίσθητη καταγής και πολύ γρήγορα ξεψύχησε από την αιμορραγία.

Όπως ήταν επόμενο, η φροντίδα του κατάκοιτου Νίτσε πέρασε στα χέρια της αδελφής του, της Ελιζαμπέτας. Αυτή ήτανε σκρόφα σωστή, ούτε λόγος να δείξει την αυτοθυσία της μάνας τους – σιγά να μην έκοβε κομμάτια από το δικό της μυαλό για να ταΐζει τον παρανοϊκό αντίχριστο αδελφό της. Ως εκ τούτου, είχε πλέον δυο επιλογές: είτε να τον αφήσει να πεθάνει (και να χάσει τα φράγκα και τη δόξα που κέρδιζε από αυτόν) είτε να βρει κάτι να τον ταΐζει και να τον κρατήσει στη ζωή. Είχε το χυδαίο και απλοϊκό μυαλό ενός μέσου ανθρώπου – δηλαδή κατείχε τη βαθύτερη αλήθεια της ζωής… Έτσι, μιας και ο αδελφός της δεν άντεχε να τρώει ξένο φαγητό, σκέφτηκε να τον ταΐσει με τα σκατά του· μέρος από τον εαυτό του δεν ήταν κι αυτά;

Η Ελιζαμπέτα πήρε πράγματι τον Νίτσε στη Βαϊμάρη και άρχισε να τον ταΐζει με τα σκατά του. Φυσικά, τα σκατά αποδείχτηκαν τροφή σπουδαία: όχι μόνο κρατούσαν τον Νίτσε στη ζωή, αλλά άρχισαν σιγά-σιγά να θρέφουν και τον εγκέφαλό του… Η Ελιζαμπέτα περνούσε κοντά του ζωή και κότα – μέχρι και νυχτικό βραχμάνου τον έβαλε να φορέσει, για να βγει η σχετική φωτογραφία και να φτιαχτεί ο θρύλος…

Μα τα σκατά θρέφουν τον άνθρωπο περισσότερο από το αναμενόμενο… Έτσι, ο εγκέφαλος του Νίτσε έθρεψε εντελώς, και αυτός συνήλθε. Φυσικά, δεν έδειξε τίποτε στην Ελιζαμπέτα· ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και απόλυτα σιωπηλός κατέστρωσε το σχέδιό του. Κι ένα βράδυ του Αυγούστου του 1900 σηκώθηκε, ξύρισε το μουστάκι του, ντύθηκε, ξάφρισε όσα λεφτά υπήρχαν μέσα στο σπίτι, και βγήκε έξω και χάθηκε για πάντα.

Μόλις ανακαλύφτηκε το φευγιό του, η Ελιζαμπέτα, τρέμοντας μην κινδυνεύσουν τα εξαιρετικά έσοδα που της έδιναν τα δικαιώματά της από τα βιβλία του, σκηνοθέτησε έναν θάνατο του αδελφού της και τον έθαψε στο κοιμητήριο του Ρέκεν: ένα τσουβάλι με τέσσερις δηλητηριασμένους σκύλους, σε τάφο με ασημένιους σταυρούς και όλα τα σχετικά. Οι φόβοι της δεν επαληθεύτηκαν: ο Νίτσε ποτέ δεν ξαναέδωσε σημεία ζωής, ούτε ακούστηκε οτιδήποτε για την τύχη του. Το πιο πιθανό ήταν να βγήκε στην ύπαιθρο και να ψόφησε σε μια γούβα. Ίσως, πάλι, να πήγε σε μιαν άλλη πόλη (ή και σε άλλη ήπειρο), να έζησε μια καινούρια ζωή τρώγοντας κρέας άλλων ζώων και όχι δικό του, να έπιασε δουλειά, να παντρεύτηκε, να έκανε οικογένεια και να πέθανε μέσα σε βαθιά γεράματα *εν ειρήνη* – με δυο λόγια, να βυθίστηκε μέσα στην ανθρωπότητα.

Αυτός κι αν ήταν θάνατος – πιο *θάνατος* δεν γινόταν.

Δειλινο 261ο
Ο θρήνος του Πετράρχη

Ω, πίπες – είναι απίστευτο πόσες πίπες μπορεί να χωρέσει ο νους του ανθρώπου… Τάχα εδώ και χρόνια ψάχνουνε κάποιον που έκλεψε το κρανίο του Πετράρχη από τον τάφο στο Αρκουά – γιατί μέσα στον τάφο του βρήκανε, λέει, ένα πολύ μικρότερο από αυτό που θα ταίριαζε στον τάχα μεγαλόσωμο ποιητή… Ψάξτε, μαλάκες – αν βρείτε και το παπάρι του, στείλτε μου χαιρετίσματα…

Κι άμα τους συναντήσεις, πες τους πως δεν υπάρχει το κρανίο που ψάχνουν – γιατί το κεφάλι του Πετράρχη το έλιωσαν με το γουδί. Τέτοια ήταν η διαταγή στους φονιάδες που έφερε από την Ουγγαρία ο Πάπας Γρηγόριος ο ΙΑ: όχι μόνο να σκοτώνουν τους σοφούς κροκόδειλους, αλλά να λιώνουν και τα κεφάλια τους, να μην μπορεί κανείς να βρει μήτε το κρανίο τους μήτε τίποτε. Κι έτσι να απομείνουν στην ανθρώπινη μνήμη σαν μια ακόμη, αχνή κι ακαταλόγιστη, μεσαιωνική αλληγορία με τέρατα – κι ως εκεί.

Γιατί αυτό ήταν, βέβαια, ο Πετράρχης: ένας από τους σοφούς κροκόδειλους της Ιταλίας, απόγονος εκείνων των δώδεκα πρώτων που είχε φέρει στη Σικελία ο Φρειδερίκος ο Δεύτερος των Χοενστάουφεν – και μετά τον χαμό του (ή όπως αλλιώς θες πες το) κατέληξαν άλλοι στη Φλωρεντία, άλλοι στη Βενετία και άλλοι στη Ρώμη. Γεννήθηκε μισό αιώνα αργότερα από τον ερχομό των κροκοδείλων στη Φλωρεντία, σε έναν προφυλαγμένο παραπόταμο, στις πηγές του Άρνου, στην περιοχή του Αρέτσο (εκεί που οι Φλωρεντινοί εγκατέστησαν τους δικούς τους). Οι γέροι κροκόδειλοι που ανέλαβαν να του μάθουν την ανθρώπινη ομιλία (έτσι γινόταν η εκπαίδευσή τους) δεν χρειάστηκαν πολύ για να καταλάβουν το ταλέντο του: είχε τρομερές διανοητικές ικανότητες, ακόμη και για σοφό κροκόδειλο· μπορούσε να μιλάει και να διαβάζει όλες τις γλώσσες του κόσμου, αλλά και τις γλώσσες όλων των ζώων που συνάντησε στη ζωή

του, ακόμη και των εντόμων· να λύνει κάθε λογής μαθηματικό πρόβλημα και να υπολογίζει με το μάτι την απόσταση από κάθε άστρο του ουρανού, το οποίο φυσικά μπορούσε να κατονομάσει (γνώριζε ακόμη κι αυτά που είχαν φανεί για λίγο στο απώτατο παρελθόν). Κι ακόμη μπορούσε να υπαγορεύσει τις νότες μιας μουσικής που είχε ακούσει έστω για μια φορά, να μετράει τους σφυγμούς του συνομιλητή του κοιτάζοντας τη φλέβα του λαιμού του, να ακούει τον επερχόμενο άνεμο μια ή δυο επερχόμενες ώρες προτού φυσήξει…

Φυσικά, η φήμη του γρήγορα απλώθηκε – μα οι Γουέλφοι, που γενικότερα θεωρούσαν τους σοφούς κροκόδειλους τέρατα, δεν τολμούσαν να τον φέρουν στη Φλωρεντία… Έτσι, όταν στα 1312 ο Πάπας Κλημέντιος ο Ε' τον ζήτησε στην εξόριστη αυλή της Αβινιόν (πίστεψε, λένε, πως μπορούσε με αυτόν να αντιμετωπίσει τους σοφούς κροκόδειλους της Ρώμης με έναν ακόμη σοφότερο), οι Γουέλφοι δεν το πολυσκέφτηκαν: μάλλον με ανακούφιση πήραν τα ανταλλάγματα που τους έδωσε ο Πάπας και του τον έστειλαν σούμπιτο στην εξόριστη παπική αυλή.

Έτσι, ο Πετράρχης ξεκίνησε την πορεία του ανάμεσα στους ανθρώπους. Όπου κι αν πήγε, πραγματικά έλαμψε με την απίστευτη σοφία του: αυτός συμβούλεψε τον Πάπα να μην ξεκινήσει μια αιματοχυσία με τη Ρώμη, αλλά να περιμένει τον νομοτελειακό εκφυλισμό των άλλων. Τα βιβλία που υπαγόρευσε ήταν περισσότερα από τριακόσια – χώρια οι επιστολές… Κι από αυτά, μονάχα ένα μικρό μέρος δημοσιεύτηκε… Τα υπόλοιπα γράφτηκαν για έναν συγκεκριμένο κάθε φορά αναγνώστη, και υπήρχε εντολή να καταστραφούν μετά την ανάγνωση… Ταξίδεψε πολύ (πάντοτε μαζί με την ακολουθία του, μέσα σε μια ειδικά διαμορφωμένη άμαξα που είχε σκάφες νερό) σε ιταλικές και ελληνικές πόλεις (ένα ταξίδι που σχεδίαζε στον Νείλο, για να βρει τους κροκόδειλους του Ακενατόν, μάλλον δεν έγινε ποτέ). Οι κροκοδειλοκτόνοι του Πάπα ήρθαν να τον τελειώσουν στο Αρκουά τον Ιούλιο του 1374: τον υποχρέωσαν να πιει φαρμάκι κι ύστερα του λιάνισαν το κεφάλι. Και μάλιστα λέγεται πως, μόλις τον φαρμάκωσαν, διαπίστωσαν πως είχαν χάσει το γουδί· θαρρείς μια ακατανόητη πρόνοια να μην ήθελε να λιανι-

στεί ένας τέτοιος εγκέφαλος… Μα οι δολοφόνοι του Πάπα δεν χαμπάριαζαν από πρόνοιες και τέτοια: έκαναν τη δουλειά χρησιμοποιώντας μια βαριά έκδοση του Βιργιλίου που βρήκαν πρόχειρη.

Αυτή ήταν η ζωή του θρυλικού Πετράρχη. Κι όλοι το λέγανε γι' αυτόν: μόνο στη μορφή και στο σώμα ήταν κροκόδειλος. Στην ψυχή του είχε γίνει άνθρωπος πέρα για πέρα: τόσο βαθιά σοφός, τόσο εκλεπτυσμένος αισθητικά, τόσο ευγενής, τόσο ανθρώπινος στον στοχασμό του για τον κόσμο, *πραγματικός ουμανιστής*. Να σκεφτείς, ακόμη και στους κροκοδειλοκτόνους που ήρθαν να τον λιανίσουν, αυτός τούς μιλούσε με το σεις και με το σας: μέχρι που διέταξε τους υπηρέτες του να τους δώσουν παγωμένη λεμονάδα, γιατί είχαν κάνει δρόμο – κι ας ήξερε καλά το γιατί είχαν έρθει.

Μονάχα με την πείνα του είχε ένα θεματάκι ο Πετράρχης: καλός και ο ουμανισμός, αλλά η πείνα, πείνα… Τι να έκανε – αυτή ήταν η φύση του: είχε φάει κάμποσους γραμματικούς, από αυτούς που έγραφαν τα όσα τούς υπαγόρευε – κι ας έκλαιγε πικρά ύστερα, όταν χόρταινε και συνειδητοποιούσε τι είχε κάνει…

Εξάλλου, πάνω στην πείνα του τον καιρό της Μεγάλης Πανούκλας είχε φάει τη Λάουρα – ναι, τη γνωστή *Λάουρα* που ξέρεις… Μια υπηρέτρια ήτανε η κοπέλα, που του έφερε χαμομήλι με φρύγανα – θαρρείς να χορταίνει ένας κροκόδειλος με χαμομήλια… Κι αφού την έφαγε (μήτε κοκαλάκι δεν άφησε), ύστερα τον πιάσανε οι τύψεις για το κορίτσι: έτσι, πλακώθηκε στα σονέτα γι αυτήν… Έφτιαξε μάλιστα και παθιάρικη ιστορία: πως και καλά η Λάουρα ήταν μια φλωρεντινή δέσποινα, που τη γνώρισε πριν πολλά χρόνια μέσα στην εκκλησιά (επινόησε και την ημερομηνία: *6η Απριλίου του 1327*) και την ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα. Κι έγραφε πως θρηνούσε για το *φως του κόσμου* και για τον *παντοτινό του έρωτα* – μα, φυσικά, βαθιά μέσα του θρηνούσε για το κρέας της… Τόσο μαλακό και τόσο γλυκό – ένα θαύμα…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 262ο
Η *πληγή* συνεχίζει

Όταν επινοούσε την *πληγή* ο Τριαρχίδης, είχε σκοπό να την τελειώσει οσονούπω… Μετά όμως ξιπάστηκε – ιδίως όταν είδε πως ήταν κάτι που ξεπερνούσε το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*. Έτσι, την άφησε να θεριεύει – κι ας φώναζε ο Κάπα πως παίζει με τη φωτιά. Όταν τον ζύγωσε, αυτός έμεινε να τη θαυμάζει μ' ανοιχτό το στόμα: ήταν ένα παλλόμενο, ολοκόκκινο πράγμα που έσταζε πύον και αίμα – ένα πελώριο σπλάχνο που άπλωνε, ένα εξαίσιο μέλλον που ερχότανε. Τίποτε στο σύμπαν δεν μπορούσε να υπάρχει τόσο όμορφο, τίποτε δεν μπορούσε να υπάρχει τόσο βαθύ. Όταν *εκείνη* άρχισε να τον παίρνει *μέσα της*, ο Ταυ φυσικά κατάλαβε πως ζούσε τον χαμό του. Μα ήτανε για πρώτη του φορά ευτυχισμένος: επιτέλους είχε βρει τον Θεό, έμπαινε μέσα του.

Έτσι, η *πληγή* τον χώνεψε, τον καθοίκη.

ΔΕΙΛΙΝΟ 263ο
Το τέλος του Κάφκα

Εν τέλει, ο Φραντς Κάφκα όχι μόνον πήρε στα χέρια το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*, όχι μόνο το διάβασε, αλλά επιπλέον πέθανε από αυτό, καθώς πίστεψε τη θανατηφόρα ιστορία του. Και πέθανε θάνατο δικό μας, γήινο, μια κι έξω – παρόλο που τα όντα του πλανήτη Οάο δεν πεθαίνουν όπως εμείς, αλλά καταλήγουν σε μια ιδιότυπη κατάσταση αδράνειας, κάτι σαν ένα μακρόσυρτο σβήσιμο (το οποίο εμείς οι γήινοι δεν μπορούμε καν να διανοηθούμε).

Τι ακριβώς έγινε: τον Απρίλιο του 1924, στη Βιέννη, ο Κάφκα πήρε επιτέλους το *βιβλίο* στα χέρια του (έκανε μια ακόμη ανταλλαγή – μη ρωτάς περισσότερα). Το διάβασε ολόκληρο σε λιγότερο από δυο ώρες – όχι, θα το άφηνε… Φυσικά, αμέσως κατάλαβε ποια από τις χίλιες ιστορίες ήταν αυτή που σε σκοτώνει αν την πιστέψεις.

Τότε πιάστηκε στην παγίδα της διανοητικής επεξεργασίας – εξάλλου, αυτή ήταν και η γήινη αποστολή του. Άρχισε να σκέφτεται ετούτη την ιστορία, προσπαθώντας να καταλάβει το πώς μπορεί να την πιστέψει ένας άνθρωπος. Προφανώς ήταν ένα κενό στα προγράμματα της γήινης εκπαίδευσής του: οι ανθρώπινες ιστορίες είναι για τους επιπόλαιους και άσκεφτους ανθρώπους. Αν τυχόν παρασκεφτείς μια από δαύτες, χάνεις τον έλεγχό της: όσο πιο βαθιά μπαίνεις *μέσα*, τόσο καθαρότερα βλέπεις τον ίσκιο σου που σε ζυγώνει.

Κάποτε ο Κάφκα συνειδητοποίησε πως άρχιζε να πιστεύει την ιστορία που μελετούσε: πλέον έβλεπε καθαρά μέσα σε αυτήν το είδωλό του (πάντοτε από πίσω, μα ήξερε καλά πως ήταν εκείνος ο ίδιος) – και κάθε φορά όλο και πλησίαζε προς αυτό· αρ-

κούσε να κάνει ένα βήμα, για να το αγγίξει. Πολύ γρήγορα κατάλαβε πως δεν μπορούσε να απαλλαγεί απ' αυτήν – πως δεν μπορούσε να βγει από τον λαβύρινθό της. Τι κι αν ήταν εξωγήινος εξελιγμένης νοημοσύνης; Το έξυπνο πουλί, από τη μύτη πιάνεται… Όση διανοητική ισχύ του είδους του κι αν χρησιμοποιούσε, μια απλοϊκή γήινη ιστορία τον κυρίευε, τ ο ν κ α τ α κ τ ο ύ σ ε , όπως το λάδι νοτίζει το μετάξι. Ήταν πια ζήτημα χρόνου να την πιστέψει ολοκληρωτικά – και να πεθάνει…

Πέρασαν έτσι επτά εβδομάδες. Την 2η του Ιουνίου, ο Κάφκα διακτινίστηκε για τελευταία φορά και συναντήθηκε με τη Μιλένα. Τότε της τα είπε όλα – προφανώς της έμαθε και τον τρόπο να διακτινίζεται κι η ίδια. Και κανείς δεν ξέρει (και λέγονται τόσα) το πώς αποχαιρετήθηκαν – με ποια λόγια και ποιες πράξεις.

Την επόμενη νύχτα ήταν και πάλι στο Κίρλινγκ. Καληνύχτισε την Ντόρα και ξάπλωσε με τα μάτια ανοιχτά μες στο σκοτάδι. Σκεφτόταν, φυσικά, τη θανατηφόρα ιστορία. Κάποτε έγινε το αναμενόμενο: ξαναείδε μπροστά του το είδωλό του, κοντύτερα από ποτέ. Επιτέλους άπλωσε το χέρι και άγγιξε την πλάτη του – την πλάτη του ίδιου του τού εαυτού. Το είδωλο γύρισε, και κοιτάχτηκαν κατά πρόσωπο.

Ήταν η στιγμή του θανάτου του. Το Απέσταλμά του εξαφανίστηκε (φυσικά, οι «φίλοι» του στην Πράγα έθαψαν, οχτώ μέρες αργότερα, ένα αδειανό φέρετρο στο Νέο Εβραϊκό Νεκροταφείο). Και στον μακρινό πλανήτη του η πυρηνική οντότητά του έσβησε μονομιάς. Προς μεγάλη έκπληξη (αν είναι αυτή η σωστή λέξη) των δικών του, ο Φραντς Κάφκα είχε πεθάνει για πάντα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 264ο
Η μοναξιά των Υπαλλήλων

Μετά τον αποκεφαλισμό των ανθρώπων (αυτόν που έγινε στο εκατοστό τεσσαρακοστό τέταρτο έτος), οι Υπάλληλοι, μέσα στην άφατη μοναξιά που νιώθανε καθώς βρίσκονταν έξω από την ολοκληρωτική Σύνδεση, πηγαίνανε στις κύστες του πυκτού (εκεί όπου φυλασσόταν το κεφάλι του καθενός συνδεδεμένου) και βγάζανε τα μάτια από τα κεφάλια. Άχρηστα ήσαν στους συνδεδεμένους κατόχους τους – εξίσου άχρηστα με τα σώματά τους…

Και τα βάζανε για εβδομάδες κάτω από τη γλώσσα τους, για να ξεπαγώσουν – και μόλις μαλακώνανε, τα συνθλίβανε με τη γλώσσα τους στον ουρανίσκο και τα τρώγανε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 265ο
Ο θάνατος του Καλλίμαχου

Κάποτε ο Καλλίμαχος, ενώ τέλειωσε τη συγγραφή όλων των βιβλίων της επινοημένης από τον ίδιο *Αρχαιότητας*, διαπίστωσε πως δεν μπορούσε να σταματήσει το γράψιμο – πως όσο ζούσε θα έγραφε συνέχεια βιβλία, με κίνδυνο να του ξεφύγει κάτι για τους χταποδανθρώπους κι όλη η ασύλληπτη προσπάθειά του να πάει στράφι. Έτσι, αποφάσισε να γράψει την ιστορία του θανάτου του – ελπίζοντας πως μια τέτοια ιστορία, αν μη τι άλλο, θα σταματούσε την ανεξέλεγκτη συγγραφική ορμή του. Ένα απόγευμα, λοιπόν, έγραψε τούτες τις β α θ ι έ ς γ ρ α μ μ έ ς – κι όχι βέβαια τα απλοϊκά παραμύθια που ακούγονται, για σερμπετιάσματα και τέτοια (οι χταποδάνθρωποι, εξάλλου, δεν έχουν γεύση):

Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί το τέλος του γραμματικού Καλλίμαχου. Όλοι το λέγανε πως θα πεθάνει στα βαθιά γεράματα, ανάμεσα στα βιβλία. Εδώ που τα λέμε, δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά: ζούσε όλη του τη ζωή μέσα στη Βιβλιοθήκη, διαβάζοντας και γράφοντας· μήτε έβγαινε έξω μήτε είχε πάρε-δώσε με τους ανθρώπους… Τι θα μπορούσε να τον βρει;

Μα κάποτε, ένα απόγευμα, αρχειοθετώντας έναν σουμεριακό κατάλογο φονικών όπλων και δηλητηρίων –ένα εξωφρενικό συμπίλημα ήτανε, έργο επιπόλαιο, το δίχως άλλο– διάβασε πως στα χρόνια του παμπάλαιου Βασιλιά Σαργώνος της Ακκάδ υπήρχε μια τρομερή θανατηφόρος λέξη, που σαν την πρόφερες ξεψυχούσες – μια λέξη που χάθηκε οριστικά, καθώς από αιώνες κανένας, μα κανένας, δεν τη γνώριζε πια.

Φυσικά, ο Καλλίμαχος, την ίδια στιγμή που διάβασε για εκείνηνα τη λέξη, κατάλαβε πως ήταν μάταιο να αντισταθεί, καθώς δεν θα μπορούσε να ξεπεράσει αυτήν τη χαμένη λέξη, να την αγνοήσει, να την

ξεχάσει – πως εν τέλει θα κυριευόταν από αυτήν, πως θα τη σκεφτόταν όλο και περισσότερο, πως θα φανταζόταν τον εαυτό του να την επινοεί κι αμέσως μετά θα φανταζόταν τον εαυτό του να την προφέρει και να ξεψυχά, βγάζοντας τον εξωφρενικό κατάλογο αληθινό.

Έτσι, ο ίδιος ο νους του (που τρέχει γρηγορότερα από το καθετί) τον ξέβρασε κατευθείαν στο τέλος, παραλείποντας τα ενδιάμεσα στάδια: παρόλο που δεν πρόφερε τη θανατηφόρο λέξη, παρόλο που μήτε την ήξερε, παρόλο που η θανατηφόρος λέξη ούτε καν υπήρχε, ο γραμματικός Καλλίμαχος ξεψύχησε εκείνο το απόγευμα πάνω από τον πάπυρο όπου είχε διαβάσει ένα χοντροκομμένο παραμύθι για μια χαμένη λέξη που θανάτωνε, μόνο και μόνο επειδή σκέφτηκε τον εαυτό του να την προφέρει.

Και βέβαια, οι μαθητές του (γραμματικοί κι αυτοί, τι άλλο;) την πνίξανε αυτήν την ιστορία, για να μην βρεθεί κι άλλος που θα έψαχνε τη φονική λέξη. Μα από τότε όλοι το ξέρουν πια καλά πως υπάρχουνε λέξεις που σκοτώνουν – ακόμη κι αν δεν υπάρχουν.

Έτσι αφηγήθηκε ο χταποδάνθρωπος Καλλίμαχος τον θάνατό του. Θαρρείς να ήταν ένας αποχαιρετισμός προς τη φύση του, προς το είδος του, το είδος του οποίου ο ίδιος είχε σβήσει τα χνάρια από τη Γη… Ναι, ένας χταποδάνθρωπος δεν μπορούσε να προφέρει μια λέξη – μα μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του να την προφέρει, ουσιαστικά μπορούσε να πάει πιο πέρα από αυτό που ήταν.

Και για ακόμη μια φορά είχε γράψει μια πειστική ιστορία: γράφοντας την ιστορία του θανάτου του, ο Καλλίμαχος όντως πέθανε εκείνο το απόγευμα – μόνο και μόνο επειδή περιέγραψε τον εαυτό του να πεθαίνει. Όπως σου έχω πει, τίποτε δεν είναι πιο αληθινό από μια πειστική ιστορία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 266ο
Η ανθρώπινη περιέργεια

Κάποτε, όταν ήρθε η ώρα, προσφέρανε στον Χριστό έναν δοξασμένο θάνατο στον Σταυρό. Δεν υπήρχε καλύτερο – και γκάβλα τρελή, με τα καρφιά και τα ακάνθινα στεφάνια, και μεταθανάτια φήμη ξεχειλισμένη…

Ωστόσο, εκείνος αρνήθηκε. Θα γυρνούσε να ρουφηχτεί στο μουνί της Μητέρας. Και όταν τον ρώτησαν γιατί πετούσε στον βρόντο τόση δόξα και τόσην ηδονή, εκείνος απάντησε κάτι εξαιρετικά κοινότοπο: Τα μουνιά είναι αχόρταστα και οι άνθρωποι είμαστε περίεργοι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 267ο
Το τέλος του Νταλί

Εκείνες τις πρώτες μέρες του 1989 ο Νταλί, εκείνος με τη βατραχίσια γλώσσα, κλεισμένος στο μουσείο-σπίτι του στη Φιγκέρας, έβλεπε μανιωδώς παιδικά προγράμματα στην τηλεόραση. Κάποια στιγμή είδε σε μια διαφήμιση ένα ηλεκτρονικό Pac-Man – σε μια συσκευή μεγάλη σαν πολυθρόνα, που δούλευε με κέρμα. Αμέσως έδωσε εντολή να αγοράσουνε μια τέτοια συσκευή και να του τη φέρουνε εκεί· κι όταν έγινε αυτό, ζήτησε να τη συνδέσουνε στο ρεύμα και να τον καθίσουνε μπροστά της.

Ύστερα, με το κέρμα στο χέρι, γύρισε και ψιθύρισε προς όλους –το προσωπικό του Μουσείου κι όσους τον φρόντιζαν– να φύγουν. Εδώ το παιχνίδι θα πάει σε όλα τα ταμπλό, είπε.

Μόλις φύγανε (κάπως βαριεστημένα, μόνο και μόνο για να υπακούσουν σε μία ακόμη από τις ατέλειωτες ιδιοτροπίες του), ο γέρος Σαλβαδόρ έριξε το κέρμα και ξεκίνησε: ξεμπέρδευε τα ταμπλό με χαρακτηριστική άνεση – ήταν φως φανάρι πως το *είχε* το παιχνίδι. Κάποτε, στο εικοστό πέμπτο ταμπλό (μην το ψάχνεις, κανείς δεν έχει φτάσει μέχρι εκεί), έφαγε τη μοναδική μεγάλη τελεία και μονομιάς έστριψε ευθεία κάτω, στη μυστική διέξοδο – αυτήν που είχε υποδείξει τριακόσια χρόνια νωρίτερα ο Ισαάκ Νεύτων. Μονομιάς το πακμάνι βρέθηκε έξω από τη συσκευή, έτοιμο να φάει τον Νταλί, που αναβόσβηνε με εκείνο το μπλε-γκρίζο φως (όπως κάναν τα φαντάσματα για λίγες στιγμές, μόλις το Pac-Man έτρωγε τη μεγάλη τελεία).

Γιατί, βέβαια, ο Νταλί ήταν το Μέγα Φάντασμα που έπαιζε πια κόντρα στον εαυτό του. Κράτησε το χέρι σταθερό και έφερε το

πακμάνι ίσια πάνω του. Η τελευταία του έγνοια ήταν να δει αν το πεινασμένο *πλάσμα* είχε μάτια, προτού φαγωθεί από αυτό, οριστικά και για πάντα.

Έτσι τέλειωσε ο Νταλί. Το προσωπικό βρήκε την καρέκλα αδειανή και την οθόνη δίχως πακμάνι: δεν ήταν δύσκολο να καταλάβουν τι είχε γίνει… Και ευλόγησαν τον κακότροπο Νταλί, που τους είχε διώξει και τους γλίτωσε από το ελευθερωμένο *πλάσμα*. Έστω κι αν ήτανε σχεδόν βέβαιοι πως αυτός δεν τους έδιωξε από πονοψυχία, αλλά γιατί, αν τους έτρωγε κι αυτούς το πακμάνι, δεν θα μάθαινε κανείς τι παίκτης ήταν…

Μα πήγε στον βρόντο το σχέδιο του γερο-Σαλβαδόρ: γιατί οι αστυνομικές αρχές έκριναν ότι, αν κυκλοφορούσε η είδηση πως στο Φιγκέρας κυκλοφορεί αδέσποτο Pac-Man, θα προκαλούνταν τρελός πανικός… Έτσι, επικαλέστηκαν λόγους δημόσιας ασφάλειας – και τρομοκράτησαν όσους ήξεραν, για να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό. Και ανακοίνωσαν πως ο Νταλί πέθανε από ανακοπή ακούγοντας Βάγκνερ, λες κι ήταν κανένας ποιητής της πλάκας (και μάλιστα *Τριστάνο και Ιζόλδη* – α, τόσο φορεμένο, τόσο φριχτά κοινότυπο…)

ΔΕΙΛΙΝΟ 268ο
Λεονάρντο: όλη η αλήθεια

Είναι καιρός να μάθεις την αλήθεια: ο Λεονάρντο ήταν ρομπότ με ανθρώπινη νοημοσύνη και αλογίσια ψυχή. Η κατασκευή του ξεκίνησε στα 1469, στο εργαστήρι του Βερόκιο στη Φλωρεντία: για τρία χρόνια τον δούλευαν ο ίδιος ο Βερόκιο με τον (ή την) Ουρουίν και τον Ιωσήφ Ράμμο, τον μαθητή του Φλεμποτόμο… Και για να μην ρωτάς δεξιά και αριστερά, να σου τα πω εγώ: ο Βερόκιο έφτιαξε τα μέλη και το σώμα, ο/η Ουρουίν έφτιαξε τον εγκέφαλο και τον σύνδεσε με τα νεύρα, και ο Ιωσήφ έβαλε μέσα του τη φλέβα της ψυχής, που όμως δεν ήταν ανθρώπινη αλλά αλογίσια· γιατί του έβαλε τη φλέβα του Έσπερου, του λευκού αλόγου του Φρειδερίκου του Δευτέρου.

Έτσι προέκυψε εκείνος ο μυθικός Λεονάρντο στη Φλωρεντία του 1472: όλοι λέγανε πως ήταν το μεγαλύτερο θαύμα της φύσης όλων των αιώνων, μα στ' αλήθεια ήταν το μεγαλύτερο θαύμα της ρομποτικής. Πρόσωπο αρσενικοθήλυκο, σμιλεμένο από τον Βερόκιο, μάτια τιρκουάζ φτιαγμένα από τον/την Ουρουίν, ύψος δυο μέτρα, δύναμη όσο 120 άλογα μαζί, φωνή αηδονιού, ταχύτητα λαγού, μνήμη χταποδιού, όσφρηση γερακιού και όλα –μα όλα– τα ταλέντα του κόσμου… Τέτοιο ρομπότ δεν είχε ξαναφτιαχτεί – κι ούτε ξαναφτιάχτηκε, λέω εγώ…

Δεν ξέρουμε μήτε το ένα δέκατο από όσα έκανε στη ζωή του το ρομπότ-Λεονάρντο – κι απ' όσα ξέρουμε, λίγα μονάχα είναι από αυτά που μπορούν να ειπωθούν… Μα για το τέλος του, ας γίνει μια εξαίρεση: κάποτε, στις αρχές του Μαΐου του 1519, αφέθηκε να σχεδιάσει μέσα στη νύχτα, στο απόλυτο σκοτάδι, όπως πάντοτε… Μόλις ξημέρωσε, κοίταξε τα χαρτιά του – κι έξαφνα είδε πως είχε σχεδιάσει τον εαυτό του γέρο. Όταν κοι-

τάχτηκε στον καθρέφτη και συνειδητοποίησε πως πράγματι είχε γεράσει – μόλο που, ως γνωστόν, τα ρομπότ δεν γερνάνε. Μονομιάς κατάλαβε πως του έμεναν λίγες ώρες ζωής ώσπου να απενεργοποιηθεί· πως, κατά έναν μυστηριώδη τρόπο, κάτι είχε ραγίσει μέσα του και πως η φλέβα του Έσπερου σωνόταν. Ζήτησε να τον καθίσουν στο παράθυρο του πύργου του στην Αμπουάζ, για να περιμένει το δειλινό: άλλοι λένε πως το πρόλαβε, άλλοι πως όχι – το βέβαιο είναι ότι έσβησε στη στάση αυτή…

Έτσι τέλειωσε ο Λεονάρντο. Και μην ακούς παπαριές, πως τον έφαγε το ρομπότ-λιοντάρι που είχε φτιάξει ο ίδιος για να φάει τον αληθινό Φραγκίσκο τον Πρώτο και να βάλει στη θέση του τον Χοενστάουφεν… Πόσες μπούρδες μπορεί να επινοήσει ο νους του ανθρώπου; Πού ακούστηκε ρομπότ να τρώει ρομπότ; Και εκείνο το *λιοντάρι* το έφτιαξε ο ίδιος ο Λεονάρντο, βάζοντας μέσα του κάποια από τα δικά του εξαρτήματα, για να καταφέρει να το ελέγχει απόλυτα. Μόνο μετά το σβήσιμο του Λεονάρντο μπόρεσε εκείνο το λιοντάρι να αποφασίσει το ίδιο για τον εαυτό του και ξαμολήθηκε… Κι έτσι έγιναν τα όσα έγιναν…

Όσο για το απενεργοποιημένο *σώμα* (ας το πούμε έτσι) του Λεονάρντο, μετά τη μελοποίηση του Φρειδερίκου/*Φραγκίσκου* πέρασε από κάμποσα χέρια (κανείς δεν ξέρει πόσα ακριβώς…) Το βέβαιο είναι πως στα 1611 βρέθηκε στην κατοχή του Σοφότατου Φράνσις Μπέικον, ο οποίος και το αποσυναρμολόγησε προκειμένου να φτιάξει με τα ίδια εξαρτήματα το ρομπότ–*Θεό* και να τελειώνουν με τα προβλήματά τους οι άνθρωποι. Αλλά κάτι έγινε και δεν τον έφτιαξε ο Μπέικον τον *Θεό,* και τα εξαρτήματα του Λεονάρντο τα σκόρπισε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 269ο
Η δυστυχία της Γοργώς

Όταν η Γοργώ πέτρωσε όλους τους ανθρώπους της Γης, πήρε έναν καθρέφτη και κοιτάχτηκε μέσα του, θέλοντας να πετρώσει τον εαυτό της. Μα βέβαια δεν το κατάφερε.

Τότε έπεσε σε απελπισία – στην πιο μεγάλη απελπισία των αιώνων: είχε νικήσει τη φθορά για λογαριασμό όλων των ανθρώπων της Γης, είχε διασώσει για πάντα τη μορφή τους, μετατρέποντάς τους σε αιώνια πέτρα – κι όμως αυτή θα σάπιζε και θα γινόταν σκόνη, πνοή ανέμου, μ ι α μ α τ α ι ό τ η τ α .

Τι να την κάνω; Δεν της φταίει κανείς που ήταν επιπόλαιη. Αν είχε αφήσει κάποιον σοφό απέτρωτο, θα μπορούσε να της το πει: πως τα τέρατα, όσο φριχτά κι αν είναι, μήτε μπορούν να φάνε τον ίδιο τους τον εαυτό μήτε και να τον πετρώσουν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 270°
Ο θλιβερός Πεσσόα

Ο Πεσσόα ήτανε θλιβερός. Τον επινόησε ο Τζόις κατ' εικόνα και ομοίωσίν του – μόνο και μόνο γιατί ήθελε κάποιον να του μεταφράζει από τα Πορτογαλικά την *Cancioneiro Geral* του Γκαρσία ντε Ρεζέντε. Επειδή όμως ο Φερνάντο ήταν φλύαρος και έτσουζε και το πιοτί, ο γυαλιάς τον έκανε πέρα. Δεν γινότανε κοτζάμ Τζόις να χάνει τον υπερπολύτιμο χρόνο του με τον κάθε πονεμένο.

Τότε αποφάσισε ο Πεσσόα να επινοήσει κι αυτός τους δικούς του βοηθούς και να κάνει δικά του θέματα, θαρρείς να ήταν, για φαντάσου, *επινοητής* – παραβλέποντας πως ο Τζ. τον σκέφτηκε απλό μεταφραστή και τίποτε περισσότερο (και, ως γνωστό, *επινοητής* επινοείσαι – δεν γίνεσαι). Του κάκου έφτιαχνε τους Ρικάρντο Ρέις και τους Αλβάρο ντε Κάμπος και τους Καέιρο και τους δεν συμμαζεύεται. Και περίμενε ο καψερός να αυτονομηθούν όλοι τούτοι, να ζωντανέψουν, να βγάλουν γλώσσα στους πάντες και τα πάντα, ακόμη και στον ίδιο… Φυσικά, ματαιοπονούσε: μόλις αυτός πέθανε (γιατί βέβαια δεν ήταν αθάνατος, όπως νόμιζε – μόνον οι επινοητές είναι αθάνατοι), χάθηκαν μαζί του κι όλα τα χάρτινα αβατάρια.

Να σκεφτείς, τόσο θλιβερός ήτανε, που ο σατανικός Τριαρχίδης, αντί να τον καθαρίσει σαν αβγό, τον άφησε να σβήσει μόνος του κι ούτε που ασχολήθηκε.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 271ο
Ο *Ζίγκμουντ Φρόιντ* στη Σαντορίνη

Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο την άνοιξη του 1904 (είχε βάλει όρο στον εαυτό του να το διαβάζει κάθε ενενήντα εννιά χρόνια, για να ενημερώνεται για τις καινούριες ιστορίες), ο *Ζίγκμουντ Φρόιντ* έπεσε πάνω στους κόκκινους λύκους που φάνηκαν στον ύπνο του Πορθητή και τον φάγανε. Φυσικά, βουρλίστηκε: έπρεπε να τους βρει αυτούς τους λύκους, να τους δει με τα μάτια του, να τους βγάλει την καρδιά – ν α τ ο υ ς ε ρ μ η ν ε ύ σ ε ι . Μόλις μια εβδομάδα αργότερα, ξεκίνησε για τη Σαντορίνη.

Έφτασε στο νησί τον Αύγουστο του 1904. Την πρώτη κιόλας μέρα, του συνέστησαν δυο δίδυμους τσιγγάνους που τους προσέλαβε για οδηγούς. Αυτή είναι η ιστορία των διδύμων: τη μάνα τους τη λέγαν Αριάδνη κι ήταν βασκανίστρα διάσημη της Θεσσαλίας. Γέννησε τα δυο παιδιά στον Βόλο το 1871 – μα είχανε βγει νεκρά από την κοιλιά της. Τότε έβαλε τα σώματά τους μέσα σε κιούπια με μέλι και τα έφερε στη Σαντορίνη, να τα βουτήξει στα νερά του ηφαιστείου – *Γαίματα του Βουρκάνου* τα λέγανε εκείνα τα νερά, και τάχα μπορούσαν να γυρίζουν πίσω τη ζωή σε ένα σώμα. Και πράγματι βρήκε βαρκάρη που τον έπεισε να την πάει στα κοχλαστά νερά: κι εκεί βούτηξε τα κουφάρια των παιδιών της και τα ζωντάνεψε. Κι ύστερα έκανε πράξη το τάμα που είχε βάλει στον Βουρκάνο: να μην φύγουν από τη Σαντορίνη μέχρι να ξαναβγάλει φωτιά το ηφαίστειο. Γυρνούσανε πάνω κάτω το νησί, μένανε σε σπηλιές, τρώγανε βοτάνια και ρίζες – κι οι κάτοικοι θέλανε να τα 'χουνε καλά μαζί της και της πηγαίνανε γάλα και μέλι και άλλα δώρα. Δέκα χρόνια αργότερα, ετούτη η Αριάδνη έπεσε από τον βράχο στο Φυροστέφανο, την ώρα ενός δειλινού που νόμισε πως είδε το άρμα του Φαέθοντα και πήδηξε στο κενό να το βρει. Έτσι, οι δίδυμοι απόμειναν να μεγαλώνουν μοναχοί τους – και να περι-

μένουν να ξανασκάσει το ηφαίστειο για να φύγουν. Και καθώς κοιμόντουσαν πάντοτε στις σπηλιές, πετύχαιναν σχεδόν καθημερινά τους κόκκινους λύκους (που είχανε πια δυο μέτρα τρίχωμα ο καθένας – δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις μήτε το κεφάλι τους, μήτε τον κορμό, μήτε τα πόδια τους).

Μα εκείνους τους δυο μήνες που οι δίδυμοι όργωσαν το νησί με τον βιεννέζο δόκτορα, δεν τους συναντήσανε ούτε μια φορά τους λύκους – κι ας είχαν οργώσει όλα τα περάσματά τους. Είχε λυσσάξει ο *Φρόιντ* να τους δει – μάταια. Μόνο την κραυγή τους άκουγε μέσα στις νύχτες· αλλά σιγά μην δώσει βάση ένας ολόκληρος *Φρόιντ* σε μια νυχτερινή κραυγή.

Ώσπου απόειδαν οι δίδυμοι και του μιλήσανε στα ίσια. «Φαίνεται πως είσαι πεθαμένος», του είπανε. «Οι λύκοι μυρίζουνε από μακριά το ψοφίμι. Γι' αυτό δεν σε ζυγώνουνε.»

Την επόμενη κιόλας μέρα, ο *Φρόιντ* μάζεψε τις βαλίτσες του και γύρεψε το καραβάκι για να φύγει. Έτσι έληξε άδοξα το ταξίδι του στη Σαντορίνη, χωρίς να έχει δει τους κόκκινους λύκους· μονάχα νυχτερινές κραυγές είχε ακούσει – που μπορεί και να 'σαν και σφύριγμα του ανέμου. Και ποτέ και σε κανέναν δεν έκανε λόγο για αυτό το ταξίδι του καλοκαιριού του 1904.

Ποτέ, σου λέω. Γιατί έτρεμε μην τυχόν και μαθευτεί πως ήταν ζόμπι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 272ο
Η τελευταία νύχτα

Όταν τον πιάσανε τον Ροβεσπιέρο εκείνη την 9η Θερμιδόρ, του ρίξανε μια στο σαγόνι και τον ετοίμαζαν να τον πάνε στην γκιλοτίνα την επόμενη μέρα. Μέσα στο κελί της Κονσιερζερί ο Πατέρας του Τρόμου, μισοπεθαμένος, σκέφτηκε τον *Γκέοργκ Τρακλ* που είχε να κάνει τη μεγάλη συνάντησή του εκείνη τη νύχτα. Πάλεψε, λοιπόν, να κοιμηθεί για να γίνει η συνάντηση του φτερωτού Τρακλ με τη Λευκή Δαιμόνισσα, μα δεν το κατάφερε…

Την άλλη μέρα τον τέλειωσαν όπως τον τέλειωσαν – και μαζί του φυσικά τέλειωσε κι ο *Τρακλ*, χωρίς να καταλάβει καν τι είχε γίνει… Βλέπεις, είχε τα τυχερά του να ζεις στη νύχτα του Ροβεσπιέρου (αίματα άφθονα, κορμιά που σπαρταρίζουν, ακρωτηριασμένα διαμάντια, μεταλλικά φτερά με ενάρετες λεπίδες), μα είχε και τα στραβά του: ποτέ δεν ήξερες αν θα ξανασουρούπωνε, αν η νύχτα που έσβηνε θα ήταν κι η τελευταία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 273ο
Το ενδεχόμενο της αγάπης

Λένε πως λίγη ώρα πριν από τον αυτοθέλητο χαμό της, την τελευταία νύχτα του Νοεμβρίου του 1863, η Φεστιάς Ορσέ γύρεψε από τους Βορ μια στερνή χάρη: να τη διακτινίσουν μέσα στον Αιώνιο Χρόνο, πεντακόσια χρόνια μετά, σε εκείνον τον πλανήτη όπου κατόπιν δικής της διαταγής είχαν ξαποστείλει εκείνον τον Ζαν-Ζωρζ Κρεμέ – τον νεαρό ποιητή που κάποτε, είκοσι πέντε χρόνια νωρίτερα, της είχε υποσχεθεί πως θα δακρύζει για πάντοτε για λογαριασμό της.

Προφανώς θα 'θελε να σταθεί για μια στιγμή απέναντί του, δίχως να βάλει κάποιο ζευγάρι μάτια στις κόχες του προσώπου της. Να αγγίξει με τα δάχτυλά της τα βλέφαρά του· κι αυτός να ήταν ο απονενοημένος χαιρετισμός της.

Κι αμέσως μετά θα τη γύριζαν πίσω, έτοιμη για το τέλος.

Μα τότε οι Βορ τής είπανε την πικρή αλήθεια: πως εκείνος ο *Ζαν-Ζωρζ* ήτανε μια ολέθρια μαύρη τρύπα, ένα ολόγραμμα-παγίδα που είχανε στείλει οι Φθο για να την αφανίσουν – μόλις τον αγκάλιαζε για να τον πλαγιάσει, θα τη ρουφούσε μέσα του. Και πως εκείνοι, μόλις τον κατάλαβαν τι ήταν, τον βάλανε μονομιάς στη Χοάνη της Εννεάστασης και τον έστειλαν όχι σε μακρινό πλανήτη, μα στην ανυπαρξία.

Η Φεστιάς υποδέχτηκε την αποκάλυψη σιωπηλή και ανέκφραστη – μέσα της άπλωσε η παγωνιά. Αλίμονο, τα δάκρυα μιας αδάκρυτης ήταν μονάχα ένα όνειρο αυτού του βιβλίου· πλέον δεν υπήρχε για κείνη κανένα στήριγμα μέσα στο χάος και την παντοτινή απελπισία. Και σκέφτηκε πως της άξιζε τούτη η ερημία, πως ήταν μια αναμφίβολη όψη της δικαιοσύνης, καθώς έφταιγε μόνο η ίδια και κανένας άλλος. Είτε αθώος ποιητής

ήτανε ο *Ζαν-Ζωρζ Κρεμέ* είτε μια ολέθρια παγίδα θανάτου, το βράδυ της 16 Ιουνίου του 1838 αυτή θα μπορούσε να τον αγγίξει, να εξαντλήσει την πιθανότητά *τους*, την πιθανότητα της καταστροφής *τους*, αν έτσι το θέλεις – ω, ναι, θα μπορούσε να τον αγκαλιάσει έγκαιρα *τότε παλιά*, εκείνη τη νύχτα μέσα στον κήπο, τότε που ήταν ακόμη υποφερτό το ενδεχόμενο της αγάπης.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 274ο
Ο Οβίδιος μεταμορφώθηκε

Ο Οβίδιος δεν μεταμορφώθηκε σε χέλι, όπως σου είπαν – κι ούτε βέβαια στρέχει κανένα απ' τα παραμύθια για τη μετέπειτα ζωή του… Φάλιες τρελές σου είπαν – για να τις φας και να τις ξεράσεις και σε άλλους. Ο Οβίδιος, φίλε, μεταμορφώθηκε σε κόκκινο σκουλήκι –όπως τ' ακούς–, πιασμένος στο δόκανο της μανίας του να κάνει τις γυναίκες να χύνουν (μανία θανατηφόρος, το δίχως άλλο…).

Κι αυτή η μεταμόρφωση, πώς έγινε, λες; Κρεπάρισε ο Καλλίμαχος που ο τύπος, αν και επινοημένος, έγραφε καλύτερα από τον ίδιο τον επινοητή του και το αποφάσισε: θα τον τέλειωνε τον εξυπνάκια. Έτσι του έστειλε την Πενθεσίλεια, μια πανέμορφη Ελληνίδα που επέμενε πως και καλά ήταν απόγονος εκείνης της μυθικής βασίλισσας των Αμαζόνων – γι' αυτό είχε και το όνομά της. Κι αυτή, κουρντισμένη καθώς ήταν να πει τα σωστά λόγια, έριξε τη σαλαγκιά που πιάνει βαθιά τον κάθε γκαβλιάρη: άρχισε να του κλαίγεται πως και καλά δεν είχε χύσει ποτέ στη ζωή της – και δεν επρόκειτο να χύσει ποτέ… Γιατί, έλεγε –άκου ψέμα που έφαγε ο πρώτος ποιητής της Ρώμης–, στις γυναίκες της γενιάς της μπορούσε να προκαλέσει οργασμό μονάχα το κόκκινο σκουλήκι της Θράκης. Ήταν ένα σπάνιο είδος σκουληκιού, που από αιώνες είχε εξαφανιστεί απ' τη Γη· μα μονάχα αυτό μπορούσε να γλιστρήσει ανάμεσα στα μουνόχειλα των Αμαζόνων και να κουλουριαστεί τέλεια γύρω από την υπερτροφική κλειτορίδα τούτων των γυναικών, ερεθίζοντάς την ανεπανάληπτα και διογκώνοντάς την τόσο, που έμοιαζε με μικρή ψωλή. Κι άμα κρατούσε ίσαμε εκατό ανάσες ετούτο το κουλούριασμα του σκουληκιού, οι Αμαζόνες χύνανε με όλην τους την άγρια ψυχή· ο θρύλος λέει πως από την τρομερή την κραυγή τους πυρώναν τα σπαθιά τους και πάγωναν τα νερά του Εύξεινου Πόντου.

Μόλις τα άκουσε αυτά ο Οβίδιος, δεν χρειάστηκε να το σκεφτεί για δεύτερη φορά – ιδίως αυτή η κουβέντα για το πύρωμα των σπαθιών από την ιαχή της γκάβλας τού πήρε τα μυαλά. Όχι μόνο δεν είχε να χάσει τίποτε –μια μέρα θα ήταν η μεταμόρφωση, σιγά τ' αβγά–, μα είχε να κερδίσει το μεγαλύτερο δώρο του κόσμου: την ηδονή τού να προσφέρει σε μια γυναίκα –και μάλιστα σε μιαν Αμαζόνα– τον πρώτο οργασμό της. Έτσι, μια νύχτα, έστειλε γράμμα στην Πενθεσίλεια και της ζήτησε ν' ανταμώσουνε το δειλινό της επομένης σε μια σχετικά απομονωμένη βίλα ενός φίλου του που έλειπε. Και πράγματι, μόλις άρχισε να χαράζει, έκανε τα κόλπα που αυτός μόνο ήξερε – και πράγματι μεταμορφώθηκε σε κόκκινο σκουλήκι της Θράκης.

Μα φυσικά του την είχε στημένη ο Καλλίμαχος: γιατί το κόκκινο σκουλήκι της Θράκης ζούσε από την ίδια τη φύση του μόλις μισή μέρα. Και τη μέρα που ακολούθησε, σαν δίπλωσε ο ήλιος για το απόγευμα, το σκουλήκι-Οβίδιος (κι ενώ σερνόταν για να φτάσει στο ραντεβού) πέρασε από τη ζωή στον θάνατο δίχως να καταλάβει το πώς – έτσι πεθαίνουν τα σκουλήκια… Να σκεφτείς, ήταν πια στις σκάλες της απόμερης βίλας, όταν κουλουριάστηκε και ξεράθηκε. Μήτε καν να κάνει την Πενθεσίλεια να χύσει δεν πρόφτασε.

Έτσι τέλειωσε ο μεταμορφωμένος Οβίδιος. Και το ξεραμένο σκουλήκι μπήκε σε χρυσό δαχτυλίδι αντί για πέτρα – το οποίο φρόντισε ο Καλλίμαχος να φτάσει στα χέρια του Αύγουστου Οκταβιανού. Για να το ξέρει κι αυτός τι γίνεται με όποιο επινόημα παίρνει θάρρητα παραπάνω απ' όσο πρέπει.

Περιττό να σου πω ποιος το φοράει σήμερα αυτό το δαχτυλίδι με το ξεραμένο κόκκινο σκουλήκι που κάποτε ήταν ο θεϊκός Οβίδιος.

ΔΕΙΛΙΝΟ 275ο
Ο *Μονέ* κατέληξε

Ο βολβός του ματιού που ήταν ο *Μονέ* κατέληξε στα χέρια του Προυστ. Ας πούμε πως ήταν φθινόπωρο του 1920. Το σκέφτηκε βαθιά ο Μαρσέλ – το ζύγισε κάμποσο στο χέρι του εκείνο το μάτι. Κι έπειτα το έδωσε σε ένα εργαστήρι καραμελοποιίας και του το κάνανε γλειφιτζούρι. Ξέρεις πως γίνονται τα γλειφιτζούρια φρούτων; Ξεραίνεις το φρούτο, κατόπιν το βράζεις σε σιρόπι ζάχαρης, μέχρι που να δέσει γερά η καραμέλα. Έτσι έγινε γλειφιτζούρι ο *Μονέ*.

Κι ύστερα ο Προυστ πήρε το γλειφιτζούρι-μάτι και το έγλειψε. Μόνο το ξυλάκι άφησε. Πάντοτε ήταν γλυκατζής – μέχρι το τέλος.

Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο 276ο
Η Αποσύνδεση

Ακούς τον κάθε παπάροβιτς που σου λέει για τη Σύνδεση, για το έτος Τάδε και το έτος Δείνα της Σύνδεσης, για Μολυντές και για Χρονομηχανές που τους γύριζαν στο βαθύ παρελθόν, για του κόσμου τις πίπες. Μάθε, λοιπόν, πως η Σύνδεση –ναι, η Μεγάλη Σύνδεση του Παγκόσμιου Εγκεφάλου το 2091 μ.Χ.– κράτησε μόλις δεκατρία χρόνια και κατόπιν σταμάτησε – τ έ λ ο ς , g a m e o v e r , που λέμε…

Και η Σύνδεση σταμάτησε διότι κάποτε συνδέθηκε με τον Παγκόσμιο Εγκέφαλο ο Pater Carus – αυτός που κατάλαβες, το παμπάλαιο τέρας του Λεονάρντο που του έδωσε ζωή ο Αλαστράν… Και τη ζημιά την έκανε ο Τριαρχίδης, εκείνος που καμιά εκατοστή χρόνια πριν απ' τη Σύνδεση άρχισε να ξαναγράφει αυτό το βιβλίο (και που τάχα είχε πεθάνει προ πολλού – μα πού να πεθάνει ένα μπλακ ντογκ σαν κι αυτόν…)

Κρυβόταν, λοιπόν, ο Τριαρχίδης στο κάστρο του Τρεμέιν (εκείνο το κινούμενο κάστρο που μετακινούνταν από δίοδο σε δίοδο) και πηγαινοερχόταν: μια φώλιαζε κάτω μαζί με τον Φρειδερίκο, μια ανέβαινε πάνω και ντάντευε το ασώματο κεφάλι που είχε φτιάξει ο Λεονάρντο, γυρεύοντας να ακούσει από το στόμα του το μεγάλο μυστικό, τη μυστική λέξη του Θεού… Γιατί σε αυτόν είχε απολήξει το τρομερό ζωντανεμένο τέρας, το θαύμα της φύσης που τραγουδούσε τα απερίγραπτα μαδριγάλια.

Όταν έγινε η Σύνδεση, ο Τριαρχίδης δεν μπορούσε να συνδεθεί: ενδιάμεσος καθώς ήτανε (*ούτε εδώ ζωντανός ούτε εκεί νεκρός*), δεν μπορούσαν τα εγκεφαλικά του κύτταρα να αναγνωριστούν από τον μικρονευρώνα… Μα τρώγονταν το μαύρο το σκυλί, να κάνει θέματα: έτσι, βρήκε έναν μικρονευρώνα (για όλα ήταν ικανός αυτός) και, δίχως καν να ρωτήσει έστω τον Φρειδερίκο, τον συνέδεσε με το ζωντανό κεφάλι του Πατέρα

μας… Γιατί τάχα σκέφτηκε πως αν υπήρχε αληθινή Αδελφοσύνη, δίχως τον Patrem Carum θα ήταν μια ζούφια μετριότητα, ένας ολέθριος συμβιβασμός…

Τι τα ψάχνεις; Από άνθρωπο που έφαγε τ' αρχίδι του, χαΐρι δεν θα δεις…

Και μόλις συνδέθηκε ο Pater Carus, έγινε κάτι ασύλληπτο: ο Παγκόσμιος Εγκέφαλος γέμισε μονομιάς με σκουλήκια κάθε γωνιά του ανθρώπινου νου – θαρρείς ο κάθε άνθρωπος να είχε κρυμμένη μέσα του μια σκουληκομάνα… Μέσα σε μερικά λεπτά της ώρας, που ωστόσο φάνηκαν ίδια με ένα εκατομμύριο χρόνια, τα σκουλήκια απλώθηκαν παντού – ώσπου έπεσε ξαφνικά το καθολικό σκοτάδι στην Αδελφότητα των Ανθρώπων. Γιατί όλα τα άντεχε ο Εγκέφαλος – μα δεν μπορούσε να αντέξει τόση αγνότητα.

Οι Ελεγκτές από τα πρώτα δευτερόλεπτα όρμησαν μονομιάς να αποσυνδέσουν τον Υπερμολυντή – μα με φρίκη διαπίστωσαν πως οι μικρονευρώνες δεν τους υπάκουαν, πως η αγνότητα είχε μολύνει ανεπανόρθωτα όσους εκτέθηκαν σε αυτήν, κι εκείνοι με τη σειρά τους τη διέσπειραν στους άλλους, κι οι άλλοι σε όλους: βλέπεις, η αγνότητα μολύνει πολύ χειρότερα απ' τη ραδιενέργεια. Έτσι όταν έπεσε το καθολικό σκοτάδι, οι Ελεγκτές, κάνοντας χρήση της έκτακτης δικαιοδοσίας τους, με δάκρυα στα μάτια απαρνήθηκαν την Ανθρώπινη Αδελφότητα, καθώς και την Αιωνιότητα που είχαν ήδη προαφηγηθεί για λογαριασμό της (αλίμονο, την αφήγησή τους τη διαβάζεις στις σελίδες αυτού του βιβλίου), και πάτησαν τα κουμπιά θανάτωσης των μικρονευρώνων. Ήταν ο Απρίλιος του 2104 μ.Χ. – δεκατρία χρόνια μετά τη Σύνδεση, εξακόσια είκοσι πέντε χρόνια μετά τη δημιουργία του Patris Cari…

Έτσι έγινε η Αποσύνδεση – και τίποτε από το Μέλλον που ξέρεις δεν συνέβη στ' αλήθεια.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 277ο
Οι Οάο πήραν τα μέτρα τους

Οι Οάο, αυτοί που έστειλαν τον Κάφκα στη Γη, έστειλαν κατόπιν και τον Τριαρχίδη. Και φυσικά είχαν μελετήσει τι είχε στραβώσει με τον Κάφκα και πήραν τα μέτρα τους. Έτσι, τον Τριάρ τον προγραμμάτισαν να μην έχει καμία δεύτερη σκέψη (να είναι βλαξ δηλαδή) – για να κάνει τη δουλειά δίχως παλινδρομήσεις και μελαγχολίες και νοσταλγίες και όλα αυτά. Θα έβρισκε το *βιβλίο* πάση θυσία –στην ανάγκη, θα μάζευε τις ιστορίες μία μία– κι έπειτα βουρ για πίσω.

Φυσικά, μετά οι Οάο βλαστήμησαν την ώρα και τη στιγμή. Γιατί ο δικός τους, όπως κάθε καλός βλάκας, ήταν λαίμαργος του κερατά. Κι όταν ο Μπόρχες (βαλτός απ' τον αρχηγό, τι να λέμε) του είπε πως το εξωγήινο κρέας είναι πέντε φορές γλυκότερο από το κρέας των ανθρώπων, εκείνος πήγε ξελιγωμένος στον πλανήτη των Οάο και τους έφαγε όλους.

ΔΕΙΛΙΝΟ 278ο
Η αλήθεια για τον Βιν Σι Ντο

Μην πιστεύεις μούφες: ποτέ δεν τον σκότωσαν εκείνονε τον Βιν Σι Ντο. Ο Καλλιτέχνης Αυτοκράτορας βασίλεψε σαράντα χρόνια και πέθανε από τσίμπημα μέλισσας στον κήπο με τα μαύρα κρίνα. Πες πως ενώθηκε με τον Ουρανό.

Κι ο κόσμος τον λάτρευε: μην ακούς που τάχα αφηνίασαν τότε που μάζεψε τα κορίτσια τους στο Οροπέδιο του Πηγαδιού. Διόλου δεν αφηνίασε ο κόσμος. Ίσα-ίσα του τα έδιναν με χαρά τα κορίτσια τους, αφού νιώθανε πως έτσι θα γλιτώσουν από την πείνα. Γιατί τα αγαπούσαν τα παιδιά τους – μα παιδιά θα γεννούσαν κι άλλα. Αν όμως πέθαιναν κι αυτοί και τα παιδιά και τα εγγόνια τους από τον λιμό, θα τέλειωνε ολόκληρη η Κίνα.

(Και πρόσεχε: όλοι –μα όλοι, σου λέω– όταν πεινούνε, πίνουνε το αίμα των παιδιών τους – είναι πια αυτά άλφα βήτα.)

Για τρία χρόνια τα σκότωνε, λοιπόν, τα κορίτσια. Και στράγγιζαν οι στρατιώτες το αίμα στο πηγάδι. Έτσι σώθηκε η Κίνα.

Αυτά γινότανε με τον Βιν Σι Ντο: ήταν ο Σωτήρας του λαού και ο Ήρωάς του. Γιατί το ήξερε πως έπρεπε να επιζήσει ο λαός – και δεν δίστασε να πάρει πάνω του το κρίμα.

(Α, τέτοιοι είναι οι Σωτήρες… Ξέρουνε να κάνουν τους σωστούς φόνους την ώρα που πρέπει.)

Γι' αυτό, παρόλο που τον άφησαν απ' έξω οι Ιστορίες –δεν ομολογούνται τέτοια πράγματα–, ο κόσμος τον αγάπησε περισσότερο από κάθε άλλο. Κι ακόμη τον μνημονεύουν, χίλια χρόνια μετά – μέχρι σήμερα, στα κρυφά τραγούδια των διαλέ-

κτων τους, γι' αυτόν μιλάνε. Γιατί όλοι, βαθιά μες στην ψυχή τους, θυμούνται αυτόν που τους ταΐζει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 279ο
Η ολοκλήρωση του Μπάιρον

Τον Μπάιρον δεν τον έφαγε η Εστρέλα, τάχα μεταμορφωμένη σε κόκκινο φίδι έξω από τη μυθική σπηλιά της στη Σιέρα Νεβάδα: πρέπει κάποιος να έχει πέσει στο πιο βαθύ πηγάδι της ηλιθιότητας, για να πιστέψει μαζεμένα τόσα ψέματα. Ο Μπάιρον στ' αλήθεια πέθανε στο Μεσολόγγι εκείνον τον Απρίλιο του 1924, όχι βέβαια από ένα κρυολόγημα που του προκάλεσε φλογιστικό πυρετό, αλλά πάντως από αίτια φυσικά – φυσικότερα δεν γίνεται…

Άκου, λοιπόν, την πραγματική ιστορία: στο Μεσολόγγι ο Μπάιρον πήγε όχι για να παραστήσει τον νέο Αχιλλέα ή τον νέο Αλέξανδρο, μήτε για να ακολουθήσει κάποιον εραστή του (δεν τον ενοιαζαν πια μήτε οι Αλέξανδροι μήτε οι εραστές), μα γιατί ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος τού έταξε πως, αν ερχότανε να γίνει ο «Αρχιστράτηγος των Επαναστατημένων Ελλήνων» –ή ό,τι παρόμοιο–, θα του έδινε τη μυθική Μογγολική Χυσιά· ήταν το θρυλικό δηλητήριο που λέγανε πως, αν το πιεις, γίνεσαι για ώρες αναίσθητος σε κάθε πόνο, δίχως να χάσεις τις υπόλοιπες αισθήσεις, πως μπορείς να βυθίζεις σίδερα στο σώμα σου ή να δεχτείς τα βέλη εκείνου του Σεβαστιανού και να μην το καταλαβαίνεις, αλλά να νιώθεις τη δροσιά από το πρωινό αγέρι στο πρόσωπό σου… Κι άλλοι πίστευαν πως πράγματι υπάρχει ετούτο το φαρμάκι (και πως αυτό πότιζε ο φριχτός Ζόχιλ τούς πολεμιστές του την ώρα της μάχης κι ήτανε πραγματικά ακαταμάχητοι). Κι άλλοι πάλι έλεγαν πως δεν υπάρχει Μογγολική Χυσιά – πως όλο αυτό είναι ένα μεγάλο παραμύθι για χάνους.

Όμως νά που ο Μαυροκορδάτος, όταν συναντήθηκε με τον Μπάιρον, κάπου μες στο φθινόπωρο του 1823 στο Παλάτσο Φλέμπο της Βενετίας, φαίνεται του έδωσε πειστήρια ακλόνητα για το ότι έχει το τρομερό φαρμάκι στα χέρια του – κι έτσι

κατάφερε να παζαρέψει τον ερχομό στην Ελλάδα στα τέλη του Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς. Γιατί το ήξερε (κι ο Μαυροκορδάτος και όλος ο κόσμος) καλά πως ο Μπάιρον έψαχνε σαν μανιασμένος τη Μογγολική Χυσιά τουλάχιστον για μια δεκαετία – καθώς, όπως έλεγε προς κάθε κατεύθυνση, το δηλητήριο αυτό τού ήταν «*απολύτως απαραίτητο για τη μεγάλη ολοκλήρωσή του*» (χωρίς κανείς να καταλαβαίνει τι ακριβώς εννοεί).

Φυσικά, από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο Μεσολόγγι, ο δαιμονικός Λόρδος γύρεψε να πληρωθεί η συμφωνία. Ο Μαυροκορδάτος πάλι άρχισε τις διαδοχικές υπεκφυγές, καθώς ήθελε να κρατήσει τον Μπάιρον στο Μεσολόγγι όσο το δυνατόν περισσότερο (ήξερε πως η μοίρα της Ελληνικής Επανάστασης εξαρτιόταν από εκείνον τον χυδαίο γκαβλιάρη – κι ήξερε ακόμη πως, μόλις ο Μπάιρον έπαιρνε το φαρμάκι στα χέρια του, θα γινόταν μπουχός). Έτσι, το πράγμα κατρακύλησε για σχεδόν τέσσερις μήνες· τότε, τον Απρίλιο του 1824, ο Μπάιρον έξαλλος μάζεψε τα μπαγκάζια του για να φύγει οριστικά, απειλώντας πως θα κατήγγειλε σε ολόκληρη την Ευρώπη την Ελληνική Επανάσταση ως ένα λεφούσι κλεφτών, πλιατσικολόγων και κανιβάλων. Μπροστά σε τούτη την προοπτική, ο Μαυροκορδάτος κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τον ελέγξει άλλο – και αναγκαστικά του έδωσε το μαγικό φιαλίδιο με το πιώμα που ελευθέρωνε το σώμα από τον πόνο…

Μόλις ο μέγας ποιητής πήρε στα χέρια του το μυθικό φαρμάκι, ήξερε πως είχε έρθει η πιο μεγάλη ώρα για τον ίδιο και για ολόκληρη την ανθρωπότητα, η ώρα που ένας άνθρωπος θα ρουφούσε πραγματικά τον ίδιο του τον εαυτό… Δεν έχασε μήτε λεπτό: εξάλλου, στα ατέλειωτα χρόνια της αναμονής είχε σχεδιάσει χιλιάδες φορές ότι θα ζούσε μέχρι την πιο βαθιά του λεπτομέρεια. Αμέσως βγήκε από την πόλη με το άλογο, παίρνοντας μαζί του μονάχα έναν αρβανίτη υπηρέτη, εξαιρετικά χειροδύναμο. Σε μια απόμερη ακτή της λιμνοθάλασσας κι ενώ ο ήλιος έγερνε, ο Μπάιρον γυμνώθηκε, ήπιε τη Μογγολική Χυσιά και διέταξε τον υπηρέτη του να του τσακίσει τη σπονδυλική στήλη με μια φοβερή κοντακιά (τον εκπαίδευε σε αυτό το

χτύπημα επί τρεις μήνες). Και πράγματι ο Αρβανίτης με ένα τρομερό χτύπημα τον έσπασε κυριολεκτικά στα δύο, σωριάζοντάς τον στην αμμούδα.

Και τότε έγινε το εκπληκτικότερο (αυτό που, για να το καταφέρει, έπρεπε να είναι ελευθερωμένος από κάθε πόνο): έτσι όπως ήταν πεσμένος, ο Μπάιρον ανασηκώθηκε ανακούρκουδα κι έπειτα έκανε ό,τι έκανε· δίχως καμιά πια δυσκολία δίπλωσε τη σπονδυλική του στήλη και, καθώς δεν πονούσε διόλου, πήρε ο ίδιος τσιμπούκι από τον εαυτό του… Ήταν μια αιώνια στιγμή μέσα στην αιώνια ματαιότητα, μια μεγαλειώδης πλήρωση της αγάπης και κάθε άλλου ανθρώπινου συναισθήματος, η πρωτοφανέρωτη, μόνη και αποκλειστική αλήθεια της ζωής… Μόλις ο Λόρδος έχυσε, ρούφηξε λαίμαργα το σπέρμα του και το ήπιε μέχρι την τελευταία του σταγόνα. Κατόπιν έγειρε καταγής ευτυχισμένος, πλήρης – ο πρώτος αληθινά μεγάλος άνθρωπος μες στο Μεγάλο Μεσημέρι. Πέθανε μία ώρα υστερότερα, από εσωτερική αιμορραγία εξαιτίας του χτυπήματος, εκεί, στην όχθη της λιμνοθάλασσας, την ώρα που χάνονταν ο δίσκος του ήλιου.

Μπορεί, βέβαια, να το πει κανείς *θάνατο* – μα ήταν κάτι πολύ περισσότερο κι από τον θάνατο κι από οτιδήποτε άλλο: ήταν μια ολοκλήρωση.

ΔΕΙΛΙΝΟ 280°
Η μοίρα του κεφαλιού

Όταν βαρέθηκε το κεφάλι του Τριαρχίδη, ο Μπόρχες το έβαλε στη Χρονομηχανή και το έστειλε στον Ακενατόν. Σε κείνονε τον παμπάλαιο Φαραώ που κάποτε είχε αγαπηθεί με τη Νεφερτίτη.

Ο Ακενατόν τον ρώτησε τι ξέρει να κάνει, σε τι μπορούσε να του είναι χρήσιμος. Τότε ο καθοίκης τού απάντησε με αυτοπεποίθηση περίσσια: «Είμαι κεφάλι μοναδικό, μπορώ να σε συμβουλεύω, να σου λέω τι να κάνεις…» «Δεν έχω ανάγκη από συμβουλές», του απάντησε ο υπερφίαλος βατραχάνθρωπος, ο Άρχων της Αιγύπτου.

Ξεροκατάπιε τότε ο Τριάρ (διόλου δεν του άρεσε το ύφος του Φαραώ): «Α, τότε μπορώ να σου λέω ιστορίες και να σε διασκεδάζω…» «Δεν έχω χρόνο για να διασκεδάζω…» απάντησε ο σκυθρωπός Ακενατόν.

Τον σιχαμένο τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά – κι έπρεπε να κάνει εκπτώσεις για να γλιτώσει τα χειρότερα. «Μπορώ να λειτουργώ ως αξιοθέατο για τον λαουτζίκο σου… Ποιος δεν διασκεδάζει με ένα ασώματο κεφάλι που φλυαρεί;» «Δεν υπάρχει λαουτζίκος στο Βασίλειό Μου…» του αντιγύρισε αυστηρά ο Φαραώ.

Τότε ο Τριαρχίδης κατάλαβε πως τα λόγια του ήταν μάταιος κόπος, πως τον είχε εξαρχής προορισμένο για συγκεκριμένη δουλειά ο Ακενατόν. Προκειμένου να μην αυτοταπεινωθεί με άλλες προτάσεις (να γίνει εργοδηγός δημοσίων έργων ή παρατηρητής της στάθμης των νερών του ποταμού ή και δημόσιο ρολόι και να αναγγέλλει το ξημέρωμα, το μεσημέρι και το δει-

λινό), αποφάσισε να μιλήσει καθαρά: «Πες το, λοιπόν, Ακενατόν, για τι με προορίζεις;»

Ο Ακενατόν τού απάντησε – μιλούσε θαρρείς οι λέξεις του να ήταν κολλημένες η μια με την άλλη: «Θα σε δώσω να σε φάνε οι σκλάβοι μου – είναι τόσο πεινασμένοι, που μπορούνε να φάνε ανθρώπινο κρέας. Κατόπιν θα ξεράνω το κρανίο σου στον ήλιο της ερήμου. Κι έπειτα θα μαζέψω τους Αιγύπτιους και θα τους το δείξω φωνάζοντας: *Πού χαθήκαν τα χείλη που κάποτε φιλούσα*… Κι έτσι επιτέλους θα καταλάβουν ποια είναι η μόνη μοίρα ενός κεφαλιού…»

Ο Τριάρ το είδε στο βλέμμα του, το άκουσε στο μέταλλο της φωνής του: με κανένα κόλπο, με καμιά εξυπνάδα, δεν υπήρχε πιθανότητα να τον κάνει να αλλάξει γνώμη. Μονομιάς άρχισε να βρίζει όπως εκείνος ήξερε, να ουρλιάζει για το πώς τον έπαιρνε η πόρνη Νεφερτίτη από τα χειρότερα τέρατα του Κάτω Κόσμου, εκεί, μες στη Μεγάλη Πυραμίδα όπου ο βατραχοφαραώ την είχε κλείσει, για το πώς γαμιότανε από τ' αυτιά κι από τα μάτια κι από κάθε άλλη τρύπα του κορμιού της. Μα όπως είχε προβλέψει, ο Ακενατόν δεν χαμπάριασε· μονομιάς έκανε νόημα με το χέρι του, να τον κατεβάσουν στους σκλάβους.

ΔΕΙΛΙΝΟ 281ο
Ως το μεδούλι του μουνιού

Ένα βράδυ (λέμε *βράδυ* για να το εξανθρωπίσουμε κάπως – *κάποια ώρα* τέλος πάντων) ο Θεός πέτυχε τον Χριστό να κοιμάται με ανοιχτά μάτια. Έπεφτε συχνά σε τέτοια νάρκη ο Αναστάντας Ιησούς, παλεύοντας να γελάσει την αιώνια μοναξιά του.

Μα εκείνη τη φορά ο Πατέρας έκανε κάτι πραγματικά απρόσμενο. Έσκυψε πάνω απ' το γιο του και πήρε από τα χέρια του Χριστού εκείνο το λουλούδι που, αντί γι' ανθό, είχε το μουνί της Αγίας Αικατερίνης της Σιένας.

Έτσι ο Τερατουργός: καρφώθηκε σε κείνο το λουλούδι-μουνί. Και μόλις βεβαιώθηκε πως δεν είχε ξυπνήσει ο γιος του, το έφερε στη μύτη του και το μύρισε βαθιά, ως το μεδούλι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 282ο
Τα μάτια της Πενθεσίλειας

Τα υπέροχα μάτια της Πενθεσίλειας, της θρυλικής Αμαζόνας, τα είχε κρατήσει καβάντζα ο Καλλίμαχος: αφού την επινόησε να έχει στη θέση των ματιών της εκείνους τους τρομερούς κρατήρες που θα ρουφούσαν τον Αχιλλέα (και ολόκληρη την ανθρωπότητα), επινόησε και τους βολβούς των ματιών της και τους έβαλε σε μιαν άκρη, για *να τους έχει* – ποτέ κανείς δεν ξέρει τι θα του χρειαστεί στο μέλλον.

Πολλές φορές σκέφτηκε να τα βάλει εκείνα τα μάτια σε κάποιον καινούριο επινοημένο – Μέγας Επινοητής ήτανε, μπορούσε να τα φυτέψει όπου ήθελε. Ας πούμε, σε κάποιον από αυτούς που προόριζε για «ειδικές αποστολές»: στον ***, στον απέθαντο Δάντη, στον Μποτιτσέλι, στον ντε Σαντ ή στην Εστρέλα. Ή να τα δώσει στον Λεονάρντο, να τα βάλει στον Patrem Carum. Ή και να τα δώσει στον τριάρχιδο, να ταΐσει με αυτά την Ύδρα, το νησί-τέρας, να ησυχάσει επιτέλους την πείνα του: γιατί αν το ζωντανό νησί έτρωγε τα μάτια της Πενθεσίλειας, θα γλυκαινόταν τόσο, που θα πέθαινε· αμφιβολία δεν χωράει γι' αυτό.

Μα όλο κάτι συνέβαινε και τα κρατούσε στην καβάντζα του ο Κάπα εκείνα τα μάτια της Βασίλισσας των Αμαζόνων… Θαρρείς και δίσταζε να τα αποχωριστεί. Μήτε στα λαδικά του έλεγε πού τα είχε: τον Τριαρχίδη, τον Μπόρχες και τους άλλους – όσο λιγότερα ξέραν οι δεύτεροι για τον πρώτο, τόσο καλύτερα.

Ώσπου μια μέρα, ένα ανοιξιάτικο πρωινό, ο Μέγας Επινοητής του Κόσμου έξαφνα συνειδητοποίησε τι του συνέβαινε εδώ και τόσους αιώνες: για τον εαυτό του τα κρατούσε τα μάτια της Αμαζόνας,

γ ι α τ ο ν ε α υ τ ό τ ο υ τ α ε ί χ ε ε π ι ν ο ή σ ε ι – κι όλα τα άλλα ήταν φτηνές δικαιολογίες.

Και τότε, ελεύθερος από κάθε δισταγμό πια, ελεύθερος από κάθε θλιβερή υποψία ενοχής κι από κάθε αστεία ευθύνη του μέλλοντος, έβγαλε τη μεταξωτή θήκη όπου φύλαγε τα μάτια της Πενθεσίλειας, την άνοιξε και τα ρούφηξε πλαταγίζοντας τη γλώσσα του. Και φυσικά γλυκάθηκε τρελά – τόσο τρελά, που ξεψύχησε. Γιατί όσο περιμένουν δυο μάτια κλεισμένα στη θήκη τους μέσα στο χρόνο, τόσο γλυκότερα γίνονται, τόσο σερμπετιάζουν.

Έτσι έγιναν τα πράγματα με τον Καλλίμαχο – κι άσε τα παραμύθια που λένε και ξαναλένε· ο Μέγας Επινοητής του Κόσμου τέλειωσε κάτι περισσότερο από ευτυχισμένος ή δυστυχισμένος: τ έ λ ε ι ω σ ε σ ε ρ μ π ε τ ι α σ μ έ ν ο ς.

ΔΕΙΛΙΝΟ 283ο
Η απώτατη πράξη

Για να μην ξεχνιόμαστε: εκείνη η παράσταση του *Οιδίποδα Τυράννου* που διοργανώθηκε από τον Αυτοκράτορα Φρειδερίκο Β' στο αρχαίο θέατρο της Ταορμίνας την 21η Ιουνίου του 1242, με τους σοφούς κροκόδειλους να είναι οι ηθοποιοί του έργου, κατέληξε εκεί όπου ήταν εξαρχής προορισμένη η τραγωδία. Μήτε κρεμάλα για την Ιοκάστη, μήτε πόρπες στα μάτια του αιμομίκτη, μήτε *κάθαρσις* ή όποια άλλη παπαριά· βλέπεις, εκείνοι οι κροκόδειλοι παραήταν σοφοί για να τη βγάλουν με υποκατάστατα. Έτσι, όταν ήρθε η πρέπουσα ώρα, έγινε η πρέπουσα πράξη: απάνω στο *Ιού, ιού, τα πάντ' αν εξήκοι σαφή* έπεσε η πρώτη δαγκωμασιά στον κορυφαίο του Χορού.

Έτσι άρχισαν να αλληλοτρώγονται. Όλοι οι κροκόδειλοι βγήκανε μονομιάς στη σκηνή: και ο Οιδίποδας και η Ιοκάστη και ο Κρέοντας και ο Τειρεσίας και οι βοσκοί και τα μέλη του Χορού, βέβαια, κι άρχισαν τις μεγάλες τις μπουκιές – όπως και να το κάνεις, βοηθάει σ' αυτό και το στόμα των ερπετών. Όσο για τον Εξάγγελο (ποιον Εξάγγελο πλέον;) και τα σπουδαία λόγια του, τα *ιώ γενεαί βροτών* και τα *μηδαμώς ταύτας γ' έλη μου*, α, πάνε όλα αυτά, τα έφαγε το μαύρο φίδι… Άκουγες πια μονάχα μασέλες που ανοιγόκλειναν, τίποτε άλλο.

Στο τέλος δεν έμεινε μήτε κοκαλάκι στην ορχήστρα. Ίσως κάποιες κηλίδες αίματος στο δάπεδο, που ωστόσο δεν φαίνονταν στο φως των πυρσών. Και βέβαια η μυρωδιά του αίματος (του φαγώματος, πες καλύτερα) να βαραίνει τον αέρα. Κάμποση ώρα μετά το τέλος, οι θεατές άρχισαν να σηκώνονται για να φύγουν μουγγοί, δίχως μπιζαρίσματα και χειροκροτήματα – να μπιζάρουν ποιον, εξάλλου; Κι όπως έβγαιναν από το θέατρο, έμοιαζαν σαν να είχαν σηκωθεί από τα

έγκατα της Γης, σαν να είχαν ξυπνήσει από έναν βαθύ τάφο αιώνων· για πρώτη και μοναδική φορά είχανε ζήσει όχι τη μίμηση μιας πράξεως σπουδαίας και τελείας, αλλά τ η ν ί δ ι α τ η ν π ρ ά ξ η , ολόκληρη και μέχρι την τελευταία μπουκιά της. Ήταν αυτό που λέμε η α π ώ τ α τ η π ρ ά ξ η – πιο πέρα από αυτή δεν είχε.

Κι όσοι ξέρανε, μονολογούσαν: Τι τα θες, μόνο οι κροκόδειλοι μπορούν να πάνε την τραγωδία μέχρι το τέλος…

ΔΕΙΛΙΝΟ 284°
Ο πατέρας του Νίτσε

Ξέρεις που τον Θεό τον επινόησε ο κανίβαλος ο Νίτσε. Γνωστά πράγματα είναι αυτά – άλφα βήτα, που λέμε…

Ε, μάθε τώρα πως τον κανίβαλο τον Νίτσε τον επινόησε ο κανίβαλος ο Τριαρχίδης. Μονάχα στον νου του υπάρχει – και πουθενά αλλού.

Άρα, και όσα επινόησε ο Νίτσε, κι αυτά υπάρχουν μέσα στον νου του Τριάρ. Εκεί – β α θ ι ά β α θ ι ά .

Γιατί ο κάθε κανίβαλος έχει ανάγκη να γεννήσει έναν Πατέρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 285ο
Απιστία

Σαν πάντρευαν τη Θέτιδα με τον Πηλέα, σηκώθηκε ο Απόλλων στο λαμπρό τραπέζι του γάμου και μακάρισε τους νεονύμφους – για τον βλαστό που θα 'βγαινε απ' την ένωσή τους: Ποτέ αυτόν αρρώστια δεν θ' αγγίξει και θα 'χει μακρινή ζωή – τέτοια προφήτευσε. Κι η Θέτις, μόλις τ' άκουσε, έσκυψε το κεφάλι και χαμογέλασε πικρά με τα ψευταρίκια του τσαρλατάνου, του Απόλλωνα, που τάχα γνώριζε από προφητείες.

Γιατί τα ήξερε η Νηρηίδα τα κόλπα του Λοξία και τη μοίρα που ετοίμαζε για τον γιο της: ο ίδιος θα κατέβαινε στην Τροία και θα τον σκότωνε τον Αχιλλέα – κι έπειτα θα ερχόντουσαν γέροι να της πούνε τα τετελεσμένα. Μα κι εκείνη ήσανε Νύμφη των Θαλασσών, εγγόνα του Ωκεανού, και δεν θα αποδεχόταν τις βουλές κανενός: την παραμονή του γάμου έπνιξε με τα ίδια της τα χέρια το βρέφος που 'χε γεννήσει πριν τρεις μήνες – και το τρυφερό κορμάκι του το έψησε και το σερβίρισε στο γαμήλιο τραπέζι.

Έτσι, τον άφηνε να μιλάει, τον Απόλλωνα, και να λέει τα παχιά λόγια για τον βλαστό της ένωσης των νεονύμφων που θα 'σκαγε από ζήση κι ευτυχία στη ζωή του, δίχως να ξέρει, ο γελοίος, πως ήδη ήτανε στο στομάχι του εκείνος ο βλαστός – και στο στομάχι των άλλων συνδαιτυμόνων. Και μέσα στην ανείπωτη θλίψη της για τη μοίρα του γιου της, η κόρη του Νηρέα ένιωθε και μια κάποια ικανοποίηση καθώς ξεφτιλιζόταν μπροστά σε τόσο κόσμο εκείνος ο ψεύτης, εκείνος ο ποιητής που έξοχα μιλάει στα τραπέζια.

ΔΕΙΛΙΝΟ 286ο
Η αλήθεια για το Καρφί

Σου λένε ψέματα για το Καρφί: δεν το έφαγε ο Όσκαρ Ουάιλντ – σιγά μην έτρωγε καρφιά ο Ουάιλντ. Εξάλλου, ο Ουάιλντ δεν πέθανε εκείνον τον Νοέμβριο του 1900 – και γενικώς ποτέ δεν πέθανε, διότι ποτέ δεν υπήρξε.

Και θα ρωτήσεις, τι έγινε με το Καρφί; Άκου, λοιπόν, αφού θέλεις αλήθειες: το Καρφί το πήγανε στην Αγία Ιβάνκα, τον Απρίλιο του 1938, εκεί στην εκβολή του ποταμού Στρυμόνα, στην αλλόκοτη μαχαλούπολη που είχε στηθεί γύρω από την καλύβα της, καθώς σχεδόν κάθε μέρα μιλούσε από το μουνί της ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Και έλπιζαν οι θεματοφύλακες του Καρφιού πως μπροστά στο όργανο της υπέρτατης γκάβλας του (και συνάμα όργανο του θανάτου του) ο Κύριός τους θα μιλούσε επιτέλους *όχι δι' εσόπτρου, εν αινίγματι* (όπως έκανε μέχρι τότε), αλλά *πρόσωπον προς πρόσωπον*· πως μέσα στο μουνί της Ιβάνκας θα πρόφερε το μεγάλο μυστικό, θα ελευθέρωνε την πλέρια γνώση στους αιώνες των αιώνων.

Βρήκαν την Ιβάνκα να κάνει το μπάνιο της στο ποτάμι – λίγο πριν το μεσημέρι. Οι γυναίκες της θέλησαν να τους εμποδίσουν, μα εκείνη, μόλις τους είδε από μακριά, αναστατώθηκε· θαρρείς να το μύρισε στον αέρα το Καρφί. Σηκώθηκε γυμνή από το μπάνιο με θολωμένο μάτι, τους φώναξε να έρθουν κοντά της… Χωρίς λόγια, άδραξε από τα χέρια τους τη θήκη από ελεφαντόδοντο, έβγαλε το Καρφί… Ω, τούτο είναι πράγμα ιερό, φώναξε – έσκουξε, πες καλύτερα… Τσιτώθηκαν γεμάτοι αγωνία οι θεματοφύλακες του Καρφιού: όλα έδειχναν πως είχε έρθει η μεγάλη ώρα… Μονομιάς, πριν καν προλάβουν να σκεφτούν, η Ιβάνκα έπεσε στην αμμούδα,

άνοιξε το θεσπέσιο μουνί της: κι έβαλε μέσα όλο το Καρφί.

Και το τρομερό μουνί της Ιβάνκας, που τόσα είχε πει και τόσους είχε ρουφήξει, το πήρε μέσα του και το Καρφί, το αφάνισε στα δυο θεσπέσια μουνόχειλά της. Και βογκώντας από γκάβλα, το ίδιο το μουνί ήταν που μίλησε: τα χύνω όλα, λένε οι μισοί· Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί, λένε οι άλλοι.

Και τότε η Ιβάνκα τα έχυσε όλα: μουνοϋγρά, αίμα, μελανί χολή, τις πιο αρχαίες νοσταλγίες, τα δάκρυα του δράκου, το ρόγχο του προϊστορικού τέρατος, την ιαχή του πρώτου ανθρώπου. Και μόλις άδειασε κι η τελευταία της σταγόνα, μόλις σώθηκε η τελευταία ανάσα τού μέσα της ανέμου, η Ιβάνκα Πράχου, εκείνη που την είπανε Καλλίφωνη, Μέγιστη Πόρνη, Δαιμόνισσα και Αγία, απέμεινε νεκρή. Για πάντα.

Φυσικά, οι θεματοφύλακες του Καρφιού γίνηκαν έξαλλοι: περίμεναν υπερκόσμιες λάμψεις, αποκαλύψεις τρομερές, αείζωες δυνάμεις που θα ελευθερώνονταν, την απόλυτη γνώση που θα τους δινόταν επιτέλους… Δεν είχαν κρατήσει το Καρφί για χίλια εννιακόσια χρόνια προκειμένου να πεθάνει χύνοντας μια ζαβή – νισάφι…

Κι έτσι προχώρησαν προς το κουφάρι της, αποφασισμένοι να πάρουνε πίσω το Καρφί τους. Απωθήσανε τον κόσμο που στεκόταν γεμάτος δέος, βγάλανε τα μαχαίρια και χιμήξανε πάνω στο πτώμα. Κι εδώ η αληθινή ιστορία ταυτίζεται με τη μούφα που σου 'πανε με τον Ουάιλντ: όσο κι αν την πετσόκοψαν, το Καρφί δεν βρέθηκε μέσα στην Ιβάνκα. Ψάξανε παντού, στη μήτρα, στα έντερα, στο στομάχι – ακόμη και το κρανίο της άνοιξαν μέσα στην απόγνωση, που είχαν χάσει το Ιερό Καρφί τους.

Ώσπου κάποτε είδανε γύρω τους εκατοντάδες πιστούς της Ιβάνκας: μεμιάς κατάλαβαν πως δεν είχαν γλιτωμό. Το πλήθος,

γεμάτο με ανείπωτο μίσος, με λύσσα πρωτόγνωρη, είχε κάνει κύκλο γύρω από αυτούς που κομμάτιασαν το σώμα της Αγίας τους. Όταν ο κόσμος όρμησε, οι θεματοφύλακες του Καρφιού δεν πρόλαβαν καν να αμυνθούν. Όλα βάστηξαν δύο ή τρία λεπτά: μετά, εκείνοι που είχαν φέρει το Καρφί απλά δεν υπήρχαν· ακόμη και ο πιο αγαπημένος δικός τους δεν θα μπορούσε να βρει τα κομμάτια τους.

Αυτή είναι η αλήθεια για το Καρφί – κι αυτή είναι και η αλήθεια για κείνην την Καλλίφωνη Ιβάνκα και το τέλος της.

ΔΕΙΛΙΝΟ 287ο
Η ανταμοιβή

Φυσικά, την αληθινή εικόνα *Άξιον Εστί* την έχει ο Τριαρχίδης. Και αν κάποιος είναι πολύ καλός –αλλά *π ο λ ύ κ α λ ό ς* – μαζί του, τον βάνει κάτω από το κάλυμμα, να γλείψει μια γλωσσιά το Ιερό Μουνί της Παρθένου.

ΔΕΙΛΙΝΟ 288ο
Η αγάπη

Τα σβουνγκ δεν ήταν τα φριχτότερα πλάσματα που φάνηκαν στη Γη. Τα σβουνγκ ήταν η αγάπη. Γι' αυτό και λιάνιζαν τον κόσμο – για να ελευθερώσουν την αγάπη. Κι όταν πετούσαν καταματωμένα, γέμιζαν τον ουρανό με το κόκκινο της αγάπης.

Τα σβουνγκ δεν τα έφαγε ο Pater Carus με τη μακριά του γλώσσα, ούτε βέβαια ναρκώθηκαν από τα εξαίσια μαδριγάλια που τραγούδαγε. Αυτά τα λένε για ξεκάρφωμα – σιγά μην ναρκώνονταν τα τέλεια πλάσματα με τραγουδάκια. Άλλη είναι η αλήθεια κι άκου την: τα ίδια τα σβουνγκ θέλησαν να μπουν μέσα στο ασώματο τέρας που έφτιαξε ο Λεονάρντο από κομμάτια ζώων και εντόμων. Γιατί τα σβουνγκ ξέρουν πόσην απόγνωση, πόσην απερίγραπτη απελπισία, κρύβει το μυαλό ενός Αγαπημένου Πατέρα. Γιατί τα σβουνγκ συμπονούν και θυσιάζονται: έτσι μπήκανε μέσα στο αδιανόητο κεφάλι, όλα μέχρι ενός, από εκείνη την τρύπα που άφησε ο Λεονάρντο – την τρύπα που ήτανε *κάτι* σαν ρουθούνι ή σαν αφτί. Για να γεμίσουν την τρομερή μοναξιά του Θεού. Για να γεμίσουν την απέραντη αδειανή ψυχή του με τον βόμβο της αγάπης.

Γιατί τα σβουνγκ αγαπούσαν – ενώ εσύ απλώς φοβάσαι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 289ο
Το κόλπο ξεφούσκωσε

Κάποτε, στα 1825, ο απελπισμένος Δάντης Αλιγκιέρι σκέφτηκε ένα ούλτιμο κόλπο για να πεθάνει (πολλοί λένε πως την ιδέα τού τη σφύριξε ο Μπάιρον – μα εδώ που τα λέμε, μικρή σημασία έχει ποιος το σκέφτηκε και ποιος το σφύριξε). Θα καθόταν, λοιπόν, ο αθάνατος ποιητής και θα επινοούσε έναν θάνατο, τον δικό του θάνατο, τον θάνατο ενός αθανάτου – κι άμα τον αφηγούνταν όπως έπρεπε, θα γινόταν, θα πέθαινε επιτέλους. Σάμπως αυτοί που επινόησαν την κατάρα των χλωρών διαμαντιών και τον κόσμο ολόκληρο, ήταν καλύτεροι αφηγητές; – Ε, όχι δα…

Έτσι, ο απέθαντος Ντάντε πήγε στη Φλωρεντία, αγόρασε με ψεύτικο όνομα ένα παλάτσο του 16ου αιώνα (παρίστανε έναν πλούσιο έμπορο που είχε έρθει από την Αμερική – κι από λεφτά είχε όσα ήθελε), εγκαταστάθηκε εκεί κι έπιασε δουλειά. Έγραφε από το χάραμα μέχρι το δειλινό· μόνο σαν έπιανε το λυκόφως, σταματούσε. Γιατί είναι επικίνδυνο να γράφουν οι απέθαντοι μέσα στη νύχτα…

Και όπως άλλοτε είχε πλάσει την παρθένα και άσπιλη *Βεατρίκη*, τώρα επινόησε τη θανατηφόρα *Βρισηίδα*, μια δαιμονική παιδούλα (πες την κι έφηβη, άμα θέλεις) που είχε τον θάνατο στα χείλη της. Και φυσικά το πρώτο που έγραψε ήταν ο τίτλος: *Morte Eterna*. Γιατί ετούτη η κοπέλα θα τον φίλαγε και θα τον τέλειωνε οριστικά, βυθίζοντάς τον στον Αιώνιο Θάνατο – εξαρχής αυτή ήταν η αποστολή της.

Μόλις λοιπόν βρήκε το θέμα του, ο θείος Δάντης άρχισε να κουρντίζει την ιστορία στα μέτρα της ανάγκης του – δεν ήταν δα και δύσκολο για έναν τέτοιο μάστορα: η Βρισηίδα του είχε γεννηθεί στη Φλωρεντία τα Χριστούγεννα του 1811 και είχε

χείλη που αν αγγίζονταν με άλλα χείλη θα έφερναν θάνατο ακαριαίο, είτε γιατί είχε γεννηθεί καταραμένη (ή ευλογημένη, αν έτσι το αντιλαμβάνεσαι) είτε γιατί, όταν ήταν βρέφος, άγγελος Κυρίου τής στάλαξε στα χείλη το Φαρμάκι των Ουρανών, αυτό που ξεραίνει κάθε ζωή (ο Δάντης επίτηδες το άφησε αυτό θαμπό, για να γίνει πιο αληθοφανής η αφήγησή του – μάστορας ήταν, λέμε, δεν ήταν σαπάκι). Και το κορίτσι άρχισε να μεγαλώνει μέσα στην άγνοια για την αληθινή της αποστολή: από τα δώδεκά της χρόνια διάβαζε μανιασμένα τη *Vita Nuova*, το έργο ενός θρυλικού φλωρεντινού ποιητή, τάχα πεθαμένου εδώ και αιώνες· το βιβλίο αυτό τής είχε γίνει πραγματική εμμονή. Μια καλοκαιρινή νύχτα του 1825, Ιούλιος μήνας ήτανε, κι ενώ η κοπέλα είχε το παράθυρό της ανοιχτό, ένιωσε ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα: πως ο παμπάλαιος ποιητής της *Νέας Ζωής* ήταν εκεί, ολοζώντανος, έξω από το σπίτι της, κάτω από το παράθυρό της: μπορούσε να τον μυρίσει – και τα ρουθούνια μιας δεκατετράχρονης καταραμένης δεν λαθεύουν ποτέ. Μια βδομάδα άντεξε μονάχα να τον μυρίζει – την έβδομη νύχτα βγήκε στο παράθυρό της και τον είδε.

Πράγματι, ο Δάντης ήταν εκεί: είχε μπει μέσα στην ίδια του την αφήγηση – ή είχε κάνει την αφήγησή του ζωή. Κι όπως εκείνο το βράδυ είδε την Βρισηίδα με το λευκό νυχτικό της, τα ολοκόκκινα μαλλιά, το λευκό δέρμα και τα ολόλαμπρα ολόμαυρα χείλη, δάκρυσε. Θες πες το έρωτα, θες πες το προσδοκία της σωτηρίας ή και παράνοια ή, ακόμη, αγωνία να επιβεβαιώσουν την ύπαρξή τους (ό,τι θέλεις λες, κανένας δεν σε φυλακίζει σε αυτό το *βιβλίο*). Το βέβαιο είναι πως για πρώτη φορά εδώ και πεντακόσια χρόνια ο Δάντης ένιωσε και κάτι άλλο πέρα από τον τρομερό νόστο του θανάτου – κάτι ηδονικά εφιαλτικό που απλώνει.

Για είκοσι μία μέρες συνεχίστηκαν ετούτες οι συναντήσεις των βλεμμάτων ενός απέθαντου μεσήλικα που στεκόταν στη γωνία του δρόμου και μιας δεκατετράχρονης με λυμένα ολοκόκκινα μαλλιά που έβγαινε στο μπαλκόνι της – πάντοτε την ίδια ώρα

της νύχτας. Και πάντοτε δάκρυζαν – ίσως γιατί ήταν το μόνο που μπορούσαν σε μια αφήγηση με προδιαγεγραμμένο τέλος.

Την εικοστή δεύτερη μέρα, ο Δάντης αποφάσισε πως τα πράγματα έπρεπε να τελειώσουν: έγραψε το τέλος της ιστορίας που τόσες μέρες καθυστερούσε και, μόλις έπεσε το λυκόφως, ξεκίνησε να ζήσει αυτό που έγραψε… Εκείνο το βράδυ της 15ης Αυγούστου, η Βρισηίδα βρήκε στο μπαλκόνι της δεμένη μια ανεμόσκαλα από χοντρό σκοινί, που θα την έβγαζε στο δρόμο: ο άγνωστος μαυροντυμένος με τα δακρυσμένα μάτια ήταν εκεί και την περίμενε στη γωνία. Χωρίς καθυστέρηση, το κορίτσι ξεκίνησε να κατεβαίνει για να έρθει επιτέλους κοντά του, να τον φιλήσει, στόμα με στόμα. Ο Δάντης πήρε βαθιά ανάσα· ήταν πια σίγουρος: είχε έρθει, λοιπόν, η μεγάλη ώρα του οριστικού θανάτου. Η Βρισηίδα, με τα ολόμαυρα χείλη, ήταν ήδη στον δρόμο και του ερχόταν…

Και τότε έγινε το αναπάντεχο: όπως τον ζύγωνε η Βρισηίδα, έκανε ένα φρρρτ και ξεφούσκωσε – αφήνοντας τον Δάντη να την κοιτά κοκαλωμένος, με το στόμα ανοιχτό. Η θανατηφόρος κοπέλα που είχε επινοήσει απέμεινε ένα ξεφούσκωτο δέρμα στον δρόμο, όπως απομένουν ξεψυχισμένα τα μπαλόνια σαν αφήσεις το στόμιό τους, αφού πρώτα διαγράψουν μια απελπιστική τροχιά στον αέρα…

Και ξέσπασαν στα γέλια ο Καλλίμαχος κι ο Τριαρχίδης: «Κι εσένα και τα κόλπα σου, εμείς τα σκεφτήκαμε, Αθάνατε Δάντη…» του φώναξαν κακαρίζοντας.

ΔΕΙΛΙΝΟ 290ο
Το τέλος της Φλογομούνας

Κανείς δεν ξέρει πώς πέθανε η Φεστιάς Ορσέ. Πολλά λέγονται, πολλά ακούγονται, μα κανείς δεν μπορεί να πει τίποτε με σιγουριά. Το πιο πιθανό είναι μια μέρα να τα άφησε όλα, να ντύθηκε με κουρέλια και να βγήκε στους δρόμους να ζητιανέψει. Κανείς δεν την αναγνώριζε, κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως εκείνη ήτανε η φοβερή Φλογομούνα. Ένα ξημέρωμα θα την βρήκανε νεκρή και θα φώναξαν την υπηρεσία του δήμου. Κανένας δεν θα πρόσεξε πως οι κόχες των ματιών της ήταν αδειανές – κανείς δεν ασχολείται με τα μάτια των πεθαμένων ζητιάνων. Κι εν τέλει, η Φεστιάς τέλειωσε έτσι όπως ξεκίνησε: ένα χαμίνι μέσα στο πλήθος.

ΔΕΙΛΙΝΟ 291ο
Η φωνή του Λεονάρντο

Ο Λεονάρντο δεν μίλησε ποτέ, μέχρι την τελευταία μέρα της ζωής του – για την ακρίβεια, δεν άνοιξε καν το στόμα του. Κι όσα λέγονται πως είπε, είναι βέβαια ψέματα. Μόνο με σημειώματα επικοινωνούσε με τους άλλους γύρω του – με τίποτε άλλο. Ακούγονταν γι' αυτόν διάφορα: πως ήταν ρομπότ και δεν είχε γλώσσα, πως ήταν ένα τέρας, πως είχε ένα μουνί αντί για στόμα και το έκρυβε με τα μακριά γένια του, πως είχε την ωραιότερη φωνή με την οποία προικίστηκε ποτέ πλάσμα στη Γη, μα δεν τραγούδαγε ποτέ γιατί θα πάγωνε ο χρόνος από την αδιανόητη μοναδικότητά της. Ή και το ακριβώς αντίθετο: πως η φωνή του ήταν ένα ανείπωτο έρεβος, ένας φριχτός βαθύς εφιάλτης – και αν ακουγόταν, ο κόσμος θα γινόταν ένας σιχαμένος σωρός, ένα σάπιο κομμάτι, ένα απαίσιο παράσιτο του ίδιου του τού εαυτού. Κι όταν ζωντάνεψε ο Pater Carus και άρχισε να τραγουδά τα υπερκόσμια μαδριγάλια, οι πάντες το λογάριασαν για ένα αινιγματικό μήνυμα σε σχέση με τη φωνή του δημιουργού του: για να τραγουδάει έτσι το τέρας του, αυτό *κάτι* σημαίνει, έλεγαν – μα κανένας δεν μπορούσε να πει τι…

Έτσι πέρασε τη ζωή του ο Μάγος: ένας μουγγός με σφραγισμένα χείλη και θολά μάτια, ακαθόριστα – θαρρείς να μην είχε καταφέρει να τα δει ποτέ κανένας. Ώσπου κάποτε, τον Απρίλιο του 1519, όντας στην Αμπουάζ πια, έγραψε στον Φρειδερίκο/*Φραγκίσκο* πως είχε έρθει η ώρα για να μιλήσει. Ο Μέγας Σπανός βουρλάθηκε – αν κλαίγανε οι βαλσαμωμένοι, θα δάκρυζε από συγκίνηση, το δίχως άλλο. Του γύρεψε μοναχά μερικές μέρες, για να μαζέψει τους Υποχθόνιους Βασιλιάδες – όλους τους Βαλσαμωμένους της Κούφιας Γης: στ' αλήθεια άξιζε τον κόπο να ακούσουν τη φωνή του, τα μοναδικά λόγια του ή το τραγούδι του ή ό,τι άλλο τέλος πάντων… (Λένε πως κάλεσε και τον Αλαστράν – αλλά ο Άραβας δεν ήρθε.)

Η ακρόαση έγινε φυσικά στον πύργο του Κλου, το ξημέρωμα της 2ης Μαΐου του 1519· από το προηγούμενο βράδυ οι συγκεντρωμένοι άκουσαν φτεροκοπήματα, χρησμούς κοχυλιών, ρόγχους, σφυρίγματα – και άλλα παρόμοια που διασκεδάζουν τους βαλσαμωμένους… Λίγο πριν το ξημέρωμα, ήρθε ο Λεονάρντο· μαζί του δεν έφερε κάποια από τις εκπληκτικές εφευρέσεις ή τα σύνεργα για τα απίστευτα μαγικά του: φορούσε λευκό χιτώνα, στάθηκε στο κέντρο της αίθουσας και έκανε νόημα να σβήσουν όλοι οι πυρσοί. Μια παρατεταμένη σιωπή απλώθηκε· λίγο πριν σκάσει το πρώτο χάραμα, οι Βαλσαμωμένοι και οι υπηρέτες που κρυφοκοίταζαν κατάφεραν να διακρίνουν τον ίσκιο του – ήταν φανερό πως είχε βγάλει το χιτώνα του και είχε απομείνει γυμνός. Την ώρα που από τα παράθυρα χάραξε το πρώτο φως της αυγής, ο Λεονάρντο ντα Βίντσι άνοιξε το στόμα του.

Τότε έγινε αυτό που έγινε: από το στόμα του μάγου δεν βγήκε φωνή· κ ά τ ι ά λ λ ο β γ ή κ ε – αυτό που έκρυβε μέσα του για όλη του τη ζωή, για τόσους αιώνες…

Το πρώτο που φάνηκε ήταν η άκρη του πλοκαμιού· πολύ γρήγορα οι Βαλσαμωμένοι είδανε και την πρώτη πελώρια βεντούζα κι ύστερα μια δεύτερη, διπλάσια από την πρώτη, και αμέσως μετά τις υπόλοιπες, την καθεμιά μεγαλύτερη από την άλλη. Όταν, σε δυο ή τρία λεπτά της ώρας, ολοκληρώθηκε η έξοδος του πρώτου τεράστιου πλοκαμιού, αυτό είχε ήδη γεμίσει τη σάλα όπου γινόταν η ακρόαση· και, φυσικά, ο Λεονάρντο είχε ήδη κατασκιστεί στα δυο για να βγει από μέσα του όλο αυτό.

Τα υπόλοιπα δεν τα καλοείδε κανείς, καθώς όλοι πάσχιζαν να σωθούν – ακόμη και Βαλσαμωμένος να είσαι, έχεις ένα όριο στην αφοβιά. Άλλα δυο θεόρατα πλοκάμια βγήκανε (ή μήπως πετάχτηκαν;) από τα εντόσθια του μάγου, γκρεμίζοντας τους τοίχους του πύργου. Τότε φάνηκε το τρομερό στόμα: μαύρο και τεράστιο, ανοιχτό σαν σήραγγα που οδηγεί στην Κόλαση (ή μάλλον, σε κάτι αισχρότερο από την Κόλαση). Ευτυχώς για τους Βαλσαμωμένους, κανείς δεν πρόφτασε να το σκεφτεί: μο-

νομιάς ένα πλοκάμι μάζεψε τους Βαλσαμωμένους και τον Φρειδερίκο/*Φραγκίσκο*, τους έφερε σε εκείνο το στόμα και τους έκλεισε μέσα του. Η Κούφια Γη έχασε τους βασιλιάδες της – μα αυτό ήταν μονάχα η αρχή. Πολύ γρήγορα βγήκαν και τα άλλα πέντε πλοκάμια και το τυφλό κεφάλι, συντρίβοντας ολόκληρο τον πύργο…

Φυσικά, ήτανε το Χταπόδι – το Χταπόδι που όλοι ξέρουμε πως τάχα έζησε τα αρχαία χρόνια και που το ξέρανε ο Αλέξανδρος μέσα στη Λίμνη Αρντί. Μούφες ήτανε όλα αυτά, στάχτη στα μάτια… Το Χταπόδι ήτανε η φωνή του Λεονάρντο ντα Βίντσι: κι όταν βγήκε από μέσα του (αφήνοντας μονάχα λιγοστά κομμάτια σκισμένου δέρματος γι' αυτό που κάποτε ήταν ο Μάγος), μπήκε στον Λίγηρα και άρχισε το ταξίδι του προς τα πάνω. Λίγο πριν από την Ορλεάνη, βγήκε από τον Λίγηρα και γλίστρησε στον Σηκουάνα. Όπως ήταν αναμενόμενο, κατέληξε στην Παναγία των Παρισίων· τη γιόμισε ολάκερη με τον θεόρατο όγκο του, έσπασε τα βιτρώ με τα πλοκάμια του και άρχισε να μαζεύει κόσμο από την πλατεία για να φάει. Και έκτοτε το Χταπόδι (η φωνή του Λεονάρντο, σαν να λέμε) βρίσκεται μέσα στην εκκλησία αυτήν – όπως η χελώνα μέσα στο κέλυφός της: έχει ανοίξει τρύπα στο έδαφος του Σιτέ και έχει το κεφάλι του και το στόμα του κάτω από το νερό, και από τα παράθυρα βγαίνουν τεράστιες βεντούζες και οι άκρες των πλοκαμιών.

Αυτή είναι η αλήθεια για το Χταπόδι. Στην αρχή ο κόσμος μίλησε για το Θηρίο και για τη Συντέλεια του Κόσμου. Όμως μετά (και αφού μερικά θρασίμια κατέληξαν μέσα στο τρομερό στόμα), οι άνθρωποι κατάλαβαν πως είναι ο Θεός – ο Θεός που κατέβηκε στη Γη για να σώσει το είδος τους… Και άρχισαν να τον ταΐζουν όπως αρμόζει στον Θεό και να προσεύχονται σε Αυτόν και να εναποθέτουν πάνω στη Σοφία Του τις ελπίδες για Σωτηρία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 292ο
Traumdeutung

Ήταν να μην αρχίσει να ονειρεύεται ο *Φρόιντ* αυτός που έμεινε για χίλια εννιακόσια χρόνια άυπνος, πλέον κάθε βράδυ έπαιρνε λογής ναρκωτικά και βυθιζόταν σε όλο και πιο αλλόκοτα όνειρα. Και ό,τι τέρατα (ή *θεία πλάσματα*) γεννιούνταν μέσα σε τούτα τα όνειρα, όλα τα έβαζε στην Time Machine και τα ξαπόστελνε στο βαθύ παρελθόν – ελπίζοντας μήπως και καταφέρουν να αφανίσουν τον κόσμο πριν από αυτόν. Ή, έστω, τον απαίσιο *** που τον έβγαλε από τον τάφο.

Ώσπου κάποτε ήρθε το όνειρο το καλό – πάντοτε έρχεται. Εκείνο το βράδυ, ο *Ζίγκμουντ* ονειρεύτηκε να μπαίνει σε ένα δωμάτιο και να βλέπει ένα αγόρι δεκαπέντε χρονών να κοιμάται. Ήτανε οι δυο τους μόνοι μέσα στο δωμάτιο: ο ένας που κοιμόταν και ο άλλος που ονειρευόταν αυτόν που κοιμόταν. Και ο *Φρόιντ* ήξερε –μην ρωτάς πώς, αλλά το ήξερε– πως ο κοιμισμένος ήταν ο ίδιος του ο εαυτός όταν ήτανε έφηβος. Πλησίασε καλύτερα για να δει το πρόσωπό του, να θυμηθεί τον εαυτό του σε κείνη την πρώτη νεότητα.

Μα μόλις ζύγωσε το κοιμισμένο αγόρι, μια κοφτή ανάσα, ή και μια στιγμιαία αδιόρατη κίνηση των βλεφάρων, ήτανε αρκετή για τη μεγάλη αποκάλυψη: εκείνος που ήταν ο *Φρόιντ* (ο *Λάζαρος*, ο *Μελκίαδες* ή όποιος άλλος) κατάλαβε πως αυτός ο κοιμισμένος δεκαπεντάχρονος εαυτός του ήταν ο απαίσιος έφηβος που ονειρευόταν τον απαίσιο κόσμο – ο έφηβος που ο *Ζίγκμουντ* τον έψαχνε για να τον τελειώσει.

Μονομιάς πήγε στην κουζίνα και πήρε το μεγάλο μαχαίρι. Τρέμοντας από τη συγκίνηση, γύρισε στο δωμάτιο και σήκωσε

τη χούφτα του ψηλά. Μετά από τόσους αιώνες απελπισίας, είχε έρθει η ώρα του λυτρωμού – για τον ίδιο και για την ανθρωπότητα. Σε λίγο, το όνειρο του κόσμου θα έπαυε και όλα θα ήταν *μηδέν* η αφάνταστη πίκρα της ύπαρξης θα είχε τελειώσει. Μα τη στιγμή που κατέβαζε το μαχαίρι, είδε πως στη θέση του κοιμισμένου παιδιού υπήρχε ένα κοιμισμένο πρόβατο.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 293ο
Η αλήθεια για την τυφλόμυγα

Κάτι πήγαν να σου πουν για την *τυφλόμυγα* και για τον Ραββουνί που έτρωγε καρδιές – κι αμέσως σου το έντυσαν με χοντρά ψέματα και τις γελοιότητες που συνηθίζουν. Σε βρήκαν χαζό και σου λένε για τις τύψεις του Χριστού, που πάνω στο όργιο έφαγε την καρδιά του αγαπημένου του Ιωάννη… Ποιες τύψεις, βρε κερατάδες; Από πότε έχουν τύψεις οι κροκόδειλοι;

Γιατί αυτός που λέγαν *Ραββουνί* ήταν ένας κροκόδειλος – ναι, κ ρ ο κ ό δ ε ι λ ο ς , όπως τ' ακούς (και μάλιστα διόλου σοφός, καμιά σχέση με εκείνους τους κροκόδειλους του Ακενατόν, που μπορούσαν να μάθουν τη γλώσσα των ανθρώπων – ένα σαρκοφάγο ερπετό ήτανε, τίποτε παραπάνω). Τον είχε βρει ο έφηβος Ιωάννης, μικρό ακόμη, σε έναν παραπόταμο του Ιορδάνη – ποιος ξέρει πώς να είχε βρεθεί εκεί. Το αγόρι που μισούσε τη ζωή του ψαρά είδε το αλλόκοτο στα μάτια του ζώο σαν ευκαιρία φυγής: άρχισε να τον γυρνάει γύρω από τη λίμνη της Γενισαρέτ και να τον δείχνει στους χωρικούς σαν μαγικό ζώο – και καθώς τον εξημέρωνε σιγά σιγά, άρχισε να κάνει και υποτυπώδεις παραστάσεις, από τις οποίες εξασφάλιζε τροφή και στέγη…

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια· μα ένα βράδυ, μετά την παράσταση, ο κροκόδειλος (που, καθώς μεγάλωνε, πεινούσε όλο και πιο πολύ) κατασπάραξε έναν έφηβο. Οι χωρικοί, φυσικά, πήγαν να κομματιάσουν κι αυτόν και τον νεαρό αφέντη του. Τότε ήταν που ο Ιωάννης, πασχίζοντας να γλιτώσει, επινόησε τη *θεϊκή τυφλόμυγα*. Πως τάχα είχε σημάδια πως ο κροκόδειλος είναι ενσάρκωση του Θεού και πως το σμίξιμο με τον κροκόδειλο σε ενώνει με τον Θεό και σε στέλνει κατευθείαν στον Παράδεισο…

Είναι κοινότοπο, μα διόλου αμελητέο: τα μεγάλα ψέματα πείθουν… Ο Ιωάννης όχι μόνο γλίτωσε τον βέβαιο θάνατο από το εξαγριωμένο πλήθος, αλλά ουσιαστικά, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, επινόησε το μύθο που θα άλλαζε την ανθρώπινη Ιστορία: έναν ενσαρκωμένο *Ραββουνί* που θα τρώει τους ανθρώπους, ενώνοντάς τους με τον Θεό. Τα νέα (οι φήμες, πες) διαδόθηκαν από χωριό σε χωριό σαν φωτιά σε ξερά χόρτα. Έξαφνα, απ' τη μια μέρα στην άλλη, ένας κροκόδειλος έγινε η απωθημένη λαχτάρα των ανθρώπων, θαρρείς να αναδύθηκε μέσα απ' τα πιο σκοτεινά τους όνειρα. Βλέποντας ο Ιωάννης πως ο κόσμος το ήθελε πολύ, άρχισε να οργανώνει τις βραδιές της τυφλόμυγας. Μια νύχτα κάθε εβδομάδα, όσοι διαλέγονταν από εκείνον, γυμνώνονταν, αλείφονταν με αίματα, κοπριές και μύρα, δέναν τα μάτια τους και σμίγανε ο ένας με τον άλλον. Κι ένας από αυτούς τύχαινε να σμίξει με τον κροκόδειλο που του έτρωγε την καρδιά…

Κοντολογίς – κι άσε στην άκρη το κουτόχορτο που σε ταΐζουν: όλα ξεκίνησαν από έναν κροκόδειλο που πεινούσε. Πολύ γρήγορα όμως αποδείχτηκε πως οι άνθρωποι πεινούνε περισσότερο από τα ερπετά. Ο Ιωάννης άρχισε να γυρίζει στις πόλεις κατά μήκος του Ιορδάνη κουβαλώντας μαζί τον *Ραββουνί* κι ο κόσμος συνέρρεε για να τον δει, για να τον συναντήσει, γυρεύοντας μαζί του τη ζωή που προσδοκούσε πριν από τον θάνατο. Ήδη λέγονταν σημεία και τέρατα γι' αυτόν: πως ο κροκόδειλος είχε φτερά και πετούσε, πως μιλούσε τη γλώσσα των ανθρώπων, πως την ημέρα είχε ανθρώπινη μορφή και τη νύχτα κροκοδειλίσια. Τα άκουγε αυτά ο Ιωάννης και φρόντιζε να μην δείχνει διόλου τον κροκόδειλο την ημέρα, να τον κρατά κρυμμένο σε σκεπασμένη άμαξα, ώστε να μην τον βλέπει ο κόσμος και να εξάπτεται η φαντασία του. Οι μόνοι που μπορούσαν να τον *μισοδούν* μες στο σκοτάδι ήταν όσοι στέκονταν τις νύχτες της τυφλόμυγας πιασμένοι χέρι-χέρι, σαν ένας ανθρώπινος φράχτης που όριζε τον χώρο του σμιξίματος, τότε που ο ξενηστικωμένος Ραββουνί ορμούσε να *θεώσει* έναν τυχερό. Μια καινούρια

θρησκεία γεννιόταν μέσα στα αίματα, καμωμένη από την πιο βαθιά ανθρώπινη ορμή: ν α φ α γ ω θ ο ύ μ ε .

Αυτή είναι η αληθινή ιστορία του κροκόδειλου που τον είπανε *Ραββουνί* και του «αγαπημένου» του Ιωάννη… Ώσπου ήρθε το βράδυ στον Γολγοθά της Ιερουσαλήμ – εκεί όπου ο κόσμος, λυσσασμένος να συναντηθεί με τον Θεό του, έσπασε τον κύκλο της τυφλόμυγας. Ο Ιωάννης, σπρωγμένος από το πλήθος, βρέθηκε μπροστά στον κροκόδειλο. Προφανώς ο *Ραββουνί* δεν κατάλαβε ποιον τρώει – η π ε ί ν α τ υ φ λ ώ ν ε ι , λένε…

Όπως ήταν επόμενο, ο θάνατος του Ιωάννη ήταν και το τέλος της ιστορίας του *Ραββουνί*. Μάταια τον έψαξαν το άλλο πρωί στον Γολγοθά και στους γύρω λόφους… Και η άμαξά του, εκεί που ο Ιωάννης τον έκρυβε την ημέρα, ήταν, βέβαια, αδειανή. Έχοντας χάσει τον αφέντη του, ο τρομερός κροκόδειλος χάθηκε κι αυτός. Το τι ειπώθηκε μετά από τους πιστούς του, το ξέρεις… Οι υπόλοιποι είπαν πως μάλλον γλίστρησε στη Νεκρή Θάλασσα και πέθανε στα αλμυρά νερά της – γιατί τίποτε δεν μπορεί να ζήσει μες στην αλμύρα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 294ο
Ο μόνος που δεν πεθαίνει στο νόγκι

Ο μόνος που δεν πεθαίνει στο νόγκι του Τριαρχίδη είναι ο Ντάντε Αλιγκιέρι. Όχι βέβαια επειδή και καλά πρόφερε τη μυστική πρόταση του βιβλίου που σε κάνει αθάνατο. Φύκι είν' αυτό, φύκι και η ιστορία του Αλαστράν – επιτέλους, ποιος μπορεί να πιστέψει πως στρέχουν τέτοια παραμύθια μέσα σε ένα νόγκι με θάνατο ολόφρεσκο, λαχταριστό;

Άλλος είναι ο λόγος που ο Δάντης δεν πεθαίνει, όσο κι αν χτυπιέται καταγής… Ο ίδιος ο τριάρχιδος είναι που τον κρατάει νοσφεράτου. Γιατί θέλει απ' αυτόν μια μικρή δουλίτσα: να τον βάλει στον *Paradiso*, να σκάει μούρη αντί για τον *Έμπυρο*, λουσμένος στις φωτιές και τα μεγαλίκια.

Εξάλλου, απ' την αρχή τού το μήνυσε καθαρά του ποιητή μας ο Τριάρ· θέλει να 'ναι *Έμπυρος* στη θέση τ' αλλουνού γιατί, λέει, το δικαιούται: αυτός επινόησε το νόγκι, αυτός επινόησε και τους παίκτες, αυτός έφτιαξε και την αληθινή ζωή και την Κόλαση και τον Παράδεισο και το Πουργκατόριο και όλα. Τι άλλο να κάνει το άτομο για να γίνει *φλεγόμενο ρόδο*…

Φυσικά, ο Δάντης αρνήθηκε και εξακολουθεί να αρνείται – σιγά να μην του πει ένα χθεσινό παιδάκι τι θα γράψει. Μα ο Τριαρχίδης το έχει σκοπό να τον κρατήσει ζωντανό τον Αλιγκιέρι για όσο χρειαστεί, να τον έχει βασανιστικά απέθαντο ενώ γύρω του ανθίζει ο άγριος θάνατος, μέχρι που να σπάσει ο Φλωρεντινός και να του κάνει τη δουλειά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 295ο
Η αποθέωση της αγάπης

Απορώ πώς δεν ντράπηκαν να σου πούνε πως και καλά ο Σέλεϊ πνίγηκε πάνω στο τσιμπούκι που του πήρε η Μαίρη – θαρρείς να άκουσες κι άλλη φορά να πνίγεται άνθρωπος επειδή του πήρε πίπα η γυναίκα του. Μα πού να βρούνε την ντροπή αυτοί – εδώ σε βάλανε να 'χεις διαμάντι κάτω απ' τη γλώσσα επειδή και καλά θα γίνει χλωρό (κι εσύ περιμένεις, γιομάτος ελπίδα…)

Βέβαια, μπορεί κανείς να το δει και αλλιώς: πως δεν θέλουνε να σε βάλουνε στα γαίματα μονομιάς (τι ευγενικοί άνθρωποι) και σου πετάνε κλειδιά για να βρεις την αλήθεια σιγά-σιγά, με το μαλακό. Κι έτσι, μια σου λένε πως ο Πέρσι ήταν κολλημένος με το τέρας του Λεονάρντο, μια σου λένε πως πέθανε πάνω στο τσιμπούκι – δηλαδή σου δίνουν κομματάκια για να τα βάλεις στη σειρά. Γιατί πράγματι ήταν κολλημένος με το ζωντανεμένο τέρας ο Σέλεϊ· και πράγματι έτσι πέθανε, πάνω στην πίπα – πράγμα διόλου παράξενο, τέτοιος τσιμπουκομανής που ήτανε. Μα φυσικά δεν ήταν η Μαίρη που τον ρούφηξε – ήταν ο Pater Carus…

Γιατί ο Σέλεϊ δεν έψαχνε το τέρας του Λεονάρντο για να πετρώσει στη θωριά του – το έψαχνε γιατί φλεγόταν να του δώσει τσιμπούκι, να είναι ο πρώτος θνητός που θα δοκιμάσει τη *θεϊκή πίπα*. Του κάκου επέμενε ο Αλαστράν πως το ζωντανεμένο φριχτό κεφάλι είναι μονάχα για να τραγουδάει – πως ό,τι άλλο κι αν γύρευε κανείς από αυτό, δεν θα έβγαινε σε καλό. Μα ήταν τόσο μανιασμένος ο Άγγλος, τόσο ξελογιασμένος με την προοπτική της *θεϊκής πίπας*, που ο Αλαστράν υποχώρησε: εν τέλει, η συνάντηση του άραβα μάγου (και του τέρατος που κουβαλούσε) με τον άγγλο ποιητή δεν έγινε στο Παλάτσο Φλέμπο της Βενετίας τον Γενάρη του 1822, όπως σου είπανε – μα ένα

ξημέρωμα του Ιουλίου της ίδιας χρονιάς, στις όχθες της λίμνης του Κόμο.

Κι αυτό που έγινε εκείνο το πρωινό μπορείς να το ονομάσεις αίσχος, μια ανωμαλία, μια εμετική διαστροφή – μα ήτανε η α π ο θ έ ω σ η τ η ς α γ ά π η ς. Γιατί μόνον την αγάπη είχε στο νου του ο Πέρσι, όταν έβγαλε την ψωλάρα του και την έβαλε στο στόμα του Θεού. Κι όταν δίνεις αγάπη, θα πάρεις πίσω ακόμη περισσότερη – γνωστά πράγματα είναι αυτά.

Έτσι κι έγινε. Μόλις ο Σέλεϊ άρχιζε να τσιμπουκώνει στα γεμάτα, άρχισε να τον αγαπάει και ο Pater Carus – και μην τον είδατε τον φουκαρά τον Πέρσι: δεκατέσσερις σειρές δόντια τού είχε βάλει του τέρατος ο Λεονάρντο. Από την ψωλή ξεκίνησε, κατόπιν συνέχισε με τα σπλάχνα και την καρδιά, τα κόκαλα, τα χέρια και τα πόδια, το κεφάλι, τ α έ φ α γ ε ό λ α, σ ο υ λ έ ω, όσο να πεις ΝΙΨΟΝΑΝΟΜΗΜΑΤΑΜΗΜΟΝΑΝΟΨΙΝ – σαν να ήτανε χίλια πιράνχας μαζί…

Γιατί τέτοιος είναι ο Αγαπημένος Πατέρας: ναι, τραγούδαγε εξαίσια μαδριγάλια, μα αν μπεις στο στόμα του δεν μένει μήτε κοκαλάκι. Όποιος ονειρεύεται θεϊκές πίπες, ας το ξέρει αυτό.

Και μόλις τέλειωσε το καταβρόχθισμα, ο Αλαστράν πήρε το ζωντανεμένο κεφάλι κι έφυγε, ενώ η Μαίρη και ο Τρελόνι είπανε πως ο Σέλεϊ πνίγηκε πάνω στη βαρκάδα και πως τον κάψανε στην ακρολημνιά πριν να κρυώσει το σώμα του – πού να πούνε την αλήθεια και ποιος να τους πιστέψει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 296°
Ιερό δέος

Μην τρως παπά για το ρέψιμο του Ομήρου που και καλά άκουσε ο Μπόρχες όταν έβγαλε τα μάτια του και τα έριξε στον παμπάλαιο αμφορέα – για να του τραγουδήσει ο μέγας ποιητής… Φυσικά και δεν άκουσε ρέψιμο – μια φωνή ψιθυριστή άκουσε: *Πεινάω κι άλλο*…

Τότε ο Χόρχε, με τρεμάμενη συγκίνηση (αν είχε ακόμη μάτια, θα είχε δακρύσει), δεν καθυστέρησε ούτε στιγμή: πήρε το ψαλίδι και έκοψε τ' αυτιά του και τ' αρχίδια του και τη γλώσσα του, και τα πέταξε μέσα. Μα σε λίγη ώρα η ψιθυριστή φωνή ξανακούστηκε: *Πεινάω κι άλλο*…

Άρχισε, που λες, ο Μπόρχες να κόβει σαν τρελός τα δάχτυλά του και να τα πετάει στο στόμιο – ώσπου του έμειναν δύο που κρατούσαν το μαχαίρι. Μετά άρχισε να σκίζει την κοιλιά του και να βγάζει τα εντόσθιά του και να τα ρίχνει μέσα: το συκώτι, τα νεφρά, τη σπλήνα. Μέσα στην τρομερή του έξαψη, δεν ένιωθε κανέναν πόνο ή οποιαδήποτε αίσθηση απώλειας: ήταν γεμάτος με ιερό δέος για τη ανεπανάληπτη συνάντηση. Όταν ο αμφορέας τού ξαναείπε *Πεινάω κι άλλο*, δεν είχε τον παραμικρό δισταγμό. Ξερίζωσε την καρδιά του και, καθώς σωριαζόταν νεκρός, πρόλαβε και την έριξε κι αυτήν στο αχόρταγο στόμιο…

Έτσι τέλειωσε ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες – και τέλειωσε με μπαμπεσιά, βέβαια… Γιατί μέσα στον αμφορέα του Ομήρου είχε καλοκουλουριαστεί ο Τριαρχίδης, και περίμενε κι έτρωγε ο κανάγιας.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 297ο
Ο *τάφος* του Κάπα

Την ιδέα πως οι άνθρωποι πρέπει να ενταφιάζονται μέσα σε ανθρώπους, την κατέβασε ο Τριαρχίδης – τάχα στο χαλαρό, σαν *αυθόρμητη σκέψη*, που λέμε. Μονομιάς την άρπαξε ο Καλλίμαχος (όπως αρπάζει ο πεινασμένος σκύλος το κόκαλο) και την έκανε απόφαση του επινοημένου Οκταβιανού. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά: ο Αύγουστος έβγαλε τη γνωστή διαταγή, που διέταζε κάθε θνητό άνθρωπο να βρίσκει ο ίδιος τον *ζωντανό τάφο* του – δηλαδή αυτόν που θα τον έτρωγε μόλις πέθαινε. Πολύ γρήγορα άρχισαν και οι πρώτες νεκροφαγίες – οι πρώτες ταφές του νέου είδους των αποχωρισμένων ανθρώπων…

Μα πολύ γρήγορα φάνηκε πως ο Κάπα είχε φάει άγριο κόλλημα με τούτη την υπόθεση – κι αυτό έμοιαζε πέρα για πέρα αδικαιολόγητο για εκείνον: όλο γυρνούσε στον νου του η ιστορία του *ζωντανού τάφου* και του φαγώματος, και τίποτε δεν μπορούσε να τον ησυχάσει. Κι όταν έγιναν και αυτά που έγιναν με τον Ναζωραίο Ιησού (πάλι το αρχίδι έβαλε το χεράκι του), ο Μέγας Επινοητής των Πάντων σχεδόν κατέρρευσε: γιατί πλέον το είχε καταλάβει πως είχε καλοπιαστεί από τη σαλαγκιά του Τριαρχίδη, πως ακόμη και εκείνος ο Κάπα, σχεδόν παρά τη θέλησή του, ήδη έψαχνε για τον *ζωντανό τάφο* του – πως είχε ήδη αποφασίσει τον χαμό του.

Και, βέβαια, από την πρώτη στιγμή το ήξερε ο Καλλίμαχος πως ο Τριάρ πέταξε την ιδέα για εκείνονε, για να του βάλει φάλια τρελή και να τον ξεκάνει. Γιατί ήταν παμπόνηρο το σκουλήκι και ήξερε: μόνο μια τέτοια μεγαλειώδης ιδέα θα μπορούσε να τραβήξει τον χταποδάνθρωπο – μια ακαταλόγιστη τρέλα που θα του έπαιρνε τα μυαλά. Κι ήτανε καθαρός ο στόχος του Ταυ: αν τέλειωνε με τον χταποδάνθρωπο, θα έμενε

μόνος να αλωνίζει, να βάλει μπρος όλα τα σαδιστικά του σχέδια, να γυρίσει τον κόσμο από την ανάποδη, να τον ξεντερίσει δίχως κανένας να μπορεί να του πει κιχ.

Το πάλεψε σκληρά μέσα του ο Καλλίμαχος – για χρόνια και για αιώνες ατέλειωτους: δεν ήθελε να αφήσει τον κόσμο στα χέρια του ελεεινού αρχιδιού. Μα από την άλλη ένιωθε πως κάθε μέρα *γλιστρούσε* όλο και περισσότερο· το να φαγωθεί (να ενταφιαστεί μέσα στη ζωντανή σάρκα) γινότανε μέσα του κάτι πολύ περισσότερο από εμμονή: κυρίευε τον νου του, μην αφήνοντας χώρο για οτιδήποτε άλλο· ήτανε ο μοναδικός σκοπός της ύπαρξής του. Κι έτσι στο τέλος παραδόθηκε στην απόφαση που είχε πάρει γι' αυτόν η ίδια η φύση του – σαν τρεμάμενο φύλλο που επιτέλους το ξεκολλάει ο άνεμος απ' το κλαδί και το παίρνει.

Ζήτησε από τον Τριαρχίδη να τον φάει αυτός – εκεί που είχε φτάσει, σκέφτηκε πως εκείνο το σιχαμερό, εγωπαθές επινόημά του ήταν η μόνη εγγύηση πως ο *ζωντανός τάφος* του θα ήταν αιώνιος. Ο Τριαρχίδης έκανε τον έκπληκτο – αλλά, βέβαια, αν το ήθελε ο Κάπα, είπε τάχα περίλυπος, η επιθυμία του Πατέρα ήταν γι' αυτόν διαταγή… Ο Καλλίμαχος κατάπιε την αηδία του για την ολοφάνερη υποκρισία (ούτε καν την ώρα που του μιλούσε δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά του ο Ταυ) και κανόνισε τις λεπτομέρειες: θα έπινε αίμα από την καρδιά του Χταποδιού της λίμνης Αρντί –το χειρότερο δηλητήριο που υπήρξε ποτέ– και μετά ο Τριάρ θα τον έβαζε μέσα στο κερκυραϊκό μέλι· και επί τριάντα μέρες θα τον έτρωγε ολόκληρο, από την κορυφή ως τα νύχια…

Και πράγματι, τη συμφωνημένη μέρα, ο Μέγας Επινοητής του Κόσμου πήρε το τρομερό φαρμάκι και πέθανε. Ο Τριαρχίδης τήρησε τη συμφωνία στο ακέραιο – όχι βέβαια από ηθική (ποιος την έχασε για να τη βρει αυτός) αλλά από φόβο, μην τυχόν ο Καλλίμαχος αναστηθεί: τον έβαλε στο μέλι και επί τριάντα μέρες τον έτρωγε. Και μόλις τέλειωσε και με τα δάχτυλα των ποδιών, αναστέναξε με ανακούφιση: ήταν απαίσιο το

κρέας του χταποδανθρώπου, μα ένας άνθρωπος, έστω και επινοημένος, μπορεί να αντέξει πολλά για να εκπληρώσει το όνειρό του. Το μόνο που είχε απομείνει από τον Κάπα ήταν μια δυσάρεστη ανάμνηση στον οισοφάγο – που κι αυτή έσβηνε σιγά σιγά.

Έτσι βγήκε από τη μέση ο Καλλίμαχος – κι αυτή είναι η μόνη αλήθεια (ό,τι άλλο ακούστηκε, ήτανε φύκια του αλητήριου). Και ο Ταυ απέμεινε ο μοναδικός επινοητής στον κόσμο, πλέον παντοδύναμος κυρίαρχος όλων των επινοημένων πλασμάτων και όλου του χρόνου.

ΔΕΙΛΙΝΟ 298°
Το όνειρο του Τριάρ

Ένα βράδυ, πολύ μετά που ο Τζόις έφαγε τη φάλια του Ταυ και θάφτηκε μέσα στη γη, ο Τριάρ είδε ένα όνειρο. Πως ήρθε ο γυαλιάς πάνω από το κρεβάτι του και εκείνος (ο Τριαρχίδης δηλαδή) εξακολούθησε να κοιμάται. Κάποτε ο Τζόις, αφού τον κοίταξε για κάμποση ώρα, έσκυψε και τον φίλησε στο μέτωπο. Κι έπειτα απομακρύνθηκε χωρίς να του γυρίσει την πλάτη, σαν να αιωρούνταν.

Νομίζω ότι μπορείς να φανταστείς πώς ξύπνησε ο Ταυ.

ΔΕΙΛΙΝΟ 299ο
Έτσι τέλειωσε η κατσαρίδα

Η κατσαρίδα, που ήταν κάποτε ο Γκρέγκορ Σάμσα, δεν πέθανε πληγωμένη θανάσιμα από το μήλο που της πέταξε ο Πατέρας. Ένα μήλο, όσο σκληρό, όσο κόκκινο κι αν είναι, δεν μπορεί να σκοτώσει μια κατσαρίδα· ως γνωστόν, οι κατσαρίδες επιζούνε σε κάθε συνθήκη, ακόμη και στο πυρηνικό ολοκαύτωμα και σε κάθε άλλη παρόμοια καταστροφή.

Αλλιώτικη ήταν, λοιπόν, η συνέχεια για *εκείνον* (ή *εκείνο*) που κάποτε ήταν ο Γκρέγκορ. Γιατί όταν ξύπνησε μεταμορφωμένος σε πελώριο έντομο και συνειδητοποίησε τι του είχε συμβεί, ένα άγριο συναίσθημα πληρότητας τον κατέκλυσε, θαρρείς πως μαζί με το σώμα του εντόμου τού είχε δοθεί και κάτι σαν επιφοίτηση: πλέον ήξερε πως η ύπαρξη είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από τις ηθικολογίες γύρω από αυτήν. Έτσι, ούτε θέλησε να κερδίσει την αγάπη των δικών του ούτε προσπάθησε να διαπραγματευτεί τη νέα του υπόσταση. Μονομιάς σκότωσε (κομμάτιασε, πες καλύτερα) όσους ήταν πιθανόν να τον ενοχλήσουν: τους γονείς του, την αδελφή του, τον προϊστάμενό του, τους γείτονες, τους περίεργους περαστικούς. Κι έπειτα, ελεύθερος πια, μπορούσε το απώτατο όνειρό του: να ψάξει τη βαθύτατη υπόγεια σύνδεση των χασμάτων του *βιβλίου*, να δει σε ποιο πηγάδι απολήγουν, σε ποιαν άβυσσο…

Φυσικά, μιλάμε για *το βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*: η πελώρια κατσαρίδα, ως ένα πλάσμα που πρώτα είχε ονειρευτεί τη φύση του και στη συνέχεια την απέκτησε, πλέον αφιερώθηκε στο βιβλίο που ένιωσε πως την ελευθέρωσε. Πλέον γι' αυτή, οι σελίδες του ήταν ο μόνος *αληθινός κόσμος*. Άρχισε να τις διαβάζει βαθιά, αργά, παλεύοντας πίσω από την κάθε λέξη, την κάθε άνω τελεία, κάθε παύση και κάθε ανάσα, να βρει την τρομερή αλλη-

λουχία των μυστικών σπασμών του κόσμου. Ήταν η μοναδική καθημερινή του ενασχόληση: δεν έβγαινε από το σπίτι, δεν είχε νου για τίποτε άλλο. Μια φιλεύσπλαχνη γειτόνισσα –που όλοι οι υπόλοιποι την έλεγαν τρελή, μα η ίδια επέμενε πως πρέπει να αγαπούμε το καθένα από τα πλάσματα, και ιδίως τα τέρατα– ερχότανε μια φορά την εβδομάδα, του έβαζε γάλα σε έναν κουβά, ίσα για να επιβιώνει, και του συγύριζε κάπως το σπίτι. Κι *εκείνος* (ή *εκείνο*, πες, δεν θα τα χαλάσουμε), απόλυτα βολεμένος σε αυτήν την κατάσταση, συνέχιζε αφοσιωμένος το έργο του, χωμένος μες στο *άτιμο βιβλίο*.

Ώσπου κάποτε ήρθε η μέρα (ή η νύχτα;) που έλυσε και τον τελευταίο διανοητικό κόμπο, που έσπασε και την τελευταία αινιγματική σφραγίδα, που αποκρυπτογράφησε και το τελευταίο κειμενικό παλίμψηστο. Είχαν περάσει αρκετά χρόνια, αλλά το είχε καταφέρει: είχε βρει την αλληλουχία του μαγικού βιβλίου, είχε βυθομετρήσει την άβυσσο, είχε βρει το νόημα της ζωής, ήξερε πια τι σημαίνει ο κόσμος… Ναι, η πελώρια κατσαρίδα είχε γίνει πλέον η Σοφή Κατσαρίδα· αρκούσε να καταγράψει τις ανακαλύψεις της, για να γίνει ο πιο μεγάλος ευεργέτης της ανθρωπότητας: ένα σιχαμερό έντομο μπορούσε να περιγράψει την *άβυσσο του κόσμου*, να αλλάξει τη μοίρα του ανθρώπινου είδους. Μα όλα αυτά ήταν ασήμαντα για την κατσαρίδα μας· το μόνο που την ενοιαζε ήταν να βρει τον τρόπο να φτάσει στην άβυσσο που είχε ανακαλύψει.

Ως γνωστόν, το *βιβλίο* έχει για σένα δώρα, αν το καλοφροντίσεις. Το ίδιο βράδυ εκείνης της στερνής ανακάλυψης, η Σοφή Κατσαρίδα κοιμήθηκε με τα *χλωρά διαμάντια* στην αγκαλιά της (σε *ό,τι* μπορείς να φανταστείς για αγκαλιά της, τέλος πάντων). Και μέσα στον ύπνο της είδε όνειρο: ονειρεύτηκε πως κάποια γράμματα στις σελίδες του *βιβλίου* ήτανε χ ά σ μ α τ α και πως η ίδια ήταν ένα μ ι κ ρ ό ε λ ά χ ι σ τ ο σ κ ο υ λ ή κ ι που γυρνούσε γύρω τους ψάχνοντας δίοδο· κάποτε, κατάφερε να χωθεί στην ουρά ενός *ξι*… Πλέον αρκούσε να αφεθεί και να γλιστρήσει στην τρομερή άβυσσο που είναι πίσω από τις λέξεις και το *βιβλίο*…

Τα άλλα, τα φαντάζεσαι: το επόμενο πρωί, πράγματι, η πελώρια κατσαρίδα ξύπνησε μεταμορφωμένη σε ένα ελάχιστο σκουλήκι, που δεν το έπιανε καν η ματιά σου, πάνω στο ανοιχτό *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών*. Κι άρχισε να σέρνεται σιγά σιγά πάνω στη σελίδα, πηγαίνοντας να βρει το *ξι*, να μπει μέσα του, να γλιστρήσει στο *τέλος*…

Εκείνη την ώρα μπήκε μέσα η σπλαχνική γειτόνισσα, να φέρει το γάλα και να κάνει το βδομαδιάτικο συγύρισμά της. Όταν είδε πως η πελώρια κατσαρίδα δεν ήταν εκεί, σκέφτηκε πως είχε βγει έξω· ιδιαίτερα ανήσυχη (όσο να πεις, είχε δεθεί με το πελώριο έντομο που φρόντιζε τόσα χρόνια), αποφάσισε να την περιμένει να γυρίσει. Μέσα στη νευρικότητά της άρχισε να τακτοποιεί μηχανικά το δωμάτιο· μόλις είδε το *βιβλίο* ανοιχτό, το έκλεισε μονομιάς, δίχως να σκεφτεί να προσέξει το παραμικρό. Φυσικά, το έλιωσε το σκουληκάκι – το έλιωσε οριστικά και αμετάκλητα, τι να λέμε…

Έτσι τέλειωσε *εκείνος* (ή *εκείνο* – εκφράσου ελεύθερα, δεν έχει και τόση σημασία) που ήταν κάποτε ο Γκρέγκορ Σάμσα και που μεταμορφώθηκε πρώτα σε πελώρια κατσαρίδα κι έπειτα σε ελάχιστο σκουλήκι. Και κατέληξε να συνθλιβεί ακριβώς εδώ, μέσα σ' αυτό το βιβλίο και σ' αυτή ακριβώς τη σελίδα, να γίνει μια μικρή μουντζούρα σε μιαν άκρη, ένα ακατανόητο υπόλειμμα ανάμεσα στις λέξεις.

ΔΕΙΛΙΝΟ 300ο
Η τελευταία γλειψιά

Άκου τι έγινε: όταν καρατομήθηκε η Αντουανέτα, ο Σανσόν δεν έδειξε το κεφάλι της στον κόσμο – να προφέρει την τελευταία της λέξη, την τελευταία λέξη κάθε αποκεφαλισμένου. Αντίθετα με ό,τι περίμενε το πλήθος που παραληρούσε, εκείνος πήρε το κεφάλι απ' το καλάθι στο ένα του χέρι και με το άλλο σήκωσε τα φουστάνια της Αυστριακιάς… Ακόμη και τη στερνή της ώρα, τα σκέλια της γκαβλιάρας ήταν πλημμυρισμένα στα χύσια – τα μπλε μέλια κυλούσαν στα μπούτια της. Τότε ο δήμιος έχωσε το πρόσωπό της στο φοβερό μουνί της – αντί να προφέρει τη στερνή λέξη, ας χαιρόταν μια τελευταία γλειψιά…

Και λένε πως αυτό το μεταθανάτιο γλειφομούνι τού το ζήτησε η ίδια τού Σανσόν όταν τάχα σκόνταψε πάνω του, λίγο πριν γονατίσει στην γκιλοτίνα. Πως του είπε ότι είναι κρίμα κι άδικο να έχει γλυκαθεί όλη η Γαλλία (κι όλη η ανθρωπότητα) από το μουνί της, κι εκείνη να μη γευτεί ούτε μια στάλα από το καυτό μπλε μέλι, έστω και μετά θάνατον.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 301ο
Μάταιο δώρο

Τον Δεκέμβριο του 1954, ο Μπόρχες έβγαλε ο ίδιος τα μάτια του και τα έστειλε με τη Χρονομηχανή στον δεκάχρονο Προυστ. Ήθελε να του κάνει ένα ακριβό δώρο – να δει αν ύστερα από τέτοια λιχουδιά θα είχε μυαλό να γράφει για τα μαντλέν τα βουτηγμένα στο τσάι.

Μάταιος κόπος: η μητέρα του μικρού Προυστ βρήκε τους βολβούς στην κουζίνα της μια μέρα του Νοεμβρίου του 1881. Ενθουσιασμένη από το θεόσταλτο δώρο, τους έβαλε στον φούρνο και ετοίμασε τη μους σοκολάτας. Το σπίτι μοσχοβόλησε όταν έβγαλε τα μάτια από τον φούρνο και τα περιέχυσε με τη μους· το προφιτερόλ ήταν έτοιμο. Μα τότε η Ζαν Προυστ, λιγωμένη από το προφιτερόλ που έφτιαξε, δεν μπόρεσε να κρατηθεί: έπεσε με τα μούτρα και το έφαγε ολόκληρο. Μέχρι και το μπολ έγλειψε – τόσο της άρεσε.

Έτσι έμεινε ο μικρός Μαρσέλ δίχως γλυκό εκείνο το απόγευμα. Κι ο τυφλός Μπόρχες γύρευε επίμονα να του διαβάζουν κάθε πρωί τις κρίσιμες σελίδες. Και άκουγε ξανά και ξανά για τα μαντλέν τα βουτηγμένα στο τσάι, μην πιστεύοντας στ' αφτιά του…

Δ ΕΙΛΙΝΟ 302ο
Shoah

Ο Κάφκα φαντάστηκε το Ολοκαύτωμα. Δεν του ήταν δύσκολο: αυτός είχε επινοήσει τον Λάβκραφτ που φαντάστηκε τον Χίτλερ, αυτός είχε επινοήσει τον *Φρόιντ* (που επινόησε τον Μωυσή, άρα και ολόκληρο τον εβραϊσμό). Ως εκ τούτου, το είχε στα χέρια του το τυφλό γεγονός – και το μόνο που έμενε ήταν, αλίμονο, να το αφηγηθεί, να το βγάλει στο φως.

Την ώρα λοιπόν που φανταζόταν το αδιανόητο θανατικό, κατάλαβε πως έπρεπε να σταματήσει να φαντάζεται, πως υπάρχουν μερικά πράγματα τα οποία δεν πρέπει να τα φανταζόμαστε. Μα την ίδια στιγμή μια βαθιά δύναμη, πιο βαθιά από τη φρίκη του, τον έσπρωχνε (θαρρείς τον *πήγαινε* από μόνη της) στο τέλος.

ΔΕΙΛΙΝΟ 303ο
Ο Όλεθρος του Φλεβοτόμου

Λένε πως όταν ο Φλεμποτόμο τρύπησε την πρώτη φλέβα, εκείνο το χάραμα στο Κάμπο ντι Μουρικίνο της Νάπολης, φώναξε: Να αγαπάτε τον εαυτό σας. Ήταν ο *Όλεθρος*. Όλοι ορκίζονται πως δεν έγινε ποτέ. Πως ήταν/είναι/θα είναι κάτι που βγήκε από τον νου. Σαν γρύπας από την πέτρα της εκκλησίας. Κάτι *που βγαίνει*. Και πιτσιλάει. Άρα ένας κακός αδένας – μια αρρώστια. Ή: μια απάτη των αισθήσεων. Ή: μια απατεωνιά των χρονικογράφων. Μια ιστορία με ούλτρα αποφορά για τον λαουτζίκο. Κάτι που γιατρεύεται.

Το βράδυ πλαγιάζουμε: ο Όλεθρος συνέβη. Εκεί στις φαρδιές ωμοπλάτες. Όλοι το ξέρουν: συνέβη. Οι μαρτυρίες είναι αντικρουόμενες, οι αιτίες συγκεχυμένες. Άλλοι είπανε πως η αιτία ήτανε εκείνη η *ραμμένη γυναίκα*. Πλησιάζει. Όλο πλησιάζει σαν μελλοντική Αποκάλυψη. Άλλοι πάλι είπαν για το *Σχέδιο* – μπλέξανε και τον Φρειδερίκο και τους Κάτω. Ο Όλεθρος συνέβη.

Τα γεγονότα: Ο Φλεβοτόμος μπήκε στη Νάπολη. Ντυμένος με τον μαύρο μανδύα και *το ασαφές πρόσωπό του να λάμπει*. Τον Φεβρουάριο του 1251. Ο κόσμος, αλαλάζοντας, μαζεύτηκε στο Κάμπο ντι Μουρικίνο να τον στέψει βασιλιά. Εκείνος έβγαλε χρυσή βελόνα και άρχισε να τρυπάει. Και δεν τρυπούσε την *καλή φλέβα*. Τρυπούσε τη *φλέβα της πείνας*.

Άραγε, πόσοι τρυπήθηκαν εκείνη τη μέρα; Ίσως χίλιοι – ίσως και περισσότεροι. Χιλιάδες χρόνια αναμονής άπλωσαν στον αέρα. Ο αγέρας ξάναψε τα μάγουλα. Τα μάτια γύρισαν να συναντήσουν άλλα μάτια. *Συναντιόμαστε επιτέλους,* λένε πως σκέφτηκε ο Στέφανος τη μέρα που είδε τη ραμμένη γυναίκα.

Μετά έγινε αυτό που έγινε. Οι άνθρωποι πεινούσαν ελεύθερα. Πες το να γεμίσει το στόμα σου: *Ε λ ε ύ θ ε ρ α*. Έλαμψε ο κόσμος – και ελευθερία απλώθηκε στην πόλη. Η πρώτη δαγκωνιά – οι πρώτες δαγκωνιές. Βαθιά μέσα. Αίματα που πετιόντουσαν. Φλέβες που ρουφιόντουσαν. Ολόγλυκο κρέας. Έτοιμο.

Σε τρεις ημέρες αφανίστηκε ολόκληρη η πόλη. Οι χίλιοι *ελευθερωμένοι* έφαγαν τους υπόλοιπους. Κι έπειτα άρχισαν να αλληλοτρώγονται οι ίδιοι. Κάποιοι έφυγαν για να χορτάσουν στα γύρω χωριά – κάποιοι για πιο μακριά. Ο ένας με τον άλλον αγαπιούνται οι άνθρωποι. Υπερισχύει η αγάπη του πιο πεινασμένου. *Προ πάντων η αγάπη,* αυτό σκέφτηκε ο Στέφανο Φλεμποτόμο όταν αγκάλιασε το πτώμα της ραμμένης γυναίκας.

Μέσα σε τρία εικοσιτετράωρα η Νάπολη έγινε ένα σκέλεθρο δίχως ανθρώπους. Καθώς το νέο ταξίδευε με ταχύτητα αστραπιαία στις διάφορες πολιτείες, όχι λίγοι θυμήθηκαν την προφητεία που ο Φιλόστρατος απέδωσε στον Απολλώνιο τον Τυανέα: «*Από τη Νέα Πόλη θα αρχίσει το τέλος του κόσμου.*» Και θα είναι μόνο η αρχή, έλεγαν.

Πράγματι, ήταν μόνο η αρχή. Μέσα στα επόμενα επτά χρόνια ο Φλεμποτόμο θα γυρνούσε την Ευρώπη και τη Μεσόγειο και τα πέρατα του κόσμου. Όπως θα γυρνούσε ένας Ερχόμενος. Ένας ελευθερωτής – *ο Μ έ γ α ς Ε λ ε υ θ ε ρ ω τ ή ς τ η ς Φ ρ ί κ η ς*. Κι όσοι τρυπιόντουσαν από τη βελόνα του, γίνονταν ο καθένας τους κι ένα Θηρίο. Τα δόντια έχουν βούληση· Ελευθερία.

Τα χρονικά είναι λειψά· κάποιος ισπανός καλόγερος συνέταξε κατάλογο τετρακοσίων ογδόντα οχτώ πόλεων όπου ο Φλεβοτόμος τρύπησε φλέβες της πείνας: Ρώμη, Σιένα, Φλωρεντία, Μπολόνια, Μιλάνο, Βερόνα, Μασσαλία, Παρίσι, Λονδίνο, Εδιμβούργο, Πράγα, Μόσχα, Βελιγράδι, Κωνσταντινούπολη, Αθήνα, Χάνδακας, Αλεξάνδρεια, Δαμασκός, Ιερουσαλήμ, Αλγέρι, Σεβίλλη, Κόρδοβα και τόσες άλλες. Ο επικείμενος ερχο-

μός του έγινε η μεγαλύτερη απελπισία της Ιστορίας. Οι άνθρωποι γύρευαν να πεθάνουν πριν έρθει να ελευθερώσει τις φλέβες ο Φλεβοτόμος. Στη Γένοβα οι μανάδες πέταξαν τα παιδιά τους στη θάλασσα, για να μην τα φάνε οι πατεράδες. Στη Θεσσαλονίκη βρήκε την πόλη αδειανή – καθώς όλοι οι κάτοικοι αυτοθανατώθηκαν με δηλητήριο που μοιράστηκε από σπίτι σε σπίτι. Άνθρωποι έπεφταν στα πηγάδια, κρεμιόντουσαν, κρύβονταν σε σπηλιές. Όταν αποβιβάστηκε στη Σικελία, βρήκε μονάχα λιγοστά αποφάγια και μύγες – γιατί είχαν κατέβει οι *ελευθερωμένοι* της Ιταλίας και τους έφαγαν όλους. Δεν μπορείς να φαντασταείς πόσο θα σε αγαπήσω, λένε πως ψιθύρισε ο Φλεμποτόμο στο αφτί της ραμμένης γυναίκας.

Έτσι τέλειωσε ο κόσμος. Οι ελευθερωμένοι φάγανε όλην την Ευρώπη, φτάσανε μέχρι την Κίνα και την άκρη της Αφρικής, περάσανε ωκεανούς και ανακάλυψαν ηπείρους. Οι άνθρωποι ψάχνουνε για τους ανθρώπους. Ακόμη κι αυτοί που κρύφτηκαν στις πιο απόκρημνες σπηλιές, ακόμη κι εκείνοι που κατέφυγαν στα πέρατα του κόσμου και στα ερημονήσια των ωκεανών, φαγώθηκαν μέχρι τον τελευταίο. Από τους πεινασμένους. Τίποτε δεν μπορεί να κρυφτεί από την πείνα. Δεν έμεινε κανένας. Η χόρταση είναι ένα ψέμα – σαν τον Θεό. *Αχ, να μπορούσα να σε χορτάσω*, σκέφτηκε ο Στέφανο Φλεμποτόμο όταν είδε το είδωλό του στον καθρέφτη.

Και μετά ήρθαν οι άλλοι – ή και δεν ήρθε κανένας. Μπορεί να έχει μιαν σημασία για τους *Μεταγενεστέρους*, για τους *Επικείμενους*, για τους *Ματαιωμένους*. Γι' αυτές τις κατηγορίες – αν υπάρχουν σε κάποιο μέλλον, αν υπάρχει το μέλλον. Μα ο *Όλεθρος* είναι φαρδύτερος από αυτό. Ο Όλεθρος χωράει τους ανθρώπους. *Contineo*, αυτή τη λέξη διάβασε ο Φλεβοτόμος, χαραγμένη στο τριχωτό του κεφαλιού της ραμμένης γυναίκας.

Όταν όλα τέλειωσαν, έμεινε μόνος του ο Στέφανος. Σκέφου πως στάθηκε σ' ένα δειλινό. Σ' ένα ηλιοβασίλεμα στη θάλασσα – κι όλο το πέλαγο στα πόδια του. Ήθελε απελπισμένα να γευ-

τεί *κάτι*, να ρουφήξει τον εαυτό του, ν α α γ α π η θ ε ί . Μα ακόμη και εκείνη την ώρα ήτανε βέβαιος πως δεν υπήρχε – πως ήταν μονάχα μια *ονειραπάτη*, το κλεφτό όνειρο ενός ανύπαρκτου εαυτού.

ΔΕΙΛΙΝΟ 304ο
Ο ψόφος του Τριαρχίδη

Ακούς για μιάνα γυναίκα που, και καλά, επινοήθηκε για να κόψει το κεφάλι του Τριάρχιδου… Λένε αηδίες – πώς μπορούσε να τον ζυγώσει τον βρομιάρη μια γυναίκα, έστω και επινοημένη;

Ο Τριαρχίδης πέθανε με τον εξής τρόπο: νεκροζώντανος καθώς ήταν, περίμενε για καμιά κατοσταριά χρόνια στο Κάστρο του Τρεμέιν να ακούσει το μεγάλο μυστικό από τον Patrem Carum. Μα κάποτε δεν άντεξε την αναμονή: ακόμη κι ένα μαύρο σκυλί σαν κι αυτόν δεν αντέχει τα υπερκόσμια μαδριγάλια, νύχτα μέρα… Έτσι, ύστερα από δυο αιώνες που περίμενε στο Κάστρο, ένα σούρουπο έξαφνα αποφάσισε πως το θεϊκό πάναγνο στόρι έπρεπε να λερωθεί κάπως, να βρομίσει, έστω και μιαν ιδέα: με μάτια που έλαμπαν, όρμησε και φίλησε στο στόμα τον Patrem Carum.

Αυτή βέβαια είναι η μία ερμηνεία – πως, και καλά, τζάζεψε από την αγνότητα· η άλλη λέει πως, παρά τα βρομερά του λόγια, κατακτήθηκε από την αγνότητα και προσχώρησε σε αυτήν, πως *και αυτός*, ο σάπιος, εκπλήρωσε την πιο βαθιά, την πιο μύχια ορμή της ανθρώπινης ψυχής: να φιληθεί με τον Πατέρα στο στόμα, γλώσσα με γλώσσα (ή με ό,τι, τέλος πάντων, είχε για γλώσσα εκείνο το ασώματο τέρας του Λεονάρντο – ας πούμε, με μια ψωλή νυχτερίδας).

Μα το τι σκέφτηκε ο Ταυ και το τι δεν σκέφτηκε είναι λόγια και υποθέσεις – το βέβαιο είναι το τι έγινε μόλις ενώθηκε το στόμα του με το στόμα του Πατέρα. Μονομιάς ο αγέρας του κενού ρίπισε μέσα του – μέσα στον νου του, μέσα στην ψυχή του, μέσα στα έγκατά του, μέσα παντού.

Έτσι άδειασε από όλα – δεν του έμεινε μήτε η σκόνη του. Όποιος φιλιέται με τον Θεό, χάνεται – είναι σαν να φιλιέται με το ίδιο το τίποτε.

Και την ώρα που ζύγωνε το στόμα του στο στόμα του απαίσιου τέρατος, πρόφτασε να του ψιθυρίσει: Thus with a kiss I die. Φυσικά το είχε σχεδιασμένο: μ' ένα φιλί πεθαίνω – έβαλε ο καραγκιόζης στο στόμα του τα ιερά τα λόγια. Ακόμη και στον ψόφο του κλέφτης ήτανε, ακόμη και τότε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 305°
Λύθηκε

Το Χταπόδι δεν βρίσκεται πια στην Παναγία των Παρισίων. Όλοι ξέρουν πως τον Μάρτιο του 1933 βγήκε από το καύκαλό του και γλίστρησε στο νερό. Από ποτάμι σε ποτάμι έφτασε μέχρι τον Στρυμόνα· είτε την τελευταία μέρα του Μαρτίου είτε την πρώτη του Απριλίου, μπήκε στο μουνί της Αγίας Ιβάνκας. Επιτέλους, ο Θεός φώλιασε μέσα στην κοιλιά της Μητέρας, και ο κόμπος λύθηκε.

ΔΕΙΛΙΝΟ 306°
Η τελική πείνα

Αυτή είναι η μόνη αλήθεια: η *ανθρωπότητα* τέλειωσε μέσα στην *Προσκύνηση των Μάγων* του Λεονάρντο, το 112ο έτος μετά τη Σύνδεση. Ήταν εκείνο το βράδυ, είκοσι μέρες ύστερα από την εξαφάνιση των Θείων Βρεφών, τότε που το ζωγραφισμένο πλήθος χίμηξε και έφαγε την Παναγία που έστεκε στο κέντρο της εικόνας – τη Μητέρα που λίγες νύχτες νωρίτερα είχε γευτεί πρώτη το φρέσκο κρέας.

Δισεκατομμύρια διασυνδεδεμένοι είδανε τον σπαραγμό τούτης της ανυπόφορης *Προσκύνησης,* μέσα από τα μάτια των τριών σκοπών που είχανε βάρδια εκείνη τη νύχτα απέναντι από τον πίνακα στο Ουφίτσι. Οι ζωγραφισμένοι, οδηγημένοι από την ανείπωτη πλησμονή τους, γρήγορα έχασαν κάθε λογικό όριο: δεν τους ένοιαζε αν δαγκώνουν τη Μητέρα ή τους μπροστινούς τους ή τον ίδιο τους τον εαυτό. Δάγκωναν και ξαναδάγκωναν – αυτό μόνον. Δίχως φυσικά να το καταλαβαίνουν, είχαν φτάσει στο ανώτατο σημείο της ανθρωπιάς: τρώγανε και τρώγοντα σύναμα. Σαν ένα τυφλό έξαλλο τέρας που κομματιάζει τον ίδιο του τον εαυτό…

Τότε ένας από τους τρεις σκοπούς, με δάκρυα στα μάτια για τη μεγαλειώδη στιγμή που ζούσε, όρμησε μέσα στην εικόνα: ήθελε να *μπει*, να δαγκώσει, να γίνει μέρος του τέρατος. Και η εικόνα τον δέχτηκε στα έγκατά της – τον ρούφηξε μέσα της σαν να είχε καμωθεί γι' αυτόν.

Σχεδόν ταυτόχρονα χίμηξαν και οι άλλοι δύο σκοποί – όλος ο κόσμος είδε μέσα από τα μάτια τους την ολέθρια εικόνα να έρχεται κοντά… Τότε έγινε το αδιανόητο: όλοι οι διασυνδεδεμένοι του κόσμου, σε όποια γωνιά της Γης ή του διαστήματος

κι αν βρίσκονταν, μονομιάς ένιωσαν την ίδια ακατανίκητη έλξη: να ενωθούν μέσα στον σπαραγμό της εικόνας, να γίνουν κάτι περισσότερο από αδέλφια, να γίνουν ένα, κάτι τόσο μεγάλο και τόσο ανυπόφορο, κάτι οριστικά ανεπίστρεπτο. Έτσι δόθηκαν μονομιάς μέσα στην εικόνα – όλοι μαζί, δίχως την παραμικρή δεύτερη σκέψη, δίχως την παραμικρή ανάσα. Κι άρχισαν αυτοί οι ασώματοι να δαγκώνουν και να κομματιάζουν τον νοερό τους εαυτό, να γεύονται τη νοερή σάρκα τους, να μυρίζουν το ανύπαρκτο αίμα τους. Μα μπήκανε μέσα – όλοι οι άνθρωποι της Γης σε μια στιγμή. Θαρρείς να έγινε εκείνη η *Προσκύνηση* μια ρουφήχτρα και να τους πήρε όλους μέσα της.

Έτσι τέλειωσε η *ανθρωπότητα*: δόθηκε στην τελική πείνα. Απέμειναν τα συνδεδεμένα σώματα – μα ήταν μόνο σώματα, χωρίς ψυχή, χωρίς συνείδηση, χωρίς τίποτε. Σαν κομμένοι κορμοί δέντρων. Σαν κουφάρια απλωμένα σε ένα μεγάλο κουφάρι.

This is the way the world ended. Κι ό,τι άλλο σού πουν, είναι ψέμα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 307ο
Το τέλος του κόσμου

Δε μ' άκουσες τότε που σου είπα να μη διαβάσεις για το μαύρο χρυσάφι. Ήθελες να μπλέξεις, κι έμπλεξες. Εδώ που έφτασες τώρα, θα διαβάσεις και για το τέλος του κόσμου.

Το μεσημέρι της Πρωτοχρονιάς του 1847, ο Έντγκαρ Άλαν Πόε πέταξε τη Ρουφήχτρα του Νάμορ –ναι, αυτήν που ήταν φτιαγμένη από μαύρο χρυσάφι, φίλε– στα νερά των Νησιών της Σφίγγας, στη Θάλασσα της Καραϊβικής. Και το έκανε όταν η Σφίγγα τού απάντησε πως δεν μπορούν να σμίξουνε ποτέ οι δυο τους, πως δεν μπορούν ποτέ να γίνουνε *une âme et un corps* – πως μπορούν μονάχα να αλληλοφαγωθούν. Τότε ο Πόε πέταξε τη Ρουφήχτρα ψηλά με όλην του τη δύναμη – γνωστά πράγματα σού είναι όλα αυτά… Κι όταν το τρομερό κόσμημα, αφού έφτασε στο μέγιστο ύψος, άρχισε να πέφτει, μήτε ο Πόε άπλωσε το χέρι μήτε η Σφίγγα έβγαλε τη γλώσσα της· το μαύρο χρυσάφι έπεσε στο νερό.

Μέσα σε λίγα λεπτά η Ρουφήχτρα ήπιε όλες τις θάλασσες του κόσμου. Οι ωκεανοί έγιναν ατέλειωτες εκτάσεις στεριάς, γεμάτες πτώματα ψαριών και σκαριά πλοίων, οι ποταμοί ξεράθηκαν. Μόνο ελάχιστες λίμνες απομείνανε στη Γη, εκείνες που δεν συνδέονταν με υπόγεια ρεύματα με νερά ποταμών ή της θάλασσας.

Μα κι αυτές είχανε ζωή λίγων ωρών πια: μετά τον αφανισμό των θαλασσών, η θερμοκρασία της Γης ανέβηκε στους εκατόν πενήντα βαθμούς Κελσίου. Πολύ σύντομα τα ελάχιστα εναπομείναντα νερά εξατμίστηκαν, κι οι άνθρωποι πέθαναν, το ίδιο και όλα τα ζώα και τα πουλιά και τα έντομα, τα φυτά μαράθηκαν, τα δέντρα ξεράθηκαν και κάθε άλλη μορφή ζωής αφανί-

στηκε ολοκληρωτικά – κι απλώθηκε η παντοτινή βασιλεία του Θανάτου.

Έτσι τέλειωσε η ανθρώπινη Ιστορία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 308ο
Η τελική χυσιά

Όταν η *** έκοψε το κεφάλι του Τριαρχίδη, μονομιάς χάθηκαν όλα τα αβατάρια που εκείνος είχε φτιάξει – δηλαδή άδειασε ολόκληρος ο κόσμος.

Έτσι η *** έμεινε μονάχη και παντέρημη στην αδειανή Γη. Έχοντας εκπληρώσει τον σκοπό για τον οποίο επινοήθηκε και καθώς δεν είχε τι άλλο να κάνει, άρχισε να μαλακίζεται· η ανάγκη για ηδονή βρίσκεται στην ασυνείδητη ρίζα της κάθε ύπαρξης. Φυσικά, μαλακίστηκε με την ανάμνηση της μοναδικής εμπειρίας που είχε μέχρι τότε, και η οποία δεν ήταν άλλη βέβαια από την πράξη του αποκεφαλισμού του Τριαρχίδη. Η ανάμνηση του κομμένου κεφαλιού του, του αίματός του που πετιότανε, της γλώσσας του που έγλειψε για στερνή φορά τα χείλια του, κυρίως η ανάμνηση του βλέμματός του το οποίο βυθίστηκε μέσα της την ώρα που πάγωνε, πυροδότησαν ανεξέλεγκτα τη φαντασία της και την οδήγησαν σε έναν πραγματικά τρομερό και ανεπανάληπτο οργασμό, τον μεγαλύτερο –και συνάμα τον τελευταίο– της Ιστορίας.

Ήταν τόση η ένταση εκείνου του οργασμού, ώστε το μουνί της έγινε μια ρουφήχτρα και ρούφηξε μέσα της τα πάντα – ακόμη και εκείνην την ίδια, που έχυνε.

Έτσι χάθηκε εκείνη η ***: αφανίστηκε μέσα στον γκαβλωμένο εαυτό της… Κι ο κόσμος τέλειωσε όπως είχε ξεκινήσει: με μια χυσιά – μ ε μ ι α τ ε λ ι κ ή χ υ σ ι ά .

ΔΕΙΛΙΝΟ 309ο
Το χώνεμα του Πατέρα

Ο Pater Carus τέλειωσε στις 16 Νοεμβρίου του 1922: για την ακρίβεια, χωνεύτηκε μες στο μουνί της Καλλιφωνης Ιβάνκας εκείνο το σούρουπο που τη φώναξε στο σπίτι του ο ετοιμοθάνατος Προυστ για να του τραγουδήσει το Vissi d' arte. Ήμουν μπροστά και ξέρω – συμμετείχα.

Γιατί όταν η Ιβάνκα τραγούδησε με το μουνί της την άρια, ο Προυστ πράγματι ψιθύρισε: «Αχ, μακάρι να τέλειωνε ο Pater Carus χωνεμένος σε ένα τέτοιο μουνί.» Μα στη συνέχεια (κι αυτό δεν σ' το είπανε) μου έκανε νόημα να σηκώσω το βελούδινο κάλυμμα που σκέπαζε το κοντό τραπεζάκι: κι από κάτω φάνηκε ο Pater Carus.

Γιατί, παρά τα όσα λένε, ο Προυστ όντως πήγε στη Βαρκελώνη, τον Αύγουστο του 1899, για να ξεφορτωθεί το ασώματο τέρας – μα εν τέλει ποτέ δεν το έδωσε στον Γκαουντί (και, κατά συνέπεια, φούμαρα ήσαν και τα υπόλοιπα: ο Αγαπημένος Πατέρας ποτέ δεν έφτασε στα χέρια μήτε του Νταλί, μήτε του Μπόρχες, μήτε κανενός τριάρχιδου). Βλέπεις, την τελευταία στιγμή ο Μαρσέλ είχε συμπονέσει τον καψερό Patrem που τραγουδούσε τα υπερκόσμια μαδριγάλια και αποφάσισε να αναλάβει τις ευθύνες του: να τον κρατήσει κοντά του, να βρει έναν τρόπο να τον βοηθήσει να χαθεί.

Και μόλις άκουσε το Vissi d' arte απ' το μουνί εκείνης της τρομερής αρτίστας, διαλύθηκαν κι οι τελευταίοι του ενδοιασμοί: ο μόνος αληθινός Θεός θα χωνευόταν μέσα στο μουνί της Ιβάνκας (προφανώς είχε ακούσει και για τον Απολινέρ – τίποτε δεν ξέφευγε από τον Προυστ). Τα υπόλοιπα ήταν δική

μου δουλειά: σήκωσα το φριχτό αποτρόπαιο κεφάλι και το πήγα στην Ιβάνκα: «Κυρία, θαρρώ πως έχει την ανάγκη σας», της είπα. Δεν μου απάντησε – μα πήρε το κεφάλι στα χέρια της και μ' ένα νεύμα της με πρόσταξε να κάνω πέρα.

Τα υπόλοιπα έγιναν όπως τα φαντάζεσαι: εκείνη έβαλε το φριχτό κεφάλι ανάμεσα στα πόδια της και άρχισε να τα κλείνει. Κανείς μας δεν άντεξε να δει παραπάνω. Ωστόσο και οι πέντε (ο ξαπλωμένος Μαρσέλ, η Σελέστ, ο Οντιλόν, ο Ρομπέρ κι εγώ) το ξέραμε πως ζούσαμε τη μεγαλύτερη στιγμή της ανθρώπινης Ιστορίας. Γιατί εκείνο το σούρουπο της 16ης Νοεμβρίου του 1922, στο δωμάτιο του ετοιμοθάνατου Προυστ στο Παρίσι, η Ιβάνκα Πράχου χώνεψε μέσα στο ολόμαυρο μουνί της το ασώματο τέρας του Λεονάρντο ντα Βίντσι, το οποίο ζωντάνεψε ο Αλαστράν, τον Patrem Carum, τον μοναδικό αληθινό Θεό, τον Υπερούσιο, τον Υπεραίτιο, τον Υπερτέλειο, τον Προορισμένο να χαθεί.

ΔΕΙΛΙΝΟ 310°
Ο Αόμματος ήταν

Κοίτα, ο Αόμματος, ο φριχτότερος δολοφόνος των καιρών του ανθρώπου, ήταν ο ίδιος ο ***. Τον έβγαλε ο Ιούλιος Λινουάρ μέσα από την Ιερή Λόγχη (του την είχε δώσει ο Όσκαρ Ουάιλντ, προδιαγράφοντας άθελά του και το δικό του τέλος), στις 5 Φεβρουαρίου του 1895, προφέροντας τη μυστική λέξη που ξανασαρκώνει την ύπαρξη. Και τον ζωντάνεψε στο πτώμα ενός ανθρώπου, ο οποίος είχε γεννηθεί χωρίς μάτια και με υπερμέγεθες κεφάλι – τον είχαν μαζέψει από κάποια μακρινή ολλανδική αποικία για να τον πουλήσουν σε συλλέκτες τεράτων. Μα η αγοραπωλησία δεν φτούρησε, καθώς ο τερατόμορφος άνθρωπος πέθανε από τύφο, μόλις το καράβι που τον μετέφερε έφτασε στο Άμστερνταμ. Κι όταν ο Λινουάρ είδε το κουφάρι του στο Κέντρο Πτωμάτων των Άμστερνταμ (όπου γύρευε σώμα αντάξιο ενός Μεσσία), σκέφτηκε: Να κι ένα κουφάρι κατάλληλο για τον ***.

Και μετά έγινε ό,τι έγινε: ο *** βγήκε έξω ως *Αόμματος* και άρχισε να σφάζει και να θερίζει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 311ο
Ο Αχιλλέας απέγινε

Κανείς δεν ξέρει –ή κανείς δεν θέλει να πει– τι απέγινε ο Αχιλλέας σαν έμεινε χωρίς το πλαδαρό ψωλάκι του – τότε που του το 'κοψε η Βρισηίδα με τα δόντια κι εκείνο γίνηκε φαρμακερό φιδάκι και αφάνισε και τους Έλληνες και τους Τρώες…

Μάθε, λοιπόν, τι απέγινε: ήρθανε και τον πήρανε. Οι Οάο. Περίμενε σαν χαμένος στην ακροθαλασσιά, να ξετελειώσει το θυμωμένο φιδάκι με την Τροία και τις γύρω πόλεις, να έρθει η Βρισηίδα, να φαρμακωθεί κι αυτός – να ξεμπερδεύονταν… Τότε έστειλαν τη χρονοτρύπα οι φίλοι μας και τον ρούφηξαν.

Γιατί τον είχανε ανάγκη τρελή τον Αχιλλέα οι Οάο: από κείνον κρέμονταν η ζωή και ο θάνατός τους… Βλέπεις, τριακόσια χρόνια μετά τη Σύνδεση, είχε ξαμοληθεί στον πλανήτη τους ο πεινασμένος Τριαρχίδης (αυτός που οι ίδιοι προγραμμάτισαν για βλάκα και πεινάλα) και τους έτρωγε όλους, τον ένα μετά τον άλλον. Ή θα αφανίζονταν, λοιπόν, οι πεντανόστιμοι οι Οάο ή θα έκαναν κάτι…

Το σχέδιό τους ήταν της απελπισίας: σκέφτηκαν πως, αν πέθαινε ο Καλλίμαχος, αφότου επινόησε τους Οάο και πριν επινοήσει τον Τριαρχίδη, τα προβλήματά τους θα λύνονταν· κι εκείνοι θα υπήρχαν, και ο εξολοθρευτής τους ποτέ δεν θα ερχόταν πεινασμένος στον πλανήτη τους (με τα ψευταρίκια της τυφλής σουπιάς σπαρμένα στον ηλίθιο νου του). Άρα, αν κάνανε τη δουλειά με τον Κάπα, καθάριζαν. Στείλανε, λοιπόν, τη χρονοτρύπα, πήραν τον Αχιλλέα και του βάλανε φάλιες: ο Κάπα, και όχι η Θέτιδα, τον επινόησε με σκουληκοψωλάκι – για όλην την ξεφτίλα του έφταιγε αποκλειστικά εκείνος ο απαίσιος χταποδάνθρωπος. Κι έπειτα τον ξεβράσανε στην Αλεξάνδρεια, τον

κατάλληλο χρόνο – και κάνανε την προσευχή τους να πιάσει.

Και πράγματι: ο Αχιλλέας πήγε με το μάτι γυρισμένο στο Μουσείο κι άρχισε να κόβει όποιον έβρισκε μπροστά του – αφού προηγουμένως ρώταγε πού ήτανε ο Κάπα. Και σιγά σιγά τον ζύγωνε τον Μέγα Επινοητή όλων μας, αφήνοντας πίσω του ένα αληθινό mess: συκώτια και σπληνάντερα και σωθικά που λαχτάριζαν…

Φυσικά, τα ουρλιαχτά και οι θρήνοι από το ανείπωτο θανατικό πολύ γρήγορα απλώθηκαν σ' όλο το Μουσείο – και φτάσανε βέβαια και μέχρι το δώμα του Καλλίμαχου… Πολύ γρήγορα ο Μέγας Επινοητής κατάλαβε τι γινόταν και τι θα γινόταν – και έπαιξε το τελευταίο του χαρτί: κλειδαμπαρώθηκε στο κελί κι ενώ ακούγονταν όλο και δυνατότερα (άρα όλο και κοντύτερα) τα ουρλιαχτά όσων έσφαζε ο γιος του Πηλέα, εκείνος άρχισε να γράφει: *Μήνιν άειδε, θεά, Πηληϊάδεω Αχιλήος* και τα υπόλοιπα… Ήταν γρήγορος γραφιάς, ο γρηγορότερος των αιώνων… Όταν ο σούπερ terminator έφτασε έξω από την πόρτα του, δεν ήταν πια ο περίγελος, ο σκουληκοψώλης που του 'φαγε το γαριδάκι η Βρ. – ήταν ο Αχιλλέας με την ψωλάρα των δύο σπιθαμών, ο οποίος έσκιζε στα δυο αγόρια και κορίτσια (*Πατρόκλους* και *Βρισηίδες*) και ό,τι άλλο βρισκόταν στον δρόμο του… Τώρα πλέον η ζωή ήταν για κείνον: τι λόγο είχε να σκοτώσει τον χταποδάνθρωπο γραφιά;

Έτσι τη γλίτωσε ο Καλλίμαχος, καθώς και όλοι όσοι επινοήθηκαν έκτοτε από κείνον – ανάμεσά τους φυσικά κι ο Τριαρχίδης. Κι έτσι την πάτησαν οι Οάο παρά το ούλτιμο κόλπο τους και κατέληξαν στο στομάχι του πεινάλα, τον οποίο οι ίδιοι προγραμμάτισαν… Κι ο Αχιλλέας απέγινε αυτός που όλοι ξέρουμε. Ναι, όπως τ' ακούς: α π έ γ ι ν ε …

ΔΕΙΛΙΝΟ 312ο
Η απόφαση του Πιέρο

Ο σοφός κροκόδειλος Πιέρο ντε λα Φραντζέσκα έφτιαξε ένα νόγκι ασύλληπτο, ένα αλφάδι τρελό, μια μαγεία αδιανόητη, που έκανε σκόνη τα άλλα νόγκια. Ακόμη και τα *χλωρά διαμάντια* του Ταυ ήσανε μια χαζονούλα μπροστά του – κι ας ζούσε κι ο ίδιος ο Πιέρο μέσα σ' αυτά…

Γιατί, αν και επινοημένος, ο Πιέρο φαντάστηκε ένα Παιχνίδι που μήτε ο Καλλίμαχος μπορούσε να το διανοηθεί μήτε ο Τριαρχίδης… Και μην υποτιμήσεις ποτέ σου *πειραγμένο* κροκόδειλο: σκέψου μονάχα πως μέσα στο νόγκι του ο χρόνος δεν πήγαινε σε μήκος (ή σε ύψος), όπως εδώ, αλλά *σε βάθος* – πάλεψε να το νιώσεις αυτό, κι ας μην το καταλαβαίνεις. Κι ακόμη, σκέψου πως οι ώρες, οι καιροί, τα χρώματα, οι αισθήσεις, τα ζυγώματα, τα συναισθήματα ήταν απείρως δυνατότερα από κείνο το οποίο μπορούμε να φανταστούμε – πως ο κόσμος αποκαλυπτόταν παλλόμενος και υγρός, δοσμένος στην απόλυτη αρμονία της ασταμάτητης ορμής. Και πως μέσα σ' αυτόν τον κόσμο η συνείδηση του κάθε παίκτη ξεκινούσε ως ένα ανύπαρκτο σημείο και διαστελλόταν από αχαλίνωτη ανθρωπιά, ώσπου στο τέλος έσκαζε – σε μια στιγμή ανεπανάληπτης έντασης, σαν συμπαντικός οργασμός (φαντάσου ό,τι θέλεις εδώ – η λέξη είναι αδειανή).

Τέτοια σπουδαία ο Πιέρο· μα όταν ολοκλήρωσε το τέλειο Παιχνίδι (και τον τέλειο *Κόσμο*) και το τσεκάρισε διπλά και τρίδιπλα, εκεί που ήταν έτοιμος να το ανοίξει για τον κόσμο, και μάλιστα δίχως την παραμικρή φραγή, τ ό τ ε τ ο υ μ π ή κ α ν τ α δ ι α ό λ ι α. Κι ήταν στ' αλήθεια φαρμάκι φριχτό αυτό που χύθηκε στο μυαλό του: πως αν χιούμαγε, λέει, το τσούρμο στο νόγκι του –που θα χιούμαγε, δεν υπήρχε θέμα– θα το γέμιζε με τη σιχαμένη ανθρώπινη μικρότητα, πως οι

άνθρωποι θα βρόμιζαν το τέλειο NOG με σκατά και σάλια και ιδρώτες και κάθε λογής παλινωδία, θα το μόλυναν με την ατέλειά τους, θα του το χαλνούσαν. Και τότε ο σοφός κροκόδειλος Πιέρο ντε λα Φραντζέσκα πήρε την τρομερή απόφαση: θα το άφηνε αδειανό το τέλειο νόγκι, χωρίς ψυχή, χωρίς τίποτε ζωντανό μέσα του, μιαν ακατοίκητη τελειότητα που θα έμενε με τη ζελατίνη της, που δεν θα την βρόμιζε ποτέ και κανένας.

ΔΕΙΛΙΝΟ 313ο
Τα μάτια της Φλογομούνας

Μη χολοσκάς με τη Ρουφήχτρα του Νάμορ, πως τάχα έφερε το τέλος του κόσμου, εκείνη την Πρωτοχρονιά του 1847, όταν ο Έντγκαρ Άλαν Πόε την πέταξε στη Θάλασσα της Σφίγγας και ο κόσμος τελείωσε – άρα κι εσύ είσαι ανύπαρκτος, μια φαντασίωση δίχως υπόσταση… Όλο αυτό είναι ένα παραμύθι. Ό,τι θες μπορεί να πέταξε ο Πόε, όμως εκείνη τη Ρουφήχτρα δεν την πέταξε.

Και δεν την πέταξε για έναν και μόνο λόγο: ποτέ του δεν την έπιασε στα χέρια του. Γιατί τη Ρουφήχτρα την έλιωσε στα 1801 η διαβόητη Φεστιάς Ορσέ, η φοβερή και τρομερή Φλογομούνα. Και την έλιωσε για να φτιάξει ένα ακόμη ζευγάρι μάτια από λιωμένο χρυσάφι και να τα βάλει στη θέση των βγαλμένων ματιών της. Γιατί, ως γνωστόν, μάζευε ζευγάρια μάτια η Φλογομούνα – χιλιάδες ζευγάρια…

Άρα μάθε, επιτέλους, πως υπάρχεις και παραϋπάρχεις – και μην τσιμπάς πως ο κόσμος αφανίστηκε μιάνα παλιά Πρωτοχρονιά του χίλια οχτακόσια τόσο μες στη Ρουφήχτρα του Νάμορ… Κι αν σε ρωτήσουν, πες πως ο Πόε πέταξε ψηλά στον αέρα εκείνο το απομεσήμερο ένα νόμισμα ή ένα δαχτυλίδι ή ένα στερεοποιημένο δάκρυ – ό,τι θες πες, όχι όμως τη Ρουφήχτρα… Και πλέον μπορείς να χαρείς τη ζωή σου ανέμελα – δίχως το βάρος της ανυπαρξίας να σε συντρίβει.

Τον νου σου όμως, μη σε κοιτάξει η Φλογομούνα με κείνα τα μάτια που είναι καμωμένα απ' το μαύρο χρυσάφι. Γιατί τότε θα ευχηθείς να ήσουν στ' αλήθεια ανύπαρκτος…

ΔΕΙΛΙΝΟ 314ο
Mortem tuas

Τον Φεβρουάριο του 1963 ο τυφλός Μπόρχες πήρε στα χέρια του το *βιβλίο* (ξέρεις φυσικά ποιο *βιβλίο*) και *διάβασε* (όπως διαβάζουν οι τυφλοί, μυρίζοντας το μελάνι με τα ρουθούνια τους) εκείνη την ιστορία για το δεξί μάτι του Οκταβιανού – που το ξερίζωσε ο ίδιος ο Αύγουστος κι έπειτα διέταξε να γράψουν πάνω στον βολβό μια τρομερή φράση. Ιδίως μόλις *διάβασε* για τη φράση, πως *κάθε μάτι περιέχει τα δάκρυά του*, ο εξηντατετράχρονος Χόρχε Λουίς δεν δίστασε ούτε στιγμή: μπήκε στη Χρονομηχανή και την έβαλε μπρος· και μονομιάς ξεβράστηκε στη Ρώμη του 13 μ.Χ., στο ανάκτορο του Αυγούστου. Ξέροντας πως το βγαλμένο μάτι βρισκόταν στο δώμα της περισυλλογής του Αυτοκράτορα, δεν δυσκολεύτηκε να το κλέψει και να γίνει καπνός (είναι γνωστό πως οι τυφλοί μπορούν να κλέψουν τα πάντα μέσα στη νύχτα).

Και μόλις έκανε τη δουλειά ο Μπόρχες, αμέσως μπήκε και πάλι στη Χρονομηχανή και γύρισε πίσω, στον Φεβρουάριο του 1963, στο ηλιόλουστο Μπουένος Άιρες. Γεμάτος αδημονία κλείστηκε στο δωμάτιό του και, δίχως καθυστέρηση, με το ξυράφι έβγαλε το ένα από τα δύο τυφλά μάτια του –το δεξί– και στη θέση του έβαλε το αρχαίο μάτι που είχε κλέψει. Και τότε είδε – ω ναι, μέσα από το μάτι του αδάκρυτου Οκταβιανού επιτέλους έβλεπε.

Κι όπως κάθε άνθρωπος που ξαναβρίσκει το φως του, έτσι κι ο Μπ.: πήγε κατευθείαν στον καθρέφτη για να κοιταχτεί, να δει τη μορφή του. Είχε γεράσει λιγότερο από όσο περίμενε, και τα αίματα στο πρόσωπό του (από τη χειρουργική επέμβαση στην οποία μόλις είχε υποβάλει ο ίδιος τον εαυτό του) δεν τον ενοχλούσαν. Εκείνο που τον ένοιαζε ήταν το μάτι του Οκταβιανού, εκείνο το γαλάζιο μάτι, το απόλυτα ανέκφραστο,

το φριχτό – κι ακόμη περισσότερο, οι λέξεις που ο Αύγουστος είχε γυρέψει να χαράξουνε με πυρωμένη βελόνη πάνω στον βολβό.

Έτσι πλησίασε το πρόσωπό του στον καθρέφτη, σχεδόν το κόλλησε πάνω του για να τις διαβάσει και να αισθανθεί την ίδια συγκίνηση, όπως τότε που τις *μύρισε* στο *βιβλίο*: ωστόσο η φράση την οποία έκπληκτος διάβασε χαραγμένη πάνω στον βολβό του ματιού (τον *δικό του* βολβό πια) ήταν διαφορετική από αυτήν που περίμενε: *Omnis oculus continet mortem tuas* – δηλαδή, *κάθε μάτι περιέχει τον θάνατό σου*.

Και τότε ο Μπόρχες κατάλαβε πως *πέθαινε εκείνη τη στιγμή* – πως η ιστορία με το μάτι του Οκταβιανού ήτανε μια τρομερή φάλια, πως του την είχε φέρει εν τέλει ο σιχαμένος ο Τριάρ.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 315ο
Νταρτούιγ ο Ματιαστής: το τέλος

Προφανώς ο Νταρτούιγ το είχε αποφασισμένο από καιρό – ή και από την αρχή: το *Μεγάλο Άνθισμα* (: η *Τελείωση του Κόσμου*, η *Υπέρτατη Πλήρωση*, η *Ένωση του Ουρανού με τη Γη* ή ό,τι άλλο) θα γινόταν την Πρωτομαγιά του 1906. Ωστόσο, από τον Δεκέμβριο του 1905 όλα ήταν έτοιμα: ο Μέγας Ανθιστής των Αιώνων είχε από καιρό στα ψυγεία του τις χίλιες συν τρεις συν μία καρδιές που θα άνθιζαν ταυτόχρονα τη μεγάλη ώρα. Επιπλέον, ο μυστικός κήπος του Αχιλλείου τον περίμενε εξαρχής παρθένος από κάθε αδιάκριτο μάτι κι οι χίλιοι τρεις ανθιστές, διαλεγμένοι από κάθε γωνιά του κόσμου, ήταν ήδη στην Κέρκυρα για περισσότερο από έναν χρόνο και ετοιμάζονταν για το *πρωινό που δεν θα έχει δύση*. Το Σχέδιο, το οποίο ο τυφλός Ματιαστής είχε καταστρώσει με την Ξεκαρδίστρια Σίσσυ, ήταν έτοιμο στην εντέλεια, δουλεμένο χιλιάδες φορές μέσα στον νου του όλα αυτά τα χρόνια, μελετημένο ακόμη και στην παραμικρή του λεπτομέρεια, προβαρισμένο ξανά και ξανά, δίχως το παραμικρό κενό, δίχως την παραμικρή πιθανότητα κάτι να στραβώσει, να γίνει λάθος, να ξεχαστεί, να μείνει μετέωρο…

Φυσικά, δεν ήταν διόλου εύκολη η επταετία που ακολούθησε τον θάνατο της Ξεκαρδίστριας εκείνο τον Σεπτέμβριο του 1898. Ο Νταρτούιγ χρειάστηκε τρία χρόνια για να συγκεντρώσει τις υπόλοιπες εναπομείνασες καρδιές, ώστε να ολοκληρωθεί το Σχέδιο (την τελευταία καρδιά, που ερχότανε από τα βάθη των αιώνων, την ξερίζωσαν από αιγυπτιακή μούμια η οποία βρισκόταν από το 1740 στη Βοστόνη – κι ο Μέγας Ανθιστής την έβαλε στα ψυγεία του τον Ιούλιο του 1902). Και βέβαια, για να μαζέψει τις πιο *μεγάλες* (τις πιο *σκοτεινές*; τις πιο *φριχτές*; τις πιο *φαρμακερές;* – πες ό,τι θες) καρδιές του καιρού του (και όχι μόνο), ο Νταρτούιγ είχε στη διάθεσή του μέσα πρωτόγνωρα· ένας ολόκληρος μηχανισμός, που τον είχε στήσει η Θλιμμένη Αυτοκράτειρα, μετά τον θάνατό της βρέθηκε στην

απόλυτη δικαιοδοσία του: το Αχίλλειο με τα εκατοντάδες ψυγεία του, τους υπηρέτες, τους κήπους, τη φρουρά η οποία βρισκόταν εξολοκλήρου υπό τις διαταγές του, τις δύο εκατοντάδες ανθρώπους που τον υπάκουαν τυφλά και το αμέτρητο χρυσάφι που του εξασφάλιζε απεριόριστες δυνατότητες. Κι όταν τέλειωσε με τις ξεριζωμένες καρδιές, άλλα τρία χρόνια μάζευε τους ανθιστές: κι όπως και με τις ξεριζωμένες καρδιές, ο Μέγας Ανθιστής δεν έκανε καμία υποχώρηση. Γύρεψε τα πιο βαθιά, τα πιο μουγγά, τα πιο ακαταλόγιστα βλέμματα, ό,τι πιο σκοτεινό μπορεί να υπάρξει στο κέντρο της *ματιάς*, στη ρίζα της, στα έγκατά της: έτσι, δεν δίστασε να στείλει τους υποτακτικούς του στα πέρατα της Γης για να του φέρουν ανθρώπους από αχαρτογράφητα νησιά στο κέντρο του Ειρηνικού, από την άκρη της Νότιας Αμερικής, από τα ανεξερεύνητα βάθη της Αφρικής και τα βάθη της Κίνας – κι από όπου αλλού μπορείς να φανταστείς. Οι άνθρωποι του Νταρτούιγ είχαν στη διάθεσή τους κάθε μέσο για να πείσουν τους υποψήφιους ανθιστές να τους ακολουθήσουν: χρυσάφι, πολύτιμες πέτρες, μαγικά ελιξίρια, φονικά μαχαίρια και, αν συναντούσαν ανυποχώρητη άρνηση, τις τρομερές λέξεις που σκλαβώνουν τους ανθρώπους και τους κάνουν άψυχα υποχείρια. Έτσι κατάφεραν να μαζέψουν στην Κέρκυρα κάθε λογής βλέμμα που υπήρχε στη Γη – για να το εκπαιδεύσει ο Ματιαστής για τη μεγάλη ώρα: βρέφη με χρυσά μάτια, κορίτσια χωρίς κόρες στον βολβό τους, ανθρώπους με διάφανα μάτια μέσα από τα οποία μπορούσες να δεις τα βάθη του εγκεφάλου τους, μονόφθαλμους που είχαν μάτι στο μέτωπο σαν τον Κύκλωπα Πολύφημο κι άλλους με ένα μάτι στο μέσο του λαιμού, ένα αγόρι με τέσσερα μάτια κι ένα άλλο με εννιά, μια δικέφαλη γυναίκα με σταχτιά μάτια, μια γερόντισσα τα μάτια της οποίας ήταν ένα πράσινο υγρό σαν αψέντι και τα κουβαλούσε σε φιαλίδιο, έναν σοφό κροκόδειλο που είχε ξεχαστεί στη Λίμνη των Ιωαννίνων, μια εικόνα του Αγίου Μουνιού (ήτανε άντρας και είχε αντί για μάτια δύο μουνιά που δακρύζανε), ένα γλυπτό της Πατσαμάμα, η οποία είχε τα μάτια δεκαοχτάχρονης Ινδιάνας – ακόμη κι έναν αόμματο άντρα με δυο καθρέφτες στη θέση των ματιών. Αυτός είχε έρθει, λέγαν, από το *Μέλλον*.

Τέλος, ο Ματιαστής είχε έτοιμους και τους σπόρους που θα φύτευαν μέσα στην κάθε ξεριζωμένη καρδιά – εκείνους που μάζευε για κοντά πέντε δεκαετίες (από τον καιρό του Ντινότε) από τα πέρατα της Γης και από τα βάθη των αιώνων. Ήτανε σπόροι από κάθε λουλούδι που μπορείς να φανταστείς: σπόροι της Αρχαίας Βαβυλώνας και της Επερχόμενης Πανάστρας, σπόροι από κάθε αλλόκοτο και απαγορευμένο ανθό που αφανίστηκε στις σκοτεινές στροφές της Ιστορίας, καθώς το άνθισμά του λογαριάστηκε προδοσία στον Θεό ή στο ανθρώπινο είδος ή στην ίδια τη φύση: από τα Ρόδα της Αίτνας, τα Δάκρυα του Νείλου, τις Μικροσκοπικές Πορτοκαλιές του Δούναβη, τις Παπαρούνες-Ψάρια της Βαϊκάλης, τα Γαλατόδεντρα της Κρήτης, τις Δηλητηριώδεις Πασχαλιές των Άνδεων, τα Φιδόδεντρα της Μογγολίας, τα Κοραλλένια Κρίνα του Γκολφ Στριμ, τα Δακρυσμένα Μάτια της Μαδέρας, τα Μουνιά της Σιέρα Νεβάδα, τα Ζουμπούλια-Μέλισσες της Ποτίδαιας, τα Κίτρινα Σκουλήκια της Ταγγέρης, τις Παγωμένες Κάφτρες από την Ανταρκτική, τα Νερένια Αγκάθια της Γαλιλαίας (αυτά με τα οποία σταύρωσαν τον ***), τους Σκορπιούς του Νεκρού Ρόδου, τις Αναστάσιμες Τουλίπες του Καράκας, τις Μαργαρίτες με τα Ξυράφια του Ιούλιου Λινουάρ, που κόβανε τις καρωτίδες όποιων σκέφτονταν κάτι περισσότερο από τη ζωή, τις Απάτες του Πέρσι Σέλεϊ που εξαφανίζονταν αν τις έβλεπες για περισσότερο από μια στιγμή, τους Θανάτους του Λεονάρντο, άνθη τα οποία τρώγανε τον ίδιο τους τον εαυτό, τα Λειψά Όνειρα του Εμπεδοκλή, διάφανες φούσκες που περιείχαν έναν ολόκληρο κόσμο γεμάτο με έμβια όντα, ακριβές αντίγραφο του κόσμου μας, τα Μελολούλουδα της Βασίλισσας που φύτρωσαν από τον κομμένο λαιμό της Αντουανέτας, τις Ομιλούσες Τσουκνίδες από την Κορσική, τους Αναστεναγμούς της Νεφερτίτης, τις Πίσσες του Φ.Χ. Λάβκραφτ – ναι, σπόροι απ' όλα αυτά και απ' όλα τα υπόλοιπα, τα μοναδικά και απαγορευμένα, τα απερίγραπτα και απονενοημένα, τα φριχτά μα τόσο απαραίτητα για την *ανθρωπότητα*, για το τέλος των ανθρώπων, για την τελείωση και τη θέωσή τους…

Η τελευταία εβδομάδα ήταν κάτι σαν όνειρο. Οι χίλιοι τρεις ανθιστές, σε κατάσταση εκστατικής αναμονής, άρχισαν να προετοιμάζονται για τη μεγάλη ώρα: πλένονταν, χτένιζαν τα μαλλιά τους, βάφανε το σώμα τους, πλέκανε στεφάνια με λουλούδια, προσεύχονταν στο όνομα του επερχόμενου τέλους, δίνονταν αναμεταξύ τους σε πράξεις αγάπης. Οι υπηρέτες εργάζονταν σε ρυθμούς πυρετώδεις για να προλάβουν όλες τις προετοιμασίες. Τρεις μέρες πριν το Μεγάλο Άνθισμα, άνοιξαν τα ψυγεία και οι σπόροι σπάρθηκαν στις καρδιές, όλοι από το χέρι του Νταρτούιγ – γιατί, στο Σχέδιο του Ματιαστή, η καθεμιά καρδιά *είχε τον σπόρο της*, το λουλούδι που θα ελευθέρωνε την ψυχή από μέσα της. Το πρωί της τριακοστής Απριλίου οι χίλιες τέσσερις σπαρμένες καρδιές μεταφέρθηκαν σκεπασμένες στον μυστικό κήπο. Το απόγευμα ο Νταρτούιγ μάζεψε τους χίλιους τρεις ανθιστές και τους έβαλε στη σειρά, τον καθένα απέναντι από την καρδιά την οποία θα άνθιζε *βλέποντάς την* – γιατί η κάθε καρδιά και ο κάθε σπόρος *είχαν* ένα βλέμμα που θα τα άνθιζε. Κι όταν έφτασε η ώρα του δειλινού, λένε πως ο Μέγας Ανθιστής απήγγειλε από στήθους στους συγκεντρωμένους μια ιστορία για τη γεύση της αγάπης.

Η τελευταία νύχτα ήταν για όλους η γλυκύτερη βραδιά της ζωής τους. Τρεις ώρες μετά τα μεσάνυχτα οι χίλιοι τρεις ανθιστές βγάλανε τα ρούχα τους και δέσανε τα μάτια τους, όπως είχαν εκπαιδευτεί· κι έπειτα βυθίστηκαν στη σιωπή. Ένα ανάλαφρο αγέρι φύσηξε. Όλα ήταν ήδη έτοιμα για το ξημέρωμα. Ο χρόνος έμοιαζε για όλους κάτι πολύ μακρινό και αδιάφορο. Όταν έφτασε η ώρα, ο Νταρτούιγ μύρισε την ανατολή λίγα δευτερόλεπτα πριν συμβεί: *Αν είναι η αγάπη, ας είναι η αγάπη*, λένε πως ψιθύρισε βγάζοντας τη μάσκα.

Τη στιγμή που η πρώτη ακτίνα του ήλιου τρύπησε τη νύχτα, δόθηκε το σύνθημα, προφανώς από τον ίδιο τον Ματιαστή: *Regarde de tous tes yeux*. Οι μαύρες κορδέλες με τις οποίες οι ανθιστές είχαν καλύψει τα μάτια τους πέσανε μονομιάς, και χίλια τέσσερα βλέμματα βυθίστηκαν σε χίλιες τέσσερις ξεριζωμένες καρδιές, σε χίλια τέσσερα σπαρμένα λουλούδια. Τα μάτια έβλεπαν κάτι σαν παμπάλαιο αίμα που ελευ-

θερώνεται, που γεμίζει το σύμπαν και τον νου και τον χρόνο. Απλώθηκε η μυρωδιά από σπέρμα, από υγρά οργασμού. Από γέννηση.

Ο Νταρτούιγ ήταν ο χιλιοστός τέταρτος ανθιστής: αυτός θα άνθιζε την καρδιά του Νίτσε (εκείνην που του είχε φέρει ύστερα από παραγγελία του η Ξεκαρδίστρια, εννιά μήνες πριν από το τέλος της). Και μέσα εκεί είχε σπείρει όχι σπόρο λουλουδιού, μα το διαμάντι που έκοψε ο Ροβεσπιέρος από το μουνί του (αυτό που δεν βρέθηκε ποτέ όταν τον κομματιάσανε δίπλα από την γκιλοτίνα, και ο Νταρτούιγ το πήρε από το χέρι του ίδιου του Αλαστράν). Καμιά άλλη ψυχή δεν είχε λαχταρήσει τόσο πολύ τον εαυτό της όσο ο κανίβαλος του Ρέκεν – και καμιά άλλη ψυχή δεν είχε μισήσει τον εαυτό της όσο η άλλοτε διαμαντομούνα: ο Ματιαστής ήτανε σίγουρος πως οι ευωδιές εκείνων των δύο τεράτων ενωμένες σε μία θα ήταν το κλειδί για το Μεγάλο Τέλος – για την πόρτα που ανοίγει τον κόσμο από μέσα. Έτσι, κάθισε απέναντί τους – το τρίτο τέρας που θα συμπλήρωνε την Τριάδα. Κι όταν έβγαλε τη μάσκα, ήταν πια ολόγυμνος, χωρίς το μέλλον να τον βαραίνει, χωρίς καμία απολύτως σκέψη, ολόκληρος ένα ατέλειωτο *εδώ και τώρα*. Κοίταξε τη σπαρμένη καρδιά με όλο το σκοτάδι των σβησμένων του ματιών, μ' όλη του την τυφλότητα και μ' όλη την ελευθερία. Ναι, ο Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ, ο τυφλός Μέγας Ανθιστής των Αιώνων, κοίταξε μέχρι το τέλος των δακρύων.

Τότε έγινε αυτό που πρέπει να περιγραφεί. Μα δεν περιγράφεται: έγινε μονομιάς, σαν να μην εξελίχτηκε στην ακολουθία του χρόνου, αλλά να αποκαλύφθηκε ως *κάτι ολόκληρο, ανακόλουθο, ανεξήγητο*. Αν θέλεις, πες πως είχε πολύ πεινασμένη καρδιά εκείνος ο κανίβαλος ο Νίτσε – και πως ήταν πολύ ματωμένο το διαμάντι του Ροβεσπιέρου. Αν θέλεις, πες πως ήταν πολύ σκοτεινό το βλέμμα του Νταρτούιγ. Αν θέλεις, πάλι, πες πως όλα αυτά τα τέρατα είχαν πιο πολλή ανθρωπιά από όση μπορεί να αντέξει η ανθρωπότητα – ή κάτι τέτοιο. Πάντως, από την καρδιά πετάχτηκε ένα λουλούδι

– και το άνθος του λουλουδιού ήταν ένα ολοκόκκινο στόμα γιομάτο διαμαντένια δόντια. Ή κάπως έτσι. Μα έλαμπε και πλησίαζε – ολοένα έλαμπε και ολοένα πλησίαζε. Ο Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ, ενώ βυθιζόταν στο ερχόμενο άνθος του, ίσως να ένιωσε πως είχε έρθει η μεγάλη ώρα. Μα δεν ήταν η συντέλεια του κόσμου· ήταν η δική του ταφή.

Έτσι, ο Νταρτούιγ χάθηκε μέσα στο ολόλαμπρο στόμα – *φαγώθηκε, αφανίστηκε, πέθανε, τελείωσε* ή ό,τι άλλο. Κι ήτανε στόμα αχόρταγο – όπως όλα τα άγρια άνθη: μόλις τέλειωσε με τον Ματιαστή, χίμηξε και τους έφαγε όλους. Και τα λουλούδια που μόλις πετιόντουσαν από τις άλλες καρδιές, και τις ίδιες τις καρδιές, και τους ανθιστές που τις έβλεπαν, και τους φρουρούς, και όσους παρακολουθούσαν. Μονάχα κάποιοι υπηρέτες γλίτωσαν για να διηγηθούν το κακό – *αυτό που έγινε,* τέλος πάντων.

Ήταν το τέλος του Μεγάλου Ανθιστή – κάποιος μπορεί να πει πως ήταν το τέλος που του έπρεπε: τον κατάπιε το άνθος του λουλουδιού το οποίο γεννήθηκε από το ίδιο του το βλέμμα, την καρδιά του Νίτσε και το διαμάντι του Ροβεσπιέρου. Και μαζί μ' αυτόν έφαγε κι όλο το Σχέδιο που ο Ματιαστής είχε στήσει με την Ξεκαρδίστρια Σίσσυ. Ο κόσμος δεν τέλειωσε με το μεγάλο ευώδιασμα της αγάπης· γιατί πάντοτε την αγάπη την καταπίνει η *ανθρωπιά.* Και κανείς δεν έμαθε τι απέγινε εκείνο το σαρκοφάγο άνθος – εκείνο το πανέμορφο όσο και φριχτό στόμα. Αν θέλεις, πες πως κάπου θα χάθηκε, κάποιος θα το πήρε, θα μαράθηκε, θα έγινε πεπρωμένο. Μα κανείς δεν θα μάθει. Ο κόσμος απομένει ένα πεινασμένο μπουμπούκι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 316ο
Το τελευταίο δειλινό

Αυτός που επινόησε το *βιβλίο* ήταν βέβαια εκείνος που επινόησε και ολόκληρο τον κόσμο – ο ίδιος βαλτωμένος νους, το ίδιο θολό μάτι, η ίδια τραυλή γλώσσα. Για αιώνες, όλα τού πήγαιναν πρίμα: επινοούσε δίχως περιττές σκέψεις και τρολς. Μα, αλίμονο, κάποτε του μπήκε η τρομερή ιδέα: άραγε, υπήρχαν όλα αυτά που επινοούσε – ή μήπως όχι;

Είναι αναπόφευκτο: όταν γεννηθεί η τρομερή ιδέα, θα φυτρώσει και το μεγάλο κακό. Ο φίλος μας αποφάσισε να δοκιμάσει τα επινοήματά του – να δοκιμάσει τον κόσμο *του* και το *βιβλίο του*. Έτσι συνέλαβε το σχέδιο: θα στεκόταν μπροστά στο επινοημένο *δειλινό του* και θα διάβαζε μια επινοημένη ιστορία του *βιβλίου του,* έχοντας ένα επινοημένο διαμάντι κάτω από την επινοημένη γλώσσα *του*.

Έτσι, κάθισε σε έναν βράχο του κόσμου *του* (σκέψου έναν βράχο, όποιον θέλεις) και περίμενε με το *βιβλίο του* στο χέρι. Μα ήρθε η ώρα που έγινε το αδιανόητο: έξαφνα, και καθώς άνοιγε στην τύχη τις σελίδες για να διαβάσει την ιστορία, είδε το δειλινό – το *δικό του* δειλινό, μην ξαναλέμε τα ίδια. Ένα λιγωτικό συναίσθημα που δεν είχε ξανανιώσει (ίσως αυτό που ονομάζεται *συγκίνηση* ή *τρόμος* ή *νοσταλγία* ή ό,τι άλλο), ένα συναίσθημα που δεν μπορούσε διόλου να ελέγξει και από το οποίο, κι αυτό είναι το κρισιμότερο, δεν ήθελε διόλου να απαλλαγεί. Κι έτσι, ως δημιουργός που μαγεύεται με το δημιούργημά του, ένιωσε πως το *βιβλίο* ήταν πια ένα άχρηστο αντικείμενο. Μονομιάς το έκλεισε και θέλησε να περάσει στη δράση: θα πάγωνε τον χρόνο, να κάνει εκείνη τη στιγμή *αιωνιότητα*. Άπειρος καθώς ήταν, κατάπιε ολόκληρο το αγκίστρι της ομορφιάς – ποιος να βρεθεί να του πει

πως την πατάει σαν μπούφος, πως το δειλινό αξίζει επειδή χάνεται… Έτσι, ο ήρωάς μας (: ο Πατέρας μας; ο Μέγας Βασανιστής μας;), με μια μόνη σκέψη, *πάγωσε το δειλινό και τέλειωσε όλον τον χρόνο και όλον τον επινοημένο κόσμο* – τον έκανε ένα παγωμένο δειλινό, κεκυρωμένο και παντοτινό, ένα τελευταίο οριστικό δειλινό.

Πες, αν θέλεις, πως ήταν ο Καλλίμαχος· πες, αν θέλεις, πως ήταν ο Τριαρχίδης – τι σημασία έχει πια;

ΔΕΙΛΙΝΟ 317ο
Το τέλος του *Φρόιντ*

Μια μέρα, τη Δεύτερη Περίοδο της Σύνδεσης, ο *Ζίγκμουντ Φρόιντ* (*εκείνος* τέλος πάντων), εντελώς απρόσμενα, αφανίστηκε διά παντός – και μάλιστα δίχως καν να το προσπαθήσει. Για αιώνες λίμναζε παραιτημένος μέσα στον Παγκόσμιο Εγκέφαλο, παραιτημένος από κάθε ελπίδα, όταν μια ασήμαντη αφορμή (ας πούμε μια ασαφής σκέψη ή κάτι τέτοιο) τον έκανε να ανακαλέσει αμυδρά στον νου του τον γνωστό πίνακα του Καραβάτζιο όπου ο άπιστος Θωμάς αγγίζει τις πληγές του κουρελή. Ωστόσο, ανασύροντας στη μνήμη του την τρομερή εικόνα, ένιωσε πως *κάτι μοναδικό και πρωτοφανέρωτο* τον τραβούσε σε αυτήν… Έξαφνα όλα έλαμψαν εκτυφλωτικά μέσα του – θαρρείς πως τόσες χιλιάδες χρόνια ήταν τυφλός και τώρα μόλις είχε βρει το φως του. Η πληγή του κουρελή ήτανε μουνί (φυσικά) – και το δάχτυλο του Θωμά πούτσος. Μα πόσο κουτοί ήσαν οι άνθρωποι τόσους αιώνες: μια εξωφρενική γονιμοποίηση συντελούνταν μπροστά τους, κι αυτοί δεν έβλεπαν τίποτε.

Την ίδια στιγμή, ο παμπάλαιος *Ζίγκμουντ* συνειδητοποίησε πως ο εαυτός του (ο *Λάζαρος*, ο *Μελκίαδες*, ο *Φρόιντ* και όποιος άλλος) δεν ήταν τίποτε άλλο παρά αυτό που συλλαμβανόταν σε εκείνη την εικόνα από το άγγιγμα του άπιστου μαθητή μέσα στην κοιλιά του Δασκάλου. Πλέον η μόνη εκδοχή της ύπαρξής του ήταν *εκεί*, μέσα στη γαστέρα του ***.

Και την πίστεψε τόσο απόλυτα την εκδοχή αυτή ο *Ζίγκμουντ*, που πράγματι, ύστερα από δύο χιλιάδες εννιακόσια χρόνια αδιάκοπης απελπισίας, μπήκε μέσα εκεί και επιτέ-

λους εξαφανίστηκε από τούτη τη δική μας (λέμε τώρα) διάσταση. Και έκτοτε ίσως να είναι *κάτι* μέσα στην κοιλιά εκείνου του ζωγραφισμένου από τον Μικελάντζελο Μερίζι – ίσως κι όχι.

ΔΕΙΛΙΝΟ 318ο
Η Ιβάνκα κανόνισε

Η Αγία Ιβάνκα είχε τρελή στενοχώρια που ο τριάρχιδος τής ετοίμαζε το σπλάτερ τέλος στην ακροποταμιά του Στρυμόνα. Εκείνη, όπως όλα τα επινοήματα που την ψωνίζουν, ήθελε τα μεγαλεία: να γεννήσει μέσα από το ομιλούν μουνί της τον Οριστικό Χριστό, να γίνει μια αποθέωση σωστή – όχι το μπλέντερ που ήθελε ο άλλος, ο ανώμαλος. Κι όσο πλησίαζαν οι μέρες για το τέλος, τόσο περισσότερο έστυβε το μυαλό της, να βρει τρόπο να γλιτώσει το μακελειό.

Στο τέλος κατέφυγε στο πανάρχαιο κόλπο: έταξε στον Τριαρχίδη ένα μεγαλειώδες γλειφομούνι. Θα του έδινε να ρουφήξει το μπλε μουνί της για όσο ήθελε, φτάνει να μην την περνούσε από την κιμαδομηχανή. Κι ήξερε η Αγία πως πήγαινε στα σίγουρα: ήταν γλειφομουνιάρης τρελός ο Τριάρ – και πώς να μην ήταν, με τέτοια μουνιά που μπορούσε να φανταστεί…

Έτσι, ο επινοητής τη δέχτηκε την πρόταση της Ιβάνκας. Κι όταν εκείνη τού ήρθε, αρωματισμένη και ξυρισμένη, όρμησε στο μουνί της σαν λυσσασμένος. Μα η Ιβάνκα είχε σχέδιο οργανωμένο: βέβαιη καθώς ήταν πως ο Τριάρ θα χαρεί τη θεσπέσια μουνάρα της κι έπειτα θα κάνει τον ψόφιο κοριό και θα αθετήσει την υπόσχεσή του, τι λες πώς έκανε; Κάποια στιγμή, τάχα μες στην άγρια γκάβλα, του έπιασε το κεφάλι με τα χέρια και το πίεσε στο μουνί της. Και πριν το καταλάβει ο Τριαρχίδης, τον ρούφηξε μέσα με τη μία, ολόκληρο και αδιαίρετο, πλέον για πάντα φυλακισμένο μέσα στη μήτρα της.

Έτσι την κανόνισε τη δουλειά η Αγία. Κι αν ο τριάρχιδος την έβαζε στο μπλέντερ, θα γινόταν και ο ίδιος κιμάς. Οπότε, θέ-

λοντας και μη, ο καριολάκος θα άλλαζε το τέλος της και θα την κρατούσε αρτιμελή, για να γλιτώσει κι ίδιος το πετσόκομμα.

ΔΕΙΛΙΝΟ 319ο
Εξαρχής γεννήθηκε

Άλλος τρόπος δεν υπάρχει: για να μπεις στον ύπνο του Πορθητή πρέπει να γλείψεις τη σχισμή αυτού εδώ του βιβλίου. Με άλλα λόγια, πες πως ο ύπνος του Πορθητή και αυτό το *βιβλίο* είναι το ίδιο πράγμα. Μέσα στον ύπνο ενός ακοίμητου σκαρώνεται όλο αυτό…

Κι εκτός από τους τόσους που μπήκανε *μέσα* δίχως να επιστρέψουν ποτέ, υπάρχει κι ένας ο οποίος βγήκε από *εκείνο το μέρος*. Ήταν, βέβαια, ο Λεονάρντο τον Απρίλιο του 1452.

Τώρα το πώς κι από πού βγήκε, μην το ρωτάς (τι σε νοιάζει εξάλλου;). Ας πούμε, *βγήκε από εκεί όπου μπαίνουν όλοι οι άλλοι.*

Και προσοχή: δεν ήταν κάποιος που μπήκε και γύρισε πίσω. Ήταν κάποιος που εξαρχής γεννήθηκε μέσα στο όνειρο του Μωάμεθ.

ΔΕΙΛΙΝΟ 320°
Ρώσικες κούκλες

Για σκέψου: το λουλούδι που άνθισε από την καρδιά του Νίτσε έφαγε τον Νταρτούιγ και προηγουμένως ο Νταρτούιγ έφαγε τον Ντινότε που είχε φάει την Εστρέλα που είχε φάει τον Μπάιρον που είχε φάει το κατεψυγμένο σώμα και αίμα του Χριστού που είχε φάει το χέλι που κάποτε ήταν ο Οβίδιος. Εν τέλει, όλοι τους βρίσκονται ο ένας μέσα στον άλλο, σαν ρώσικες κούκλες – κι όλοι τους κατέληξαν μες στην καρδιά του Νίτσε. Κι αν θες να το τραβήξεις, σκέψου πως ο Εσταυρωμένος *αναπαύεται* στην καρδιά του κανίβαλου, σε *τάφο καυτό κι ενδιαφέροντα,* αν μη τι άλλο.

ΔΕΙΛΙΝΟ 321ο
Τα μουνιά θεριεύουν

Για σκέψου: η *πληγή* να μην είναι πράγματι μια τεράστια και ανεξέλεγκτη πληγή που στάζει θανατερό πύον, αλλά το παλλόμενο μουνί της Μαρίας Αντουανέτας, γύρω γύρω κατακόκκινο και στο κέντρο ολόμαυρο, κι από παντού ν' αναβλύζουν τα μπλε μέλια της ανείπωτης γκάβλας της. Για σκέψου όλο αυτό το *απαίσιο τέλος* να είναι ένα μουνί που θέριεψε μέσα στον νου του σκατοκέφαλου, του Τριαρχίδη.

ΔΕΙΛΙΝΟ 322ο
Το φαΐ του Πατέρα

Το τι πίπες έχουν αραδιάσει για τον Patrem Carum δεν λέγεται: πως ήταν ο μόνος αληθινός Θεός, πως στόμα είχε και μιλιά δεν είχε, πως μονάχα τραγουδούσε τα υπέροχα μαδριγάλια και γιόμιζε τον κόσμο με την υπερκόσμια γαλήνη του, πως ήταν μια ύπαρξη καμωμένη από την πιο απόλυτη αγνότητα. Κι όχι τον έφαγε ο κανίβαλος ο Νίτσε, κι όχι τον παρενόχλησε σεξουαλικά ο κανίβαλος ο Τριαρχίδης, κι όχι τον χώνεψε νωρίτερα η Ιβάνκα, κι όχι το ένα κι όχι τ' άλλο…

Κι εσύ κάθεσαι και τα τρως όλα τούτα αμάσητα. Και δεν βλέπεις πως εκείνο το ζωντανεμένο τέρας, ο μόνος αληθινός Θεός, τους έχει φάει όλους – μας έχει φάει όλους, πες καλύτερα: και τον Λεονάρντο και τον Αλαστράν και τον βασιλιά Φραγκίσκο και τον Νίτσε και τον Τριαρχίδη και τον Τριαπούτσα κι όλους μα όλους, παλαιούς και επερχόμενους. Μήτε κοκαλάκι δεν έχει απομείνει πάνω στη Γη, μήτε μια στάλα αίματος, μήτε ένα δαχτυλάκι ίσκιος – τίποτε, σου λέω. Κι ούτε βέβαια υπάρχουμε εμείς που τα λέμε αυτά – άμα υπήρχαμε, θα είχαμε γίνει μιαμ μιαμ. Γιατί όσο πιο αληθινοί είναι οι Θεοί, τόσο πιο αχόρταγοι γίνονται – κι αυτός, φευ, ήταν ο αληθινότερος από όλους.

Και μην ακούσω ιστορίες, πως ο Αγαπημένος Πατέρας, και καλά, δεν χρειαζότανε να φάει, γιατί δεν είχε στομάχι… Μάθε το κι αυτό, λοιπόν (αν και σου είναι άχρηστη η γνώση, καθώς είσαι βυθισμένος στο τίποτε): δεν τρώμε επειδή έχουμε στομάχι, αλλά επειδή έχουμε δόντια. Κι από δόντια ο Πατέρας είναι αρχηγός: του έβαλε ο Λεονάρντο τα υπερτετράδιπλα – τι να τα λέμε, είχε ιδέες φαεινές ο Λεονάρντο.

Κι έτσι ερήμωσε ο κόσμος· γιατί ό,τι ζωντανό υπήρχε και δεν υπήρχε, το έφαγε ο Pater Carus: γήινους, εξωγήινους, ψυχές που μπαινοβγαίνουν στις μαύρες τρύπες – όλα τα σκούπισε. Μια αδειανή κατσαρόλα απέμεινε το σύμπαν. Μόνο το φριχτό κεφάλι υπάρχει πια, αυτό που έφτιαξε ο Λεονάρντο κόβοντας και κολλώντας αηδιαστικά έντομα και ερπετά, και το ζωντάνεψε ο τρόμπας ο Αλαστράν για ένα πείσμα. Και τι κάμει τώρα το τέρας και πώς χορταίνει την πείνα του (ας πούμε: άμα ψόφησε από την αφαγία ή αν τραγουδάει μαδριγάλια για τη χώνεψη), κανείς μα κανείς δεν μπορεί να το ξέρει – γιατί κανείς μα κανείς δεν υπάρχει για να το αναρωτηθεί.

ΔΕΙΛΙΝΟ 323ο
Η τελευταία μάχη

Αφότου πήρε μέσα και τον Ταυ, η *πληγή* έμοιαζε πια ασταμάτητη. Μέρα με τη μέρα κατάπινε την υπόλοιπη Γη και τη μετέτρεπε σε σιχαμένη σάρκα που πυορροούσε. Οι άνθρωποι απέμειναν να περιμένουν το τέλος μουγγοί, αδειανοί από κάθε ελπίδα. Αρκετοί αυτοκτονούσαν, θέλοντας να γλιτώσουν την αναμονή. Ο αγέρας μύριζε πτωματίλα. Ήταν η Συντέλεια.

Μερικοί άρχισαν να μετακινούνται προσπαθώντας να αποφύγουν το κακό – ώσπου εκατομμύρια ανθρώπων κατέληξαν να συνωθούνται στα οροπέδια των Πυρηναίων. Γιατί η *πληγή*, στο άπλωμά της, κατέτρωγε τις ηπείρους και τους ωκεανούς και – για λόγους που δεν μπόρεσε κανείς να εξηγήσει– άφηνε απείραχτη μονάχα εκείνη τη λωρίδα της Γης γύρω από τα Πυρηναία. Ώσπου, στις αρχές του 1909, καθώς δεν είχε άλλον κόσμο να καταφάει, άρχισε να κλείνει σαν θηλιά γύρω από εκείνη την οροσειρά.

Τότε ανέλαβαν δράση ο Καλλίμαχος και ο Μπόρχες: μπροστά στον κίνδυνο να αφανιστούν όλα όσα είχαν δημιουργήσει, επινόησαν τεράστια διαστημόπλοια –κάτι σαν την παμπάλαια Κιβωτό του Νώε– που θα χωρούσαν όσο περισσότερους ανθρώπους γινόταν και θα ξεκινούσαν για να φτάσουν σε όσο το δυνατόν μακρινότερους πλανήτες, όπου δεν θα μπορούσε ποτέ να φτάσει η *πληγή*. Και φορτώνονταν οι άνθρωποι σαν τσαμπιά – κυριολεκτικά αλληλοσφάζονταν με απίστευτη λύσσα προκειμένου να κερδίσουν τη θέση τους στα σκάφη. Κι ας το ήξεραν πως δεν θα βρίσκανε κατοικήσιμο πλανήτη και πολύ γρήγορα θα έσκαγαν μέσα στα διαστημόπλοια από έλλειψη οξυγόνου. Μα έστω και μια ψευτοελπίδα ήταν προτιμότερη από τον βέβαιο και φριχτό αφανισμό.

Κι έξαφνα, μέσα σε όλον αυτόν τον χαλασμό, κάποιος γύρεψε να μείνει και να αντιμετωπίσει την *πληγή* – ένας ολομόναχος (πάντοτε πρέπει ένας να μείνει, ένας *ολομόναχος* – είναι γραμμένο στο πρώτο κύτταρο του ανθρώπου). Κι αυτός – για φαντάσου– ήτανε κάποιος χωρίς καρδιά, χωρίς στομάχι και αρχίδια, ένα κεφάλι δίχως σώμα, δίχως μάτια, δίχως πρόσωπο – το τέρας που αποκάλυπτε το πιο βαθύ όνειρο των ανθρώπων για τον Θεό τους.

Ήταν, φυσικά, ο Pater Carus. Μίλησε για πρώτη φορά και γύρεψε από τον Προυστ να τον στήσει μπροστά στην *πληγή*, να τον αφήσει εκεί. Ο γλυκατζής Μαρσέλ τον κουβαλούσε μαζί του όπου πήγαινε και είχε *μεγάλα σχέδια* γι' αυτόν (μια φορά γλυκατζής, για πάντα γλυκατζής) – μα τώρα δεν είχε καν τον χρόνο να εκπλαγεί που το τέρας μιλούσε, καθώς πάλευε με όλες του τις δυνάμεις να μείνει ζωντανός. Έτσι, δεν το συζήτησε διόλου· άφησε –*παράτησε*, πες– το τέρας του Λεονάρντο σ' έναν βράχο κι όρμηξε για να βρει τη θέση του στα διαστημόπλοια. Κανείς δεν έμαθε αν τελικά τα κατάφερε ή αν σκοτώθηκε προσπαθώντας να μπει – και τι σημασία έχει εξάλλου;

Όταν κακήν κακώς έφυγαν τα διαστημόπλοια, εκείνο το ασώματο κεφάλι, το οποίο έφτιαξε από μέλη άλλων ζώων ο Λεονάρντο ντα Βίντσι και ζωντάνεψε σε μια στιγμή απερισκεψίας ο Αλαστράν, εκείνο το ασώματο κεφάλι που φύλαγαν οι άνθρωποι μέσα στους αιώνες, αναγνωρίζοντας σε αυτό τον *Αγαπημένο Πατέρα*, έμεινε μόνο του με την *πληγή*. Ήταν η τελευταία μάχη της Γης – η μάχη ενός τέρατος φτιαγμένου από τον νου του ανθρώπου και μιας πληγής γεννημένης στον νου του ανθρώπου.

Κάποτε η *πληγή* κύκλωσε τον Patrem Carum –ένας κύκλος με διάμετρο ενός μέτρου– για να τον αφανίσει οριστικά. Είχε έρθει η ώρα της αναμέτρησης: ο Αγαπημένος Πατέρας άρχισε να τραγουδά ένα υπερκόσμιο μαδριγάλι, από εκείνα που τραγουδούσε επί τέσσερις αιώνες. Κατόπιν έγινε το αδιανόητο: η *πληγή* δάκρυσε. Από τα έγκατά της γεννήθηκε ένα πελώριο μπλε δάκρυ. Και το δάκρυ αυτό απλώθηκε σαν υπερφυσικό κακάδι

πάνω της και τη σταμάτησε. Μονομιάς πήρε να ξεθωριάζει, να γίνεται ένα υποχωρητικό ροζ, που πολύ γρήγορα έσβησε στο λευκό. Η *πληγή* είχε ξεψυχήσει.

Το χειρότερο ήταν πως την ίδια ώρα δάκρυσε και ο Πατέρας – μπορεί να μην είχε μάτια, μα ολόκληρη η μορφή του (ό,τι μπορεί να λογαριάσει κανείς ως *μορφή του*) γέμισε με αυτό το δάκρυ. Δάκρυσε γιατί η παλλόμενη ζωή παραδινόταν στον Θεό, σε ένα υπερκόσμιο τραγούδι, στον θάνατο. Δάκρυσε με τον εαυτό του που απέμεινε μόνο εαυτός και τίποτε άλλο.

Τότε, και χωρίς να προβλέπεται από καμία τάξη της φύσης, το ασώματο τέρας άρχισε ένα δεύτερο μαδριγάλι – θαρρείς πως ήσαν το πρώτο, τραγουδισμένο ανάποδα. Σπασμοί καταστροφής γέμισαν τον αγέρα, ήχοι διέγερσης και πρωτόγνωρης αγριότητας, κάτι πολύ τραχύτερο από επιθανάτιο ρόγχο, πολύ οξύτερο από κραυγή, πολύ βαθύτερο από οιμωγή, θαρρείς να γεννιόντουσαν στον αέρα αναρίθμητα θεόρατα ματωμένα σουβλιά, που ερεθίζουν την πλάση να αφηνιαστεί. Κι έξαφνα, με εκείνο το δεύτερο τραγούδι, αναστήθηκε η *πληγή*, περισσότερο πεινασμένη από ποτέ, γιομάτη με την υπέρτατη εξαλλότητα κάθε αναγεννημένης φρίκης. Σαν κύμα θεριεμένου ωκεανού πήρε μέσα της την ελάχιστη Γη που απέμενε –μαζί φυσικά και τον Αγαπημένο Πατέρα– κι έπειτα τινάχτηκε σαν ένας σάρκινος πίδακας στον ουρανό. Όλα επιστρέφουν στον ουρανό, θα μονολογούσε κανείς – αν έβλεπε, αν ήταν εκεί…

Έτσι, η πληγή του Τζονάκη Μπόλε, εκείνο το τσίμπημα του δεξιού του δείκτη από το αγκάθι της μπλε τριανταφυλλιάς στον κήπο του Αχιλλείου της Κέρκυρας, αφάνισε τον κόσμο οριστικά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 324ο
Η προσευχή εισακούσθηκε

Ο Τριαρχίδης την σκέφτηκε για χρόνια την προσευχή του Νταλί – που του γύρεψε να βάλει μουνιά στη θέση των ματιών των ανθρώπων. Στην αρχή τη λογάριασε για λόγια του αέρα, για εξυπνάδα από τις γνωστές του βατραχανθρώπου. Όμως, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο τη σκεφτότανε. Κι όταν ο Νταλί τέλειωσε (έτσι όπως τέλειωσε), ο Ταυ διαπίστωσε πως δεν θυμότανε τίποτε άλλο από αυτόν (μήτε πίνακες, μήτε γλυπτά, μήτε βατραχίσιες γλώσσες) παρά την εικόνα ενός κόσμου όπου οι άνθρωποι έχουν μουνιά αντί για μάτια. Όταν ξεπέρασε την οργή του για το ότι δεν ήταν δική του η ιδέα, κατάλαβε πως τούτη η εικόνα ήταν μονόδρομος, πως αργά ή γρήγορα θα κυριαρχούσε μέσα του. Έτσι ξαναεπινόησε τον κόσμο από την αρχή: και πράγματι, όπου υπήρχαν μάτια, έβαλε μουνιά. Μάλιστα, έβαλε και τη δική του πινελιά: δεν περιορίστηκε μόνο στην αντικατάσταση των ανθρώπινων ματιών, παρά φύτεψε μουνιά σε όλα τα πλάσματα τα οποία μέχρι τότε είχαν μάτια και όραση.

Φυσικά, ανατράπηκε κάθε τάξη του κόσμου: πλέον δεν υπήρχε όραση, παρά διαρκής αφή, ακοή, όσφρηση και γεύση. Θα νόμιζε κανείς πως δίχως την όραση θα τέλειωνε ο κόσμος – μα συνέβη το ακριβώς αντίθετο: έγινε πολύ βαθύτερος και απείρως δημιουργικότερος. Κακά τα ψέματα: τα μάτια ήταν μια σκλαβιά· δίχως αυτά, οι άνθρωποι είχανε μονάχα τα λόγια τους. Και με τα λόγια μπορούσαν πλέον να περιγράψουν –άρα και να επινοήσουν– τα πάντα, να γίνουν θεοί στη θέση των θεών τους. Και με τα δυο μουνιά στο κεφάλι τους, τι άλλο θα μπορούσαν να επινοήσουν παρά πούτσες κάθε λογής που θα χορτάσουν για λίγο τα αχόρταστα…

Έτσι σταμάτησαν τα δεινά και οι δυστυχίες και τα παράπονα των ανθρώπων. Κι οι πόλεμοι τέλειωσαν και οι πληγές έκλεισαν και τα μίση έπαψαν. Κι η επικείμενη συντέλεια του κόσμου έγινε ανέκδοτο: ποιος μπορούσε πια να σκεφτεί κάτι τέτοιο, όταν όλοι είχανε δοθεί σε τέτοιαν ευτυχία;

Νά λοιπόν πώς, ακόμη και ρουφηγμένος από την ανυπαρξία, ο Νταλί είχε σώσει (με εκτελεστή τον Τριάρ) τον κόσμο από τη βέβαιη καταστροφή. Ήτανε στ' αλήθεια *Σ α λ β α δ ό ρ ε* σ ω σ τ ό ς, όχι σάπια λόγια…

ΔΕΙΛΙΝΟ 325ο
Η Φλογομούνα έφυγε

Η Φλογομούνα έφυγε από τη Γη και είναι βασίλισσα στον πλανήτη των Λορ. Εκεί, με τη φλόγα του μουνιού της αφανίζει τους Λορ, διδάσκοντάς τους τον χαμό. Εκείνοι, φυσικά, τη λατρεύουν, επειδή τους διδάσκει μια τόσο χειροπιαστή ευτυχία. Και τώρα που μιλάμε, εκεί ζει και βασιλεύει.

ΔΕΙΛΙΝΟ 326ο
Δάντης και Βρισηίδα

Σιγά μη συνέχισε να θέλει να πεθάνει ο Δάντης άπαξ και αντίκρισε τη Βρισηίδα – την παιδούλα με τα θανατηφόρα χείλη που ο ίδιος επινόησε. Σιγά να μην επέμεινε στο σχέδιό του, σιγά να μην έστησε την ανεμόσκαλα να τον φιλήσει στο στόμα και να τον τελειώσει. Και σιγά να μην ξεφούσκωσε εκείνη σαν μπαλόνι καθώς τον ζύγωνε: *όλα αυτά τα γράφουν οι κακιασμένες*, φίλε, που δεν τους βγήκε το σενάριό τους.

Άκου τώρα και τι έγινε στ' αλήθεια: μόλις είδε στο παράθυρό της την τρομερή Βρισηίδα με τα ολοκόκκινα μαλλιά και τα ολόλαμπρα ολόμαυρα χείλη εκείνο το βράδυ του Ιουλίου του 1825, ο Δάντης άλλαξε όλον του τον κόσμο σε μια στιγμή. Καινούργιο σχέδιο είχε ήδη μπει μπροστά: πλέον δεν ήθελε να πεθάνει – ίσα ίσα *θα ζούσε μαζί της για πάντα*.

Τα κανόνισαν προσεκτικά: οι επιπολαιότητες και τα λάθη του παρελθόντος θα κόβονταν με το μαχαίρι. Ο Ντάντε θα άλλαζε τον τίτλο στην καινούργια του αφήγηση: *Vita Eterna* – οι τίτλοι είναι για να αλλάζουνε. Και φυσικά άλλαξε και το τέλος: ο Δάντης με τη Βρισηίδα το σκάγανε μαζί, και μην τους είδατε. Από δυνατότητες ο ποιητής μας είχε όσες ήθελε: απέθαντος καθώς ήταν λόγω της «κατάρας» (ποιας κατάρας πλέον; – ευλογία, πες την καλύτερα) αυτού του *βιβλίου*, αθάνατη κι αυτή ως επινοημένη παντοτινή παιδούλα, *είχαν κυριολεκτικά – όλον τον χρόνο μπροστά τους*.

Κι έτσι καλοπερνάνε σε μαγικές ακρογιαλιές και πορφυρά δειλινά κι όπου αλλού θέλεις – και χαίρονται σαν πιτσουνάκια τον

αιώνιο έρωτά τους. Το μόνο που έχουν να προσέχουν είναι μην φιληθούν στο στόμα και μείνει στον τόπο ο ποιητής μας. Μα τι να λέμε – παιδιά είμαστε τώρα, να φιλιόμαστε όπου να 'ναι;

Αυτά ο Δάντης. Κι ούτε βέβαια κλείστηκε σε σεντούκια-φέρετρα στα Παρίσια ούτε τίποτε. Ζωή και κότα την περνάει με τη δικιά του. Σκάνε από το κακό τους ο Καλλίμαχος κι ο Τριαρχίδης, που χάσανε το μυρμηγκάκι τους, αυτό που τυραννούσαν και φχαριστιόντουσαν.

ΔΕΙΛΙΝΟ 327ο
Δεν στρέχει

Ο Ροβεσπιέρος διάβασε το *βιβλίο των χλωρών διαμαντιών* έχοντας κάτω απ' τη γλώσσα το διαμάντι *του*. Εκείνο το τεράστιο διαμάντι που από γεννησιμιού του είχε ριζωμένο στο μουνί του αντί για κλειτορίδα – και που το έκοψε ο ίδιος στα δεκαπέντε του χρόνια.

Κι από την ώρα που το έκοψε, σφηνώθηκε μέσα του η επιθυμία: *ήθελε να το βάλει το διαμάντι στο στόμα του, να το λιανίσει και να το φάει* – να αφανίσει μέσα του την ίδια του τη φύση, να πάει πέρα απ' αυτήν. Για χρόνια έψαχνε τον τρόπο· ώσπου έμαθε για το βιβλίο που κάνει τα διαμάντια χλωρά, *έτοιμα*.

Ήταν μεθοδικός και επίμονος: κατάφερε να το πάρει στα χέρια του στα μέσα του Δεκεμβρίου του 1783 – κι άμα το άρχισε, το έφταση ως το τέλος. Συνήθως πήγαινε στο δάσος του Βενσέν και διάβαζε εκεί, *στο φως του δειλινού* – όπως ήταν η ορμήνια. Και φυσικά δεν πίστευε τίποτε – μονάχα περίμενε με το διαμάντι του μουνιού του κάτω απ' τη γλώσσα. Για χίλια δειλινά. Ώσπου κάποτε, στις τελευταίες δέκα ιστορίες, το ένιωσε επιτέλους να μαλακώνει, να γίνεται στ' αλήθεια χλωρό. Κι όταν έφτασε στο χιλιοστό δειλινό, το τεράστιο διαμάντι ήταν πια τόσο εύθραυστο: αφού διάβασε ό,τι είχε να διαβάσει, άρκεσε ένα άγγιγμα με τη γλώσσα στον ουρανίσκο για να το συνθλίψει. Μια παράξενη –και διόλου γλυκιά– γεύση τού γέμισε το στόμα. Κάτι απελπιστικά ουδέτερο και λειψό – σαν νερό ανθοδοχείου.

Αυτό έγινε τον Σεπτέμβριο του 1786· εκείνη τη νύχτα ο Μαξιμιλιανός πήρε τις αποφάσεις του. Κι όλα τα υπόλοιπα γύρεψέ τα σε κείνη τη γεύση.

Μάθε το, λοιπόν, εσύ που ψάχνεις το διαμάντι του Ροβεσπιέρου και το μεγάλο αίνιγμά του: Το διαμάντι του, ο ίδιος το αφάνισε – και κανένα αίνιγμα δεν στρέχει πια. Όπως άλλωστε δεν στρέχει και τίποτε άλλο, καθώς όλα είναι μονάχα ανυπαρξία, απέραντη και αδιατάρακτη ανυπαρξία.

ΔΕΙΛΙΝΟ 328ο
Άνθισμα

Εκείνος ο μυστηριώδης παραγγελιοδότης του ανθίσματος της *Προσκύνησης των Μάγων* του Λεονάρντο από τον Ανθιστή Αρμάν Χαβιέ Νταρτούιγ ήταν βέβαια ο Μπόρχες. Ήταν ένα παιδικό όνειρο του Αργεντινού: η ιδέα σφηνώθηκε στο μυαλό του τη μέρα των δέκατων τρίτων γενεθλίων του – μόλις στις 24 Αυγούστου του 1912. Κι έκτοτε για εβδομήντα χρόνια τον κυρίευε κάθε βράδυ το ίδιο επαναλαμβανόμενο όραμα, σαν ψυχωσικό παραλήρημα και σαν απερίγραπτη εμμονή: ο Μέγας Νταρτούιγ άνθιζε την *Προσκύνηση* – ξανά και ξανά…

Και, φυσικά, τη Χρονομηχανή γι' αυτή τη δουλειά (το άνθισμα της *Προσκύνησης*) την έφτιαξε ο Μπόρχες. Μα όλο την ανέβαλλε – για την ακρίβεια, έκανε οτιδήποτε άλλο εκτός από τούτο. Ίσως γιατί φοβότανε το ίδιο το καθαυτό άνθισμα, την έντασή του, την αγριότητα του ξεσπάσματός του… Ή, πάλι, ίσως να το καθυστερούσε επειδή κράταγε για το τέλος την πιο καλή μπουκιά.

Πάντως, επί δεκαετίες έστελνε στον Νταρτούιγ ανώνυμα δώρα –καθρέφτες και βγαλμένα μάτια και στιλέτα– ανταμωμένα με γρίφους, αινίγματα, φάλιες, διανοητικά κόλπα. Σαν να τον *έπαιζε* από την ασφάλεια του μέλλοντος, σαν να του 'ριχνε δολώματα για να τον μετρήσει.

Ώσπου, στο τέλος του καλοκαιριού του 1981, ο Χόρχε Λουίς πήρε τη μεγάλη απόφαση: μπήκε στη Χρονομηχανή και τη ρύθμισε να ξεβραστεί στη Φλωρεντία το φθινόπωρο του 1878 – κι ας ήταν σφόδρα επικίνδυνο να συναντηθεί καταπρόσωπο με τον Νταρτούιγ. Και μόλις ξεβράστηκε, άρχισε να στήνει τη δουλειά: έκανε ως ανώνυμος βαθύπλουτος την παραγγελία του

ανθίσματος στον Νταρτούιγ, τάζοντάς του μια τεράστια αμοιβή, έστειλε άμαξες να τον πάρουν από τη Βενετία και να τον φέρουν στη Φλωρεντία, φρόντισε να πάρει τον πίνακα από το Ουφίτσι για να τον έχει διαθέσιμο. Στις αρχές του Δεκεμβρίου είχε έρθει πια η μεγάλη ώρα: επιτέλους θα *έβλεπε* –και μαζί του όλη η ανθρωπότητα– το πώς ανθίζει ένα αχόρταγο στόμα.

Τα άλλα τα ξέρεις: μόλις ο Ματιαστής έσκυψε να *μυρίσει* το βάθος της εικόνας που θα άνθιζε, άκουσε τον ανώνυμο παραγγελιοδότη να κρατά την ανάσα του γεμάτος αδημονία. Τότε ο Νταρτούιγ κατάλαβε πως *αυτός* ήταν ο εφιάλτης της ζωής του, *αυτός* που για τόσα χρόνια τού έστελνε τα πεσκέσια και του έκανε τα mind games: ξεχειλίζοντας από οργή, όρμησε σαν αστραπή, τον άρπαξε και τον πέταξε *μέσα* στην *Προσκύνηση των Μάγων*. Και η τρομερή εικόνα τον άλεσε μονομιάς τον Χόρχε Λουίς Μπόρχες, σαν μίξερ μπλέντερ.

Δ ΕΙΛΙΝΟ 329ο
Ο αέρας της κλεισούρας

Κάποτε ο Τριαρχίδης πήγε στις Πυραμίδες της Γκίζας για να δει τι έστρεχε, τέλος πάντων, με ετούτη τη *σκοτεινή ύλη* που είχε ρουφηχτεί μέσα στις κόχες των ματιών της Νεφερτίτης. Από τότε που την επινόησε είχαν ακουστεί σημεία και τέρατα – κι αυτός απορούσε ολοένα και περισσότερο. Έτσι, αποφάσισε να κάνει αυτοψία. Είναι κάτι που συμβαίνει και με τους ματαιόδοξους συγγραφείς: τους αρέσει να διαβάζουν τα βιβλία τους σαν αναγνώστες που –και καλά– δεν ξέρουν το τέλος.

Μπήκε στη Μεγάλη Πυραμίδα περνώντας μέσα από τον τοίχο – σιγά μη χρειαζότανε άδεια να μπει μέσα στα ίδια του τα επινοήματα. Βρέθηκε σε πηχτό σκοτάδι· βάδισε στα τυφλά. Έξαφνα άκουσε ένα αναστατωμένο σύρσιμο δίπλα του. Ήτανε προφανώς η Νεφερτίτη – κλεισμένη εκεί από αιώνες να περιμένει. Κι έπειτα σαν να φύσηξε *κάτι* στο πρόσωπό του – παμπάλαιος αέρας της κλεισούρας, το δίχως άλλο.

Τότε ο Ταυ, ίσως επειδή σκιάχτηκε κιόλας, αποφάσισε να μιλήσει, να δώσει στίγμα: «Ήσυχα, κορίτσι μου. Εγώ δεν είμαι Καλλίμαχος, να τρώω τις εξυπνάδες του καθενός… Κι εσύ κι οι αδειανές κόχες των ματιών σου και η *σκοτεινή ύλη* που αφανίζει υπάρχετε μόνο μέσα στον νου μου…»

Μες στο σκοτάδι ακούστηκε και η απάντηση της Νεφερτίτης: «Δεν σε ακούω, γιατί δεν μιλάς. Έχεις ήδη αφανιστεί.»

ΔΕΙΛΙΝΟ 330°

Έξοδος

Πράγματι υπάρχει έξοδος από αυτό το *βιβλίο*. Κι είναι απλή – πιο απλή δεν γίνεται. Μια λέξη είναι. Κάνεις διπλό κλικ και βγαίνεις.

Το ζήτημα είναι *π ο ύ* θα πας μετά.

ΔΕΙΛΙΝΟ 331ο
Μια μύγα

Ο Κάφκα ήταν μια μύγα. Εκείνη τη μέρα βρέθηκε εγκλωβισμένος σε μια καπνοδόχο με σίτα. Κάποια στιγμή νύχτωσε, και οι ένοικοι του σπιτιού άναψαν τη σόμπα κι άρχισε να έρχεται το τρομερό ντουμάνι. Πλέον ήταν μια μύγα αναγκασμένη να κοιμηθεί και να ονειρευτεί.

ΔΕΙΛΙΝΟ 332ο
Για τον Τριάρ

Αφού ο Τριαρχίδης έφαγε τον Καλλίμαχο, πήγε αμέσως να ψάξει τα χαρτιά του χταποδανθρώπου. Ήτανε κάπως βαρυστομαχιασμένος (*αηδιασμένος*, πες καλύτερα) από το φαγητό – μα όλα ξεθώριαζαν μπροστά στην απόλυτη ευτυχία του: επιτέλους, είχε απομείνει μόνος. Ανάμεσα στα χιλιάδες άλλα βρήκε έναν φάκελο με μια σημείωση απέξω, με τα λοξά, τόσο χαρακτηριστικά γράμματα του Μεγάλου Επινοητή: *Για τον Τριάρ.*

Και μέσα έγραφε: *Την πάτησες, Ταυ... Τώρα, πού θα βρεις αντάξιο τάφο;*

ΔΕΙΛΙΝΟ 333ο
Το όνειρο του Οκταβιανού

Ο Οκταβιανός δεν ήξερε πως εκσπερμάτιζε φίδια· εξάλλου, μόνον μια φορά μαλακίστηκε στη ζωή του, στα δεκατέσσερά του χρόνια. Απ' τη χυσιά του τινάχτηκε ένα σκούρο μπλε φίδι, σύρθηκε δεξιά και αριστερά για μια στιγμή κι έπειτα, αντί να χαθεί από το δώμα, σύρθηκε και δάγκωσε τον έφηβο Οκταβιανό στο στήθος, περίπου στο μέρος της καρδιάς.

Ο Οκταβιανός πέθανε σχεδόν ακαριαία – όσο να πεις dum spiro spero. Μα, πεθαίνοντας, πρόλαβε σε τούτη την ενδιάμεση στιγμή, από το δάγκωμα του φιδιού ως τον θάνατό του, να ονειρευτεί πως παίρνει την εξουσία της Ρώμης, πως γίνεται Αύγουστος, πως φτιάχνει μια αυτοκρατορία και αλλάζει τη μοίρα του κόσμου μες στους αιώνες.

Κι έκτοτε όλοι ζούμε μέσα στο επιθανάτιο όνειρο του Οκταβιανού. Οι ζωές μας, ακόμη και οι παραμικρές τους λεπτομέρειες, υπάρχουν κι εκτυλίσσονται μονάχα μέσα στο όνειρο ενός μεγαλομανούς εφήβου που πεθαίνει.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΥΧΤΑ:
Όλα τα δειλινά έσβησαν μέσα σ' αυτό το *βιβλίο*.